Jakob Lorber

Robert Blum

OD PEKLA DO NEBES

2. knjiga

OD PEKLA DO NEBES.

ONSTRANSKO VODENJE ROBERTA BLUMA.

2. knjiga

151. POGLAVJE

VSTOP V MUZEJ V ROBERTOVI HIŠI, NEKAKŠNO POKOPALIŠČE DUŠ.

1. Rečem Jaz: »Ja, dragi prijatelj, če že to vidiš kot popolna nebesa, ki v bistvu sploh niso nebesa, ampak le nekoliko boljši duhovni svet, v katerem dejanska nebesa šele začenjajo pritekati v človekov duh, ki jih preoblikuje – kaj boš rekel šele potem, ko boš iz sebe prišel v prava nebesa?
2. Zagotavljam ti, da je vse to le predzačetek predzačetka vstopa v pravo nebeško kraljestvo. Glej, teh praočetov, prerokov, apostolov in mater Marijo z Jožefom, ne bi mogel gledati in obdržati življenja, če bi se ti prikazali v svoji dejanski nebeški podobi. Ampak ne skrbi za to, kajti za to Sem Jaz tukaj, da vas vse postopoma uvedem v prava nebesa. In mislim, da Jaz poznam pravo pot bolje kot kdorkoli!«
3. Reče frančiškan: »Ja, Gospod, potem tudi Robert Blum še ni v pravih nebesih?« -
Rečem Jaz: »Ja, seveda še ne! Ta hiša sicer izhaja iz njegovega srca in je, kolikor zdaj vemo in vidimo, že precej dokončana. Še vedno pa je neštetо predelkov in komor, ki so še Robertu prav tako neznani, kot tebi. Toda s časom in s pravo mero potrpljenja, ti bo vse postalo znano.
4. Zdaj pa pojdimo v muzej, skozi velika vrata, ki so nasproti nas. Tam se vam bodo razširile oči.«
5. Reče frančiškan: »Gospod, kaj bomo pravzaprav videli v muzeju?« -
Rečem Jaz: »To boste kmalu videli! Glej, nekaj naših gostov je že notri. Ali slišiš, kako brezmejno so začudeni! Tudi mi bomo takoj v njem. Samo pozorno poglej skozi ta dovolj visoka in široka vrata in boš videl že marsikaj. Toda povej Mi, ali morda že kaj vidiš!«
6. Frančiškan, ki od daleč zelo pozorno gleda skozi velika vrata, čez nekaj časa reče: »Gospod, to je zelo čudno! Lahko gledam kolikor hočem, pa ne vidim ničesar drugega, razen skoraj neskončno pokopališče z neštetimi nagrobnimi spomeniki. Resnično, to je zelo čuden muzej! In bolj, ko se približujemo vratom, bolj jasno vidim neskončno pokopališče. Zdaj tudi že vidim številne goste, ki so šli pred nami, kako se gnetejo okoli spomenikov nad grobovi. Toda moja ušesa ne slišijo nikakršnega veselega začudenja, ampak se tu pa tam slišijo vzkliki velike groze. – Gospod, v tem muzeju bomo zagotovo našli obupno malo zabavnega.«
7. Rečem Jaz: »Oh, ne skrbi za to! Povem ti, da boš tam našel neizrekljivo veliko zabavnih stvari! – Zdaj pa, ko pravkar vstopamo skozi velika vrata, poglej zelo natančno skoznje in mi še enkrat povej, kaj sedaj vidiš!«
8. Reče frančiškan: »Gospod, zdaj zopet vidim, kar sem videl že prej. Toda zdaj se pred mojimi očmi vse kaže bolj jasno in bolj izrazito. Naši gostje tekajo sem in tja in kako so zaposleni! Zdijo se mi kot čreda jagnjet, ki jih spomladi prvič naženejo na sveži pašnik. Njihovega skakanja in blejanja ni konca. – Resnično bi si rad podrobneje ogledal enega od teh veličastnih nagrobnih spomenikov!«
9. Frančiškan se približa enemu od teh nagrobnih spomenikov in kmalu zagleda veličasten napis na veliki črni ovalni plošči. Trudi se, da bi prebral ta napis, vendar ga ne razume, ker mu je nekaj pismenk popolnoma neznanih. Zato se zelo ponižno obrne k Meni in Me prosi, da mu preberem in razložim ta napis na nagrobnem spomeniku.

10. Toda Jaz mu rečem: »Moj prijatelj, če bi v tem muzeju hoteli prebrati vsak nagrobni napis in ga hoteli razvozlati, potem bi morali to početi celo večnost. In to bi bilo prav toliko dela, kot če bi hoteli izračunati koliko semenskih zrnc je v enem samem semenu za prihodnje neskončno razmnoževanje. Da bi razumeli tako neskončne stvari, ne smemo nikoli začeti s posameznikom, niti s predmetom, ki bi ga radi doumeli, ampak vedno čisto preprosto s samim seboj. Če razumeš lastno bistvo, potem lahko razumeš in dojameš tudi vse ostalo. Toda dokler o sebi ne dosežeš popolne jasnosti, potem tudi vse ostalo v tebi ne more postati bolj jasno. Če je oko slepo, od kod naj človek dobi svetlobo in ve, kje je in kaj ga obdaja. In prav tako je tukaj z duhovnim človekom.
11. Duša kot človekova dejanska substancialna zunanja oblika, pravzaprav nima nobene svetlobe, razen tiste, ki prodira vanjo od zunaj, od drugih bitij, ki imajo že dolgo svojo notranjo svetlobo, zato je tudi njeno prepoznavanje le delno. Kajti tiste dele (podobe dušnega sveta), ki se znotraj nje znajdejo v središču žarka, ki prodira od zunaj, duša prepozna v njihovi podrobnosti in kot take presoja in si osvetljene predstavlja. Če pa svetloba pade iz kateregakoli dela na nek drug del, potem sledi popolna pozaba prej videnega in nekaj povsem drugega se nato pojavi v duši kot meteor, kar je prepoznano in presojano le kratek čas, ko je v svetlobi. Če se svetloba, ki prodira od zunaj spet umakne tudi od drugega osvetljenega dela, potem izgine tudi dušno razumevanje drugega osvetljenega dela. In tako bi se duša lahko večno osvetljevala od zunaj in bi po večnostih še vedno ostala na isti točki spoznanja, na kateri je bila prej.
12. Toda nekaj drugega in tebi še povsem nerazumljivega pa je, ko se v duši pojavi dejanski živi Duh in jo zelo jasno osvetli od znotraj navzven. To je potem večna, najsvetlejša svetloba, ki nikoli več ne mine in popolnoma razsvetli vse neskončne delčke duše, ki jih nahrani, da rastejo in se v polnosti razvijejo. Ko je to v duši doseženo, potem se duši ni treba nič več učiti posameznih delov, ampak se takrat v duši nenadoma vse popolnoma razjasni in človekovem duhu, ki je popolnoma prerojen, ni treba več spraševati : 'Gospod, kaj je to in kaj je ono?' Kajti tako prerojen potem sam prodre v vse globine Moje božanske Modrosti.
13. Da pa bi toliko bolj temeljito razumel resnico zdaj tebi povedanega, ti bom sedaj tudi prebral ta napis. Pri tem pa se ti bo porodilo tisoč vprašanj. Zato bodi pozoren! Kajti tukaj napisano se glasi:
14. 'Početek nedejaven počiva, tako kot smrt. Toda ta početek še vedno ni početek, ampak oviranje gibanja. Umaknite točke oviranja in početek znova postane gibanje. Vendar gibanje samo po sebi ni gibanje, ampak iskanje točke početka. In, ko je točka najdena in gibanje postane početek, potem početek zopet ni početek, ampak nenehno stremljenje k gibanju, ki se tudi takoj spet zgodi, ko točke oviranja odstranimo, zaradi katerih se je prejšnje gibanje spremenilo v početek. In tako obstaja početek brez početka in gibanje brez gibanja. Početek je gibanje in gibanje je početek. Dejansko v bistvu ni niti početka, niti gibanja. Kajti nenehno drug drugega izničujeta, kot enako potrdilni in enako zanikajoči veličini. - O svet, ki počivaš pod tem kamnom, ti ne počivaš, ampak se giblješ v svojem stremljenju, ki je tukaj tvoja grešna teža. Zdaj dozorevaš za življenje. Nenehno poskušaš raztrgati svoje ovirajoče vezi. In, ko bodo pretrgane, takrat boš padel v neskončnost in boš v neskončnosti znova iskal to, kar imaš sedaj. – Eno življenje zadržuje, drugo beži, toda zadržujoče hoče zbežati in kar beži hoče zadrževati. – Bog, ti pravir resničnega življenja, daj početku pravi početek in gibanju pravo gibanje!'
15. Povej Mi zdaj, ali si razumel ta napis?«
Reče frančiškan: »Gospod, to je bila zame čista japonščina! Več o tem ne morem reči! Ampak to nam še malo bolj razloži!«

152. POGLAVJE

KAKO NAJ SE ODREŠIJO UJETNIKI MATERIJE? PREDLOG ODREŠENJA FRANČIŠKANA CIPRIJANA.

1. Rečem Jaz: »Glej, to ti pojasni občutek tvojega lastnega življenja, ki mu ga dajeta počitek in gibanje v enaki meri! – Seveda lahko naravno hodiš, stojiš, sediš ali celo ležiš. Če si dolgo časa hodil naokoli in si zaradi tega postal nekoliko utrujen, kakšno potrebo nato čutiš v svojem življenju?« (Odgovor: »Za počitek!«) – Dobro, rečem, potem poiščeš prostor za počitek in si ga privoščiš. Ko pa si spet popolnoma spočit in vidiš živahno gibanje okoli sebe – morda čredo živahnih jagnjet, njihove vesele pastirje, ptičke, ki švigajo z veje na vejo po čistem zraku, potok, ki dere skozi polja, in še več podobnega – Mi povej, kakšno potrebo potem zopet čutiš v svojem življenju, ki je bilo na novo poživljeno s počitkom?« (Odgovor: »Oh, po gibanju, po veliko gibanja!«)
2. »No, v redu! Zdaj, ko si to dojel, ti mora biti iz tega napisa tudi jasno, da počitek in gibanje sama po sebi nista nič drugega kot zgolj izmenična potreba vsakega bitja in življenja. Stvari, ki so neizogibne, morajo seveda biti bodisi v neprekinjenem počitku, bodisi v neprekinjenem gibanju. Toda bitja, ki v sebi gojijo svobodnejše življenje, se lahko svobodno odločajo za počitek ali gibanje. Zato prošnja: 'Gospod, daj počitku pravi počitek in gibanju pravo gibanje', ne pomeni nič drugega kot: 'Gospod, daj nam svoboden počitek in svobodno gibanje in nas več ne zadržuj v sodbi?' Ali še bolj jasno rečeno: 'Ne vodi nas v skušnjavo, ampak reši nas hudega sodbe!'. Povej Mi ali zdaj to dobro razumeš? Ali morda tudi tu še nimaš svetlobe?«
3. Reče frančiškan: »Ja, Gospod in Oče, zdaj mi je popolnoma jasno! – Ampak, kdo pa so tisti, ki počivajo tam spodaj in kaj pogojuje takšen napis, ki se predstavlja našim očem? Kdo so ti, ki hlepijo po odrešenju?«
4. Rečem Jaz: »Poslušaj! Vsi, ki so ujetniki materije, počivajo pod temi spomeniki, ki jim jih je postavila nujna sodba nad vso materijo, kot večni spomin na Mojo prvotno božansko Modrost, Oblast in Moč.
5. Tudi tvoja duša je izšla iz takega groba in bila položena v drug grob, pripravljen iz krvi in mesa. V tem grobu je kot sviloprejka spredla lažjo snov, sposobno nadalje razvijati naravno življenje in se z njo ovila v sebi lastno modelirano obliko. Ko ji je ta uspela, je imela veliko več veselja v obliki, kot v sebi, tako da je postala popolnoma vezana na mrtvo obliko mesa.
6. Vendar je meso, kot vsa snov, samo po sebi mrtvo. Če duša postane eno s snovjo, kako naj potem ostane nesojena, če mora biti njena materialna oblika, kot vsa materija sama po sebi, podvržena neizogibni sodbi? Seveda je v dušo položen nov duh in duša bi si morala res prizadevati, da bi postala eno z njim. Če pa duša naredi vse, da bi se združila s svojo snovjo, kako naj potem duh v duši postane gospodar svoje hiše?!
7. Povem ti, tedaj bo duh sam pokopan v materiji! – In tukaj vidiš nešteto takšnih pokopanih duhov! Vsak grob ima svojega lastnega. In teh besede lahko prebereš tukaj na črni, ovalni plošči in še na nešteto drugih ploščah. Toda še vedno živi duh ječi in vzdihuje po odrešitvi iz svojega težkega groba. – In zdaj Mi povej, kaj naj tukaj glede tega storimo!«
8. Reče frančiškan: »Gospod, če je tako – potem nihče, ki ima v svojem srcu le eno samo iskrico ljubezni, ne bo niti sekundo okleval s pravim odgovorom. Naj se jim čimprej pomaga, če se jim lahko in hoče pomagati! Kajti pomoči po preteku večnosti, težko rečemo pomoč. – Iz svojih grobov bi morali izstopiti skupaj z materijo! Potem pustimo, da materija izhlapi, kot skozi kemični parni aparat in čisto duhovno bi moralo tedaj postati svobodno!

9. Dejstvo, da ljudje na svetu zdaj večinoma postajajo slabi in zato grobo materialni, jim v svojem srcu nikakor ne morem šteti za poseben greh. Kajti, če se upošteva samo njihov fizično-zemeljski položaj, njihovo nezasluženo revščino, potem pa v moralnem pogledu njihovo popolno neizobraženost, ki je običajno posledica vsesplošne ekonomske obubožanosti, ki zopet izhaja zgolj iz železnih src bogatih skopuhov – in potem sodimo ubogega tatu, ki je bil izpostavljen vsej bedi in obupu; pocestnici, ki je več mesecev iskala storitev, a je ni našla, in če jo je našla, je bilo zagotovo huje od samega pekla. Pri mnogih delodajalcih revne služkinje postanejo kurbe, ker imajo prenizko plačo, tako da si s takšnim dodatnim zaslužkom nekoliko izboljšajo svoje življenjske pogoje, saj o moralnosti in višji intelektualni kulturi ne more biti govora, ko lahko velika večina ljudi z najboljšo vestjo na svetu reče: »Na obalah morja je veliko peska; a nihče od nas ne more zakonito reči: 'Glej, ta polna pest peska je moja!' Kajti, če ga vzamem, sem tat peska!« Zemlja še vedno pripada le nekaj posameznikom, kot je nekoč pripadala Adamu in Evi. Vsi drugi milijoni pa so težki hlapci, sužnji, tovorna živinčeta in podobni nesrečniki – in so torej tako rekoč prisiljeni že na svetu biti ta pravi hudiči. Verjetno so tu in tam na svetu še države, kjer se kaj naredi vsaj za telesne potrebe ubogega človeštva, da preprečijo hudo stisko. Toda za vzgojo duha, Gospod, se za uboge ne naredi nič drugega kot to, da so prisiljeni hoditi ob nedeljah in praznikih v tako imenovano cerkev, na latinsko ali kitajsko bogoslužje, ko jim neredko pozimi zmrznejo noge in roke ter poberejo druge bolezni!
10. Če večina ljudi postane na ta način slaba v vseh pogledih, kot je zdaj splošno na Zemlji (kajti ena lastovka še ne prinese pomladi), če začnejo ubijati, ropati in pleniti, in če se uprejo proti vsem zakonom ter celo postanejo najostudnejši zaničevalci Boga ali brezbožneži – kdo jim lahko resno očita, če natančno pretehta te in še mnoge druge okoliščine, ki odvračajo človeštvo od Boga in jih delajo vedno hujše! Ne, jaz zares ne, v Tvojem Presvetem Imenu! – Zato pomagaj, ampak resnično pomagaj, najprej telesno in šele nato moralno – potem bo na Zemlji kmalu bolje kot sedaj!
11. Zdaj je Zemlja za človeštvo pravi pekel. Naj bo vsaj četrtina raja in ljudje bodo spet prepoznali Boga! Kajti v peklu študij teozofije in višje morale pod nobenim pogojem ni več mogoč; o tem sem popolnoma prepričan. Pomagaj torej tam, kjer je le mogoče! Ampak popolnoma pomagaj! In potem ven z vsemi, ki medlijo v grobovih! – To je in bo večno ostalo moje najbolj živo geslo!«

153. POGLAVJE

POMEMBNI NAMIGI ZA ŽIVLJENJE. PRIMER IZ TALILNE PEČI. SATAN KOT PREDNIK MATERIJE IN VSEH ČLOVEŠKIH DUŠ. BOŽJI NAČRT ODREŠENJA.

1. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj! Tvoje srce je samo po sebi dobro, ker imaš primerno sočutje do svojih bratov – lastnost, ki manjka mnogim tvojim zemeljskim redovnim sovernikom. Ampak tvoje spoznanje je še vedno zelo omejeno!
2. Ali misliš, da Mi ni več mar za človeštvo na Zemlji? Ali verjameš, da ima tvoje srce več ljubezni za blaginjo človeštva, kot Moje? Ali pa Sem postal neumen in zato ne morem več videti, kaj bi na Zemlji živečim ljudem lahko koristilo? – Glej, tvoje srce je res dobro. Ampak tako dobro, kot slepčevo, ko boža jastreba, misleč, da boža krotkega goloba! Ali že veš, od kod izvira večina ljudi na Zemlji in kako jih je treba primerno voditi, da se preko vseh vrst odrešenja izobrazijo, da bi postali pravi svobodni človeški duhovi? Vidiš, to ne veš in tudi nisi nikoli vedel in uvidel, pa me hočeš vseeno obtožiti,

kot da Sem jaz kriv, da je zdaj na Zemlji s človeštvom tako slabo in bedno. – Ampak glej, to je zelo domišljava modrost tvojega srca!
3. Ali nisi na Zemlji nikoli videl, kako se pripravljajo vse vrste kovine in stekla? Če si kdaj pogledal v talilno peč in videl, kako ruda žari in nato besno sika in hrumi, ko se izliva v kotel, kaj bi občutil, če bi pomislil na možnost, da bi takšna snov lahko imela nekakšno nemo inteligentno občutenje!? Kakšno bolečino mora v sebi občutiti, če jo v njeni prvotni obliki popolnoma uniči vsemogočnost ognja in je prisiljena preiti v novo obliko! In, ko potem vidiš ohlajeno, trdno, sijočo in uporabno kovino, ali se boš tudi še tako otožno počutil!? Vidiš, potem se boš veselil in hvalil človekov razum, da z močjo ognja zna napraviti uporabna orodja in tako čudovite svetleče steklene izdelke.
4. Glej, enako je z vzgojo človeka. Če je včasih bolan, ali hrom, da ne more hoditi, ali ima pokrčene, paralizirane roke, je slep, gluh, nem, gobav, - bo moder zdravnik naredil vse, da bo bolnik spet zdrav, če pa bolezen zahteva močna in boleča zdravila, brez katerih se bolniku v nobenem primeru ne da pomagati - povej ali presodi, ali bi bilo modro in ljubeče od zdravnika, da bi tistim, ki potrebujejo odrešitev, iz prezgodnjega občutka usmiljenja, odrekel tista sredstva, s katerimi je edinole mogoče pomagati bolnemu!?
5. Če imaš par ušes za poslušanje, potem poslušaj! – Satan je bil prvotno ustvarjen kot duh. Ko pa bi moral po zakonu priznati in sprejeti svojo polno svobodo, je postal nejevoljen in padel zaradi preziranja zakona in s tem tudi zaničevanja Boga. Ker pa bi moral postati, tako kot Adam, prednik bodočih ljudi za večnost, je tudi on nosil v sebi semenska zrna nešteto dob bodočih ljudi in jih tako rekoč odtrgal od Mene, njegovega Stvarnika. Posledica tega je bila materialna stvaritev vseh svetov, kar je bila nujna sodba. – On sam zase lahko še dolgo ostane to, kar je; toda nešteti človeški kalčki mu bodo odvzeti na nedvomno težki poti skozi materijo. Vendar pa ti kalčki izvirajo iz njegovega celotnega bitja, lahko iz njegovih las, glave, ali vratu, jezika, prsi, črevesja, kože, njegovih rok in nog. In glej, glede na to, iz katerega dela padlega Satana vsakokratno človeštvo izhaja, je treba z njim tudi ustrezno ravnati in ga voditi, da bi doseglo stopnjo resnične popolnosti.
6. Ko to veš, potem lahko pristopiš do Mene in Me upravičeno vprašaš: »Gospod, zakaj ne pomagaš ubogim in jih pustiš, da obnemorejo in propadejo?« Glej, nikomur ne pustim, da obnemore in propade, niti samemu Satanu in najhujšim hudičem. Vendar jih ne morem pustiti takšne, kakršni si želijo biti v svoji sebični slepoti – in to proti vsemu Mojemu Redu (od katerega je odvisno ohranjanje vseh stvari), ampak moram primerno, na vse možne načine zagotoviti, da bodo na koncu vsi dosegli tisti cilj, ki jim je bil od večnosti namenjen po Mojem Redu.
7. Ali morda misliš, da v teh grobovih počiva ujet v sodbi samo ubogi proletariat, ki je na določen način prisiljen grešiti, zaradi svoje revščine!? – Oh, če misliš kaj takega, se zelo motiš! Glej, tisti spodaj so vsi veliki rodovi, vsa bitja, ki so bila dobro poučena o najrazličnejših stvareh. Toda, ker pa so vse, kar so poznali in imeli, uporabljali le v prid svojemu napuhu, svoji trdi nespravljivosti, svojemu mesenemu poželenju, zavisti in pohlepu in s tem preveč materializirali svojo dušo, so zdaj obtičali v grobovih iste sodbe, ki so si jo sami pripravili!
8. Tam zadaj za nagrobnikom boš odkril odprtino. Pojdi tja in poglej noter – ter Mi povej, kaj vidiš! Šele potem bomo o tej zadevi razpravljali!«

154. POGLAVJE

ODURNA ODKRITJA.
GROBNE SKRIVNOSTI IN ONSTRANSKO ZDRAVLJENJE.
VELIKO ZBIRALIŠČE POSEBNE BOŽJE MILOSTI.

1. Frančiškan gre takoj poiskati omenjeno odprtino, in ko jo najde, zelo pozorno pogleda noter. Sprva je temno kot v rogu. Toda čez nekaj časa postane toliko svetlejše, da lahko komaj zazna in opazi vse kar je pojavno v notranji votlini.
2. Po kratkem času zelo pozornega opazovanja, reče: »O Gospod, zavoljo Tvojega Presvetega Imena, kakšne neverjetne stvari! Vidim sobo nekega učenjaka; v enem kotu je neverjetno velika knjižna omara, polna najrazličnejših zaprašenih knjig, v drugem kotu pa je pisalna miza, na kateri je naloženih cel kup spisov. Na zadnji steni je velika razmetana postelja, na kateri leži popolnoma gola, debela ženska, zelo neestetskega videza, in to v pozi, za katero ni mogoče reči, da je moralna. Zdaj pa se je tudi učenjak, zelo grdega videza, približal postelji in pravi: 'Ženska, uživajva v največji življenjski radosti! Kajti življenje je samo v tem blaženem užitku!' - O ti obupni učenjak! Zdaj se je slekel tudi on in – o ti žival! Ne, to je preveč! Gospod, ali ni nikjer pri roki voda, da bi z njo malo ohladil pravo oslovsko parjenje ogabnega prasca! Mislil sem, da bom tu spodaj videl truplo. Gospod, ali je ta muzej ves tako zasnovan? To je res čuden prašičji muzej! Gospod, prosim Te, daj mi polno vedro vode, da bom polil tega ogabnega prasca!«
3. Rečem Jaz: »Pusti to! Kajti to bi ga samo razjezilo in bi mu naredil več škode kot koristi! Takšne človeške živali se hitro razbesnijo in jih v njihovem pojanju ni dobro motiti. Toda, ko bo končal s svojim početjem, potem mu bo njegova narava že sama pokazala, kakšne boleče zasluge si je s tem prislužil. Samo še malo počakaj in kmalu bo konec njegovega uživanja, potem pa boš takoj videl kaj za tem dejanjem sledi. – Zdaj pa pazi!« - Frančiškan je zdaj še naprej zelo pozoren in kmalu reče: »Oh, oh, oh, ohhh! O kakšen obup! Učenjakov pohotni zanos se je tako kot pri njegovi debeli ženski, zelo obupno končal. – Bolečina nad bolečino! – Zdaj se povsem jasno sliši grozno stokanje in strašne kletve vsled tega dejanja in oba se zvijata kot poteptana črva in v bolečinah plazita po tleh. Ah, to je zelo gnusen prizor! Zares, če ne bi bila oba tako sramotna prašiča, bi Te prosil za usmiljenje. Ampak tega zdaj ne bom storil! Ta sodrga mora prav ex fundamento (temeljito) občutiti, kakšna peklenska osvežitev je nečistovanje!«
4. Reče Miklosch: »Prijatelj, pusti tudi meni, da malce pokukam noter!«
Reče frančiškan: »Le pridi sem in poglej!« -
Miklosch pride, pogleda skozi odprtino noter in reče: »Ah, to je zares zelo hudo! O Gospod, o Gospod, ta dva morata občutiti strašne bolečine! Morda pa kakšno olajšanje ne bi bilo odveč!«
5. Rečem Jaz: »Pusti, naj bo tako! Da bi se takšni okosteneli ljubimci izboljšali, se jih je treba včasih zelo resno lotiti. Kajti manjše bolečine nimajo na takšne materialne duše prav nobenega učinka. Tej vrsti človeških bitij že tako ali tako gledam skozi prste; toda če vsa nežnejša opominjanja in manjše bolečine ne zaležejo, potem se jih lotim z vso Mojo polno resnostjo. Potem se šele v polnosti bolečine malo zazrejo vase in postanejo dovzetni za kaj višjega. Zato jima pustimo v popolnem miru uživati v bolečinah in pekočih sadovih njunega zabavnega početja!«
6. Reče Miklosch: »Ampak Gospod, to je res nemogoče gledati! Grozljivo kričita in se hočeta v obupu dobesedno raztrgati! Kako strašno preklinjata dejanje, ki sta ga zagrešila! Ah, to je res grozno! Brat Ciprijan, poglej spet ti to zgodbo, saj jo imam jaz

za večno dovolj! – Gospod, ali je tako tudi pod vsemi temi neštetimi nagrobniki in spomeniki?«
7. Rečem Jaz: »Tu in tam še veliko slabše, tu pa tam pa tudi malo bolje. Kajti na Zemlji se nobenemu od teh ni bilo treba pritoževati, da niso prejeli nobene svetlobe o duhovnem življenju. Toda, ker svetlobe niso sprejeli v svoja srca, ampak le v svoje razrahljane možgane in tako ostali v srcu stari kozli, polni umazane čutnosti in zraven tudi polni ošabnosti, nezaupanja in tudi polni skrite jeze, jih je treba v tem muzeju najprej popolnoma preoblikovati. Če nobeno nežnejše delovanje ne zaleže, je potem na žalost treba preiti na ostrejše, sicer jih nikoli ne bi bilo mogoče rešiti. Vendar zdaj to pustimo in pojdimo k nekemu drugemu grobu!«
8. Reče grof Bathianyi: »Gospod, najboljši Oče, tukaj prav zraven je popolnoma pozlačen grob, in to, če sem prav prebral z zelo mističnim napisom:
9. 'Bog, svoboda, blaženost! Človek, pes na verigi, beda, smrt! Človek, parazit na širokem oblačilu Božje svetosti, bi rad ljubil Boga, kakor uš ljubi človeško telo. Toda ta je Božanstvu nadležna, zato nenehno ubija človeško golazen. Kateri človek ve, kakšno ljubezen imajo do njega uši? Več uši ima človek na svoji koži, toliko več ušje ljubezni bo deležen. Toda takšna ušja ljubezen velikemu, modremu človeku ni všeč, zato naredi vse, da se znebi tega ušivega ljubezenskega razmerja. In tako to počne tudi veliko Božanstvo! Nenehno si prizadeva znebiti najbolj ušive človeške ljubezni. – Toda Božanstvo ne bi smelo ustvariti uši in ji dati zavest, če se Mu ušja ljubezen gnusi! Vendar, čeprav je uš neskončno majhna v primerjavi z neskončno velikim Božanstvom, ima še vedno nežna čustva in občuti prav toliko boleče pritisk Božje zavrnitve, kot je strašna premoč božanske Moči večja od najbolj bednega ušjega bitja (običajno imenovanega človek). – Zato veliko Božanstvo, bodi milostno do Svojih uši in jih popolnoma uniči za večno!'
10. Resnično, zelo čuden nenavaden napis! Rad bi si sam ogledal, kakšne vrste prebivalec je v tem grobu.«
11. Rečem Jaz: »Dragi Moj Ludwig, zelo enostavno ti lahko privoščim to veselje! Pojdi za nagrobni spomenik, kjer boš našel okroglo odprtino, poglej noter in ti bo takoj vse jasno!«
Grof Ludwig Bathianyi gre takoj za nagrobni spomenik in odkrije omenjeno odprtino. Skloni se in upre pogled skozi odprtino v notranjost groba. Čez nekaj časa zelo začuden reče o tem, kar vidi: »Oh, to je neverjetno grozljivo! Umazana opica največje vrste, popolnoma prekrita z razmršenim pavjim perjem, hodi gor in dol po hodniku, večkrat položi prst na nos in nizko obrv ter se nekako filozofsko podrgne. In tam na zofi čepi kakih sedem ali osem malo manjših opic, najverjetneje samic in si nekaj šepetajo na uho. Toda zdaj velika opica spregovori z zelo vreščečim glasom: »Ja, ja, Rusi in Turki niso primerni drug za drugega! Slavni general Bem jih je že dobil. Za tem pa pridejo Angleži in Francozi, ki bodo Rusom pokazali kako daleč je Evropa od Sibirije! Hahaha, to kar sem si vedno želel, se zdaj dogaja! In draga Avstrija bo postala kot oguljena cunja in bo morala na koncu plesati, kot bodo drugi hoteli. Hahaha, zdaj gre vse tako, kot sem si vedno želel! O vi ubogi Nemci, vi neumni Slovani, vi laški osli in vi ogrski voli! Vsem vam ustreza, da vsi skupaj postanete Angleži, Francozi in Turki! Ker ste tako delovali in si tako želeli! Zdaj vam bo poslej lažje! O vi, največje zveri! V parlamentu se niste mogli dogovoriti! Toda na vislicah splošne bede in obupa, se boste potem, kot ameriški sužnji na plantažah, lahko združili! Imeli ste debelo kravo z veliko mleka, pa ste jo molzli za rep, kjer mleka ni moglo biti, namesto za vime! Zdaj se vam prav godi, vi laško, nemško, ogrsko in slovanski govedo! Hahaha! Sicer to ni več moja stvar, kajti jaz sem preskrbljen. Ampak, neznansko sem vesel, da se zdaj tako dogaja, kot sem si na svetu pogosto predstavljal«

12. Grof spet reče: »Ah, Gospod, Ti dobri Sveti Oče, to o čemer ta opica sanjari ni podobno ničemur na svetu! Povej nam najbolj milostno, ali je v tem kaj resnice?« -
Rečem Jaz: »Na svetu je vse mogoče, odvisno od tega ali ljudje ponekod še hodijo z Menoj ali zaupajo samo v svojo lastno moč. – Ampak poslušaj te opice še naprej!«
13. Grof usmeri oči in ušesa nazaj na odprtino, ko opica, ki se je nekajkrat odkašljala, nadaljuje: »Le kje je moja Malla tako dolgo! – Aha, aha, že prihaja, zagotovo s številnimi novicami iz sveta!« - (Malla vstopi v dvorano.) – »Pozdravljena! No, kaj je novega v svetu uši?«
14. Reče Malla, katere izgled je tudi zelo opičji: »Težko je kaj reči, moj Mallwit! Vse je zmedeno, nihče ne ve ne kdo pije in kdo plača! Dragi moj Mallwit, stvari se odvijajo zabavno in po tvoji želji!« - Mallwit se ob tem veselo zasmeje. –
15. Malla nadaljuje: »Bogati bodo morali plačevati velike davke in zato že zdaj preklinjajo kot furmani. Duhovščina ne more preklinjati vlade. Kmetje nočejo ničesar vedeti o plačevanju. Umetnikov in obrtnikov se počasi loteva obup. Vojska vedno upa na zlato in srebro; toda ni ničesar! – Ah, kako zabavno! Papež še vedno trpi za francosko boleznijo, zato so že poklicali zdravnike iz Neaplja, Španije in Avstrije, vendar je vse zaman. Bolezni se ne more znebiti, kar se za dragega papeža najbrž ne bo dobro končalo!?«
16. Reče opica Mallwit: »Tako je kot sem si želel. Kot sem že pogosto na svetu govoril, tako se zdaj godi! – Kako enostavno bi bilo leta 1848, ko smo bili še na svetu, če bi se neumni ljudje vsaj do neke mere poskušali razumeti. Potem pa je vsak osel hotel biti poslanec in vpil na filozofa v zbornici! – Zdaj pa imajo popolno sranje. Toda izgleda, da je tako vsem čisto v redu! – Zdaj pa glej, da dobim kaj za jesti! Kajti jaz sem že presneto lačen, kakor tudi moje hčere na zofi.«
17. Grof nadaljuje: »Zdaj opica Malla steče skozi vrata! Radoveden sem, kaj bodo jedli! – Aha, je že prišla nazaj s polno košaro! Toda kakšna hrana je to? Zadeva je videti, kot da so napol kuhani ženski in včasih tudi moški deli telesa! On z volčjo lakoto poseže v košaro in si takoj izbere največje kose. Manjše in nemastne pusti v košari. Malla in njene hčere pa izberejo moške dele! – Ah, ja, to je čista blaznost! In s kakšno dobesedno zavistno požrešnostjo vse to pogoltnejo! Ne, o čem takem človek na Zemlji ne more niti sanjati! – On je zdaj končal z zelo poželjivim izrazom na obrazu, kot da bi imel še večji apetit! Vendar vseeno reče: »Hvala Bogu, zdaj sem spet sit! To so bile odlične ostrige! Tudi marinirani polži so morali biti kar dobri, ampak moj želodec jih ne prenese. Zdaj lahko greste spet ven, če se hočete malo zabavati!«
18. Reče Malla: »Dragi Mallwit! Zdaj ni več pametno, kajti zunaj se klatijo okoli vse vrste divjih živali, kot bi se osvobodil ves pekel. In, če koga ujamejo, potem se Bog usmili! Zato mislim, da raje ostanimo doma! Ko gre pekel na lov, ni dobro biti na prostem!«
Reče Mallwit: »Ja, iz zračnika zaznavam tok zraka, ki ima zelo neprijeten vonj. Pojdi in poglej, kaj se dogaja.« -
Reče Malla: »Ah, kaj bo to!? Le rahel peklenski veter! Samo zamašiti je treba zračnik, potem bo prepih takoj ponehal!« Malla prinese več umazanih cunj iz kota in poskuša zamašiti luknjo, vendar ji to delo ne uspe.
19. Grof nadaljuje: »Gospod, kaj bi se zgodilo, če bi jo ogovoril skozi to luknjo?«
20. Rečem Jaz: »Zato še zdaleč ni čas! Ampak pustimo jih; strah pred namišljenim peklenskim lovom bo nanje najbolje deloval. Ni vam treba preveč razmišljati o njegovi navidezni vrlini vsled klicanja in hvaljenja Boga, niti zaradi njegove navidezne politične treznosti, saj je vse, kar govori, le njegova želja in njegova ljubezen. Toda iz njihove prehrane lahko presodite, čigav duhovni otrok je on in njegova družina. Iz njegovega

videza pa ste zaznali njegovo še zelo nečloveško naravo. Zato tu zaenkrat ne preostane nič drugega, kot da se ga pusti kot prezgodnji sadež in počaka, da dozori.
21. Toda to je zelo poseben muzej, ker se tukaj, s prav posebnim dejanjem Moje Milosti, zelo skaženi duhovi vrnejo na svetlobo in življenje, kot rastline v rastlinjaku. Ta muzej ali umetniška zbirka Moje Milosti in Usmiljenja ima nadzornike in stražarje, ki so kot pravi varuhi umetnosti, dobro obdarjeni z vso modrostjo potrebno za ta namen, in lahko ste prepričani, da mora vse, kar jim je zaupano v skrb, zagotovo dozoreti.
22. In tako zdaj zapustimo ta kraj in se premaknimo naprej, kjer boste videli skoraj vse naše goste, zbrane pri velikem, zelo umetelnem spomeniku. Tam boš ti in vsi vi Moji pravkar prispeli prijatelji, še bolj jasno spoznali, zakaj se ta kraj, ki se pravzaprav še vedno nahaja pod streho Robertove hiše, imenuje muzej prav te hiše.
23. Mojim bratom Sem nekoč na svetu dejal: »Še veliko stvari vam imam za povedati; toda zdaj tega ne bi mogli prenesti. Ko pa bo k vam prišel Duh Resnice, vas bo vodil v vse skrivnosti Božje Modrosti, ki so skrite očem sveta!« In glej, tako je zdaj tudi tukaj! Ne morem vam vsega naenkrat povedati, pokazati in razložiti. Toda glede na okoliščine, se bo v vas prebudil Duh večne Resnice in vam razjasnil vse, kar vam je zdaj še nejasno in nerazložljivo. Zato pojdimo zdaj hitro tja, kjer so vsi zbrani, tam se bo vsem prižgala mogočna luč! Kajti, kjer je mrhovina, tam se zbirajo mogočni orli!
In zdaj naprej!«

155. POGLAVJE

VELIKI PIRAMIDNI SPOMENIK.
JEZUSOVE BESEDE ROBERTU.
O DUHU, DUŠI IN TELESU TER RESNIČNEM VSTAJENJU MESA.

1. Čez nekaj trenutkov smo že na licu mesta. Številni ostali gostje, ki jih vodijo apostoli, pa tudi praočetje, nam z največjim spoštovanjem dajejo prostor. Pridemo do velikega spomenika, ki je videti skoraj tako, kot ena največjih piramid v Egiptu, le da ne v starem, grobem gradbenem načinu.
2. Velika zlata krogla je pritrjena na vrhu piramide. Vsaka stopnica piramide je obdana s širokim zlatim trakom, v katerem so vgravirani najrazličnejši napisi. S severne strani piramide vodijo le ena vrata, skozi katera se lahko pravilno vstopi v notranjost. Nekaj korakov za vhodom sta desno in levo dva stranska hodnika, za tema dvema stranskima prehodoma pa sta dve stopnišči, od katerih eno vodi navzdol in drugo navzgor. Čeprav je od zunaj piramida videti, kot da je zgrajena le iz neprozornih, težkih kamnov, skozi katere v notranjost tega ogromnega spomenika ne more prodreti nobena svetloba, so številni prostori v notranjosti kljub temu tako močno osvetljeni, da se lahko vse, kar je v notranjosti, zelo dobro razloči.
3. Že tako nadvse radovedni frančiškan Ciprijan Me vpraša, rekoč: »Gospod, najboljši Oče, kaj to pomeni? – Tako ogromna piramida mora imeti tudi ogromen pomen!«
Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj, samo malo potrpi! Kajti noben drvar ne more posekati drevesa z enim udarcem! Res je bil na Zemlji poganski kralj Makedonije po imenu Aleksander, ki je znameniti gordijski vozel razpletel tako, da ga je z enim močnim udarcem meča presekal. Toda tukaj v kraljestvu čistih duhov, se zapleteni vozli ne razvezujejo na ta način, ampak le sčasoma s pravo mero potrpežljivosti! Zato le malo več potrpljenja, Moj dragi prijatelj Ciprijan!«
4. Frančiškan se s temi besedami povsem zadovolji in nato reče: »Gospod, najboljši Oče. Vedno imaš popolnoma prav! Ne živimo več v naravnem svetu, kjer minljivi čas hiti, kot vihar. Tukaj pa je neminljiva večnost in bi v njej morali imeti dovolj časa, da

pridobimo ves vpogled, ki ga tukaj nujno potrebujemo. Toda kaj bi nam na koncu preostalo, če bi takoj prejeli vso nebeško modrost? Nič drugega kot kmalu zatem večni dolgčas! Zato le počasi naprej, sicer se bo večno veselje spremenilo v večni dolgčas!« Reče grof: »Ampak prijatelj, zdi se mi, da začenjaš biti spet malo satiričen! Povem ti, bodi previden. Kajti kraj, kjer stojiš, je svet! Zato končno prenehaj s takšnimi neumestnimi neumnostmi!«
5. Rečem Jaz: »Samo nobenega prepira tukaj! Ti brat Ludwig, imaš vsekakor prav, vendar ima tudi Ciprijanova pripomba nekaj v sebi. Zato zdaj stran z vsemi prepiri! Kajti tu imamo pred seboj veliko pomembnejšo stvar. – Ti Ciprijan, pojdi raje tja k Robertu in mu reci naj pride k Meni s svojo ženo! Kajti ob tej priložnosti mora tukaj prevzeti glavno vlogo!«
6. Ciprijan se pred Menoj globoko prikloni in hitro prenese Robertu naročilo. Robert pride s svojo Heleno takoj k Meni in Me prosi naj mu naznanim Svojo voljo.
7. Jaz mu rečem: »Najdražji prijatelj, brat in sin Robert! Glej, ta muzej, ki sta si ga z ženo ogledala z vseh strani z veliko pozornostjo, je bistveni del tvoje hiše in ti ga še prav posebej polagam na srce. Do sedaj si naredil in dosegel že velike stvari, tako da imam vse razloge, da Sem s tabo zelo zadovoljen. Tvoj duh je v najlepšem redu. Toda tvoja duša ima tu pa tam še premalo notranje stabilnosti, kar ne more biti drugače, ker se tvoje telo še ni popolnoma razkrojilo. Vendar je tukaj kraj, kjer lahko in tudi boš dosegel polno konsistentnost svoje duše. Toda pri tem je treba upoštevati mnogo stvari!
8. Glej, telo vsakega človeka je prava mešanica milijonov vseh mogočih peklenskih strasti, ki so zbrane v sojeni obliki. Gotovo si nekoč že nekaj slišal o vstajenju od mrtvih in živih, kot tudi o vstajenju mesa in tudi nič manj o tako imenovanem sodnem dnevu, ko bom vse, ki so v grobovih, obudil po njihovih delih, bodisi v življenje ali v večno smrt.
9. Glej, tukaj je kraj, kjer ti moram razkriti te skrivnosti in to v skladu s tvojo lastno naravo in stanjem! In šele preko tebe se bodo potem seznanili vsi tisti, ki so prišli sem s teboj v duhovni svet skoraj iz istega razloga in so morali biti sprejeti v tvojo hišo, saj so že na Zemlji živeli bolj ali manj v tvojem duhu, skozi misli, občutke, besede, želje in včasih tudi dela.
10. Ti si bil od vseh teh prvi, ki Sem ga tukaj sprejel in poskrbel za nadaljnji obstoj in napredek. Torej moraš biti tukaj, ko gre za končno popolnost, tudi prvi, ki bo to udejanil na sebi in potem lahko prenesel tudi na vse ostale.
11. Omenil sem že, da tvoja duša še nima nobene dejanske notranje stabilnosti. Kako pa to doseči? Povem ti in s tem tudi vsem ostalim:
12. Tako kot Sem Jaz kot Gospod šel pred vami v Svojem človeškem bitju in položil dobro, neuničljivo pot, tako Mi morate na tej isti poti vsi slediti, če resnično želite doseči večno življenje!
13. Nisem vstal samo po duši in duhu, ampak predvsem po telesu. Kajti Moja duša in Moj najbolj večni Božji Duh nista potrebovala vstajenja, saj bi bilo nemogoče, da bi bil kot Bog usmrčen? – Toda tako kot Sem jaz vstal od mrtvih kot večni zmagovalec nad vso smrtjo, tako morate tudi vi vsi vstati po svojih telesih. Dejansko Me lahko vidite kot popolnega Boga samo v svojem vstalem, očiščenem in preoblikovanem mesu. – Meso pa je pod sodbo, katero mu je treba odvzeti, sicer ne more nikoli duši služiti kot trdno zavetje.
14. Poglej te grobove – vsi vsebujejo tvoje lastno meso, razdeljeno na milijone sojenih delcev, iz katerih je bilo sestavljeno! Bitja, ki si jih odkril pod nagrobnim spomenikom, so v bistvu le prikazni različnih želja, hrepenenja in strasti, ki si jih gojil v svojem mesu, kot sojene dele svojega celotnega naravnega bitja. To je zdaj treba očistiti z vsemi sredstvi, da potem postanejo resnično, trdno, živo oblačilo tvoje duše.

15. Toda tako kot sem Jaz obudil svoje meso iz Svoje najvišje moči in oblasti, tako se morate z močjo Mojega Duha tudi vi vsi lotiti tega najpomembnejšega dela v sebi in ga pripeljati do prave popolnosti. Kajti kdor si zares želi biti Moj otrok, Mi mora biti v vsem podoben in narediti vse, kar Sem Jaz naredil, delam in še bom naredil!
16. Zdaj pa ti, Robert, debelo poglej in Me vprašaj v svojem srcu: 'Gospod, kaj je vse to in kako bom to zmogel?' -
»Potrpi, to boš izvedel takoj!«

156. POGLAVJE

RAZLAGA PIRAMIDNEGA SPOMENIKA. POTOVANJE V PODZEMLJE. O VICAH, NEBESIH IN RAJU.

1. Nadaljujem: »Ali vidiš to piramido tukaj pred nami? Ta je srce tvojega telesa! Toda tako kot je srce nosilec vseh neštetih kalčkov dobrega in zla, je ta spomenik v obliki piramide utelešenje vsega, kar je počivalo in delovalo kot mesena moč v mesu tvojega naravnega bitja. – Zdaj pa pojdi s svojo ženo v to piramido in si dobro oglej vse, kar je znotraj nje, zgoraj in spodaj in na vseh stenah.
2. Ko si boš vse ogledal, se takoj vrni in vsem povej, kaj si videl. Potem ti bom dal še nadaljnja navodila, kaj moraš še storiti. Vendar pa te ne sme nič zadržati. Če pa bi imel kakršnokoli željo, da bi se dlje zadržal pri eni ali drugi stvari, ki bi te zamikala, poglej svojo Heleno, in ona te bo odtegnila stran od tega!
3. Zdaj veš, kako moraš ravnati. In tako se spremljan z Mojo Milostjo in Ljubeznijo, pogumno in poln najboljše tolažbe, odpravi na pot v podzemlje! – Kajti tudi Moja duša se je morala pred vstajenjem Mojega mesa spustiti v podzemlje in tam osvoboditi vse, ki so še v mesu čakali na odrešenje Mojega mesa.«
4. Po teh besedah se Robert globoko prikloni in se takoj odpravi na pot.
5. Frančiškan pa Me vpraša, če bi šel lahko tudi on zraven? –
Jaz pa mu rečem: »Dragi Moj, ko boš popolnoma zrel, potem se bo tudi zate enako storilo, čeprav zaradi tvoje narave v drugačni obliki. Kajti za vse ni primerna ena in ista oblika, to je toliko bolj odvisno od prevladujočega nagnjenja, ki ga je duša vtisnila v svoje meso. – Zato le lepo ostani tukaj in počakaj, katere stvari bo Robert izpostavil! Na podlagi tega pa se boš potem tudi ti spustil v podzemlje.«
6. Frančiškan reče: »Gospod, ali je to podzemlje morda predpekel, pravzaprav tako rekoč nekakšne vice?« -
Rečem Jaz: »Ja, ja, nekaj takega! Ampak še vedno popolnoma drugačen od tega, ki ga ti nosiš v svojem še precej rimsko mislečem srcu.«
7. Reče frančiškan: »Torej, potem pravzaprav nihče ne gre naravnost v nebesa?« -
Rečem Jaz: »Ne tako zlahka, dragi Moj! Kajti, če Sem moral Sam iti dol v podzemlje, ki Sem Gospod, potem bo moral to storiti tudi vsak Moj otrok! Tudi vsak sadež mora biti popolnoma zrel, preden ga človek lahko užije. Seveda neumni in nevedni otroci mislijo, da je češnja že zrela, če je le malo rdeča; toda vešč vrtnar natančno ve, kako rdeča mora biti češnja, da je popolnoma zrela. - Torej naravnost v nebesa sploh ne bo šlo, ampak v duhovni Raj, kjer ste zdaj ob Meni! Saj je dovolj, če rečem grešniku: 'Še danes boš z Menoj v Raju!' Zdaj pa tišina, ker se bo Robert kmalu vrnil.«
8. Frančiškan bi rad k tem Mojim besedam še nekaj dodal, toda general, ki je z Dismasom in poveličanim patrom Tomažem frančiškanu najbližje, takoj položi celo dlan čez frančiškanova usta in ne reče nič drugega kot: »Pokornost! Gospod Bog Oče nam je zdaj zapovedal tišino, in to pomeni, da Ga je treba ubogati! – Razumeš?!« -

9. Rečem Jaz: »Pusti to, prijatelj Matija! Tukaj ne obstaja Moj zakon, ki bi to prepovedal. Če želi Ciprijan govoriti, mu to ne bi smeli preprečiti!«
Reče frančiškan: »Ne, ne, ničem govoriti, čeprav sem hotel. General Matija je imel čisto prav, da mi je z dlanjo zaprl usta. Kajti Robert se pravkar vrača iz piramide, jaz pa se že prav otroško veselim, kaj bo povedal. Tako, da bi bilo zelo neumno od mene, če bi začel klepetati. Toda on je zdaj že pred nami in ni videti najbolj zadovoljen, pa tudi njegova družica ne! Zagotovo se zanju zadeva ni povsem dobro iztekla! Ampak zdaj pa le tišina!«

157. POGLAVJE

ROBERTOVA VRNITEV IN POROČILO IZ NJEGOVEGA PODZEMLJA. SVETI NAPISI NA STOPNICAH PIRAMIDE. VPLIV POMEMBNIH ODREŠENJSKIH NAUKOV NA ROBERTA.

1. V tem trenutku stopi Robert s svojo ženo pred Mene in začne govoriti takole: »O Gospod, Ti dobri Sveti Oče vseh ljudi in angelov. Tam izgleda slabo, zelo slabo! Če bi bila notranjost te piramide še desetkrat slabša kot Avgijev hlev, bi jo bilo še vedno z lahkoto očistiti. Toda tako grešen gnoj notranjega in predvsem spodnjega dela te piramide, milijonkrat presega Avgijev hlev! Tukaj resnično ni več niti za misliti o kakšnem čiščenju, tudi če bi noter napeljali vse reke in potoke Zemlje. V zgornjem delu piramide je na ogled na tisoče najbolj lahkomišljenih podob iz mojega celotnega zemeljskega življenja. Spodnji predeli pa so napolnjeni z vsemi vrstami nepopisne nesnage, združene z najhujšim smradom. – Ojoj, ojoj! Kdo bo meni revežu pomagal očistiti ta hlev?!«
2. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj Robert! Nobeno delo ni tako veliko, da ga ne bi bilo mogoče opraviti z ustreznimi sredstvi in spraviti v najboljši red. Toda za to sta potrebna pravi vpogled in potrpljenje! Poglej neizmerno Stvarstvo od njegovega začetka do nujnega konca in njegove zelo majhne organske in anorganske delce do njihove za tebe neizmerno velike urejene celote – in zagotovo boš v njej opazil, po svojem trenutnem vpogledu, skoraj nemogočo izvedbo, red, ohranitev in vodenje do pravega, končnega namena. In vendar ta velika zgradba stvarstva obstaja v svojem najlepšem redu in noben atom ne more ubežati svojemu namenu! – Ker pa je to mogoče, je toliko bolj mogoče očistiti Avgijev hlev! Toda, kot Sem rekel, to zahteva pravi vpogled in potrpljenje ter, kar je samoumevno, trdno voljo, ki je ne more nič omajati!
3. Da pa bi pridobil predvsem pravi vpogled, pojdi do zunanjih stopnic piramide, katere so obdane z vgraviranim zlatim krogom in preberi, kaj piše na njih! – To ti bo povedalo, kaj vse boš moral tukaj narediti!«
4. Robert gre tja in prebere napis na najnižjem krogu. Ta se glasi: »Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni, vse vas bom poživil!« In nadaljuje: »Oklepajte se samo ljubezni! Resnično, če bi imeli toliko grehov, kot je peska v morju in trave na zemlji, bi jih ljubezen popolnoma izbrisala. In, če bi bila tvoja sramota pred Bogom, kot kri grešnega kozla, jo bo ljubezen oprala, dokler ne postane bela kot volna in kot najfinejše platno!«
5. In nadaljuje z branjem druge stopnice: »Ljubezen je življenje, zakon, red, moč, oblast, krotkost, ponižnost, potrpežljivost in s tem jedro vse modrosti. Modrosti ni vse mogoče, ker gre samo po določeni poti in se ne more ukvarjati s tem, kar je nečisto, toda ljubezni je vse mogoče, ker z enako ponotranjenostjo dojema, kar je zavrnjeno, kot tisto, kar je samo po sebi najčistejše. Ljubezen lahko uporabi vse. Modrost pa le tisto, kar je ljubezen že prečistila.«

6. In nadaljuje z branjem tretje stopnice: »Vprašaj svoje srce, ali lahko zelo ljubi, ali lahko Boga nad vsem ljubi brez koristi zase, ampak le iz najslajše ljubezni? – Vprašaj svoje srce, ali lahko ljubi resnično in popolnoma čisto? Ali lahko ljubi Boga, ker je Bog? In ali lahko ljubi svojega brata zaradi Boga in iz čiste ljubezni do Boga, kot boga? – Če tvoje srce to zmore, potem je tvojega trohnenja konec in si popoln pred Bogom, svojim Gospodom, Očetom in Bratom!«
7. In bere dalje na četrti stopnici: »Bog je Sam večna prvobitna čista Ljubezen in Njegov ogenj je Božje Življenje in Modrost. Ljubezen je torej od Boga, saj je v Bogu življenje in svetloba vseh bitij. Iskrice iz ognjišča najčistejše Božje Ljubezni, so Božji otroci istega izvora iz enega Božjega srca! Tudi ti si taka iskrica! Razpihaj se v živi ogenj in v svojem srcu boš uzrl Boga!«
8. In bere na peti stopnici: »Beseda, ki prihaja iz Božjega srca, je vsemogočnost Ljubezni. Zato sta Beseda in večni Sin od Boga eno. Ja, Bog Sam je polna Beseda, ki je ustvarjena v ognju Ljubezni. – Tudi ti si Božja beseda, ki je nastala v ognju Ljubezni! Zato postani spet polna Božja beseda! Bodi ves ljubezen, polna ljubezen v Bogu – tedaj boš dosegel Božjega Sina in postal eno z njim! Vendar ga lahko dosežeš le po Očetu, ki je ljubezen in v Sebi Ljubezen Sama, vedno enaka od večnosti do večnosti!«
9. In bere dalje na šesti stopnici: »Kristus je edini posrednik med Bogom in človeško naravo. S smrtjo Svojega mesa in s Svojo prelito krvjo, je utrl pot in vrnitev k Bogu vsemu mesu, ki je stari Satanov greh! – Toda Kristus je temeljna ljubezen v Bogu, glavna Beseda vseh besed, ki je meso postala in s tem postala Meso vsega mesa in Kri vse krvi. To Meso je prostovoljno prevzelo nase vse grehe sveta in jih očistilo pred Bogom s Svojo Sveto Krvjo. Postani deležen tega največjega Božjega dela odrešenja po Kristusovem mesu in krvi, tako boš čist pred Bogom! Kajti nobeno bitje in nobena stvar ne more postati čista sama po sebi, ampak samo po Kristusovih zaslugah, ki so najvišja Božja milost in usmiljenje. Ti sam ne zmoreš nič, Kristus pa zmore vse!«
10. In nadaljuje z branjem sedme stopnice: »Tvoje zemeljsko bivališče je polno nesnage; kdo bo to očistil? Kdo ima edini moč in oblast? – Glej, Kristus, večni Veliki Duhovnik pred Bogom, Njegovim večnim Očetom! Kajti Kristus in Oče sta Eno od večnosti. Samo v Kristusu telesno prebiva vsa polnost Božanstva. In ta polnost je Oče kot najčistejša Božja Ljubezen. Oprimi se te s svojo ljubeznijo in očistila ter obudila bo tvoje meso, kakor je obudila Kristusovo meso, ki ga je vseboval v Sebi.«
11. Na osmi stopnici nadaljuje z branjem: »Prestrašen si zaradi velikega števila tvojih zlih duhov, ki so na svetu vladali tvojemu mesu in krvi. In s Pavlom sprašujeta: 'Kdo me bo odrešil mojega mesa in kdo me bo osvobodil spon smrti?' Glej, Kristus, ki je bil usmrčen, je vstal in živi kot Gospod od večnosti! Če bi bilo to mogoče, da bi ostal v smrti, bi bila to tudi zate zanesljivo večna smrt. Ker pa je Kristus vstal od mrtvih, kot Ga zdaj sam vidiš, je tako nemogoče, da bi kdo ostal v grobu. – Kajti, kakor je smrt prišla nad vse meso po kači, tako je življenje prišlo po enem samem Bogočloveku nad vse meso ljudi na Zemlji – toda hkrati je prišla tudi nova sodba, čeprav je bila stara sodba, ki je vsebovala smrt, s tem enim vstajenjem, za vedno uničena. Toda ta nova sodba je kljub temu tudi smrt; toda ne smrt za smrt, ampak smrt za življenje! – Začni ljubiti s svojo ljubeznijo, da bo ta nova sodba tvojega mesa lahko postala resnično življenje po delih Enega. – Stojiš pri izviru, pij živo vodo v polnosti!«
12. In na deveti stopnici nadaljuje: »Čista ljubezen do ženske je samoljubje! Kajti kdor dovoli, da ga ljubezen do ženske tako prevzame, da mu postane ljubezen do bližnjega in ljubezen do Boga v breme, ta ljubi sebe v ženski naravi! Zato ne dovoli, da te očarljiva ženska postava prevzame preko prave mere, sicer boš propadel v ženski šibkosti, medtem ko bi se ženska morala dvigniti v tvoji moči, da postane bitje s teboj in v tebi! – Toda, kakor ljubiš en ali drug del svojega bitja, tako ljubi tudi žensko, da

postane eno s teboj! Vendar ljubi Boga nad vsem, da se lahko v Njegovi mogočni ljubezni za večno prerodiš kot pravi, svobodni državljan najčistejših Božjih nebes in tvoja žena, kot eno bitje s teboj!«
13. In prebere še na deseti stopnici: »Išči, išči, išči, da se ne prevzameš, ko dorasteš! – Poglej Gospodovo ponižnost, nežnost in dobroto! Glej, On je Gospod od večnosti. Vse, kar obsega neskončnost, od največjega do najmanjšega, od najbolj duhovnega do najbolj materialnega atoma, je v celoti Njegovo lastno najvišje delo in Njegova moč je tako velika, da se vsa nešteta neizmerna dela pogreznejo v večni nič pred najmanjšim dihom Njegovih ust. A kljub temu je med Svojimi malčki tako preprost in skromen, kot da bi bil skoraj najmanjši med njimi; ljubi jih in se z njimi pogovarja, kot da bi imel samo njih v vsej neskončnosti, ki je zagotovo prepolna z neštetimi miriadami najbolj čudovitih, veličastnih in najbolj ljubečih, najčistejših bitij! – Zato išči, Išči, išči, da bi bil najmanjši in tak ostal za večno!«
14. Na tej zadnji stopnici se Roberta tako mogočno dotakne ljubezen do Mene, da začne glasno jokati. Kmalu pogleda za zadnji najvišji napis, nato spet Mene in včasih tudi svojo novo ženo in čez nekaj časa začudeno reče: »O ti sveti napis! Tukaj si napisan tako preprosto, brez bahavih besed, tukaj na najčistejšem zlatu, in vendar tako večno resničen, kot Sam Tisti, čigar vsemogočni prst te je vrezal v to zlato! Bog! Zdaj, šele zdaj je začela vame prodirati neizmerna ljubezen do Tebe. In v tem prodiranju najmogočnejše ljubezni do Tebe, se šele tako občutno zavedam, da Te nisem nikoli zares ljubil! Ampak zdaj je drugače! Ti Si Edini, ja zdaj Si samo Ti Edini Gospodar mojega srca, mojega življenja! – Večna, nepremagljiva Ljubezen. Tebi edinemu nič drugega kot ljubezen, ljubezen, ljubezen! Ti moj Bog in najboljši Oče Jezus!
15. Ko Si mi za ženo dal najlepšo Heleno, je moje srce čutilo do Tebe več najglobje hvaležnosti, kot kakršnekoli prave ljubezni. Z najbolj strogim pokoravanjem vsem Tvojim zapovedim, sem mislil, da že imam najvišjo popolnost. Toda, kako daleč sem bil od svojega pravega cilja! Ja, sploh nisem vedel, kako bi Te lahko nekdo ljubil bolj kot Heleno in na skrivaj se mi je zdela takšna moja ljubezen malce neumna. Ampak zdaj je drugače! Ljubim nad vsem drugim samo Tebe in v tej ljubezni vidim prebujanje popolnoma novega življenja! O Gospod in Oče Jezus. Ti moja edina ljubezen!«

158. POGLAVJE

ROBERTOVA VELIKA LJUBEZEN DO BOGA. HELENIN HVALEVREDEN GOVOR. NJEN STRAH PRED NAJSVETEJŠIM. GOSPODOV KREPILNI ODGOVOR.

1. Ob teh besedah Robert dobesedno skoči z vrha piramide in tako hitro pohiti k Meni, da celo pozabi na svojo najlepšo ženo. Ko pride k Meni, hoče takoj pasti k Mojim nogam in popolnoma izliti svoje srce pred Menoj. - Toda Jaz ga ustavim in ga opozorim, da je tokrat pozabil na svojo ženo Heleno.
2. Robert na to blaženo presunjen reče: »O Gospod, Oče Jezus, kdo lahko v Tvoji bližini, ki jo zdaj čisto jasno prepoznavam, misli na karkoli drugega, kot samo na Tebe!? Ljubim resnično izjemno lepo in prav tako pobožno Heleno, kot dober del mojega bitja ali mojega duhovnega telesa – toda moje vse nad vsem drugim Si za večno samo Ti, moj Bog, moj Gospod in Oče! – Kaj bi mi bil brez tebe cel svet, poln Helen! Nič! Med njimi bi obupal! Če pa imam Tebe, sem lahko tudi brez Helene popolnoma srečen. Vendar grem kljub temu po njo. Ker je darilo iz Tvoje roke, zato je zame neskončno dragocena, ljuba in prijetna.«

3. Rečem Jaz: »Ja, ja, pojdi po njo! Kajti proti nama zelo žalostno gleda in misli, da te je užalila, ker si jo tako naglo zapustil!«
4. Robert takoj odhiti k Heleni in ji reče: »Pridi, pridi, moja ljubljena ženkica! Samo zaradi neizmerne ljubezni do Gospoda, sem za nekaj trenutkov pozabil nate. Zdaj pa je spet vse v najlepšem redu! Zato pojdi zdaj z menoj h Gospodu in ne bodi več žalostna!«
5. Reče Helena: »Moje ljubeče srce se zahvaljuje Gospodu in tebi, ker si me spet pogledal! Kajti resnično sem začutila žalost v srcu, ker sem v svoji duši mislila, da sem se nekako proti tebi pregrešila, ker si me zapustil in se nisi oziral name. Toda zdaj je spet vse dobro in še več kot dobro, ker te je edina pravična in prava ljubezen do Boga, Svetega Očeta, odvrnila od mene! Sedaj pa tudi mene pelji k Njemu, ki je še vedno edini lastnik mojega srca in bo ostal za vedno. Naj najini srci postaneta eno z Njim, kateri je najprej napolnil s Svojo ljubeznijo, tako da bo zdaj tvoje zemeljsko meso očiščeno skozi vstajenje v ognju Božje ljubezni. Tudi moje bo očiščeno in potem bova lahko uživala v najbolj blagoslovljenem življenju, kot eno srce, ena misel, ena ljubezen, eno življenje in eno bitje pred Njim!«
6. Robert se skoraj stopi od ljubezni in pripelje Heleno k Meni. Ko je Helena pri Meni, želi tudi ona pasti pred Menoj na svoje obličje. Toda Jaz ji to preprečim in ji rečem: »Ja, Moja najdražja Helena, ali si Me ne upaš več ljubiti tako, kot si Me nekdaj ljubila? Glej, Jaz Sem še vedno isti!«
Helena jokavo reče: »Ja, za oči! Za srce pa Si postal zelo drugačen, veliko večji in svetejši! Moje srce zdaj trepeta pred Tvojo veličino in svetostjo! Kajti Ti Si res edini Bog!«
7. Rečem Jaz: »Ja, Moja najljubša Helena, to si že prej vedela in dojela, pa vendar nisi imela tako silnega strahu pred Mojo Svetostjo?! Ja, celo poljubila si Me s vso gorečnostjo svojega srca! Pomisli nazaj in ostani enaka kot prej, tako kot Jaz ostajam nespremenljivo enak – potem ne boš imela tako nepotrebnega strahu pred Mojim Božjim veličastvom!«
8. Reče Helena: »O Gospod, Ti nadvse dobri, Sveti Oče! To se verjetno v nobenem primeru ne bo več zgodilo! Kajti velika razlika je med Tebe poznati in Tebe ponovno spoznati. Pri prvem spoznanju ima Tvoja božanskost še vedno bolj človeški videz, tako da Te človeško srce še lahko prenese. Toda, ko se začnejo na čute zgrinjati vedno pogostejši in čudoviti dogodki in pojavi, se preveč jasno pokaže razlika med Teboj, o Gospod, in bitjem, ki se mora svobodno razvijati po zakonih Tvojega Reda – potem je tega človeškega videza konec. In kako neprikrito potem Tvoje Božanstvo v vsej Svoji Svetosti stoji pred našimi začudenimi očmi! – Ko se na to tako pogleda, je povsem jasno, da nas mora pred Tvojo božanskostjo bolj ali manj obiti določen strah.
9. V Robertovi hiši, sem tako rekoč že v dveh dvoranah, ko sem ju prvič zagledala, imela priložnost videti več kot dovolj veličastnosti, da sem se nad temi še celo večnost čudila in Te hvalila zaradi Tvoje dobrote, ljubezni in modrosti. Potem pa nas je ta Tvoja ljubezen, dobrota in modrost pripeljala v ta muzej, v katerem je bilo Robertovo meseno bitje predstavljeno v ustreznih podobah. In tam čudežev ni bilo konca. In še posebej tisti znameniti napisi na stopnicah velike piramide z veličastnim pomenom! – Ja, človek bi se lahko popolnoma, do zadnje kapljice raztopil zaradi čistega spoštovanja in obževanja, s katerim se ubogo, začudeno srce, oprijema Tebe, o Gospod! Zato ni mogoče več govoriti o mojem prvem neustrašnem položaju!«
10. Rečem Jaz: »Jaz najbrž najbolje vem, kaj čutiš zdaj in kaj boš še čutila, ko boš pričakala še večje čudeže. Ampak vem pa tudi, da piše: 'Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih!' Toda, kako lahko otrok doseže to popolnost, če ima pred Očetom še večje strahospoštovanje, kot zajček ob rjovenju leva?«

159. POGLAVJE

PRISPODOBA O SLIKARJU IN NJEGOVIH UČENCIH. HELENA JE ŠE VEDNO PRESTRAŠENA. JEZUSOV LJUBEČI NAUK V NJEJ PONOVNO PREBUDI NEBEŠKO LJUBEZEN.

1. Nadaljujem: »Glej, zdaj ti bom povedal prispodobo in bova videla, kako bo v tej videti stvar, ki jo želim od tebe. – Poslušaj!
2. Nekoč je na Zemlji živel velik mojster slikarstva, čigar slikam res ni manjkalo nič drugega kot življenje, da bi upodobljena stvar postala tudi popolna resnica. Dela tega mojstra so pritegnila veliko število občudovalcev iz vseh koncev sveta in med temi občudovalci je bilo tudi kar nekaj talentov, ki so se želeli izšolati pri velikem mojstru. To je mojstra razveselilo in trudil se je, da bi iz mladih talentov kaj naredil.
3. Med številnimi likovnimi učenci tega mojstra, so bili nekateri obdarjeni s skoraj najboljšimi talenti; vendar so ti imeli tako ogromno spoštovanje do neprekosljive umetniške veličine svojega mojstra, da so si z največjim in najskromnejšim samozatajevanjem, komaj upali vzeti v roke čopič, ker so verjeli, da je ves njihov trud zaman. Drugi, manj nadarjeni, pa so pomislili in rekli: 'Seveda vemo, da je naš mojster v svoji umetnosti nedosegljiv, in da nikoli ne bomo dosegli njegovo raven. Toda s spoštovanjem do njegove umetnosti ne želimo pretiravati, tako da si ne bi upali ničesar slikati. Nasprotno, želimo mu biti zelo vdani in se od njega, kolikor se le da, naučiti. Zagotovo bo tega bolj vesel, kot da bi bili v njegovem umetniškem ateljeju zgolj tihi občudovalci in se skrušeno plazili od enega do drugega njegovega dela.' In glej, draga Helena, tisti, ki jih prevzame pretirano strahospoštovanje, se od velikega mojstra naučijo malo ali nič, drugi pa se s svojo vnemo in pridnostjo pod vodstvom velikega mojstra izšolajo v zelo sposobne umetnike.
4. Zdaj pa Mi povej po svojem mnenju, komu od teh dveh vrst učencev, bo mojster dal prednost – tistim, ki imajo do njega preveč strahospoštovanja ali tistim z manj strahospoštovanja, ki pa so toliko bolj vneti posnemovalci njegove umetnosti, za katero žarijo njihova srca?
5. Ali, koga bi ti raje imela – nekoga, ki ga tvoja lepota tako obremenjuje, da si za nobeno ceno ne upa zbrati poguma, da bi ti izpovedal svojo ljubezen, ali tistega, ki je zelo navdušen nad tvojo lepoto, a kljub temu obvladuje svoje čute in ima pogum, da ti prizna, kako nepopisno te ljubi? Povej Mi svoje mnenje!«
6. Reče Helena: »Gospod, drugi, drugi! Popolnoma se vdam, kajti zdaj vidim svojo zmoto!«
7. Rečem Jaz: »No, potem pa, če vidiš svojo zmoto, kaj boš potem storila glede Mene? Ali boš spet tako zaupljiva, kot si bila prej, kmalu po odrešitvi iz jarma tvoje duhovne smrti?«
8. Reče Helena, nekoliko jecljajoče: »Hm, seveda, am-pak hm, ko Ti le ne bi bil tako strašno Svet! – Ko pomislim, da Si Bog, večno Vsemogočni, Sveti in najmodrejši in jaz pravzaprav nisem nič, ampak sem le najmanjša iskrica Tvojih misli, potem me prevzame tako neizmerno strahospoštovanje pred Teboj in Tvojimi presvetimi očmi, da bi se pred teboj lahko pogreznila v najgloblje globine!
9. Sicer Si res videti tako nežen kot nadvse pobožno jagnje in dobrosrčen, kot babica, ko ji njeni najdražji vnuki poljubljajo roke. Toda včasih pridejo velike nevihte, strele, toča, grmenje in še marsikaj takega iz Tvojih najbolj ljubeznivih, blaženih oči, ki povzročijo zelo strašljiv videz ljudem po celem svetu. In na zunaj nisi videti nič močnejši kot kdo izmed nas, vendar se s številnimi nebesnimi telesi, zlasti s svetlim soncem, tako rekoč, še veliko lažje igraš, kot ustvarjeni človek z grahom. Zato si na skrivaj

rečem: 'Vsemogočni je videti kot človek, a je vseeno nekaj čisto drugega in prav gotovo ne pozna nobene šale. Res je neskončno dober do tistih, katere ljubi; toda s tistimi, ki ne sprejmejo Njegovega Reda, ravna povsem drugače!
10. Takšne misli mi povsem nehote prodirajo v srce in potem si seveda ne morem pomagati, da moje bitje prevzame pred Teboj vedno večje spoštovanje! - - Ja, lahko bi celo trdila, da tudi Ti Sam, kot Bog, ne moreš popolnoma razumeti, kako se mora počutiti krhko bitje, ko se znajde pred Teboj. Zagotovo Ti je prav zabavno, ko stojiš pred bilijoni svojih bitij in jih popolnoma svobodno ljubiš po Svojem božanskem poželenju, toda mi bitja lahko to počnemo le s skrivnim drhtenjem iz strahospoštovanja.
11. Če bi si upala narediti, kar bi rada, bi Te lahko, kot pravijo, ljubila do smrti. Ampak ja, vmes je ogromen 'če'!«
12. Rečem Jaz: »Ampak glej, glej, kako si zdaj postala preudarno bitje! Moral se bom še učiti od tebe! Ampak, glej, glej, ti bojazljivi zajček, če Jaz ne bi mogel čutiti tega, kar si ti kot bitje sposobna začutiti, ko stojiš pred Menoj, svojim Stvarnikom – kdo drug bi ti lahko sploh vsadil ta občutek? Glej! Jaz sem te ustvaril v celoti in ne samo na pol!
13. Vidiš, Moja najdražja Helenca, večkrat si na svetu rekla, da človek ne bi smel biti šibak, ampak tako močan, da bi z enim udarcem vola pobil. Zdaj pa bi tukaj v duhovnem kraljestvu rada imela Gospoda Boga, šibkega kot je muha! – Glej, glej, za kaj pa bi bil potem dober tak šibak Gospod Bog? – Gospod Bog mora biti vsemogočen in moder, sicer bi moral na koncu propasti skupaj s teboj! – No, kaj zdaj misliš, ali Sem še vedno tako grozen ali morda ne več?«
14. Tedaj se začne Helena zopet smehljati in po nekaj trenutkih v zadregi, reče: »No, ampak Ti najdražji nebeški Oče! Ti lahko nekoga tako prepričaš, da mora na koncu izgubiti ves pretiran strah pred Teboj. Toda zdaj bi morala jaz tudi Tebe neizmerno ljubiti!«
15. Rečem Jaz: »Potem pa pridi sem k Mojim prsim in daj duška svojemu srcu!«
Helena več ne okleva, vrže se na Moje prsi in jih prelije s številnimi solzami veselja, ljubezenskimi vzdihi in poljubi.

160. POGLAVJE

PATER CIPRIJAN SE ZGRAŽA NAD HELENINO BURNO LJUBEZNIJO. JEZUS GA OBSOJA ZARADI NJEGOVE DUHOVNIŠKE ZAVISTI. CIPRIJAN SE ZAZRE VASE.

1. Ko Helena z največjem navdušenjem kar nekaj časa tako uživa v svoji ljubezni na Mojih prsih, se pater Ciprijan nekoliko približa in reče: »No, no, mislim da Te hoče imeti že popolnoma samo zase! Kaj se nam bo moralo še zgoditi? Zdi se, da Robertova žena ne samo, da Te nadvse ljubi, ampak je noro zaljubljena Vate, in to se mi zdi malo preveč. Glej, najbolj blažena Devica in še mnoge druge tukaj prisotne blažene device in ženske Te imajo zagotovo tudi nadvse rade, pa ne počnejo takšnih stvari. Ti Si Gospod in Ti večno nikoli ne bom ničesar predpisoval; ampak ta zgodba se mi zdi nekoliko čudna! Kajti ta se je dobesedno zagrizla Vate! Ne, takšne zaljubljenosti nisem videl v vsem svojem naravnem in duhovnem življenju! – In ona se še vedno ne ustavi!«
2. Rečem Jaz: »No, te to preseneča! In hkrati se tudi malce ježiš! Jaz pa ti povem, da ni dobro za tistega, ki se nad Menoj pohujšuje! – In še to ti povem: 'Kdor Me ne ljubi tako kot Helena, bo imel v Mojem kraljestvu resnično majhen delež!'
3. Če bi Me tudi ti tako ljubil, te njena ljubezen ne bi jezila in se ti ne bi zdela pretirana. Ker pa si v resnični ljubezni veliko revnejši od nje, je njeno veliko bogastvo trn v tvojih očeh in si zato v zadregi zaradi njene velike ljubezni. – Kar pa se Mene tiče, ti povem,

da Me njena velika ljubezen niti najmanj ne moti. Toda tvoje pripombe so me res začele malo motiti!
4. Da mati Marija in še mnoge druge ženske tu v Raju ne izkazujejo svoje notranje, goreče ljubezni do Mene na tako očitno pozornost vzbujajoči način, je zato, ker imajo kot bitja, ki so že dolgo čisto nebeška, enako ljubezen v sebi, kakršno ta Helena zdaj kaže navzven. – Sedaj veš dovolj! Zdaj pa stopi malo v ozadje – sicer se ta tukaj ne bo mogla popolnoma predati svojemu srcu, kar Si najbolj želim!«
5. Frančiškan se še malo zadržuje in reče: »Gospod, če bi se tudi moje srce Zate z vso mojo ljubeznijo, tako močno razplamtelo, kot se je zdaj Helenino? – Ali bom moral tedaj tudi ostati v ozadju?«
6. Rečem Jaz: »Prava ljubezen je tukaj edino veljavno merilo, po katerem se meri, kako blizu Mi je lahko nekdo! – Če imaš pravo ljubezen, brez vsakršne sebičnosti, potem si Mi tudi najbližje. Toda, bolj ko iz tvojega srca švigajo iskrice sebičnosti, toliko dlje si oddaljen od Mene!
7. Glej, rimski škofje imajo zdaj na Zemlji srečanja o svojih cerkvenih zadevah, ki so denar, ugled in koncesije, da bi še bolj zatemnili ljudi. K temu jih žene sebičnost, zato so neznansko daleč od Mene in njihove seje bodo ostale brezplodne in njihovi nasveti neuporabni. In to zato, ker menijo, da so pri Meni privilegirani. Ampak, povem ti, da so ti zadnji!
8. Kdor se pretvarja, da Me ljubi, a je ljubosumen na druge zaradi Moje ljubezni, nad katero samo Jaz gospodujem – ta ni Moj prijatelj in ni nikoli vreden Moje ljubezni! – In kdor pravi: 'Samo s tem ali onim načinom pokore si lahko zagotoviš Božjo ljubezen in po njej večno življenje v nebesih – je lažnivec in spada k njemu enakim v peklu! Kajti Jaz Sem Gospod in ljubim kogar hočem in Sem usmiljen do kogar hočem in zveličam, kogar hočem. Gorje vsem tistim, ki so si drznili izliti Mojo ljubezen človeštvu, kot da bi sami imeli pravico do tega! Njihova pravica bo kmalu močno okrnjena! Iskali jo bodo z vsemi svetilkami, a je ne bodo več našli!
9. In glej, Moj prijatelj Ciprijan, tako kot rimski škofje zdaj na Zemlji prirejajo svoja hvalevredna srečanja in posvetovanja, s katerimi ne želijo nič drugega, kot le ohraniti svojo staro slavo, moč in sijaj, medtem ko jih zdaj veliko manj skrbi za blagor Mojih ljudstev, kot tebe sneg, ki je tisoč let pred Adamom odel zmerne pasove Zemlje v bel in mrzel plašč, je prav tako v tebi še vedno tudi nekaj pristno rimokatoliškega, kar zavida ljubezni Moje ljube hčerke do Mene in zato napolnjuje tvoje srce s prikrito jezo. Zato Sem ti rekel, da stopi v ozadje, ker tvoja zavist in tvoja jeza motita to Mojo ljubo hčer v njeni ljubezni do Mene. – Toda, ker si pred Menoj že opravil nekaj preizkusov nekoliko prečiščene ljubezni, lahko ostaneš, vendar če ti tvoja skrita zavist in ogorčenje tega ne dopuščata, potem pojdi!«
10. Frančiškan ob teh besedah naredi žalosten obraz in si reče: »Ne, nikoli si Ga nisem predstavljal, da bi bil tako strog! Ti moj Bog in moj Gospod, kaj bo z menoj, če mi pokaže vrata!? Ja, ja, On ima večno prav, za nas rimokatoliške duhovnike ni mogoče najti dobre besede! Toda kaj bo z nami, kaj bo z nami, če nam ukaže oditi!? – Moral bi stopiti nazaj v ozadje – kje je to? Kaj pomeni ta zlovešča beseda (ki ne obeta nič dobrega) pred Bogom? Ampak rekel je tudi, da lahko ostanem! – Toda ali sem primeren, da ostanem? Ali sem brez zavisti in jeze? Ne, na žalost ne, jaz sem še vedno precej duhovniški! – Ampak to se mora spremeniti! – Ja, ja, Gospod mi je nekoč dejal, da sta duša in telo ljudi izšli iz padlega in sojenega Satana, in da bom zato iz enega ali drugega dela princa laži; zagotovo iz njegovih rogov, ker se v mojem srcu ne razodeva nič drugega, kot čisto odvratne stvari. In še druge stvari so seme Satanovega najbolj hudobnega srca, za katere se zdi, da niso nič drugega kot zavist, pohlep,

poželenje po moči, ponos in še množica takšnih podobnih hudičevih stvari! Gospod, izženi Satana iz mene!«
11. Rečem Jaz: »Zdaj lahko spet ostaneš tukaj z Ludwigom in njegovim prijateljem! – Medtem pa se pogovori s svojim sovernikom Tomažem in njegovim prijateljem Dismasom. Ta dva bosta pregnala satanske ostanke iz tebe!«
12. Ciprijan zdaj to počne z veliko bolj vedrim obrazom, Jaz pa pokličem Roberta k Sebi.

161. POGLAVJE

ČUDOVITA PREOBRAZBA Z MOČJO NAJVIŠJE LJUBEZNI. ROBERT PREJME OBLAČILO NESMRTNOSTI IN SVOJE NEBEŠKO IME. ANGEL ZAHARIEL KOT VODNIK.

1. Ko Robert, v katerem prevladuje velikanska ljubezen, hitro pride k Meni, se skoraj tako kot David neizmerno veseli, da Sem njegovi Heleni izkazal toliko milosti – tedaj vsi grobovi nenadoma izginejo in na njihovem mestu se dvignejo kvišku mogočne luči, kakor vzhajajoča sonca. V čudovitem redu se dvigajo navzgor, dokler se ne ustalijo na nebesnem svodu v najveličastnejših skupinah kot sijoče zvezde največje velikosti.
2. Čez nekaj časa, polnem začudenja vseh prisotnih, se od zgoraj spusti zelo svetleč duh in se ustavi na istem mestu, kjer je bila nekoč znana piramida in drži v desni roki nebeško modro plisirano oblačilo, okrašeno s številnimi sijočimi zvezdicami.
3. Vsi so nad tem dogajanjem tako presenečeni, da si iz čistega spoštovanja komaj upajo dihati. Tudi Robert, ki je bil pred nekaj trenutki še ves iz sebe od veselja, zdaj stoji pred Menoj popolnoma osupel in si komaj upa premakniti jezik, kaj šele vprašati kaj o tem pojavu. Le Helena, čeprav tudi polna začudenja, se opogumi in Me vpraša, kaj zavoljo Mene vse to pomeni?
4. Jaz nato rečem: »Glej, hči Moja, vse to izhaja iz Robertovega mesa. Iz tega je tamkajšnji angel strnil oblačilo in ga na Moj ukaz zdaj prinesel Robertu, kot da prihaja iz nebes. Tudi ti si zdaj veliko prispevala za ta glavni namen, ker je velika moč ljubezni v tvojem srcu zelo pripomogla k raztapljanju in čiščenju mesa. Zato zdaj pojdi k angelu in ga pripelji sem, da bo Robertu pred Mojimi očmi izročil nebeško oblačilo in ga oblekel! Kajti to je že pravo oblačilo za večno življenje!«
5. Helena, popolnoma navdušena nad tem prikazovanjem in še bolj nad Mojim predlogom, pohiti k sijočemu angelu in ga prosi, naj gre z njo k Meni. In angel takoj odide z njo k Meni. Ko pride do Mene, se najbolj spoštljivo prikloni in izroči oblačilo Robertu, ki se skoraj topi od ljubezni in spoštljivega strahu, in v trenutku, ko mu angel izroči oblačilo, vidi, da je že oblečen.
6. Ko tako zdaj Robert stoji pred Menoj oblečen v oblačilo nesmrtnosti, ga vprašam, rekoč: »No, prijatelj in brat Robert – Uraniel, kako ti je všeč to oblačilo? In kaj meniš o tej preobrazbi?« Robert – Uraniel odgovori: »Gospod, Ti edini Sveti Oče, poln najvišje in najčistejše ljubezni! Občasno sem že na Zemlji občutil, resda le zelo bežno, da se v času čistejšega življenja včasih zgodijo trenutki, vsled katerih človeški jezik obmolkne; ja, in celo misli potihnejo, in če bi hotel o tem kaj povedati, ne najdeš besed. Toda, če obstajajo že na sojeni Zemlji takšni trenutki, katerih izjemnost mora zapreti usta ubogemu grešniku – koliko bolj mora biti to tukaj v duhovnem kraljestvu, kjer tako rekoč en izjemen čudež nadomesti drugega! – Zato mi boš, o Gospod, odpustil, da tukaj od prevelikega veselja in ljubezni do Tebe skoraj ne morem govoriti. Ta presveta, vzvišena zadeva se je odvila tako nepričakovano, da se nisem mogel takoj zbrati.

Vendar, če pa mi Ti, o Presveti Oče, hočeš dati le trenutek, da pridobim potrebno mirnost, potem bom o vsem tem verjetno zmogel povedati nekaj preudarnih besed.«
7. Rečem Jaz: »No, v redu, zdaj pa pojdi s tem angelom! Sedaj ti bo pokazal ves ta muzej, kot resnično pravi muzej! Na koncu se vrni sem in vsem povej, kaj si videl in slišal v tem velikem muzeju. Toda, da bi lahko čimprej prebrodil ta napor, hodi ob strani tega Mojega angela v resnično duhovnem gibanju. Toda to gibanje je hitrost, o kateri se na svetu pogosto govori. To ste poimenovali hitrost misli!«
(Obrnem se k angelu:) »Zahariel, pazi na svojega brata Uraniela! Vodi ga skozi te čudeže njegove duše in mu pokaži tudi njegovo prvo zemljo, iz katere si tudi ti prišel! Naj tako bo in se zgodi!«
8. In Zahariel reče Robertu – Uranielu: »Pridi brat in glej ter se uči in občuduj neskončno Očetovo modrost!« - In takoj se oba dvigneta ter izgineta pred očmi vseh, ki so prispeli v duhovni svet z Robertom – Uranielom.

162. POGLAVJE

HELENA V DIALOGU Z GOSPODOM. VPRAŠANJE O NARAVI IN PREBIVALCIH PEKLA.

1. Toda tudi Helena se ozira za Robertom – Uranielom, ker pa ga nikjer ne vidi Me zelo nežno vpraša, kam je izginil Robert z angelom, ki mu je prinesel zvezdnato oblačilo z nebes.
2. Vendar Jaz Heleno še bolj nežno vprašam, če je zaradi Roberta – Uraniela zaskrbljena? – In Helena odgovori: »O Ti Presveti, najslajši Oče! kako bi to lahko bila na Tvojih prsih, polnih najsvetejše, najvišje in najčistejše ljubezni? Kam bi lahko Robert šel, da ne bi bil viden Tvojim očem? Kdor pa hodi v svetlobi Tvojih oči, se zagotovo večno ne bo izgubil in se bo vrnil, sprejet s sveto solzo veselja iz Očetovega očesa in pozdravljen z Njegovo ljubeznijo, ki počiva na Tvojem srcu! – O zdaj bo videl mnoga, velika čudesa Tvoje vsemogočnosti, modrosti in dobrote. In, ko se vrne, kakšne veličastne stvari bo lahko povedal nam, ki še ne poznamo Tvojega neskončnega kraljestva duhov! O, to bo res veličastno!«
3. Rečem Jaz: »Ja, ja, tako bo! Toda medtem bi ti tudi Jaz lahko povedal nekaj zelo čudežnih čudovitih stvari, ki so še bolj nenavadne od tistih, katere zdaj pričakuješ od Roberta – Uraniela!? Kaj misliš o tem?«
4. Reče Helena: »O najdražji, najsvetejši Oče, seveda bi to lahko storil neskončno bolje kot vsi nešteti angeli Tvojih nebes! Ampak za to se Te nikoli ne bi upala prositi, ker Si neskončno velik, močan in Svet! In, če bi mi povedal nekaj iz Svoje Božje zgodovine, bi verjetno trajalo približno trilijone zemeljskih let, preden bi lahko zares dojela samo eno besedo iz Tvojih ust - čeprav sem zelo radovedna, kaj vse bi slišala od Tebe, stvarnika vseh stvari.
5. Za moje srce bi bilo posebno zanimivo, da bi od Tebe izvedela, kaj Si, o Gospod, morda govoril s Svojimi apostoli, po svojem presvetem vstajenju, in o čem je rekel evangelist Janez: 'Še veliko Si z njimi govoril, kar ni zapisano; saj tudi, če bi to zapisali v veliko knjigah, tega svet nikoli ne bi mogel dojeti in razumeti.' Nekoč sem na Zemlji dobila v branje Novo zavezo od luteranskega prijatelja in moram priznati, na mojo sramoto, da mi ni nič pustilo tako zelo nepotešene radovednosti, kot prav ta sklepna pripomba apostola Janeza! – Gotovo si oznanil nekaj strašno čudovitih stvari Svojim dragim apostolom!«

6. Rečem Jaz: »Ja, seveda, ti Moja najdražja Helena! Toda tiste stvari in zgodbe so bile tako izjemne in globoke, da jih ti nikakor ne bi mogla dojeti in razumeti, niti tukaj v duhovnem svetu! Toda kmalu bo prišel čas, ko boš vse to videla in razumela, kajti v Moji veliki nebeški knjižnici se te stvari najzvesteje in na najboljši možen način hranijo. Ko boš nekoč prišla v to Mojo veliko knjižnico, boš tam lahko prebrala najbolj popoln Evagelij! – Zato si zdaj poželi kakršnokoli drugo zgodbo!«
7. Reče Helena: »O Ti najslajši Oče, povej mi nekaj o Luciferjevem padcu! Kajti tudi to je nekaj, kar mi je na svetu vedno ostalo nejasno.« -
Rečem Jaz: »Moja najljubša, tudi to bi bilo za tvoje srce še nekoliko prezgodaj, ker bi te zgodba preveč prizadela. Zato raje izberi kaj drugega!«
8. Reče Helena: »O Ti Presveti, najljubši Oče! Potem pa mi povej, ko Si me iz Svoje najvišje ljubezni že pozval naj Te vprašam – kaj je s peklom, o katerem duhovščina na Zemlji vernikom pridiga veliko več, kot v nebesih? In kdo gre pravzaprav v pekel? Ali pekel obstaja, ali ga ni? Kajti glej, Ti najdražji in najsvetejši Oče, Gospod in Bog Jezus! Vsekakor sem bila na svetu dovolj slab dunajski sadež, kakršen se lahko le eden najde. Papež bi me skupaj z vso duhovščino brez milosti in usmiljenja obsodil na pekel. A kljub vsej svoji hudobnosti sem zdaj blažena s Teboj! In tako bi se lahko tu, v Tvoji presveti družbi, znašli tudi drugi, kjer bi uživali večno življenje, za katere pa bi marsikateri papist na Zemlji rekel: 'Ti ljudje so celo za v pekel še preveč zlobni!' – In glej, tukaj so v Tvojem Svetišču, kjer se veselijo svojega obstoja in zdaj kot nežna jagnjeta v svojih srcih hvalijo Tvojo neskončno dobroto, modrost, moč in oblast. Kako slabi morajo biti potem šele tisti, ki pridejo v pekel, če ta sploh obstaja!«
9. Rečem Jaz: »Moja najdražja Helena! Glej, to tvoje vprašanje ni povsem nekoristno in odgovor ne bo neuporaben. Toda namesto, da bi ti o tem na dolgo in široko govoril, bom predte pripeljal peklenskega individuuma, ki je zdaj na robu pekla in bo zagotovo končal v najnižjem, najhujšem peklu. To hudobno bitje ti bo dalo najbolj jasen uvid o tem, kdo pravzaprav gre v pekel. Kajti obstaja en pekel, ki je razdeljen na tri stopnje, od katerih je najnižja najslabša. – In potem Me boš hvalila, ko boš videla, kdo, kako in zakaj gre nekdo v pekel! Hudobni bo takoj tukaj, vendar se ne boj!«

163. POGLAVJE

NAROČILO PETRU IN PAVLU, DA PRIVEDETA NEKDANJEGA BEDUINSKEGA POGLAVARJA. PETROV JALOV TRUD LJUBEZNI, DA BI PRIDOBIL PREDRZNEGA DUHA.

1. Nato pokličem Petra in Pavla k Sebi in jima rečem: »Pojdita in Mi pripeljita Cada, ki je prišel na ta svet pred desetimi zemeljskimi dnevi! Prvič, to je njegova želja, in drugič, da bi lahko tem novim bratom razblinili najmanjši kanček mnenja, kot da se v Meni skriva nekaj despotsko tiranskega, kljub vsej Moji ljubezni. Zato pojdita in ga pripeljita!«
2. Oba nenadoma izgineta in v istem trenutku sta že pri zloglasnem Cadu. – Ko se nenadoma znajdeta ob njem, kot da bi padla z oblakov, dobesedno odskoči in zavpije: »Vsi hudiči! Kakšni zveri v človeški podobi sta to? Verjetno že spet dve razcapani ubogi pari! O ti prekleti zverski ljudje, to me bo pripeljalo še na beraško palico!«
3. Reče Pavel: »Nisva te prišla prositi miloščino ali si izposojati denar. Kajti tega ne potrebujeva, saj so nama tako ali tako na voljo vsi zemeljski in nebeški zakladi. S tabo imava druge namene, kar bo zate veliko bolj koristno od vseh zakladov Zemlje. In to je, da se te, če je še mogoče, reši pred večno smrtjo v peklu. Kajti na Zemlji si bil popoln hudič v človeški podobi in torej popolnoma peklensko bitje. In zdaj si v duhovnem svetu na robu najnižjega pekla, ja, pravzaprav si po svoji notranjosti že

dolgo v njem. Če pa si to zdaj še želiš, imava moč in zmožnost, da te tega rešiva. Vendar nama moraš voljno slediti in narediti vse, kar ti bova svetovala.«
4. Reče Cado: »Kaj!? O čem vidva velika sleparja tvezita?! Sem torej mrtev? Ali nisem več na Zemlji v lasti vsega svojega blaga, svojega zlata in srebra? – O prebrisani črni jezuitski kanalji! Na kakšen zvit način bi mi rada izvabila nekaj zlatnikov za nebesa, ki jih imam nekje in me rešila pekla, ki ni nič drugega, kot izum lačnih in delomrznih duhovnikov! Glejta, da se spravita stran, sicer bom poklical vse svoje hišne hudiče in spustil na vaju moje najzlobnejše pse! Samo poglej ta dva capina! Za denar me lahko rešita pekla in me spravita v nebesa! Glejta, da se pobereta stran, sicer bom takoj izgnal nebesa in pekel iz vaju!«
5. Reče Pavel: »Prijatelj, take besede iz tvojih ust naju ne motijo! In kot lahko opaziš, se te tudi ne bojiva! Ampak, to ti poveva, če nama ne boš sledil voljno, potem boš lahko okusil najino moč! Kajti za to je že poskrbljeno, da ti noben hudič ne bo priskočil na pomoč in tvoji zlobni psi naju ne bodo ugriznili. Sicer pa zelo dobro veva, kako si obogatel na Zemlji. V tvoji službi je bila velika množica lačnih hudičev in krdelo velikih divjih psov je okoli tvojega gradu napadalo popotnike in jih zadrževalo, dokler niso prišli tvoji hišni hudiči in jih za veliko odkupnino rešili pred zvermi. Večkrat si bil obtožen, vendar tožniki niso dosegli ničesar, ker so bili sodniki tvoji plačanci! Oh, lahko bi ti povedala še marsikaj o tvojem razbojništvu, vendar boš na pravem mestu videl svoja grozljiva nečloveška dejanja in pokazalo se bo, če se ti bodo zagnusila in se boš pokesal; če bo tako, se lahko še vedno rešiš. Če pa ne, potem boš deležen najnižjega pekla! Zdaj pa pojdi z nama prostovoljno, sicer bova uporabila nasilje!«
6. Cado zavpije: »Psa! Hočeta mi storiti nasilje!? Vsi hudiči pridite sem!! – Bomo videli kaj bosta dosegla s svojim nasiljem!«
Nekaj časa čaka na svoje hišne hudiče in grozljivo škripa z zobmi, toda nihče ne pride in od nikoder se ne sliši laježa kateregakoli psa. Tudi njegov grad, ki ga je še vedno videl pred seboj, takšnega, kot na svetu svojo dozdevno lastnino, skupaj z vrtovi in polji, travniki in gozdovi, se začne raztapljati v megli, podobno kot ledena roža na šipi, ko se je dotakne ogreti zrak.
7. Ko Cado vse to le preveč očitno opazi, zavpije: »Izdaja, izdaja! Bedna psa, kaj sta mi storila? Pojdita stran od mene, psa!! – Pri vseh hudičih, ne grem z vama, vidva sta čarovnika, začarala sta moje čute in mi vsula strup v oči! Proč, proč od mene, peklenska psa!«
8. »S temi zadnjimi vzkliki se Cado že znajde pred Menoj in Heleno, kot tudi pred vsemi gosti, vendar tako, da ne vidi nikogar od nas, razen Petra in Pavla. Helena se ga prestraši, saj dobesedno žari in kipi od jeze. Toda Jaz jo okrepim, da ga lahko bolj mirno gleda in posluša. – Zdaj namignem Petru, naj poskusi spreobrniti Cada in mu pusti, da za trenutek vidi rajske pokrajine.«
9. Peter začne Cada nagovarjati z izjemno modrimi in blagimi besedami, rekoč: »Prijatelj Cado, bodi razumen! Glej, izkušnje vseh časov so te morale naučiti, da so vse dobrine na Zemlji zaman in prekmalu minljive, tako da si na koncu najbogatejši in najrevnejši delita isto usodo umiranja. Vse meso mora umreti in kot vsa materija miniti! Samo notranji duh ostane neuničljiv! Glej, telesno si umrl in zdaj živiš le v svoji neuničljivi z duhom napolnjeni duši. Zato se ne oklepaj več tistega, kar je zate za vedno minilo, tako kot za vse, ki so morali zapustiti časnost, ampak nama namesto tega priznaj svoje velike dolge in midva jih bova zate prevzela in te potem sprejela v naš boljši, resnični in večno obstojen svet, v katerem ti ne bo nikoli večno ničesar manjkalo. Poglej tja, proti jutru! Vse te čudovite dežele in palače so naše in ti jih boš imel! Vendar nama moraš priznati svoje velike dolge, da bi jih lahko prevzela nase!«

10. Cado bežno pogleda proti jutru in uzre čudovite dežele. Čez nekaj časa posmehljivo reče: »Veš, miši in podgane je najlažje ujeti z vabo, nekateri norci pa plačajo dvojno ceno vstopnice, če jim čarovnik v gledališču pokaže meglene podobe. Ampak jaz nisem tako neumen, da bi takoj ugriznil v trnek, ko je na njem lisička namesto zlate muhe. Oh, zelo se motiš! Jaz vem kaj in kdo si in tudi zase zagotovo natančno vem. Tako sem zdaj zunaj telesa še bolj svoboden in bom delal kar me veseli. Toda neumen Jud ne bo nikoli moj vodnik. Ali to razumeš, ti neumni osel!? Če že imaš takšno moč, s katero se morajo vse gore na Zemlji klanjati pred teboj, zakaj me potem sprašuješ po mojih zemeljskih dolgeh? Če si tako vsemogočen in moder, bi moral že zdavnaj od koderkoli izvedeti, kateri so! Poglej jih in jih tudi popravi, če si še želiš odplačevati za druge dolge! – Toda kaj te sploh brigajo moja hudodelstva? Ali sem te jaz kdaj spraševal po tvojih? – Glej, da se čimprej spraviš stran, sicer boš v meni našel pravega hudiča! Ali sem te morda klical, kot stara tercijalka? Ne, Cado, groza armenske puščave, tega nikoli ne počne! Kajti Cado je več kot si vi neumna bitja predstavljate o svojem Bogu Abrahama, Jakoba in Izaka. Cado je gospodar in zemlja se trese ob njegovem imenu! Toda vaš Jehova je berač in glavni šušmar v vseh stvareh! Misliš, da Cado ne pozna Jehove in njegovega na križu visečega mazača Jezusa!? O Cado ve vse in celo celoten njegov nauk pozna bolje kot ti, ki bi moral biti njegova skala za vse čase. Toda skala je namesto iz trdnega kamna narejena iz ovčjega masla in se je zato stopila. In tako od te skale do tega časa ni ostalo nič drugega kot nepomembno ime in veliko lesenih kipov, slik in lažnih relikvij! Ti si Peter in tvoj spremljevalec je nekoliko pametnejši Pavel, Savel. Raje mi povej, kaj se dogaja z vašim Gospodarjem v tem duhovnem svetu!? Ali še vedno tako zavzeto sodi žive in mrtve? Ali je tudi on tako neumen kot vidva?«

11. Reče Peter: »Pravkar naju je poslal k tebi, da bi te rešila pred večno pogubo!«
Reče Cado: »Zakaj ni on raje prišel sem? Ali mislita, da je Cado tako neumen, da bi se pustil vleči za nos. Oh, zelo se motita, moji dragi Božji ovčki! Ali to razumeta? Ko prideta k svojemu gospodarju, ga lepo od mene pozdravita in mu povejta, da mi je zelo žal, da ni bil na Zemlji Cado, ampak navadna ovca!«

12. Reče Peter: »Prijatelj, po tej poti ne boš daleč prišel! Ta tvoja pot te vodi v pekel in v večno trpljenje, ki si ga sam povzročaš! Kajti pokvarjen si do najglobljega vlakna svojega življenja! Ampak, da boš zdaj vedel, kdo je Jezus Križani bil in vedno bo, ti povem kot ena Njegovih najbolj zvestih prič: On je Bog, edini, večni Gospod in Gospodar, Svet v večni neskončnosti! Samo On te lahko ohrani, ali pa pusti, da za vedno padeš! – Poglej še enkrat proti jutru odprta nebesa, pa tudi proti polnoči poglej, kjer so široko odprte čeljusti pekla! – Kam hočeš iti? Noben Bog ti ne bo sodil in noben angel in midva tudi ne! Ampak bo tvoja volja tvoj sodnik!«

13. Reče Cado: »Tam so torej tako imenovana nebesa, tam proti polnoči pa romantični pekel? No, no, to je zelo lepo. Koliko stane ta spektakel, ki sta ga pričarala? – Vidva sta zagotovo vrhunska čarovnika! Povejta mi, ali je ta pekel staro judovski, rimokatoliški, grški, turški ali indijski? Nebesa so morda perzijska!?«

14. Reče Peter: »Cado, Cado! Ti si predrzen duh in se norčuješ iz neskončne Božje dobrote in usmiljenja! Glej, do tebe sva izjemno dobrohotna in ti pripravljena opraviti kakršnokoli storitev po Božjem Redu. Nisva te žalila niti z eno ostrejšo besedo in ti le pokazala, kako je s teboj glede izvorne Božje pravičnosti. Ti pa si se vnel proti nama kot besni tiger! – Zakaj torej, prijatelj? Bodi v svoji izjemni nemoči tak, kot sva midva do tebe, čeprav imava dano vso moč od Boga in potem se bomo veliko lažje razumeli, kot prej! – Verjemi mi, poznam te do obisti, da se tebi resnično skrajno slabo piše, ne zaradi naju, ampak zaradi zlobne ljubezni tvojega srca! – Nikoli večno si sam ne moreš pomagati, kajti tvoje srce je pokvarjeno, vendar če nama priznaš vsa svoja hudodelstva

in s tem pred nama odpreš svoje srce ter nama tako omogočiš, da ga lahko prečistiva. Če pa ga boš pred nama vedno bolj zapiral, se bo tvoja hudobna nesnaga v tvojem srcu strdila in te nikoli ne bo mogoče rešiti večne smrti! Cado, razmisli o teh najbolj zdravilnih in zagotovo najbolj prijaznih besedah!«
15. Reče Cado: »Prosim vaju, da si prihranita ves nadaljnji trud in me ne jezita po nepotrebnem! Ali še nista nikoli slišala, da tisti, ki so že od otroštva vajeni vladati, nikoli ne morejo in nočejo ubogati? Od mene lahko nekaj dobita samo po moji milosti in velikodušnosti, toda s svojimi nasveti od mene ne bosta dobila ničesar, kajti pravi kralj si nikoli ne sme dovoliti, da bi mu svetovali, če hoče ohraniti za vse čase svoj vladajoči ugled. Ves čas mora vladati!«

164. POGLAVJE

CADOVA V TEMELJU ZLOBNA NARAVA ZAVRAČA VSO LJUBEZEN IN SPREOBRNITEV. JEZUS O BOŽJI KAZNI.

1. Na to spet reče Peter: »Ampak v svojem zemeljskem življenju pa nisi bil stalno kralj! Kako lahko pred nama rečeš, da ti je bilo vladanje tako rekoč položeno že v zibelko? Nisi bil nič drugega kot beduinski poglavar, pa še to šele zadnja leta svojega življenja. Prej si bil pastir ovac in pomagač svojim hvalevrednim prednikom. Šele s sramotno poroko z najstarejšo hčerjo beduinskega poglavarja si bil povzdignjen v poglavarja. Tako si moral na Zemlji še dolgo slepo ubogati in šele v zadnjih nekaj letih svojega življenja, kot sem že omenil, si izvajal najbolj oholo oblast nad tvojo najbolj barabinsko roparsko sodrgo in nad svojimi krvoločnimi psi. Zato mislim, da ti vladanje ni prirojeno v tolikšni meri, kot si nama prej povedal!«
2. Reče Cado: »To ni pomembno! Česar nočem, tega sploh nočem! Tudi, če sta bogova, me ne bosta prisilila, da bi se premislil, dokler mi ne vdahneta drugega srca in druge volje. – Ali mislita, da se bojim pekla? Oh, potem se o meni zelo motita! Vsak strahopetni osel lahko uboga vsemogočnega Boga, toda da Vsemogočnemu trmasto kljubuje in uniči vso Njegovo modrost, to zmore le močan duh, ki ne pozna strahu, niti pred večno bolečino v najhujšem peklu! Vrzita me v vrelo rudo, in v najbolj pekoči bolečini vama bom dal enak odgovor, kot sta ga zdaj tukaj slišala. Kajti velik je duh, ki lahko prezira svojega Stvarnika tudi v najhujši bolečini! – Kakšno zahvalo dolgujem svojemu Stvarniku? Nekomu sem dolžan zahvalo le, če mi je naredil tisto, za kar sem ga prosil. Zagotovo pa nisem nikoli prosil Stvarnika, naj me ustvari. To je storil samovoljno! Potem je že dovolj sramotno, da je Njegova hvaljena vzvišena Modrost in Moč v meni ustvarila najbolj mazaško stvaritev. Ali moram morda biti takšen kot sem zaradi ohranitve celote? Torej, na tak ali drug način, ne bosta dosegla ničesar. Zato glejta, da se pobereta od tod!«
3. Tedaj postane Cado popolnoma črn in njegov videz grozno grd, tako da se začne Helena zelo bati. Njegove oči žarijo kot pri besnem psu in pripravlja se, da bo napadel apostola. – Toda Peter mu reče: »V Imenu Jezusa Križanega ti ukazujem, da ostaneš miren, sicer boš moral okusiti ostrino Božje jeze, takoj ko bi si upal dvigniti le prst proti nama!«
4. Cado se zdaj trese od jeze in je v svoji notranjosti popolnoma razžarjen, na zunaj pa je brez vsakršnega oblačila. Tako stoji pred nami v odvratni podobi, vendar nas ne more videti.
5. Tedaj vprašam Heleno: »No, Moja najljubša hči, kaj porečeš o tej duši? Ali misliš, da je bilo z Moje strani nekaj le najmanj nestorjenega za njegovo rešitev? V svojem najbolj plemenitem srcu mi praviš ne! In tako tudi je. S tem duhom je bilo preizkušeno

vse, kar si je mogoče predstavljati pod najbolj blagimi sredstvi, ki ustrezajo Moji ljubezni. Ampak, kot si se zdaj lahko prepričala – brez najmanjšega uspeha! Ta duh je bil tako rekoč nošen na rokah. Močni angeli so bili poklicani za njegovo varovanje. Toda njegova volja, ki mora ostati svobodna, je bila vedno močnejša od Mojih ljubezenskih vezi, ki so mu jih nadeli Moji najmočnejši angeli. Vse vezi je raztrgal in se jim strašno posmehoval. Znanja mu ne manjka, poznal je vsako črko Svetega pisma in je imel celo sposobnost biti v stiku z vsem duhovnim svetom. Pozna Mene in Moje Božanstvo, pa vendar se Mi lahko posmehuje. Zanj je vsak vladarski prestol prekletstvo, če ga ne more imenovati za svojega. Vsak zakon, ki ga ni on izdal, mu je gnusen. Pozna samo svojo voljo, volja drugega pa je zanj hudodelstvo, za katero se nikoli ne bi mogel dovolj maščevati! Povej Mi, kaj lahko Moja Ljubezen še naredi s takšnim bitjem?«

6. Reče Helena: »O, Ti veliki, dragi, Sveti Oče! Takšno bitje si nikoli več ne zasluži Tvoje naklonjenosti, vsekakor pa pravično kazen, dokler se popolnoma ne poniža.«

7. Rečem Jaz: »To bi bilo vse prav, če Moja kazen, ne bi bila tudi sodba! Če kaznujem ljudi zaradi njihove velike hudobije, se mora kazen videti kot naravna posledica hudobije, tako kot, če nekdo sam sebi zada udarec, se mora nastala bolečina pokazati kot nujna in povsem naravna posledica njegovega dejanja. In tako mora biti zastavljena vsaka Moja kazen, da se z njo ne spodkopava svobode duha in duše.

8. Zato se pri tem zlobnem duhu ne sme uporabiti nobena druga kazen, razen tiste, ki si jo naloži sam iz svoje najvišje lastne zle volje, ki je produkt njegove ljubezni. Če se potem naveliča sebi povzročati bolečino in se na nek način duši v svoji jezi, potem šele se mu bo mogoče spet približati na blažji način. Tako pa se postopoma pogreza v najnižji in najhujši pekel – vendar ne obsojan od Mene, ampak po svoji lastni volji. Pravzaprav si ustvari pekel iz svoje ljubezni! Kakršna je ljubezen nekoga, takšno je tudi njegovo življenje in tega se mu večno nikoli ne sme vzeti!«

9. Reče Helena: »Toda Gospod, Ti edina najbolj resnična in najpopolnejša ljubezen in usmiljenje! Če vztraja v takšni najbolj hudobni ljubezni in iz kljubovalnosti do Tebe raje večno najhujše in strašno trpi, kot da bi upognil svojo togo voljo pod Tvojo najbolj blago – kaj potem s takšnim duhom? – Ali bi takšnemu hudobnemu duhu kaj koristila blaga sodba? Tak duh bi se je sčasoma navadil in jo na koncu naredil za vrlino, kot je bilo včasih tudi že na Zemlji.

10. Na primer, prostitutko namestijo v neko hišo s strogim navodilom, naj se odslej obnaša, kot da bi bila v strogem samostanu. In glej, o Gospod, za pravo nočno sprehajalko je to vsekakor majhna sodba. Nekaj časa o tem premišljuje, ker pa je prednost dobrega in urejenega življenja zelo privlačna, voljno prenaša sodbo in se na koncu navadi na red ter potem postane spodobna oseba in kot taka tudi ostane in umre! Zato mislim, da bi se kaj takega morda lahko zgodilo tudi s tem Cadom.«

11. Rečem Jaz: »Ja, Moja najljubša Helena, to se je s tem duhom že poskušalo na različne načine, vendar na žalost brez najmanjšega uspeha, tako da nam zdaj ne preostane nič drugega, kot da ga popolnoma prepustimo samega sebi. Če si zares želi pekel – no, potem naj v njem tudi na polno uživa. Kajti tistemu, ki hoče sebi nekaj zlobnega, se večno ne more zgoditi krivica. Kdor vztraja, da hoče v pekel, naj v njem ostane! Nikogar ne bom vlekel za lase proti njegovi volji! Če bi mu sčasoma vseeno postalo prehudo, si bo že sam utrl pot ven. Toda, če ga pekel veseli in ima raje večno temo kot blaženo svetlobo, potem naj izbere, kar ga veseli! – Ali se strinjaš s tem?«

12. Reče Helena: »Gospod, Ti najboljši Oče! Zdaj popolnoma! Kajti sedaj sploh nimam več nobenega usmiljenja do tako neumnega osla. – Toda kaj se bo zdaj s tem pravim neumnim hudičem zgodilo?«

Rečem Jaz: »To boš takoj videla. Zdaj bom dal obema apostoloma znak, naj ga popolnoma osvobodita in mu pustita, da dela v svoji sferi, kar hoče. Potem boš že videla, kaj se bo s tem duhom nadalje dogajalo.«
13. Zdaj dam obema dogovorjeni znak. In Peter reče Cadu: »Zdaj, ko sva se oba popolnoma prepričala, da po nama, ki sva bila k tebi od Boga Gospoda poslana, nisi pripravljen na Božja nebesa, pojdi od tu in delaj, kar te veseli! Kajti to želi tudi tvoj in najin Bog Jezus Jehova Zebaoth! – Od sedaj naprej ti Bog ne bo več poslal nobenega glasnika. Midva sva bila zadnja!« -
Po teh besedah postaneta zanj oba apostola nevidna, on sam pa ostane viden in slišen vsem prisotnim, tudi z vsako mislijo in besedo.

165. POGLAVJE

CADO V PEKLENSKI POTILNI KOPELI. ZGROŽENOST IN USMILJENJE GLEDALCEV. NUJNE POSLEDICE KRŠITVE BOŽJEGA REDA.

1. Ko je zdaj Cado sam, si reče: »Hvala hudiču, da sem se končno znebil teh dveh dolgočasnežev! – Ha, vidim znane obraze, več svojih spremljevalcev in celo svojega nekdanjega poglavarja! No, to bo veselo, ko se bomo spet srečali in se prepoznali! Vsi so še vedno videti prav takšni, kot so bili na neumni Zemlji!«
2. Skupina se mu vse bolj približuje in njegov nekdanji poglavar, ko ga prepozna, s strašno naglico plane nanj, ga prime za grlo in grozno zavpije: »Ha! Podlež! Bedni pes! Končno si tukaj, da boš plačal za sramoten način, s katerim si pridobil mojo kraljevo hčer za ženo! Le čakaj, ti bedni podlež, za to sramoto se moraš zdaj odkupiti v potilni kopeli, da boš za vedno izgubil sluh in vid! Jaz sem veliko pretrpel v plamenih in žerjavici, vendar mi nepopisne bolečine niso povzročile toliko hudega, kot to, da sem moral tukaj na kraju trpljenja in strahu izvedeti, da se je najbolj beden pes poročil z mojo plemenito kraljevo hčerjo! Toda zato, ti pes, boš zdaj kaznovan tako, kakor se vsemu peklu še sanjalo ni!«
3. Ob teh besedah Ludwig Bathianyi pripomni Dismasu, menihu Tomažu in generalu, naslednje: »No, to pa je zelo hvalevreden sprejem! Zdi se, da je tudi kralj – poglavar obupno močan človek, ker se Cado kljub vsemu svojemu prizadevanju ne more izviti iz mogočnih krempljev svojega poglavarja. Zdaj bodo zelo verjetno prišli sem tudi njegovi pomagači, in - o prekleto! – ne, najpogumnejši duh bo tukaj dobesedno izgubil sluh in vid! Zdaj ga ovijajo z žarečimi vrvmi, kot pajek s svojo žilavo slino muho, ki je slučajno zašla v njegovo mrežo. – Iz Cada, ki usmiljenja vreden vpije na pomoč, se začne kaditi na vse strani! – Gospod, to je grozno! – Tam, tam, poglejte tja, kako ga zdaj kot žareči klopčič rinejo in kotalijo pred seboj! – In tam, v najbolj oddaljenem ozadju, vidim prestol iz popolnoma razbeljene kovine. Proti temu prestolu vse močneje valijo zelo pomilovanja vrednega Cada! – Kaj se bo tu zgodilo? Ali je tukaj morda obljubljena potilna kopel?! Oh, prekleto! Gospod, zelo Te prosim, odpusti mi moje grehe! Ampak to je prehudo! Postavili so ga na prestol, iz katerega se na vse strani dvigajo plameni. In zdaj je na prestolu še posebej privezan z žarečimi verigami. Oh, priklenjeni Cado grozljivo kriči od bolečine! – Gospod, ali mi želiš dati toliko moči, da grem tja in osvobodim Cada? In tam, tam, poglejte! Zdaj prihajajo še drugi z žarečimi sulicami in ga začnejo prebadati z vseh strani! Iz vsake rane priteče grozljiva, kadeča, žareča gmota! – Gospod, prosim Te, daj mi moč in me pusti, da pohitim tja in osvobodim tega ubogega hudiča!«

4. Rečem Jaz: »Pusti to in bodi vesel, da je med nami in med njimi nepremagljiv prepad – sicer bi morali tudi izbranci trpeti. Ampak še malo počakaj! Ta zadeva se bo kmalu popolnoma spremenila. Kajti zaradi prevelike in neznosne bolečine bo Cado postal gospodar svojih verig. Potem boš videl drugo dejanje peklenske drame.«
5. Reče Bathianyi: »O Gospod! S tem sem že več kot zadovoljen, in kot lahko berem z obrazov, so tudi vsi tukaj prisotni. Zdi se, da ima tudi najdražja Helena več kot dovolj!« Helena, popolnoma pretresena, reče: »Ja, več kot dovolj! Kajti to je grozno, preveč grozno!«
6. Rečem Jaz: »Moji dragi otročički! Povem vam, da morate to videti, da boste lahko postali popolnoma čisti. Kajti vsak angel mora spoznati tudi pekel, kakšen je in kakšni sadovi nastanejo iz njegove hudobne ljubezni. – Ne mislite, da to dopuščam iz neke vrste jeze in maščevanja. O to je daleč od Mojega očetovskega srca! Toda vi veste, da vsako seme obrodi svoj poseben sad in vsako dejanje mora imeti tudi svojo določeno posledico – in vse to zaradi Mojega večnega Reda, brez katerega tudi atom ne bi bil nikoli ustvarjen, in brez katerega bi bilo še manj mogoče razmišljati o kakršni koli ohranitvi ustvarjenega. Zdaj pa je ta duh deloval tako zelo v nasprotju z zanj nujno svobodnim redom, da si je moral s takšnim ravnanjem povzročiti skrajno žalostno posledico. Zato zaradi ohranjanja večnega Reda ne moremo ničesar spremeniti, dokler se to nesrečno bitje skozi boleče posledice svojih prejšnjih dejanj, samo ne privede k drugačnim dejanjem, ki bodo potem imeli druge boljše, ali pa morda še slabše posledice!
7. Če nekdo položi v zemljo dobro seme, bo iz njega zrasel tudi dober plod. Če pa nekdo namesto pšeničnega zrna položi v zemljo seme volčje češnje, potem bo zaradi večnega Reda namesto pšenice požel samo volčjo češnjo.
8. Nekdo pa bi zlahka ugovarjal in rekel: 'Vse bi bilo v redu, o Gospod, vendar ne bi smel prignati Svojega Reda do tako neznanske skrajnosti!' -
»No, dobro, rečem in dodam vprašanje: 'Ali je treba svetlobni sončev ekstrem šteti za napako Mojega Reda, zaradi dejstva, da s svojo izjemno svetlobno močjo vsakemu zaslepi oko, ki bi bil tako nor, da bi ure in ure strmel v sonce? Ali je vse požirajoči ogenj morda prežet s preveliko stopnjo toplote? Ali je teža gore premočna, hitrost strele prevelika, ledeni mraz preoster in masa morske vode prevelika? Toda, kakšen bi bil svet, če vsi ti elementi ne bi bili takšni? Ali bi le mlačna toplota ognja lahko stopila trde kovine? In, če bi bile kovine mehke, zakaj bi bile lahko uporabne? Če bi bila vsa Zemlja mehka kot maslo, katero le malo težje bitje, bi lahko obstajalo na tako maslenem svetu? In, če Sonce ne bi imelo tako intenzivne svetlobe, ali bi lahko zagotovilo planetom delno toploto in svetlobo na razdalji veliko milijonov milj?'
9. Morda bi kdo pomislil in si rekel. 'Vsi ti ekstremi morajo biti in obstajati, toda zakaj je potem dobra izjemno velika bolečina pri ljudeh?'
Odgovor na to vprašanje je izredno lahek. Predstavljajte si človeštvo neobčutljivo na bolečino; potem pa mu dajte popolnoma svobodno voljo in tudi zakone. Te lahko sankcionirate, kolikor hočete, pa jih nihče ne bo spoštoval! Kajti kdor ni dovzeten na bolečino, tudi nima nikakršnega poželenja, in če bi bili ljudje prežeti le z občutki ugodja, ali se ne bi v zelo kratkem času popolnoma pohabili, tako da bi v primeru morebitnega odrezanega enega ali drugega uda, namesto zaščitne bolečine čutili le užitek in dobro počutje?
10. Ta Cado, ki tuli pred nami od neizmerne bolečine, bi bil zagotovo za večno izgubljen, če bi bil neobčutljiv na bolečino. A tak kot je, bo v svoji zablodi morda iz ponosa še dolgo trmasto kljuboval; ko pa ga bo bolečina na koncu premočno zajela, se bo z njim dalo pogovoriti in bo hodil po boljših poteh!

11. Iz teh Mojih besed zdaj zlahka vidite, da je vsaka sposobnost in lastnost človeka, kot tudi vsakega drugega bitja Mojega večnega Reda, najbolje preračunana in pri tem ne sme manjkati niti vejica, če naj človek postane popoln, kar lahko postane. Če pa mora biti vse tako, potem ne dovolite, da se tukaj poleg Mene v vas porajajo takšne napačne misli, ampak morate vedno misliti, da kar si nekdo sam želi, navkljub vsem povezanim in njemu dobro znanim slabostim, mu nikoli ne bo storjena krivica, četudi bi mu šlo še tisočkrat slabše, kot njemu! – Zdaj pa bodite pozorni na dogajanje, ki se odvija pred vašimi očmi! – In ti, Moja najdražja Helena, tudi poglej tja in nam povej, kaj vidiš!«
12. Reče Helena: »O Gospod, tega ni mogoče gledati! Kajti to je neznansko grozljivo! O blagor tebi, Robert – Uraniel, da ne gledaš tega z nami! Otrpnil bi od groze!«
Rečem Jaz: »Moja najljubša Helena, ne skrbi za Roberta! On ta prizor vidi prav tako dobro kot ti, če ne celo bolje! Kajti v kraljestvu duhov ne obstaja razdalja, s katere bi kdo videl kakšen dogodek manj jasno, kakor od blizu. Na tem svetu so popolnoma drugačne bližine in razdalje, in te so v srcu vsakega duha. Bolj, ko se imajo duhovi radi, bližje so si. Toda bolj kot je šibka ljubezen, večja je tudi oddaljenost. – Ali to razumeš! – Ja, razumeš! Zato zdaj le pogumno poglej prizor!«
13. Helena sedaj bolj pogumno in vdano pogleda prizor, saj zdaj razume, da zaradi vsesplošnega obstoja večnega Reda, karkoli se dogaja, ne more biti drugače.

166. POGLAVJE

NEPRIČAKOVAN PREOBRAT.
CADO SE OSVOBODI IN SE PRIPRAVLJA NA MAŠČEVANJE.
POGLAVAR ZAČENJA POPUŠČATI.
PRAVI SATANSKI PEKLENSKI NAČRT.

1. Toda tudi frančiškan Ciprijan z grofom Bathianyjem in njegovim prijateljem Mikloschom se Mi nekoliko približa in ostro usmeri pogled proti kraju groze. Čez čas, ko to nepremično opazuje, se mu jezik razveže, in ne da bi bil pozvan, začne govoriti: »O ti strašno trpljenje! Cado, ki je zagotovo občutil neznansko bolečino, zdaj trga svoje vezi, kot da bi bile iz najbolj ohlapne pajčevine in se kot besni tiger vrže na svoje mučitelje. Kogar zgrabi, ga raztrga na majhne koščke. Ti koščki se zvijajo in poskakujejo okrog po žarečih tleh, kot odsekani koščki kače! Razbeljeni prestol zdrobi v prah! Sulice so uničene, in zdaj plane na svojega zemeljskega poglavarja, ki se postavi v bran in jeznemu Cadu z grozljivo zvenečim glasom zavpije:
2. 'Ne dotikaj se me, pes! Sicer boš spoznal moje maščevanje v vsej njegovi nedoumljivi globini in neznanski ostrini! Ne misli, da tukaj zapuščen in nemočen stojim pred teboj! Če se me dotakneš le z enim prstom, te bo obkrožilo milijon najmočnejših duhov in te vrglo v takšne muke, proti katerim je bilo vse, kar si do sedaj skusil, le hladilen balzam! Toda, če hočeš, lahko zdaj, ko sem v tebi zaznal določeno moč, z mano skleneš zavezo proti drugemu knezu. Potem ti bo odpuščen zločin, ki si ga storil na Zemlji zoper mene in od zdaj naprej ne bo več govora o mojem maščevanju proti tebi. Postal boš moj intimni prijatelj in kot moj zet v celoti z menoj delil moj kraljevski ugled!'
3. Cado zdaj malce osupne in po krajšem premoru zelo jezno zavpije: 'Najbednejši hudič! Torej zdaj, ko si videl le majhen delček moje najbolj nepremagljive moči in se zelo dobro zavedaš, da lahko zdaj storim s tabo tako kot sem s temi raztresenimi delci tvojih najbolj nemočnih pomagačev, mi daješ tako miroljubno ponudbo. Zakaj tega nisi

storil prej, ko sem prišel k tebi s sveta in se zares veselil, da te zopet vidim ter šel tebi nasproti čim bolj neškodljivo in prijazno? Resnično, če bi bil tedaj do mene enako prijazen, bi v meni našel prijatelja. Z mojo pomočjo bi lahko celotno stvarstvo dvignila s temeljev. Tako pa si v meni pridobil sovražnika, kakršnega se v vsem peklu ne more najti. Rekel si, da me lahko uničiš in me narediš neškodljivega, zdaj pa si strašno razočaran in mi kot velik poraženec daješ miroljubne bleščeče predloge. Toda Cado ve kdo mu je privržen, zato ne bo več poslušal tvojih besed in ti bo tisočkrat povrnil za to, kar si mu storil!'
4. Tedaj Cado iztegne roke proti poglavarju. Toda poglavar skoči nazaj in zavpije: 'Slepi osel! Moral sem ti to storiti, drugače ne bi nikoli pridobil te svoje moči! Kajti tukaj se, tako kot na svetu, ljudje in duhovi samo z velikim trpljenjem prečistijo in spremenijo v mogočne junake! In tako sem ti s svojim navidezno krutim ravnanjem storil le resnično velikansko prijateljsko uslugo, ne pa da bi potešil svojo domnevno željo po maščevanju. To sem ti storil samo zaradi bližnjega sorodstva, da si hitro pridobil tisto moč, brez katere se nobeno bitje ne more uveljaviti v tem kraljestvu. Če pa tega nočeš prepoznati, potem poskusi na meni izvesti svojo slabo namero in se boš prepričal, da na tem svetu še zdaleč nisi najmočnejši!'
5. Zdaj Cado še bolj osupne, in ko se malo ozre naokoli, reče: 'Neumni lopov od beduinskega poglavarja, če je tako, zakaj mi nisi to povedal takoj na začetku? Potem, ko se zadeva po spletu okoliščin nekako sama razreši, lahko vsak vpleteni osel reče: 'Vidiš, to je bilo moje dobro preračunano delo!' Ampak glede na to, da si moj tast, bom zdaj v imenu vseh hudičev v to privolil in napol sprejel, da je to res. Ampak gorje ti, če kdaj ugotovim, da si me le zavajal! Potem mi boš milijonkrat plačal! Ali to razumeš? Zdaj pa mi povej, kako se imenuje ta kraj, kjer sva zdaj in ali so tu kakšni gradovi in bogato obložene karavane, ki bi se jih dalo malo olajšati? Kajti tukaj nama zagotovo ne bo treba opustiti najine zemeljske obrti!?'
6. Ciprijan nadaljuje: »Kako lep naklep! Dva tipa, ki si lahko kaj takega izmislita le v najnižjem peklu! – Poglavar zdaj o tem malo razmisli in nato s skrivnostnim dostojanstvom reče: 'Prijatelj, na Zemlji sva bila zgolj lovilca komarjev, tukaj pa sva dozorela v mogočna leva. Zato je zdaj s tem lovljenjem konec, ker bova izpeljala čisto drugačen načrt. Ti veš, da staro Božanstvo vse do zdaj še vedno izvaja zatiralsko najbolj tiransko vrhovno oblast brez vsakršne svobode, katero je s Svojim učlovečenjem še bolj okrepilo. Toda mi, prvi duhovi tega velikega kraljestva najbolj neomejene moči, smo z našo bistroumno modrostjo odkrili skrite zelo pomembne slabosti tega starega Božanstva. Kmalu Ga bomo strmoglavili z Njegovega starega prestola in z Njim storili tako, kot si ti prej naredil s tvojimi mučitelji. Potem bomo uničili celotno staro, prvinsko stvarstvo in na njegovem mestu postavili novo in popolnoma svobodno! Kako ti je všeč ta načrt?'
7. Cado samo skomigne z rameni in reče: 'Načrt bi naju bil najbrž vreden, vendar zelo dvomim, da bi nama uspel! Kajti staro, kruto Božanstvo je vedno izjemno zvito in vidi najbolje tam, kjer mi domnevamo, da je slepo. Zato mislim, da izvedba tega načrta zagotovo ne bo uspela.'
8. Zdaj spet reče poglavar: 'Tu si še začetnik in govoriš tako, kot razumeš zadevo s svojim še vedno zelo omejenim vpogledom! Še vedno imaš na Božanstvo preveč zemeljsko nejasne poglede in domnevaš, da ima še vedno isto vsevednost in neomejeno moč. Še vedno vidiš Božanstvo kot nerazdeljeno in neoslabljeno, vsevladajoče bitje, ki si mora samo želeti in iz Sebe prikliče v obstoj nešteto novih dobro urejenih svetov. To res zmore in tudi vedno z veseljem počne. Toda mi vemo, kam bodo Božanstvo takšne želje sčasoma pripeljale. Vidiš, prijatelj, staro, slabotno Božanstvo je postalo otročje! Njegov cilj je vedno ustvarjati, ne glede na rezultat. Ali

nisi na Zemlji nikoli opazil, kako Božanstvu tu in tam zmanjka niti? Drevesa zasipa z neštetimi cvetovi, ki na koncu nimajo dovolj snovi, da bi jih spremenili v sadeže. Tako tudi kar naprej naseljuje Zemljo z ljudmi, a ko se jim nit ohranjanja izteče, mora svoje drage pustiti, da umrejo kot muhe. Podobne božanske zadrege boš opazil v vsem, vendar ne poznaš razlage za to. Toda mi predobro vemo in zelo jasno vidimo, kako Božanstvo postaja vse šibkejše in bo moralo na koncu propasti skupaj s Svojim velikim gospodarjenjem. In tako je mogoče, da zasnujeva načrt, ki mora nujno pospešiti Njegov propad.'

167. POGLAVJE

CADOVO PEKLENSKO KLJUBOVANJE. POGLAVARJEV PREDRZEN PREVRATNIŠKI NAČRT. GOSPODOVA NAPOVED.

1. Ciprijan poroča naprej: »Cado spet zmajuje z glavo in reče: 'Prijatelj, to vse je samo račun brez krčmarja, zato je tvoj načrt neuporaben! Sicer sem odločen sovražnik Božanstva, vendar ne zaradi Njegove šibkosti, ampak zaradi Njegove neizmerne moči. Zagotavljam ti, da je moja popolnoma svobodna volja, da ostanem tukaj na kraju trpljenja ali pa, da se obrnem nazaj in užijem vse možne radosti nebeškega življenja. A vseeno raje ostanem tukaj, ker še predobro poznam neskončno in večno moč Božanstva. Če bi bilo Božanstvo samo za eno stopnjo šibkejše in bolj premagljivo kot je, bi Mu takoj stal ob strani in Ga branil pred kakršnimkoli napadom. A ravno zato, ker je tako neskončno močno in nepremagljivo, sem Njegov najbolj odločen sovražnik. Vem, da je moje sovraštvo do vsemogočnega Božanstva čista neumnost, in da me lahko vsak trenutek uniči; toda dokler imam svobodno voljo, Mu hočem najbolj odločno kljubovati, samo da Mu pokažem, da z vso Svojo vsemogočnostjo in modrostjo kljub temu ne more pri meni ničesar doseči, dokler me pusti v sedanji svobodni volji. Za junaka je resnično največji užitek, da se kot atom upre neskončni Božji veličini, da ta ne more proti njemu ničesar doseči. Zato tudi ne bom nikoli poskušal iskati Njegovih namišljenih šibkosti, temveč predvsem samo Njegovo neskončno Moč. In več moči bom v Njem odkril, bolj neupogljivo se bom vedel do Njega. Glej, tako je moje mišljenje, kot se za junaka spodobi! Toda tvoj načrt za zrušitev Božanstva s prestola, je očitno najbolj smešen in večno neizvedljiv. Zato se odpovej svojemu smešnemu načrtu in delaj to, kar počnem jaz, tako da boš imel v tem velik užitek, ker si boš dokazal, da se kljub svoji ničelni moči, še vedno lahko soočiš z najvišjo božansko močjo!'

2. Reče poglavar: 'O ti neumni osel! Ali misliš, da si takšen kot si, iz sebe? Glej, sojen si in si nikoli ne moreš želeti nič drugega, kot to, kar si zdaj pred mano neumno izrekel! In ti misliš, da kljubuješ Božanstvu, če si takšen, kot On hoče, in ne takšen, kot ti hočeš biti! Pojdi z menoj, če hočeš biti svoboden! – Dokler bitje vežejo zakoni in sankcionirane vezi, ni svobodno, ampak je suženj višje Moči! In dokler Božanstvo postavlja nenehno nepremostljive meje našemu delovanju, smo najbolj bedni sužnji in o svobodi ne more biti govora, dokler se ne bomo iz naše lastne moči popolnoma otresli težkega božanskega jarma. Toda, če pa lahko kljubujemo Božanstvu, in če mora Božanstvo prenašati to sramoto in ne more ničesar spremeniti, potem je to zagotovo znak, da je Božanstvo šibko! Če pa je v eni stvari šibko, bo verjetno tudi v marsičem drugem šibko ali morda še šibkejše! Zato je na nas, da vse Njegove šibke strani skrbno raziščemo in jih nato napademo z vso svojo premočjo ter jih popolnoma uničimo.'« –

3. Frančiškan Ciprijan pri sebi reče: »O ti obupni lopov! Kakšne hvalevredne zamisli ima! Glej, glej! Vedno sem mislil, da morajo peklenski duhovi v svojem najstrašnejšem

trpljenju občutiti večno zaman goreče kesanje za svoje velike grehe, ne da bi imeli najmanjše upanje na odrešenje. Vendar, kot zdaj vidim, so stvari popolnoma drugačne! Vse to delajo zgolj zato, da bi Tebi, o Gospod, najtrdovratnejše kljubovali! – Ah, kakšna podla lopovščina je to! Takšni duhovi uživajo le v brezmejni trdovratnosti. Ampak, Gospod, tema dvema ničvrednežema bi jaz na Tvojem mestu malce zasolil njuno veselje, da bi čezmerno občutila, zakaj je njuno veselje dobro! – O ničvredneža, le počakajta! Ta skodelica veselja bo napolnjena z žolčem, katerega bosta imela večno za lizanje dovolj!«
4. Rečem Jaz: »Moj dragi Ciprijan! Ta pojav moraš opazovati popolnoma neprizadeto, sicer boš svoje srce napolnil z isto snovjo, s katero sta napolnjeni srci teh dveh peklenskih duhov. Kajti grožnje, maščevanje in vojna so značilnosti pekla. Le poglej tja, ko pravkar iz mogočne kadeče jame prihaja horda žarečih zmajev in obkroži naša dva armenska roparska poglavarja, ju pozdravi in pohvali za njun dober, peklenski nazor, in kako se zdaj tudi onadva začenjata spreminjati v dobro oblikovano zmajevo podobo, kar pomeni, da sedaj popolnoma prehajata v pravo peklensko, saj se je to po njunem medsebojnem govorjenju sodeč, v njiju že v celoti razvilo.
5. Povem ti, da ti duhovi ne bodo deležni Mojega popuščanja, vsaka bogokletna beseda bo postala žareč kamen na njihovih glavah in s takšnim bremenom bodo postopoma spoznali, če so močnejši od Božanstva in ali so sposobni izvesti svoje zle načrte zoper Mene! Vedno pomisli le na to, da je Bog najčistejša Ljubezen in iz te Ljubezni najvišja Modrost, Red in Moč. Vse to, naj se ti zdi še tako hudo in strašno, je Moja Ljubezen, Modrost in Red. Vse se mora zgoditi tako, da vse obstaja, in da se nič ne izgubi!
6. Za te duhove se bo pravo peklensko trpljenje šele zdaj začelo! – Zdaj vidiš tudi mučitelje, katere je Cado prej raztrgal, kako se spet dopolnjujejo in sprijemajo med seboj, vendar ne v človeške podobe, ampak v kače! – Zdaj bodi pozoren in boš takoj videl pravo gonjo! Ampak ti Helena, ne smeš več tega gledati, ker bi bilo to zate prehudo! – Vi ostali pa le poglejte tja! Ti Ciprijan, lahko tudi na kratko pripoveduješ, kar vidiš!«

168. POGLAVJE

HRUMEČE MOČI TEME.
PEKLENSKA ZVITOST IN NEBEŠKA BUDNOST.

1. Frančiškan Ciprijan gre zdaj nekaj korakov naprej, da bi si lahko še bolj neovirano ogledal dogajanje. Toda Jaz mu rečem: »Ciprijan, ne smeš se preveč približevati grozljivemu kraju, ker bi to na tebe slabo vplivalo! Zato stopi nazaj, po korakih, ki si jih pravkar naredil naprej! Zadevo boš lahko tudi s prejšnjega položaja prav dobro opazoval.«
2. Po teh besedah Ciprijan takoj stopi nazaj in reče: »O Gospod, zahvaljujem se Ti za Tvoj očetovski opomin in svarilo! Brez tega bi me na koncu zadeva povsem pritegnila, kar bi bilo zame res nekaj zelo nesrečnega! Aha, aha, zdaj pa se tam začenja peklenska zgodba, ki izgleda prav obupno! Zato pozor! – O križ, grom in strela in vsi možni elementi! Ta severna regija je zdaj dobila zelo grozljiv videz! Prek strmih pečin velikanskega gorovja se na široko odpira najtemnejša, zevajoča jama, iz katere nastalih prepadov, globeli in velikanskih razpok, se vije vedno gostejši in temnejši dim. Slišim tudi nenavadno grozljivo hrumenje, podobno oddaljeni morski nevihti. Oh, milijon strel in gromov! To začenja postajati zelo nevarno! Zdaj pa vidim na vrhu gore,

tik nad grozljivo jamo, dva angela, ki sta videti zelo mrka in resna! – Kdo sta ta dva angela?«
3. Rečem Jaz: »Še bolje poglej in ju boš zlahka prepoznal!« Ciprijan ju sedaj bolj natančno pogleda in kmalu prepozna Zahariela in Roberta-Uraniela. Hoče Mi povedati njuni imeni, vendar mu to preprečim zaradi Helene, katere srce je preveč rahločutno, da bi lahko nepripravljena umirjeno gledala nalogo svojega moža, ki se ji za njene pojme zdi tako nevarna. Ciprijan razume Moj namig in ne reče ničesar. – Toda Helena, čeprav počiva z obrazom obrnjena na Moje prsi, vseeno vpraša Ciprijana, če je že prepoznal oba angela. – Toda Ciprijan se zelo pametno opraviči in reče: »Ja, seveda! Ampak zdaj nimam časa, da bi ti med vsem tem dogajanjem povedal njuni imeni. Malo potrpi, saj bosta itak kmalu prišla sem.« Helena je s tem odgovorom zadovoljna in pred napovedanimi grozljivimi prizori pekla, skrije svoje obličje na Mojih prsih, ker ne želi od tega videti ničesar; kajti vedno močnejše hrumenje in bučanje le preveč določno kaže, da namerava pekel spet narediti nekaj izredno hudega. Zato je tudi Helena zelo prestrašena, tako da se čuti celo malo njene vročičnosti na Mojih prsih.
4. Toda Ciprijan, ki tudi več ne prenaša tega čedalje močnejšega grozečega oglušujočega hrumenja, Me vpraša: »Toda Gospod, Ti večno najsvetejši, najboljši Oče! Kaj se bo naposled iz tega vedno večjega hrumenja zgodilo? Tudi tla, na katerih stojimo se začenjajo tresti in dvigovati! In tam iz grozljive jame, zdaj bruhajo plameni z veliko gostega dima, ki se vedno bolj širi, preko gorovja pa se valijo najstrašnejši nevihtni oblaki. Zadeva dobiva zelo zlobno podobo, čeprav peklenska horda še vedno precej mirno stoji pred vhodom v grozljivo jamo, pri čemer ne kažejo nobenih znakov, da bi se česarkoli lotili. – Prosim Te, Gospod, povej nam, kaj bo na koncu nastalo iz te nenavadne priprave? Napenjam oči, pa ne vidim ničesar drugega kot vedno več plamenov, ki bruhajo iz jame in vedno več najgostejšega dima, ki se vali ven, kot tudi iz prepadov in razpok gorovja, pa tudi nevihtne oblake, ki se nenehno večajo. – Tudi oba angela, ki sta na najvišjem gorskem vrhu, tik nad jamo, sta zelo mirna in zdi se, da teh grozljivih priprav sploh ne opazita, kot da vse bolj neznosno viharno hrumenje ne doseže njunih ušes.«
5. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj! Pekel ni nikoli bolj nevaren in zlobnejši kot takrat, ko se navzven obnaša povsem umirjeno, zato pa notranje s toliko večjim besom začne divjati – kot se pravkar dogaja. Nasprotno pa tudi nebesa niso nikoli bolj budna do pekla, kot takrat, ko je navidezno notranje miren in brezbrižen. Dokler pekel zgolj notranje vre in divja, nebesa ne bodo posredovala. Če pa se bo pekel sčasoma opogumil in s svojim besom začel delovati navzven, potem bodo tudi nebesa uveljavila svoja močna protisredstva. Zato bodite sedaj pozorni na vse, kajti pekel bo zdaj zelo zahrbtno obnovil svoj stari poskus, da Me pod krinko zunanje mirnosti, ujame in zruši. To bi hotel narediti veliko pametneje, kot pred nekaj leti. Toda, če zdaj usmerite pogled na Zemljo, ki jo lahko vidite tako, da pogledate čez levo ramo – boste natančno videli, kako si pekel prizadeva zdaj tudi aktivno vplivati na cesarske dvore, da bi zanetil vseuničujočo vojno. Tu in tam bo peklu namera tudi uspela; potem pa bodite pozorni na način brez primere, na katerega ga bom onemogočil. Zdaj pa poglejte ta izbruh pekla ter njegove posledice in zlahka boste sklepali, kako se bo vse, kar se dogaja tukaj, na Zemlji čez čas na ustrezen način ponovilo. Glejte, trušč postaja vse močnejši, plameni v jami vedno intenzivnejši in dim kar žari! Horda pred jamo postaja vse številčnejša in se začenja pomikati proti nam! Zdaj se bo kmalu začelo!«

169. POGLAVJE

PEKLENSKA HORDA NAPADE.
DUHOVI MIRU NA VIŠAVAH.
STRAŠNE POSLEDICE ZA HORDO TEME.

1. Ciprijan ne umakne pogleda z dogajanja. – Jaz pa dam Mojim služabnikom namig in ti razumejo, kaj morajo storiti.
2. Čez nekaj časa Ciprijan zelo zaskrbljen reče: »Gospod, na koncu se bomo morali vseeno umakniti; saj se zdi, da je pekel izpustil vse svoje tisoče let stare ujetnike. Sedaj bodo najbrž poskušali združiti moči in zajeti Tebe z vsemi nebesi vred. Zdaj gredo prav predrzno proti nam! In te podobe – resnično na trenutke strašno smešne, nekatere se napihujejo in kmalu zatem spet skrčijo na velikost najmanjše opice! Zdaj opažam tudi najrazličnejše orožje! Kopja, sulice, meče in puške vseh vrst. Začela se je prava vojna. Toda proti komu? Najbrž ne proti nam?! Ali nas tudi vidijo, ker so se usmerili naravnost proti nam?«
3. Rečem Jaz: »Seveda, vojna s strani pekla je vedno proti nam in tako je tudi zdaj! Toda nikoli nas ne morejo videti, vendar domnevajo, da smo tukaj, ker je na kraju kjer se nahajamo pravzaprav duhovni zenit, zato vidijo nekakšno svetlobo. Toda zaman se trudijo, da bi se nam približali. Mislijo, da gredo naprej, a njihovo navidezno napredovanje je nazadovanje in vedno večje oddaljevanje od nas. Zato jih pustimo v nevednosti, ker vemo kako daleč in kam lahko pridejo s tem gibanjem.
4. Toda sčasoma bodo spoznali, da kljub vsemu prizadevanju ne pridejo nikamor. In to spoznanje bo razlog za izbruh njihovega notranjega besa, v katerem bodo drug drugega brez prizanašanja raztrgali kot divje zveri. Zdaj pa samo pozorno spremljajte njihovo gibanje!«
5. Ciprijan je zdaj pozoren na vse dogajanje v zvezi s peklensko hordo. Toda Miklosch in grof Bathianyi v en glas rečeta: »Gospod, Tvoja prizanesljivost in potrpežljivost je izredno velika, da lahko še vedno tako mirno gledaš na to dogajanje! Če bi bilo odvisno od naju, bi to drhal obravnavala popolnoma drugače in jih za večno pošteno ponižala. Ne, takšna predrznost, da se Ti hočejo zoperstaviti! To je preveč peklenska hudobija! Če je le mogoče bi si takšna misel zaslužila večno kazen, kaj šele dejanja, ki bi bila storjena s takšnim najbolj peklenskim namenom.«
6. Rečem Jaz: »Moja draga otročiča, pustita ob strani vse, kar se imenuje jeza! Kajti glejta, tudi najmanjša jeza prihaja iz pekla in ni nikoli združljiva s čisto naravo Mojih nebeških, še vedno majhnih otrok, kot ste vi zdaj. Pri nobenem pojavu se vam ni treba niti najmanj jeziti, tudi če se vam zdi še tako hudoben. Kajti jeza nebeških otrok daje peklu podporo in snov za ponovno jezo, katero pekel še prelahko in prekmalu poveča za ponovno delovanje. Toda pomislite v svojem srcu, da se mora vse to zgoditi, da bo nekoč tudi v to jamo prodrla najmilejša svetloba! Pomislite, da so v vsem peklu bitja, ki so postala tako hudičeva deloma skozi svojo lastno zgodovino in deloma zgodovino svetovnih mogočnežev, tako da so popolnoma izgubila svoje duhovno življenje. Zdaj so neskončno nesrečni in postajajo še nesrečnejši. Toda na nas, ki imamo vso moč, pa je, da jim pomagamo, kolikor je mogoče z vsemi sredstvi, s katerimi se pomoč še zdi mogoča.
7. Ta bližajoči boj, ki se ga lotevajo proti nam, privede njihovo medlo, navidezno življenje v večjo dejavnost, s katero so zaščiteni pred popolnim razkrojem. Z neuspešnim poskusom se potem ponovno zavejo, da ne morejo nič proti Bogu; in mnogi iz njihove horde bodo postali ponižnejši in v prihodnje ne bodo več sodelovali v podobnih podvigih. In to je potem pravi napredek za te izgubljene ovce. Zanje imamo

nato spet na voljo nešteto najbolj učinkovitih sredstev, s katerimi jih lahko vodimo v nekoliko svetlejše dejavnosti, ne da bi neposredno posegali v njihovo svobodno voljo, ki je njihovo življenje. Upam, da boste razumeli, da takšnih dreves ni mogoče podreti z enim udarcem!«
8. Reče Miklosch: »O ja, Gospod in Oče! Zdaj nam je spet vse jasno in vse je dobro kar Ti, o Gospod urediš! – Sedaj pa opažam, da se na vrhovih najvišjih gora začenja zbirati vedno več svetlih duhov. Tudi na najvišjem vrhu stoji poleg prvih dveh množica drugih, nam povsem neznanih, najmočnejših angelov! – In tam, tam, navzgor poglejte! Ogromna množica lebdi v zraku v urejenih vrstah in pozorno opazuje premike peklenske horde. In zdi se, da jih je peklenska drhal opazila, kajti zdaj vsi naenkrat dvigajo svoja najbolj besna obličja in začnejo usmerjati svoje orožje navzgor.«
9. Reče Ciprijan: »Ja, ja, brat Miklosch, imaš prav! Tam v bližini prave hudičeve jame sem že videl nekakšno raketo, ki se je dvigala kvišku, vendar ni dosegla osmine višine gorovja. Zdaj vidim tudi cele množice, ki začnejo plezati navzgor po sivo črnih skalnih stenah, vendar obupno slabo napredujejo. Od spodaj so strašno ogroženi, in zdi se, da za nadaljnje plezanje navzgor tudi nimajo več nobene posebne želje. Zadeva začenja dobivati strašno tragičen videz! – Zdaj je vsa drhal padla z zelo visoke in strme stene in je takoj spet nagnana k ponovnemu plezanju. Upirajo se in se sklicujejo, da je to nemogoče, vendar jih v to prisilijo z žarečimi sulicami. Ah, to je grozljivo!«
10. Rečem Jaz: »Zdaj bodite vsi pozorni, kajti začenja se prava gonja! – Sedaj pa naj Miklosch, ki je bolj umirjenega duha, nadaljuje z opisovanjem dogajanja, in to brez vmesnih vzklikov začudenja. – Tako naj bo!«
11. Reče Miklosch: »Gospod in Oče! Jaz, ubogo, grešno bitje, se Ti iz srca zahvaljujem za to čudovito in veliko nalogo, da zamenjam brata Ciprijana v tem opravilu, ki je resnično zahtevno za vsakega opazovalca, pa naj bo še tako neomajen. Toda moram takoj tudi odkrito priznati, da meni pri tem zagotovo ne bo šlo nič bolje. Kajti rezultat vsega prizadevanja pekla je za njegove bojevnike preveč uničujoč in grozovit, tako da pretrese še tako pogumno srce. Zato Te prosim, da mi daš v ta namen prav posebno moč, da ne bi sredi opazovanja dogajanja zastal že pri tretjem stavku. V Tvojem Vsemogočnem in Presvetem Imenu pa bom potem poskušal obnoviti prizore.
12. Pravkar je celotna velika skalna stena padla na množico peklenskih bojevnikov, ki so bili prisiljeni plezati navzgor in jih zdrobila in zasula pod seboj. In izza te podrte stene se izliva reka lave, ki grozljivo buči in sika ter jih v svojem hitrem napredovanju pokoplje veliko več, kot prej skalna stena. Zdaj tudi vidim že zelo iznakaženega Cada in njegovega poglavarja. Zdi se, da se spredaj posvetujeta, kaj bi še lahko počeli in česa se lotili, saj očitno noben hudič ne kaže več želje po plezanju navzgor po strmih skalnih previsih. Vendar močnejši hudiči s pravo peklensko močjo še vedno potiskajo šibkejše, a kot opažam ni več govora o kakšni poslušnosti, kajti vsi bežijo pred tokom lave. Kakšno strašno stokanje in kakšna beda, kakšna neznanska stiska! Iz razpok in špranj so izbruhnili žareči tokovi lave in padajo kot mogočni slapovi v globino. Tam bolj desno, čez ogromno skalno steno, pada v globino ogromna masa žareče, staljene rude, z najstrašnejšim pokanjem in grmenjem, kot slapovi Niagare v Severni Ameriki. In drhal, v večjih in manjših skupinah, beži pred ognjeno poplavo, ki se vali proti njim ter grozno tulijo in preklinjajo.
13. Tudi Cado in njegov poglavar se dokaj hitro premikata proti nam in se sedaj vzpenjata na zmerno visok hrib, ki je na naši levi strani. Zdaj čisto jasno slišim precej ostre Cadove očitke poglavarju, zaradi njegovega norega in neizvedljivega načrta, da bi premagal vsemogočno Božanstvo. Pravi mu, da bi moral zamašiti luknje, iz katerih je Božanstvo tako obilno povzročilo tak nepojmljiv ognjeni potop, ki je privrel nanj in na njegovo razbito vojsko in tudi izpod ruševin izvleči zakopane bojevnike. Vendar

poglavar na to pripomni, da je bil vse to zgolj prazen hrup, in da bo ta ognjena poplava kmalu ponehala.
14. Cado se na to strašno posmehljivo zasmeje in reče: »O ti prekleti najneumnejši hudič! Poglej malo tja navzgor, kako se vedno znova odpirajo ogromni izviri in kako bo žareča lava v nekaj trenutkih preplavila tudi najin hrib. Potem boš zlahka videl, kako kmalu bodo po tvoji neumni zamisli, usahnili izviri Božje jeze! Poglej tja proti jami, katere veličastna notranjost je bila zagotovo tvoje kraljevsko bivališče, ki je že polna žareče tekoče rude, na kateri valovitem in kadečem zrcalu v grozi plavajo cele množice tvojih najmočnejših bojevnikov, katere bo hitri tok žareče rude najverjetneje odnesel navzdol v neskončno brezno. Upam, da boš šel kmalu spet na vojni pohod proti Božanstvu, kajti zdaj je žareča povodenj že dosegla najin hrib in je zadnji čas za beg, drugače bova tudi midva sprejeta v to Božjo plavalno šolo!«
Poglavar šele zdaj vidi največjo nevarnost in zavpije: »Tja proti večeru, kjer bežijo nekateri moji najpogumnejši borci, tja beživa tudi midva! Ampak pohiti, drugače sva izgubljena!«
15. Reče Cado: »Lep pogum, pa tak pobeg! – Oh, kako velik osel in najbolj neumen hudič sem bil! Božanstvo je meni malopridni barabi, poslalo dva najbolj poštena glasnika, a jaz sem ju zaničeval! Zdaj vidim svoj najstrašnejši propad in noben rešitelj se mi več ne približuje!« -
Zavpije poglavar: »Beži, sicer si izgubljen! Kajti ta poplava je huda! Kogar pokoplje, je za večno pokopan! Jaz bežim!« S temi besedami poglavar naglo plane po hribu navzdol.
16. Cado pa ostane zadaj in zavpije poglavarju: »Le beži, Satan! Ne boš ušel večnemu, vsemogočnemu Božanstvu, tako kot tudi jaz ne bom ubežal. Oba sva si zaslužila takšno usodo, zato Mu tudi ne bova ušla, kajti maščevalni Božji prst seže v neskončnost.« -

170. POGLAVJE

PROPAD PEKLENSKE MOČI.
CADO, KOT EDINI PREŽIVELI, SE PRETRESEN PREPUSTI BOLJŠIM ČUSTVOM.
DUH JE VOLJAN, A MESO JE ŠE ŠIBKO.

1. Miklosch poroča naprej: »Cado se zdaj prestrašen trese, ko gleda za svojim bežečim poglavarjem in vidi, kako se mogočni, hitri ognjeni val že približuje petam bežečega poglavarja, ki strašno vpije, ko iskre iz žareče poplave že zbadajo njegovo občutljivo kožo. To Cada prestraši, tako da vsaka ognjena iskra, ki se dotakne kože njegovega poglavarja, tudi njega najmočneje žge.
2. Zdaj pa je poplava dosegla tudi bežečega poglavarja. – In Cado zavpije: »O Gospod, o Ti Vsemogočno Božanstvo – ognjeni val ga je pogoltnil! Kot kapljica rose na žareči rudi je bil tudi on zagotovo najbolj boleče použit! In nobeno bitje mu ni pomagalo! Kdo pa naj bi mu pomagal?! Njegovi mogočni bojevniki so že vsi pokopani. Jaz sem na tem hribu, ki je tudi že napol obdan s strašnim valovjem lave, kjer pa je že težko prehoden le še ozek pas proti jutru. Ostal bom tukaj kjer sem, saj bi si lahko drugače v nekaj trenutkih z njim delil isto usodo. Božanska vsemogočnost naj dela z menoj kar hoče, ker ji nikoli ne bi mogel pobegniti. To ognjeno morje mora biti neizmerno vroče, saj me že tu neznosno peče, čeprav je še nekaj sto korakov stran od mene.
3. Veliki Bog, kakšne muke, kakšne najhujše bolečine bodo še prekmalu moj večni delež! – To je torej grozni pekel, v katerem strašni ogenj nikoli ne ugasne! – O Božanstvo, o Božanstvo! Usmili se otroka pekla, ki je bil in je še vedno izredno slab,

vendar se vsaj zaveda svojih grozodejstev in jih sedaj, žal prepozno obžaluje! Opravil sem že strašno bolečo pot skozi pekel, toda v največji bolečini sem začutil moč, s katero sem se znebil svojih mučiteljev. Toda zdaj me je ob pogledu na to božansko kaznovalno moč, zapustila vsa moč. Zdaj v sebi skoraj ne čutim niti moči žuželke, zato se bom moral pustiti ujeti toku jeze božanskega ognjenega maščevanja.«
4. Miklosch nadaljuje: »Zdaj se Cado zgrudi na svojem hribu in čaka na požirajočo plimo, ki se še vedno ziblje z ene strani na drugo, vendar se več ne dviguje. Razen Cada, je pogoltnila vse, ki so se bojevali proti nam. Edino, kar se mi zdi še nerazložljivo je, da mogočni nebeški knezi še vedno nočejo oditi. Tudi grozljiva jama, čeprav je več kot polovica zapolnjena z žarečo lavo, še ni izgubila svojega grozečega videza.«
5. Rečem Jaz: »Boj še ni končan in Cado še ni popolnoma izgubljen. Vendar bodite pozorni na prihodnje dogajanje! Šele potem boste dobili zadovoljivo razlago!«
6. Miklosch zdaj opazuje predvsem samo hrib, na katerem Cado ždi, kot da bi bil mrtev, in še naprej poroča: »Ker pa strašna poplava Cada ne doseže, kar je sicer pričakoval, se začne počasi dvigovati in nato znova vstane, da bi videl kaj se zdaj dogaja z viharno jezo Božjega maščevanja. Vidi, da ognjeno morje še vedno valovi, potem pa le opazi, da več ne narašča in ostaja na prejšnji najvišji višini na neizmerni površini.
7. Ta pojav Cada opogumi in si reče: »Kaj so vsi ti osli in voli imeli od tega, da so se spet drznili boriti proti Vsemogočnemu Božanstvu?! Sam sem pravzaprav tudi osel in vol hkrati, ker nisem sprejel ponudbe tistih dveh glasnikov, poslanih od Božanstva, da me rešita pred grozovitim koncem!? – Kje sta zdaj veličastna? – Okoli mene je noč, le žareče morje ognja se medlo blešči na mojem prekletem kosmatem bitju. Tam proti jutru, v neizmerni daljavi, se mi zdi, da vidim bolj prijazno lesketanje. Kako bi bilo, če bi šel tja po tem ozkem pasu čez hrib? Nikjer ne more biti bolj grozno in nevarnejše, kot tukaj sredi najnižjega pekla!«
8. Zdaj začne Cado zelo hitro hoditi proti nam. Toda, kot opažam, pravzaprav sploh ne napreduje. Videti je, kot da bi se norčeval, ko prestopa skoraj vedno na enem in istem mestu. Kaj bi bil lahko razlog, da kljub trdni volji ne more napredovati?«
9. Rečem Jaz: »Razlog za to je v tem, da imajo takšni duhovi kljub najboljšim namenom in dobremu spoznanju, še vedno srce, ki je polno nesnage, iz katere se nenehno dvigajo hudobni hlapi v komoro volje in vedno povzročijo njeno odpoved tam, kjer je najšibkejši del volje želel narediti korak naprej. Tudi na Zemlji se mnogim to dogaja. Vedo kaj je zanje dobro in kaj je res, in si vedno obljubljajo, da bodo to storili, vendar se ponavadi zgodi, da prav v trenutku, ko hočejo svojo voljo tudi udejanjiti, takrat njihovo meso postane šibkejše, tako da kljub vsemu prizadevanju ne napredujejo. In tako je duh vedno voljan, a meso je šibko! – In tukaj v tem Cadu imate sedaj živ primer, kako človek ali duh ne more s svojo močjo brez Mene storiti ničesar, z Menoj pa zmore vse!«

171. POGLAVJE

SPREMENJENA SCENA. BALET PEKLENSKIH DUHOV. CADO SE NE PUSTI ZAVESTI. CADO KLIČE BOŽANSTVO ZA MILOST IN POMOČ.

1. Nadaljujem: »Zdaj pa bodite še naprej pozorni, in ti Miklosch si pripovedovalec. Kajti v tej naši družbi ni vsem dano videti kaj se dogaja. Toda nihče ne sme ostati v nevednosti.
2. Miklosch zdaj spet zelo odločno usmeri pogled na peklensko dogajanje in čez nekaj časa začne pripovedovati: »Ah, to je res nadvse tragikomično! Iz ognjenega morja, ki

še vedno obupno grozljivo valovi z gromu podobnim hrumenjem in iz valov šviga nešteto strel, tem pa sledijo zelo živahne podobe, tudi nešteto v številu, ki so od spredaj videti zelo lepe, od zadaj pa kot napol razpadli okostnjaki! Zdi se, da jih mogočni valovi žareče plime niti najmanj ne motijo in prav gotovo je, da jim žareča vročina pod nogami povzroča le izjemno prijeten občutek. Skoznje udarjajo strele, kot voda skozi sito, kar pa zelo veselim ni niti najmanj v nadlego! To je pa res izredno čudno! Ah, ah, vedno več jih je in v krogu plešejo! Skupina, ki je od spredaj videti zelo elegantna, se pomika z najbolj ljubkimi koraki proti našemu Cadu, ki jih gleda z največjo pozornostjo, vendar pri tem ne kaže kakšnega vidnega veselja. Cado je vseeno prenehal z neuspešnim premikanjem nog in zdaj osupel strmi v te številne skupine plesalcev. Ena skupina zdaj že čisto blizu hriba izvaja svoje skoke in razne graciozne gibe in zdi se, da to Cada zabava, ker se jim je že nekajkrat zelo prijazno nasmehnil. Toda ne vidi njihovega hrbta.

3. Zdaj pa nekaj plesalk prav gracioznega videza, z rožnatimi trakovi v rokah, hiti k njemu navkreber na hrib in ga vabijo, naj jim sledi na žareče plesišče. – Toda Cado se opraviči in reče: »Moje noge me ne bi držale na takšnem plesišču; zato bom ostal tu, kjer sem. Ve pa ostanite tam, kjer se vam zdi, da je za vas dobro. Jaz res ne potrebujem takšne vroče zabave!« Toda dve od njih se mu približata in si prizadevata, da bi ga zvabile na žareči led. Vendar ju Cado ustavi in jima reče, naj se mu več ne približujeta, sicer bo moral proti njima uporabiti silo. Toda bolj ko jima grozi, bolj mu kažeta svoje primarne čare in si prizadevata, da bi ga popolnoma očarale. Res, zelo čuden prizor! Nenavadno je, da te resnično peklenske gracije, pri vsem svojem mikavnem gibanju ne spremenijo drže, tako da bi jih Cado lahko videl v hrbet. No, ena mu zdaj poskuša vreči zanko okoli vratu.

4. Toda Cado stopi nekaj korakov nazaj, pobere kamen in ga vrže naravnost v prsi gracije ter zavpije z zelo gromkim glasom: »Nazaj peklenska zver! Če Satan, tvoj gospodar, nima boljšega načina za zapeljevanje, da bi ubogega hudiča še globje zapeljal v pekel, kot ga je že, potem naj izgine. Če to starodavno govedo, ki se upira Božanstvu, misli, da se bodo ptice moje vrste pustile ujeti na limanice, kot neumni ščinkavec, potem se zelo moti, kajti orel se nikoli ne pusti ujeti na lepljivo past. Povej to svojemu volu od gospodarja!«

5. Zdaj reče druga kolegica, v katero Cado še ni vrgel kamna: »Ampak dragi prijatelj! Zelo se motiš glede naše velike princese Minerve! Glej, ona pozna tvoj veliki duh in ti hoče preko naju njenih genijk nameniti majhno priznanje, nakar ti bo sama ljubeče prišla naproti v najvišjem veličastnem sijaju svoje oblasti in moči, da te popelje do najvišjih časti, ker si bil edini, ki se je najbolj vztrajno upiral tem ognjenim valovom, ki jih je usmerjalo staro Božanstvo proti nekaterim strahopetcem velike princese! Zato spoznaj najvišjo milost, ki ti jo je podelila vrhovna princesa vse neskončnosti, zaradi tvoje neuklonljive moči!«

6. Reče Cado: »Ali je tudi vaša visoka princesa tako neumna, ali je morda še bolj neumna od vaju najpodlejših peklenskih razcapank?!«

Reče precej burno ta, ki ni bila kamenjana: »Kakšno grozno vprašanje pa je to! Velika Minerva, boginja vse modrosti, pri kateri se morajo šolati celo vsi bogovi in niti Zevs in Apolon nista izvzeta!«

Reče Cado: »Oh, nisem vedel, da tukaj obstaja tudi še stara Božja svojat! Vidve sta zagotovo tudi neke vrste boginji?«

Ta odgovori: »No, seveda, jaz sem slavna Terpsihora (boginja plesa) in ta tukaj, na katero si tako okrutno vrgel kamen, je veličastna Evfrozina (boginja veselja)! Uboga zdaj trpi močne bolečine; vendar jih potrpežljivo prenaša iz velike ljubezni do tebe!«

7. Reče Cado: »No, no, zdaj vem dovolj, da vama lahko z najbolj neupogljivo resnostjo iz vse svoje moči povem, da Minervo najbolj preziram in od nje nikoli večno ne bom sprejel nobene časti. Povej ji, da sem sicer odločen sovražnik nekega Juda, ki se imenuje Jezus. In sem tudi v marsikaterem pogledu bolj ali manj sovražnik Njegovega Nauka. Toda, če bi temu preziranemu judovskemu preroku služil kot osel, sem veliko prej pripravljen to storiti, kot da bi sprejel najvišjo čast vaše Minerve! Zdaj pa izginita, genijki! Toda pazita, da se vajino plesišče ne bo preveč segrelo!« -
Ona reče: »No, le počakaj, ker te midve ne moreva omehčati, boš Minervo videl, vendar te ne bo pogledala!«
Reče Cado: »Oh, to bo pa zelo prijetno – ampak še posebej zadnje, razumeš!?«
8. Miklosch nadaljuje: »Zdaj sta se oddaljili in skočili s svojim solo plesom med druge številne skupine. Sedaj jih ne vidim nikjer več. Zdaj pa žareče morje postaja bolj nemirno, valovi se dvigajo še močneje in gladina postaja bolj žareča in svetleča. Neštetо plesalk v največjem strahu in neredu beži čez grozljivo gladino proti jami in s strašnimi zvoki bolečine in kriki groze se vse poženejo v strašno brezno.
9. Tedaj Cadov obraz dobi zelo potrt videz in si reče: »No, no, naj bo Božanstvo usmiljeno do vseh teh bitij! In, če je pomoč preroka Jezusa, za katerega pravijo, da je ljubljenec Božanstva, nekaj resničnega, potem naj pomaga tudi On! Ker to so nepojmljivo težke muke za vsako živo bitje, pa naj bo to telo, duša ali duh! Navsezadnje, najmodrejša Minerva svojih služabnic ne bi smela preveč prijazno sprejeti, ker so začele tako strašno tarnati! – O Ti veliko, Vsemogočno Božanstvo, tudi če si zaslužim kazen, se me le malce usmili s preostro pravico! Kajti, ta kazen za časovne prestopke, ne glede na njihovo naravo, je preveč ogromna in nesorazmerno strašno kruta, saj traja večno! Uniči nas in s tem bomo večno zadovoljni! Kajti kdor ne obstaja, temu je zagotovo vse prav. – Tebi, Vsemogočnemu Bogu, sem hotel prej kljubovati, ko še nisem skusil moči najstrašnejše bolečine; a ker sem jo zdaj že nekaj izkusil, kar je verjetno le zelo majhen uvod v velike, večno trajajoče peklenske bolečine, sem resnično izgubil vso željo, da bi se Ti še kdaj uprl. Vsekakor nisem strahopetec; a kar je preveč, je preveč! Vendar hkrati se Ti, Ti veliko Vsemogočno Božanstvo, kot resnično ubogi hudič, zahvaljujem za toliko milosti, da me še nisi vrgel v gnoj. Oh, kako strašno boleč je pogled na to grozljivo žareče morje! Kakšno nepojmljivo bolečino so morali občutiti tisti, ki so pokopani pod njegovimi razbeljenimi valovi!
10. Cado je sedaj utihnil in zdi se, da joče. Ja, ja, precej grenkobno zavzdihne in spet vzklikne z zelo žalostnim glasom: »O ti najbolj bedno bitje. O ti, za največjo bolečino usposobljena igrača v rokah nedoumljive večne Moči! Kaj drugega je tvoja usoda, kot večni najstrašnejši obup v zavedanju svoje nemoči! Zemlja ti je bila prisojena, da bi postal hudič skozi tisoče njenih skušnjav. Potem je bilo tvoje bedno telo odvzeto in zdaj stojiš gol in najbolj ubog hudič, kot večno prekletstvo neizprosnega Božanstva, pred vrati večnih muk! In, ker si hudič, ti nobena moč ne more pomagati niti z najmanjšim žarkom upanja na odrešenje! – Kje sta zdaj prijatelja, ki sta me ne tako dolgo nazaj hotela odpeljati v raj? Takrat sem bil slep, zdaj pa sem spregledal. Zakaj ne prideta k meni, da bi me rešila zdaj, ko sem spregledal, saj sta me poprej hotela rešiti kot slepca iz brezna večne groze! Zdaj pa kričim in jokam zaman, ker jok ubogega hudiča iz preklete globine nikoli ne doseže Božjega ušesa. Kdor je preklet, ta je preklet in večni, najbolj boleči obup je njegova najstrašnejša usoda! Gorje mi! To je šele začetek, ki nima konca!«

172. POGLAVJE

CADOVA INTROSPEKCIJA.
NJEGOVA ZEMELJSKA ŽIVLJENJSKA ZGODBA.
CADOVI BLAGOSLOVLJENI VAROVALNI KAMNI.

1. Miklosch nadaljuje: »Zdaj zopet otožno zre pred seboj in tu pa tam vrže pogled na strašno jamo, iz katere grozljivega ozadja se zdaj dvigajo vedno močnejši plameni, ki jih spremlja strašno srhljivo hrumenje in nešteti glasovi, kakršne lahko povzroči le največja bolečina mučenih.
2. Cadu gredo lasje pokonci. Na njegovem obrazu se vidi strah in obup, v svoji notranjosti pa žari od jeze. Zdaj trdno prime kamen v roki in reče s tresočim glasom: »O le pridi Minerva, ti ki so te meni napovedovali tvoji hudičevi mučitelji, ti pratemelj vsega zla! Ta kamen naj izmeri tvoje možgane, koliko najokrutnejše modrosti je še v njih. Bog ali hudič naj mi da odgovor: 'Kako so mučeni, kdo jih muči in česa so krivi?' – Nobenega odgovora?! Tudi iz pekla nobenega? To je način mogočnih, da jim glas ubogega vraga čisto nič ne pomeni. – Srce moje, sprašuješ zaman! Pekel je gluh, nebesa pa so strahovito daleč od tod! Tukaj zate ni več tolažbe! Izgubljen si, za večno si izgubljen! – Navadi se na grozote, če se je tukaj nanje sploh mogoče navaditi – to je še edina navidezna tolažba! Navadi se na obup, na diamantno trdoto vladarjev pekla, na oddaljenost od Boga in na večno nezadostnost vsake tvoje prošnje usmerjene v nebesa! Toda kakšna grozljiva navada bo to?! Na Zemlji sem se res lahko navadil na vse grozote, v katere me je prisilil moj glavar. Toda takrat sem bil surov človeški stvor, najhujša človeška zver in nisem imel niti najmanjšega pojma o nobeni religiji. Šele, ko sem postal oblastnik, sem se naučil grško brati in pisati, pri tem pa sem prišel do ukradene grške Biblije, tako da sem prvič v življenju izvedel za obstoj Vsemogočnega Boga.
3. Prebral sem Novo zavezo in se seznanil s slavnim Judom Jezusom, čigar Nauk je bil, razen nekaj protislovij, zelo koristen. Na dvor sem dal pripeljati tako imenovanega duhovnika, da mi pojasni ta stari spis. Toda kakšna je bila njegova razlaga? Vsaka starka bi mi zagotovo dala enako dobro, če ne še boljšo razlago! Duhovnik je od mene zahteval zgolj daritev za odkup mojih grehov in mi prepovedal nadaljnje raziskovanje takšnih knjig, ki naj bi ubijale človekovega duha. Videl sem, da je duhovnik lump, še hujši od mene, zato sem ga pustil in tudi Biblijo odložil na stran. Če sem zaradi tega postal hudič, sprašujem, ali je za to moja krivda? Ampak moje srce, vprašaj Vsemogočnost in ta te ne bo imela za vrednega, da bi ti odgovorila.
4. Če mora vojak, ki je bil v ta poklic nasilno priveden, pobijati ljudi na bojišču – ali mu lahko nadvse modro Božanstvo to zapiše v Svojo Dolžniško knjigo in ga potem upravičeno obsodi kot morilca? Ne in večno ne! Tega ne more storiti s pravično pravo modrostjo! – Če pa je modrost Božanstva zamegljena z nečimrno meglo Njegove božanske vsemogočnosti, potem mora seveda biti za ubogega vraga v vsej njegovi ničnosti in šibkosti vse prav, kar zoper njega Božanstvo ukrene. A kaj se prepiram!? Ali se ne dogaja tako ubogemu vragu že v pripravi na Zemlji? Vsemogočno Božanstvo ga pokliče v obstoj na Zemlji, kjer ne raste niti travica, in če jo nekje nekaj vzame brez volje lastnika, ima že kot tat zakon za vratom, medtem, ko bogataš v pravem pomenu sploh ne more krasti, saj je itak vse njegovo. O lepa Modrost in Pravičnost, ki bogatim daje v izobilju in pusti revne stradati!«
5. Miklosch nadaljuje: »Zdaj postajajo plameni, ki so izbruhnili iz ozadja jame, zelo aktivni in neštete strele iz teh plamenov udarjajo v vse smeri po veliki površini grozljivo žarečega valovitega morja. Zdaj sem opazil močno priganjanje v ozadju grozljive jame.

Resnično, moj občutek je tak, da sama jama ni videti nič drugačna od tistih, ki sem jih videl na Zemlji, le s to razliko, da je ta jama polna vse požirajočega ognja, tako da na mojo dušo dela grozljiv vtis. Kako se mora to zdeti Cadu, ki tam domnevno zagotovo pričakuje, da bo prej ali slej pristal v tej strašni jami! Toda zdaj pa začenja v jami grozljivo divjati in besneti! Plameni švigajo kot v največji kovačnici in cel snop zelo močnih strel se dviga proti nebeškim vojskam, ki še vedno čakajo v nespremenjenem redu in popolnoma brezbrižno gledajo na vse te grozljive dogodke, kot da sploh ne vidijo, kaj se dogaja.
6. Zdaj pa se iz jame sliši zelo tesnobno stokanje! – To stokanje prihaja vse bližje in bližje, tako da si Cado pokrije ušesa. Vendar Cado kljub temu zelo dobro sliši to najbednejše kričanje, stokanje in tuljenje! Ah, ah, ah, to je hudičevo čudno! Zdaj iz notranjosti jame prihaja čudovit primerek rimske cesarske svečane kočije, katero vleče šest žarečih zmajev! In v kočiji, ki je prav tako žareča, sedi nekakšna Minerva, ki v svoji desnici drži žezlo, v levici pa ognjeno sulico.
7. Zdaj gorečemu morju ukaže, naj se umiri. A glej, zdi se, da je morje ne razume, ker je še vedno nemirno. Zdaj pa z žezlom zamahne proti ozadju in takoj prihiti iz plamenov množica duhov obupno hudičevega videza, ki grozljivo tulijo. Ona jim naroči, da ukrotijo in zadržijo valove žarečega morja. Hudiči vseh mogočih oblik golazni, ki si jih je mogoče zamisliti, se takoj vržejo na žareče valove in zares povzročijo precejšnjo umiritev, a zdi se, da ta umiritev boginji še ni všeč, zato prikliče še večje število takšnih duhov. Ti planejo z velikim besom naprej in prekrijejo skoraj vso vidno gladino žarečega morja. In celotna površina se je sedaj popolnoma umirila, tako daleč, kot je pokrita s temi ostudnimi pošastmi.
8. Šele zdaj se začne Minerva pomikati naprej, in kot opažam, se je usmerila naravnost proti Cadu, ki je skoraj popolnoma odrevenel od groze. Vendar se zdaj zavaruje s kamni, in kot vidim, jih označi, nekaj z imenom 'Joshua' (Jehova) in nekaj s Tvojim Imenom 'Jezus iz Nazareta, judovski kralj' Videti je obupno jezen in že od daleč grozi bližajoči Minervi.
9. Minerva pa mu gospodovalno odvrne: »Samo drzni si užaliti moje veličanstvo, če hočeš biti raztrgan na tisočkrat tisoč koščkov! Glej, prihajam k tebi, da bi te osrečila, ti pa me hočeš kamenjati. O ti bedni, slepi bedak! Kakšna je tvoja moč v primerjavi z mojo!? Glej, vse stvarstvo, vse zvezde in nešteti svetovi so iz mene. En dih iz mojih ust jih v trenutku odpihne za vedno! In ti se hočeš boriti z mano? - O ti blazni norec! Najprej me poglej in poslušaj – potem pa se preizkusi proti meni!« -
Reče Cado: »To mi je vseeno! Opozarjam te, ne približuj se mi, sicer boš prekleto slabo sprejeta! Kajti preziram te do najglobljega peklenskega brezna, ki je tvoje delo od začetka do konca. O ti lepi Satan od Minerve. Ali misliš, da se mi boš prikupil in me premamil s svojim privlačnim videzom, da bi se ti vdal! Poberi se z vsemi svojimi čari! Resnično, s svojim blatom ne bi hotel mazati niti najnežnejših delov tvoje kože! Izgini, sicer boš okusil moč metanja mojih rok. Poglej ta kamen, 'Jehova' je njegovo ime!«

173. POGLAVJE

CADO IN MINERVA V DIALOGU. PREIZKUŠNJE PEKLENSKE PRINCESE. CADO SE REŠI S KAMNOM MODROSTI. BOG JEZUS JE ZMAGOVALEC.

1. Miklosch poroča naprej: »Minerva reče: »Ampak Cado, res si nisem mislila, da si tako nesramen, surov in grob! Nekaj mojih ljubljenk z mojega dvora mi je povedalo kakšen surov zlobnež si. Njihovih izjav nisem takoj vzela resno, ampak sem se najprej hotela sama o vsem prepričati. Ampak zdaj, ko sem se prepričala o tvojem zelo nesramnem načinu občevanja z višjimi duhovi, sem prisiljena s teboj govoriti v povsem drugačnem tonu! – Najprej si boš moral ogledati majhno usmrtitev in iz te spoznati, kako ravnam običajno z duhovi tvoje vrste. In, če te ta pogled še ne bo omehčal za moje srce, potem boš tudi ti nemudoma okusil mojo ostrino, ker ti ni všeč moja prizanesljivost, blagost in nežnost!«
2. Minerva pomigne in v trenutku najstrašnejši hudiči prinesejo številna orodja vseh vrst za mučenje in jih namestijo v širokem krogu okoli Minerve. Na drug namig, drugi še bolj grozljivi hudiči, iz strašne jame privlečejo ogromno resnično najbednejših kaznovalnih prestopnih hudičev, še vedno precej človeškega videza, na način ki bi še kamen razjezil. Ti delikventni strašno kričijo in tulijo, mnogi pa se v največjem obupu grozno zvijajo in prosijo Minervo naj jim prizanese. Toda ta molče namigne hudičem, ki kar žarijo od želje po mučenju in z najbolj divjo naglico zgrabijo svoje žrtve ter jih začnejo takoj mučiti in trpinčiti na najbolj nepopisno grozen način!
3. Ah, Gospod, to je najbolj grozen pogled! Če ti najbednejši vragi občutijo bolečino tako kot mi, potem pri tem onemi celo najmodrejši kerub! Mučenje poteka počasi in zelo sistematično. O Gospod, Ti večna ljubezen, usmili se teh najbolj bednih in najbolj nesrečnih vragov in ne dovoli, da Cado pade v popoln obup! Od njega ne slišim nič več in nič drugega kot: 'O Bog, o Bog, o Bog! Kje si? Ali je mogoče, da Ti lahko kaj takega tako mirno gledaš?! Izgubljen sem, izgubljen sem!' In se zruši, kot da bi se onesvestil.
4. Zdaj Minerva zelo posmehljivo zakliče Cadu: »No, ti najpogumnejši junak, kje sta zdaj tvoj pogum in tvoja trmoglavost?! Ali se mi boš še naprej upiral? Poskusi, če imaš še kaj poguma in takoj ti bom pokazala moj pogum in mojo moč! Kako ti je bila všeč ta majhna preizkušnja, ki sem jo uprizorila pred tvojimi očmi? Kako lepo, kajne!?«
5. Cado zdaj nenadoma skoči, kot na novo okrepljen in zavpije na Minervo: »Satan! Vzrok vsega zla! Česa so ti krivi pred teboj, da si jih pustil tako mučiti?! Če imaš v sebi le iskrico modrosti, potem poišči vzrok in mi ga povej! Če me bo zadovoljil, potem te bom častil. Govori, ali pa te bom raztrgal na koščke.« – Tedaj Minerva bruhne v smeh in nato reče. »O ti najbednejši črv, še vedno si upaš rjuti name, gospodarico Neskončnosti, po vsem tem, kar si videl! Le počakaj, takoj te bo doletela obljubljena kazen! Tako ti bo jasen vzrok, zakaj Vsemogočnost običajno počne določene stvari po svoji muhasti volji, ne da bi prej vprašala ustvarjeno bitje za dovoljenje.«
6. Zdaj Minerva pomigne svojim biričem, naj zgrabijo Cada in ga odvlečejo do najhujše mučilne naprave. Takoj skoči proti njemu množica najhujših hudičev, da bi ga odvlekli do mučilne naprave. Toda poglej Cada! Ne, v njem ne bi pričakoval takšne moči! V trenutku, ko ga hočejo hudiči zgrabiti, vrže z največjo silovitostjo mednje kamen, zaradi česar se vsi kot po čarovniji razpršijo, kot da bi mogočna strela udarila vanje. In zdi se, da noben nima več želje, da bi ponovil napad.
7. Ko Cado vidi, da mu je kamen označen s Tvojim Imenom, o Gospod, tako učinkovito služil, si položi roke na prsi in reče: »Ti nisi več judovski prerok Jezus, ampak Si Bog

Jezus! Pomagal si mi! – Vsa moja zahvala in vse moje čaščenje tudi iz pekla, v katerem sem se znašel za večno posvečen!«
8. Miklosch nadaljuje: »Vendar je več kot nadvse čudno, da so bili pri omembi Tvojega najsvetejšega Imena vsi hudiči z Minervo vred raztreščeni, kot da bi jih milijon strel vrglo po tleh in sploh ne kažejo več nobene želje, da bi vstali.
9. Cado pa zdaj vpraša Minervo, ki zgrbljena čepi: »No, ti najlepša gospodarica Neskončnosti, kako ti gre zdaj?! – Zdi se mi, da si malce oslabljena? – Ali se mi ne bi še malo približala? Mogoče bi ti lahko pomagal še z enim kamnom modrosti?!«
10. Minerva zdaj spet vstane, vendar na svojo veliko žalost ugotovi, da je njena sulica zlomljena in njeno žezlo poškodovano. Nekaj časa gleda na svoje insignije, potem pa reče: »To je zelo slabo za mojo vladavino! Kajti nečimrna Usoda mi je nekoč rekla: 'Minerva, najmodrejša in najmogočnejša kraljica nad vsemu zvezdami, pazi na svojo sulico in na svoje žezlo! Kajti, če se kdaj zgodi, da se tvoja sulica zlomi in tvoje žezlo poškoduje, potem bo kmalu konec tvoje vladavine in boš zaničevana bolj kot mrhovina!' - Ja, ja, neizprosna Usoda je povedala resnico! Noben angel v nebesih ne bi mogel nikoli zlomiti moje moči. Toda najnižjemu hudiču in pri vsej zlobi najbolj neumnemu, je Usoda namenila, da me strmoglavi!«
11. Po tem monologu se obrne h Cadu in reče: »O ti najneumnejši od vseh hudičev, kako se počutiš zdaj, ko si me tako sramotno ukanil!? Ali boš zdaj ti, kot simbol najbolj surove neumnosti, vodil svetove, sonca in vse elemente? Ali jih boš zadržal, če se bodo kmalu zvrnili nate, saj jih jaz ne morem več držati? Ali misliš, da lahko cel svet z vso njegovo težo, pri padcu zadržijo tvoji najbolj neumni kamni?« -
Reče Cado: »Če se ti kot vsemogočna vladarica neskončnosti ne moreš zaščititi pred mojimi kamni, kako bodo potem tvoja bedna dela zaščitena pred njimi? Kdor premaga tako slavno božanstvo, kot si ti, tudi njegova dela ne bodo zanj nepremagljiva. Ne skrbi za to! Kajti drugo Božanstvo že ve, kaj bo naredilo s tvojimi domnevnimi deli. Raje mi povej, koliko takšnih ubogih vragov je še zadaj v tisti jami, kot so bili ti, ki si jih zdaj dala mučiti na najbolj grozovit način, zgolj za svoj užitek? In koliko jih je bilo že od nekdaj tako mučenih in morda še huje? Povej mi najbolj natančno resnico sicer bom s tabo ravnal na najslabši možen način!«
12. Reče Minerva: »Glej, ti slepi bedak! Vse, kar si tukaj videl ni bilo nič drugega, kot bežen plod moje domišljije, predstavljen za preizkus tvojega poguma! Samo jaz sem resničnost, vse ostalo je bila le iluzija in ne stvarnost. Zato si vzdržal lahek boj z iluzijo! Kajti, če bi se tukaj soočil z resničnostjo, ti tvoji najbolj umazani kamni zagotovo ne bi prinesli zmage. Zato tvoja zmaga nad menoj ni tako pomembna kot si morda misliš. Kajti premagal si le iluzijo in ne resničnosti!« Zdaj Minerva nekaj časa razmišlja in nato reče: »Samoumevno je, da ti zato ne morem dati odgovora na tvoje vprašanje – še posebej ker moj pravični ponos nikoli ne bi mogel dovoliti, da bi začela modro razpravljati s tako najbolj neumnim hudičem. Ali to razumeš, ti bedni najbolj neumni hudič?«
13. Reče Cado posmehljivo: »Glej, glej, kakšna zvita zver si! Tako sem z Božjim Imenom Jezus premagal zgolj iluzijo in ne resničnosti?! Pa vendar si pravkar rekla, da si tudi ti popolnoma poražena, in da si vsemogočna resničnost! Če sem po tvoji trditvi s svojim kamnom premagal samo tvoje najbolj okrutne domišljijske podobe, kako to, da si zdaj ti, kot premagana resničnost popolnoma paralizirana pred menoj. Govori zdaj in mi razloži to zadevo!«
14. Reče Minerva: »Tudi to je le navidezna zmaga, saj se le pretvarjam, da sem poražena, da bi bil ti popolnoma odkritosrčen do mene! Kajti, če bi bila zares poražena, ne bi stala pred teboj s popolno odločnostjo in ne bi bila pripravljena še neštetokrat obnoviti gorečega boja s teboj! Ta navidezen boj sem uporabila proti tebi, ki si čisti nič

proti meni, le iz prizanesljivosti do tvojega žal preveč všečnega bitja, ki je napolnilo in še vedno napolnjuje moje srce z najbolj nezasluženo ljubeznijo. Če ne bi imela tako nežne obzirnosti do tebe, bi nadte poslala le nekaj duhov najšibkejših komarjev, ki bi vso tvojo moč spremenili v nič. Če pa se boš širokoustil, te bom na koncu še prisiljena soočiti z resničnostjo!«
15. Reče Cado: »Hm, hm, čudno! Ne, ne, ti si res očarljivo bitje! Glej, glej, od tebe ne bi pričakoval toliko srčne dobrote! Da si izjemno dobra, so mi zadostno pokazali tvoji domišljijski plodovi, kakor tudi tvoja lepa ideja o strmoglavljenju Boga s prestola, kar si hotela prej uresničiti s svojo največjo močjo, ki zdaj leži pokopana pod tem ognjenim morjem! – Povej mi, ali je bil to tudi navidezen boj? – Prvi sprejem tvojih apostolov je bil zame prekleto resničen, kar sem zelo jasno začutil, da bi bila šala. Toda ti isti apostoli, ki jim je pri meni spodletelo, so se nato v izjemno povečanem številu podali v boj proti pravemu Vsemogočnemu Božanstvu, najverjetneje zato, da bi uresničili tvoj prastari načrt proti Njemu, toda drago Vsemogočno Božanstvo je bilo tako drzno, da je odprlo ognjena vrata te gore in tvojo glavno silo pokopalo pod valovi tega žarečega morja. – Povej mi, ali je bila vse to le iluzija brez kakršnekoli resničnosti!?«
16. Minerva zelo kljubovalno in s stisnjenimi ustnicami od jeze reče: »Na žalost ni bila iluzija! Toda zato, da se je tako slabo izšlo, je kriv tvoj neumni poglavar. Kajti tisočkrat sem mu rekla, da zdaj še ni čas. Vendar ni upošteval nasvetov, ravnal je samovoljno, zdaj pa ima nagrado za svojo blazno predrznost! Le kdaj se bo spet ponudila takšna priložnost?«
17. Reče Cado: »Verjamem, da nikoli v vsej večnosti! – Zato izgini s svojim najbolj neumnim načrtom! Bog je in ostane za večno Bog! In ti najbolj neumno bitje, dovolj zlobno in bedno, če ne boš opustila svojega najbolj neumnega načrta! – Glej, kako neizrekljivo lepa bi bila, če ne bi bila tako hudobna in neumna! Opusti svojo starodavno, vedno brezplodno obrt in sprejmi voljo Vsemogočnega, kateri se večno nikoli ne boš mogla upreti! – Predaj se, ti sicer nepopisno veličastna v svoji podobi, in jaz te bom objel z ljubeznijo, kakršne vsa neskončnost ni videla primere med ustvarjenimi duhovi, sicer te bom moral kljub tvoji največji lepoti še vedno globoko prezirati!«
18. Reče Minerva nekoliko manj strastno: »Če bi vedel, kar vem jaz, bi govoril drugače o svojem Božanstvu! Imaš pa prav, da tako govoriš o meni, saj tako je. Vendar večno nikoli ne morem biti drugačna, kajti če se spremenim, potem v naslednjem trenutku razen Boga in mene ne bi bilo več ustvarjenih bitij v vsej neskončnosti, ne Sonca, ne Zemlje! Zato moram trpeti v večnih mukah, da bodo lahko vsa bitja, ki so iz mene, lahko uživala v večni blaženosti. – Toda zdaj imam tega dovolj in enkrat se bo to moralo spremeniti!«
19. Reče Cado: »O ti uboga mati Neskončnosti! Pridi sem k meni, da te popeljem k našemu dragemu Gospodu Jezusu in potem bo spet vse dobro!«
20. Mineva zavpije: »Nikoli več mi ne omeni tega imena, sicer bo med nama takoj vsega konec, ker se mi to ime gnusi!!!«

174. POGLAVJE

CADOVA RAZVETLJENA MODROST PROTI MINERVINI OŠABNI ZASLEPLJENOSTI.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Cado: »Ampak draga mati Neskončnosti, nadvse ljubka in najlepša Minerva! Zakaj imaš tak odpor do tega zagotovo zelo človekoljubno zvenečega Imena? Kaj ti je storilo? – Kar mene zadeva, prav v tem Imenu najdem veliko tolažbe in pomiritve! Torej, z besedo na dan, v čem je težava?«
2. Minerva zelo jezno reče: »Prijatelj, tu je neskončno velika težava, ki je vse večnosti ne bodo poravnale! Kajti v tem imenu je Božanstvo postalo blazno, zapustilo svoje

prvotne Višine in Globine ter se iz najbolj neumne ljubezni do Svojih domišljijskih bitij zavilo v tesno haljo, iz katere se ne more več izvleči! – Predstavljaj si Božanstvo, ki se je iz neumne ljubezni do Svojih bednih bitij, od teh pustilo obesiti na križ in se ponižalo do mrhovine, namesto da bi ostalo v svoji vzvišeni Višini in Slavi v moji najsvetejši družbi in vladalo nad najpopolnejšimi bitji, ki so iz mene vzeta v svoj neuničljivi obstoj! Kaj se lahko vprašam in si mislim, kot najvišja in še neskaljena Modrost o takšnem ponorelem Božanstvu?! Jaz bi se lahko od sramu udrla v tla, če bi gledala takšno grozno ponižanje! – Glej, če bi tudi jaz znorela z Božanstvom, bi bila vsa neskončnost v ruševinah in vsa bitja bi prenehala obstajati. Vidiš, to je ta obupna težava!«
3. Reče Cado: »Nenavadno, nenavadno! Ampak, kaj je tu pravzaprav tako zelo nenavadno?! – O to ni ponižanje Božanstva do Njegovih bitij; o ne, v mojih očeh to ni niti približno tako nenavadno, kot dejstvo, da je najmodrejša, najvišja boginja Minerva tako grozno omejena, da si ustvari o velikem Božanstvu tako izjemno neumno predstavo, kot trajno uveljavljeno! – Kako lahko Božanstvo, kot najčistejši praduh vseh duhov, kot najmočnejša prasila vseh prvobitnih in iz te izhajajočih sil, kdaj oslabi? Ali bi kdaj lahko postalo šibko Božanstvo, ki obdaja vso neskončnost in je hkrati večno in najtrdnejše središče vseh središč, ja (kar se zdi prav neverjetno) na koncu celo postane blazno!? – Ne, Minerva, ta domislica ti ni uspela! Sicer si lahko zelo modra, res, tako modra, kot neverjetno zapeljivo lepa; toda domislica z božansko šibkostjo in blaznostjo ti ni uspela! Skoraj bi rad kot svarilo ponovil vzklik starega grškega slikarja: 'Čevljar ostani pri svojem kopitu!' Toda zaradi tvoje neizmerne lepote, ki bi zagotovo vsakega ubogega grešnika, ki bi te videl, prisilila, da te časti, ti to zares prihranim. Poleg tega vidim, da si izredno gospodovalna, in da se rada norčuješ iz mene. In tako se sploh več ne jezim nad tvojo vsaj meni izraženo neumnostjo.
4. Ker pa v tvoji najbolj izjemni lepoti zelo užívam in te resno ljubim in bi te ljubil še bolj, če bi si upal – ti dam nasvet, ta pa je, da bi se morala spoprijateljiti z Bogočlovekom Jezusom! Naj se vsaj Njegovo Ime bolj pogosto omenja v tvojem kraljestvu, da se prepričaš, kaj lahko iz tega nastane. Potem sem prepričan, da boš kmalu prišla do povsem drugačne predstave o Božanstvu. Glej, tudi jaz sem hudič, morda še veliko hujši od tebe, in kot sem rekel, Jezusa poznam samo po Imenu in nekaterih zapovedih Njegovega Nauka, ki so resnično božanska modrost in morajo vzbuditi največje občudovanje vsakega le nekoliko pošteno mislečega duha ali mesenega hudiča. Meni resnično sploh ni težko Njemu izkazati najglobljega spoštovanja. Zakaj bi potem moralo biti tebi to tako zelo težko in nemogoče?
5. Pojdi in enkrat naredi nekaj pametnega! Kajti neumna si že itak dovolj dolgo! Glej, midva sva bila tako dobra drug drugemu. Zato bo še dovolj slabega, četudi ne bo več prišlo od naju. Ker mislim, da je za mlade hudiče dobro poskrbljeno. In dobri Gospod Bog bo imel še kar nekaj časa, dokler ne bo postal popoln gospodar vseh naših potomcev, tudi če se za večno odrečemo svojim diaboličnim dejanjem. Tega ti res nikoli ne bi smelo biti žal. Kajti od tega si vedno prejemala najbolj grozljivo nagrado. In, če boš s temi dejanji nadaljevala, bo tvoja nagrada vedno bolj grozljiva namesto boljša! In na koncu bi lahko Vsemogočno Božanstvo ob neki priložnosti pomislilo, da bi te za vedno prikovalo! In kaj bi potem imela od vsega svojega najbolj mukotrpnega truda in dela? Zato upoštevaj moj nasvet, še toliko bolj, ker pri tem zagotovo izgubiš najmanj, saj si mi že vnaprej dala vedeti, da je tvoj obstoj, tako kot Božanstva, večno neuničljiv!«
6. Po tem Minerva ostane brez besed in blizu hriba stoji v svojem faetonu, kot nepopisno lepa ženska, in zdi se, ko včasih vrže pogled na Cada, da razmišlja o njegovih besedah.

175. POGLAVJE

SPOR MED CADOM IN MINERVO SE NADALJUJE. MINERVINI POGOJI ZA PREDAJO. CADOV ODGOVOR.

1. Miklosch nadaljuje: »Po nekaj zemeljskih minutah se Minerva spet obrne proti Cadu, ki je na hribu, in reče: »Prijatelj, odkrito ti moram priznati, da me zelo zanimaš, kajti v tvoji lepi orientalski postavi in v tvojih besedah je več duha in resnice, kot si sam lahko predstavljaš, a kljub temu ne morem prej prisluhniti tvojim besedam, dokler ne bo babilonska vlačuga, ki sem jo ustvarila, popolnoma zrušena. Postavila sem jo kot ognjeno preizkušnjo za vse tiste, ki so bili krščeni v zame gnusnem Imenu, in s tem hotela Božanstvu samo dokazati, da se lahko tudi Njegov nauk spremeni v najbolj pretkano in noro poganstvo. Kot je videti, mi je moje delo uspelo, saj novi Babilonci zdaj ne vedo več kaj naj storijo in kako naj si pomagajo pred nočjo in grozo. Izgubili so ves duh. Krščanstva ni več nikjer zaslediti. Pred seboj imajo le še trohneče okostje in se zdaj davijo zaradi zunanje mrtve kože, v kateri že skoraj polno tisočletje ni telesa in še manj duše z njenim duhom. – Ampak to se mora zgoditi zdaj! Moje grozote morajo biti uničene z ustvarjenimi novimi grozotami in človeštvo preneseno v nov vrt. Ko bo to storjeno, mi boš pomagal in za vedno bom enotnega mnenja s teboj!«
2. Reče Cado: »Najbolj ljubezniva in najbolj očarljivo lepa ženska v vsem Božjem stvarstvu! O, ne postavljaj mi tako težkih pogojev, katerih končna izpolnitev res ni predvidljiva! Pusti ta pasji novi Babilon! Božanstvo naj vlada Samo, kajti zlahka bo izravnalo vse krive poti, ki si jih zasnovala! Ti pa pojdi za menoj in bodi srečna od zdaj naprej! Nič več ne razmišljaj o tem, kaj si bila v kateremkoli pogledu; ampak raje pomisli kako srečna si lahko spet in kako srečen bom jaz ob tvoji nepojmljivo najlepši strani in z nama neštete milijarde, ko bodo gledali tvojo neskončno lepoto! Potem boš lahko moje besede lažje poslušala, kot si ti veličastna predstavljaš. Pomisli na mojo bolečino, če bi te moral prezirati zaradi tvoje nore trme, tebe, za katero milijarde sonc žari v mojem srcu! Pri vsej vsemogočnosti Božanstva in pri vsej tvoji neskončni lepoti, ti prisežem, da te ne bom nikoli prevaral! Nepopisno lepa, najlepša ženska, ti osrednje sonce vse svetlobe, zapusti svoj phaeton, odvrzi to trhlo žezlo in zlomljeno sulico in nosi veličastne insignije ljubezni! Tako oborožena pridi k mojim prsim in našla boš najbogatejše nadomestilo za vse nadloge, ki so se ti pripetile! S svojo sedanjo navidezno močjo me ne boš nikoli premagala; toda z ljubeznijo me boš naredila za sužnja svojega srca!«
3. Reče Minerva: »Cado, Cado, nevarno igro igraš z menoj! Kaj pa boš storil potem, ko te bodo ljubosumna nebesa zelo hudo preganjala zaradi mene? Poglej navzgor in videl boš neštete milijarde, ki prisluškujejo najinemu pogovoru! Moja neomejena lepota, ki je ni mogoče primerjati z ničemer, je moja večna nesreča! Ljubiti sem morala samo enega, za katerega pa v mojem srcu ne vlada ljubezen. Če pa naklonim svojo ljubezen nekomu drugemu, tedaj so vsa nebesa polna jeze in maščevanja zoper mene in zoper tistega, kateremu sem naklonila svoje srce! – Zato razumi, ko te opozarjam, da ne igraj z menoj tako tvegane igre. Mogoče ti bo uspelo, saj ti je uspelo že marsikaj, a gorje tebi in meni, če ti ne uspe!«
4. Reče Cado: »Glede milijard nebeških prisluškovalcev imaš prav. Zdaj jih tudi jaz vidim, vendar jih prepoznavam kot prijatelje in ne kot sovražnike. Poglej, vsi kimajo in mi s tem pritrjujejo! Resnično, ne bodo nama naredili nič žalega. Če pa je njihova prijaznost zvijača, potem bodo imeli vsi opravka z menoj! Skratka, nikoli te ne bom

izpustil. Moja si in nobena zla sila te mi ne bo vzela! Kajti tudi jaz sem neuničljiv in mogočen od Boga in ne od hudiča, čeprav sem sam eden izmed njih!«
5. Reče Minerva: »Cado, Cado, Cado! Ne draži bogov, saj si le šibek človek! Glej, tisti tam zgoraj mi bodo kmalu vrgli grdo oblačilo, kaj boš potem rekel in naredil?«
6. Reče Cado: »Najbolj ljubezniva, če to storijo, potem so oni hudiči in mi angeli. Ne, ne, poglej navzgor! Vsi mi pričajo, da niso sposobni takšnega dejanja! Vsi nešteti so srečni, da si tako dolgo ostala v svoji najbolj prvotni obliki, in da imajo priložnost, da občudujejo tvojo prvinsko lepoto, prvo osnovno zamisel vseh bitij iz Boga. O svetlobna nosilka vsega, kar ustvarjeni duh lahko imenuje lepo, ne postavljaj več pogojev in pridi! Kajti moja notranjost mi pravi, da so vsa nebesa izjemno dolgo čakala na tvojo vrnitev in hrepenela po veselju, da te lahko imenujejo za svojo in te častijo kot krono končne popolnosti vseh stvari in bitij. – Zato naj se tvoje srce omehča! Pridi in uživaj ob meni v najbolj svobodni blaženosti! Občuti blaženost, ki ti je bila in ti je še vedno namenjena – kot prvi, največji in najpopolnejši zamisli, ki izhaja iz Boga, v največji živi resničnosti!«
7. Minerva zdaj zelo prijazno, vendar še vedno gospodovalno pogleda Cada in reče: »Cado, ali si se res namenil, da me oslabiš? Ali misliš, da je premagati mene in me do česarkoli pripraviti, nekaj lahkega, kot bi glisti uspelo ujeti obnemoglo muho? – Oh, ne upaj prehitro! Kajti mogočnejši, večji duhovi so se preizkušali z mano in na koncu morali oditi v sramu in posmehu. Kako lahko sanjaš, da bi me lahko osvojil z močjo svojih besed?! Glej, takšnih majhnih manevrov sem že nešteto uspešno prestala in jih odbila! Kako ti lahko zdaj pride na misel, da me boš pridobil za svoje srce in nazadnje celo za nebesa, ki jih nadvse sovražim, bolj kot ti, ubogi slepi hudič! Vsako bitje mora ostati zvesto samemu sebi! To mora biti bodisi močan popolni hudič – ali nasprotno, neumen nebeški glasnik, ki pri meni nikoli ne doseže ničesar, a ga kljub temu spoštujem zaradi njegove (čeprav blodnjave) samozvestobe. Toda hudič kot si ti, ki hoče biti hkrati tudi nekakšen angel, mi čez čas postane zoprn, čeprav ima druge lastnosti, katere tudi sama spoštujem! Dragi moj Cado, če hočeš osvojiti moje srce, moraš to početi na povsem drugačen način! V resnici ti nisem nenaklonjena. Če pa me hočeš pridobiti, mi moraš slediti in priti k meni, ne pa zahtevati, da jaz pridem k tebi.«
8. Reče Cado: »Ampak veličastna! Jaz te hočem pridobiti le zase, ne za nekoga drugega! Meni je vseeno, ali se zaradi tega nebesa, ki jih sovražiš, veselijo ali jezijo! Želim si samo tebe in ne nebes, ki jih sovražiš in večno vztrajam samo pri tej želji! Toda zaradi tebe prav tako večno ne bom kljuboval najmogočnejšim nebesom – tudi zavoljo tebe ne, čeprav te ljubim bolj kot vse Božje zaklade neskončnosti!
9. Glej, menim, da je vsako bitje izjemno neumno, ti nisi izvzeta, ki hoče narediti več, kot je sposobno. In skrajno neumno je bitje, ki ga niti najbolj bridke, številne izkušnje, ne naredijo pametnejšega. – Povej mi čisto iskreno, kaj in koliko si pridobila s svojo najbolj neupogljivo trmoglavostjo? Ali si morda zaradi te postala močnejša ali bogatejša ali lepša? Ali pa si uživala v neskončnem številu kazni, katerih si bila najostreje deležna? Glej, v vsakem pogledu si podobna tistim oslom vladarjev narodom, ki bi raje uničili svoje celotno kraljestvo, kot da bi dovolili nekemu nepomembnemu modrecu, da bi jim svetoval o njihovi največji in tudi najbolj očitni neumnosti.
10. Ti si sicer neskončno lepa in najlepša, a hkrati, kot zdaj že preveč jasno opažam, tudi najbolj neumna ženska. Če bi te hotel premagati, mi ne bi bilo treba s teboj izgubljati besed! Kajti tole kamenje bi zadostovalo! In tu poglej, novo orožje pri mojih nogah; to je vrv z zanko, ki jo znam uporabiti! Samo vreči jo moram nate in noben hudič in tvoj bog te ne bo več osvobodil iz moje moči. Ampak nočem te ujeti in te prisiliti, temveč vse prepuščam tebi, da zmaga nad teboj ne bo moja, ampak le tvoje svobodno delo!

11. Ali misliš, da bi bil srečen s teboj, če bi postala moja z mojo močjo nad teboj? Ne, tega niti ne bi želel, kljub tvoji neskončni lepoti! – Ampak, če si moje dobronamerne besede vzameš k srcu, se premagaš in se mi prepustiš kot večno zvesta spremljevalka, potem si zame večna neskončna blaženost! – Kaj boš zdaj storila? Ali boš še naprej vztrajala v svoji norosti in boš potem zelo nesrečna? Ali se boš odzvala na moje besede? Nosilka svetlobe, zavoljo tvoje neskončne lepote te prosim: Opomni se in se odreci svoji trmi! – Glej, ta ti nič ne koristi; nikoli večno mi ne uideš! Kajti, če z vso svojo ljubeznijo ne bom pri tebi ničesar dosegel, bom s svojo ljubeznijo uporabil tudi silo in te tako priklenil k sebi! Kajti moji sili se ne boš mogla nikoli upreti!«
12. Reče Minerva: »Toda dragi prijatelj, zakaj bi morala prav jaz sebe premagati in se tebi predati?! Ali ne moreš tudi ti to takoj storiti? Kajti jaz sem verjetno zate bolj privlačna, kot ti zame! Poleg tega bi bilo, upajmo, bolj primerno, da gre ženin k nevesti, kot pa nevesta k njemu!«
13. Reče Cado: »O seveda! Jaz bi bil že zdavnaj pri tebi, če bi bila tla, na katerih stojiš, drugačna. Toda jaz res ne znam na takšnih tleh stati in hoditi, zato nikoli ne morem priti k tebi. Toda tebe podpira vsaka podlaga, zato lahko ti prej prideš k meni, kot jaz k tebi!«
14. Reče Minerva: »Kaj pa boš potem z mano naredil, če pridem k tebi?« -
Reče Cado: »Neumno vprašanje! Ljubil te bom in te kolikor mogoče osrečil in iz tega hriba ustvaril nov Raj v čast Božanstva, ki mi daje moč!«
15. Reče Minerva: »V Raju sem bila enkrat že sramotno zavedena! Moj Adam, ta prvorojenec Zemlje, je tako vplival name, da si ga bom zapomnila za vso večnost! Bil je Raj in to kakšen! Na nobenem drugem nebesnem telesu me Božanstvu ni uspelo tako prevarati, kot na tej Zemlji! In to je bila krivda sramotnega Raja. Ni mi treba povedati več, kako se je to zgodilo. Toda tam me je Božanstvo prvič prevaralo in zdaj že več kot šest tisoč let uživam najbednejše sadove tega dogodka. Zato mi ne omenjaj nobenega Raja, če me hočeš zase pridobiti! – Ampak, dala ti bom predlog – če ga sprejmeš, bom večno tvoja!
16. Moj predlog je pa takšen: 'Obljubi mi, da nikoli več ne boš izgovoril Jezusovega Imena, ki me vedno skoraj zaduši in odvrzi vse kamne in tudi vrv z zanko. Za to bo moje srce tvoja nagrada in v meni boš našel užitke, o katerih se nobenemu božanstvu še sanjalo ni!' Stori to in bom za vedno tvoja in živela samo zate! Samo enkrat dobro poglej mojo lepoto, mojo milino, moje čare in mojo božansko veličastnost ter v svoje srce – in moral bi biti iz najtršega in najbolj neobčutljivega kamna, da bi se lahko uprl takšnim čarom!«
17. Reče Cado: »Moja najbolj prikupna Minerva! Veš, preden si se lagala, bi brez odlašanja sprejel tvoj predlog. Kajti Jezus ali ne Jezus, bi bilo meni vseeno! In ti kamni in ta Božja zanka – jaz bi bil lahko tudi brez te pomoči tvoj gospodar, ali razumeš?! – Ampak znano je, da si bila vedno velika umetnica v laganju, varanju in prevari, kar je dovolj jasno dokazala tvoja navidezna izvršitev kazni. Tako ne morem sprejeti nobenega predloga od tebe tako dolgo, dokler ti ne sprejmeš najprej mojega. Vendar to stori kmalu, kajti opažam, da nebeške priče nad nama postajajo že nemirne. Prepoznaj mojo voljo in se hitro odloči, sicer se bo kmalu začel morilski spektakel! Kajti moje potrpežljivosti bo zdaj tudi že kmalu konec.«
18. Miklosch nadaljuje: »Minervin obraz zdaj postaja temnejši in bolj gospodujoč. Razmišlja o načinih, kako bi se zoperstavila, a zdi se, da se ne more domisliti nobenega. V prikriti jezi bi se najraje ugriznila v ustnice, če se ne bi bala Cadu izdati, da jo je strah. Resnično je smešno videti, kako se izumiteljica ošabnosti in laži na vse možne načine trudi, da ne bi Cadu razkrila nobene svoje slabosti. – Toda Cado je niti za trenutek ne izpusti izpred oči in drži vrv z zanko tako pripravljeno, da jo lahko vrže

v vsakem trenutku. – No, res me zanima, kakšen manever bo Satana zdaj izvedla?« (Satana je prvotno žensko ime velikega padlega duha svetlobe, ki se tukaj pojavi kot Minerva).

176. POGLAVJE

CADO PREJME MOČNEJŠO ANGELSKO ZAŠČITO. MINERVIN ODZIV NA NJEGOVO DVORJENJE.

1. Miklosch poroča naprej: »Zdaj gresta tudi naš prijatelj Robert-Uraniel in njegov spremljevalec Zahariel povsem neopažena na hrib proti Cadu, ki pa ju ne vidi, ker sta se postavila za njegov hrbet.
2. Zdi se, da tudi psevdo Minerva ne opazi te spremembe lokacije obeh, ker ne gleda v tej smeri, ampak se zdi, da le prikrito opazuje Cada, najverjetneje zato, da bi opazila kakršnokoli trenutno Cadovo šibkost. Pozorno ga opazuje, toda Cado stoji neomajen na preži. Zdi se, da Minervi to ni všeč, saj zdaj strmi v tla in razmišlja o tem, kaj naj stori. Dela najrazličnejše grimase; zdaj resno, zdaj prijazno, zdaj modro, potem spet oblastno, toda v vseh se očitno skriva stari grešnik.
3. Zdi se, da to stanje postaja za Cada že dolgočasno. Močno se odkašlja, potem pa vpraša Minervo, rekoč: »No, najlepša. Se boš odločila, ali ne? – Čakam že kar nekaj časa, vendar s tvoje strani ni odločitve in še manj kakršnegakoli dejanja po moji želji! Zato ti bom dal le še kratek čas za razmislek! Če ti to ne bo pomagalo, potem boš morala takoj občudovati mojo spretnost pri uporabi metalne vrvi z zanko! Zelo resno ti povem, da v svojem obstoju še nisi našla izmed neštetih duhov, ki si jih zapeljala, nikogar, ki bi ti bil dorasel, kajti nobeden ni bil kos tvoji zvitosti! Toda o meni se prekleto motiš! Mene ne moreš ujeti! Kajti karkoli imaš v mislih, sem jaz že daleč pred teboj, ali razumeš?! Nadangel Mihael je morda nekoč nasedel tvoji hudobiji in ti dal pol večnosti časa za razmislek, toda pri meni to ne bo mogoče! Nadangel se je tresel pred Bogom in posnemal Njegovo potrpežljivost ter ti dajal časovne odloge, ti pa si jih uporabila zato, da si postajala vedno slabša. Toda hudiču Cadu ni mar za Boga, smrt in hudiča in za nebesa in pekel mu je vseeno. Ali to razumeš?! Cado ni pod poveljstvom nikogar, razen lastnim razumom in voljo! Karkoli hoče bo naredil, ker hoče in ker on to zmore! Razumeš to?! – Zato se zdaj odloči, sicer bo zanka priletela čez tvoj čudoviti vrat!«
4. Reče Minerva: »Toda prosim te, dragi Cado, bodi malo bolj vljuden! Ne morem nenadoma skočiti iz vseh svojih slabih navad, kot pastirica iz gnezda, ko se k temu gad priplazi. Verjamem, da ti ne bo škodilo, če bi svojemu junaštvu dodal še malo potrpežljivosti! Obstaja razlog za to, da se nisem takoj odzvala na tvoje zamisli in tvoje želje! Kajti tudi jaz moram imeti pravico, da preizkusim tistega, s katerim se bom morala združiti jaz, največja lepotica vse neskončnosti. Verjamem, da bom tvoja zadostna nagrada za malo tvoje potrpežljivosti! Če mi ne bi bil všeč, bi bila že zdavnaj celo večnost stran od tebe. Toda tvoje neverjetno očarljivo bitje me s čarobno močjo veže na tvoje prsi in sedaj prenašam, da mi počneš stvari, ki jih Božanstvu še nikoli nisem dopustila! Ali s tem še nisi zadovoljen?«
5. Reče Cado: »Najveličastnejša od Božjih stvaritev! Neskončno te ljubim in zato res nimam več potrpljenja! Da pa ne bi bil nespodoben do tebe, bom potrpel še nekaj trenutkov, toda ne smeš več preizkušati moje potrpežljivosti!«
6. Minerva se zdaj nasmehne in vrže svojo zlomljeno sulico v mirno žareče morje, na katerem še vedno leži nešteto razprostrtih duhov, ki zadržujejo njegove valove.
7. Toda, ko morje pogoltne sulico, kar se Cadu zdi ugodno znamenje, se nenadoma iz žarečega morja dvigne velika množica najgrozljivejših podob in obkroži Minervo. Eden,

ki ima izgled združene podobe vseh zmajev in vseh najstrašnejših zveri, zarjuje na Minervo z najbolj grozovitim rjovenjem tisočih volkov, hijen, levov in tigrov:
8. »Najbednejša! Ali je to tvoja zahvala za trilijone najzvestejših del, ki smo jih zate opravljali vse večnosti, v katerih se nismo izogibali nobeni žrtvi, nobenemu trudu in tudi ne celo neznanskim bolečinam in mukam, samo da bi si končno zagotovili tvojo tako pogosto obljubljano ljubezen in predanost. Ali nas hočeš zdaj tako sramotno zapustiti iz ljubezni do novega, sodobnega hudiča, ki je šele za komaj nekaj sekund vtaknil nos v pekel in zate še ni ničesar storil?! – Ne, vsi prvi in najmogočnejši hudiči vpijemo, da nam nikdar tega več ne boš storila! Prej bi uničili tebe, pekel in vsa nebesa, preden narediš le en korak s tega mesta! Glej, naši služabniki krotijo to morje in trpijo strašne muke, da ti kot naša gospodarica lahko mirno hodiš po njem, ti pa nas hočeš zapustiti in nam nikoli ne privoščiti tistega užitka, ki si nam ga neštetokrat tako pogosto obljubljala? O, le drzni si, ti najbednejša vlačuga najbednejšega črva iz najbolj umazanega drobca prahu imenovanega Zemlja! Od nas boš prejela nagrado, o kateri se v najglobljih fantazijah ni sanjalo niti najvišjemu od vseh božanstev. Govori zdaj! Kaj boš naredila? Le poglej tisto pršico na hribu! Pokliči jo na pomoč! Zdaj bo uporabila svoje orožje; naj nas poskuša pregnati, če je tako močna! Le poglej svojega junaka, kako izgublja pogum in se ozira na vse strani, da bi videl, če je kje luknja, v katero bi se lahko skril! Pokliči ga na pomoč! To ti dopuščamo, najlepša vlačuga in ljubiteljica črvov! Pokliči, pokliči ga! Zakaj ga ne pokličeš, svojega izvoljenca?!«
9. Zdi se, kot da bi hotela Minerva umreti od sramu, jeze in besa. Trese se po vsem telesu in zdi se, da zaradi vročične jeze ne more spregovoriti niti besede. – Toda Cado je še bolj jezen in kot da razmišlja, kaj naj sedaj stori. Ti najstrašnejši velikani mu vzbujajo nekakšno spoštovanje, tako da nima največje želje, da bi se z njimi spopadel, hkrati pa je od njih dobil pričevanje o Minervini zvestobi in ljubezni, zato je zelo zaskrbljen. Zaradi tega je tudi neodločen, kaj naj zdaj naredi. – Toda Minerva ga tako hrepeneče gleda, da se ne more ločiti od nje, zato začne pregledovati in urejati svoje kamne.
10. Po kratkem, vendar najstrašnejšem času se Cado vzravna in tem najbolj groznim pošastim reče: »Poznam vašo moč in vaša umetnost prevare mi ni tuja – toda to ni vaše delo! Sami po sebi ste le privid in čiste fantazijske podobe tiste, ki ji zaman in zgolj navidezno grozite! Če bi bili prava bitja, bi vas celo nagradil za takšno imenitno uslugo, ki ste mi jo zdaj naredili. Kajti s svojim vedenjem in svojo grozljivo podobo in po vaših besedah, ki so pravzaprav njene, sem sedaj bolje spoznal njen značaj, in to je zame najbolj pomembno. Zato sem zdaj bližje svojemu cilju, kot kdajkoli! – Raztrgajte jo, če lahko! Jaz bi to lahko storil, če bi hotel. Ampak nočem, ker ni vredna mojega truda.
11. Satana, če pred mano lahko izvedeš še kakšno podobno preizkušnjo, potem jo le naredi! Tako bom imel še več priložnosti, da te temeljito spoznam. – Toda z vami, prividi, bom zdaj v Imenu Boga, Jezusa Križanega, takoj opravil! – Poglejte ta kamen! Označen je z Božjim Imenom Jezusovim skupaj s tremi križi! Ta kamen vam bo takoj pokazal, čigav duh ste!«
12. Tedaj Cado dvigne kamen s tal in začne z njim zamahovati, da bi ga čim močneje vrgel. – Toda Minerva prestrašeno zakriči: »Cado, za vse, kar ti je sveto, le tega ne delaj! Kajti v trenutku, ko boš odvrgel kamen, si za vedno izgubljen! – Moč teh duhov, za katere zmotno verjameš, da so plod moje domišljije, je neustavljiva; kogar zgrabijo, tega nobena Božja moč ne more več rešiti! Počakaj! Morda jih bom uspela pomiriti in se potem skupaj s teboj osvoboditi!«
13. Cado, ki je sedaj vedno bolj izpostavljen skrivnemu vplivu dveh zaščitniških duhov, ki stojita za njim, zelo resno reče: »Tvoje besede so kot milni mehurčki in v njih ni

resnice! Že od nekdaj si bila lažnivka, a s tem nisi nikomur bolj škodila, kot samo sebi. Zato bodi prepričana, da bom vedno naredil samo tisto, kar mi najbolj odsvetuješ! Zato v Imenu mojega Boga, mojega Odrešenika Jezusa!«
14. Tedaj Cado vrže kamen proti zmajevi glavi prve velike pošasti. Ko kamen zadane glavo največje pošasti, strašno poči, kot bi ustrelilo tisoč topov največjega kalibra. In nenadoma vse izgine, razen Minerve, ki zdaj popolnoma gola trepeta na kupu peska in se poskuša skriti pred Cadom, kar pa ji ne uspe.
15. Toda Cado jo vpraša: »No, ljubezniva, kako je sedaj?! Kje je nevarnost, s katero si mi grozila?! In kje so zdaj grozeči mogočni duhovi, ki so hoteli uničiti nebesa, pekel, Boga in vso Zemljo in tebe kaznovati za tvojo nezvestobo? Kje, kje so zdaj? – Glej, s tvojo umetnostjo pri meni ne boš nikoli uspela! Ves tvoj trud je zaman! Ne moreš se več primerjati z mano! Glej, zdaj bi te nekdo drug preklel in te tudi ustrezno kaznoval, če bi imel mojo moč! Ampak jaz ti vse odpuščam! Ti mi moraš le slediti, sicer bom uporabil takšno silo, kateri se ne boš mogla več upirati! – Poglej, ničesar nimaš več, kar ti je dajalo kakršenkoli videz moči. Sedaj nimaš nič drugega kot mene in svojo nepopisno lepo podobo. Zato se svobodno in trdno nasloni name in jaz te bom vodil na pravo pot, ne na pot hlapčevskega ponižanja, ampak na popolnoma svobodno pot najresničnejše ljubezni mojega srca do tebe! – Vendar mi moraš prostovoljno slediti!«
16. Globoko osramočena psevdo Minerva reče: »Ja, ja, sledila ti bom, moram ti slediti! Toda tudi ti lahko narediš korak bližje proti meni, če imaš v svojem srcu resnično ljubezen zame. Kajti, ker sem se jaz tebi približala že več kot tisoč korakov, bi ti zagotovo lahko naredil vsaj enega proti meni!«
17. Reče Cado: »Zdaj že veš, da sem nekdo, s katerim se ne moreš niti malo pogajati in nikoli ne bom upošteval tvojih želja, dokler ne boš popolnoma spremenila svojo prvotno slabo in zelo nezvesto miselnost. – Zato se v prihodnje vzdrži vseh svojih zahtev do mene! Kajti te ne bodo uslišane. Jaz sem hudobnejši kot ti, čeprav bi tvoja prvinska zloba lahko napolnila neskončnost z najstrožjo sodbo. Ker pa so napori vseh angelov za tvojo spreobrnitev spodleteli zaradi tvoje nepopustljive trme, te bo moral hudič hudičev zopet odpeljati nazaj, od koder si prišla. Toda ta hudič ni tvoje vrste, ampak povsem drugačen! Svojo moč ima od zgoraj; vendar njegovo bitje pripada peklu! – Ali poznaš tega hudiča? Samo ti si njegova nagrada, kateri pa se bo odrekel, če bo pridobljena prisilno in ne s svobodno voljo! Zato mi sledi!«

177. POGLAVJE

MINERVA V CADOVI TRDNI VOLJI ZAZNA ZVIJAČO BOŽANSTVA. CADO JI RAZLOŽI DOBRONAMEREN RAZLOG. OBLAČILO PADE Z NEBES IN VZBUDI MINERVINO RADOVEDNOST.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Minerva: »Prijatelj Cado, resnično, ljubim te! To je prva prava ljubezen, ki je kdaj ganila moje srce. Če pa meni na ljubo sploh nočeš narediti ničesar, potem mi razjasni razlog tvoje trdovratnosti do mene! Kajti ta mora temeljiti na velikem in hkrati prefinjenem načrtu! Nekaj je načrtovano zame z najvišjih višin, ti pa si njihovo prikrito orodje, zavedno ali morda nezavedno! Načrt mi mora biti razkrit, sicer me ne boš premaknil niti za las od tega, četudi izjemno razgibanega kraja! – Kaj ti bo koristilo, če boš uporabil nasilje proti meni?! Če si ne moreš podrediti mojega svobodnega srca, da ti bo naklonjeno in moje volje, potem boš z vso svojo močjo od mene pridobil malo ali nič. Kajti ti veš, kako nepremagljivo trmasto lahko kljubujem in sem se upirala samemu Božanstvu; koliko bolj lahko šele tebi! Božanstvo je neskončno

močno in lahko naredi z mano, kar hoče – vendar le z večno prisilo. Toda srce in volja sta moja in znata kljubovati vsaki moči, in razumi! – tudi tvoji, čeprav si edini, ki je že od samega začetka najbolj prirasel mojemu srcu. In, če ne bi bilo tako, bi namesto te, moje prave prvotne podobe imel že dolgo pred seboj najgršo pošast! Zdaj veš, kakšna sem in kakšna sem lahko. Zato zahtevam, da mi poveš razlog, zakaj si pri vsej moji očitni iskrenosti do tebe, ti tako nepopustljiv do mene!«
2. Reče Cado: »Zakaj od mene zahtevaš to, kar sem ti, ne da bi me za to prosila, že tako jasno kot sonce razložil? Ne morem in ne smem privoliti v vse, kar hočeš, ker te potem nikoli ne bi mogel osvoboditi! Zato se moraš ti svobodno in neprisiljeno podrediti moji volji in jo narediti za svojo! Ko boš to storila, potem bom tudi jaz naredil vse, kar si boš želela!«
3. Zdaj reče Minerva: »Ja, ja, gotovo, če hočem jaz le to, kar hočeš ti, potem boš seveda mojo voljo zlahka izpolnil! Toda kje pa je potem moja najvišja lastna svobodna volja?!«
Reče Cado: »V tem, da svobodno želiš, kar hočem jaz in torej tako združiš svojo voljo z mojo! Kajti brez tega ni mogoče pomisliti na noben višji, resnejši učinek.«
4. Reče Minerva: »To meni ni jasno! Ne razumem te! Pojasni mi zadevo bolj natančno!« Reče Cado: »O ti čudna nosilka vse svetlobe in sijaja, ki se razliva po vseh neskončnih prostorih! Če ne razumeš takih stvari, ki so vendar tako jasne, kako boš potem lahko dojela globje stvari iz neizčrpnega vira čiste božanske najbolj svobodne Modrosti?! – Torej poslušaj! Če se zakonca nenehno prepirata in ženska nikoli noče vstopiti v moško voljo, potem takšna poroka zagotovo nikoli ne bo vodila do živih potomcev. Seveda lahko nekdo tudi reče: 'Ja, enako lahko potem velja tudi za moškega!' – Tako je, vendar če moški kasneje postane trmast (nespameten) in reče svoji ženi: 'V tvoji želji prepoznavam svojo edino voljo, ker pa je zdaj to tudi tvoja volja, je nočem.' Glej, to bi bila velika neumnost s strani moškega in ženska bi potem imela polno pravico, da ne bi poslušala nobene želje moškega. Ker pa ženska takoj na začetku zakonske zveze vstopi v želje moškega, brez katerih ne bi mogla postati žena možu, in s tem naredi moško voljo za svojo, ima tedaj ženska polno pravico zahtevati nekaj tudi po lastni volji, kar ji bo moder in pošten človek zagotovo odobril, če je zahtevano na nek način v skladu z njegovo voljo. V primeru, da bi si ženska želela popolnoma nasprotno od tega, kar je izraženo v redu moške volje, moški seveda, da se ne bi uničil, ne bi mogel ustreči ženski želji. Toda takšna želja ženske bi bila potem najbolj očitno prešuštvo, zaradi katerega bi bil šibkejši del podvržen sodbi same sebe, saj nobene moči ni mogoče ohraniti kot učinkovito samo po sebi, in če se hoče obdržati, jo je treba zapreti v sodno dvorano, kot je bilo v tvojem primeru skoraj celo večnost. Kajti, če ti ne bi takoj izrekli ostre sodbe, ne bi obstajala tako strašno dolgo!
5. Sedaj pa bi morala biti zopet svobodna in zato vstopiti v pravi red! In zato moraš najprej vstopiti v red moje volje, da bo potem svobodna tudi tvoja volja. – Vsaj poskusi! Če ti ni všeč, se lahko vedno vrneš v svojo staro sodbo!«
6. Minerva bolj veselega obraza reče: »No, potem bom sprejela tvojo ponudbo! Če mi ne bo preprečen odstop v primeru, da mi novo stanje ne bo všeč, naj bo tako, kot želiš! –Toda jaz sem gola in me je sram stopiti predte! Priskrbi mi oblačilo in bom takoj prišla k tebi!« -
Reče Cado: »Tudi to ti ne morem dopustiti prej, dokler ti ne ugodiš moji prvi zahtevi. – Pridi sem in poglej, kakor z nebes je pravkar padlo čudovito oblačilo pred moje noge! – Zate je! Česa podobnega nebesa še nikoli niso videla! – Zato pridi in tebe vredno poročno obleko vzemi iz mojih rok!«
7. Miklosch nadalje poroča: »Minerva zdaj malce osupne in svoje velike, ognjene oči usmeri na prostor, kjer je resnično ob Cadovih nogah v rdeči tkanini zavito oblačilo.

Verjetno bi si ga rada pobliže ogledala in videla, če je res vredno, da ga sprejme. Zato močno napenja oči, da bi opazila vsaj nekaj oblačila. Vendar je tako dobro zavito v rdečo tkanino, da se ga nič ne vidi. – Minervina radovednost je vedno večja. – Tudi sam sem res zelo radoveden, kaj bo zdaj naredilo to satansko bitje, o Gospod, naš najboljši, najljubši, najsvetejši Oče Jezus! Ali se bo to bitje, ta stari lažnivec, enkrat za vselej spreobrnil? Ali se bodo potem razmere na nebesnih telesih izboljšale, zlasti na naši Zemlji?«
8. Rečem Jaz: »Moj preljubi prijatelj Miklosch! To se bo pokazalo v nadaljevanju! Ti samo opazuj nadaljnje dogajanje in ga tej družbi tolmači kot doslej, pa bo tebi in vsem bratom in sestram vse jasno! Zato bodi zdaj še naprej pozoren!«

178. POGLAVJE

MINERVA (SATANA) POPUSTI IN SE PRIBLIŽA CADU. ZADNJI KORAKI PRED CILJEM.

1. Miklosch zdaj pogleda nazaj na prizorišče in čez nekaj časa spregovori: »Aha, aha, Minerva zdaj postaja zelo nemirna in iz vsakega giba se vidi, da bi rada razkrila rdeči sveženj pred seboj!
2. Cado to zelo dobro opazi in jo vpraša: »Ali si priklenjena na tla? Dvigni svoje noge in pridi sem! Tu boš lažje prodrla v skrivnost tega svežnja, kot iz svojega sedanjega položaja. Če pa si prikovana na tvojih tleh, mi povej! Od tod ti bom osvobodil noge.«
Reče Minerva: »Ah, to ni potrebno, ker sem svobodna in lahko grem kamor hočem! Kakšno je oblačilo? Povej mi, dragi Cado!«
3. Reče Cado: »Ne, saj zaenkrat ni mogoče vse, kar si želiš! Pridi sem in boš videla ter se zelo čudila!« -
Reče Minerva: Oh, oh, ampak si pa res trd! Toda kaj naj storim? – Ali moram biti tudi jaz zatrapana vate? Ne, česa takega pri meni večnost ni še nikoli doživela! – No, potem bom tvegala! Toda, če mi boš kaj storil, se bom takoj obrnila in se k tebi nikoli več ne bom vrnila – razumi, nikoli več!«
4. Miklosch nadaljuje: »Zdaj po tolikih proti poizkusih vseh vrst, Minerva končno zapusti svoj položaj, nekakšen grič iz žarečega peska in se previdno odpravi proti Cadu, za katerim sta še vedno dva znana prijatelja. A poglej tja! V trenutku, ko Minerva svojo nepopisno očarljivo lepo nogo postavi na hrib, kjer ni žarečega morja, žarenje izgine. Tudi grozljive jame ni nikjer več videti in strašno ropotanje, žvižganje in stokanje, kot tudi treskanje in grmenje je ponehalo! Zdi se, da se je tudi visokogorje nekoliko znižalo in ni več tako skalnato, le tu in tam je še videti kakšno golo pečino. Skratka, celotno območje ima sedaj lepši videz in ni prav močno, ampak dovolj osvetljeno!
5. Cado je očitno umetnik v svojem poslanstvu! Da se ta princesa večnosti zaljubi vanj – bitje, ki mu je ljubezen bolj tuja kot konec neskončnosti. Za to je potrebno več kot imeti dvoje ušes, dve očesi, nos, usta in dve roki! Cado je sicer doslej še vedno tako imenovani hudič; vendar takšnega hudiča resnično spoštujem. V njem pa mora biti neupogljivost, od katere mora vsaka trdota, pa naj bo še tako diamantna, na koncu neizogibno doživeti brodolom. Je značajen in ima pogum, ki vzbuja strahospoštovanje! Ja, če človek ne bi videl česa takega na lastne oči, bi bilo takšno pripovedovanje najbolj neverjetna stvar, ki bi si jo lahko duh kdajkoli zamislil. Vendar smo to izjemno stvar, ki nima primere, videli na lastne oči, zato ne moremo storiti nič drugega, kot da se čudimo in Tebe o Gospod nadvse hvalimo in častimo, da Si končno dovolil, da se kaj takega

zgodi. Zdaj pa se tudi lahko pričakuje, da bo celotna Zemlja – morda po nekaj nevihtah, prešla v stanje, ki bo zagotovo vsem nebesom zelo zaželeno.
6. Toda Minerva pri svojem približevanju Cadu ne hiti preveč! Kajti njeni koraki so zelo majhni in odmerjeni. Vsak trenutek nekaj najde na tleh, to pobere, nekaj časa oglediuje in nato naglo vrže stran. Zdi se mi, kot da bi bile vse mogoče navidezne dragocenosti namerno raztresene po tleh proti Cadu, katere naj bi zvito, na ta način, vedno bližje privabljale h Cadu. Resnično, zvijača sploh ni slaba! Spomnim se, da sem celo na Zemlji bral Sibilino prerokbo: 'Če bi se Satan spreobrnil, bi hodil po biserih in diamantih in jih zaničeval ter preziral. Potem se bo pekel zaprl in iluzorne verige se bodo stopile kot vosek na soncu.'
7. Resnično, zadeva izgleda skoraj tako! Minerva prihaja vse bližje in je sedaj manj kot štirideset korakov oddaljena od Cada. Res me zelo zanima, kako se bosta ta dva sprejela! – Aha, zdaj je verjetno našla nekaj zelo pomembnega! – Z veliko naglico se je sklonila do tal in pobrala nekaj podobnega diademu, ki ga sedaj zadovoljno gleda in ne kaže nobene želje, da bi zavrgla stvari, ki jih je prej pobrala.
8. Zdaj Minerva vpraša Cada, rekoč: »Prijatelj, kdo je tukaj raztresel te številne dragocenosti? Ali so zame – ali so nastavljene kot past za nekoga drugega? – Tukaj je prečudoviti diadem, vreden moje glave! Ali naj ga obdržim, ali ga vržem stran?« -
Reče Cado: »Obdrži dobro in odvrzi samo slabo! – vendar ne pobiraj preveč! Kajti preveč teh stvari bi te tako obremenilo, da bi komaj naredila korak naprej. Obdrži diadem, vendar nič več ne pobiraj! Razumi to in bodi poslušna!«
9. Reče Minerva: »Ja, ja, že prihajam, prihajam. Toda pred mano je že spet ena najveličastnejša zapestnica! Ah, kako je lepa! Cado – ali lahko to poberem? Kajti ta je vredna moje roke!« -
Malce nestrpno Cado reče: »Oh, oh, ti nakita željno bitje, pusti mamljivo zapestnico ležati tam! Kajti tvoja roka je že tako neskončno lepa, da je že sama okras vseh okraskov! Kako bi si jo želela še bolj okrasiti!? Toda tukaj pri mojih nogah te že čaka okras, ki mu v vsej neskončnosti ni enakega. Zato se ne zadržuj pri uličnih smeteh, ampak pridi in hitro vzemi, kar je tu zate pripravljeno!«
10. Zdaj Minerva odvrže zapestnico in se hitro približuje Cadu. Od njega jo ločijo samo še trije koraki. – Sedaj reče Cadu: »Prijatelj Cado, poglej, zdaj sem ti prišla tako daleč nasproti; zagotovo je bilo okoli tri tisoč korakov! Manjkajo samo še trije koraki. Te boš lahko zagotovo ti proti meni naredil! Zdaj predobro vidim, kako žariš pred mano, in s kakšno ljubeznijo brez primere me hočeš zdaj pritisniti na svoje prsi! Zaradi mojih resnično mogočnih čarov se zdaj trese celotno tvoje bitje. Ti me neizrekljivo ljubiš. To mi govorijo tudi tvoje žareče prsi in tvoje oči! Zato meni na ljubo naredi tri majhne korake do mene!«
11. Reče Cado: »Neskončno lepa! Še se bodo pojavile nebeške priložnosti, ko bom naredil milijon korakov na poti k tebi. Toda tukaj se zahteva zelo odločno ravnanje, katero je preračunano izključno za tvoje edino dobro, da ne smem uslišati nobene tvoje želje, dokler ne izpolniš vsega, kar zahtevam in moram od tebe zahtevati. – Zato naredi še te tri majhne korake, - saj si jih lahko naredila že tri tisoč!«
12. Reče Minerva. »Kdo te sili, da vse to zahtevaš od mene? Kdo je tvoj zakonodajalec?«
Reče Cado: »Nihče meni poznan mi ne more predpisovati, kar zahtevam od tebe. Jaz sem sam svoj zakonodajalec in ne dovolim, da bi mi kaj narekovalo nobeno Božanstvo, niti noben hudič. Ti si vrhovni vladar vseh hudičev in lepa kot punčica Božjega očesa. In glej, tvoje besede pri meni niso uslišane! Nekoč sem bil pred Bogom po njegovih dveh največjih duhovih, ki sta bila dobra in modra in mi pokazala nebesa in pekel, da bi se odločil za eno ali drugo. In glej, nisem hotel nebes in se na sodbo pekla odzval s

posmehom! Nato sem se zavedel norega početja, ki nikoli večno ne more uspeti. Potem si me ti hotela zapeljati na vse mogoče načine, a vse tvoje prevarantske zvijače so propadle zaradi trdote moje volje in trdnosti moje namere, da te končno osvobodim jarma tvoje lastne slepote! Povej mi, kdo bi mi lahko kaj takega naročil?
13. Glej, v vsej neskončnosti ni bitja, ki bi ga ubogal, če bi mi ukazovalo: 'Naredi to, ali stori ono!' Kajti jaz sem sam svoj gospod in mi ni mar za nikogar drugega, razen edino zate, ker si mi tako neskončno všeč, in ker si po Bogu prvo, največje, najpopolnejše in najmogočnejše bitje v vsej neskončnosti, ki mora zdaj postati v polnem pomenu to, kar bi moralo biti po večni in najvišji Božji Modrosti. V sebi čutim usodo, ki mi je dana, da te preobrazim. Toda tega ni mogoče doseči na noben drug način, kot na tega, ki sem ti ga svetoval. Zato ne odlašaj več s temi tremi koraki, sicer še dolgo ne boš dosegla svoje prvinske lepote in dostojanstva!«
14. Reče Minerva: »Veš, moj resnično z največjo resnostjo ljubljeni Cado, vse kar si mi pravkar povedal je prav in res dobro ter čudovito! Temu nočem in ne morem ugovarjati; toda če naj bi naju v vsej prihodnosti vodila prava ljubezen, ne razumem kje jo boš dobil, ker se zdaj meni na ljubo tudi za las ne premakneš s tega mesta! Glej, naredila bom še dva koraka! Enega, zadnjega pa moraš narediti ti, tudi če čakam celo večnost! Kajti zdaj tako ali tako ne morem več misliti na povratek, ker sem se ti že tako predala! Zato mi naredi to majhno uslugo!«

179. POGLAVJE

CADOVO PRIZADEVANJE ZA MINERVINO SPREOBRNJENJE. VRNE SE PONOS PRVOTNE SATANOVE NARAVE. CADO NE POPUŠČA. PRIMERJAVA Z VODNIKOM.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Cado: »Ampak neskončno ljubka, zdaj me prosiš za nekaj, kar bi storil brez tvoje zahteve – sedaj pa tega ne morem storiti, ker ti to zahtevaš od mene!? O ti nepopravljiva krona Neskončnosti! Zdaj moraš narediti tudi ta zadnji korak, brez milosti in usmiljenja, ki bi ga jaz sicer neizogibno naredil! Prosim te, zaradi tvoje lastne, najvišje koristi, da od mene v prihodnje ne zahtevaš ničesar več. Ker ne smem in ne morem izpolniti tvoje najmanjše želje, dokler ne boš popolnoma vstopila v mojo voljo. Glej, samo še en korak in vsa neskončnost bo rešena in osvobojena najstrožjega jarma večne sodbe! In ti, kot najsrečnejše bitje boš zasijala s svetlobo vseh sonc, ki jih vsebuje neskončni prostor!«
2. Reče Minerva: »Ja, ja, mislim, da bi tako lahko bilo, če bi bila tako neumna, da bi naredila, kar ti želiš! Ampak tako neumna nisem in to je zelo žalostno za tvoje zelo svetle obete zame. Seveda manjka samo še en majhen korak. Ampak, če tega nikakor nočem narediti po svoji svobodni volji in se ti bom ob vsakemu tvojemu prepričevanju pošteno porogljivo smejala v obraz – s kakšnimi sredstvi me boš potem lahko prisilil? Navzven ja, ampak navznoter večno nikoli!
3. Kajti vedi, da sem bitje, iz katerega ima Neskončnost vsa svoja bitja. Jaz sem bitje bitij – enaka, vendar negativna polarnost moči, kot je pozitivno primordialno Božanstvo! Jaz sem neskončno velika podlaga, na kateri primordialno božanstvo gradi Svoja dela! – To dobro razumi in dojemi, ti neskončno nič pred menoj, ti ničvreden prah, ti ki bi si rad z nekaj bednimi besedami mene podredil in se mi morda prikupil s svojim neskončno neumnim laskanjem, meni najpopolnejšem bitju celotne Neskončnosti? O ti bedni norec! – Vidim te, kako drgetaš od poželenja in prepoznavam tvojo veliko željo, da bi užival v mojem objemu. Toda tvoje misli naj večno ne bodo umazane, če si

zadnjega koraka ne upaš narediti za mojo naklonjenost in ljubezen! – Ne bom naredila nobenega koraka več – to je moja najtrdnejša volja!«
4. Reče Cado: »Oh, glej, kako si zdaj kar naenkrat pametna! Ali me hočeš pustiti čakati celo večnost na ta en in zadnji korak?! Za to ti pa želim zelo veliko potrpljenja, kajti mojega potrpljenja ne boš nikoli presegla! – Sicer pa je ta en korak majhna ovira! Po svoji volji lahko s tabo počnem, kar hočem. Pravzaprav ne potrebujem ničesar več, kar zadeva mojo prednost, zato o tem enem koraku s tabo ne bom več izgubljal besed. Zato vztrajaj po mili volji v svoji trmi. S tem ne bom izgubil ničesar. V zmaja se ne moreš več spremeniti, in tako mi je pravzaprav ljubše, da ostaneš takšna, kot si. Juhej, zmaga! No, to bo res zabavno večno življenje! Kruh in vino tudi že imam, kot zdaj opažam! Zato še enkrat, juhej! Bravo, bravo Minervica, to si dobro naredila! Juhej, juhej, juhej!«
5. Minerva popolnoma presenečena nad takšno spremembo pri Cadu, reče. »Nikoli ne bi verjela, da si tako prefinjena baraba! Zdaj bi se lahko razpočila od jeze, da ne morem ničesar izvabiti od tebe! Vendar si ne zaupaj preveč! Če bi segla v veliko shrambo vseh mojih mogočih zvijač, bi se zate slabo izšlo. Vendar, če bi se le lahko znebila te preklete ljubezni do tebe, bi bile stvari takoj drugačne. Toda ravno tu je vozel, ki ga nihče ni mogel razvozlati v vseh prostorih in časih! In prav ti si moral to mojo slabost dognati! – To je sramotno, skrajno sramotno! – Ne, tega ne prenesem! Preklet tisti, ki te je ustvaril! Ampak le počakaj, v meni boš kmalu spoznal svojega Satana!!«
6. Zdaj Cado zelo flegmatično reče: »Oh, to je vseeno! Juhej! Zdaj te končno imam in s tem največjo in najbolj očarljivo lepotico, ki ne more več postati grda in to je za Cada popolnoma dovolj! – Sicer ti pa to ne preprečuje narediti zadnji zahtevani korak. Ko ti bo postalo zelo dolgčas, potem boš najbrž sama od sebe ugodila moji zahtevi. Do takrat pa le juhej, juhej, juhej! Kajti imam te, ti moja najbolj ljubka Minervica ti!«
7. Miklosch nadaljuje s poročanjem: »Minerva bi se zdaj najraje razpočila od jeze. Zelo rada bi se spremenila v zelo grozno bitje, vendar to ni mogoče. Prav tako bi rada pokrila svoj sram, toda ne najde ničesar, kar bi lahko uporabila za to. Poskuša pobegniti s tega mesta, vendar njena stopala, kot da so prikovana na tla. Le proti Cadu lahko dvigne nogo. – Ampak kako lepo so oblikovane te noge! Ta zaokroženost, ta najnežnejša mehkoba in ta v celoti neizmerno lepa simetrija! Ojoj, ojoj! Prav zares, celo komu izmed nas postane vroče pri opazovanju takšne resnično velikanske lepote! Res, vse moje spoštovanje Cadu! Kako lahko s tako zadržanostjo opazuje takšno neznansko najbolj očarljivo, bujno lepotico, ki je zdaj zares povsem v njegovi moči! To meni ni povsem razumljivo. Na Zemlji nisem bil razvratnež in največje zemeljske lepotice so me pogosto pustile hladnega, ki pa se seveda ne morejo primerjati s to najbolj pristno Venero vseh Vener. Ampak ostati hladen ob tej lepotici ali se vsaj delati hladnega – vse moje spoštovanje!
8. Ojej, ojej! Kako jezna je sedaj Minerva, in kako zaničljivo gleda ubogega Cada – to je brez primere. Nadvse se trudi, da bi spačila svoj najlepši obraz. Toda bolj, ko ga poskuša pačiti, bolj zanimiv postaja. Cado pa ji sedaj reče: »Najbolj ljubka, ne trudi se! Kajti bolj, ko se pačiš, toliko bolj zanimiva in privlačna si zame! Ti si res boginja!«
9. Minerva, ki skoraj joka od jeze, reče: »O ti prekleto življenje, ko se začne tako obračati! Ali nisem več nobena gospodarica, nobena princesa vseh princev in princes?! Ali se moram pustiti takšnemu najbolj neumnemu oslu gospodovati in se mi posmehovati?! Ali se torej ne morem vrniti in tebe za večno zapustiti, ti najbolj neumni nosorog!? Ali mi nisi prej obljubil, da se lahko vrnem kadarkoli hočem! Kaj je zdaj s to tvojo obljubo?!« -
10. Reče Cado: »S to obljubo tako dolgo ne bo nič, dokler popolnoma ne vstopiš v mojo voljo! Kajti ti si in tako dolgo ostaneš v sodbi, dokler ostajaš sužnja svoje lastne

trmoglavosti. – Glej, če se nekdo znajde v veliki nevarnosti in mu nek izkušen vodnik ponudi pomoč z močjo svoje roke, vendar je ta noče prijeti, čeprav si sam sploh ne more pomagati – bo tudi prav tako dolgo ostal suženj nevarnosti, v kateri se je znašel, dokler ne sprejme ponujene pomoči od vodnika in jo najbolje uporabi.
11. Glej, tako je tudi pri tebi! – Stojiš na vrhu, ki se dviga nad morjem, na katerega te je vrgla nevihta, ki se je porodila v tebi. Jaz sem tvoj vodnik in ti ponujam svojo ustrežljivo roko, da te odpeljem stran od grozljive nevarnosti in te nato privedem v najpopolnejšo svobodo. Toda ti zavračaš mojo pomoč, tvoja najbolj slepa, ošabna norost ti ne dovoli ravnati tako, kot bi bilo zate edino v korist, ampak te žene le k temu, da narediš vse in se lotiš vsega, kar bo očitno moralo slej ko prej neizogibno pripeljati do tvojega propada. Zato se sedaj ne moreš več vrniti po svoji volji, ampak moraš ostati tukaj na tej pečini! In, če te jaz ne bi varoval pred propadom in zadrževal valove, ki bi te s te pečine že zdavnaj odplaknili – kje bi bila ti sedaj?
12. Kot rečeno, nikoli mi ne moreš pobegniti in se tudi za las oddaljiti od mene; kaj bi hotela potem storiti, kot prava sužnja moje volje? Ali mi boš lahko večno kljubovala?«

180. POGLAVJE

CADO SE OKREPI S KRUHOM IN VINOM. MINERVINA JEZA. CADO JO RAZVREDNOTI.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Minerva: »Ja, lahko, če tako hočem. – Tudi če tukaj navzven nimam več učinkovite moči in oblasti, v svoji najgloblji notranjosti kljub temu še vedno lahko večno vztrajam v najbolj trdovratni upornosti! Vendar to morda ne bom storila, zaradi svoje neumne ljubezni do tebe, ampak bom o tem dobro premislila, in če bom odkrila resno korist za moje srce, se bom podredila tvojemu nasvetu. Toda dobro si zapomni, da bom o tem še dolgo premišljevala!« -
Cado zdaj popolnoma ravnodušno in hladno odvrne: »Zelo dobro, ljubezen moja! Vse sem ti že prej povedal, tako da boš zdaj zagotovo vedela vse, kar je lahko edino tebi v korist. Razmisli pa tudi o tem, da dlje ko boš čakala na popoln preobrat, dlje boš nesrečna in še toliko težje naredila ta zadnji korak!« –
2. Cado zdaj sede. In ker je lačen in žejen, vzame kruh in vino ter oboje užije. Videti je zelo zadovoljen, zato mora biti okrepčilo zelo dobro. Minerva, ki ga opazuje kako se gosti, zelo zlovoljno reče več, kot sama sebi: »No, no, krasno opravilo! Ta pa ima prvorazreden način življenja! Gotovo se je tega naučil pri medvedih in volkovih! Je kot volk in pije kot kit! Ima še eno čašo vina in zelo lep kos kruha; vendar mu njegova robatost ne dovoli, da bi mi ju ponudil. Od takšnega osla itak ne bi sprejela ničesar! Najbrž pa bi se spodobilo, da bi ponudil meni, prvi najslavnejši veličini vse neskončnosti! Toda kako ta tip žre! Božanstvo si je pripravilo prav primernega lepo vzgojenega požeruha! Sposoben je požreti celotno stvarstvo! Požrešnežu tečejo sline iz kotičkov ust, kot lačnemu volku!
3. Če bi le tudi jaz lahko tako sedela! Toda po tem hribu navzdol se ne bo dalo, ker bi bilo preveč neudobno; drugače pa ne bo mogoče, ker se ne morem obrniti stran od tega osla, kajti moja uboga stopala so kot ohromela prilepljena na tla. In, če pokleknem pred njim, bi si lahko ta vol to razlagal povsem drugače. Ne, to ne bom storila! – Ampak kaj naj potem naredim. Vsekakor moram tudi jaz nekaj storiti! Če bi le lahko sem potegnila tisti sveženj, v katerem naj bi bila zame najveličastnejša obleka, tako sploh ne bi imela slabo zabavo, ko bi jo pregledovala. – Ampak čudno je, kako ta korenjak prav meni navkljub brez prestanka je, ob vsakem grižljaju pa popije dober požirek vina

in se niti ne ozre name! Saj me mora potem ljubiti, kot eno poleno ljubi drugo! Ampak, tudi jaz ga ne bom nagovorila, kajti če bi to storila, kdo mi jamči, da mi bo sploh odgovoril?! In to bi bila potem zame žalitev, o kateri še neskončnost ne bi sanjala! Toda kaj storiti? Takole gledati ga, dokler se ne bo do sitega nažrl?! Oh, to je prekleto neumno stanje! – Ampak le počakaj, ti neotesani osel, s pravičnim zaporedjem bodočih časovnih premikov bodo stvari popolnoma drugačne!«
4. Cado, ki še vedno lagodno je kruh in včasih zraven spije požirek vina, zdaj kakor sam sebi reče: »O Bog, to je bil čudovit kos kruha in zelo dobro vino! Sicer je res, da sem v bistvu sprijen in hudoben, hujši od vsega pekla skupaj, na kar sem celo ponosen, da s svojo najbolj očitno zlobo, celo sam gospod Satan pred mano popolnoma nemočen trepeta. Zdaj pa naj bi bil jaz pobožen in dober kot osel! Juhej, in gospod ali še bolje gospa Satana, sedaj preimenovana Minerva, je z mano in meni podrejena. Juhej, zdaj mi gre tako dobro! Toda kaj počneš, moja najljubša Minervica, zakaj imaš tako kisel obraz, zdaj, ko mi gre res dobro? Tega bi se morala veseliti, ne pa da se tako kremžiš! Bodi dobre volje in sedi tukaj udobno in zaupljivo poleg mene! Če to storiš, potem ti bo upoštevan tudi še ta zadnji korak, ki ga moraš narediti! – Pridi Minervica in mi naredi to veselje! Glej, vsa nebeška bitja se veselijo! Samo poglej navzgor in boš takoj videla, kako je tam pestro! Midva pa, neskončno plemenitejša in popolnejša od vse te pisane nebeške služinčadi, čepiva tukaj skupaj kot dva bolna osla, z dolgim, kislim obrazom! Ne sramotiva se in bodiva desetkrat srečnejša od vseh tistih zgoraj! – Pridi, pridi in se usedi poleg mene!«
5. Minerva z zelo ponosnim, užaljenim obrazom reče: »Zapri svoj gobec, surovi pijani cepec! Česa vse bebec ne bi hotel! Poglej to, jaz bi se morala takoj k njemu usesti! Približno si že malce predstavljam, da takšna zahteva zanj kajpak ne bi bila slaba. Vendar s tem ne bo nič. Takšen sadež kot sem jaz, zagotovo ne bo večno zrel za takšnega osla! Ali to razumeš?«
6. Reče Cado: »Ne, ne tako Minervica, zakaj ne bi mogla zame dozoreti?! Oh, ti si že zelo zrela! Saj si postala starejša! Ampak kakšen užitek bi bil zdaj pritisniti se k tebi! Te lepe, bele in najbolj nežne noge, te roke, ta vrat in prsi! In ta obraz! In en sam poljub teh rožnatih ustnic! O, o, to bi bilo sploh izjemno! Torej pridi in razveseli moje srce!«
7. Reče Minerva: »O takoj, takoj, moj gospod kvazi mož in gospodar! Vi dobro veste, s kakšnim veseljem sledim takšnim bitjem, najbolj neoporečne časti, kot ste Vi, ko si zaželijo tega ali onega. Oh, sploh ne morete verjeti, kako Vas ljubim! Zato se le še malce umirite, recimo po nekaj večnostih bom izpolnila Vaše pijane želje! Zdaj sem še veliko premlada za Vaše Veličanstvo. O, res mi je žal, da Vam ne morem takoj ustreči! Zato se potolažite še za nekaj večnosti, moj dragi!«
8. Reče Cado: »Kakor hočeš, zame je vse enako, pa naj bo to nekaj večnosti prej ali pozneje! Zdaj si v moji neločljivi moči, za svoj edini užitek ne potrebujem več. Lahko se s tabo pogovarjam, kakor hočem, in ne boš me mogla zavrniti, saj imam v izobilju moč, silo in oblast, da te navzven pripravim za svojo zabavo kot želim, vendar nisem sebičen in gledam bolj na tvojo resnično blaginjo, kot na svojo – zato bi te rad izvlekel iz tvoje ogromne neumnosti in te naredil, kot je le mogoče, čim bolj svobodno in srečno. Če pa bi raje ostala sužnja svoje najbolj slepe in najbolj priskutne neumnosti – no, potem ostani to kar si, torej najbolj neumno in najslabše bitje v vsej neskončnosti!
9. Dvigni navzgor svoje sicer zelo lepe, vendar drugače izredno neumne oči, kako se tam zgoraj bilijoni veselijo tvojega božanskega obstoja, čeprav dobro vedo, da si najbolj nesrečno bitje v vsej neskončnosti. In tako sem lahko tudi jaz, čeprav ne na plemenit, nebeški način, brez tebe vedno srečen na svoj način. Priznati ti moram tudi, da odslej ne bom več vztrajal, da bi te za tvojo lastno svobodo v Bogu tvojem Stvarniku pridobil in te s tem spreobrnil. Kajti dobro vem, da si zelo samovoljna mrha, in da doslej

še nobenemu bogu ali hudiču ni uspelo, da bi pri tebi karkoli dosegel. Toda vse to me ne moti, kajti tebe imam tam, kjer sem te hotel že od vsega začetka imeti! Kot sem že večkrat rekel, sem popolnoma zadovoljen sam s sabo. Moja si in si neškodljiva kot gad, ki mu je bil odstranjen strup. Če hočeš biti svobodna in srečna, zdaj veš dovolj, kaj moraš storiti! Kajti od zdaj naprej od mene ne boš prejela več nobenega povabila. Dobro se imej v svoji zablodi! Kakor seješ, tako tudi žanješ! Vedi samo, da je meni vseeno!«
10. Po teh besedah se Minerva zelo močno popraska za ušesi in reče: »Kaj se bo potem zgodilo z mojim najvišjim ugledom, ki sem ga do sedaj uživala v vsej večni neskončnosti?«
11. Reče Cado: »Za Božjo voljo, saj te ne bodo zasmehovali zaradi tvojega namišljenega ugleda. Kajti, kar zadeva čisto modrost, te vsak osel in vol osramoti. Ko pa je bitje, ne glede na to, kako lepo je navzven, tako neumno v vsej neskončnosti, kot nobeno drugo, potem mu je njegov resnični ugled popolnoma neznan. – Zato mi ne govori več o domnevnem ugledu, ki si ga sama sebi pripisala in nobeno drugo bitje! Predstavljaj si kar hočeš, vendar s takšno neizrekljivo neumnostjo mi prizanesi!«
12. Reče Minerva: »No, no, ne bodi tako vzkipljiv! – Verjamem, da sem res tako neumna, da pa sem še vseeno vredna truda tvojega majhnega pouka o mojih pomanjkljivostih!«
Reče Cado: »O najljubša, teh imaš veliko, skoraj vse! S tabo se bom moral še veliko pogovoriti, čeprav ne maram veliko govorjenja.«
13. Zdaj spet reče Minerva: »No, no, bodi potrpežljiv. Pouči me in imej potrpljenje z mojo neumnostjo in šibkostjo! Kajti mislim, če nato postanem tvoja nagrada, potem bi moral dobiti za svoj trud zadostno odškodnino!«
Reče Cado: »O ja, seveda, če te bo mogoče kaj poučiti! Če pa tako kot prej ne sprejmeš nobenih navodil, potem imam raje katerikoli del sebe, kot pa tebe, kljub tvoji neskončni lepoti! To tudi upoštevaj! Kajti jaz nikakor nisem polteni hudič!«
14. Miklosch nadaljuje s poročanjem: »Minerva se zdaj spet zelo močno praska za ušesi, kot da bi imela uši, zelo močno premišljuje, si drgne čelo in zdi se, da je v nasprotju sama s seboj. – Toda zdaj je Cado obrnil svoj obraz naravnost proti nam in naredil izraz, kot da zaznava našo prisotnost. Mene pa zelo čudi, da on, ki lahko vidi vse nebeške duhove zgoraj nad njim, tako se zdi, ne vidi dveh, ki stojita za njim, Roberta-Uraniela in spremljevalca Zahariela. Kajti z obraza mu sploh ni videti, da bi opazil koga za seboj.«

181. POGLAVJE

BATHIANYI IN MIKLOSCH RAZPRAVLJATA O DOGAJANJU. MINERVIN ZADNJI KORAK. VELIČASTNO NEBEŠKO OBLAČILO KOT NAGRADA. MINERVINI POMISLEKI O POPOLNEM ODREŠENJU.

1. Sedaj reče grof Bathianyi, ki ga ta prizor začenja že malce dolgočasiti: »Prijatelj Miklosch, res si sijajen pripovedovalec tega, kar vidiš in izjemno zanimivo te je poslušati. Toda, kar je res, je res – ta zgodba med Cadom in tako imenovano Minervo, ki bi se ji bolje podalo ime Luciferina ali kar Satan, postaja že nekoliko dolgočasna! Občudujem le ogromno Gospodovo potrpežljivost, pa tudi patriarhov, prerokov in apostolov! Gledajo ta prizor, ki je zdaj postal skrajno enoličen, kot da bi bilo v tem nekaj Gospod Bog ve, izjemno pomembnega! Jaz tega zase vidim vedno manj. Celotna zgodba vse bolj dobiva videz najbolj plehkega romana, ki je zasnovan tako, da lahko traja celo večnost. Cado si resnično zasluži vse spoštovanje! Minerva je pa fina mrha,

pravi Proteus, ki se lahko spremeni v vse podobe, oblike in elemente, zato je ni mogoče nikoli ujeti. Mislim, da je pametnejša od njega in se bojim, da je ne bo mogel nikoli prepričati v ta zadnji korak, kljub svoji čudoviti značajnosti. Občasno se pretvarja, da je neumna. Toda modro ne razkrije ničesar o svojih najbolj notranjih, skritih namerah. Oh, ta je kanalja non plus ultra! Zdaj bodi samo pozoren, brat in prijatelj Miklosch! Boš videl, da imam prav!«
2. Reče Miklosch: »Zdaj prepustimo vse Gospodu! Mislim, da se bo na koncu vse dobro izteklo.« –
Reče Bathianyi: »Ja, ja, tudi jaz tako mislim, na koncu bo vse v redu! Ampak kdaj se bo to končalo?! Zagotovo bomo konec doživeli, ker bomo živeli večno; toda nit večnosti je strašno dolga in kilometrske oznake na tej nitni poti dogodkov in stanj so strašno daleč odmaknjene. Toda nad katero od teh neskončnih kilometrskih oznak je Gospod napisal 'Finis coronat opus!' (konec krona delo), ve samo Njegov Sveti Duh, mi vsi skupaj pa vemo toliko kot nič. In zato nam je zlahka odpuščeno, če se ob očitni prefriganosti lepe Minerve neizogibno pomisli, da se ta zgodba med Cadom in tako imenovano Minervo nikoli ne bo za vedno končala.«
3. Reče Miklosch: »Veš brat, kar se mene tiče, me to prav nič ne skrbi. Poleg tega me ta zgodba zelo zanima, ker zagotovo to ni vsakdanja zgodba! Dva najbolj zvita duha pekla sta sprta in kmalu se bo pokazalo, kateri od njiju bo zmagal. V vsakem primeru sem vedno na Cadovi strani!«
Reče Bathianyi: »Tudi jaz! Ker na koncu, če do konca sploh pride, bo upajmo, zmagalo dobro. Toda zgodba je še vedno v obupnem stanju zmešnjave! – Zdaj pa spet poglej na prizorišče in nam na svoj dobro opisljiv način povej, kaj se tam dogaja.«
4. Miklosch pogleda tja in reče: »Tudi ti poglej tja, tako kot jaz, in boš prav tako lahko videl, kako Minerva zelo prijazno poda Cadu svojo najlepšo roko, ta pa ji nato reče: »To ti nič ne pomaga, ker ne morem in ne smem od tebe sprejeti iz tvoje volje ničesar prej, dokler ne narediš zahtevanega zadnjega koraka! Dvigni svojo nogo in jo postavi poleg moje, potem boš opravila svojo nalogo in ponovno pridobila svojo svobodo! – Od takrat naprej, kot sem ti že večkrat obljubil, bom lahko naredil marsikaj, kar boš od mene želela!«
5. Reče Minerva: »No, zdaj bom dvignila svojo desno nogo od tal in jo postavila poleg tvoje, potem bom pa videla, če boš držal svojo besedo in kaj boš storil z menoj! Vsa nebesa in ves pekel bi mi morala dati najglasnejše pričevanje, da nikogaršnje volje nisem tako izpolnila, kakor tvojo! – Toda gorje, gorje ti Cado, če si me vsaj malo prevaral, saj te ljubim! Potem bi se ti morala najstrašnejše maščevati, maščevanje, kakršnega še nikoli ni bilo!!«
6. Minerva zdaj dvigne desno nogo od tal in jo postavi tik ob Cadovi ter reče: »Zdaj sem izpolnila, kar si zahteval od mene! – Kaj boš zdaj storil?!«
7. Reče Cado: »Dvigni še drugo nogo! Kajti šele takrat boš popolnoma izpolnila pogoj, ki ti je bil dan, in takrat ti bom tudi povedal vse, kaj bom storil! V bistvu sem ti že povedal, kaj se bo zgodilo, ko boš sprejela mojo voljo za svojo. Ker pa se zdi, da imaš zelo kratek spomin, bom zelo na kratko ponovil, kar sem že večkrat rekel. Toda prej moraš narediti cel korak in ne samo na pol! – Zato dvigni še drugo nogo iz ujetništva, potem bo vse takoj v najboljšem redu!« -
8. Reče Minerva: »No, zdi se mi, da se tvoje zahteve do mene ne bodo nikoli končale! Kako je lahko samo pol koraka korak, ki se vedno šteje po tem, ko je ena noga dana naprej? Glej, to je čista neumnost! - Toda, ker sem že toliko naredila, bom naredila tudi še to! Ampak pazi se, da te potem ne zapustim! Saj veš, da mi je dovoljena svobodna vrnitev v prejšnje stanje, kot glavni pogoj za to zame ponižujoče dejanje, ki ga delam po tvoji volji!«

9. Zdaj pa Minerva dvigne tudi svojo drugo nogo in reče: »Sedaj je to opravljeno! Popolnoma sem izpolnila tvojo voljo! – No, kaj se bo sedaj zgodilo?« -
Reče Cado: »Neskončno ljubka! Odveži ta sveženj! Vzemi iz njega oblačilo in pokrij svoje gole čare, ki tako močno vznemirjajo moje celotno bitje!«
10. Minerva se takoj skloni in razveže sveženj. Ko v njem zagleda škrlatno oblačilo, svetlejše od sonca, okrašeno s številnimi najsvetlejšimi diamanti in rubini, jo ogromna svetloba tako prestraši, da jo obide nekakšna omedlevica, in zdrsne na tla, kjer zdaj kot omamljena, skoraj nepremično leži pred Cadom.
11. Cado jo vpraša, rekoč: »No, Minerva, kako si? Ali ti je všeč to kraljevsko oblačilo!? – Ali sem ti lagal ali sem ti govoril resnico? Kaj si zdaj misliš o meni?«
12. Minerva, ki skoraj ne more govoriti od samega začudenja, reče s tresočim glasom: »Cado, Cado, to je preveč, preveliko in preveč veličastno! Poznam vsa nebesa in njihove prebivalce – toda še nikoli nisem videla nikogar oblečenega v takšno oblačilo, niti Božanstva v Njegovi nedostopni Svetlobi! – Kako naj zdaj, ko sem komaj malo izstopila iz moje najzlobnejše in najgloblje podlosti, sprejmem takšno ognjeno oblačilo in ga na koncu celo oblečem!? Sicer sem ga resnično nepopisno vesela, vendar si ga res ne upam nadeti! Kajti najglobljи pekel ne more prehitro skleniti zaveze z najvišjimi nebesi! Za to je potrebno še dolgo časa, v katerem moram premišljevati o svojem dolgem peklensko zlobnem delovanju in ravnanju, da bi se nad tega lahko postopoma dvignila. Dobro pomisli, da sem jaz glavni vzrok vsega zla in vse sodbe! Kako in kdaj pa se bom potem lahko dvignila nad ta moj najzlobnejši položaj – o Cado, kako daleč je še do takšne dobe!«
13. Reče Cado: »Neumnica, preštej sonca v neskončnem prostoru, preštej vse planete, ki neredko krožijo v bilijonih, kot atomi v etru okoli enega in zadnjega osrednjega sonca, ki pa še zdaleč ni glavno osrednje sonce! Preštej samo sojeni pesek najmanjšega planeta! Seštej vse atomske delce materije v neskončnem morju etra večnega prostora, ki pod sodbo počivajo in morajo preko svojih majhnih hrbtov prenašati svetlobo iz ene neskončnosti v drugo! Glej, vse to je hudo sojeno po tvoji najvišji sodbi. Koliko časa bi morala šteti in kako dolgo razmišljati, preden bi dognala vsak sojeni atom v vsej neskončnosti, da bi se potem v sebi potem lahko nadenj dvignila!? Glej, to bi bilo skrajno neumno! Zato stori to, kar sem ti svetoval za tvojo resnično osvoboditev, in ne boš potrebovala vsega, večnega velikega izračuna, da bi postala resnično svobodna in s tem tudi postala prijetna vsemogočnemu Božanstvu v Njegovi Jezusovi človeškosti!«
14. Reče Minerva: »Ljubljeni Cado, res imaš prav, vendar samo tega imena ne izgovarjaj več. Kajti to ime je meni nadvse neznosno. – Sicer ti ne morem povedati zakaj, ampak tako je, da me to ime peče bolj kot ves peklenski ogenj!«
15. Reče Cado: »Glej, to je spet skrajno neumno od tebe! Prav v tem Imenu, kot večno v nobenem drugem, je pridobljeno tvoje in moje večno resnično odrešenje. Zato to Ime odslej raje hvali in slavi, da boš popolnoma premagala vso nešteto zlo v svojem srcu. Takrat boš slavila resnično zmagoslavje nad vsem, kar te je zapeljalo do tako velikega neprekinjenega odpadništva od večnega Božanstva!«
16. Reče Minerva: »Dobri Cado, tebi je veliko lažje govoriti kot meni, in v vsem imaš prav. Toda pomisli koliko vekov zelo ubogih bitij zdaj še vedno medli v največjih mukah, ki sem jih jaz pripravila zanje. Kako naj bom sploh svobodna in zares srečna, dokler morajo nešteti, ki sem jih onesrečila, v mukah ginevati?! Sedaj naj bi jaz sijala v tem oblačilu, nešteto otrok iz mene pa mora zaradi mene trpeti, večno trpeti!? Ne, ne to ne gre, to ne more biti!«
17. Reče Cado: »Skrbi za kaj drugega! – Kajti odkar je Božanstvo postalo telesni človek, je v Svojem Imenu prevzelo nase tudi vse materialno stvarstvo in naredilo

vsakega človeka v najvišji meri neodvisnega od tebe in zavezanega njegovi lastni vesti! Ves svet zdaj sloni na plečih Boga in svobodnih ljudi. Ti pa že dolgo nimaš več neposrednega opravka z Božanstvom. Zato stori, kar sem ti rekel in boš popolnoma svobodna!«

182. POGLAVJE

KAKŠNA JE PRAVA POKORA. O KESANJU IN SPREOBRNENJU. MINERVINI NOVI IZGOVORI.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Minerva: »Ampak Božanstvo je zapovedalo nekakšno pokoro za odpuščanje grehov, brez katere noben človek in še manj hudič, ne more biti zveličan. Glej, toda jaz sem še vedno razlog za vse grehe in steber sodbe in smrti. Kako naj potem postanem svobodna brez pokore in naposled celo zveličana?! – Zato bi morala mene doleteti največja pokora, če naj postanem zares svobodna in zveličana! Toda kako naj delam pokoro v tem svetlobnem oblačilu? Za to je potrebna spokorniška vreča iz raševine! Priskrbi mi takšno spokorniško oblačilo, ker hočem začeti z najresnejšo pokoro!
2. Reče Cado: »Ja, seveda, ti in pokora – to bi šlo pa tako lepo skupaj! Ampak ali razumeš, kaj pomeni delati pravo pokoro?! Ali verjameš, da odeta v vrečo iz raševine že lahko opraviš pokoro? Ali pa misliš, da moraš narediti splošno spoved, plačati tisoč maš, prejeti obhajilo, da dosežeš pravo odpuščanje grehov?! Čeprav sem jaz, tako kakor ti, nasproti Božanstvu hudič, menim, da je prava pokora takrat, ko nekdo prostovoljno opusti tisto, kar je slabo, kot nekaj, kar je v nasprotju z Božjim Redom in svojo voljo trdno in neomajno postavi pod zastavo večnega božjega Reda ter si potem neomajno želi tisto, kar je primerno, da je v skladu z Božjim Redom. Če boš ravnala po tako urejeni svoji novi volji, ki je urejena v Božjem Redu, potem boš naredila tudi pravo pokoro. Samo s svojo voljo lahko postanemo boljši. Vse ostalo pa nima nobenega pomena niti pred boljšimi duhovi niti pred Bogom!
3. Ti veš in tudi vidiš, kaj vsak duh lahko natanko uvidi po svoji najvišji modrosti. Če ne želiš ničesar od sebe, ampak samo od mene, ali samo tisto, kar hočem jaz, potem se boš kmalu znebila svojega lastnega ječarja. Toda dokler mi boš še nasprotovala s svojimi lastnimi drobci volje, s teboj še zelo dolgo ne bo nič bolje! Glej, modrosti in trdnega znanja ti nikoli ni manjkalo. Toda manjkala ti je nova, boljša volja, zato si postala temelj vsega slabega in zlega! – Če pa hoče bitje postati dobro in plemenito, potem mora s svojo prvo divjo voljo narediti enako, kot to naredi vrtnar na Zemlji z divjakom. Odreže krošnjo (krono), potem razcepi steblo in vanj vstavi plemenito vejo, nakar iz te nastane novo, plemenito in dobro sadno drevo. – Torej, tako moraš tudi ti narediti s svojo staro divjo voljo! Naj te ne skrbi za staro krono, ki jo moraš odstraniti, kajti v zameno boš dobila sijajnejšo, boljšo in plemenitejšo krono.«
4. Reče Minerva: »Cado, Cado, trmast si kot pravi hudič, a hkrati moder kot bog! Ali slišiš, kot bog!« -
Zdaj zopet reče Cado: »Eh, kaj mi pomaga moja modrost, če ji nihče razen mene noče slediti?!! Pridigam gluhim ušesom in delam predstavo pred slepimi očmi, ki je ne vidijo! Pri Bogu Vsemogočnem, da sem do zdaj govoril več kot dovolj – a kaj vse to koristi? Pokazal sem ti, zakaj se moraš popolnoma podrediti moji volji, vendar imaš vedno tisoč izgovorov, in če že nekaj narediš, tega nikoli ne storiš takoj in tudi nikoli čisto tako, kot si jaz želim! – Zakaj?! Če se ti zdim pameten kot bog, zakaj potem ne storiš takoj, kar zahtevam od tebe? Najveličastnejše in najdragocenejše oblačilo leži pred teboj in izžareva kot osrednje sonce svoj najmogočnejši sijaj v širno neskončnost. Toda

njegova mogočna svetloba, ki je določena, da s svojimi žarki prodre v notranjost tvojega bitja, se še vedno porablja zaman. Zakaj? Povej mi razlog za to!«
5. Reče Minerva: »Razlog sem ti že povedala! Ti pa si ga ovrgel z ostrino svoje modrosti, ki pa ji sedaj, seveda, ne morem več nasprotovati. A ne glede na vse to, še vedno ostajam pri tem, da se počutim preveč nevredno tega božanskega oblačila, da bi si ga lahko nadela kot katerokoli drugo navadno obleko. In to je glavni razlog, zakaj se tako obotavljam, da bi si ga nadela! – Drugega razloga ti ne morem dati, če se še tako ježiš. Sicer pa še nekaj! Kako bo vplivalo na Zemljo in na vse druge svetove, če si nadenem to oblačilo? Ali bodo duhovi, ki bodo tam na novo oblikovani in so še vedno zastrti v najbolj grobi snovi, boljši ali slabši? To mi razumljivo razloži in takoj bom naredila, kar in kakor želiš!«
6. Reče Cado: »Vedel sem, da boš našla spet izgovor, da zadevo odložiš! O ti strašno obupno bitje! Kaj nam je zdaj mar za Zemljo in vse druge neštete svetove!? Božanstvo bo najbrž že vedelo, kaj s temi storiti. To ni naša skrb. Kako bodo ljudje med seboj odslej živeli na Zemlji ali na Soncu, pa naj bo bodisi bojevito ali mirno, za nas nima nikakršnega pomena! Živimo in delujemo samo zase. Vse drugo je in ostane za nas 'neznano ozemlje', dokler nam morebiti ne bo ukazano prevzeti skrb za to. Toda že prej sem ti zelo jasno povedal, da si bila izključena iz kakršnegakoli vpliva na nebesna telesa. To se je zgodilo od utelešenja Božanstva, v katerem je drugi Adam v in iz Boga prevzel vse stvarstvo na svoja pleča, s tem pa tudi vsa njegova zla in zdaj vodi ter usmerja vse, kot zahteva Njegov večni Red. – Zato ti od zdaj naprej ni treba skrbeti za nič drugega, kot samo zase! – Sedaj pa si nadeni oblačilo in se bo že takoj pokazalo, kaj se bo še zgodilo!«
7. Reče Minerva: »O ti živa knjiga! Govoriš kot, da bi bil Salomonov učenec! – Ampak zdaj jasno vidim, da imaš deloma prav, zato se bom pred tabo spremenila v neumno, ošabno in nečimrno osebo – saj se tega tako zelo veseliš! Neumnež, ali bo potem bolje zate, ko me ne boš mogel več niti pogledati od vsega blišča? Zdaj si ga bom nadela! Ampak potem mi ne pridi tako kmalu z drugo zahtevo!«

183. POGLAVJE

MINERVINO VELIČASTJE V NEBEŠKEM OBLAČILU. ROBERT IN ZAHARIEL SE OBEMA RAZKRIJETA. POMEMBEN NAUK O VZGOJI ZA RESNIČNO SVOBODO IN NEODVISNOST.

1. Miklosch nadaljuje s poročanjem: »Zdaj si Minerva resnično nadene oblačilo. – Oh, to je neznosno, to se ne da prenesti! Takšna neznanska lepota! Gospod in Oče Jezus! Moj Bog, moj Bog, bodi milosten in usmiljen do mene ubogega grešnika! Če bom moral še dlje časa gledati to izjemno lepoto, bo komaj mogoče ohraniti življenje! Samo ta nepopisno mehka, voljna nežnost, ta božansko veličastna oblika njenega obraza, te kipeče prsi, te roke! Ne, Gospod, če bi moral še nekaj sekund gledati to neizmerno lepotico, bi bil bodisi mrtev ali nor! – Ah, ah, ona je vedno lepša! – Toda kako lahko Cado in kako druga dva, Robert – Uraniel in Zahariel, ki sta se ji tako približala, preneseta takšno njeno bližino, ne da bi izgubila svoje življenje, je meni neznanska uganka! Oba sta skoraj zaslepljena od samega sijaja in lepote, kar je zelo razumljivo, toda kako je Cado zmožen biti v njeni neposredni bližini, naj razume, kdor more! Jaz zagotovo nikoli. Kajti ta izjemna lepotica bi bila sposobna v trenutku oživiti popolnoma mrtve kipe! – Brat Bathianyi! Pridi in me zamenjaj za nekaj časa! Kajti jaz tega ne morem več prenašati!«

2. Reče Bathianyi: »Moj prijatelj Miklosch, to res ne bo mogoče! Tja sem samo bežno pogledal in sem že popolnoma izčrpan. Kaj bi se šele z mano zgodilo, če bi jo gledal dlje časa?! Zahvaljujem se ti, dragi prijatelj, za to tvojo ponudbo! Ti kar sam opravi to najprijetnejšo storitev! S tvojimi besedami bom čisto zadovoljen.«
3. Reče Miklosch: »No, potem bom pa jaz postal nor! – In zdaj – ah, ah! – Oba angela se razodeneta Cadu in Minervi, in zdi se, da sta Cado in Minerva zelo presenečena, da sta zdaj, kar naenkrat, kot da bi padla z oblakov, dobila dva popolnoma neznana obiskovalca. Cado ju pogleda z zelo preiskujočimi očmi in zdi se, da ju hoče vprašati, od kod sta prišla, od zgoraj ali od spodaj. Zdaj sem zelo radoveden, kaj bo iz tega!
4. Aha, Cado si zdaj z desno roko potisne lase z obraza, zavzame proti obema zelo slavno junaško držo in reče: »Od kod sta? Kaj hočeta in kdo sta? – Cado zahteva od vaju zelo natančen, resničen in pravočasen odgovor! Razumita dobro – hudič Cado to zahteva od vaju!«
5. Robert stopi naprej in reče: »Midva sva tvoja najiskrenejša prijatelja, od zgoraj in od spodaj hkrati. Opazovala sva te in te skrivaj varovala, drugače ne bi te primordialne kraljice vse materija tako daleč pripeljal. Toda sedaj, ob koncu tako rekoč tvojega velikega dela, sva ti prišla čestitati za tako veličasten uspeh v tem čudovitem delu, ko so propadla prizadevanja številnih mogočnih bratov. Če želiš najino naklonjenost uporabiti za dobro pred Bogom, sva ti na voljo!«
6. Reče Cado: »Zahvaljujem se vama za morebitno zaščito, za katero se pretvarjata, da sta mi jo dala na skrivaj in tudi za vajino varovanje! Toda obema odkrito priznam, da bi mi bilo zdaleč ljubše, če me ne bi zaščitila, niti varovala! Kajti meni zadostuje Ime in moč Velikega. Vse ostalo meni ne pomeni nič. Tudi vidva mi nič ne pomenita! Zato vaju prosim, da takoj odideta, sicer bom prisiljen uporabiti silo. Kajti moja najbolj ljubljena Minerva ni pripravljena dolgo prenašati tujih gostov, ki imajo parazitski videz. Vrneta se lahko potem, ko bo popolnoma okrevala. Zdaj pa skrivna pomoč ni več potrebna, ker bi to le otežilo moj trud in ga nikakor ne bi skrajšalo. – Torej, Bog vaju blagoslovi, prijatelja!«
7. Reče Minerva: »Prijatelj Cado, ker imam zdaj na sebi primordialno kraljevsko oblačilo in sem torej izpolnila vse, kar si od mene zahteval, mislim da tudi jaz zdaj tukaj že smem reči kakšno učinkovito besedo in si nekaj svobodno zaželim. – Zato si želim, da ta dva modreca od 'zgoraj in spodaj' ostaneta tukaj in mi lahko naredita kakšno uslugo, če hočeta! Skratka, želim in zahtevam, da se tukaj njuna želja izpolni!«
8. Reče Cado: »Zgoditi se mora samo to, kar jaz ukažem! Vse ostalo ni sprejemljivo! – Če ti zdaj popustim, si skupaj z mano spet izgubljena za pol večnosti. Kajti ne pozabi, da sva oba hudiča, in da morava slediti drugačni poti, da bi dosegla popolnost, tako kot Božji angeli, ki pa so na svoj način že popolni. Torej, prijatelja, naredita mi to prijateljsko uslugo in pojdita! Kajti v vajini prisotnosti ne morem Minerve nikoli voditi naprej!«
9. Reče Robert: »Prijatelj Cado! Še vedno naju premalo poznaš, če meniš, da bi lahko bila midva ovira pri uresničevanju tvojega dobrega načrta z Minervo. Glej, to kar si do zdaj govoril in storil, si storil preko naju! Kajti Bog Gospod, katerega Ime je nadvse veličastno, nama je podaril ravno za ta namen pravično in zadostno moč in oblast. Če bi bil sam pred tako imenovano Minervo, bi bil že zdavnaj izgubljen, kot njena prezirana žrtev. Kajti midva sva ti položila vsako besedo v usta. Blagoslovila in utrdila sva tvoje kamne, ki si jih uporabil kot orožje in preprečila, da bi se ognjena poplava dvignila višje, tako da si na hribu našel varno zatočišče, medtem ko so bili tvoji sovražniki v valovih morja Božje jeze strašno pogubljeni. – Ker pa so stvari takšne in nič drugačne, kako naj bi te midva zdaj ovirala pri tvojih nadaljnjih načrtih z Minervo, ki nama je zdaj postala zelo naklonjena?! Blagodejno je, da ti želiva biti, in sva ti v pomoč, pri tvojem

hvalevrednem delu, ki ugaja vsem nebesom. Da pa bi ti kakorkoli preprečevala dokončanje dela, se nama niti v sanjah ne bi moglo zgoditi, če bi bile sanje tukaj možne. Zato Cado, ne bodi v skrbeh zaradi naju! Midva ti bova zagotovo najmanjša ovira, ker sva pravzaprav sama kreatorja tvojega podviga.
10. Zato bova ostala pri tebi še nekaj časa, da boš lahko resnično iz sebe svobodno naprej delal, kar je potrebno za dokončanje tega velikega dela. Kajti, čeprav ti bova tudi zdaj pomagala z besedo in dejanjem, najini nasveti kljub temu odslej ne bodo več skriti, ampak povsem odkriti, in vsako dejanje se bo zgodilo le na tvojo očitno željo – tako da bosta z Minervo lahko postala resnično svobodna. Kajti najine nasvete lahko povsem svobodno sprejmeš bodisi zavrneš. Če bi tako kot prej vate na skrivaj pritekali, nikoli ne bi mogel biti svoboden in s tem zveličan. V tem primeru bi bil pravzaprav le orodje v najinih rokah. Zdaj pa orodju dajeva prostost in ga osvobajava okov sodbe, da bo potem delovalo resnično svobodno in nato postalo pred Gospodom nekaj samo iz sebe! Zato mora sicer zelo dobro orodje, toda v sebi doslej vendarle šibko, to prepoznati in se potem samoopredeliti – tako bo potem tudi kmalu doseglo pravo in svobodno popolnost in v prihodnje ne bo več ostalo v prisilnem suženjstvu. In tako naj bo in ostane v imenu Gospoda Jezusa, edinega Boga nebes in vseh svetov!«
11. Reče Cado: »Če je tako, potem seveda ostanita tukaj! Kajti moram in hočem delovati svobodno, da bi bil osvobojen vsakršnega jarma! – Toda ali bo Minerva, ki je bila prej zelo naklonjena temu, da ostaneta tukaj, tudi sedaj tako naklonjena, je pa drugo vprašanje.«
12. Reče Minerva: »Koraki, ki sem jih naredila naprej, ostanejo; zagotovo pa ne bom več naredila nobenega koraka nazaj! Toda ta dva nebeška nepridiprava morata zdaj izginiti izpred mojih oči, saj nista ravnala do mene odkrito, ampak le na skrivaj in zahrbtno! – Če ostaneta tukaj, ne bom naredila tebi na ljubo več niti koraka naprej!«
13. Reče Robert: »Ne tako, ne tako, prelepa Minerva! Če sva ti dokazljivo storila kaj slabega, potem želiva takoj oditi. Toda ti moraš sama priznati, da sva ti naredila le veliko dobrega z Božjo močjo, ki je mogočna in dejavna v naju. Hvaležno moraš uvideti, da sva te osvobodila peklenskih okov in jih vse bolj utišala v tvojem srcu, v katerem je bil prej osnovni zametek vsega zla in s tem tudi vsega pekla. Resno razmisli o tem in pomisli na grozljivo dolžino časa, v katerem si trpela najstrašnejše muke – žal seveda zaradi svoje lastne neverjetno trdovratne volje, zato ti najina prisotnost v skrbi za tvojo prihodnost, zagotovo ne bo tako neprijetna, kot si zdaj predstavljaš.«
14. Reče Cado Minervi: »To je res! Zato tako razmišljaj in bo vse v redu! Zdaj morata oba ostati, ker jima jaz tako zapovedujem. – Ali imaš morda kakšen ugovor zoper mojo zapoved?« –
Reče Minerva: »O ja, ti ukazuješ zato, ker sta te onadva k temu prisilila!«
15. Reče Cado: »Tu se pa zelo motiš, ker jaz ne pustim, da bi me pri mojem svobodnem znanju in volji, kdorkoli v kaj prisilil. Če pa bi bil sojen do te mere, da bi moral v to privoliti, potem bi morala še manj ugovarjati temu, kar bi izrazila moja sojena volja, saj potem ne bi bila več moja volja, ampak od Vsemogočnega Boga, zato se torej drži tega, kar sta onadva sama določila, in kar sem jaz zapovedal! To se ne sme niti malo spremeniti, razumeš! Niti malo!«
16. Reče Minerva: »Ja, ja, v svoji trmi si mojster in znaš obrniti stvari tako, da ne izgubiš ničesar od svojega ugleda, ki si ga na nek način ukradel. Ali naj te zdaj jaz, kot prva od vseh bitij, prosim za ugled! – Toda kakorkoli že, na zunaj se bom sicer podredila tvoji volji, kot doslej, ker sem prešibka, da bi se lahko učinkovito borila proti tebi. Vendar pa notranjost pripada meni in ta odslej zate nima nič drugega kot samo prekletstvo, kot tudi za tvojo prijateljsko vez, amen! Ali to razumeš, amen?!«

17. Reče Cado: »O ja, hvala bogu, da imam toliko razuma! In tudi še nekaj več, hvala bogu! – Toda koliko več mi ni treba povedati. Ko bo enkrat tvoja zunanjost pravilno urejena, potem se bo tudi tvoja notranjost tej prilagodila, k temu, kar želim s teboj doseči po nespremenljivem Božjem Redu. In temu tudi jaz pravim nespremenljivi amen! Ali razumeš tudi ti, kaj pomeni ta nespremenljivi amen!?«

184. POGLAVJE

ZAHARIELOVA RAZLAGA AMENA. MINERVINA LJUBEZENSKA PONUDBA. MODER ODGOVOR NEBEŠKEGA GLASNIKA. PRISPODOBA O DVEH VODNJAKIH. CADOVO RAZKRITJE DEJANSKEGA POLOŽAJA.

1. Miklosch poroča dalje: »Toda zdaj pristopi Zahariel in reče: »Poslušajta! Tudi jaz imam pravico izreči o nečem zelo močan amen, vendar tega ne storim, ker je za vsakim amenom neka sodba. Zato vama svetujem, da vzameta nazaj vsak svoj amen, ker nihče nima pravice izreči amen po lastni volji o nečem, kar ni v skladu z Božjim Redom! Toda vsakemu duhu je dovoljen večni amen, ko ta zadeva božanski Red in Božjo voljo! Ta amen je prvotno življenje vseh bitij, je njihova vrednota in njihova največja svoboda, če ga iz sebe naredijo za popolnoma lastnega. Vsak drugi amen je sodba, smrt in pekel ter ustvarja ošabnost, ponos, zaničevanje in prezir do vsega resničnega, dobrega in božanskega in gradi ječe, kuje verige in razpihuje ogenj vsega uničenja. – Zato svoj amen vzemita nazaj in vstopita v pravi in večni Božji – Amen! Takrat bosta čimprej osvobojena pekla, ki še vedno zelo močno besni in utripa v vajinih srcih, kot ogenj, ki izbruhne iz gore. Upoštevajta ta moj nasvet in vama zagotovo ne bo šlo slabo!«
2. Minerva reče Cadu: »Ali si slišal, ti domišljavi vsevednež in skrajno neumen naivnež!? To so besede, polne pristnega nebeškega maziljenja, na katerih se lahko gradi! Toda na tvojih besedah, ki nimajo ne začetka in ne konca, se ne more zgraditi niti najbolj bedna hišica iz kart. Glej, sledila sem tvojim besedam, ker so se kazale, kot da je za njimi res dober namen. A bolj, ko sem o njih razmišljala in bolj ko sva si bila blizu, toliko bolj mi je postajalo jasno, da si samo slepi avanturist, ki sicer ima neko moč, ampak jo uporablja zgolj za sleparsko zmagoslavje, za katerim pa seveda ni nič drugega kot najbolj prazna plehkost. Odidi kamor hočeš s to svojo močjo in modrostnimi stavki! Tudi te svoje Davidove kamne lahko vzameš s seboj in jih shraniš za večni spominek. Kajti niso tvoji kamni, ampak ta dva glasnika sta zlomila mojo sulico in mi razbila moje večno žezlo. Zato slava in nagrada pripada samo njima, ne pa tebi! Zahariel, vzemi me s seboj! Želim biti tvoja nagrada, ker si me zaslužiš!«
3. Reče Zahariel: »Najlepša, ti krona vse zunanje lepote! Jaz, kot tudi moj prijatelj Uraniel si zasluživa prav tako malo nagrado, kot prijatelj Cado! Kajti midva sva le služabnika najmodrejšega Gospodovega načrta, orodje v njegovih rokah! In tudi če sva vse naredila z največjo natančnostjo, zaradi tega še vedno nisva nič pred Njim, ampak nekoristna hlapca. Kajti tudi če narediva nekaj, kar je videti, kot da to počneva, je to še vedno samo videz, ker je samo On Tisti, ki vse naredi in dokonča! Kako bi obstal pred Gospodom, če bi si prisvojil tako veliko nagrado za svoja ničevna dejanja!? – Zato naj se zgodi tisto, kar je Gospodu prijetno! Ti si Gospodova, tako kot mi vsi, in glede na stopnjo naše ponižnosti pred Njim in naše ljubezni do Njega, je nagrada, ki pripada samo Njemu! Nam pa ne pripada nič drugega, kot tisto, kar nam ponuja Njegova velika ljubezen, milost in usmiljenje. – Toda zato se ne smeš žalostiti, ker te jaz kot preveliko nagrado za moj ničeven trud ne morem sprejeti, saj ti pripadaš samo

Gospodu Bogu Jehovi Zebaoth. Toda, če bi te Gospod Sam s Svojo neskončno veliko ljubeznijo zvezal z mojim srcem, potem te bom jaz tudi sprejel z najvišjo in najbolj ljubečo hvaležnostjo! Ali je to tebi prav in sprejemljivo, najlepša nosilka svetlobe?«
4. Reče Minerva: »Najlepši Zahariel, tvoja ponižnost in neskončna skromnost me silita v pravično začudenje in tvoj govor občuduje moje srce. Kajti kot mleko in med je pritekala sladkost tvojih nebeških besed v moje globoko ganjene prsi, tako da zdaj diham do tebe samo ljubezen nad ljubeznijo, moj božanski, najlepši Zahariel! Kako lepa, božansko prijazna resnost izžareva tvoj večno mladosten mladi obraz! Kakšna nebeška plemenitost prežema vse tvoje bitje! In kakšna nebeško prijetna harmonija sije kot jutranja zvezda iz vseh tvojih udov! - Priznati ti moram, da te čezmerno ljubim. In, če mi ne povrneš ljubezni, potem bom jaz najbolj nesrečno bitje v vsej neskončnosti! – Poglej me, lepa sem, vendar na žalost nisem dobra. – Ampak kdo ve, ali ne bi mogla postati s teboj tako dobra, kot sem lepa!? – Rada bi ti ponudila najboljše in najčistejše srce, če bi ga imela. Toda sprejmi ga takšnega kot je in kakršnega ti ponujam. Morda bo ob tebi tudi postalo čisto in plemenito. – Ne zavrni te moje ponudbe, ker izhaja iz prve ljubezni mojega večno dolgega obstoja!«
5. Reče Zahariel: »Moja najlepša, ljubka, sijoča Minerva! Tvoj obstoj je res glede na zemeljski čas zelo dolg – vendar ne večen. Ni od začetka. Samo Bog je večen. Toda vse ostalo se je začelo iz Njega. Tudi, če kdo od nas obstaja že nekaj decilijonov zemeljskih let dlje, zato še zdaleč ni večen. Mogoče te je v tvoji gorečnosti malce zaneslo, a to ni važno! Če le sedaj čutiš v srcu pravo ljubezen do mene, o čemur še malo dvomim, potem lahko takšno pesniško pretiravanje zlahka spregledam. – Ponudila si mi svojo ljubezen in svoje srce in to ponudbo sprejemam. Toda na to vežem le en majhen pogoj. In ta je, da mi voljno in veselo slediš h Gospodu in prijatelja Cada vzameš s seboj! Če to lahko narediš, potem sva dogovorjena.«
6. Reče Minerva: »Prijatelj, to ni majhen, ampak neskončno velik pogoj, ki je zame neizvedljiv! Kaj si ti misliš – jaz naj grem s tabo h Gospodu neskončnosti in vzamem s seboj tudi Cada, ki ga zdaj nadvse sovražim!? – Prijatelj, to res ni mogoče! Vse ostalo – samo to ne, kajti zame je to nemogoče! – Najprej se boš moral potruditi in očistiti ter oplemenititi moje srce; šele potem lahko prideš k meni s takšnim pogojem. Takojšnja izpolnitev takšnega pogoja zate tudi ne bi bila pred Bogom nobena čast, saj bi to pomenilo, da vsemogočno Božanstvo premalo spoštuješ. Povem ti, vzemi me brez pogoja! –
7. Reče Zahariel: »To bo nekoliko težko, ker je v tvojem srcu še vedno preveč sodbe, ki jo je mogoče zmanjšati le, če se ti, najlepša, brez prisile vedno bolj podrediš naši od Boga odrejeni volji. Če bo tvoja volja na ta način popolnoma prešla v božansko, boš tudi ti od mene zahtevala karkoli te bo volja, mi pa jo bomo potem takoj popolnoma izpolnili. Če pa bi sedaj naredili, kar hočeš, bi sami sebe postavili pod tvojo sodbo in jo s tem povečali in otežili, medtem ko bi jo morali omiliti in zmanjšati.
8. Zadeva je podobna dvema vodnjakoma, ki stojita eden poleg drugega. Eden je poln najčistejše vode, drugi pa je poln umazane brozge. Če bi napeljali obilen pretok iz vodnjaka s čisto vodo v drugega, nečistega, bi se sčasoma brozga v tem drugem vodnjaku prečistila in na koncu postala dobra voda. Če pa umazano brozgo v drugem vodnjaku speljemo v prvi vodnjak s čisto vodo, potem bosta oba vodnjaka postala slaba in neuporabna! Ali bi kdo kaj pridobil s takšnim napačnim delom?
9. Vidiš, zdaj si iz mojih neškodljivih ust prejela očiten primer, iz katerega lahko zlahka uvidiš, zakaj ne moremo sprejeti vode tvoje volje v našo. Vendar ti mora biti tudi kristalno jasno, zakaj moraš za svoje dobro dovoliti, da se voda naše volje v obilju prelije v tvojo voljo. Stori torej, kar hočemo, in boš očiščena ter polna plemenite, pitne vode! Sama si izrazila željo, da bi rada z menoj postala čista in plemenita! Ja, lahko,

samo če hočeš, vendar moraš potem narediti, kar sem ti predlagal v Imenu Gospoda, kot v imenu vseh nebes!«
10. Po tem zares izjemno preprostem in modrem navodilu, Minerva nemo strmi predse in po videzu sodeč, se zdi, da razmišlja, kako bi se izvlekla iz te družbe, ki ji postaja zelo nadležna.
11. Zdi se, da tudi Cado to opazi in reče Zaharielu in Robertu-Uranielu: »Draga prijatelja! Čeprav kot hudič nisem vreden dvigniti oči proti vama, saj sta resnično polna svete resnice in modrosti od Boga – lahko zdaj kljub temu pripomnim, da bomo s to kačo dosegli malo ali nič. Kajti njena trdovratna, najzlobnejša zvitost presega že vse meje mojega razumevanja. Nikoli ne misli resno, da bi se spreobrnila v boljše bitje, kajti to kačje bitje je polno strupa. Koliko tehtnih predlogov ji je bilo že predstavljenih, katere najpopolnejša modrost razume tako dobro kot mi. Toda njena stara satanska volja ostaja vedno enaka. Obnaša se, kot da želi vstopiti v našo voljo. A to počne le na videz in uporablja pri tem vse, kar lahko, da nas na koncu pospravi v svoj žep. – Ampak ti ne bo uspelo, Satana! Moje oči vidijo ostreje, kot tvoje! Ne boš se več norčevala iz nas; saj te poznamo!«

185. POGLAVJE

MINERVA (SATANA) ŽELI UPRAVIČITI SVOJO ZLOBO KOT NEGATIVNI POL. CADO JO ZAVRNE. MINERVINI OČITKI VSEM TREM.

1. Miklosch poroča dalje: »Reče Minerva: »Utihni, neumni osel! Kaj ti razumeš in veš, kaj moram jaz storiti? Ali misliš, da božanski Red skrbi zgolj za pozitivno polarnost bitij in stvari!?! – Ali ne bi morala biti negativna polarnost v enaki meri udeležena pri bitjih in stvareh?! Ali ni vse življenje nenehen boj med obema polarnostma?! Ti neumni osel, odstrani drevesu korenine, potem pa ga vprašaj kolikokrat bo še obrodilo. Odreži noge živalim in poglej, kako daleč bodo potem brez nog prišle! Če tako imenovana dobra ali pozitivna sila kri potiska v srce in potem iz njega tako imenovana slaba sila, ki jo imenujem kot negativno, iz srca iztisne kri, če naj se fizično življenje nadaljuje – mi povej, katera sila je boljša, privlačna ali odbojna? Vidiš, ti neumni bedak, kaj blebetaš v svoji nerazumljivi neumnosti!? Samoumevno je, da mora negativna sila ostati podrejena pozitivni, saj iz nje izhaja – čista voda mora očistiti kalno vodo in ne obratno! Ampak vse to je Božji Red, neumnež! Če Rim ne bi bil temen kot stigijska noč, človeštvo ne bi prosilo za svetlobo. Tako sem tudi jaz iz Boga, kakršna sem in takšna bom tudi ostala – kot boš ti zagotovo večno ostal osel!«
2. Reče Cado lakonično: »Ja, ja, zadnje ime se najbrž nanaša nate! O ti neumna princesa vseh zvezd stalnic! Nekaj mi govoriš o pozitivni in negativni sili ter o njuni medsebojni nujnosti! Res bi me bilo sram, če bi bil prisiljen od tebe sprejeti poduk! Povej mi, najlepša oslica, ali je Bog brez tebe samo polovica ali celotna Moč in Sila? Ali On tebe nujno potrebuje ali lahko morda obstaja brez tebe? – O ti pred Bogom Gospodom popolnoma odvečno bitje, se hočeš z menoj prepirati o nujnosti zla, brez katerega naj bi bilo nemogoče, da bi obstajalo karkoli dobrega!? Oh, ti najbolj neumno in najbolj slepo žensko bitje! Na čem potem temelji najčistejša Božja ljubezen, dobrota in največja Božja Moč? Ali mora mogoče Božanstvo, ki je zagotovo v vsem najpopolnejše bitje, tudi biti najprej zlobno, da bi bilo potem lahko dobro? O smejte se, smejte se vsa nebesa takšni modrosti! Rečeno je, da naj bi čudovita Minerva izhajala iz Jupitrove glave. Ampak ti zagotovo nisi tista Minerva. – Tvoje oblačilo sije kot sonce; toda kakšna je korist od tega, če se krilo še tako blešči, če je v njem neumno bitje!? V tvojem primeru se lahko upravičeno reče, da ni vse zlato, kar se sveti! Ali ti nebeški

prijatelj Zahariel ni očitno in več kot dovolj razložil, kako naj zadeva poteka le za tvojo edino korist in nikoli drugače?! Zakaj potem ne upoštevaš njegovega nasveta? Poprej si mu pred mano dajala vse mogoče prednosti, zdaj pa se zdi, da ga na skrivaj preziraš, tako kot mene! – O ti temelj vse zlobe! Zdaj te v celoti poznam in bom tudi znal uporabiti tista sredstva, ki bi te morala v pravem času ukrotiti. Kajti z mano se večno nikoli ne boš razumela in tudi tvoj skok nazaj v staro zmajevo kožo ne bo mogoč, kajti za to je že poskrbljeno s tem svetlečim oblačilom. Toda kaj boš sedaj storila!?«
3. Reče Minerva: »Utihni, neumni osel! Gabi se mi govoriti s teboj. Ali misliš, da v tem oblačilu ne bi mogla uresničiti svojih načrtov prav tako dobro, kot v zmajevi koži, katero sem uporabljala le za trenutek ob posebnih priložnostih?! Oh, hudo se motiš! – Zapomni si, da ti bom pokazala, kaj zmorem! Še vedno poveljujem svojim regimentom, zlasti tistim pod okriljem rimske hierarhije. Potem boš videl česa sem sposobna! Inkvizicija, vislice in grmade se bodo spet pojavile in to stokrat hujše kot prej. In vladarji bodo tepli svoje podanike z razbeljenimi palicami ter jih na tisoče podavili. Iz tega boš potem kmalu videl česa sem sposobna narediti tudi brez zmajeve kože!«
4. Reče Cado: »Jaz pa na to rečem: 'Oho, do sem in niti za las dlje!' Zdaj si se v svoji veliki neumnosti pred nami izpovedala in nam razodela celo svoje lepe in človekoljubne načrte! In to je bilo zelo dobro od tebe! Bravo! To ti je dobro uspelo! Več mi ni treba povedati. Bomo že vedeli kaj narediti.«
5. Reče na to Robert: »Najbolj primerni skrivni ukrepi so že sprejeti! Tokrat si bo Satan sam pripravil svoj popoln propad. Njegova nagrada bo grozna!«
6. Reče Zahariel: »Draga prijatelja, ne razvnemajta se zaradi te nepoboljšljivke! Kajti njena glavna moč ji je bila odvzeta, njena navidezna moč pa ji bo malo pomagala. Ta stara kača jih bo verjetno še nekaj ugriznila in zastrupila; vendar bo potem njenega početja za večno konec. Kajti Gospod bo Sam prišel k smrtnikom in končal to delo kače! Sedaj naj dela, kar hoče. Bolj zlobno ko začne, prej se bo končalo njeno gnusno početje. – Zdaj pa je bilo dovolj dela s peklom in v peklu! Vrnili se bomo h Gospodu in k našim dragim bratom. Ta pa naj bo tukaj sama in naj popolnoma zapuščena dela karkoli hoče! Iz nas se ne bo več norčevala! – Vstani, brat Cado! Kajti pred Bogom si našel milost, ker si svoje zlo v sebi spremenil v dobro in resnično. Tudi ti boš šel zdaj z nami h Gospodu! In On te bo sprejel in ti dal veliko moč, da boš bdel nad peklom. In ta Minerva ti bo ostala podrejena, ker si jo premagal z orožjem Božje pravičnosti. Zato vstani in hodi med nama pred Gospoda!«
7. Reče Minerva: »A tako, tako!? Torej mene, kot biser Neskončnosti, hočete zdaj zapustiti in me odgnati tako rekoč, kot kupljivo vlačugo s plesa!? O, to je zelo lepo in pohvalno od vas. Prej ste me z najrazličnejšimi skušnjavami tako daleč prignali, da sem popustila in prišla k vam. In zdaj, ko bi morali biti potrpežljivi z mojimi slabostmi, me hočete zapustiti, ker ste mnenja, da sem nepopravljiva. A temu ni tako! Morda sem se sposobna izboljšati, kot nobeno drugo bitje. A zmagati bi moral nad menoj le tisti, ki bi mi izkazal dolžno in potrebno potrpežljivost in primerno ljubezen. Postala sem obubožana in osirotela in povsod se o meni govori z najglobljim prezirom. Ali ne bi morala potem biti polna nezaupanja do vsakega bitja, ki se mi približa. Tako kot zdaj se mi je vedno dogajalo! Vedno so mi dajali obljube, da se bom vrnila k Bogu! Toda takoj, ko sem bila blizu, so me tisti, ki so me hoteli spreobrniti in so bili vedno videti najbolj pogumni, zapustili in me prepustili moji usodi, tako kot hočete zdaj tudi vi storiti. Ampak naredite, kakor hočete, posledično bom najbrž tudi jaz vedela, kaj moram storiti! – Cado! Ti pa, če hočeš ostati, ostani in jaz ti bom potem sledila! – Ampak s tema dvema jaz ne grem!«

186. POGLAVJE

CADO ARGUMENTIRA SVOJA DEJANJA.
MINERVA V DIALOGU Z ZAHARIELOM.
POGOVOR MED OPAZOVALCI O MINERVI IN ZUNANJI LEPOTI.

1. Miklosch nadaljuje: »Reče Cado: »Kar sem doslej dosegel pri tebi, ni bilo moje delo, ampak teh dveh mogočnih Božjih prijateljev. Če bi se moral zdaj sam ukvarjati s tabo, kam bi prišel, saj bi bila ti sama v vseh pogledih premočna zame. Zato zdaj z veseljem delam, kar ta dva mogočna Božja prijatelja zahtevata od mene. Ničesar ni več, kar ti ne bi bilo rečeno. Prejela si toliko naukov in namigov, kolikor je svetov v neskončnem prostoru. Toda vse je bilo zaman, saj ti je bila tvoja ošabna norost vedno ljubša od sijoče modrosti številnih Božjih glasnikov, ki so ti bili poslani. Tvoj cilj je, da bi vladala sama nad vsemi nebesi, nad vso materijo in nad vsemi pekli! Hočeš tri vladarske krone, tri žezla in tri meče! To je in je bil, kot sem rekel, vedno tvoj cilj – in je zate hkrati tudi nepremagljiva ovira za tvojo od Boga nameravano osvoboditev, katere v tej svoji naravi verjetno ne boš nikoli večno dosegla. – In zdaj naj bi jaz, ki nisem nič drugega kot najbolj ubog in najšibkejši hudič, moral ostati sam s teboj in še enkrat ponoviti vse že izčrpane poskuse tvojega spreobrnjenja!? – Tako, da bi me na koncu požrla kot hudobna, velikanska kača zajca, kar je tvoj dejanski, skrivni načrt, ki sem ga zdaj še predobro in jasno spregledal. O glej, za to ne bo Cado nikoli uporabljen! – Zato grem s tema dvema dragima Božjima prijateljema! – Ti si želela biti svobodna! In glej, ta svoboda ti je sedaj podeljena in lahko delaš, kar hočeš! O tem, da ne boš naredila nič dobrega smo vsi popolnoma prepričani. Prepričani pa smo tudi, da si boš tokrat pripravila grob za večno smrt, ker nam nisi hotela slediti in si od nas zahtevala, kar smo mi od Boga za tvojo osvoboditev imeli od tebe pravico zahtevati. – Zdaj iz svoje lastne moči delaj, kar hočeš, vendar nikoli ne pričakuj, da ti bo Bog dovolil kakršnokoli nasilje!«
2. Reče Minerva: »Zato vas prosim vse tri, da še nekaj časa ostanete pri meni in me poskušate izboljšati, kar je še vedno mogoče! Kajti volje mi zagotovo ne manjka!«
3. Reče Zahariel: »O ja, zagotovo ne – ker imaš še preveč volje! Toda kakšno voljo?! To je drugo vprašanje. – Ampak mi želimo ugoditi tvoji želji in še nekaj trenutkov imeti čimveč potrpljenja s teboj. Če se v tebi ne bo nič spremenilo, potem boš za večno zapuščena! Tako naj bo!«
4. Reče Minerva: »No, potem pa, ker ste v to privolili, vas prosim, da mi zelo na kratko in jasno razložite, kaj moram storiti, da bom postala svobodna pred Bogom in vsem stvarstvom.« -
Reče Zahariel: »Najlepša, ni ti treba storiti ničesar, le ostani takšna kot si zdaj! Kajti od samega začetka si bila svobodna pred Bogom in vsemi Njegovimi bitji. Vprašanje je samo, ali želiš postati resnično svobodna v Bogu, svojem Stvarniku in Gospodu? Toda kaj moraš storiti, da dosežeš tako edino pravo svobodo, veš tako dobro kot mi! Zato ti ne morem dati drugega nasveta, kot da se v skladu s tem prostovoljno ravnaš! Moraš želeti in delati, kar hočemo in delamo mi, potem boš tudi dobila, kar smo ti obljubili v Gospodovem Imenu! Če pa tega ne želiš, bo naše potrpljenje s teboj zaman!«
5. Reče Minerva: »Torej bi morala najprej postati sužnja, da bi šele potem lahko prešla iz suženjstva v svobodo, ki bo zagotovo zelo podložna svoboda!? Oh, to mi bo zelo težko, kajti določeno občutje zoper ponižanje moje narave, se v meni izraža na najbolj odločen način! Ali ni druge poti, kot ta, po kateri nikakor ne morem hoditi?«
6. Reče Zahariel: »Kot obstaja samo en Bog, en božanski Red in samo ena Resnica, tako obstaja samo ena prava pot, ki vodi do Boga in resnične, večne svobode. Kdor

pa noče hoditi po tej poti, ostane za vedno daleč od Boga, Njegovega Reda, Resnice in Svobode. Kdor pa ne postane svoboden v eni in edini Resnici, ki je v Bogu od večnosti, ostane, tako kot ti, za večno najbolj ubog suženj? No, zdaj pa nam zelo na kratko, jasno in odločno povej, kaj boš naredila! Ali hočeš iti z nami h Gospodu Jezusu ali nočeš?«
7. Reče Minerva: »Želim si, če bi le lahko! Ampak ne morem, ker to zaenkrat ni mogoče, vendar se želim po najboljših močeh potruditi, da vam bom sposobna slediti, če hočete imeti z menoj še malo več potrpljenja. Kmalu vam bom povedala ali je to mogoče ali ne, potem pa vi lahko takoj storite, kar vam zapoveduje vaš red!« -
Reče Zahariel: »Dobro, dobro! Tudi to uslugo ti želimo narediti. Takoj se začni boriti proti svojemu zlobnemu ponosu!«
8. Miklosch še naprej opazuje: »Aha, aha, samo poglejte tja, kako lahkomiselno Minervo zdaj stiska, požira slino in zavija z očmi, kot da je dovolj resna za izboljšanje. Oh, to mora biti najbolj zvita prefinjena kanalja!«
9. Reče grof Bathianyi: »Prijatelji, kot pravijo ljudje na Zemlji, ta je do konca popolnoma pokvarjena! Pri stari vlačugi ni zaznati znakov izboljšanja! Vse sem slišal, kar je Cado in kar so vsi trije govorili s to primadono pekla. Kaj so pri njej dosegli? Še vedno se nič ni premaknilo, ker so se začeli z njo pogajati in s tem povečali njeno brezmejno gospodovalno nečimrnost. Toda ti trije je ne bodo nikoli pripravili do nečesa, kar diši po najmanjšem ponižanju! Mislim, da bi morali to mrho nekam za vedno pregnati in se z njo več ne ukvarjati, ker se ne bo večno nikoli izboljšala.«
10. Reče Miklosch: »Dragi prijatelj, to prepustimo Gospodu! On bo najbolje vedel, kaj bo storil s tem čudnim bitjem. – Mene zanima predvsem neizmerno potrpljenje našega neskončno dobrega Presvetega Očeta – in drugič, več kot čuden način, kako se navidezna Minerva vedno izmotava, ko gre za njeno spreobrnjenje. Samo ne razumem, kako je lahko navzven tako nepojmljivo lepa s svojim grdim značajem. Vendar je tudi na svetu podobno! Najlepše živali so običajno tudi najzlobnejše, najlepše rože so strupene, najlepše ženske pa navadno zelo nespodobnega značaja. Od vseh cerkvenih institucij na Zemlji, je rimska cerkev zagotovo po zunanjem sijaju in lepoti zdaleč na prvem mestu, znotraj pa je brez dvoma najslabša. In tako se vsaj meni zdi, da je treba dejanski, glavni značaj vsakega peklenskega bitja iskati v popolni, zgolj zunanji lepoti.«
11. Reče grof Bathianyi: »Ja, ja, prav imaš, tako je! Najlepše dežele na Zemlji so običajno naseljene z najslabšimi ljudmi in najzlobnejšimi živalmi, in tam raste obilje plevela. V najlepših palačah običajno navzven sicer živijo najlepši in najbolj bujni ljudje, a kakšnega duha otroci so večinoma!? - Kar se na zunaj preveč sveti, je večinoma hudičevo!«
12. Oglasi se tudi general, ki stoji poleg njega: »Ja, res je, res je! Več kot je odlikovanj na uniformi, več ljudi je moralo biti pobitih in na tisoče vrženih v suženjstvo in beračijo! To vem iz izkušenj, odlikovanja izgledajo lepo, toda pod njimi je slaba vest, če jo je še kaj! In to je tudi Satan v najbolj jasni obliki, kajne, dragi prijatelji in bratje v Gospodu!?«
13. Reče grof Bathianyi: »Ja, ja, tu pa tam je včasih tudi nekaj na tem, vendar seveda ne vedno – saj obstajajo in so bili ljudje, ki so si odlikovanja zaslužili na najbolj častен način. Odlikovanja so prejeli tudi častni in pošteni možje na najbolj zakonit način, zato ni treba domnevati, da je pod vsakimi prsmi okrašenimi z medaljami slaba vest ali pa, da je sploh ni! Malo preveč si rekel, brat! Resnica je na sredini! Zato ostanimo lepo na sredini, tako bomo pred Gospodom zagotovo lahko najbolje obstali!«
14. Reče general: »Na svoj način imaš povsem prav, toda jaz imam tudi na mojega. Kajti ne obsojam vsakih okrašenih prsi, ampak prvi okras vsakih prsi je in vedno bo čista in resnična ljubezen do Boga in do bližnjega. – Kjer tega manjka na prsih, ne

glede na to kako so okrašene in kako zakonito so odlikovanja pridobljena, potem vse druge častne oznake zame nimajo vrednosti. Če pa je Gospod Sam rekel: 'Če ste naredili vse, potem si priznajte, da ste bili popolnoma nekoristni in leni hlapci!' – Kako naj ima potem pravi sledilec Kristusa Gospoda na svojih prsih pritrjen častni znak za zasluge? Mislim, da temu ne bo nihče ugovarjal! Kajti to je Božja Beseda!«
15. Reče grof Bathianyi nekoliko razburjen: »Ja, ja, in še enkrat ja! Prav imaš, vendar to ne pomeni, da jaz nimam prav. Kajti resnica ostane resnica. In samoumevno je, da brez ljubezni ni resnice in brez resnice ni in ne more biti prave ljubezni!«
16. Reče Miklosch: »Brata, kot opažam se pred Gospodom, ki je edini večno pravi sodnik, za prazen nič zapletata v nekakšen pravni boj! – Poslušajta, tam, nekaj korakov desno od vaju, stoji Gospod, poln ljubezni, dobrote in nežnosti! Vprašajta Ga in bosta takoj izvedela, kdo od vaju je bližje Resnici – kdor pa želi tukaj pred Samim Gospodom začeti posvetno razpravo o zemeljskih častnih zaslugah, bo zagotovo izbral trenutno najmanj primerno mesto, prav tako, kot je pest velikana na bolnem očesu nežnega otroka.«

187. POGLAVJE

MINERVIN (SATANIN) TEATRALEN ODHOD V NJEN ZADNJI BOJ. PEKLENSKA LAŽNIVKA IZGINE. ZAHARIEL, ROBERT IN CADO SE VRNEJO DOMOV. GOSPOD SPREJME CADA.

1. Rečem Jaz: »Stoj, dovolj! Samo ne predaleč z vseh treh strani! – In zdaj nobenega hrupa več! Kajti nosečnice se med porodnimi popadki in porodom ne sme motiti! Miklosch, ti se spet vrni k svojemu poslu, ki bo trajal le še zelo kratek čas in opravi tolmačenje! – Povem vam, da je letina zrela in je že pred vrati! Pa tudi kosci so pripravljeni na delo. – Opažam veliko stokanje na Zemlji. Satan bi jo rad udaril z desetkratno temo. Toda tokrat – zadnjič, ne bo prišel na svoj račun! Kajti prekleto je njegovo prizadevanje! – Zdaj pa le pazi, Miklosch! Kajti odslej bo vsak Satanov korak za zelo kratek čas velikega pomena za Zemljo, ki je kraj preizkušnje Mojih otrok! – Zdaj le spet poglej tja in govori!«
2. Miklosch spet pogleda tja in reče: »Ah! Gromska strela! Minerva je nenadoma vzkipela in zahteva meč, da bi se na Zemlji borila proti neveri in proti vsemu krivoverstvu!
3. Toda Zahariel pokaže na svoj jezik in reče: »Če ta živi meč ne koristi, je tudi vsak drugi nekoristen! Ta živi meč, če je povezan s srcem ima večen učinek, kot tudi pravi Gospod: 'To vidno nebo in zemlja bosta minila, Moje besede pa večno nikoli!' – Zato, če misliš pošteno, potem deluj skozi besedo, ampak pusti meč! Če boš pridigala z mečem, bo meč tudi tvoj zanesljivi konec. Kajti, kdor seže po meču, bo z mečem pokončan. – Pojdi v miru, sicer se ti bo čas strahovito skrajšal!« -
4. Reče Minerva: »Hočem meč, potem naj se zgodi, kar hoče! Hočem meč! Meč, daj mi meč! Kajti zdaj hočem z nasiljem končno čez noč blagosloviti Zemljo!«
5. Reče na to Robert: »No, v redu, če zahtevaš meč, tukaj je eden! Vzemi ga in uporabljaj po svoji modrosti in vesti! Nagrada ti tokrat ne uide!«
6. Robert ji poda meč. Minerva mu ga iztrga iz rok, se pri tem prav satansko posmehljivo zasmeje, in reče: »Hahaha! Ali je to meč – iz svinca ali kartona! – Hahaha! Ali je to morda simbol tvoje nebeške oblasti, moči in čvrstosti?« -

Reče Robert: »Oh ne, najlepša! To je simbol tvoje sedanje moči! – Pojdi in se s tem bori, ti bednica in dosezi svojo najbolj bedno zmago! – Če pa hočeš z nami, ti je tudi ta pot odprta! – Zdaj se pa izjasni, kaj boš naredila?!«
7. Reče Minerva: »Borila se bom s tem mečem!«
Reče Robert: »Samo s tem orožjem pazi, da ti jutrišnji dan na Zemlji ne postane prekratek! Tokrat ti bo dovoljen zadnji boj, ampak le sami.- Zdaj pa je dovolj besed s Satanom! Mi gremo svojo pot! – Naj te Gospod sodi po Svoji volji!«
8. Miklosch nadaljuje: »Zdaj Satana nenadoma izgine in vsi trije hitijo sem z Zaharielom v ospredju. – Zdaj sem pa res radoveden, kaj vse bo povedal o njunem potovanju v nebesa! Prihajajo, hitro prihajajo!«
9. V istem trenutku so trije že tukaj. – In Zahariel stopi pred Mene, se globoko prikloni in reče: »O Gospod! Ti najbolj ljubeči, Vsemogočni, najboljši, najsvetejši Bog in Oče nas vseh! S svojim bratom Robertom – Uranielom sem šel v Tvojem Imenu od Tebe, da bi mu pokazal le iskrico Tvoje neskončne slave. Videl je svoj prvotni dom (planet Uran) in se ga izredno razveselil, saj je vse tam hvalilo in častilo Tvoje Ime. Toda na poti nazaj, naju je Tvoj Sveti Duh pripeljal do velikega, zelo vročega dogajanja, ki bo največjega pomena za vsa Tvoja nebesa in majhno Zemljo, kot rojstni kraj Tvojih otrok. Proti Tebi in vsem Tvojim nebesom se je uprl ves pekel! Satan se je mogočno okrasil in postal lep kot Tvoja nebesa, da bi s takšno lepoto pritegnil k sebi vsa nebesa.
10. Ampak tukaj stoji močan duh, slab in tudi hudoben, a sam po sebi dober, bitje redke vrste! Ta duh je sprva po lastni volji izzval sijočo princeso pekla nad ognjeno poplavo njene jeze in se boril z njo, kot se je Tvoj sin David nekoč boril z velikim Golijatom. Mojstrsko je obvladal njeno zunanjost, a notranjost te princese je ostala enaka kot prej. Ta pogumni duh stoji tukaj, ime mu je Cado. In tako sva se z Robertom – Uranielom vrnila k Tebi, Presveti Oče, bogatejša za brata. Ne prosiva Te, da ga sprejmeš v Svoje Kraljestvo, ker naju je Tvoja neskončna dobrota in ljubezen že zdavnaj prehitela, ampak želiva le v hrepenenju najinih src, izliti tukaj pred Teboj najino veliko veselje, o Presveti Oče, da sta nama Tvoja Ljubezen in Moč omogočila najti in pridobiti tako čudovitega brata! Zato samo Tebi vsa zahvala, slava, čast in ljubezen!«
11. Rečem Jaz: »Moja ljubezen, Moja milost in Moj blagoslov vama in njemu! Bil je že kot izgubljen, vendar je bila v njem še majhna iskrica, ki je oživela v mukah, ki mu jih je pripravil nekdanji zemeljski poglavar. To je rešilo njegovo srce in mu dalo veliko moč, s katero Mi je potem sam od sebe storil resnično veliko uslugo. Za to bo tudi prejel veliko nagrado, postal bo mojster v boju proti peklu.
12. Moj ljubljeni Cado! Povem ti, pridi bližje k Meni! Kajti dati ti moram nekaj velikega in pomembnega!«
Cado stopi bližje, se globoko prikloni in nato reče: »Gospod, imel sem popolnoma drugačno predstavo o Tebi. Ker pa Te zdaj vidim v najpreprostejši preprostosti, Si mi v tej podobi tudi najbolj prijeten. V svoji blaženosti se zelo močno veselim, da Si Ti, kot najvišje božansko bitje, tako izjemno skromen in preprost! Pogosto sem si v svojem srcu želel takšno Božanstvo, čeprav sem Si Ga moral predstavljati kot neskončno sijočega in nedostopnega, ker mi moje napol turško in napol judovsko–krščansko razumevanje ni dopuščalo nobene druge predstave o Božanstvu. Ker pa sem sedaj tukaj našel svojega Boga in Vsemogočnega Stvarnika, kot sem si Ga pogosto želel v svojem srcu, čeprav zelo na skrivaj, sem zdaj nadvse srečen in Ti, o Gospod, tukaj dajem voljno svojo najšibkejšo, malenkostno moč v služenje. – Toda ne pusti me brezdelnega, o Gospod! Kajti v veselje mi je narediti nekaj dobrega. – Kaj se bo zgodilo tako imenovano Minervo? Ali bo ostala takšna, ali pa bi jo morali še naprej poskušati izboljšati? Ker taka kot je, bo na Zemlji povzročila veliko zla, kar je zagotovo tudi njen namen.«

13. Rečem Jaz: »Glede nje bodi miren dragi Cado! Tokrat ji je, kot vsem njej podobnim, postavljena zadnja past, v katero se bo neizogibno ujela! - Ampak sedaj bomo začeli nekaj povsem drugega!«

188. POGLAVJE

GOSPOD Z ROBERTOM IN HELENO. PONOVNO SREČANJE ZAKONCEV. PRAVI ZAKONSKI PAR V NEBESIH.

1. Rečem Jaz: »Robert, poglej sem! Tista, ki jo ljubiš, je bila ves čas, ko si bil odsoten, na Mojih prsih. Veliko si videl in doživel. Toda vprašaj njo, kaj vse je v tem času med tvojo pomembno odsotnostjo videla in slišala. – Ti si prodrl v Moja nebesa – ta tvoja Helena pa globoko v velike skrivnosti Moje Ljubezni. Kaj zdaj misliš, kdo od vaju ima najglobje in najpomembnejše življenjske izkušnje in kdo je bolj napredoval?«
2. Reče Robert-Uraniel: »O Gospod, zagotovo ta najljubša Helena tukaj! Kajti kdor črpa iz samega pravira, zagotovo prejme najčistejšo svetlobo življenja. Kdor pa je zaradi okoliščin, kot zahteva Tvoj Sveti Red, prisiljen iti ven in si ogledati obsežne izlive Tvojega usmiljenja, Ljubezni, Modrosti in Moči ter piti Tvojo milost le po kapljicah, - medtem ko Helena v svoje srce prejema največje tokove Tvoje prvotne svetlobe, vodena v neizmerno obzorje Tvojega neskončnega usmiljenja in čudežev. Bežen trenutek neskaljenega pogleda v Tvoje srce, ji mora razkriti več kot celo zemeljsko tisočletje meni v vidni razdalji do Tebe! – Kako pa bom zdaj obstajal pred njo? – Jaz, duh, nasičen z drobnimi kapljicami svetlobe! In ona, ki v sebi vsebuje morje svetlobe vse Modrosti!«
3. Rečem Jaz: »Ne skrbi za to! – Če si nekdo na Zemlji vzame ženo, jo bo imel še toliko raje, kolikor je bogatejša z drugimi, enako dobrimi lastnostmi. In zato tebi tukaj tudi ne bo neprijetno, če je tvoja prava žena od Mene prejela tukaj tak zaklad, da ga bosta imela oba dovolj za večno. – Njen zaklad je v neprecenljivem obilju ljubezni, tvoj zaklad v modrosti pa tudi ni najmanjši.
4. Sicer si srkal le kapljice, ko je ona pila potočke. Če pa boš takšno kapljico potopil v polnost njene ljubezni, potem bo iz tega nastala množica čudežev, novih bitij in del, ki se jih ne boš mogel nikoli dovolj nagledati. In šele takrat boš vedno bolj sprevidel in občudoval ter častil v vsej polnosti Mojo Moč, veličino, Ljubezen in Modrost. Kajti vse, kar se je doslej zgodilo, je bila le nujna priprava na to, kar boš odslej počel!
5. Najprej si videl svojo hišo od zunaj in ti je bila neizmerno všeč. Toda, ko si vstopil v prvo dvorano svoje hiše, ti je bila še bolj všeč, nakar si kmalu naletel na družbo, ki je bila videti še zelo groba, a je povsem ustrezala tvoji notranjosti. Kmalu pa je postala bolj blaga, ko je tvoja notranjost postala svetlejša in bolj blaga. Nato se je odprla druga dvorana, velika jedilnica, kjer si moral urediti mize, kar ti je povzročalo veliko težav. Nato smo vstopili v tretjo zelo veliko dvorano imenovano muzej. Tam si se v največji možni meri seznanil z vsemi svojimi pomanjkljivostmi in semenom smrti v sebi, zdaj pa si vse pregnal ven iz sebe, tako da si prodrl do dna pekla svoje prvotnosti in se tega očistil. – In zdaj še vedno stojiš pred Menoj v isti muzejski dvorani!
6. Vendar tukaj še ni kraj za bivanje! Zato bomo zdaj šli v veliko zakladnico, v kateri bodo vidni zakladi, ki jih bosta s Heleno prejela od Mene kot doto. Zato pokliči vso, zelo veliko družbo, ker bomo šli takoj v četrto veliko dvorano, ki je velika zakladnica tvoje hiše. Toda najprej pozdravi svojo Heleno, tvojo nebeško ženo!«
7. Sedaj Robert pozdravi Heleno s pravo angelsko nežnostjo, ona pa mu najbolj ljubeznivo vrne pozdrav in mu na najbolj prijazen način poda svojo roko. – Robert, ki

skoraj umira od blaženosti, reče: »O moja nebeška Helena, kako si zdaj velika in kako majhen sem jaz pred teboj!«
8. Reče Helena: »Najdražji Robert-Uraniel! Pred Bogom, Gospodom, ki je Oče vseh nas, poln najčistejše ljubezni, ni nič velikega in nič majhnega, ampak je vse enako – samo Njegovo delo! On daje enemu delu en namen, drugemu delu drugega. Toda, kjer je namen božanski, tam je dobro tudi sredstvo, s katerim se doseže katerikoli tak božanski namen. Jaz sem sredstvo, in tako si tudi ti v rokah božanske Ljubezni, tako kot jaz, ne velik, ne majhen, ampak v ljubezni pred Bogom meni enak. Zato ne bova več eden drugega hvalila, ampak se najbolj iskreno oprimiva Boga, našega Svetega Očeta! Naj se tvoja modrost združi z mojo v Bogu dozorelo ljubeznijo! Tako bova potem postala eno pred Bogom in s tem postala pravi zakonski par v nebesih, in kot taka živela in delovala po Božjem Redu.« –
9. Reče Robert-Uraniel: »Ti najdražja, najlepša sestra v Bogu Gospodu in Očetu – in žena mojega srca! Popolnoma prav imaš! Tako je in nikoli ne bo drugače. – Ah, kako so me razveselile tvoje besede. Kajti v teh, ki so zvenele tako nebeško, sem videl kako se mi v srce preliva duh najčistejše božanske ljubezni. O kakšno ljubko harmonijo ustvarja v mojih najbolj blaženih prsih! – O Bog, kaj vse bodo moje izjemno začudene oči videle v veliki skrivni Gospodovi zakladnici!? Neomejena blaženost in nikoli predstavljivi čudeži božanske Ljubezni, Modrosti in Moči!«
Tedaj Robet-Uraniel objame Heleno in jo poljubi na čelo.
10. Toda Jaz ju še enkrat blagoslovim in Robertu nakažem, da zdaj vse pozove, naj gredo naprej.

189. POGLAVJE

CIPRIJAN Z GOSPODOM, KATEREMU SE ZAHVALJUJE. CIPRIJANOVA RAZGLABLJANJA O RIMU.

1. Robert gre zdaj k svojim številnim prijateljem in jim naznani, kaj se mora zgoditi po Moji volji.
2. Medtem pa se Mi približa pater Ciprijan, ki je zapustil svoje prijatelje Dismasa in očeta Tomaža z generalom, in reče: »O Gospod, Ti najboljši Oče vseh ljudi in angelov! To čisto peklensko dogajanje je trajalo precej časa. Vendar ni bilo zelo zabavno. Najboljša stvar pri tem je, da je z izginotjem tistega pravega prvotnega Satana zdaj izginila tudi zoprna podoba iz mojih prsi. Kajti brata Dismas in Tomaž sta iz mene izganjala hudiča skoraj tako, kot tam na severu izjemni Cado z navidezno Minervo. In jaz sem sedaj, kolikor sem se preiskal vsaj očiščen vsega, kar je bilo v meni rimskega. Pohlep, zavist, lakomnost, poželenje po moči in aroganca so zdaj daleč od mene. Z lahkotnim in svobodnim srcem zdaj stojim pred Teboj, o Gospod, in Te prosim za majhen blagoslov. Zavedam se, da je moja prošnja malce predrzna, vendar ker Si že tako obilno blagoslovil dobrega brata Roberta, ki je popolnoma vzhičen od čiste blaženosti, mi moje prošnje ne boš štel za nekakšno prevzetnost!«
3. Rečem Jaz: »Ne, ne, večno ne! Le malo si prepozen s svojo prošnjo. Kajti Jaz Sem te že blagoslovil!«
Reče pater Ciprijan: »Na meni je torej, da se Ti zahvalim, Gospod in Oče!«
4. Rečem Jaz: »To se je tudi že zgodilo! Saj sem to prebral v tvojem srcu in to je Meni najbolj veljavna in najbolj prijetna zahvala! Ampak, če si Mi že dal najboljšo zahvalo, zakaj bi potem hotel dodati še slabšo?«
Reče pater Ciprijan: »Ja, ampak o tem komaj kaj vem! Kako ima lahko dejanje, katerega se skoraj ne zavedam, kakšno vrednost pred Teboj!?«

Rečem Jaz: »Ker je to po Mojem Nauku v Evanjeliju, po katerem leva roka ne bi smela vedeti, kaj dela desnica dobrega v Mojem Imenu! Ali še vedno misliš, da se Mi mora zahvala, ki je Meni prijetna, ponuditi na rimski način z odmevnim zvonjenjem vseh zvonov, z najmogočnejšimi orgelskimi intonacijami, bobni, trobentami in pozavnami ter nesmiselnim vreščanjem latinskih hvalnic!? O prijatelj, glej, vse to je pred Menoj prava gnusoba! Kdor se Mi res želi zahvaliti, se Mi zahvaljuje v srcu, tako da ima njegov visoko modri um pri tem tako malo opraviti, kot ima navaden dninar pri kakršnikoli mojstrovini. In takšno zahvalo si Mi ti poklonil. No, če Sem s to izjemno zadovoljen, kaj si potem še želiš?«

5. Reče Ciprijan: »Moj Bog in moj Gospod! Ti Si predober, premilosten in preveč usmiljen, da šteješ že čiste misli srca kot nekaj, kar je Tebi prijetno! Ti vse pravilno urejaš in vodiš Svoje otroke na pravo pot, da nikoli ne morejo popolnoma zaiti. – Res sem že zelo zablodil in moje srce je v veliki stiski utripalo; toda Ti mu nisi dopustil, da bi v svoji noči otrdelo in ne bi bilo več sposobno utripati v ljubezni Zate. Zato Tebi edinemu večno vsa slava, vsa čast, vse obževanje in vsa naša ljubezen!

6. Kot pogosto opažam je na Zemlji zdaj spet zelo žalostno, mračno in temno; vendar je tako prav, kot Ti, o Gospod, dopuščaš. Kajti tudi plevel mora dozoreti in se njegove korenine posušiti, da odmrejo in potem lahko uničijo in odstranijo s podlage. Tako kot dobro, ki prihaja iz Tebe, se mora tudi zlo dejavno izraziti, da ga prepoznamo kot resnično zlo in ga zavrnemo. In tako zdaj pustiš zlobni rastlini, da se bohotno razvija, da se bo toliko prej posušila in odmrla.

7. Največje zlo na Zemlji je zdaj rimska duhovščina, ki se dviga pod krinko pobožnosti in se vzpenja vedno višje. Ko pa bo kmalu s svojim ošabnim parom kril treščila v bronasti strop Tvojih nebes, potem bodo njena krila uničena z ognjem nebes in zgodil se bo strašen in zadnji padec, po katerem se ne bo mogla več dvigniti. Res žalostna pot; vendar dobra, prava in pravična!

8. O Gospod, pred Teboj in pred Tvojo Zemljo sem bil slab in zloben hinavec in se vzpenjal vedno višje, da bi toliko globje padel. Toda, ko je bil moj padec popoln in dokončen, Si šele tedaj prišel Ti, o Gospod, in mi pomagal zopet vstati in iz hudiča naredil človeka po Tvoji meri. In tako, o Gospod, Ti nenehno počneš! Zato Tebi zopet vsa slava, čast, vsa hvala, vse obževanje in vsa ljubezen! Kajti Tvoje usmiljenje je neomejeno in Tvoja ljubezen in milost zapolnjujeta vse prostore neskončnosti. Nizke še bolj ponižaš, da postanejo popolni in se še bolj približajo Tvojemu srcu. Visoke pa dvigneš in jim pripraviš popoln padec, da bodo potem kot padli uvideli, kako je bil zaman ves njihov trud, in kako niso čisto nič pred Teboj, o Gospod! Blagor pa tistim, ki prepoznajo svoj zanesljivi padec in se ponižajo pred Teboj! Toda tisti, ki se hočejo v svojem padcu obdržati – tem trojno gorje! Kajti njihova pot bo vroča in njihova vrnitev skoraj nemogoča.

9. O Rim, o Rim! Zaman trkaš na železna vrata svoje stare moči! Glej, zapahi so zarjaveli in neupogljivi so prečni drogovi, s katerimi si zaprl vrata v Božje kraljestvo vsem, ki so hoteli vstopiti noter! Stojim pred Vsemogočnim Bogom in Njegove oči mi govorijo, da ti bo tvoje zadnje prizadevanje prineslo neslavno plačilo! Hlepiš po krvi in hočeš bljuvati ogenj po širokih zemeljskih travnikih. Toda gorje ti! Gospod ti je pripravil noč, ki te bo požrla, kakor lačna kača vrabca!«

10. Na to rečem Jaz: »Amen, ja, tako bodi; dobro, resnično in modro si govoril pred Mojim obličjem. In tako naj bo, kot si govoril pred Menoj!«

190. POGLAVJE

OČAKI PROSIJO ZA ODREŠITEV ZEMLJE. GOSPODOV ODGOVOR. O MOŽNOSTIH DRUGEGA JEZUSOVEGA PRIHODA.

1. Vsi preroki in apostoli pridejo k Meni Gospodu, in rečejo: »Ja, amen! Posvečeno bodi Tvoje Ime. Tako tukaj v Tvojih nebesih, kakor tudi na Tvoji Zemlji, ki je po Tvojem večnem Redu prava preizkušnja za rodove, ki se kalijo za večni obstoj pod Tvojim srcem! Toda samo to Te Sveti Oče prosimo vsi iz enega srca in iz enih ust, da končno narediš konec Satanovemu prekletemu početju! Odstrani škrlat s Svoje Zemlje in povzroči, da bodo zlato, srebro in ničevni žlahtni kamni izginili, da ljudje ne bodo več hlepeli po tej lesketajoči nesnagi, ampak stremeli le k čisti ljubezni in resnici! Vse te zaklade (Satanovega) duha je treba zakopati, da jih ne bo nikoli mogla obsijati svetloba Tvojega sonca, ker podenje za vsemi temi ničevnimi stvarmi preprečuje človeštvu, da bi prebudilo svojega duha po Tvojem Svetem Redu in potem iz njega črpalo neminljivo bogastvo za čas in večnost!
2. Končno naredi konec temu Satanovemu prekletemu početju! Z njegovim izginotjem iz sfere delovanja se bo človeštvo moralo vse bolj nagibati k vsemu dobremu in resničnemu, ker bomo mi potem posledično imeli zagotovo svobodnejše področje delovanja. Sicer bo človeštvo tonilo vedno globje v prepad. – Tvoje odločitve in poti so nedoumljive. Nihče razen Tebe ne ve, kako ravnaš v takšnih primerih, da na koncu vse pripelješ do edinega pravega in najboljšega cilja. Toda pri nekaterih bitjih bo najbrž potrebno predolgo časa, dokler ne dosežejo svoj vnaprej določen cilj. Zato bi bilo skrajšanje dolgih poti in trajanja časa, kot Si Ti, o Gospod, Sam obljubil Svojim ljudstvom, za vse nas, ki smo Božji, zagotovo najbolj goreča želja!
3. Res škoda za Tvojo sicer tako lepo Zemljo, da nikoli ne more zaceliti vedno novih zadanih ran, če Ti, o Gospod, ne odstraniš z nje vedno istih mučiteljev! – Toda Gospod in Oče, kar boš storil, stori to kmalu! Kajti drugače bodo ljudje medleli zaradi preveč tesnobnega pričakovanja stvari, ki bodo še lahko prišle nad Zemljo. Nam je seveda čakati lahko, ker smo v veliki blaženosti s Teboj, Sveti Oče, in je za nas tisoč zemeljskih let enako bežnemu pomladnemu dnevu. Toda za uboge brate na Zemlji, ki še vedno živijo v smrtnih telesih, tesnobne minute postanejo leta in leta postanejo večnost. Zato, o Oče, odpri Svoj bogati vrelec Svoje Ljubezni in Milosti in milostno obišči uboge na Zemlji in skrajšaj ta hudi čas! – Edino Tvoja presveta volja naj se vselej in večno zgodi!«
4. Rečem Jaz: »Dobro delate, da tako prosite. Vendar se vam z vašimi prošnjami dogaja tako, kot tistim, ki povsod pridejo prepozno in zato morajo biti tudi pred Menoj vedno prepozni, ker sem Jaz v vsem povsod prvi, in še posebej moram biti brezpogojno tukaj v nebesih, ker drugače ne bi bil zmožen ukrepati v zvezi s kakršnokoli prošnjo. Vi ste kot udi Mojega telesa, ki ne morejo delovati, preden jih Moj Duh ne spodbudi k dejanju. Če pa mora biti Moj Duh povsod v vas, kako lahko mislite, da Me lahko vaša prošnja premakne k dejanju, katerega nujnost Sem že spoznal, še preden se je katerikoli duh iz Mene razveselil svobodne zavesti?! – Skratka, Moji dragi otročiči, vedno in povsod ste prepozni! Kajti Jaz Sem že tisoč zemeljskih let prej za to poskrbel in vse začel tako, da morajo zdaj priti do izraza učinki in uspehi, ker drugače na koncu sploh ne bi bilo mogoče doseči splošnega glavnega namena, ki je vaše večno, ustvarjalno in najbolj svobodno življenje v odnosu do Moje božanske navzočnosti.
5. Če je sedaj na Zemlji v večini rimsko-katoliških držav, dopuščena tako imenovana religija, tudi rimska, ki je nastala z Mojim vplivom za razumevanje tistim, ki jim je zaupano državno krmilo – in ti (voditelji držav) sprejemajo takšne odredbe, zaradi

katerih mora propasti najbolj dominantna hierarhija, potem mislim, da je nemogoče storiti več!? Ali naj potem z enim zamahom z ognjem iz nebes izbrišem hierarhije? – Oh, to po velikem delu Odrešenja na splošno ni več mogoče! Nikakršnega splošnega potopa več in nobene Sodome in Gomore več!
6. Toda vsako zlo na Zemlji je zdaj svoj lastni sodnik in temu sledi tudi kazen za greh. Hierarhi so zahtevali svojo staro, pogansko, kruto duhovniško svobodo. In glej, dana jim je, vendar brez materialne moči! Kajti tudi materialna moč države je svobodna pod svojimi vladarji in je hierarhija nikoli ne more podjarmiti. Če pa hierarhi vsaj malo izkoristijo svojo okrutno svobodo, bodo s tem tisoče prepričali, da iz svoje slabe skupnosti preidejo k boljši, za katero je zdaj tlakovana najbolj svobodna pot za dušo in duha. Medtem pa, ko vi tukaj prosite, jih je že na tisoče odpadlo od Rima! Ali je mogoče čas še krajšati? Ali ni vse storjeno za njegov propad, ki je zdaj postal nujen?
7. Kako bi lahko spet prišel na Zemljo, kot Sem obljubil, če ne bi bila hudobna hierarhija v svojem starem delu na ta edini učinkovit način popolnoma odpravljena!? Če bi prišel k ubogim brez tega, bi me hierarhija morda zgrabila in Me znova križala. Če pa bi prišel k bogatim, bi Me izobčili in ves pekel bi se razplamtel proti Meni, desetkrat hujši kot kdajkoli prej, in ves svet bi se razmesaril v dolgotrajni, najstrašnejši vojni. Če pa bi Jaz prišel kot Bog – no, boste zagotovo razumeli, da bi bila cela Zemlja sojena in nobeno bitje na njej ne bi moglo svobodno dihati.
8. Ko pa pridem na Zemljo, lahko pridem samo k ubogim. Zato mora bogataška hierarhija najprej doseči v vsem najglobljo revščino. In šele takrat bo možno pravično, hitro uravnovešenje vseh oblasti željnih teženj na Zemlji in hkrati Moje hitenje k izgubljenim.
9. Vaša prošnja je bila vseeno pravilna, ker vam je bila tako dana; vendar je bilo Moje dejanje daleč pred tem!
Zdaj pa prihaja Robert-Uraniel s svojo množico! Zato se pripravite na potrebno nadaljevanje poti!«

191. POGLAVJE

ODHOD V VELIKO DVORANO POPOLNOSTI. ROBERT IN HELENA S CADOM PRED ZAKLENJENNIMI VRATI V NEBESA.

1. Vse se zdaj hitro zgodi po Moji volji. In Robert-Uraniel pride in reče: »Gospod in Oče, vse je urejeno po Tvoji volji, po Tvojem Svetem Redu!«
2. Rečem Jaz: »Pojdi torej proti jutru, kjer vidiš v navidez veliki razdalji dva mogočna stebra! Tam je četrta velika dvorana popolnosti, kjer se dejansko nebesa šele začnejo za sfero tvoje ljubezni in znanja. S seboj vzemi svojo ženo, da boš lahko z mojo posebno ljubeznijo v sebi, kot popoln vstopil v kraljestvo svoje ljubezni in svojega znanja! Tako bodi!«
3. Ob teh Mojih besedah Robert-Uraniel objame svojo Heleno z vso svojo ljubeznijo in Me prosi, če bi bilo po Mojem Redu, da vstopimo v veliko dvorano popolnosti tako, da Sem Jaz med njim in Heleno.
Jaz pa mu rečem: »Enkrat moraš začeti hoditi svobodno, sicer boš vedno potreboval povodec! – Ampak Jaz bom že tako ali tako prisoten v veliki dvorani, ko boš vstopil vanjo. Zato ne skrbi Zame in ne razmišljaj ali sem Jaz tukaj ali tam. Kajti kamorkoli boš vedno šel z ljubeznijo do Mene, tam bom tudi Jaz s teboj, ker Sem Jaz Sam tvoja ljubezen do Mene! Pravzaprav Sem prisoten povsod, kjer je v kateremkoli srcu Zame prava in čista polnost ljubezni. In zato pojdi naprej in odpri vsem nam v polnosti vrata v kraljestvo popolnosti tvojega srca!«

4. Tedaj se Mi Robert globoko prikloni in se nato takoj odpravi na pot. Vesel hodi s svojo Heleno, ki ga na poti sprašuje, kako se mu pravzaprav zdi tukaj v Božjem Kraljestvu, ali se že počuti povsem domače ali pa se mu morda ne zdi pogosto, kot da bi bil v tuji deželi?« -
Robert-Uraniel na to odgovori: »Včasih se mi zdi zelo tuje, še posebej, ko Gospoda ni zraven mene. Ko pa je Gospod viden blizu mene, se spet počutim popolnoma domače. Vendar zdaj ob tebi, najljubša Helena, se mi zdi manj tuje, kot prej ob Zaharielu. Le pojavi, ki pridejo in kmalu spet izginejo, se mi zdijo še vedno zelo čudni, ker se pogosto pojavijo tako nepričakovano. Vendar to sploh ni važno, ker sem se na to že navadil. – Ampak zdaj so vrata že tukaj – vendar zaklenjena! Kaj pa zdaj?!«
5. Reče Helena: »No, v Gospodovem Imenu jih bomo poskusili odpreti. Poglej, tam je zlati ključ!«
Robert takoj vzame zlati ključ in ga začne vrteti levo in desno. Toda velika vrata se ne odprejo. Spet obrača ključ in pritiska še močneje kot prej na obe vratni krili – a zaman! Vrata se kljub njegovi moči ne odprejo.
6. Zaradi tega je Robert nekoliko zaskrbljen in reče svoji Heleni: »Glej, moja ljubljena žena, če zopet odgovorim na tvoje vprašanje ti moram odkrito priznati, da se tokrat počutim zelo tujega, kot nekdo, ki so ga zapustili v stiski vsi njegovi prijatelji in pomočniki! Ozri se okoli sebe in mi povej, ali vidiš koga v širni daljavi!? Razen prijatelja Cada, ki nama je sam od sebe popolnoma tiho sledil, ne vidim nobene duše in zato tudi nobenega duha! – Kaj porečeš moj angel, na ta popolnoma nepričakovan nebeški zaplet?!« -
Reče Helena: »To je res čudno! Ne vidim nikogar razen Cada in vrat se ne da odpreti! In navsezadnje naju je Gospod Sam poslal sem! Poskusi še enkrat odpreti vrata! Jaz ti bom pomagala – mogoče nama bo uspelo!«
7. Robert znova obrača ključ v vseh smereh, medtem ko Helena zelo močno potiska obe krili vrat. – Prizadevanje traja nekaj časa, vendar je neuspešno. –
Ko sta oba že nekoliko utrujena, reče Helena: »Veš, moj ljubljeni Robert-Uraniel, nihče se ne more počutiti dolžnega nekaj narediti, kar je preko njegovih zmožnosti. Vse svoje moči sva že porabila, da bi odprla nebeška vrata, teh pa se sploh ne da odpreti, za kar midva nimava nobene krivde. Potem pa naj ostanejo zaprta v Gospodovem Imenu! Še vedno pa bi lahko prosila za pomoč prijatelja Cada. Kdo ve, morda se on na to bolje spozna od naju.« -
Reče Robert-Uraniel: »Prav imaš! Takoj ga bom vprašal!«
8. Tedaj Robert-Uraniel nagovori Cada, rekoč: »Najdražji prijatelj, samo ti si naju, tako rekoč, do sem prijateljsko spremljal, medtem ko ni nikjer drugje nikogar videti. Ti si tudi slišal Gospodov meni namenjen ukaz naj grem z ženo sem in odprem ta vrata. Vendar so vsi moji najmočnejši poskusi propadli. Tudi pomoč moje žene, ki ni bila šibka, je bila zaman. Zato te prosim, ko si že tukaj, da mi pomagaš še tretjič poskusiti odpreti ta ogromna vrata. Morda jih bomo vsi trije vendarle uspeli odpreti – potem blagor nam! Če pa nam spet ne uspe, kar je očitno najbolj verjetno – no, potem pa lahko Gospod z nami naredi, kar hoče!«
9. Reče Cado: »Dragi prijatelj, moje delo ti bo prineslo zelo malo blagoslova. Ti si poklican in izbran! Vendar ti bom vseeno pomagal, če pa ti bo moja pomoč kaj koristila, za to seveda nikoli ne morem jamčiti! Toda zdaj v Božjem Imenu začnimo!«
10. Robert spet prime ključ in ga sedemkrat obrne na levo. Ker se vrata kljub vsemu trudu še vedno ne odprejo, obrača ključ v desno, dokler ga lahko, medtem pa ves čas z veliko silo potiska vrata. – Vendar vrata se ne vdajo in ostanejo zaprta.
11. Robert-Uraniel se popraska za ušesi. – In Cado reče: »Saj sem ti prej rekel, da ne bo šlo! Dobro vem, da so te duhovne stvari bolj trmaste od zemeljskih. Lažje bi bilo na

Zemlji premakniti goro, kot odpreti tukaj tako trdovratna duhovna vrata! – Moj nasvet bi bil, da se s to zadevo počaka! – Pokrajina je tukaj resnično čudovita, tu pa so tudi vrtovi in sadeži vseh vrst v velikem izobilju. Kaj bi še več hoteli?! Naša usoda ne more biti v tem, da nenehno vznemirjamo Gospoda Boga Jezusa, kar upam, vesta tako dobro kot jaz! Zato nam je dodeljen ta kraj v Božjem Kraljestvu, kjer moramo počakati tako dolgo, dokler nam ta velika nebeška vrata ne odprejo višje sile. Kajti mi jih verjetno nikoli večno ne bomo mogli odpreti. Kar mi lahko storimo, je po mojem mnenju to, da se tudi tukaj držimo evangelijskega nasveta, ki se glasi: 'Iščite in našli boste! Prosite in dano vam bo, in trkajte in odprlo se vam bo!' – Kdo ve, ali ne bi bila vrata že pred nami odprta, če bi se držali tega evangelijskega nasveta, namesto da smo obračali ključ!? – Kaj meniš ti, moj prijatelj, o tej zadevi?«

12. Reče Robert-Uraniel: »Ja, ja, prijatelj, popolnoma prav imaš! Temu sploh ni mogoče ugovarjati! – Toda zakaj me je Gospod v bistvu prisilil, da sem pohitim in odprem ta vrata, ker nas vse čakajo za temi vrati pomembne stvari? In zdaj sem tukaj in čakam, da se nebesa odprejo in se z vrati ne ukvarjam. Glej, pri Bogu, to je nekoliko čudno! – Ampak karkoli že bo, bom upošteval tvoj nasvet!«

13. Helena reče: »Prijatelja, zato da lahko vstopiš v Božje Kraljestvo je resnično veliko potrebno. Tudi, če bi nekdo, tako kot jaz, v najbolj resničnem žaru najčistejše ljubezni do Gospoda, ležal na Gospodovih Svetih prsih in kot dojenček sesal milostno mleko življenja, je to, kot je tukaj razvidno, malo uporabno, kajti ko pridemo do dejanskih glavnih vrat nebeškega kraljestva, jih najdemo prav tako zaklenjena, kot nekdo, ki bi morda prišel v najbolj ravni liniji od spodaj. Zares je to zelo čudno! – Zdaj me nič bolj ne moti, kot ta čudovita, sijoča obleka! Če bi imela čisto navadno kmečko obleko namesto te sijoče, bi me ta zavrnjen vstop v pravo nebeško kraljestvo veliko manj motil. Resnično bi se človek v tem primeru lahko vznejevoljil na Gospoda! Najprej mleko in med najboljše kakovosti – in zdaj še kapljica grenkobe! In namesto nebeškega kruha, ki smo ga prej v izobilju uživali, zdaj prihaja ovsena kaša! Na zdravi obrok! Robert, ali se tudi tebi ne zdi tako?! – To bo res dana čudna nebeška sladica! – Ampak, ko bi se lahko jaz uboga norica, le znebila te neumne obleke! Zdaj me pa že strašno moti! Moj ljubljeni Robert, ali je tebi še vedno všeč tvoje zvezdnato oblačilo z Urana?«

14. Reče Robert: »Iskreno rečeno, bi imel milijonkrat raje nekaj drugega! V tem zvezdnatem oblačilu se zdaj počutim kot nekakšen nebeški osel! Pri Bogu, da bi zdajle imel raje oblečene usnjene hlače in jakno iz najbolj grobe tkanine! Še nikoli v vsem mojem zemeljskem in duhovnem življenju se nisem tako sramoval, kot tokrat v tem fatalnem nebeškem oblačilu! Ko bi ga le lahko zamenjal za nekaj drugega!«

Reče Helena: »Jaz bi svoje uporabila kar za kuhinjsko krpo, saj ni nič bolj patetičnega kot nositi kraljevsko oblačilo na pastirskem pašniku prašičev.«

15. Reče Cado: »Moja najdražja prijatelja, govorita kot iz mojega srca! Kristus kot Bog in Gospod neskončnosti, je moral tudi tako občutiti, saj je tako pogosto zelo nasprotoval razkošnim, sijočim oblačilom. Tudi tukaj v kraljestvu vse Svetlobe, kot Gospodar neskončnosti, resnično nosi nesvetleče, najpreprostejše oblačilo. Tudi sam sem največji sovražnik vsakega sijočega oblačila, bodisi v materialnem svetu ali tukaj v duhovnem kraljestvu. Verjetno so v sijoče halje oblečeni modri angeli v nebesih. Za ta kraj pa je veličastno nebeško oblačilo popolnoma neprimerno, zato vama tega ne morem očitati. Toda kje bi lahko dobila drugega? Zato tega obdržita, dokler ne dobita drugega. Zato naj vaju tudi ne moti to sijoče nebeško oblačilo. Če zdaj v vajinih očeh nima nobene vrednosti, potem je vse v redu in prav; kajti v mojih očeh takšen nebeški sijaj nikoli ni imel nobene vrednosti. – Toda kaj bomo počeli, medtem ko čakamo, da se odprejo vrata? – Ali bomo začeli iskati, prositi in trkati?«

16. Reče Helena: »Mislim, da pustimo vrata pri miru! – Če nam jih Gospod noče odpreti, naj ostanejo za vekomaj zaprta, amen!« -
Reče Robert: »Pravzaprav se povsem ne motiš, moja najdražja Helena! Ampak veš, če se že pride do - tako rekoč – zadnjih nebeških vrat, se je treba še malo potruditi in priti skoznje! – Prositi ni nečastno, še manj iskati, a kar zadeva trkanje, bom takoj šel na krilna vrata kot zemeljski bobnar v polku in naredil tak hrup, da se me bo dobro slišalo! – Ampak to je res lepo – prej sem kot angel z Zaharielom opravil najobsežnejše potovanje po nebesih, zdaj pa stojim v vajini družbi, kot neumni vol na gori! Zdaj manjka samo še famozna Minerva!
17. Reče Cado: »Mi o volku, volk na vrata! Pravzaprav, če se ne motim je že tu! Le kako se je bomo zdaj znebili!« -
Povsem presenečena reče Helena: »No, mora imeti dober sluh! No, Robert-Uraniel, to bo lepa prigoda! Ali si jo res moral omenjati v tem našem že tako mučnem položaju! No, to bo pa lep kvartet. Na koncu nas bo še vse tri zvlekla s seboj v najgloblji pekel, Bog nas obvaruj!«
18. Reče Cado: »Ah, to ne pride v poštev! Edina usodna stvar je v tem, da ko je enkrat tu, se je ne da tako kmalu spet znebiti!«
Reče Robert: »Potem pa ji poskusimo preprečiti priti sem; kajti zagotovo bomo še vedno opremljeni s toliko božanske moči!«
Reče Cado: »Poskusi! Ampak mislim, da to ne bo pomagalo; ker bo takoj rekla, da ima tudi ona polno pravico, da pride do vrat Božje hiše in si želeti vstopiti. – Če ji bo dovoljeno vstopiti, je pa seveda drugo vprašanje. Vendar, da ne bi prišla do vrat, ji ni mogoče preprečiti. – Zato jo pustimo neovirano hoditi in se pretvarjajmo, kot da je nismo opazili. Če bi nas potem vseeno ogovorila, no, potem ji bomo povedali nekaj takega, česar zagotovo ne bo hotela poslušati. Vendar se do nje ne smemo obnašati prijateljsko in še manj kot oblastni sodniki – ampak povsem ravnodušno, kar težko prenaša. Tako se je bomo čimprej znebili. Kajti, mislim, da jo zelo dobro poznam.«

192. POGLAVJE

MINERVA (SATANA) PRED VRATI.
HUDO SREČANJE S HELENO.

1. Reče Robert: »Pri Bogu, ta nasvet je res zelo dober! Ampak, moj najljubši Cado, takoj je očitno, da nisi Evropejec, saj oni vključno z mano, niso sposobni tako modrega vpogleda. – Zdaj pa tišina, kajti ona že zelo hitro prihaja k nam! Še vedno nosi čudovito oblačilo in navidezni meč iz pločevine in kartona! Zdi se, da tudi ni izgubila ničesar od svoje izjemne lepote! Resnično, treba je priznati, da si je glede njene postave nemogoče predstavljati kaj lepšega! Res je neskončno lepa in očarljiva! Skoraj bi lahko trdil, da drago Božanstvo ne bi moglo priklicati v obstoj nekaj lepšega! – Ampak mislim, da tudi njene postave ne bi smeli preveč hvaliti, kajti potem bi lahko postala še bolj nečimrna in ponosna, kot je že zdaj.« –
Reče Cado: »Ja, ja, sploh ne govori z njo, sicer se je ne bo dalo tako zlahka znebiti!«
2. Minerva, ki je že za Cadovim hrbtom, reče: »Tako je, vedno zadeneš žebljico na glavico! O ti nesramnež, ti! Ti boš druge učil, kako naj se me čimprej znebijo, kot da sem se že kdaj komu vsiljevala! Za to imam najbrž preveč časti in ponosa. Ti pa, moj prijatelj Cado, se sploh ne smeš bati, da bi se mene težko znebil. Kajti veš, da se že dolgo poznava. Ali naj te mogoče pokličem s tvojim pravim imenom?!«

3. Reče Cado: »Utihni! Sicer boš takoj doživela novo izkušnjo moje, tebi že znane vljudnosti! Tam so zaklenjena vrata, poskusi, če te bo kdo spustil noter! Saj tudi ti sodiš tja, kjer je zagotovo bolje kot zunaj zaklenjenih vrat.«
Reče Minerva: »Piši me nekam! – Delam, kar hočem in nikoli, kar ti hočeš! – Ali to razumeš?«
4. Reče Cado: »Oh, to popolnoma razumem! Pravzaprav si nečimrna in ponosna in zato tudi izjemno neumna! Kako bi lahko potem storila in želela tisto, kar bi ti lahko resnično koristilo za večnost? Če pa nam imaš še kaj za povedati, potem uporabi bolj primeren jezik z boljšimi izrazi! Kajti, če že mene ne upoštevaš, potem upoštevaj našo najbolj nežno, pravo nebeško damo, ki je tukaj prisotna!«
5. Reče Minerva: »Poberi se s to podeželanko. Ta naj bi bila prava nebeška dama? Ta navadna proletarska zalega – in na koncu naj bi jo še spoštovala!? Jaz - prvo bitje v vsej neskončnosti! In ona, zadnja iz najbolj razvpitega Lerchenfelda! (predmestje Dunaja – op. prev.) No, no! Lepo si predstavljaš nebeško damo, če praviš temu pravemu dunajskemu izmečku nebeška dama! Čestitam, res si prišel zelo daleč s svojo nebeško modrostjo!«
6. Tedaj jo prekine Helena, ki kar žari od jeze, rekoč: »No, ti ponosna mrha! Ali veš morda še kaj hujšega o meni, ti pujsa vse neskončnosti! Le glej, da ti cela neskončnost ne postane pretesna! Ta glavna mrha vseh fiksnih zvezd se hoče name spraviti! No, le počakaj, na pravo si naletela! Jaz ti bom že zloščila tvojo oslovsko nagubano kožo, ker te tako zelo srbi! Glej, glej, in ti mi praviš proletarska zalega!? Le glej, da se hitro pobereš, sicer ti pokažem, kje so večni Božji tesarji zate naredili luknjo!«
7. Reče Robert: »Toda prosim te, moja najdražja Helena, ti moja najveličastnejša žena, ki te mi je dal Sam Bog v nebesih, ne razburjaj se! To bi bila večna škoda za tvoja čudovita, lepa usta! Glej, če tej navidezni Minervi sam Bog se sodi, kako naj ji potem šele mi sodimo!? Ona je takšna, kakršna je! Saj veš, da ne rastejo datlji na osatu in na trnovi meji ne rastejo fige! Zato naj govori, kar hoče! Kajti njen glas ne doseže naših ušes in zato še manj naših src!«
8. Reče Helena: »Ja, ja, to vem. Vem pa tudi, da moraš kot pošten kristjan zapreti hudiču gobec, če ga ta preveč na široko odpre! Poglej, zdaj je prijazna in tiho, saj vidi, da ne more biti nikoli bolj groba, kot kdo izmed nas! No, naj samo še enkrat pisne, in ji bom zapela pravo lerchenfeldersko pesem, katere bo imela za vso večnost dovolj! Ampak, ali si jo res moral tudi sem priklicati?«
9. Reče Cado Minervi, ki se kar trese od jeze: »No, ali si že pri koncu svojega grobega besednjaka, da se ne moreš dostojno odzvati na dostojanstvene pohvale, ki si jih pravkar prejela od drage gospe iz Lerchenfelda? Zdi se mi, da si naletela na pravo mojstrico in zdaj s svojim molkom priznavaš, da ima Lerchenfelderka prav!«
Reče Minerva: »Prosim te, ne omenjaj mi več te obešenjaške ženske, ker jo imam čez in čez dovolj!«
10. Helena jo prekine: »Le glej, da se spraviš stran od tod, sicer jih boš fasala po svojem smrkavem velikem gobcu!« -
Reče Robert: »Toda prosim te, Helena, za Božjo voljo! Namesto, da bi šli v čista Božja nebesa, bomo prišli v lerchenfeldersko kanalizacijo! Pomisli, kako si kot prava Božja ljubljenka ležala na Gospodovih Svetih prsih in vsrkavala vso Njegovo milost – in zdaj si, razen malo boljšega Nemca, spet popolna lerchenfelderska podeželanka! Glej, ta način moraš popolnoma opustiti, sicer se ti vrata še dolgo ne bodo odprla!«
11. Reče Helena: »No, mislim, da ti je kar malo žal, da sem tej večni mrhi povedala nekaj resnice v obraz?«
Reče Robert: »Ne, moja najdražja Helena, to zagotovo ne! Mi je pa žal za tvoja usta, ki so postala že popolnoma nebeška in zdaj, ko so že govorila celo z Bogom in me

naučila nekaj res čudovitih lekcij ljubezni, spet prehajajo v lerchenfelderska, in to prav tukaj, tukaj pri najpomembnejših vratih Božjega Kraljestva v pravo večno življenje!«
12. Reče Helena: »Kaj! Usta sem, usta tja! Resnica mora nekoč priti na dan! Da pa se resnica tudi najlepšim ustom ne poda najbolje, je stara stvar, pa naj zveni lerchenfeldersko ali saško! – Kako pa to, da resnico, ki prihaja iz mojih ust, prikazuješ kot slabo zvenečo, medtem ko se ti zdi laž, ki prihaja iz prav tako lepih ust te večne vražje ženske, ne zdi tako zelo grda!? Če ti je žal za moja usta, ki na lerchenfelderski način dajejo pravo lekcijo tej večni jezikavi bogokletnici, koliko bolj bi ti bilo žal za tista ljubka usta, prek katerih ustnic beseda resnice nikoli ne bi prešla?! Raje ji povej nekaj dobrih očitkov v obraz in me pusti govoriti, ko sem pri volji!«
13. Reče Minerva: »Ali si končno končala, ti groba Lerchenfelderka!? Gotovo te ni nihče naučil vljudnosti, kajti nič bolj grobega še nikoli ni prodrlo v moja ušesa.«
Helena jo spet prekine: »No, le glej, da ne dobiš razjede na ušesih. Ali si ti k meni mogoče prišla vljudno!? In jaz naj bi tvojo vljudnost prenašala z vsem srcem in ponižnostjo, kot pobožni jezuitski spokornik. Povem ti, če mi takoj ne izgineš izpred oči, bodo tvoja ljubka usta kmalu dobila drugačen videz!«
14. Reče Cado: »Umiri se, Helena, in tudi ti, prijatelj Robert! Zdaj bom sam govoril z Minervo in se skušal z njo dogovoriti o nečem zelo pomembnem. Toda medtem morata biti vidva popolnoma tiho.« -
Reče Robert: »Ja, brat, stori to! Res bi bil zelo vesel, če bi se je kmalu znebili. Pravo seme razdora se širi iz nje na tiste, ki se ji preveč približajo! Verjamem, da če bi ji uspelo priti v Božja nebesa, bi v najkrajšem času naredila zmedo med angeli. – Želim ti veliko sreče pri tvojem zagotovo zelo hvalevrednem projektu! Le da dvomim v najmanjši uspeh tvojih prizadevanj, ker bo to bitje dobro delovalo le v primeru, če bo prisiljeno, vendar nikoli, nikoli ko bo popolnoma svobodno!«
15. Reče Cado: »Morda se povsem ne motiš; vendar si kljub temu za to ne bi upal zastaviti svojega odrešenja! Večnost je neskončno dolga. In tako bi se v zaporedju časov in stanj lahko še marsikaj zgodilo, o čemer še noben duh ni razmišljal. Zato predpostavimo, da je vse mogoče, kar ni v očitnem nasprotju z božanskim Redom. Toda staviti na to, ali je to ali ono možno ali ne, je tako kot dvomiti v samo božansko Modrost. Bogu je vse mogoče, zakaj ne bi bila tudi popolna Satanova spreobrnitev?

193. POGLAVJE

INDIJSKA MODROST O SATANU.
OPOMINJANJE K POTRPEŽLJIVOSTI.

1. Cado nadaljuje: »Nekoč sem v knjigi starodavne indijske modrosti našel uporaben odlomek, ki se glasi nekako takole:
2. 'V prvinskem večnem Bitju je bil samo Bog. In On Sam je bil Neskončnost in Večnost v najbolj jasni viziji Samega Sebe. Njegovim mislim in idejam ni bilo konca. Tako kot se v soparnem večeru srečujejo nešteti roji najrazličnejših muh enodnevnic, v neukročeni svobodi brez kakršnegakoli zaznavnega reda, tako so se Misli in Ideje Božanstva dvigale v Božanstvu sem ter tja in gor in dol. Toda neskončni prostor je bil še vedno popolnoma prazen. Neskončno Božanstvo je v Sebi videlo svoje velike Misli v spontani svobodi. Potem je ločilo ideje od misli (večje osnovne ideje od preprostih individualnih misli) in to je bila prva ureditev v Samem Božanstvu. Potopoma je Božanstvo ideje utrdilo; le mislim je bilo puščeno, da se svobodno gibljejo.

3. Ko pa so bile ideje vedno bolj fiksirane, se je izkazalo, da niso popolnoma čiste. Potem se je Božanstvo odločilo, da očisti Svoje lastne ideje in loči čisto od nečistega. Ko je bilo to popolnoma doseženo, je potem Božanstvo vse nečisto postavilo kot onstran Sebe, učvrstilo s Svojo vsemogočno voljo in oživilo z duhom Svojih najbolj svobodnih misli.
4. In iz tega se je pojavil velik duh, poln nečistosti, namenjen za očiščenje prek drugih sedmih duhov, ki jih je Božanstvo priklicalo v obstoj iz Svojih čistih idej preko svobodnega Duha Njegovih Misli.'
5. In vidiš, brat Robert, tukaj pred nami stoji ta prvi veliki nečisti duh, na očiščevanju katerega se še dela. Zato ne smemo takoj dvomiti, ali to traja dlje, kot pri kom drugem. Ta duh je zagotovo najbolj nečista stvar, ki si jo lahko zamisliš, vendar bo v svojem času sposoben popolnega očiščenja. Zato ne smemo biti nestrpni, ker je bilo nas lažje očistiti, kot tega duha, kajti majhen prostor je lažje očistiti, kot celotno stvarstvo. Ta duh je sam po sebi globalni izraz celotnega stvarstva, medtem ko je treba Zemljo s vsemi bitji obravnavati le kot atom njenega dejanskega bistva, saj je majhen duh, kot si ti, lažje očistiti, kot ta največji ustvarjeni prvotni duh, ki se predstavlja v celotnem Stvarstvu. Ker pa je za očiščenje takšne veličine potrebno nekaj več kot to, da si nekdo v minuti umije obraz s pestjo vode – je treba o tej Božji zadevi zelo natančno premisliti in se z vso potrpežljivostjo podrediti Božjim navodilom! Toda zanikati bitju možnost, da postane čisto, bi bilo nekaj zelo drznega in hkrati nekaj zelo malenkostnega – če bi človek sodil veliko Naravo in njene okoliščine po svojih zelo majhnih merah in okoliščinah. – No, dragi prijatelj, to malo upoštevaj in boš potem lažje razumel moja prizadevanja. – In sedaj k Minervi!«

194. POGLAVJE

MINERVIN (SATANOV) LAŽEN NAUK. CADO GA S PREPRIČLJIVIMI PRIMERI OVRŽE.

1. Tedaj se Cado obrne k Minervi in reče: »Kako dolgo boš Satana še zlorabljala naše potrpljenje?! Ali nočeš delati ničesar drugega, kot samo slabo in hudobno?! – Glej, noben duh ne more dojeti potrpežljivosti, ki ti jo je Božanstvo vedno izkazovalo, in poti, ko so bile ubrane za tvoje očiščenje, ti pa si še vedno popolnoma ista, kot si bila na začetku vseh časov! Ampak do zdaj, kar je res grozno pomisliti – tako dolgo, zaman! Mislim, da je skrajni čas, da svoje celo bitje spraviš v red, ki ti ga je Bog od večnosti zvesto in jasno določil!«
2. Reče Minerva: »In kaj sem storila, kar je bilo v nasprotju s tvojim Božanskim Redom? Kar naprej govoriš o nekem Božanskem Redu in v bistvu se zdi, da sploh ne veš, kaj in kakšen je dejansko Božanski Red. Če jaz, kot izločeni nečisti del predstavljam večno nasprotje čistemu delu Božanstva, in to nespremenljivo, tako kot Božanstvo Samo ostaja nespremenljivo v Svoji božanski čistosti – ali je potem to nekaj drugega od samega božanskega Reda v celoti?! In kaj počnem, da bi se lahko označilo kot nekaj, kar je narobe pred Bogom, torej kot nekaj slabega in hudobnega?! – Res je, da sem vedno skušala človeštvo z ognjem, v njegovi kreposti in ljubezni do Boga. Če je bila, no, potem se je moja skušnja za vse večne čase končala. Če pa te ni bilo, je moja skušnja pomenila novo priložnost, da se človeštvo utrdi v resnični kreposti preizkušene v ognju.
3. Ponosnega naredim še bolj ponosnega, da bo na koncu zaradi te pregrehe ponižan. Kajti, te pregrehe nič bolj ne ozdravi, kot njena čezmernost, če ne že na materialnem

svetu preizkušnje, potem zagotovo prej ali slej tukaj, kar je moral neki Cado sam izkusiti na sebi! – Tako tudi jaz naredim čutne koze še bolj čutne in pohotne, kot so od začetka, dokler se v svoji pregrehi ne zapletejo do zadnjega življenjskega vlakna in jim njihova odvisnost postane največja bolečina in trpljenje, tako da potem šele po lastnem nagibu tej pregrehi obrnejo hrbet in začnejo hoditi po poteh čistosti. Že v materialnem svetu sem z določenimi telesnimi boleznimi postavila meje čutnemu hrepenenju. Če pa to ne pomaga imam tukaj v duhovnem svetu še veliko močnejša sredstva, da na koncu naredim to pregreho čim bolj zaničevano.
4. In tako počnem z vsako pregreho. Res je, da sem očitna pospeševalka pregrehe. Vsako pregreho postavim na preizkušnjo. Toda nikoli nisem nagrajevala za pregreho, razen grešnika, ki je še premalo grešil, da bi pregreho zasovražil; potem sem si seveda morala prizadevati, da sem grešnika z vsemi vrstami skušnjav naredila še bolj grešnega in ga pripeljala do vrha grešnosti, kjer je nato moral prepoznati pregreho kot tako, da bi jo potem zasovražil in se ji za vedno odpovedal. – Jaz in Božanstvo vedno stremiva k istemu cilju, namreč očiščenju ustvarjenih duš, da postanejo sposobne prenesti najbolj čistega in vsemogočnega ustvarjenega Božjega Duha.
5. Bog je lončar, jaz pa sem ogenj! – Tako kot noben lonec ni pripravljen za kuhanje, dokler se sam ne utrdi v ognju, tako tudi nobena duša ne more prenesti ognja božanske ljubezni, dokler se skozi moj ogenj ne okrepi in postane ognjeno odporna. Ampak, če delam, kar moram, kako si upaš reči, da nisem po Božjem Redu, ki sem mu večno podrejena, tako kot vse stvari. Seveda, če mi lahko dokažeš, da sem nagradila pregreho, potem imaš prav! Če pa sem jaz največja in najbolj neizprosna kaznovalka pregrehe, potem tvoj govor ne vzdrži in strga lubje tam, kjer ne bo nikoli mogel dobiti vpogleda v jedro.
6. Ali si lahko predstavljaš dejavnost čisto pozitivnega gibanja? Ena noga mora počivati, torej narediti negativno gibanje, da bi v vmesnem času druga noga naredila prosto, pozitivno gibanje! Ena noga mora torej vedno delati greh proti gibanju, tako da lahko iz nasprotovanja proti gibanju in iz gibanja druge noge nastane popoln korak. Ali ni potrebna noč, da bi videči cenil in posvečeval svetlobo?! Ali ni nujno, da obstaja navidezna smrt, da se potem slavi življenje!? In kakšna bi bila blaženost za duha, če v njem ne bi bilo mogočega občutka neblaženosti?! Če ne bi bilo bolečine, kakšno bi bilo potem dobro počutje? In, če ne bi bilo očitnega zla, kako bi izgledalo dobro?! – Glej, vse mora imeti svoje nasprotje, da lahko obstaja! In, če sem jaz osnova vsakega nasprotja, kako sem lahko potem proti Božjemu Redu?«
7. Reče Cado: »Moja draga Minerva! Če bi na univerzitetni katedri na Zemlji, in sicer v Freiburgu ali Jeni, Stuttgartu ali Berlinu imela tak govor o božanskem redu svojega satanskega bitja, bi med temi učenimi gremiji povzročila resnično nemajhno pozornost. Toda, če si mislila, da bi me s svojim trenutnim govorom lahko prepričala o dobroti svojega bitja, potem si se zmotila. Pravzaprav s tem dokazuješ, da se še nisi prepoznala in zato tudi sploh ne veš, kako si ustvarjena in v kateri smeri moraš slediti Božjemu Redu; in drugič, sploh me ne poznaš, niti po imenu, saj si upaš pred menoj govoriti takšne neumnosti!«
8. Minerva ga prekine: »Tvoje ime je Cado!« -
Cado nadaljuje: »To je ime moje suknje, ki jo imam zdaj na sebi. Vendar je moje ime drugačno! – Povej mi, kako ti lahko pride na misel, da želi Bog s pregreho izboljšati dušo, ali dopustiti da s kopičenjem grehov postane duša čista, plemenita in dovolj močna, da prenese Njegovega Duha? – Poglej, da ti zelo na kratko pokažem tvojo neumnost, te samo vprašam, ali oblačilo postane boljše in popolnejše, če se zemeljsko vzeto, dan za dnem na njem naredi novo raztrganino. Ali pa bo bela krpa, ki ima že nekaj madežev, postala čista in bela, če namesto, da bi jo oprali v čisti vodi, delamo

na njej kot smola črne madeže? Ali bo šola, ki ne uči nič drugega kot vlačuganje, preklinjanje, krajo, ropanje in ubijanje, na koncu dala čiste, prijazne, nežne, poštene, dobre, ljubeče in moralno izobražene ljudi? In ali bo bolnemu človeku bolje, če se mu pomaga s škodljivimi in strupenimi zdravili ter z udarci in drugimi nasilnimi kaznimi? Ali pa bo postal berač bogatejši, če se mu še tisto malo, za kar prosi vzame, namesto da bi se mu dalo?
9. O glej, slepa neumnica, lahko bi ti navedel še deset tisoč primerov, ko je eden dovolj, da pokaže očiten nesmisel tvojega govora! Ampak teh nekaj je dovolj, iz katerih boš, upam, morala uvideti v kakšnem neumnem duhu je bil tvoj govor in dozdeven nauk. Kaj si hotela s tem dokazati? Morda svojo nedolžnost, ker nisi nikoli nagradila nobene pregrehe!? O neumnost vseh neumnosti! Povej mi, kako je mogoče dati mrtvim nagrado? Kakšno nagrado daš lahko pečeni ptici, ker se je pustila ujeti, speči in pojesti? –
10. Na ta način hočeš še vedno prikazati, da deluješ po Božjem Redu!? In o sebi hočeš reči, da ti in Bog vedno stremita k enemu in istemu cilju!? – O ti nesrečnica! Hočeš se postaviti v enakovreden položaj z Bogom, in celo pred Njega, kot da bi bila skoraj boljša od Njega! – Glej, ljubezen moja, to je nekoliko prehudo! Tega v prihodnje ne bo mogoče več tolerirati! – Zato bo od zdaj naprej tvoja navidezna svoboda spet zelo močno omejena, ker si zdaj hudo kršila Božje pravice in jih slepo zlorabljala na Zemlji s svojimi Baalovimi služabniki, ki se v zlatu in srebru pretvarjajo, da služijo Bogu! Zlorabila si pravice kraljev in njihovih ljudstev, zato te bodo kmalu popolnoma uničili! In ne bo ti preostalo drugega, kot da se ukvarjaš z nekaj svojimi slepimi malikovalci tvojega nauka! Zdaj pa pojdi od tod, ker mi je tvoja prisotnost postala gnusna!«

195. POGLAVJE

MINERVA IN HELENA. CADO O POMENU KRALJEVANJA. KAKŠNO JE PRAVO SPOŠTOVANJE. MINERVIN ODHOD.

1. Minerva se obrne od Cada, in kot da že odhaja, reče: »Šla bom, ko bom sama hotela! Ampak nikomur ne bom dovolila, da mi zapoveduje, niti Bog, niti kdo drug, ki misli, da ima kakršnokoli moč nad mano! Ali razumete, gospod Cado?! – Jaz sem prvo veličanstvo vse Neskončnosti in vsa bitja morajo trepetati, ko dvignem svojo glavo in roko. Razumete, gospod Cado?! Z vami bom zdaj začela govoriti v povsem drugem tonu; kajti moja oblast in moja nikoli premagljiva moč mi dajeta do tega neizpodbitno pravico! Kje je tisti, ki bi mi jo lahko vzel?! Samo jaz sem gospodarica! Vse ostalo je od večnosti meni podložno hlapčevanje!«
2. Helena jo prekine, rekoč: »Dragi moji prijatelji in bratje! Zdaj pa ne zdržim več! Kaj si ta večna pujsa predstavlja je nerazumljivo celi neskončnosti! Zdaj hoče biti celo še več kot Bog, Gospod! O, ti mrha peklenska! Zdaj pa glej, da se čimprej spraviš stran!« Reče Minerva: »Utihni, ti lerchenfelderska gnojna krastača, sicer te bom uničila!«
3. Helena, katere jeza narašča, zelo glasno reče: »Kaj praviš, ti peklenska vžigalica!? Ti čudovita kasarniška lanterna, ti večna škatla parfumov iz vseh umazanih koncev sveta! Ti suha veja na drevesu spoznanja, ti grozna prasica, me hočeš uničiti? No, le počakaj, ti grozni, najbolj smrdljivi, peklenski kup gnoja! Ni dovolj, da hoče biti več kot vsi ljudje in Božji angeli, ampak hoče biti več kot Sam Bog! Ne, to je še vedno veliko premalo za Satana vseh satanov! On ali ona, karkoli je, vedno je isti Satan, ki hoče

tudi mene in zagotovo tudi vaju uničiti. Oh, ali ne bi bilo potemtakem vsemogočnemu prašiču vse mogoče?!«
4. Minerva, ki se kar trese od jeze, reče: »Ne, to je preveč! Bog, kako lahko dovoliš, da Tvoje najpopolnejše, prvinsko bitje tako grozljivo žali ta usrani črv?! Zapri gobec temu ostudnemu črvu, sicer se ga bom morala sama lotiti!«
5. Helena pripomni Robertu: »Aha, zdaj bi se že malo pogajala! Že kliče dragega Gospoda Boga! Ampak On ji bo nekoliko podkuril!«
Tedaj Minerva popolnoma razvneta od besa, stopi k Heleni in s kričečim glasom reče: »Če rečeš samo še eno besedo, te bom udarila, tako resnično, kot živi Bog!!«
6. Toda Helena poskoči od jeze in Minervo tako dobro udari po ustih, da pade nekaj korakov stran in nekaj časa leži popolnoma izčrpana. – Helena pa, zelo zadovoljna s svojo uspešno vzgojno akcijo, reče po dobro zadani klofuti: »Tu imaš, ti ošabna smrdljiva stenica iz pekla, to je majhen uvod! Ampak, če ti je všeč, lahko sledi glavna igra!«
7. Minerva vstane, si obriše obraz in reče: »Imam dovolj, da si ustvarim najbolj trdno predstavo o človečnosti in najnežnejši prijaznosti dragih otrok Gospoda nebes in Zemlje! – Ampak to je še posebej prijazno od tebe, Cado, ki si me na tistem hribu skoraj pojedel iz čiste ljubezni, da zdaj dovoliš, da se me tukaj klofuta, kot da sem zadnja gos na Zemlji! Ampak, to si boš zapomnil!«
8. Reče Cado: »Čisto prav ti je! Zakaj pa nisi šla, ko sem ti rekel, da pojdi!«
Reče Minerva: »Ali sem potem od Boga prejela svobodno voljo zato, da jo zaprem v najtesnejši prisilni jopič pokorščine?! Če bi Stvarnik želel, da ubogam, bi me zagotovo obdaril s poslušno voljo, kot je tvoja. Ker pa tega zagotovo ni hotel, potem sem takšna, kakršna sem – namreč poslušna svoji najbolj svobodni volji, ki ne uboga nikogar! Glej, če bi Bog vsa bitja in vse duhove enako obdaril s poslušno voljo, kdo bi potem lahko dal slepim ljudstvom na Zemlji vladajočega cesarja, kralja, vojvodo in princa? Zagotovo veš, da na Zemlji cesarji, kralji, vojvode in knezi ne poslušajo nikogar, razen v primeru dobrega nasveta v njihovo korist!«
9. Reče Cado: »O ja, to vem! Zato je Jehova govoril Izraelovim sinovom skozi Samuelova usta: 'K vsem grehom, ki jih je to ljudstvo že zagrešilo pred Mojimi očmi, zdaj dodaja še tega največjega, da od Mene zahteva kralja, tako kot pogani. Ja, imeli ga bodo, da jih bo kaznoval in odpeljal v ujetništvo!' – Glej, to je Božje pričevanje o kraljih. Ali lahko iz tega sklepaš, da sedanji kot prejšnji regenti izhajajo iz Božje volje? Povem ti, regenti vseh časov, tudi najboljši, niso prišli po Božji volji, ampak samo po volji ljudstev Zemlje in tako obstajajo še danes! Če bi neko ljudstvo prišlo do spoznanja, da bi Boga v vsej resnici postavilo za večnega Vladarja nad seboj, potem bi takoj osvobodil ljudstvo tega jarma in ga Sam vodil prek Svojih angelov v človeški podobi. Če pa ljudstva prosijo za nasprotno, torej za nenehno ohranjanje takšnega jarma, potem morajo tudi trpeti vse udarce, ki jim jih kaznovalna šiba brez vsakršnega prizanašanja zadaja.
10. Tvoj primer, s katerim si hotela olepšati svojo nepokorščino, je nesmiseln. Kajti vsi vladarji, pa naj bodo dobri ali slabi, ne izhajajo iz Božje volje, ampak iz volje in ošabnosti ljudi, ki hočejo biti veliki in mogočni v sijaju svojega kralja. Ker pa nespametna ljudstva nad seboj raje postavijo človeka kot Boga, Gospoda vseh večnih veličastnosti, in nato temu človeku podelijo takšno oblastno moč, s katero lahko kaznuje svoje podložnike po svoji volji, če ne spoštujejo katerega od njegovih zakonov. In ta moč je potem od zgoraj in kralj jo mora izvajati, ker je tako sojeno od zgoraj. Kajti zapisano je: 'V Svoji jezi je Bog dal Judom kralja!' Ne verjemi, da si lahko kralj želi, kar svobodno hoče, ampak verjemi, da mora kralj želeti tisto, v kar ga prisili Božja jeza. Čeprav kralju ni treba ubogati nobenega človeka, mora vseeno ubogati Boga, vede ali

nevede. Če pa izkazuje ljubezen pred nasiljem, bo tudi Bog ublažil Svojo jezo v kralju, ki ima moč in jo spremenil v ljubezen. Ali to razumeš?
11. Če me razumeš, potem bodi blaga in izvajaj ljubezen – potem te bo Bog pogledal in tvoje srce naredil še bolj blago! In blago srce te bo v vsej prihodnosti varovalo pred vsakim grdim ravnanjem, kajti blagi kralji se imajo najmanj za bati svojega ljudstva, če so njihova dejanja pravična po zakonu in nimajo napak. Pojdi in postani takšna, potem boš imela mir in boš spoštovana. Kajti pravo spoštovanje, kot tudi vsaka prava svoboda izhajata samo iz ljubezni. Kdor pa hoče vsiliti spoštovanje, tega ne bo nikoli prejel v resnici, ampak samo na videz iz strahu. In to spoštovanje ni spoštovanje, ampak le prekletstvo – in sicer prekletstvo, ki je od tvojega začetka enako! – Razumi to! Pojdi in se spremeni!«
12. Reče Minerva: »Ja, ja, grem, in če je mogoče, se bom poskušala spremeniti.« Tedaj Minerva obrne vsem trem hrbet in odide ter kmalu izgine izpred Heleninih in Robertovih oči, ne pa tudi Cadovih.
13. Ko pa Helena Minerve ne vidi več, reče: »Vsa hvala Bogu, ker mi je dal v vajini sredi pogum, da sem za to prvo sovražnico vsega življenja zbrala pogum in jo premagala! Mislim, da bi morali zdaj končno imeti mir pred njo?« -
Reče Cado: »O ja, vendar bo na Zemlji še vedno povzročila veliko nesreče. Toda kasneje se bo postopoma poglobila vase, vsled ogromnih kazni in ponižanj! –
Toda zdaj ostaja vprašanje, kaj naj storimo?! Kajti glej, vrata se še niso odprla!« -

196. POGLAVJE

ROBERTOVA IN HELENINA NEJEVOLJA PRED NEBEŠKIMI VRATI. CADOV MODER NASVET.

1. Reče Robert: »Ja, draga moja prijatelja, tukaj moj razum odpove! Kdor to lahko razume, mora biti daleč pred menoj. Če bi Gospod rekel: 'Tam pred tistimi vrati, ki vodijo v četrto in največjo dvorano tvoje hiše, Me počakaj, dokler ne pridem in odprem vrata življenja!' – potem bi bilo to čakanje naravno bolj znosno in se lahko precej razumsko prenašalo. Gospod pa je govoril, kolikor sem vsaj razumel iz Njegovih jasnih besed, izrecno o odprtih vratih in o tem, da je treba pohiteti zaradi zelo pomembnih stvari, ki nas čakajo.
2. Takoj sva pohitela, kolikor je bilo mogoče, da bi čim bolj natančno izpolnila Gospodovo voljo. Prišla sva, vendar sva ugotovila, da vrata niso odprta in zdaj že kar nekaj časa stojiva pred zaprtim vhodom. – Vprašanje: Kaj je to? Kaj pomeni in zakaj je tako? - Kot rečeno, mora biti vsak, ki kaj ve o tem, daleč pred mano. To je res nekoliko čudno od Gospoda!
3. Toda od nikogar ne moreš zahtevati več, kot je sposoben! Do sedaj sva Gospodovo voljo zagotovo v celoti izpolnila, kolikor je bilo v najini moči. Od zdaj naprej se ne bom več ukvarjal s četrto dvorano, ker smo dali vse od sebe, a nam ni uspelo. Zdaj pa naj nekdo drug poskusi svojo srečo!«
4. Reče Helena: »Glej, jaz mislim popolnoma enako! Če nekaj nikakor ne gre, se človek od tega odvrne in pusti pri miru!«
5. Reče Cado: »Draga moja, vidva sodita in govorita, kot pravijo, precej razumno, vendar se kljub temu ne morem strinjati z vajinim mnenjem, saj ne dvomim o možnosti, da se ta vrata ne bi mogla odpreti. – Ali smo res že vse poskusili? Jaz pravim, da nismo! Kaj pa, če bi vrata poskušali odpreti obratno?

6. Po večkratnem obračanju zlatega ključa, sta poskušala z vso močjo vrata odpreti navznoter. Dobro sem vedel, da je to napačno, a vama nisem mogel tega razkriti, ampak sem vaju opozoril na evangelijski nasvet z določenim iskanjem, prošnjo in trkanjem. Vendar tega nista upoštevala in tako tudi nista mogla odkriti, da se ta vrata ne odpirajo navznoter, ampak samo navzven. In to zaradi dejstva, da vrata v najmanjšem obsegu predstavljajo nebeško kraljestvo, katerega je mogoče povleči k sebi in ne odriniti od sebe. Tudi v naravnem smislu je tako, da če hočeš nekaj imeti, moraš to na določen način povleči k sebi, ne pa odriniti od sebe.
7. V nebesih je v vsem in vsakem, od najmanjšega do največjega, v veljavi enak, stalen, nespremenljiv Red, ki se ne sme nikjer kršiti, ne glede na pomembnost stvari, in enako velja za odpiranje vrat! Delala sta v nasprotju s tem Redom, zato nista dosegla ničesar. Zdaj pa poskusita v Gospodovem Imenu ta vrata odpreti po Redu in zagotovo vama bo uspelo, kar bi vama lahko že zdavnaj!«
8. Reče Robert: »Dragi prijatelj, zdaj razumem svojo velikansko zmoto! Ampak nekaj drugega še ne razumem, in to si ti, dragi prijatelj! Od kod ti takšna modrost, ki bi jo moral spoštovati tudi najmodrejši kerub! Resnično, to je zame uganka vseh ugank! Če bi bil Gospod tukaj, me ne bi mogel bolj modro učiti, kot si me zdaj poučil ti!«
9. Tudi Helena doda: »Ja, ja, to je res! Kako moder je prijatelj Cado – to je resnično vsem nebesom nepojmljivo! Sicer pa tudi mora biti moder, drugače ga hudič na tistem hribu ne bi tako spoštoval! Glede na vse dogajanje imam tudi jaz do Cada veliko spoštovanje.«
10. Reče Cado: »Ampak, moja draga prijateljica, ali ne veš, da je bil Cado pravzaprav sam hudič?! – In, da se je tam na tistem hribu boril z drugim hudičem?!«
Reče Helena: »Če je bil Cado kdaj hudič, sem bila jaz zagotovo desetkrat prej. Vendar Cado nikoli ni bil zares hudič, ampak morda le navidezno, zato da bi se lahko še toliko bolj zoperstavil drugim, pravim hudičem! Kajti tako velika modrost je za pravega hudiča nemogoča, ker v njem ni ljubezni.«
11. Reče Cado: »Bravo! To si dobro povedala! Dokler v Cadu ni bilo ljubezni, tudi modrosti ni bilo v njem. Toda, kolikor je Cado vase sprejel ljubezni, je oživil tudi modrosti in se nato boril proti hudiču s tem orožjem – orožjem, do katerega ima vsak hudič največje spoštovanje.
12. Zdaj pa poskusita še enkrat odpreti vrata! Kajti vidim, da se celotna velika družba približuje. Kaj bodo rekli, če nas najdejo tukaj pred zaprtim vhodom?!«
13. Reče Robert: »Pred odprtjem teh vrat imam samo en evangelijski pomislek! – V Gospodovi besedi izrecno piše: 'Vrata, ki vodijo v nebesa so ozka. Če hočeš priti v nebesa, moraš iti skozi ozka vrata!' – In nekako tako naprej v knjigi Življenja. Toda poglej ta vrata, kako visoka in široka so! Ali misliš, da je to pravi vhod v nebesa?!«
14. Reče Cado: »Prijatelj, še vedno imaš o Božji Besedi neko materialno predstavo! Ali v evangeliju ozka vrata ne pomenijo ponižnosti srca!? In v resnici niso vrata?! – Ampak le odpri te visoke duri! Zate bodo najbrž še vedno nekoliko preozke!«
15. Reče Robert: »Včasih je res čudno, kako neumen je človek! Ja, včasih je res bolj neumen od vola! Kajti vol se ustavi pred vrati, midva pa sva hotela tako rekoč z glavo skozi zid! - Vidiš brat, bil sem tako nepojmljivo neumen, da sem hotel vrata odpreti navznoter, stran od sebe. Ko ni šlo z malo truda, sem uporabil silo. In, ko se vrata tudi na silo niso odprla, sem postal zlovoljen, nisem več hotel svojega oblačila in si zaželel tukaj še Minervo. Ampak namesto te neumnosti mi ni padlo na misel, da lahko vrata odprem tako, da jih povlečem k sebi! Helena, ti boš imela z mano resnično veselje, ker sem tako neumen?!«
16. »Ah, to je vseeno!«, reče Helena, ki je zdaj spet videti zelo vesela, »saj sem jaz prav tako neumna!« Lahko bi pomislila, kaj nama je svetoval prijatelj Cado. Sicer pa

ne veva še zagotovo, ali se bodo vrata res odprla navzven. Je pa dovolj neumno, da tega nobeden od naju še ni poskusil! – Zdaj pa ti poskusi odpreti vrata navznoter in šele nato tako, kot ti je svetoval tvoj prijatelj Cado!«
17. Reče Robert: »Ne, ne bom več poskušal odpreti vrat navznoter, ampak jih je treba takoj odpreti navzven, proti meni!«

197. POGLAVJE

VRATA SE ODPREJO – RAZKRIJE SE MESTO DUNAJ. DUHOVNA RESNIČNOST IN NAVIDEZNO V ONSTRANSTVU.

1. Robert takoj stopi do vrat in jih z malo napora poskusi odpreti. In široka in težka krila visokih vrat se brez težav odprejo.
2. Takoj, ko se vrata odprejo, se začne Robert glasno smejati in reče: »No, zdaj pa imamo tukaj pred seboj resnično nenavadna nebesa za ta svet! – To je res zelo smešno! Helena, pridi sem in poglej!«
3. Helena pristopi, previdno pogleda skozi odprta vrata in čez nekaj časa reče: »Hej, ja, to je pa Dunaj, kot živi in diha! In mi smo tukaj na dunajskem hribu in tam je 'Steber pri križu'! O ti nebeška sladkost! To je Dunaj, nič drugega kot Dunaj! Torej to je veličastna četrta nebeška dvorana tvoje hiše? Zdaj se lahko malo sprehodiva po Dunaju. No, to je res komično, pričakovati nebesa in priti na Dunaj na Zemlji! – No, kaj praviš na to?!«
4. Reče Robert: »Že prej sem ti rekel, ko si se tako silno na lerchenfelderski način spopadla z Minervo, da bomo namesto v čista Božja nebesa prišli v Lerchenfeld. In glej, moja prerokba se je uresničila. Zdaj pa moram tudi prijatelju Cadu pokazati ljubo mesto Dunaj!«
5. Robert pokliče Cada, ki je medtem opazoval približevanje velike družbe. – Cado takoj pride, Robert pa mu reče: »No, prijatelj, kako so ti všeč nebesa avstrijske zemeljske hiše?! To je pravi, nebeški Jeruzalem! Ali vidiš palisade, orožje, lepe topove, minomete in bombe? Ali si opazil stražarje in njihove ljubke stražarske hišice? Ah, to je res lepo nebeško mesto – tudi med obleganjem!«
6. Reče Helena: »Prijatelj Cado, povej mi, ali se ne bi mogli za kratek čas narediti vidni smrtnikom, potem pa spet takoj postati nevidni? Rada bi se malo zabavala z draženjem veselih Dunajčanov! Če bi se mi trije nastanili v mestu, bi zagotovo najprej odpravili oblegano stanje?!«
Reče Cado: »Ampak najdražja Helena! Ali res misliš, da je to pravi, zemeljski Dunaj?! Glej, to je samo navidezno in nič drugega! Robert je že prej govoril o ozkih vratih skozi katera je treba vstopiti v nebeško kraljestvo. In glej, so že pred nami! Na poti bosta prišla še do več ozkih prehodov, pri katerih bosta imela težave, vendar se bo vseeno dalo priti skozi.«
7. Reče Robert: »Tudi jaz tako mislim! Vendar kako – to pa je spet drugo vprašanje! – Ta navidezni Dunaj mora biti upodobitev pravega, zemeljskega, sicer mu ne bi mogel biti v najmanjših podrobnostih podoben.«
Če nekaj časa Robert nadaljuje: »Dragi prijatelj, prosim te, če mi odgovoriš še na eno vprašanje! – Prej si rekel, da je ta Dunaj samo navidezen in nič drugega. Pa vendar je pred nami tako očiten, kot smo mi eden drugemu. Ali smo torej mi tudi drug drugemu zgolj navidezni? Ali pa smo res takšni, kot se zdimo? Ali so tudi ta vrata morda samo navidezna in nič drugega? – Še vedno se ne znajdem v pojmu 'navidezno'. Po moji presoji navidezno ni nič drugega kot bodisi odsev dejansko obstoječe stvari ali bitja –

ali pa je ustvarjeno le za trenutek, za razlago pojma v času preizkušnje duha; ko pa izpolni svoj namen, izstopi iz sfere vsakršnega obstoja. To je moja ideja o pojmu 'navidezno'. In mislim, da bo zelo težko dodati kakšno drugo razlago. Vendar pa mora biti ta pojem meni popolnoma jasen, sicer bom vse, kar je prišlo pred moje oči v času mojega nadnaravnega bivanja tukaj, prisiljen obravnavati zgolj kot navidezno.«
8. Reče Cado: »Ti že imaš popolnoma pravilno predstavo o navideznem in o tem ne bo treba več veliko govoriti. Le nekoliko napačno je, da naj bi bilo navidezno nekaj povsem praznega, ker je zaenkrat zgolj navidezno. Glej, navidezno je tukaj v duhovnem svetu podoba nečesa, kar že v resnici obstaja ali pa poskusni načrt za novo stvaritev, katera je najprej zamišljena samo v Bogu, potem pa tudi v vsakem duhu, ki je v svoji notranjosti v nekakšni ljubeči povezavi z novo Gospodovo idejo. Da pa taka ideja vedno pride kot prispodoba v ustrezno razmerje z moralno (duhovno) sfero opazovalca, ureja Gospodova neomejena modrost in traja tako dolgo, dokler duh ne doseže tiste moči in jakosti, da prepozna resnično in neminljivo tudi v navideznem.
9. Kajti duh, ki pride sem, je sprva veliko preveč šibek in občutljiv, da bi se lahko takoj soočil z najmočnejšimi duhovnimi resničnostmi. Te bi ga zelo zmedle in bi bil na koncu tako izčrpan, kot da bi novorojenega otroka na Zemlji, namesto v mehke plenice, položili na trd les in kamen, kar bi bilo zanj gotovo zelo slabo. – Ni pa vse, kar vidi bolj ali manj na novo prispeli duh, le navidezno, ampak glede na moč duha, večinoma tudi resničnost!
10. Tukajšnja vrata so duhovna resničnost, kakor tudi mi eden drugemu. – Toda ta Dunaj je le navidezna podoba resničnega zemeljskega mesta Dunaj, katerega vidva oba kontemplativno hranita v svoji lastni duši. Toda ta podoba še obremenjuje vajini duši in včasih vanjo generira nečistoče, ki si utrejo pot v nekem bolj vznemirjenem stanju življenja in izstopijo kot očitna pojavnost. Vendar kaj takega ne more najti vhoda v najčistejšo svetlobo Božje ljubezni, ki so najčistejša nebesa in v teh obstajati, saj kar je le najmanj nečisto ne more priti v Božja nebesa. In tako zdaj pred vhodom v najčistejša Božja nebesa, iz vajinih duš izstopi zadnja nečista podoba mesta Dunaj, da si jo lahko ogledata in jo potem za vedno preženeta iz sebe.
11. Ampak, kot je že bilo omenjeno, za to bo potrebno še vedno nekaj truda in dela! Vendar z Gospodovo nenehno pomočjo bo tudi to mogoče in tudi lažje, kot mislita! – Zato bodita pogumna v Gospodu in tako bo vse lahko in popolno!«
12. Reče Robert: »Ampak dragi prijatelj, povej mi le še to, od kod črpaš svojo modrost?! Kajti to je bilo spet izrečeno, kot iz najsvetejših ust samega Gospoda! To mi razloži! Prej sem vedno domneval, da si prišel sem z nama zato, da bi te jaz in Helena pripravila in naredila primernega za Božja nebesa. Zdaj pa se dogaja ravno nasprotno! Ti si najin najpopolnejši učitelj, midva pa imava komaj dovolj moči, da te lahko kolikor je potrebno razumeva. – Povej mi, ali si ti zares tudi tisti Cado, ki je tam na tistem hribu premagal Minervo z besedo in dejanji? Ali pa si v resnici nek prvi Božji nadangel, preoblečen v Cada? Kajti le tako je mogoče razumeti tvojo modrost, sicer mi ostane skrivnost. Torej, dragi prijatelj, povej mi, od kod črpaš svojo modrost!?«
13. Cado se rahlo nasmehne in reče: »Ko bo pravi čas, boš vse izvedel! Zdaj pa to ni glavna stvar! Zaenkrat naj te to ne skrbi, saj so pred teboj veliko pomembnejše stvari! – Glej, velika družba prihaja! Zato stopimo čez vrata!«
14. Reče Robert: »Ja, to je v redu, vendar moraš tudi ti, dragi prijatelj iti z menoj, saj si deset tisočkrat zrelejši od mene za najčistejša Božja nebesa!« -
Reče Cado: »No, samoumevno je, da te ne bom pustil samega in prav tako najbolj prisrčne Helene, katero imam tudi zelo rad.« -
Reče Robert: »Toda kako naj sprejmem veliko družbo, ki stoji zdaj tu pri vratih? S kakšnimi besedami jih bom nagovoril? Kaj bom rekel Gospodu? Kako se Mu bom

opravičil za svojo neumnost, kot tudi prerokom, apostolom in številnim drugim modrecem, ki so tudi v tej resnično najsvetejši družbi? – O prijatelj, pomagaj mi malo iz te moje nove zadrege!«
15. Reče Cado: »Ampak, prosim te, prijatelj Robert, ne bodi neumen in otročji! Na skrivaj te bom navdihnil, da boš govoril – ne veliko, ampak malo, ki pa mora biti dobro!«
16. Reče Robert: »Ja, ampak kako me boš na skrivaj navdihnil? Res bi moral biti Bog, ali pa bi ti moral Gospod dati lastno moč za to!«
Reče Cado: »Oh, ampak ti si res nadležen tuhtač! Ali je res treba vse do potankosti razumeti? Glej, večnost je zelo dolga in v tej bo zagotovo še zelo veliko za razumeti in doumeti! – Zdaj pa pazi! Apostoli prihajajo – spredaj Peter, Janez in Pavel, kot prvi! Torej boš imel z njimi najprej nekaj opravka.

198. POGLAVJE

PONOVNO SREČANJE Z NEKDANJO DRUŽBO. POVELIČEVANJE IN SLAVLJENJE GOSPODA. V ROBERTU SE ZDANI.

1. Trije imenovani apostoli zdaj hitro pridejo pred vrata, globoko sklonijo glave, nato pa najbolj prisrčno pozdravijo Roberta in njegovo ženo Heleno ter se zelo veselijo snidenja z njima. Toda vsi ostali iz velike družbe padejo pred vrati na svoj obraz in ubrano vzklikajo Gospodu nebeško hozano.
2. Robert se začne ozirati na vse strani, da bi videl, od kod prihaja Gospod, vendar Ga ni nikjer. Toda Robert vidi zadaj za družbo še nekoga, ki je zelo podoben Cadu. Ob vsem tem pa vzkliki hozane ne prenehajo. Robert tudi opazi, da je prve tri apostole, ki stojijo poleg njega, na skrivaj prevzelo izredno veliko spoštovanje in komajda zmorejo govoriti iz čiste ljubezni in svetega čustva.
3. Robert tega več ne vzdrži in takoj vpraša Cada, rekoč: »Ampak dragi nebeški prijatelj in brat! Vse te je prevzel meni nerazumljiv sveti strah. Vsi očaki, preroki in apostoli (razen teh treh prvih apostolov, ki so tu pri vratih z nami, ki pa od čistega strahospoštovanja ne morejo govoriti) ležijo na svojem obrazu. Ja, tudi najbolj blažena in veličastna Devica Marija ob strani svojega najbolj cenjenega Jožefa ni nobena izjema! S Heleno vidiva, da so vse prevzela pobožna čustva, kakor tudi tam v ozadju, klečečega duha, ki je osupljivo podoben tebi! Povej mi, pred kom so vsi tako vzhičeni, saj Gospoda ni še nikjer videti. Ali pa ga že vidijo v neposredni bližini, le moje in morda tudi Helenino oko ga še ne vidi. O najdražji prijatelj, ne pusti me zdaj v negotovosti!«
4. Reče Cado: »Ja, ampak ti moj dragi prijatelj, kaj naj storim? Tukaj ni očal in daljnogledov! Torej, kaj naj storim zate?«
Reče Robert: »Če ti je le mogoče, nama pokaži Gospoda, in nič drugega! Kajti moram iti k Njemu in Ga pozdraviti z vso močjo svojega življenja. Kje, kje je On? Od kod prihaja, On, najsvetejši vseh nebes?«
5. Reče Cado: »No, če Gospoda še ne vidiš – si res malo slep! Potem pa vprašaj te tri, ali Ga tudi oni ne vidijo!?«
6. Reče Robert: »Ampak to je res čudno od tebe, da mi prav zdaj daješ takšne polovične odgovore, ko bi mi cel odgovor najbolj koristil. Tudi nisi presenečen ob tem, da vsa ta velika družba leži skrušena pred temi vrati in si iz čistega spoštovanja ne upa pogledati navzgor! Resnično, nič te ne more vznemiriti, niti odprta nebesa, niti najtemnejši pekel! Resnično mi postaja vse bolj nerazumljiva tvoja modrost in tvoja

najbolj potrpežljiva spokojnost, zdaj pa tudi tvoji polovični odgovori, za katere se zdi, da jih daješ samo zato, da nekaj odgovoriš, ampak kaj, to ti je povsem vseeno!«
7. Reče Cado: »O ne, ne tako, dragi prijatelj in brat! Dajem ti popolne odgovore, ki pa jih ti na žalost le na pol razumeš. Zakaj nisi vprašal trojice, kot sem ti svetoval? Že zdavnaj bi ti povedali, kje je Gospod. A zdi se, da ti za to manjka poguma, kar je res malo neumno od tebe! Kajti oni kot državljani nebes ne bodo hoteli biti nič več kot kdo izmed nas! V nebesih je vse enako in najnižji je najboljši, in to je Sam Gospod! – Torej v skladu s temi mojimi besedami, se ozri okoli sebe in Ga boš kmalu videl. Ampak On je zate preveč ponižen, zato Ga tudi ne moreš prepoznati, čeprav Ga že dolgo gledaš, ali to razumeš?«
8. Reče Robert: »Ah, to bi bilo malo komično, da bi Ga videl in ne bi prepoznal! Če bi stal pred mano, da Ga ne bi prepoznal, jaz, ki sem bil najdlje ob Njem od svojega izjemno žalostnega prihoda v ta svet duhov! No, to bi bilo pa res malo več kot preveč! Prijatelj Cado, zagotovo si zelo moder, a zdi se, da si se tokrat s to trditvijo malce zmotil. Kajti po tvoji trditvi moraš biti Gospod ti sam ali pa morda celo Helena! Jaz zagotovo nisem in tudi trije apostoli poleg nas ne. Helena je ženska, zato ne more biti in je tudi preveč nebeško bogato oblečena. Ti si res najpreprostejši med nami, kajti to tvoje skrajno neugledno oblačilo, ki spominja na Orient, je očitno brez vsakršnega okrasja in le pokriva goloto tvojega telesa. Zato moraš biti po lastni trditvi ti to sam, čeprav si še vedno podoben Cadu, kot je eno jajce podobno drugemu! Res je, da so obrazne poteze Gospoda precej podobne tvojim – Cadovim. Ampak ti si še vedno isti Cado, ki se je boril s Satano na tistem hribu. – Hm, hm, ali si ti res Sam Gospod!?
9. Če bi bilo to res, bi me skoraj kap, čeprav sem zdaj duh! Kajti koliko neumnih in celo slabih stvari sem govoril pred teboj in preklinjal kot norec! – Ja, ja, zdaj je v meni zasijala druga svetloba! Kadarkoli sem začel omahovati in nisem hotel iti dlje, si me opozoril na Evangelij. In to pravi Cado ne bi mogel storiti, ker je nemogoče, da bi bil tako dobro seznanjen s Svetim pismom. Ker sem bil tudi sam poučen o Svetem pismu, zdaj tudi razumem tvojo večno nedosegljivo, neskončno modrost! – Ja, ja, to si ti in nihče drug ne more biti!
10. Ker pa Si Ti Gospod in ne more biti nihče drug, o čemer priča tudi ta velika družba s svojim brezmejnim spoštovanjem pred Teboj, o Gospod – potem naj zdaj tudi jaz in moja Helena padeva k Tvojim Svetim nogam in Ti v vsej skrušenosti najinih src izrečeva najino dolžno zahvalo! – Helena, poglej sem! Ta najin spremljevalec, ta veliki prijatelj, ta modri, nebeški Cado, ni dejanski Cado! Samo obleko ima takšno kot neki Cado, a v njej, nama povsem neprepoznaven, je Sam Gospod!«
11. Helena se takoj, ko to sliši, vrže k Gospodovim nogam in vzklikne: »O Gospod, ne obsojaj me, ker sem bila pred Tvojimi očmi strašno groba in neomikana! O Bog, o Bog, kaj sem storila!« -
Rečem Jaz, še vedno kot Cado: »Vstani, Moja najdražja hči! Saj te ljubim ravno zato, ker si in si bila takšna, kot si morala biti po Moji volji! – Zato le vstani, ker se moramo zdaj odpraviti na Dunaj!«

199. POGLAVJE

VSTOP MAJHNE JEZUSOVE DRUŽBE V VIRTUALNI DUNAJ.
LJUDSKI, PRISTNI DUNAJSKI PRIZORI NA MEJNEM PREHODU.
KRITIČNI SERŽANT.

1. Reče Robert: »O Gospod, ali mi lahko poveš, kaj bomo pravzaprav počeli v navideznem Dunaju in koga vse bomo tam srečali? Kajti, če v to mesto ob Tvoji božanski vsemogočni strani pridem tako nepripravljen in vsa ta velika družba z nama – potem res ne vem, kako bomo tu sprejeti in kako naj se obnašam v primeru neprijetnih dogodkov, kateri verjetno ne bodo izostali, da ne bi bil v očitni zadregi pred Teboj in celotno družbo.«
2. Rečem Jaz: »Za to ti ni treba skrbeti, če Sem Jaz ob tebi! Vsa velika družba tako ali tako ne bo šla naprej, ampak samo Jaz, trije apostoli Helena in ti. Vsi drugi bodo ostali tukaj, dokler se ne vrnemo.
3. Zdaj pa poglej proti Dunaju, ki ni prazen, ampak je naseljen tako kot na Zemlji in sicer prav s tistimi ljudmi, ki so prebivali v tem mestu od zemeljskega leta 1848 do današnjega leta 1850 in zdaj še vedno prebivajo, bodisi kot duhovi ali še vedno kot snovni ljudje. – Torej pojdimo zdaj tja, da boste lahko čimprej prečkali svoja 'ozka' vratca! Toda tam pri vaših nogah so temnejša ogrinjala; s temi se najprej ogrnite čez svoja nebeška oblačila!«
4. Robert in njegova žena Helena takoj naredita, kot je bilo naročeno, tako da imata zdaj povsem romarski videz. Prav tako so tudi apostoli videti kot trije romarji iz Jeruzalema, Moje oblačilo pa je podobno, kot nekega preprostega Juda. In tako oblečeni se odpravimo na naše kratko potovanje proti Dunaju, ki je pred nami.
5. Ob prispetju do carinskega prehoda, in sicer tistega, ki se nahaja zraven tako imenovanega stebra 'Predice pri križu', Me vpraša Robert, ki hodi tik ob Meni: »Gospod, ali samo mi vidimo razne stražarske posadke – ali tudi oni vidijo nas? V tem primeru bi bilo to za nas slabo, vsaj glede našega videza, ker nimamo prepustnice!« -
Rečem Jaz: »Ja, tudi oni vidijo nas, vendar ne vsi, ampak samo tisti, ki so že dejansko v duhovnem svetu. Ti pa bodo z določenim vplivom opozorili na nas tiste, ki so še zemeljski in takrat bo res malo razburjenja. – Zdaj pa naj gre Peter naprej, ki najbolje ve, kako ravnati s takšnimi cariniki in dacarji.«
6. Peter gre zdaj takoj do carinika in mu reče: »Prijatelj, mi smo popotniki in prihajamo od zelo daleč, a nimamo prepustnic, saj je v našem nebeškem kraljestvu zagotovljena popolna svoboda gibanja za vse večne čase. Zato ti prepustnice ne moremo pokazati. Mi smo v vseh pogledih skrajno poštena bitja, nikoli nismo nikjer ničesar zagrešili, zato smo tudi povsod prehajali brez težav. Zato verjamem, da tudi tukaj ne bo nobenih težav.«
7. Carinik reče: »Moj prijatelj, najbrž iz Kitajske!? Če nimate pri sebi ničesar, kar je za carinjenje, potem lahko greste, kar se mene tiče, takoj brez težav naprej. Vendar tam spredaj še pobirajo cestnino in mimoidočim preverjajo in overjajo prepustnice. – Ali ste zares Kitajci?«
8. Reče Peter: »Ja, ja! – Torej cestninska postaja je tamle? – Zelo smo ti hvaležni za to informacijo!« -
Reče carinik: »No, no, jaz celo verjamem, da se ta razcapana beraška svojat hoče le pobahati!«
9. Reče Peter: »Prijatelj, nikoli ne sodi ljudi po tem kako so oblečeni. Nikoli ne veš, kdo se lahko občasno skriva pod preprostim oblačilom.« -

Reče carinik: »Zagotovo redko kaj drugega kot berači in potepuhi, ki jih je treba zgrabiti in nagnati nazaj, kjer so doma in kamor spadajo! Ali razumete, gospod!?«
10. »Ja«, reče Peter: »Takšna govorica se v današnjem času le prepogosto uporablja, da je revnejši sloji ljudi ne bi mogli razumeti. Ko pa se bo nekdo peljal tod mimo v razkošni kočiji s služinčadjo, se boš z njim zagotovo pogovarjal povsem drugače. Z nami, ki smo bosonogi pa se pogovarjaš, kot da smo neka vrsta živali. In glej, to ni pohvalno od tebe! – Zdaj pa nas pusti oditi naprej! Morda pa nadzorniki na glavni cestni zapori ne bodo tako ostri kot si ti.« -
Reče carinik: »Ja, ja, tam se zagotovo ne bodo preveč obremenjevali z vami! – Zdaj pa glejte, da se spravite naprej, sicer vas bom še aretiral!«
11. Robert Mi reče: »Takšni so! In ta je še vedno eden boljših! Če se s takšnim človekom ukvarjaš, resnično, bi se lahko naravnost razpočil od jeze! – O ljudje! O Zemlja!«
Reče tudi Helena: »Če bi nas s svojimi nesramnimi, omalovaževalnimi besedami še dolgo nadlegoval, bi mu nekaj rekla! Kajti tega nekoristnega tipa poznam. Ampak še dobro, da gremo naprej, sicer bi se z njim sporekla. Ah, kakšno presenečenje bi bilo to zanj!«
12. Rečem Jaz: »Samo ne preglasno, hči Moja! Kajti ta carinik ima zelo dolga ušesa! – Če bi te slišal, bi imela z njim veliko opravka.« -
Reče Helena: »Ampak Gospod, hujši kot Satana ne bi bil?!«
Rečem Jaz: »Ja, odvisno! Psi na verigah, ki jih imajo bogataši na svojih dvorih kot stražarje, so po naravi veliko bolj zlobni kot njihovi gospodarji. Gospodarji samo govorijo, psi pa grizejo! – Zato bodi vesela, da te ni ugriznil gospodarjev pes! Zdaj pa smo že pri cestninski zapori! – Peter se je že začel pogovarjati s policijo. Poglejmo, kaj bo iz tega.«
13. Helena reče: »Oh, zaprli nas bodo, če Ti, o Gospod, ne boš izkoristil Svoje moči!«
Rečem Jaz: »Moja draga hči, ne skrbi! Kaj pa bi se zgodilo, če bi nas ti slepci zares zaprli? Povej, kakšna ječa bi nas lahko zadržala? Samo en najmanjši dih iz Mojih ust in cele Zemlje skupaj z vsemi ječami ne bi bilo več! – Zato se nam ni treba bati nobenega zapora. – Zdaj pa prisluhnimo Petru, katerega pravkar sprašujejo: »Od kod prihajate?! Ali imate prepustnico?! Ali potuje vsa družba z eno ali več prepustnicami? Kje jih imate? Pokažite jih!«
14. Reče Peter: »Malo potrpljenja in zelo kratko vprašanje! Povej mi, ali ne more nihče, niti domačin, vstopiti v mesto brez prepustnice?«
Reče policijski seržant: »Poznani domačini, ja, tujci pa nikoli! Če ste tujci in niste iz tega mesta, morate imeti prepustnico, sicer ne boste mogli vstopiti! Če pa ste iz tega mesta, potem vas moram izprašati, da bom videl, katerega duha otroci ste.«
15. Reče Peter: »Kar začni! Vse ti bom zelo natančno navedel!«
Nato seržant vpraša: »Kako ti je ime?« -
Peter odgovori: »Simon Juda, Jonov sin, imenovan Peter.« -
Seržant nadaljuje: »To se sliši čudno! Toda kdo si pravzaprav ti in s kakšno obrtjo se ukvarjaš?« -
Reče Peter: » Od rojstva sem ribič in zdaj že skoraj dva tisoč let ribič ljudi.«
16. Reče seržant pomočniku: »Tega straži, ker spada v norišnico! Tip si domišlja, da je Peter, slavni apostol! – Kaj vse človek ne doživi na mejnem prehodu!«
17. Nato se seržant obrne k Pavlu in ga vpraša: »Kdo si pa ti in kako ti je ime?«
Reče Pavel: »Sem tkalec preprog in apostol poganov. Moje prvo ime je bilo Savel, kasneje in še vedno pa sem Pavel!« -

Reče seržant drugemu pomočniku: »Ti straži tudi tega! Ker je tudi on zrel za v norišnico!« - Nato se obrne k Janezu in vpraša tudi tega apostola: »Kdo pa si potem ti? Ali si mogoče tudi ti Kristusov apostol?«
18. Reče Janez: »Jaz sem evangelist Janez in hkrati tudi apostol Gospoda Jezusa Kristusa!«
Reče seržant tretjemu pomočniku: »Tudi ta sodi v norišnico! – Dobro jih stražite! – Tam so še štirje, ki bodo verjetno istega duha! Kajti iste sorte ptiči vkup letijo!«
19. Tedaj Helena zelo jezno stopi naprej in reče seržantu v pristnem narečju prebivalcev Zgornjega Lerchenfelda: »Pazi, da ti vsi trije ne uidejo!« -
Reče seržant strupeno na te besede: »Kaj je rekla? Kakšno bitje je to? – No, le počakaj, te bomo že naučili govoriti drugače od tvojega nesramnega jezikanja! Iz katere dežele si?«
20. Helena odgovori: »No, malo pomisli! Se še spomniš krčme, iz katere so te trikrat vrgli ven zaradi nečednosti in zabavljanja?! – Glej, tam sem se rodila!«
Reče seržant: »Kaj ta brbra? Ali si potem ti tista iz Lerchenfelda?!«
Reče Helena: »Ja, jaz sem Lenern iz Schwarzmaxla! Ali se me ne spomniš!?«
21. Reče seržant: »Ja, ampak povej mi, kako si prišla v to družbo norcev?! Kam si šla po revoluciji? Nič več se te ni videlo, niti slišalo o tebi!« –
Reče Helena: »No, jaz sem umrla! In zdaj sem spet živa in grem s temi svojimi dobrimi prijatelji obiskati svojo domovino, če nimaš nič proti! Vendar ti jamčim, da niso nori!«
Nekoliko bolj pomirjen reče seržant: »Ah, draga moja, ti trije so popolni norci in zato morajo v norišnico! Pri zadnjih dveh pa bo šele dober pregled pokazal, katerega otroka duha sta. Zato ju bom takoj izprašal.«
22. Tedaj Robert sam od sebe stopi naprej in reče: »Prijatelj, ti hočeš mene in tega mojega svetega velikega prijatelja izprašati, če nisva morda nora. O ti slepi revež. Že zdavnaj bi moral z boljšim spoznanjem uvideti, da že dolgo ne živiš več telesno na dejanski Zemlji in na dejanskem Dunaju, ampak le v ustrezni duhovni pojavnosti na prav tako pojavno duhovni Zemlji! - Ali misliš, da si tukaj dejansko mejni nadzornik? Ja, ampak samo v svoji domišljiji! Ali misliš, da imaš kakršnokoli moč ali kakršnokoli pravico, da nas tukaj preverjaš? Povem ti, da nimaš drugih pravic, kot norec, ki je hkrati še slep in gluh!
23. Kajti, ti si že dolgo mrtev, in sicer zaradi kolere leta 1849 – po zemeljskem štetju! Duhovi poslani z nebes so ti v trenutku tvojega izstopa iz zemeljskega telesnega življenja povedali, da si telesno mrtev, ti pa si se jim smejal in rekel: 'Kaj, vi neumni prismojenci, ali ne vidite, da sem še vedno krepak prvi policijski seržant?! In, če to nočete verjeti, vas bom vtaknil v lukNjo in boste potem takoj videli ali sem mrtev ali še živ!' – Po takem tvojem govorjenju, so te sli iz nebes takoj zapustili in te norega pustili v tvoji norosti, v kateri vztrajaš že več kot eno zemeljsko leto in razglašaš za nore druge modre duhove, ki ti želijo pomagati, pri tem pa sam ostajaš največji norec! Ali potem še vedno resno misliš, da si resnični policijski seržant mesta Dunaj, ki je rezidenca avstrijskega cesarstva na Zemlji? – Poglej zapornico! Ali ne vidiš, kako pred nami vedno bolj izginja in s tem postaja nepomembna?!«
24. Reče seržant: »Vse to je prazno čvekanje, ki ga uradna oseba kot sem jaz, ki imam visoko cesarsko-kraljevo čast, ne posluša, ampak deluje v skladu s svojo visoko funkcijo, kot mi narekujejo stroga uradna navodila. Torej, kako ti je ime? Ali imaš prepustnico ali kakršenkoli drug dokument?« - »Ne!«, mu Robert zagrmi na uho, tako da se ob tem seržantu zavrti in začne klicati na pomoč. – Potem mu Robert spet zagrmi v uho: »Norec, kaj ti hočeš, da naj ti povem? Ali hočeš živeti ali za vedno umreti? Kajti tukaj ni začasne smrti. Kdor tukaj umre, umre za večno!«

25. Tedaj prestrašeni seržant spet glasno zavpije na pomoč. Na njegov klic se iz stražarnice pojavijo trije hlapci in hočejo Roberta zgrabiti. Ampak on zagrmi nanje tako močno: »Stoj!«, da se vsi skupaj s seržantom zgrudijo, kot da bi jih udarila strela. – In, ko nezavestni ležijo na tleh, Robert reče: »Gospod, če je taka tudi Tvoja volja, potem gremo lahko nemoteno naprej. Ostale tri, ki stražijo Petra, Pavla in Janeza, bomo odpihnili malce stran in potem imeli prost prehod preko te kontrolne točke.«
26. Rečem Jaz: »To bi bilo vse v redu, toda ta seržant se mora še prej tudi sam izprašati! Ko se bo to zgodilo, bomo šli naprej, ne da bi morali veliko pihati, in ne da bi bil on za nas najmanjša ovira.« -
Reče Robert: »Izredno dobro, o Gospod! Samo Tvoja volja je sveta!«
27. Tedaj seržant zopet vstane in zelo jezno reče: »Kdo je tukaj Gospod in čigava volja je sveta? Tukaj vlada edino cesar! Samo on je gospod in njegova volja mora biti vsem njegovim podložnikom sveta! Kar je nad ali pod njim, ni nič drugega kot pepel! – Posadka, pozor! Aretirajte vso to sodrgo in jih odpeljite na sodišče, tam pa povejte vse o tem, kako se je ta socialistična drhal tukaj obnašala! – Toda ta kričač bo moral še prej v stražarnico, kjer bo za svoje hrupno kričanje nagrajen s petindvajsetimi dobro odmerjenimi udarci s palico, o čemer morate sodišču izročiti moj zapisnik, katerega bom pripravil že takoj med izvršitvijo! Zgrabite ga in ga odvlecite v stražarnico! – No, naj si zapomni svoje kričanje!«
28. Trije možje zdaj obkrožijo Roberta in ga hočejo zvezati in zapreti. Toda tedaj skoči Helena in reče: »Kdor si upa položiti roko na Roberta, ta bo umrl!« - Ko pa eden z desno roko zgrabi Roberta za ovratnik, dobi v istem trenutku od Helene takšno klofuto, da takoj pade na tla kot mrtev. – Zdaj hočeta druga dva zgrabiti Heleno, a ju na tak način prestreže, da oba od tam pobegneta tako hitro, kot je le mogoče. Tudi tisti trije, ki so stražili tri apostole zdaj zbežijo. In seržant zaman kliče za njimi in jim grozi z vislicami, a se nihče več ne obrne. Kajti ti so začeli že rahlo sumiti, da mora biti z našo družbo šestih nekaj zelo nenavadnega.

200. POGLAVJE

MEJNI SERŽANT IZPRAŠA JEZUSA IN GA SPUSTI NAPREJ. DAVKAR IN SERŽANT SLEDITA GOSPODU. DOGODKI, ZARADI KATERIH DAVKAR DOMNEVA , DA NI VEČ ŽIV NA ZEMLJI.

1. Toda seržant je še vedno povsem dunajski in popolnoma zatopljen v dolžnosti svojega urada, zato ne vidi in ne sliši nič drugega, kot tisto, kar je njegova domnevna služba. Zdaj postane le malo bolj zmeren, ker so ga vsi njegovi pomočniki pustili na cedilu. Nakar pride k Meni in Me vpraša kdo Sem, kako Mi je ime in ali nimam prepustnice ali drugega dokumenta?
2. In Jaz mu rečem: »Sem prihajamo neposredno iz najvišjih nebes. Jaz Sem Kristus Gospod in Sem zdaj prišel sem obujati mrtve, poiskati izgubljene in ozdraviti bolne. In vsi, ki so dobri, bodo prejeli velik blagor!«
3. Reče seržant, kateremu se je pridružilo nekaj pomočnikov, ki so bili v mitnici: »Dobro povedano! Še vedno si najpametnejši norec od vseh prejšnjih, ki so celo dokazali spletkarsko prekanjenost, ko so svojo norost uporabili kot krinko za svoje zločinske, skrivne namene in me tako poskušali zavesti s pretvezo o dobrih namenih. Toda, ker imam orlovske oči in slišim travo rasti, se me ne da tako zlahka preslepiti. – Ampak zdaj vem zelo dobro, kako je z vami in pri čem sem. Zato vas moram zaradi najvišje skrivne volje pustiti mimo. Katoliška cerkev je dobila v svoji klerikalni sferi popolno

svobodo delovanja, zato se tudi izpostavljen mejni seržant ne sme več čuditi, če se mu občasno prikažejo prikriti jezuiti in liguorci v najrazličnejših preoblekah! Kmalu bodo spet začeli deževati odpustki in čudeži. Jakobova lestev bo spet popravljena in postavljena med Zemljo in nebesi, po kateri se bodo vzpenjali in spuščali angeli, apostoli, presveta Devica, drugi svetniki in tudi Sam Kristus, seveda za denar in druge dragocene pokore! In vi ste že opravili prvi preskus! Hvala Bogu, brezplačno! – Ja, ja, to že poznamo. – Lepo, lepo, to lahko nekaterim zagotovo da zelo veliko tolažbo – ali kaj?!

4. Zdaj lahko greste naprej. Če bi prej vedel, kakšen duh vas žene, vam ne bi postavil nobene ovire na poti, za kar imam tudi tajno navodilo. Toda to kombinacijo je mogoče resnično šteti za popoln uspeh – razen Roberta Bluma in očitne Lanerl iz Schwarzmaxla, katero v mnogih pogledih zagotovo pozna vsak veseli Dunajčan. Pravi Blum ne bo več trpel glavobola in drugih bolečin. Toda zamisel o psevdo Blumu je dobra! Kajti kdor ni slišal pravega Paganinija se bo lažnega zelo prisrčno razveselil. Ime Blum ima na Dunaju še vedno veliko težo! Tudi prikrita junakinja barikad iz Lerchenfelda res ni slaba za vaše namene, ker ujetje norcev na limanice vključuje pravzaprav zares ljubko vabo z junaško zvenečim imenom. Namen vsekakor posvečuje vsako sredstvo! – In ti si Kristus, sam Gospod? Oh, to je res zelo lepo! No, če takšni Kristusi kot si ti, rimskokatoliški cerkvi ne pomagajo se spet postaviti na noge, potem adijo papež in Rim in adijo duhovništvo! Še en ducat posvečenih ogrinjal in bo spet vse v redu!«

5. Rečem Jaz: »Prijatelj! Jaz vem, da si ti takoimenovani protestant in o rimskem krščanstvu ne razmišljaš nepravično, kajti to je v bistvu gnusoba pred Bogom v vseh njegovih prizadevanjih za oblast, kar pa mu ne bo uspelo, za kar ti lahko jamčim. Ampak ti Mene in Mojo majhno družbo neznansko narobe ocenjuješ! – Vendar te od zdaj naprej ne bom več obremenjeval, ker si svoboden in lahko verjameš in delaš, kar hočeš. Toda naj ti še enkrat oznanim, da nisi več v svetu materije, ampak popolnoma resno v duhovnem svetu, in da vse, kar vidiš, razen Mene in Mojega spremstva, ni nič drugega kot prazen videz, kar pa bi zate lahko postala duhovna resničnost, če bi se Mi pridružil in šel po Mojih stopinjah. Vendar si ti v svojem srcu še vedno predaleč od Mojega Kraljestva in Me zato v svoji slepoti tudi ne moreš prepoznati. Zato ostani kjer si in kar si! Morda se kasneje še kje spet vidimo!«

6. Reče seržant: »Zelo bom vesel, če ne na tem, pa morda res na drugem svetu! Sicer pa vam želim uspešno delovanje v prestolnici. Obsedno stanje, ki še kar traja, bi bilo lahko ugodno za vaš hvalevreden podvig. Zato še enkrat: veliko uspeha in lep pozdrav Mariji – Zell! Adieu!«

7. Zdaj gremo brez odlašanja v središče mesta. - Toda seržant s svojo družbo gleda za nami. In, ko pristopi k njemu tudi davkar, da bi izvedel kdo in kaj so ti čudni popotniki, ali so Kitajci, ali pa vsaj Indijci, reče seržant njemu in njegovim: »To so zakrinkani jezuiti, preoblečeni v pobožne misijonarje! Ti veš, da odkar je cerkev v naši dragi, očetovski Avstriji zopet svobodna, so njeni duhovniki spet našli staro Jakobovo lestev in jo prislonili na sama nebesa. Stare cerkvene kazni vsaj ne bodo delovale tako hitro, pa tudi zlata pokora križarjev ne, zato sta zaenkrat na posodo dva znana čarovnika Dobler in Bosko, tako da bomo kmalu dobili z vseh strani najbolj ganljiva sporočila o najveličastnejših čudežih.

8. Tako na primer teh šest ni bilo nič manj kot: vodja, po lastni izpovedi, Sam Kristus, ki bo zdaj ozdravil vse bolne. Morda bi to pripomoglo tudi k dvigu rimskih financ? Prvi trije pa so bili Peter, Pavel in Janez evangelist. No, kako ti je všeč ta zgodba? Z njimi je bilo res lepo žensko bitje z imenom Lenerl iz Schwarzmaxla, junakinja barikad! Zdaj pa boste padli od začudenja – in tudi Robert Blum! No, ali ni to smešna zgodba?! –

Moja posadka, ki je šibkega rimskega duha je pobegnila in me pustila tukaj samega! – No, prijatelj, kaj praviš na to pridobitev iz leta 1848?«
9. Davkar reče: »Moj dragi prijatelj, ta zgodba se sicer na prvi pogled zdi nekoliko smešna, toda v bistvu, kot mi pravi moj notranji občutek, je v tej zgodbi nekaj zelo resnega! Dopuščam možnost, da bo duhovščina s ponovno pridobljeno cerkveno svobodo poskušala marsikaj, s čemer bi lahko oživila neko zaželeno ljudsko vraževerje! Toda na ta način prijatelj, tega ne bi storili! V prejšnjih časih si je marsikateri pohotni far privoščil v nočnih urah zabavo z lepo, mlado redovnico ali raznimi tercijalkami, kar je morda zelo dišalo po nekakšni nebeški maškaradi, vendar javno pred očitno uradnimi nadzorniki in – pozor – v obleganem cesarskem mestu, si kaj takega ne bi nikoli dovolil niti najbolj hudomušen jezuit! Ah, veš, zagotovo nisem prijatelj farjev, verjamem pa, da nihče ne bi privolil v tak posel, četudi bi od tega pričakoval največje koristi.
10. Vendar jaz o tej zgodbi mislim nekaj povsem drugega, in sicer, da je teh šest visokih ljudi preoblečenih, ali pa so v resnici to, za kar so se predstavili! – Iskreno povedano, celotna zgodba mojega življenja tukaj na Dunaju se mi zdi zelo čudna. In zaradi tega vedno bolj domnevam, da sem bodisi v sanjskem življenju, ali pa trpim za nekakšno čudno obliko omotice. Že dlje časa opažam dogodke, ki mi prej niso vzbujali pozornosti. Tako na primer že kakšni dve leti nisem videl kočije, kar je res zelo čudno. Tu mimo gre tudi zelo malo ljudi. Prav tako ni več nobenega vnašanja živil, kot je bilo to običajno. Ponavadi samo redke korenine in meni neznana zelišča, prekajene volkove, lisice in manjše medvede in še marsikaj drugega, tako neumnega, da se mora človek smejati. Vendar za to ne morem nikomur odmeriti davka, ker takšnih stvari ni na nobenem seznamu predmetov, za katere se plača davščino. In tudi če koga zaradi tega ustavim, mi niti ne odgovori, gre naprej in ne da bi se ustavil nadaljuje svojo pot. Zato mi ne pride na kraj pameti, da bi še koga ustavljal.
11. Nedavno sem zatopljen v svoje misli, nekaj korakov pred seboj zagledal na tleh velik zlatnik. Hotel sem ga pobrati, vendar ko sem prišel do tja, ga na tistem mestu ni bil več, ampak majhna črna strupena kača, katero sem s svojo palico hotel odstraniti, a se je v trenutku, ko sem se je komaj dotaknil, spremenila v precej čudno grdo ptico ujedo, ki je odletela v istem trenutku, ko sem jo hotel s svojo palico pregnati! – Pred kratkim pa me je presenetil izjemen pojav. Ko sem gledal skozi okno je močno deževalo. Ko pa sem prišel ven – vsekakor dovolj hitro – o dežju ni bilo več sledu! Šele takrat sem začel razmišljati o nenavadnem vremenu in res se mi je zdelo zelo čudno, da tukaj že dve leti nisem videl sonca in sploh ne vem od kod prihaja svetloba. Ali si tukaj že kdaj doživel pravo noč? Ali zimo, pomlad, poletje in jesen? – Glej, tukaj vse ostaja v enakem stanju in na koncu niti ne opazimo, kako čudne so tukaj stvari, za kar zares ne more biti krivo niti obsedno stanje, ne kakšni jezuiti.
12. Zaradi teh dogodkov sem vse bolj prisiljen in nagnjen k temu, da verjamem, da, nismo več na dejanski Zemlji in smo torej, prvič, že zdavnaj telesno mrtvi, in drugič, da je ta šesterica zlahka to, kar trdijo, da so. In veš kaj, jaz jim bom sledil! Glede njih si moram priti na jasno.«
13. Reče seržant: »Počakaj, tudi jaz grem s teboj! Oni stojijo še tam pred hišo.« In oba se nemudoma naglo odpravita za nami.
14. Ko prideta do nas pred hišo, v katero smo najprej poslali Petra, da v njej obišče tiste, ki potrebujejo zdravljenje, reče davkar: »Dragi moji prevzvišeni prijatelji, še posebej pa ti modri mož iz Nazareta! Tvoje besede so mi vzbudile pozornost in me prebudile do te mere, da sem začel opažati razne stvari, katerim prej nisem posvečal pozornosti, čeprav bi jim moral že zdavnaj in še veliko drugim. Obenem me je ob tvoji navzočnosti spreletel na moji mitnici tako čuden občutek, da sem se komaj zadržal, da

ti ne bi takoj sledil. Proti temu občutku sem se nekaj časa sicer po moško upiral in ščitil svoje cesarske in kraljeve uradne dolžnosti, vendar mi je občutek glasno govoril: 'Kakšen cesar, kakšen kralj! Če te Bog pokliče, potem cesar in kralj za večno prenehata obstajati!' In ob tem glasu svojega srca, sem takoj obrnil hrbet svoji cesarski mitnici in sledil svojemu najglobljemu vzgibu in zdaj sem tukaj z vami, prijatelji, ki ste zagotovo modrejši kot kdorkoli izmed nas. Dovolite mi, da ostanem z vami vsaj toliko časa, dokler ne bom iz vaše dobrote in modrosti pridobil toliko vpogleda, da bom vedel kje sem in kaj pravzaprav tukaj počnem? Je to resničnost ali so le večne sanje? – Ali še živim na Zemlji? V to vedno bolj dvomim. In vedno bolj me preseneča, da ob tako različnih pojavih, ki popolnoma odstopajo od resnične narave Zemlje, ne dvomim še toliko bolj. – Če je le mogoče, v kar sploh ne dvomim, potem malo razsvetlite mojo betico!«

201. POGLAVJE

GOSPOD SPREJME DAVKARJA, SERŽANTA PA ZAVRNE. PAVLOVO POSLANSTVO V HIŠI 'PRI DOBREM PASTIRJU'.

1. Rečem Jaz: »O ja, prav radi to storimo! Vsekakor bomo naredili vse, kar je v naši moči, vendar potem tudi ti ne smeš pozabiti na svoj del! Zato ostani z nami po svoji želji in bodi pozoren na vse, kar rečemo in naredimo ter stori, kar se ti bo zdelo prav, potem si boš kmalu prišel na jasno!«
2. Tedaj pristopi naš seržant naprej in vpraša: »Prijatelj, ali lahko tudi jaz ostanem? Pravzaprav tudi jaz potrebujem boljšo svetlobo!« -
Jaz mu rečem: »Ti si kot lisica in veliko pričakuješ! Toda ni sprejet vsak, ki reče: 'Prijatelj, tudi jaz želim ostati pri tebi!' – Kdor hoče ostati pri Meni, mora imeti čistejše srce, kot ga imaš ti! Če nikoli nisi verjel v Kristusa, kako boš lahko zdaj sledil tistemu, katerega imaš za prekanjenega jezuita? Verjetno se še kje vidimo, a zaenkrat bi bilo zate in za tvoje spoznanje še prezgodaj. Zato se vrni na svoj cesarsko kraljevi položaj in daj svojemu cesarju najprej, kar je njegovega, potem pa glej kako boš dal Bogu, kar je Njegovega! Toda zapisano je: 'Takrat bosta dva v enem mlinu, eden bo vzet, drugi pa opuščen. In dva bosta na polju, eden bo sprejet, drugi pa bo ostal na polju!' – Povabljen si bil, vendar se ti ni zdelo vredno truda sprejeti povabilo, zato bodo tisti na cestah in ograjah prej prišli k Meni in se gostili z Menoj, kot tisti, ki so bili prvi povabljeni.«
3. Reče seržant: »Ob takih besedah se pošten človek že tako ali tako slabo počuti. Zato zbogom!«
Tedaj se seržant preklinjajoč spet vrne na svoje položajno mesto.
4. Toda davkar reče: »Nikoli ne bi verjel, da je ta človek tako protikrščanske narave! Težko je sprejeti Kristusa kot vsemogočnega Boga, saj si pod imenom Bog predstavljamo nekaj neskončno velikega in presveto vzvišenega, medtem ko je bil Kristus le popolno človeško bitje, kot vsak drug človek, s to razliko, da je bil napolnjen z Božjim Duhom, še bolj kot Mojzes, Samuel, Elija in množica drugih prerokov. Vendar Kristusa popolnoma zavrniti, ne da bi se Mu priznalo vsaj dostojanstvo modrega človeka, kar je zagotovo bil, to je nekoliko premočno!«
5. Rečem Jaz: »Dobro, dobro, ampak kaj ti misliš o Kristusu?«
Reče davkar: »O jaz Ga imam za vrhovno Božanstvo, dokler ne bo mogoče najti drugega večjega, boljšega in popolnejšega Boga. Res mi malo koristi, če Boga, katerega neskončno bitje je neskončno veliko, ustvarjeno, končno bitje ne more nikoli videti. Kristus ja, Ta je zame že primeren! Ampak nekje je lahko neskončno velik Bog

Oče ali še bolj nedoumljiv Sveti Duh. Naj bosta, vendar se bom jaz za zdaj držal samo Kristusa, za drugo bo že On potem poskrbel!«
6. Rečem Jaz: »No, tako je prav! Le oprimi se Ga čim tesneje! Vse ostalo se bo potem samo od sebe uredilo! Zdaj pa Peter prihaja iz hiše. Sedaj bomo slišali, če je bil tam uspešen.«
Reče Peter: »Gospod, tukaj je stanje zelo slabo! Brez sodbe bo mogoče malo doseči! Kajti tu obstaja trdovratnost, slepota in norost, ki je skoraj ne bi bilo mogoče najti niti v Sodomi in Gomori, kateri Si Ti, o Gospod, uničil z žveplom z nebes. – Če bi bil ranljiv, bi me ta zalega tam notri resnično raztrgala na najmanjše koščke! Gospod, ti bolni ljudje rabijo posebnega zdravnika in posebno zdravilo!«
7. Rečem Jaz: »No prav, potem pa jih takšne pustimo! Nikomur se ne bomo vsiljevali, zato gremo naprej!«
Reče Robert: »O Dunaj, o Dunaj! Tudi ti si sodil tiste, ki so ti bili poslani! Gospod ti odpusti! Ne bom se ti maščeval, vendar ker hočeš pozabiti Gospoda, ker misliš, da si močan, zaradi moči tvojih vojakov in njihovega orožja, te bo hudo prizadelo! Gospoda nočeš sprejeti, ko te obišče in želi ozdraviti. Zato bo nadte prišla velika bridkost, stiska in sramota! In ti boš takrat klical: 'Gospod, Gospod, pomagaj mi!' Toda Gospod se bo umaknil in pomoč bo zate prepozna!«
Rečem Jaz: »Ja, ja, prav imaš! Nočem predvidevati naprej, ampak bomo na tej poti stvari sproti urejali. Toda, če bi nas povsod na tak način sprejeli, potem bi ti Robert moral imeti popolnoma prav!«
8. Zdaj pa gremo naprej in kmalu pridemo do hiše, na zunanji steni katere je upodobljen 'Dobri pastir'. –
In Helena reče: »Gospod, glej, tukaj piše 'Pri dobrem pastirju'! Pod tako dobrim napisom morda prebivajo nekoliko boljši duhovi!«
Rečem Jaz: »Nočem predvidevati, ampak pojdi noter in to razišči!« -
Reče davkar: »Kolikor vem, ta hiša ni bila nikoli posebno gostoljubna. Mislim, da bo tu še huje, kot prej.«
Reče Robert: »Poskusiti si lahko upamo, kaj pa se nam lahko zgodi?«
9. Reče Janez: »Če hočete bom jaz stopil v hišo.«
Reče Pavel: «Brat v Gospodu, s pogani se jaz najbolj učinkovito dogovarjam, zato dovoli, da jaz poskusim tukaj, ker si ti moj ljubljeni brat, do takšnih bitij veliko preveč nežen in bi malo dosegel. Jaz pa sem nekoliko ostrejši in resno zahtevam, ko ti običajno prosiš, tako da tu zagotovo ne bom ostal praznih rok, če se da tu še kaj popraviti. Če pa ne bom nič opravil, potem tudi ti in Peter ne bosta.« -
Reče Janez: »Dragi brat v Gospodu! Z veseljem ti predam to nalogo! Toda mislim, da bodo tukaj tudi tvoji koraki zaman, kajti kjer manjka ljubezni, tam ostane tudi strogost še bolj praznih rok!«

202. POGLAVJE

PAVLOV GOVOR PROLETARSKI DUHOVNI DRUŽBI. NEPRIJAZEN SPREJEM. PAVLOV ČUDEŽ Z BANKOVCEM ZA DESET KRAJCARJEV. PRISPODOBA O TEKAŠKI TEKMI.

1. Pavel gre zdaj v hišo in reče skupini ljudi, ki imajo znotraj skriven sestanek v zvezi z organizacijo demonstracije proti ministrstvu: »Mir z vami! Jaz, apostol Pavel, služabnik Jezusa Kristusa, poslan k vam od Samega Gospoda, vas opominjam v vsej ljubezni in potrpežljivosti ter pravi krščanski blagosti, ki je pravi ščit in zaščita zoper vsakega sovražnika, da se odpoveste vašemu zlobnemu, brezplodnemu posvetu in s

tem vašim iz tega izhajajočih najbolj nepoštenih željah in del! Obrnite svoja srca h Gospodu in Mu skupaj predstavite svojo stisko in resnično vam bo pomagal! Zgodovina še ne pozna primera, da Gospod ne bi uslišal nekoga, ki se je resno obrnil Nanj – tudi če je bil prosilec največji grešnik. Zato tudi pred vami ne bo zaprl Svojega ušesa in srca, če se v svoji stiski obrnete Nanj in rečete v svojem srcu: 'Gospod, ti preljubi Sveti Oče, pomagaj nam iz naše velike stiske, saj smo tudi mi Tvoji otroci!' Če boste tako govorili, potem bo Gospod med vami in dal vsakemu svoje. – Pomislite na to, da kakršnakoli človeška pomoč ni nikakršna pomoč, ampak pogosto povzroči samo večjo škodo, katere iskalec ne bi bil nikoli deležen! Zato poiščite pomoč pri Bogu, Gospodu vse slave in resnično vam bo za večno pomagano!«
2. Eden iz množice stopi k Pavlu in reče: »Kaj hočeš ti, prikriti far in – zagotovo član zakrinkane pavlinske zveze, ki zdaj že na najbolj nesramen način začenja opravljati svoje delo?! Glej, da se spraviš od tod, sicer boš šele tukaj na najboljši način spoznal Jezusa Kristusa!« -
Reče Pavel: »Dragi prijatelj, povem ti, da tebe in vse tvoje družbe že kar nekaj časa ni več na svetu, ampak se nahajate le v kraljestvu duhov – vi pa se še vedno obnašate, kot da ste v svojem mesu na temnem svetu! Zato sprejmite moj opomin in se zavedajte svojega resničnega stanja, v katerem ste se znašli!«
3. Tisti, ki je stopil naprej, zavpije: »Ven s tem sramotnim farjem! Samo oglejte si to pojavo! Zdaj nas želi ta tip prepričati, da smo že mrtvi! – Ah, ta šala je šla že predaleč! – To, da se pretvarja, da je Pavel, je zagotovo zanesenjaška zvijača nove pavlinske zveze in očitno sodi v norišnico! Toda govoriti, da smo duhovi, to je pa preveč naenkrat. Zato ven s tem tako posebnim Pavlom!«
4. Reče Pavel: »Poslušaj, samo še nekaj vam bom povedal, potem pa me lahko naženete ven ali obdržite, kakor boste hoteli. Ko sem bil v Damasku v Aziji pred skoraj dva tisoč leti na Božji poziv izbran za Kristusovega glasnika, se mi je neredko zgodilo, da sem bil napaden tako kot zdaj tukaj, včasih pa še huje, zaradi Jezusovega nauka o odrešenju, ki je bil med takratnimi Judi in tudi drugimi ljudstvi zelo osovražen, toda jaz sem nekomu zaupno rekel: »Prijatelj, preizkusi nauk in ohrani tisto, kar misliš, da je v njem dobro! Ne stane te nič drugega, kot samo tvoja volja in malce razumevanja za preučitev!« Vidite, s tem so se mnogi pomirili, ki bi me v prvem trenutku, če bi mogli raztrgali od jeze in besa, na koncu pa so sami postali goreči privrženci Jezusovega Nauka o odrešenju in življenju. – In zato zdaj pravim tudi vam, da najprej preučite pri sebi, kar sem vam povedal! In, če najdete nekaj, kar bi se lahko v vas potrdilo – kaj vam potem lahko prepreči, da to sprejmete in temu ustrezno prilagodite svoje življenje?! Če menite, da je to vaše življenje dobro, ki pa ne izgleda preveč bleščeče in srečno, a vam nekdo ponuja očitno boljšega, bi morali biti resnično čisto obsedeni in ob vsa svoja čutila, če bi se vam po preučitvi zdelo bolje obdržati tisto, kar je veliko slabše! – Zato preučite, preučite! In šele potem sodite!
5. Kaj pa imam jaz s to novo pavlinsko zvezo? Resnično, povem vam; da jaz, kot pravi Pavel in ta nova zveza z mojim imenom, najbrž nimava skupnega nič drugega, kot ime, ki je samo po sebi popolnoma mrtvo! V poučevanju in namenskih težnjah pa je od mene oddaljeno bolj, kot najbolj duhovna nebesa in najbolj materialna Zemlja! – več kot to ne morem reči, jaz kot resničen, živi in utelešeni Pavel. Iz tega mojega priznanja lahko v dovoljšni meri razberete, da jaz nisem noben temačni far in še veliko manj član pavlinske zveze! – Vse pa prej preverite in potem šele delujte, kakor hočete in kar mislite, da je za vas najbolje.«
6. Zdaj jih več spregovori v pravem, ostrem proletarskem tonu: »Ja, ja, ta tvoj govor ni ravno tako neumen! Vendar sta v njem še vedno dve neumnosti. In to sta, da hočeš biti pravi Pavel, in da smo mi že mrtvi. Poglej, če bi mi zares umrli, potem bodisi ne bi

imeli več nobenega telesa in bi bili čisti duhovi, ali pa nas sploh ne bi več bilo, kar je bolj gotovo. Če pa nisi slep, potem moraš zagotovo videti, da imamo vsi popolna telesa s kožo, lasmi, mesom in kostmi! Ali pa imajo tudi tvoji duhovi telesa?! Če je tako, potem bi morda imel prav, drugače pa najbrž za večno ne!«
7. Reče Pavel: »Saj sem vam rekel, da preučite in se bo pokazalo,če sem vam govoril neresnico!«
Več jih pravi. »Preuči, preišči, to je lahko reči! Toda kako, to je drugo vprašanje! Kako naj to preiščemo?! – Ali bi to morda morali predložiti ministru?!«
8. Reče Pavel: »Ali imate kaj denarja pri sebi?« -
Drugi rečejo: »Denar!? Kakšno neumno vprašanje! Kako naj bi denar dobili? In to na Dunaju, kjer denarja že dolgo ni bilo! No, to je bilo spet še eno tvoje neumno vprašanje! Dunaj, mi in denar!? To že skoraj ni več res, da je nekoč obstajal denar na Dunaju! In zdaj naj bi imeli denar!? – Ničvreden papirnati denar ja, ampak pravega denarja že dolgo ni več! – Če bi ti kakšen košček kaj koristil, ti lahko ugodimo!« -
Reče Pavel: »Pokažite mi ga in bomo videli, kaj se da iz tega narediti!«
9. Rečejo govorci: »Glej, ti ki hočeš biti na vsak način slavni Pavel, zdaj se bomo s tabo malo pogovorili o Svetem pismu. – Peter naj bi nekoč rekel hromemu beraču pri vratih jeruzalemskega templja, ko ga je ta prosil za miloščino: 'Dragi prijatelj, nimam ne zlata, ne srebra, toda kar imam, dam tebi!' Vidiš, dragi Pavel, tako pravimo tudi mi z zelo številnimi in globokimi razlogi: »Že dolgo nimamo več nobenega zlata in srebra, damo pa ti kar imamo, namreč koščke ničvrednega papirja! Peter je sicer dal beraču zdravje namesto denarja, ki ti ga mi ne moremo dati, ker si tako ali tako dobrega zdravja in tudi če ne bi bil, ti ga ne bi mogli dati, ker nimamo v sebi takšne zdravilne moči. Ker ti torej ne moremo dati ne pravega denarja ne kakršnegakoli zdravja, potem sprejmi naš dobiček, ki je ničvreden papir desetih krajcarjev. Pretvori ga, če moreš, v deset dukatov in potem lahko računaš na našo posebno vsestransko hvaležnost!«
10. Pavel vzame bankovec za deset krajcarjev in ga v trenutku spremeni v deset pravih, najlepših in najtežjih dukatov. –
Govorci se nadvse začudijo in rečejo: »Prijatelj, ti pa zmoreš več, kot hruške peči! – Ah, to je pa res več kot preveč naenkrat! To že presega vse Doblerje in Boske. Ti bi bil umetnik po srcu ministra Krausa in po srcih Rotschildov in še mnogih milijonov src! Ti Pavel, poslušaj, s svojo umetnostjo bi lahko dosegel na avstrijskem papirju noro premijo! – Veš kaj, obdržali te bomo! Zaželen si iz vseh naših src hkrati!«
11. Reče Pavel: »Ne zato, da bi se spoprijateljili, ampak zato, da bi spoznali moč Boga, Gospoda v meni in iz tega videli, da nisem lažnivec in prevarant! Prosil sem vas za kovanec, vi pa niste imeli niti enega pravega krajcarja. To kaže na vaše življenje tukaj, katerega še vedno imate za zemeljskega in materialnega, ki pa kljub vsem vašim domišljijskim trditvam in vašemu najbolj zmotnemu mnenju v bistvu vsebuje prav tako malo materialnega, kot je v vaših žepih zlata in srebra.
12. Vendar pa ste mi dali z bankovcem za deset krajcarjev resnično pričevanje o vrednosti vašega življenja. Vaše sedanje življenje je popolnoma enako temu najslabšemu papirnatemu denarju, katerega notranja vrednost je seveda, tako dobra kot sploh nobena. Samo navzven velja določeno časovno obdobje, kot ta bankovec za deset krajcarjev. Toda tako kot lastniki papirnatega denarja na tem svetu dan in noč razmišljajo, kako bi dobro vnovčili svoje številne vrednostne papirje v žvenketajoče novce – tako tudi vi hočete ustvariti resnično življenje iz svojega lažnega, popolnoma ničvrednega življenja! A vaš trud je zaman, kajti nekaj, kar je brez vrednosti se ne da ponovno ovrednotiti.
13. In ravno tako je z življenjem! Zemeljsko življenje je samo po sebi popolnoma ničvredno. Njegova vrednost je izključno v tem, da je mogoče s pravilno in modro

špekulacijo pridobiti iz božanske menjalne banke resnično življenje za zemeljsko, le navidezno življenje. Če pa hočem svoje zemeljsko življenje izkoristiti samo za to, da vstopim v še slabše in bolj prazno življenje v duhovnem svetu, potem vzamem slab papir za boljše prejšnje življenje in sem potemtakem norec in neumen špekulant!
14. Ali še nikoli niste videli tekmovanja, ko dobri tekači tekmujejo na ovirah za prvo nagrado, ki gre seveda v roke tistemu, ki teče najhitreje in tako prvi doseže določeni cilj!? Ali je potem nagrada samo za enega? Povem vam, da je nagrada za vse! Veliko jih tekmuje, ampak tisti, ki se ne trudijo teči bolj hitro, morajo na koncu pripisati sebi, če odidejo praznih rok. Jaz pa vam pravim: tecite vsi, nagrada je velika in jo je dovolj za vse! Če pa hočete dobro teči, morate opustiti vse ničeve, neumne stvari, da vas nič ne ovira in ne obteži nog ter jih predčasno ne utrudi! Tak je pošten boj. Tisti, ki se borijo pa se borijo resno, saj je nagrada dobra. Kdor pa si na vso moč resno ne prizadeva zanjo, ostane za vedno ubogi hudič!
15. Na vašo željo sem naredil iz bankovca za deset krajcarjev deset dobrih zlatnikov, katerih ste zelo veseli! To sem naredil s svojo skrivno močjo, vendar ne zato, da bi vam pomagal dobiti deset dukatov, temveč da bi vam pokazal, kaj bi se dalo narediti iz vašega papirnatega življenja. Kajti vaše tukajšnje na videz materialno življenje je zelo podobno bankovcu za deset krajcarjev, ki je sicer poseben v teh okoliščinah, vendar nima prave vrednosti, ker sam po sebi nima ničesar resničnega, kar bi pokrilo njegovo navedeno vrednost. Če pa lahko nekdo, tako kot sem jaz, spremeni ta bankovec v deset dukatov, potem se bo njegova vrednost zagotovo prevrednotila, kot ste sami opazili. Pustite se torej tudi vi tako preobraziti! Zavrzite vse, kar je neumno, prazno in ničevo ter vstopite v tekmo proti cilju resničnega življenja! In to bo vaša prava nagrada!«

203. POGLAVJE

ŠEST OSVOJENIH DUHOV. PAVLOV POZIV OSTALIM. O ČASU POSEBNE MILOSTI IN O ZASLEPUJOČEM MESENEM POŽELENJU.

1. Prvi govorec stopi zopet naprej in reče ostalim: »Govori tako, kot da bi bral iz knjige! In tudi nekaj ve o črni magiji! In ima tudi čudovito naravo! In kakorkoli se neumno sliši, da ima nas za duhove in sebe za apostola Pavla – ampak veste, njegova trditev se ne zdi povsem izmišljena! Opazil sem namreč že veliko stvari, ki vam jih nisem hotel povedati, ker bi vas te zagotovo spravile v zadrego, tako kot so mene. Ampak stvar je pač taka in tako žal ne moremo storiti ničesar drugega, kot da sledimo temu Pavlu! Kajti on z nami nima slabih namenov!«
2. Nekateri rečejo: »Ja, ja, lahko poskusimo! Kaj pa se nam lahko zgodi? Če je kaj na tem, no, ne more biti slabo. In, če ni nič, nismo ničesar izgubili. – No, pet se nas strinja s tabo! Seveda to, kar hočejo ostali, ki se niso izjasnili, ni naša stvar. Ampak zaenkrat smo zraven!« -
Reče prvi: »Če bi bil samo še eden, bi tvorili sveto število! No, ali ni nikogar več, ki bi šel zraven?!«
3. Eden iz množice stopi naprej in reče: »No, kar sem najbolj neumen med vami, bi rad dopolnil vaše sveto število. Morate pa mi dovoliti, da bom zadnji hodil za vami. Ali veste kaj pomeni sveto število? Že vidim, da ne veste. Glejte, sedem pomeni osel: dve oslovski ušesi, dve enaki očesi, dve enaki nosnici in en oslov gobec, da natanko število sedem! Verjamem, da nam noben od teh dragocenih kosov ne manjka, zato smo dovolj usposobljeni, da sprejmemo za resnično vse, kar nam pove Pavel, ki nam je zares, kot iz oblakov padel! – Dokler bo šlo dobro, bom povsod zraven, če pa bo šlo narobe, se

bom jaz kot zadnji zagotovo prvi obrnil nazaj, kot piše nekje v Evangeliju: 'In potem bodo prvi zadnji in zadnji bodo prvi' – bežali namreč!
4. Vi veste, da sem vedno bil in sem še vedno veseljak. A da bi že morali umreti, mi ne pade na pamet; kajti potem bi zagotovo o tem morali nekaj vedeti! Kajti umiranje ni tako nepomembna stvar, da bi jo dotična oseba lahko popolnoma pozabila. – Ampak, kakorkoli že, desetih dukatov za raztrgan bankovec za deset krajcarjev, bi bil tudi jaz lahko deležen, saj imam sam še ducat takšnih ostankov desetih krajcarjev. Morda bo tudi te dobri čarovnik Pavel spremenil zame v kose zlata! Če bo tako, potem bom popolnoma zadovoljen!«
5. Tedaj se sedmi obrne k Pavlu in reče: »Poslušaj, dragi, dobri prijatelj, ti ki imaš posebno sposobnost, da spremeniš papir v čisto, trdno zlato, tako da deset krajcarjev navidezne vrednosti postane deset dukatov. Glej, jaz imam tukaj šest prav takšnih deset krajcarjev! Ali bi hotel tudi te zame spremeniti v zlatnike?« -
Reče Pavel: »Zakaj pa ne, če bodo služili tvojemu očitno najbolj slepemu mnenju! Kje jih imaš?«
6. Reče sedmi: »Tukaj so – skoraj vsi zlepljeni!« - Pavel se jih dotakne in v istem trenutku se spremenijo v šestdeset dukatov. –
Sedmi od začudenja skoraj pade po tleh in čez nekaj časa reče: »Ja, zdaj je jasno, da je to čudež najboljše vrste! Kajti pri prejšnjem sem mislil, da gre za kakšno Boskovo zvijačo, s katero si nas hotel prepričati v naše zmotno mnenje, ampak tu se Boskova iluzija konča in na njeno mesto vstopi čisti čudež! Kajti iz šestih ostankov desetih krajcarjev pričarati šestdeset dukatov, je onkraj obzorja vsega človekovega znanja! Zdaj pa verjamem v vsa Kristusova čudežna dela in v vse, kar prej ne bi mogel nikoli verjeti. Glej, Pavel, ti dobri človek, zdaj tudi jaz verjamem, da si ti res pravi in najbolj resnični Pavel, pa tudi, da smo že zares umrli.«
7. Prvi, ki je stopil naprej, reče: »Ja, ja, zdaj tudi jaz trdno verjamem v to! Toda resnično ne zaradi tega čudeža, ampak bolj zaradi njegovega prejšnjega govora, ki nam ga je namenil, ko smo se ga hoteli znebiti, ker smo sumili, da ni pravi Pavel. Bil pa je pravi Pavel v vsem sijaju, kakor je nekoč živel in mogočno sijal! In bolj ko razmišljam o njegovem govoru, več Pavla in s tem resnice najdem v tem! To izdelovanje dukatov je vsekakor zelo bleščeče in prepričljivo, če pa je zato tudi dobro in resnično, to pa je povsem drugo vprašanje! Recimo, da smo v duhovnem svetu, v katerem se zagotovo pojavljajo vse vrste magičnih stvari - potem bi bilo izdelovanje dukatov precej enostavno in zabavno! Dobri Pavel si lahko na primer zamisli sto ali tisoč dukatov, in ker duhovi lahko vidijo misli, bomo tudi mi, če smo zares duhovi, lahko videli Pavlove dukatne misli!«
8. Sedmi reče: »Ja, kako pa to, da se kot duhovi že kar nekaj časa ne ukvarjamo z ničemer drugim, kot z visoko zvenečimi mislimi, vendar se ni prikazal namesto papirnatih koščkov niti najslabši bakren pfenig, kaj šele dukat! Vidiš, tu se ne strinjam povsem s tabo. Torej mora biti za Pavlovim izdelovanjem dukatov nekaj povsem drugega, kot le fiksne dukatne misli!«
9. Reče prvi: »Tega ni mogoče zanikati! – Vendar še vedno ostanem pri tem, da je bil njegov govor boljši od njegovega izdelovanja dukatov!« -
Reče sedmi: Vsekakor! Je pa v svojem govoru tudi čudovito pokazal, kaj za nas dejansko pomeni njegovo izdelovanje dukatov. In slednje lahko postavimo skoraj povsem na isto raven kot govor.«
10. Reče Pavel: »Vaša celotna družba šteje sto dvajset ljudi. Od teh se je sedem podredilo mojim besedam in dejanjem. – Torej je ostalo še sto trinajst takih, ki se niso podredili! Kaj pa bo z njimi?«

Reče eden od stotrinajstih: »Mi ostanemo pri svojem in ne potrebujemo več tvojih naukov in tvojega zlata!«
11. Reče Pavel: »Zdaj so odprta vrata v Božje Kraljestvo! Kdor hoče vstopiti vanje, bo tudi prišel noter. Kdor pa noče zdaj vstopiti, bo potem, ko se bodo velika vrata posebne milosti spet zaprla, težko prišel noter! – Kajti, čeprav je Gospod v Svoji ljubezni in velikem usmiljenju do vseh Svojih bitij in otrok vedno nespremenljiv, vendarle v svojem daru posebne milosti ni vedno enak in je ne prejmejo vsi, ampak le redki, ki so že od začetka izvoljeni in so že pripravljeni za to, da lahko dojamejo in prenesejo posebno milost v sebi brez škode za svojo bit. Tudi prerokov ni v vseh časih. Vsako zemeljsko leto se ne pojavijo. Komaj v nekaj sto letih, po štetju zemeljskega časa, se preroki prebujajo po Gospodovi volji z Njegovo posebno milostjo, tako da lahko vidijo duhovne stvari in slišijo Besedo iz Božjih ust, katero potem oznanjajo tako šibkim in slepim ljudem Zemlje, da bi tudi oni postali blagoslovljeni in lahko vstopili v nebesa božanske milosti.
12. Zato poslušajte vi gluhi in spreglejte vi slepi! Zdaj je spet tak dostopen čas Gospodove posebne Božje milosti! Glasniki z najvišjih nebes potujejo v vseh smereh skozi nižje in najnižje sfere temnega duhovnega sveta. Ja, tudi Sam Gospod dela tako in osrečuje nesrečne! Na Zemlji in na vseh svetovnih telesih se zdaj prebujajo posebni preroki in Gospodovi hlapci, ki dajejo drugim ljudem svetlobo in Besedo z nebes!
13. Vendar se na žalost le redki menijo za to. – Ampak mnogi delajo to, kar počnete vi: se smejijo prerokom v obraz in se jim posmehujejo, ali jim celo grozijo! – Vendar bo ta čas kmalu minil in vrata posebne Božje milosti bodo za otroke sveta in sodbe zopet za dolgo časa zaprta. In, če boste potem v svoji veliki stiski klicali, ne boste prejeli odgovora. In tako boste tudi iskali, vendar ne boste ničesar našli. In tudi vse vaše prošnje in rotenje vam ne bo pomagalo! – Toda zdaj, ko še traja čas posebne milosti, vam ni treba ne iskati, ne klicati in ne trkati, ampak samo želeti in boste sprejeti! Kajti zdaj ste vi poklicani in mi trkamo na vrata vaših src, vi pa morate biti samo resno pripravljeni vstopiti in sprejetje v Božje Kraljestvo bo doseženo! – Kaj hočete še več?! Zdaj Gospod naredi vse, kar želite, za vašo večno blaženost. Toda potem, ko se bo ta čas posebne milosti iztekel, boste lahko storili vse, kar je mogoče, vendar ne boste kljub temu dosegli ničesar – kot sem vam že poprej prikazal v tem mojem poduku in prepričevanju.
14. Ampak jaz vidim, kakšna so vaša čustva! Vi nočete pripadati Duhu in nočete slediti njegovemu blagemu glasu iz odprtih nebes, ker poslušate mrtev glas vašega dozdevnega mesa in želite z ženskami preživeti preostanek vašega življenja. Toda vaša kozja oblika ženskam ni več všeč. In tistim, po katerih hrepenite kot hijena po truplu, se gnusite kot kuga, tiste pa, katere v vas še najdejo kakršenkoli užitek, ne ugajajo vašim čutom, ker ste preveč poželjivi mesni kozli in hočete samo mlado in debelo meso!
15. Toda počakajte še malo! Kajti ta posebni milostni čas ne bo dolgo trajal in tedaj bodo nad vas prišle ženske, katerim boste čezmerno služili. Potem boste začeli tuliti in tarnati ter poskušali pobegniti od ženskega mesa. Toda vsa vaša prizadevanja in vaš jok in stok bo tedaj zaman. Ženske vam bodo okoli ledij ovile žareče okove iz kač in vas za večno pogreznile v jamo pogube, iz katere vas potem ne bo več mogel osvoboditi noben prihodnji Čas Milosti! – Gorje vam in vsem tukaj v duhovnem svetu, kakor tudi vsakemu vlačugarju na svetu, če odvrne svoje čute od Milosti in obrne svoje oči na debelo in mlado žensko meso! Resnično, tako resnično kot živi Bog in tako resnično kot vam je sedaj Njegova Beseda dana po mojih ustih, tako resnično in zagotovo bo vaše poželenje, ki se vam zdaj kaže kot nebesa, polna užitkov in ugodja ter vabi vaše srce, kmalu postalo najbolj grozen pekel, za vas in za vse vam podobne.

16. Nenehno godrnjate o vladah posvetnih knezov, ker potrebujejo preveč bogastva, katerega vam primanjkuje. Toda to vas moti zlasti zaradi vašega nepotešenega mesa! Če bi imeli milijone, pri Bogu Gospodu, bi vam vsaka vlada ustrezala. Kajti takrat bi si lahko ustvarili najlepša mesena nebesa. Ker pa vaše finance ne zadoščajo in se morate tako rekoč hraniti s prašičjimi tropinami, in to le redko, ste polni jeze do princev, ki imajo lahko kolikor hočejo najlepših žensk.
17. Toda ne uvidite, da Gospod Bog to Sam odreja in dopušča, da bi spoznali, da vas je Gospod Bog ustvaril in namenil za nekaj boljšega, kot zgolj za pohotno mesenost, katero mora človek, dokler živi na svetu v pravem mesu smrti, res opravljati po modrem namenu in meri – vendar ne kot opredelitev svojega bitja, temveč kot naključno, naravno delovanje, kakor se uporablja tudi za druge časne potrebe mrtvega mesa.
18. Kajti kdor to počne na svetu po meri in namenu, dela dobro; kdor pa to popolnoma zanemari, dela še bolje. Kajti Gospod tega čuta ni dal mesu zaradi potrebe, ampak kot lastnost za najbolj uravnoteženo in modro uporabo. Kdor pa si to spremeni v potrebo, je bedni grešnik in Božja milost se umakne iz njegovega srca, ker se pokorava nememu zakonu mesa in si v tej pokorščini zgradi nebesa koz in psov po pravičnosti smrti in sodbe!
19. Naj razume tisti, ki lahko dojame, da kdor najde poželenje v zakonu mesa, ki mu je naložena sodba in spoštuje ta zakon zaradi užitka ter ravna v skladu s tem, ima sodbo že v sebi; kdor pa nosi sodbo v sebi, je suženj in je preklet zaradi Svobode v Bogu in vse Resnice.
20. Zato morate ostati nad zakonom mesa, s svobodno močjo samozatajitve, z ljubeznijo in živo vero v Gospoda Boga, da boste lahko osvobojeni zakona in vse sodbe! Kajti suženj zakona mesa, bodisi naravnega ali moralnega, ne more vstopiti v božje Kraljestvo, dokler ni osvobojen tega zakona. Kajti nihče ni sojen v Božjem kraljestvu po Zakonu, kajti že sam Zakon je sodba. Samo tisti, ki se svobodno dvigne nad vsak Zakon *v ljubezni do Boga*, bo postal tudi svoboden v Bogu in vsej resnici; kajti Ljubezen v Bogu je edina Resnica!
21. Zdaj ste to vsi slišali in nihče se ne bo mogel opravičevati, da tega ni slišal. Zdaj pa storite, kar mislite, da je za vas najbolje!«

204. POGLAVJE

DOBER ODGOVOR ENEGA IZ MNOŽICE. PAVLOVE ZADNJE BESEDE TRDOVRATNIM. ZELO DOBER PAVLOV NASVET.

1. Eden iz sredine stotrinajstih reče: »Ta govor je bil pomemben in mi razodeva številne skrivnosti življenja. Kdor se oklepa zakona, visi kot na vislicah duha zakona. In greh ter posledično kazen nista nič drugega kot otroka zakona. Več kot je zakonov, toliko več je tudi kršitev in kazni. – Zakaj so skoraj vse ječe napolnjene s kriminalci? Ker so si vojaške oblasti obleganih mest izmislile veliko novih zakonov, in ker se je človeštvo prisiljeno zaradi splošnega reda in varnosti premoženja in življenja, že od samega začetka hotelo otresti tega jarma! S tem so bili potem ljudje vrženi v luknje in upravičeno preklinjajo Zakon kot kazen! – Zakon je sicer za zemeljsko družbo potreben, vendar je za družbo vedno zlo in prekletstvo.
2. Kajti, če bi bili ljudje takšni, kot bi morali biti kot pravi ljudje, potem zagotovo ne bi potrebovali nobenega zakona in bi stali daleč nad vsakim zakonom. Ker pa so ljudje, kot izkušnja vedno preveč jasno pokaže, bolj živali (in pogosto najbolj hudobne vrste) kot ljudje, so ljudem potem seveda potrebni tudi ustrezni zakoni, s katerimi se krotijo

in brzdajo divje strasti neizobraženega človeštva. Kaj bi bila šola brez šolskih zakonov?! Kaj velika človeška družba brez pravnega reda?! Torej morajo zakoni zagotovo obstajati kot eno zlo proti drugemu zlu. – A ne glede na to si je vedno mogoče zamisliti modro družbo ljudi, ki ne potrebuje zakonov in je zato popolnoma svobodna in srečna. – Torej upajmo, da vsi to zelo dobro vidimo in razumemo in se lahko s tem Pavlom lahko le strinjamo.
3. Toda kako se lahko človek ali sto ljudi še tako deklarirane modrosti dvigne nad zakon, ne glede na to, ali je zakon naraven, moralen ali političen? Če se nekdo drži zakona, je očitno suženj zakona. In, če se ga človek ne drži in se postavi nadenj, bo priveden po zakonu pred sodišče, kjer ga bo doletelo prekletstvo zakona. Če pa se nekdo z zakonom tako rekoč poistoveti in ob njegovem izpolnjevanju občuti pravo zadovoljstvo, podobno kot krvnik občuti ob usmrtitvi ubogega grešnika, potem je tak človek tudi sam postal živi zakon. In, ker je zakon prekletstvo za človeka, mora biti torej človek, ki je sam sebi postal zakon, najbolj trdovratno prekletstvo. Resnično lahko rečemo: 'Gospod, kdo nas bo lahko kdaj osvobodil zakona'?!
4. Sestavlja nas samo dolžnost in nujnost. Dolžnost je čisto hudičeva in nujnost ni veliko boljša. Kajti tisto, kar se mora nekoč zgoditi po volji vsemogočnega Božanstva, je že razsojeno. Toda tisto, kar se bo zgodilo po človekovi svobodni volji, še ni sojeno, ampak je v nenehnem pričakovanju sodbe.
5. Zdaj pa vas kot vaš najboljši prijatelj sprašujem, kaj naj naredimo? – Ta človek z imenom apostola ali celo sam ta apostol, nam je to zadevo res zelo jasno in podrobno razložil. Kaj torej? Ali naj mu sledimo? – V pekel, ki zagotovo ne obstaja, in tudi pred sodišče, nas ne bo vodil! In tako mu lahko sledimo na ulico, kjer se bo potem pokazalo kakšne namene ima dejansko z nami.«
6. Drugi rečejo: »Če bi res bili še v dragi večnosti, bi bilo od nas neumno, če ne bi hoteli slediti pametnim Pavlovim besedam! – No, in če nam ne bo všeč zunaj, se vedno lahko obrnemo nazaj. Kajti zunaj nismo nič bolj pod prisilo, kot smo tukaj notri!«
7. Zdaj spet reče Pavel, ki je medtem molčal: »Ko sledite mojemu nauku in dobrim nasvetom, bi morali biti prav tako in še veliko bolj svobodni, kakor ste tukaj! – Vsem vam povem, dragi moji bratje v Bogu Gospodu, kaj pravzaprav izgubite, če zapustite to sobo? Nič drugega kot ogabno prazno pričakovanje nekaj pohotnih vlačug, ki vam zgolj burkajo vašo slepo razgreto domišljijo, ki jih pa za vas in vam podobnim v takšnem naravnem stanju dejansko ni nikjer. Kaj je najbolj prazna domišljijska podoba v primerjavi z resnico? – Ampak jaz vam želim za vso to ogabno praznino dati popolno resnico! Kaj vas potem še lahko odvrne, da mi ne bi sledili v svete sfere svetlobe, resnice in življenja, ki je ljubezen v Bogu, ki je večni in resnični Kristus?
8. Tukaj ste že kar nekaj časa v breztelesnem stanju v svojem namišljenem pričakovanju. Toda kakšen uspeh ste dosegli? – Glejte, sploh nobenega! – Razen, da se vam je občasno za nekaj trenutkov pojavila meglena podoba nekega ženskega bitja, ki se je nato razblinila v nič. Ti trenutki so vse, kar bi lahko imeli za nekaj blaženega. Niste pa uživali niti enkrat v najslabšem vinu, niti v enem grižljaju kruha, skratka v ničemer še niste uživali! In kljub temu sprva niste hoteli nič slišati, da bi zapustili to praznino, ki ni dobra za nič drugega, kot da postanete še bolj neumni in nesrečni, kot že dolgo ste.
9. Ampak blagor vam sedaj, ko ste v sebi sprejeli dobro odločitev, da mi sledite! Kajti šele zdaj boste prišli tja, kjer je doma izvorna resnica in izvorna realnost vsega bivajočega in obstoječega. Na svetu je vse, kar se vam je kadarkoli zgodilo, laž in prevara. Vaše imetje, vaša znanost, vse vaše umetnosti in bogastvo, vaše življenje samo – ni bilo nič drugega kot laž in prevara. In, če bi bil materialni svet kaj boljši, potem bi moral biti stanoviten, kot je resnica sama, ki je ena in ista in ostaja večno

nespremenjena! – Kaj pa na svetu ostaja nespremenjeno? Povem vam, niti Božja Beseda! Kajti tudi ta je kolikor se da zamegljena z lažmi sveta in nato spremenjena v najrazličnejše neumnosti, laži in hudobijo. Zato je bila dana ljudem prikrito, da se je ne more oskruniti v njeni največji svetosti. Svet ni nič drugega kot laž za določeno preizkusno obdobje. Ko se ta čas konča, šele takrat se začne Božje kraljestvo večne Resnice! – In tako tudi vi v sebi pokončajte svet, da se bo lahko Božje kraljestvo začelo širiti v vas! – In tako mi vsi sledite!«

10. Reče nekdo, ki je po svoji naravi dobrovoljen in vedno bolj vesel kot žalosten: »Zbogom tiha hiša, z veseljem te zapuščamo! O ti draga stavba, kako smo brez denarja v tebi trpeli zaradi lakote in žeje! Ja, kako pogosto smo bili ganjeni do solz med tvojimi štirimi stenami z nizkimi okni, ki prepuščajo le malo svetlobe. Prijatelj, da z izgubo te hiše ne izgubimo ničesar, ampak le ogromno pridobimo, upajmo da bo vsakemu od nas zelo jasno! Torej, s to hišo je končano! Zdaj bomo videli, kako nam bo šlo zunaj!

11. Najbolj smešno pri tej zadevi pa je, da smo se vsi znebili svojih črvov in smo samo duše s kožo, lasmi in kostmi. Tudi kot duše moramo opraviti svoje običajne potrebe ter čutiti lakoto in žejo in ju potešiti! Nenavadno! Verjetno zato ljudje na svetu pogosto rečejo: 'Ta je pa ena uboga lačna in žejna duša!' Ja, ja, na Dunaju je res eno samo bedno življenje. Neumni ljudje z lačnimi želodci še vedno pojejo smešno pesmico o smrti! Bodimo veseli, da ne živimo več na Zemlji. O Dunaj, o Dunaj, kam te ženejo tvoje neumnosti?!

12. Glej, glej, medtem ko sem klepetal, smo vsi prišli na ulico! Kako je bilo to mogoče? Sploh se ne spomnim, da bi dvignil vsaj eno nogo!«

13. Reče njegov sosed, zelo nesramen tip: »Kako si lahko tako neumen in sprašuješ o čem takem? Ali ne vidiš, kaj je to? To je samo čarovnija, Bog nam pomagaj!« -

Reče šaljivec: »Ko Tirolec le ne bi odprl ust! Kajti, ko začne Tirolec govoriti, se cela Zemlja trese od neumnosti!«

Reče Tirolec: »Če ne boš nehal, boš dobil klofuto, da se ti bo zavrtelo!«

14. Reče šaljivec: »O ti neumni Tirolec! Ali ne vidiš, da smo zdaj duhovi, ki imamo samo voljo in razum, ne pa telesa? Zdaj smo nekaj izjemno zračnega. Če bi mi dal resnično tirolsko klofuto, katero bi morali vsi evropski voli spoštovati, bi se ti le posmehoval, saj bi s svojim zrakom udarjal po mojem. Zato odloži meč, ker je neuporaben! Kajti, kdor udari z mečem, bo od meča pokončan! Vidiš, to je zapisano v Svetem pismu. – Ali si ga kdaj prebral?« -

Reče Tirolec: »Ti si pa neumen! Kako bi lahko to bral, če nisem nikoli hodil v šolo! Ampak vem, da vem več o Svetem pismu kot ti!«

15. Reče šaljivec: »No, no, da ne boš postal tako visok, kot so gore v tvoji deželi! – Raje poglej tja, kjer se zdaj naš Pavel tako prijazno pogovarja s tako dragim, preprostim človekom, in kako mu ta stiska roko, kot iz čisto hvaležnega veselja! – In potem poglej tja na desno – dekle, kakršne ni nikjer drugje! Greva malo bližje! Pri moji duši, to bi imel raje, kot avstrijski državni dolg! Kaj misliš Tirolec?« -

Reče Tirolec: »Še vedno si neumen prasec od človeka! Ali ne vidiš, da nama na tem drevesu ne rastejo fige?! Ostaniva tam kjer sva! Tako bo za naju veliko bolje.«

16. Reče šaljivec: »Pa saj ti nimaš poguma, sicer bi šel tja! Ja, ja, poguma, poguma – tega ti zelo manjka! Kajti slišal sem, da so Tirolci zelo pogumni le za skalami, kjer so varni pred kroglami, toda na odprtem polju zelo radi pobegnejo, če se stvari malo zaostrijo. In najbrž tudi ti nisi izjema! - Ampak jaz bom šel tja in se, kot veleva moja dolžnost zahvalil dobremu Pavlu, da nas je za naše dobro popeljal na plano! Mi smo seveda še vedno na našem ljubljenem Dunaju, na eni izmed njegovih najbolj živahnih

ulic. In to je že ogromna pridobitev in je veliko več od čepenja v takšni pravi svinčeni komori. Skratka, Pavel je za nas naredil veliko stvar, zato se mu moram zahvaliti!« -
Reče Tirolec: »Vidiš, kako velik podlež si!? Misliš, da te ne poznam!? Ti bi šel tja zato, ker ti je dekle padlo v oči, ne pa zato, da bi se Pavlu zahvalil! Zdaj pa pojdi, sicer boš pa kmalu videl, ali ima Tirolec kaj poguma, ali ne! Me razumeš?!«
17. Reče šaljivec drugemu sosedu: »Prijatelj, ali greš ti z mano, da bi se zahvalila Pavlu, ker nas je osvobodil iz te svinčene komore? Kajti s tem čokatim Tirolcem se ne da nič zmeniti. Če mu kaj rečeš, takoj postane nasilen in se obnaša kot bik, ki mu je v veselje malo nedolžno zbadati s svojim rogom. – No, če ti ni nerodno, pojdi z mano!«
Reče nagovorjeni: »Tudi jaz ne grem! Kajti tudi mene si užalil, saj sem tudi jaz Tirolec, resda bolj izobražen od drugega. Če Tirolcem očitaš pomanjkanje poguma, potem si norec, ki ne ve, da so Tirolci najpogumnejši bojevniki, kar so tudi vedno bili. Glej, ti neumni Dunajčan, če bi bil pravi človek z glavo in razumom, bi vsakemu Tirolcu že od daleč snel klobuk! Kajti ti so še vedno ljudje primerni za svet! Vi Dunajčani pa niste nič drugega kot najbolj navadni govnači. In nobenemu poštenemu človeku ni v čast z vami dolgo živeti v familiji!«
18. Reče šaljivec: »Joj, joj! Zdaj sem se znašel med dvema najhujšima kalibroma! Skrajni čas je, da se spravim stran, sicer se mi bo zgrnila na glavo prava tirolska nevihta!«
19. Tedaj šaljivec zapusti svojo alpsko družbo in hitro odide k Pavlu, rekoč: »Najdražji prijatelj! Vsem si nam naredil veliko uslugo. Kot opažam še nikomur tukaj na prostem ni prišlo na misel, da bi se ti zahvalil, ker si nas z resnico svojega govora osvobodil iz naše prave svinčene celice. Zato sem si jaz, gnan z najglobljim občutkom hvaležnosti, dovolil, da ti kot našemu najdragocenejšemu prijatelju izrazim mojo najglobljo in najtoplejšo zahvalo!«
20. Pavel se malce nasmehne in reče: »Lepo, lepo od tebe! Vendar bi moral tukaj omeniti glavni razlog, ki te je še posebej prisilil, da si mi izrazil svojo hvaležnost. Vidiš, robati Tirolec je imel prav, ko ti je rekel: »Ne Pavel, ampak dekle ti je padlo v oči!' Zatorej v bodoče govori samo tisto, kar je res! Kajti tukaj pred nami se ne more nobena duša pretvarjati! Zdaj pa le pojdi k dekletu in ji podeli svoje komplimente! A ne pozabi, da je ona že žena prav tega moškega, ki stoji poleg nje!«
21. Reče šaljivec: »Dragi prijatelj, zahvaljujem se ti za ta nasvet, ki je vsekakor pravi! A da bi zdaj moral tej resnično najbolj ljubki dami tukaj dati kompliment, medtem ko je zatopljena v pogovoru s svojim možem, bi bilo najbrž malce neprimerno!? Toda bolj, ko jo gledam, bolj znan se mi zdi njen obraz, tako kot tudi njegov. Če se ne motim je izredno osupljivo podoben razvpitemu – hm, hm – zdaj se ne morem spomniti imena! Ne, ne, skratka, izgleda kot tisti glavni demokrat, ki sem ga pred nekaj leti pogosto videval na Dunaju! Vendar sta mi po videzu oba dobro znana!«
22. Reče Pavel: »Zaenkrat je to zelo malo pomembno, saj imamo zdaj veliko pomembnejše stvari za početi, kot se spraševati o nekaj imenih in potem po zemeljski navadi o tem tri dni premlevati. – Zdaj ti bom dal še en nasvet! Ne bo ti škodilo, če ga boš upošteval! – Zdaj padi na kolena pred tem mojim najvišjim prijateljem in reci: 'O Gospod, bodi milosten in usmiljen do mene ubogega grešnika! Sprejmi me kot zelo izgubljeno ovco v tvoji veliki milosti in dovoli, da tudi jaz užijem izlive Tvoje ljubezni in usmiljenja!' To reci z vso toplino svojega srca in odrešenje boš dobil v zameno!«
23. Šaljivec reče: »O prijatelj, veliko zahtevaš od mene! Pomisli, kako se mi bodo vsi znanci smejali in me imeli za popolnega bedaka! In, če me bo potem nekdo vprašal zakaj sem to naredil in kdo je ta, pred katerim sem pokleknil, kot da je naš gospod Bog?! Kaj bom odgovoril takšnemu spraševalcu?«

Reče Pavel: »Nič drugega kot: 'Stori tako tudi ti in bo zate bolje, kot postavljati takšna prazna vprašanja! Kajti Tisti pred katerim sem padel na kolena je Jezus Kristus, Gospod nebes in vseh svetov!'«
24. Tedaj naš šaljivec od smeha pade na tla in glasno reče: »No, kar je preveč, je preveč. Ali si samo začasno nor, ali pa misliš, da smo vsi nori in se norčuješ iz naše slabosti! – Dovolj je, da te častimo pod imenom starega, slavnega apostola, ker si nas s svojim naukom res prepričal, da si slavni apostol, a da ta prijatelj, ki je videti še bolj preprost od tebe, ni nihče drug kot Kristus Gospod, druga dva pa tudi najverjetneje apostola, in ta gospa naj bi morda bila celo blažena Devica s Svetim Jožefom, - glej, to že prehaja iz nebeško modre v svetlo češnjevo rdečo! Dragi prijatelj, ali ti to misliš resno, ali se le šališ z nami!
25. Povem ti, prijatelj, zdaj pa zelo prijateljsko in resno: »Drži se stran od nas s takšnimi šalami! Saj veš, sicer moj najbolj cenjeni prijatelj, čeprav nisem farizej rimskokatoliške sorte, sem kljub temu pravi Kristusov častilec in v celoti priznavam Njegovo nesporno Božanstvo, vendar je preveč vzvišen in svet, da bi prišel sem dol v svetovno znani, najbolj navadni dunajski ulični gnoj! – Verjemi mi, čeprav nisem trapist, zlasti v nekaterih pogledih lepšega spola, ne Platon, ne Sokrat, sem vseeno velik prijatelj, občudovalec in častilec Kristusa, zato te prosim, da s tem Imenom vseh imen ravnaš malo bolj previdno!
26. Tistih sedem, ki so se prvi pridružili Pavlu, reče: »Ja, ja, Pavel ima prav! Kristusa Gospoda je treba bolj spoštovati! In ni lepo od našega sicer zelo uglednega prijatelja, da hoče božjega Sina ponižati do navadnega človeka!« -
Reče Pavel: «Molčite! Kmalu se bo pokazalo, če imam prav, ali ne! – Zdaj pojdimo naprej! Kajti tukaj smo že popolnoma opravili! Gospod gre in zato gremo tudi mi!«

205. POGLAVJE

DOMIŠLJIJSKA UGIBANJA PRISOTNIH.
NOVA ČUDNA SREČANJA NA NAVIDEZNEM DUNAJU.
DAVNO PREMINULI PREDNIKI HABSBURŠKO-LOTARINŠKE RODBINE.

1. Med potjo reče šaljivec: »Kaj zdaj to pomeni?!« Gospod gre, zato gremo tudi mi! Kdo in zakaj je gospod? Zagotovo ni mogoče trditi, da je ta pravi poljski mešetar vendarle Kristus Gospod?!«
Reče drugi poleg šaljivca: »Ti, Seppel, zdaj mi je vse popolnoma jasno, kaj se tukaj dogaja!« -
Seppel vpraša: »No, kaj? Govori! Zanima me tvoje mnenje!«
2. Drugi nadaljuje: »Torej poslušaj! To so njegovi ruski vohuni pod krinko nekega transcendentnega pietizma, s katerim zaslepijo človeštvo! Res je, da je ta takoimenovani Pavel govoril kot iz knjige in menjal bankovce brez vrednosti za zlato, za katerimi ne bi smeli sumiti nobene prevare. Toda jaz razmišljam veliko bolj ostro in pravim, da je slaba maska slabša kot nobena! Zato so si ti Rusi izbrali zelo prefinjeno masko, skozi katero se jih brez povečevalnih očal zagotovo ne bo zlahka prepoznalo! Kristus, Pavel, zagotovo tudi Peter, Jakob ali Janez in morda tudi Jožef in Marija! – Zelo redek sekstet! Kristus bo tako glavni čarovnik in bo uporabljal zelo nerazumljivo govorico, če bo sploh kaj govoril, ker so ponavadi takšni glavni čarovniki nemi kot star kos lesa. Takoimenovani Pavel bo njegov najbližji pomagač, ki ni nevešč v magiji in dobro podkovan v govorništvu. Druga dva se mi zdita bolj kot pomožna pomagača. In tisti spredaj s prelepo cirkuško damo je zelo gotovo en fin pametnjakovič, ki se spozna

na vse. In njegova ljubka spremljevalka je posebna ptička za vabo. Vse je zelo človeško, a na svoj način tudi za naš veliki Dunaj redko! – No, Seppel, ali sedaj že začenjaš to malo razumevati?!«
3. Reče šaljivec: »Ja, ja, tvoja pripoved je taka, da bi ji moral človek skoraj verjeti! Ampak tega ne bi povsem sprejel, kot da velja za vse čase. Pavel je res moder človek, kakršnega verjetno ni nikjer na Dunaju. In tako imenovani Kristus, poljski Jud, se sicer zdi nadvse dober človek brez najmanjše trgovske zvijačnosti. In ostali štirje, vključno s cirkuško damo, so vsaj videti zelo pošteni in v njih ni odkriti nič nizkotnega. Tako smo tudi mi zraven, kot da smo za to plačani, čeprav nismo bili prisiljeni. To so znaki, ki imajo neko težo! Kaj meniš prijatelj? – Zadeva začenja dobivati bistveno drugačen vidik, kot na začetku! Poglej navzgor v nebo! To je popolnoma jasno, vendar brez sonca, a je kljub temu dnevna svetloba! Ampak poglej to nam vse preveč znano ulico! Ali vidiš hoditi po njej vsaj eno znano dušo? Glej, vse je prazno, hiše pa so kot izumrle. In na ulici, neverjetno, raste – najlepša trava! Povej mi, ali ti to ne vzbuja pozornosti?!«
4. Reče drugi: »Res, nekaj je na stvari! Toda najbolj čuden je nebesni svod. Nebo je dobesedno svetlo indigo modro. In vse je osvetljeno, tako kot z opoldanskim soncem. Vendar ga ni nikjer videti, niti soncu kaj podobnega. Noben predmet ne meče sence! Povsod je enaka svetloba in nikjer ni svetlobnega telesa, ne Sonca, ne Lune, ne zvezd! Ja, ja, prav imaš, to je zelo čudno!«
5. Reče šaljivec: »No, tudi jaz verjamem, da je zadeva res nenavadna! Mesto, hiše, ulice in trgi so popolnoma dunajski; tudi obsedno stanje s palisadnimi bastioni in topovi še naprej obstaja v povsem enaki obliki. Samo vojska na straži ni tako stroga do obiskovalcev bastionov in jih spusti naprej, da gredo svojo pot. Toda poglej ljudi, če kakšnega srečaš! Upravičeno lahko človek reče, da ne moreš ločiti moškega od ženske! In večinoma so divji in neumni kot Kitajci in žalostni ter otožni, kot da bi že napol zboleli za kolero. – Poglej, tam pred vhodnimi vrati stoji nekaj Ciganov. Samo poglej, kako se pačijo. Povej mi, ali si že kaj takega videl na Dunaju? No, ali ni to redkost?!«
6. Reče drugi: »Res je, res je! Čudno, zelo čudno! – Ampak, hej - hej! Glej, tam, tam, kjer ulica rahlo zavije – nekaj gre proti nam, kar je za Dunaj res nenavadno!? – Hudiča, to so veliki črni noji! Imajo neizmerno dolge vratove in še daljše noge! In veliko jih je! – Približujejo se nam! Resnično, ne bi se hotel začeti tepsti s njimi na ulici! – Ti, prijatelj Seppel, malo povprašaj gospoda Pavla! On ti bo najbrž lahko dal kakšno informacijo o tem!« -
Reče šaljivi Seppel: »Vprašaj ga ti! Zakaj bi moral prav jaz to storiti? Ptice so najbrž prišle z neke velike menažerije! Gospod bratranec Holzbaumer se zagotovo ne bo bal teh afriških kopunov!?«
7. Reče bratranec Holzbaumer: «Ne, niti ne, bi pa rad vedel od kod so prišla ta bitja. Mogoče so zli duhovi?! Če smo se zdaj morda res znašli v svetu duhov, bi bilo to zlahka mogoče!« -
Reče šaljivec Seppel: »Zakaj pa ne!? Najbrž so duhovi, vendar ne zlobni! Ampak zdaj so dejansko pred nami in iz njihovih čudnih izrazov je zaznati očitno neko določeno borbeno željo. Gospod bratranec ima morda na koncu prav glede zlobnih duhov! – Sedaj pa moram res jaz malo povprašati dobrega Pavla o tem!«
8. Tedaj šaljivec pocuka Pavla za rokav in reče: »Poslušaj, plemeniti prijatelj, kaj pomenijo ti črni noji? Ali nas bodo pojedli, ali kaj?« -
Reče Pavel: »Oh, ne! Nič ne skrbi! Ti nam ne bodo nič naredili. Proti nam slovesno prihajajo zato, da bi nas prosili, da jih obiščemo v njihovi palači. Zato bodite zelo mirni in samozavestni! Kmalu boste izvedeli, kaj je s temi bahači.«

9. Šaljivec Seppel je zdaj pomirjen, kakor tudi njegov bratranec. In ta dva pomirjata tudi ostale, ki so prav tako bolj ali manj osupli nad tem pojavom. –
Toda, ko se tem 'pticam' zelo približamo, vse bolj izgubljajo svojo nojevo podobo in postajajo zelo mršavi ljudje, od katerih dva stopita naprej in prosita Roberta naj popelje svojo celotno skupino v njihovo starodavno aristokratsko palačo.
10. Robert jima seveda odgovori, da on ni Gospod in ju napoti k Meni, a ta dva rečeta: »Če nisi Gospod, zakaj hodiš spredaj?« -
Robert reče: »Ker je taka Gospodova volja! – In tako je tudi Gospodova volja, da se obrneta Nanj, če resnično potrebujeta pomoč pri nečem. – Nihče od nas vama ne more pomagati, razen z nauki in nasveti. Vendar so dejanja izključno Gospodova! Zato se obrnita na Gospoda! Kar bo On odredil, to se bo zgodilo!«
11. Po tem Robertovem odgovoru gresta oba k Meni in rečeta: »Če si ti Gospod, ali bi šel z nami z vso svojo družbo?« -
Rečem Jaz: »Kaj naj z vami počnem? Kdo ste vi, visoki, da vas ne poznam?! Kakšna so bila vaša dejanja? – Duhove poznam samo po dejanjih in nikoli po oblikah!«
12. Oba rečeta: »Nismo še duhovi, smo vojvoda, nadvojvoda in kralj ter še več. In vsi živimo v palači, ki pripada visokemu plemstvu. Pojdi tja z nami, tam se bomo bolje razumeli.« -
Rečem Robertu: »Potem pa nas ti vodi tja in bomo videli, kaj se bo tam pokazalo!«
13. Robert zdaj reče obema: »Če sta slišala, kaj je zdaj rekel Gospod, stopita predme in nas vse odpeljita v svojo hišo.« -
Rečeta oba: »Mi nimamo hiše, mi živimo v palači visokega plemstva, ker smo iz najvišje aristokracije!«
14. Reče Helena, nekoliko sarkastično, zaradi skrajno dolgočasnega načina govorjenja teh aristokratov: »No, no, le glejta da vajina palača najvišjega plemstva na koncu ne bo umazan svinjak! – No, to je res smešno. Takšna bedna in razcapana tipa – in palača visokega plemstva! No, no, bomo videli kakšna palača bo to!«
Reče eden od visokih plemičev: »Punca, zapri svoj gobec, sicer ti ga bom zaklenil s ključavnico! Moraš biti vesela, da te naš Gospod Bog pusti živeti! Ali razumeš?«
15. Reče Helena: »Povejta mi, koliko časa je minilo, odkar sta umrla? – Sodeč po vajinem govorjenju sta morala živeti na svetu že dolgo pred Adamom? – No, to je govorjenje, ki lahko človeka razjezi, še posebej, če ga mora dolgo časa poslušati! – No, kot opažam gre ta pot naravnost do kapucinov?!
Utihni! Ti tega ne razumeš, ker si premlada! Res smo pri bratih kapucinih, vendar ne na zemlji, ampak pod zemljo, ali razumeš, punca!?«
16. Reče Helena: »Ja, ja, tudi meni se zdi, da ste še vedno doma zelo lepo in trdno pod zemljo! – To bo najbrž prvič, da ste na njej?!«
Reče spet eden zelo jezno: »Ali ti nisem že rekel, da utihni! Če pa me ne poslušaš, ti bom moral eno primazati! Ali me razumeš?!«
17. Robert reče Heleni: »Moja najljubša! S temi bitji se ti ni treba več pogovarjati, saj so še vedno zelo groba in bi ti na koncu lahko zares škodila! – Že vidim, kam nas bodo pripeljali, in tako ti ni treba nič več spraševati. – Glej, to so vsi regenti Habsburške in Lotarinške hiše, ki so že davno umrli! Zdaj počivajo v kraljevi kripti pri kapucinih in tudi deloma pri avguštincih, nekateri pa v katakombah katedrale svetega Štefana – to je njihova palača najvišjega plemstva! Zato bodi le mirna in tiho!«

206. POGLAVJE

V CESARSKI KRIPTI S KAPUCINI. VELIKO MRTVIH V KRSTAH. RAZLIČNI POGLEDI NA PAPEŠTVO. ŠALJIVČEVI DVOMI O JEZUSU.

1. Medtem dejansko prispemo do kapucinov v kripti, kar nekaterim našim novim sopotnikom sploh ni všeč. Naš šaljivec to takoj opazi in reče: »Zdaj pa vprašam vsakega izmed vas, pa naj bo še tako nepristranski; kaj smo zdaj s tem pridobili? – Prav nič! Dobri stari Pavel nas je izvlekel iz luknje, da bi zdaj obtičali v še hujši luknji! – Oh, kako lepo življenje! Prijatelji, poslušajte nagradno vprašanje: 'Kaj je življenje?' Da se ne boste preveč trudili z odgovorom, vam ga bom dal jaz kot spraševalec. Glejte, življenje je zapletena nestabilnost, sestavljena iz lakote, žeje in vseh vrst druge bede, ki ji pravimo življenje in se nenehno seli iz ene luknje v drugo in v tem se zdi smisel življenja! Potovanje se začne z razmnoževanjem in se potem nikoli večno ne konča. In tako naprej v večnosti, iz ene tegobe v drugo, amen.
2. Tukaj v stari knežji grobnici lahko starim Habsburžanom malce pomagamo strašiti, kajti sami tako ali tako tega več ne zmorejo. In takšno strašenje kakšnega Karla ali Rudolfa ali Leopolda, bi bila zagotovo prava osvežitev za lačne želodce nekaterih kapucinov, katerih maše navkljub njihovemu hrupu s prižnice ne donašajo več ničesar. Če bi takšen duh strašil in bi ga lahko mnogi videli v knežji grobnici, kakšna vera v maše in popolne odpustke bi to zopet bila! Torej vivat! – Prijatelj, kapucinom je treba pomagati!«
3. Reče drugi: »Ampak prijatelj, zdaj si spet govoril same neumnosti! Kje piše, da bi morali ostati tukaj s knežjimi krstami v kapucinski grobnici, zato ker smo prišli sem s prijatelji, ki so nas prej osvobodili našega prvega kvazi-aresta? To, dragi prijatelj Seppel, je bilo spet neumno! – Ampak mislim, da bodo tudi ti knezi imeli nekoč željo, da se prebudijo iz svojega dolgega spanca, zato so se, kolikor je bilo v njihovi moči, obrnili na te zelo mogočne, čudežne Božje prijatelje. Da smo sem prišli tudi mi z njimi, je bila naša odločitev, saj bi lahko ostali zunaj, ker pa smo že tukaj, bodimo mirni in poslušajmo, kaj bodo čudežni Božji prijatelji storili s temi starimi knežjimi duhovi!«
4. Reče davkar: »No, to so besede vredne tako slovesnega kraja! Vsaka od teh krst je svetovna zgodovina ljudstev, ki so živeli, delali in trgovali pod enim ali drugim od teh vladarjev. In kjer Sam Bog obišče tak kraj, morajo takšni bahači, kot sva midva, držati jezik za zobmi, sicer se takšne stvari na koncu ne bodo dobro izšle. – Poglej, kako Pavel in Gospod Jezus, skupaj z drugima dvema, verjetno tudi apostoloma, otožno gledata stare krste! In slišiš Pavla, ki pravi: 'O Gospod, Tvoja ljubezen, milost in usmiljenje nima meja – a še vedno je v teh krstah veliko mrtvih!' Ali slišiš Seppel!? V teh krstah je še veliko mrtvih!«
5. Reče Seppel: »No, ja, zagotovo bo vsak vedel, da v krstah ne plešejo. In ni potreben Pavel, da se to sprevidi. Ampak, da so ti starodavni knezi s svojim pogosto tiranskim vladanjem nad ubogimi ljudstvi, povzročili marsikatero tragično zgodbo, prijateljček, to vem tako dobro kot ti! In tudi vem, v kolikšni meri so te krste častitljive ali pa ne! – Toda, ali je ta preprosti Jud, s katerim se takoimenovani Pavel pogovarja, Jezus, vsem znani Božji Sin ali ne, je čisto drugo vprašanje! Vse je mogoče! A tu nam še vedno manjka gotovosti, kaj naj bi verjeli, da je res ali ne. – Če misliš, da sovražim Kristusa, ali da ne verjamem Vanj, se zelo motiš! – Neizmerno Ga občudujem, zato pa imam še vedno pomisleke o tem Judu. Pozoren sem na vse! Če pa bom uvidel, da je res On, potem boš videl čudeže v mojem vedenju do Njega! Kajti veš, jaz Ga neskončno ljubim!«

6. Reče davkar: »To je zelo lepo od tebe, če misliš resno, toda iz tvojega prejšnjega govorjenja, tega ne bi mogel nihče zlahka ugotoviti!«
Reče Seppel: »Ja, ja, ker nisem govoril s prevelikim spoštovanjem do rimskih duhovnikov, si verjel, da sem napol antikrist! Ampak prijatelj, daleč od tega. Ja, dragi moj, človek je lahko živ Kristusov častilec in oboževalec le, če je v srcu sovražnik papeštva; kajti krščanstvo in papeštvo, sta v odnosu, kot ja ali ne! Če ne verjameš, pojdi k Pavlu, in on ti bo povedal v hebrejščini, če ne razumeš v nemščini!«
7. Reče davkar: »Rimska vera se mi ni zdela tako slaba; in v njej je mogoče postati celo blagoslovljen.« -
Reče Seppel: »O ja, če si zadovoljen s kmečkim nebesnim koledarjem. Ampak to stane veliko denarja, časa in potrpljenja! - Zdaj pa nam Pavel pravi, naj utihnemo, zato ga ubogajmo!«

207. POGLAVJE

ZASKRBLJENI DUHOVNI REGENTI. NJIHOVA PRIPOVED O OGNJENEM JEZDECU IN NJEGOVI PREROKBI. O KONCU SVETA IN KRISTUSOVEM PONOVNEM PRIHODU.

1. Pavel se zdaj zravna in reče bivajočim v grobnici: »Poklicali ste nas, naj pridemo nujno sem in nas tako odvrnili od naše poti. – Kaj torej želite, da zdaj tukaj storimo za vas? Kakšnih dejanj smo po vašem mnenju sposobni? S čem ste bili prisiljeni priti k nam? Govorite zdaj, da bi vam lahko pomagali po vaših potrebah in po prizadevnosti vaših duš!«
2. Eden stopi naprej in reče: »Sem rimsko-nemški (cesar) in sem po svojem imenu in dostojanstvu prvi. Ime mi je Rudolf. – Nedavno sem videl v zraku veliko gibanje, potem pa je k meni prišel ognjeni jezdec in rekel: »Ta tvoja hiša bo porušena in od nje ne bo ostal niti kamen! Zemlja bo očiščena z ognjem in krvjo. Veliko gorje se bo razlegalo iz ust velikašev, ogenj in kuga pa bosta ugrabila na milijone ubogih! In konec sveta bo moral priti! – To so bile grozljive besede ognjenega viteza. In, ko je ognjeni vitez tako govoril, nas je vse prevzel velik strah, tako da smo od prevelikega strahu začeli kričati.
3. Toda ognjeni vitez nam je nato rekel: »Toda pred tem bo Gospod Bog še poklical vse, tudi najbolj podle. - On Sam bo prišel v kraljestvo duhov in se bo vsem razodel, ki so ujetniki Njegove noči. Tiste, ki se bodo Nanj obrnili, bo ohranil. Toda Njegovi hlapci Peter, Pavel in Janez bodo prišli pred Njim in ujetnikom oznanjali svetlobo, ki prihaja iz Imena Vsemogočnega Boga, in tisti, ki bodo Njegovo Ime sprejeli v svoje srce, bodo sami prejeli novo ime in Gospod bo obnovil njihove trhle trdnjave in razpadajoče gradove.
4. Prav tako bo tudi Gospod prišel na Zemljo in sprva le po besedi iz srca in ust modrecev, katere je obudil in jih bo še več. Toda potem, ko bo Zemlja očiščena, bo tudi On prišel v Svoji presveti osebi k vsem, ki Ga ljubijo in so čistega, usmiljenega srca!« Tedaj nas je ognjeni jezdec zapustil kot blisk strele in potem ga nismo več videli.
5. Toda zdaj smo slišali govorice, da so v našo staro prestolnico Dunaj prišli prek 'Planšarice na križu' ljudje, ki se predstavljajo za Božje glasnike in tudi delajo čudeže, da bi slepim potrdili resničnost svojega poslanstva. Ko smo to slišali, smo takoj pohiteli iz naše palače visokega plemstva, da bi morda tudi sami srečali te glasnike. Z njimi smo se res srečali in jih pripeljali sem. Nedvomno je, da ste vi ti glasniki!
6. Zato polagamo naše prošnje k vašim nogam, da bi ponovno postavili naše stare trdnjave in gradove in jih utrdili tako, da jih nikoli več ne bo osvojil in uničil noben sovražnik. Tudi to našo visoko plemiško palačo je treba utrditi, da je nihče ne bo mogel

nikoli razdejati! – To je zdaj tudi vse, za kar vas prosimo in za kar smo vas pripeljali sem. Kajti, če bi se naši visoki plemiški palači kaj hudega prizadejalo, bi bilo to zelo slabo za vnaprej in velika nesreča za visoko habsburško – lotarinško dinastijo in njihov nadaljnji obstoj bi bil kmalu ogrožen.
7. V zemeljskem letu 1848 se je v tej palači našega najvišjega plemstva le en sam kamen nekoliko zamajal, in glej, dinastija se je morala boriti za ohranitev svojega starodavnega slovesa. – Zdaj se je spet okrepila in ima najpravičnejši čut, da svoje podložnike vodi in jim vlada na najboljši možen način, s tem da nagrajuje dobre in kaznuje hudobne po meri njihovih prestopkov, kar vsekakor je in mora biti povsem v skladu z Božjo voljo, ker On sam tako počne in želi. Zato bi bilo res neprecenljivo slabo za vsa podrejena ljudstva, če bi bila dinastija kakorkoli ogrožena ali pa, da bi na koncu celo izgubila svoj starodavni prestol!«
8. Pavel reče: »Prijatelj, prerokba ognjenega jezdeca je vsekakor resnična, vendar se še ni izpolnila! – Toda vaša prošnja in vaša skrb, ki vas je prisilila k prošnji, je zaman in zelo neumna! Kaj vam lahko koristijo stare trdnjave in gradovi na Zemlji, katerih tisoče je vladavina časa spremenila v ruševine?! Ognjeni jezdec je gotovo govoril o utrditvi vaših trdnjav in gradov, a to ne pomeni vaših starih zemeljskih utrdb in gradov, ampak vašo vero in vaše upanje z močjo ljubezni do Jezusa, Gospoda Boga! To je trdnjava in grad! To želi Gospod obnoviti in oživiti od vas, ki že nekaj časa po vaši najvišji lastni volji omahujete v globoki duhovni noči. Če to želite, vam povem v Gospodovem Imenu, ki je tudi tukaj, a Ga ne prepoznate in Ga še nikoli niste, da bo Gospod tudi to za vas storil, če Ga boste prosili!
9. Tudi zemeljsko dinastijo bo ohranil, dokler se mu bo zdelo primerno in dokler bo delovala tako, da ljudstva ne bodo v preveliki stiski. Če pa se bodo ljudstva začela v svojih srcih glasno pritoževati, potem bo Gospod vedel, kako narediti dinastiji konec, kajti dinastija, ne prestol pred Bogom nista pomembna, in dinastija ne obstaja zaradi prestola in prestol zaradi dinastije, ampak je dinastija od Boga postavljena navidezno, kot modri pastir Božjih otrok! Če pa ta ne more ali noče obvarovati te Božje črede pred vsemi vrstami zla in nikoli ne da Bogu, kar je Njegovega, potem ni več potrebna! Gospod bo tedaj tudi vedel kako narediti popoln konec takšni najmogočnejši dinastiji!«

208. POGLAVJE

PAVLOVA RAZLAGA DINASTIJ.
PRVI DINAST NE PREPOZNA GOSPODA.

1. Pavel nadaljuje: »Jaz, Pavel, resnični hlapec Gospoda Jezusa, povem tebi in vsem ostalim, da so pred Gospodom Bogom prestoli in dinastije gnusoba. Če pa dinastija spoštuje Gospodovo voljo in deluje v skladu z načeli, ki izhajajo iz Božje besede ter iz Njegove Ljubezni in Usmiljenja, potem je dinastija nad prestolom in je tako pravična in Gospodu prijetna. S takšno dinastijo sta potem Gospodova milost, oblast in moč; in gorje sovražniku, ki bi jo napadel. Resnično, strt bo v prah in pepel! Zapomnite si to, stare dinastije, globoko zakoreninjene, celo v svojem duhu! – Nobena dinastija ni sama po sebi nič in noben prestol ni obstojna vrednota, razen če nekdo res sedi na njem po Božji milosti!
2. Dinastija, ki jo Gospod tako dolgo pušča na prestolu – tako kot Habsburžane – mora biti vsekakor pravična pred Gospodom, sicer že zdavnaj ne bi bila več na prestolu, tako kot niso druge dinastije. – Vi pa ste tako dolgo ostali tukaj v svoji noči in slepoti, ker v svojih srcih gledate na dinastijo, kot na nekaj, kar je najvišje na Zemlji in tudi v

duhovnem svetu, za katero bi moral Gospod uporabiti vso Svojo vsemogočnost, da bi jo ohranil. – O glejte, to je velika zmota v vašem drobovju! Gospod je zagotovo edina Moč in Oblast vsake dinastije in vsakega prestola, vendar ne zaradi dinastije in prestola, ampak zaradi ljudstev, ki Mu nekaj predstavljajo!
3. Gospod Bog naredi z vsako dinastijo to, kar naredi gospodar in posestnik, ki ima veliko pašnikov in veliko čred. Ko zboli ena ali več ovac v njegovi čredi, jih bo lastnik skrbno negoval, dokler ne bodo ozdravljene. Če pa pastir postane len in zloben, bo imel težave z gospodarjem čred; in če se ne izboljša, ga bo gospodar nagnal iz služenja in mu nikoli več ne bo zaupal črede v varstvo. Toda, tudi če gospodar nažene sto pastirjev, ker so bili slabi pastirji, ne bo odstranil niti ene ovce, zato ker je postala slaba, ampak jo bo obdržal in skrbel zanjo.
4. Ozrite se na Zemljo! Ljudstva so še vedno ista, kje pa so vse dinastije, ki so nekoč vladale tem ljudstvom?! Postali so slabi pastirji in s tem tudi izgubili svojo službo! – Zatorej odstranite iz svojih src, kar je pred Bogom neumno, nadvse prazno in nepomembno! – Slecite svoj dinastični ponos, kot najslabšo obleko in oblecite novo oblačilo ponižnosti in resničnega spoznanja, da boste lahko s tem sprejeti med Božja jagnjeta, ki so Njegovi pravi otroci!
5. Toda vsi ste slišali besede, ki vam jih je namenil ognjeni jezdec. Rečeno je bilo tudi, da bo kmalu prišel tudi Sam Gospod po glasnikih, ki ste jih srečali in obnovil vaše uničene trdnjave in porušene gradove. – Jaz, Pavel, pa vam povem še veliko več, kot tisti ognjeni prerok na konju.
6. Vidite, Gospod, ki bi moral priti za nami, je že tukaj z nami! On je tukaj, na strani mojega srca! . On ima edini praizvir žive vode! Če jo boste pili, ne boste nikoli več žejni! Jaz sem vam sicer dal dobro, živo pijačo, a ta še vedno ne pogasi žeje po življenju; toda voda Njegovih ust pogasi žejo vsakega za večno! Zatorej, ker je On Sam tukaj, osebno v Svojem Bistvu prisoten, pojdite pred Njega! – On edini vam lahko in bo pomagal! Ostali nimamo moči, da bi pomagali, imamo pa zmožnost, da svoje slepe brate pripravimo na Božjo pomoč.«
7. Reče prvi dinast R.: »Na začetku je bil tvoj govor dober in si nam pojasnil stvari! Toda, da bi bil ta na strani tvojega srca Kristus Gospod, torej Sam Bog od večnosti, to je neumno od tebe! – Ko vladar na Zemlji ne nosi nikakršnih insignij, kot je grb rodbine in podobno, in hodi naokrog kot najpreprostejši hlapec navadnega meščana, potem si lahko sam pripiše, če ga obmetavajo z blatom! – Če pa mora celo zemeljski kralj vedno z zunanjim sijajem pokazati kdo je, bo to najbrž še toliko bolj veljalo za večnega Vladarja vseh vladarjev. – Poleg tega pa je tudi rečeno, da Bog prebiva v nedostopni svetlobi.«
8. Reče Pavel: »O ja, to slednje je tudi pravilno – vendar ne za vsakogar! – Poglej tja! Prav ta svetloba, v kateri se zdaj nahaja Gospod, bo zate in tebi podobnim malodane nedostopna, kajti svetloba ponižnosti in samoponižanja je resnično najbolj nedostopna vam podobnim bitjem. – O jaz Pavel, vam povem, če bi Gospod prišel k vam, sijoč kot sonce, bi ga takoj prepoznali, toda v tem oblačilu vam je nedostopen! – Toda v prihodnosti Mu boste težko tako blizu! Zdaj veste vse, zato delajte, kar hočete! - Jaz sem z vami pogovor končal.«

209. POGLAVJE

STARI DINAST IN JEZUS.
DINAST PROSI ZA PRAVO ČUDEŽNO ZNAMENJE.

1. Tedaj stopi pred Mene eden od teh še vedno (duhovno) mrtvih dinastov in reče: »Slišal si, kaj sta o tebi govorila tisti Pavel in stari R. – Glej, zadeva zveni skoraj neverjetno, vendar jaz nočem o tebi slabo govoriti, zato sem prišel k tebi, da bi sam od tebe slišal ali je v Pavlovem pričevanju o tebi v osnovi kaj resničnega. Tega dobrega človeka, ki ima sicer veliko modrosti, nočem imeti za lažnivca, saj se mi zdi preveč pošten. Zlahka pa bi bil v svoji premočni ljubezni do tebe pristranski in te po Božje častil. Tak pojav je še posebej opažen na Zemlji pri bolj ognjevitih južnih prebivalcih.
2. Zato tega dobrega človeka nočem niti hvaliti niti grajati, da je o tebi tako govoril, ampak želim osebno preveriti zgodbo, ker je celo zapisano, da je treba vse preveriti in ohraniti dobro. – Povej mi torej, kaj naj si jaz in vsi mislimo o tebi! Ali se Bog lahko prikaže Svojim bitjem v tvoji obleki? In, ali lahko Boga, neskončnega, Njegova bitja sploh vidijo in z Njim govorijo?«
3. Rečem Jaz: »Prijatelj, od Mene ne zahtevaš besed, ampak dejanja! Če bom pred teboj deloval kot človek v svoji nemoči, boš rekel: 'To lahko stori vsak, ne da bi bil Bog!' – Če pa pred teboj naredim nekaj nenavadnega, Me boš imel za čarovnika ali za naravoslovnega znanstvenika, in rekel: 'To se zgodi na povsem naraven način, če ima človek pravo znanje in potrebno prakso. Zato je še daleč od tega, da bi bil Bog, tudi če se navidezni čudeži dnevno dogajajo!' – Če pa bi pred tvojimi očmi storil resno dejanje, ki ga je zmožen le Bog, ti vseeno ne bi nič koristilo, ampak le neizmerno škodilo. Kajti potem bi bil ti drugič sojen in res zelo zlahka za večno smrt. Kajti človek v okovih ne more priti v Moje Kraljestvo, pravi Gospod! Torej, verjemi Pavlovim besedam in boš živel! Toda več o Sebi ti tudi jaz ne morem povedati, ker še zdaleč nisi pripravljen na to!«
4. Dinast nato reče: »Najbrž imaš prav, vendar ne razumem zakaj in kako naj bi bil pravi čudež, torej dejanje, ki priča o tvojem resničnem božanstvu, škodljiv, ja, zame celo smrten! - Vse, kar vidim, je čudež vsemogočnosti in Božje modrosti, sam pa sem kot človek največji čudež. In glej, vse to me ne stane življenja! Torej, če se neštetim čudežem prišteje še enega več ali manj, bi moralo biti pri Bogu eno in isto. Kajti mene sploh ne zadeva v kakšni obliki se hoče Božanstvo pokazati Svojim bitjem in narediti izjemno delo pred njihovimi očmi. V svojem duhu bom ostal popolnoma neveren in bom razmišljal in deloval kot sedaj, ko še nimam trdnega prepričanja o tvoji božanskosti.
5. Torej lahko delaš pred menoj, kar hočeš, jaz bom vedno ostal enak v svojih dejanjih in opustitvah, kot sem zdaj in sem vedno bil. Če si ti Bog, potem sem jaz Tvoje bitje in me bo zelo veselilo osebno spoznati svojega Stvarnika. – Če pa nisi, potem te ne bom imel za slabega človeka, ampak za tistega, ki včasih pretirava, in upam, da te to ne bo motilo.
6. Zato mi pokaži nekaj čudežnega; ustvari svet pred mojimi očmi, in v njem se bom tako obnašal, kot sem se do sedaj, kajti zame ni noben čudež večji ali manjši; in Bog je in ostaja Bog, pa naj ustvari komarja ali slona, ali pa naj se Svojim bitjem razodene v neskončnem svetlobnem oblačilu ali v beraški obleki. Kakšen učinek je Kristus s vsemi Svojimi deli naredil na Jude? Glej, skoraj nobenega, razen nekaj ribičev, domnevno slepih in Njegovih sorodnikov so Ga vsi ostali imeli za čarovnika, zdravnika in vse drugo, ne pa za Boga; pa vendar je bil resnično Sam Bog!«

210. POGLAVJE

JEZUS O ČUDEŽIH IN NJIHOVEM UČINKOVANJU. DINAST PRIZNAVA JEZUSOVO MODROST. DINASTI SE POSVETUJEJO.

1. Rečem Jaz: »Prijatelj, kakšen vtis bi nate naredil čudež, samo Jaz najbolje vem; zato ti tudi noben ne bo prikazan! Celotno stvarstvo materialnega sveta, njegovo ohranjanje in vodenje je velik čudež božanske moči in modrosti, ki ga prebivalci Zemlje lahko vidijo in občudujejo vsak dan, kar je v vsakem primeru prav. Ker pa prebivalci Zemlje, tako kot vsakega drugega nebesnega planeta vidijo takšne čudeže, ki gotovo najbolj zgovorno pričajo o Bogu, morajo s temi čudeži v mesu tudi umreti, kar je tudi prav tako čudež.
2. Vsak čudež je sodba za gledajočo dušo, katera se lahko osvobodi le z močjo največjega možnega samozatajevanja. To pa le tako, da se duši odvzame vse, kar ima najmanjši kanček prisile. Ta odstranitev pa je prav to, kar vi imenujete umiranje in smrt telesa ali snovi.
3. Vse, kar ni od duha, mora iz duše ven in odmreti. Kajti, dokler kakršnakoli zunanja prisila še zadržuje dušo vklenjeno v nekaj vlaken življenja, se svobodni Božji Duh ne more v njej popolnoma razširiti in dušo osvoboditi vsake sodbe.
4. Božanstvo lahko zagotovo dela čudeže, da bi prepričalo dušo; toda ti čudeži, ki lahko vplivajo na dušo le od zunaj, potem dušo tako močno priklenejo nase in jo omejijo, da se ta ne more več spominjati svobodnega gibanja, ki je edini pogoj življenja pred Bogom. Zato mora duša doseči stanje, v katerem je osvobojena vsega zunanjega, tako da se bo tisto Bogu enako bitje v njej, ki je duh, lahko razširilo in dalo duši večno obstojnost pred Bogom, kajti nič ne more obstati pred Bogom, razen tistega, kar je sam 'Bog'.
5. Ali zdaj razumeš, zakaj ti ne delam čudežev? – Glej, če Bog ne bi dal duha v že razumno in pronicljivo dušo, ne bi mogla obstajati niti za trenutek kot svobodno bitje; zgodilo bi se ji, kot kapljici vode na razžarjenem železu. Toda prav zaradi tega morajo živali živeti popolnoma neumne in skorajda brez vsakega spoznanja, ker bi bil drugače njihov obstoj nemogoč. – Ali to razumeš?«
6. Reče dinast: »Ja, prijatelj, zdi se mi, da bi to moral razumeti, pa vendar tega ne razumem. Kajti za razumevanje takšnih stvari je potrebno več, kot nekaj let na Zemlji nositi krono in žezlo. – Vendar pa zdaj zelo dobro vidim, zakaj si pravzaprav prvi v svoji mali družbi, saj si med njimi daleč najmodrejši. Poznaš naravo duhovnega in materialnega sveta in dobro razumeš njuno medsebojno delovanje. To je treba odkrito povedati, ampak, ali si zato že Kristus, Sam Gospod – to je na žalost povsem drugo vprašanje!«
7. Ali ne veš, da mora biti človek, kot pravi kristjan, nekoliko previden pri domnevanju, da je Kristus vsak, ki je kolikor toliko moder in morda dela celo čudežna znamenja? Tako v Svetem pismu piše: 'Vstali bodo lažni Kristusi in lažni preroki, ki bodo delali znamenja in čudeže, da bi zavedli celo izvoljene, če bo to mogoče. Če vam tedaj kdo poreče: 'Glej, tu je Kristus!', ali: 'Tam je!' – vendar ne verjemite! Kajti prihod Sina človekovega bo kot strela, ki gre od sončnega vzhoda proti zahodu. Gospodov prihod bo podoben prihodu tatu ponoči! – Kar bi seveda lahko bilo nekoliko usodno, ker tat ne pomeni nič dobrega, če na skrivaj vstopi v hišo!
8. In tako, moj prijatelj, nam moraš odpustiti, če malo oklevamo, da bi te sprejeli kot Kristusa. Sicer pa, nihče od nas nima niti najmanjšega ugovora proti tvoji zares veliki, resnično izjemno veliki modrosti in ostrini tvojega duha. S čudeži bo zagotovo tako, kot

si rekel, in prav tako z materijo zunanjega sveta. Ampak, da si že Kristus, zato ker imaš v vse to vpogled in nam lahko razjasniš – to sprejeti bi bilo, kot sem rekel, nekaj zelo tveganega. Peter, Pavel, Janez, Jakob – to je vse mogoče; ampak Kristus?! – Prijatelj, tu je konec vsake šale in se začenja popolna resnost!«
9. Rečem Jaz: »Tega tudi sploh ne zahtevam, saj je popolnoma dovolj, če priznavate Kristusa kot Boga in Gospoda vseh svetov in vseh nebes. – Toda o tem se morate med seboj posvetovati in zatrdno odločiti – prvič; ali v svojem srcu vsi priznavate Kristusa kot Boga, Gospoda in Očeta in ali nam bodo vsi, ki počivajo tukaj v tej grobnici, hoteli slediti zaradi Kristusa Gospoda!? Kajti vsi ostali, ki jih vidite tukaj, so nam sledili in bodo zato odrešeni. Tudi vi storite tako in boste našli svojo odrešitev!«
10. Reče dinast: »To bomo storili takoj! Če se bo dobro izšlo, bo popolno, če pa ne v popolnosti, potem bo še vedno nepopolno.«
11. Dinast nato nagovori vse prebivalce rodbinske grobnice, rekoč: »Vse ste slišali, kaj je rekel ta prijatelj tukaj, zato vam tega ni treba ponavljati. Vendar jaz menim, da bi morali predlog sprejeti v dobri veri, ker tukaj v teh naših razmerah, nimamo veliko za pridobiti in še manj za izgubiti. – Zato se posvetujte in mi s svojim popolnim soglasjem sporočite svojo voljo in odločitev, potem pa bomo bodisi za vedno zapustili ta kraj, ali pa, kar bi bilo zelo žalostno, ostali bog ve koliko časa na tem resnično neprijetnem kraju.
12. Bil sem in sem še vedno neomajen kristjan in moje življenjsko vodilo je bilo vedno: 'Kristus! Ali pa je vse izgubljeno!' – In tako še zdaj verjamem, da si moramo v življenju za vsako ceno prizadevati pridobiti Kristusa! Kajti, če On ni naš, ali pa je po mnenju nekaterih izmed vas zgolj pravljica – potem smo mi najbolj nesrečna bitja, kajti kdo je potem Bog in kje, kdaj in kako? Če pa je Kristus Bog in Gospod nebes in vseh svetov, potem imamo v Njem vidnega, večnega Očeta, polnega ljubezni, dobrote in usmiljenja, ki Svojih otrok ne zavrača tako zlahka kot Vsemogočni, najbolj pravični Bog, ki obstaja nekje Sam, in v katerem mora biti najvišja modrost, vendar ne očetovske ljubezni in usmiljenja.
13. Jaz, prvi Habsburžan, tako mislim in sem vedno razmišljal takole: 'Kdor je poln ponosa in ošabnosti, si želi tudi izjemno ponosnega in ošabnega ter najbolj nedostopnega Boga – greh prevzetnih, ki se je včasih prikradel tudi v mojo dušo. Toda ta najmodrejši prijatelj mi je že nekoč pojasnil v čem je nedostopnost svetlobe, v kateri prebiva Bog, in sicer v ponižnosti in nepojmljivo globoki Božji prizanesljivosti, kar je gnusoba za ošabne. In zdaj po svojem načinu razmišljanja: 'Mea culpa, mea maxima culpa!' Tudi jaz sem bil kot cesar nekoč tak, čeprav je bila vedno moja glavna misel, da tako o Bogu razmišljajo samo ponosni in ošabni. Zdaj pa je ta misel v meni postala resnica in vsem vam mojim zemeljskim otrokom predlagam, da sledite temu dobremu prijatelju! O sebi pravi, da je Kristus. A zaenkrat pustimo to pri miru. Vse je mogoče. Toda zaradi Evangelija, ki v tem pogledu svetuje največjo možno previdnost, hočemo zadevo zelo natančno preučiti. – Kaj torej mislite, dragi moji prijatelji in zemeljski otroci – kaj boste storili?«
14. Eden iz sredine reče: »Jaz in vsi vemo, da si ti Rudolf Habsburški, prvi po imenu in dostojanstvu, vendar tvoja palača najvišjega plemstva ni tukaj, ampak nekje drugje. Tukaj si samo prebivalec in zato tukaj ne bi smel biti glavni govorec! Mnogi od nas smo tukaj zadovoljni. Tudi mi smo pravični kristjani! Zato bomo tukaj tudi ostali, dokler nas trobenta ne pokliče k poslednji sodbi, v kateri naj bo Gospod Bog milosten in usmiljen do nas! – Res smo bili po svoji vesti in glede na dane možnosti, pravični in strogi do vsakega, ki je grešil zoper nas; vendar smo tudi zelo pogosto uporabljali več milosti namesto pravice. In tako naj nam dragi Gospod Bog na sodni dan podeli milost namesto pravice, do takrat pa želimo v vsem miru ostati tukaj!«

15. Reče dinast Rudolf: »Ampak zakaj ste potem šli z nami ven, ko smo šli nasproti šesterici?« -
Rečejo nekateri glavni prestolonasledniki: »To smo storili samo zaradi slovesnosti in tudi iz nekega strahu pred zloveščo prerokbo ognjenega jezdeca! – Toda zdaj, ko vidimo, da v vsej tej stvari ni nič, bomo ostali v tej palači našega najvišjega plemstva! – Razumeš?! Ostali bomo tukaj!«

211. POGLAVJE

MARIJA TEREZIJA IN NEKATERI DRUGI DINASTI SE STRINJAJO S PREDNIKOM RUDOLFOM. JEZUSOVO DOBRO PRIČEVANJE O RUDOLFU.

1. Nato dinast Rudolf reče: »Upam, da bo med vami mnogimi bedaki še kaj pametnih, ki mi bodo sledili! Res je, da v tej palači najvišjega plemstva nikomur nič ne manjka, razen določene svobode in veselja do življenja, saj je to življenje v bistvu podobno življenju vzreje. Ampak jaz se zahvaljujem za takšno brezskrbno življenje! Raje bi bil pastir, kot takšen nemi prebivalec tako neumne palače visokega plemstva! – Kaj pa vi trije plemeniti zadnji lotarinški in tudi ti, moja hči Terezija, kaj pa ti?! Ali boš tudi ti ostala tukaj do sodnega dne, katerega verjetno nikoli ne bo?«
2. Reče Terezija: »Dragi pradedek! Jaz ti bom sledila z vsemi mojimi sinovi! Tudi mi smo se naveličali tega krtovega življenja, naj se z nami zgodi, kar hoče! Sprememba je dobrodošla, sicer bomo postali kipi!« -
Reče Jožef: »Tudi jaz sem tega mnenja! Ta trenutek je treba izkoristiti! Kdor ga zamudi, je zavrgel krono in žezlo in noben čas mu ju ne bo nikoli vrnil! – In zato nočem biti zadnji, ki bo dojel in izkoristil ta ugoden trenutek!« -
Nato reče Leopold: »Tudi jaz se strinjam! Enkrat mora biti drugače, ker to čepenje in slepomišenje ne vodi nikamor! To postaja že dolgočasno. Zato sem tudi jaz tako svoboden, da se priključujem odhodu.
3. K temu pripomni tudi Franz: »Tudi mi gremo, pa naj se drugi smejijo, kolikor hočejo! Na svetu mi je bilo težko; v moji mladosti so bile vojne, preganjanja, jeza, strah in bes, in moja starost iz vseh vrst tegob, bolezni in končno hude telesne smrti. Tu v duhovnem svetu, pravzaprav v tem eliziju visokega plemstva nas izčrpava najbolj smrtonosen dolgčas. – Torej ven iz te dolgočasne luknje! In čim prej, tem bolje! Od tu bi zdaj že raje letel, kot pa hodil.«
4. Potem Mi reče Rudolf: »Prijatelj, mi, ki hočemo iti s Teboj ven, smo soglasni! Nekaj sorodnikov se bo še pridružilo. In tako se lahko, kadar želiš, že odpravimo na pot.«
5. Rečem Jaz: »Takoj se bo zgodilo, Moj zdaj, kot vedno, zelo dragoceni prijatelj! – Povem ti, da si Mi bil vedno drag in nikoli nisi bil krivičen, kajti imel si veliko ljubezni do Boga, Jezusa Gospoda. Zato si bil maziljen za vodjo narodov in si pridobil in prejel iz Božje moči pravico nasledstva za svoje potomce, tako da zdaj po nekaj sto letih tvoji potomci, vsaj po materini strani, še vedno sedijo na prestolu iz te tebi podeljene Božje moči in vodijo narode v dobrem in hudem, glede na njihova dejanja.
6. Ker si Mi bil vedno drag in pravičen človek in si dobro vodil ljudstva, boš zdaj prejel tudi nagrado, na katero si čakal že več sto let. – Tako dolgo čakanje se zdi kot nekakšna krivica z Gospodove strani, vendar ni tako. Nemogoče je, da bi se katerikoli vladar na Zemlji, pa naj bo še tako pravičen, spustil iz svojega visokega statusa v prah ponižnosti. Moralo se ga je častiti kot Boga, sicer ne bi bil pravi vladar. Božje kraljestvo pa imajo lahko le tisti, ki so se ponižali do zadnjega in najmanjšega življenjskega vlakna.

7. Kdor je zasedal na svetu zelo nizek položaj, se tudi zlahka spusti v globine ponižnosti, vendar to ne velja za tistega, ki je na svetu dosegel najvišji vrh človekovega dostojanstva in veličine. Kdor prebiva ob morju, mora narediti le nekaj korakov in je na obali plitkega morja. Toda tisti, ki je še vedno na najvišjem vrhu gore, bo potreboval veliko več časa, da doseže morsko obalo.
8. Toda vladarji so duhovno na takšnih višinah. Glejte, David je bil kralj, povsem po Božjem srcu. Bil je zelo dober in pravičen, vendar je moral v duhovnem svetu čakati več sto let, preden je dosegel popolno odrešenje. In tako morate tudi vi to sprejeti, da bi potem našli najpolnejše opravičilo Božje pravičnosti, milosti, ljubezni in modrosti, za svojo popolno pomiritev.
9. Toda to, kar Sem vam zdaj rekel, velja za vse na Zemlji, ki so nosili krono nad Mojimi ljudstvi. Tisti, ki se želite temu prilagoditi, se kmalu zberite in mi sledite! Toda tisti, ki se noče, naj ostane! – Na žalost je tukaj še nekaj takih, ki se še dolgo ne bodo prilagodili. Toda preden zapustimo ta kraj, naj po Moji volji preko Pavla, ki je Moje orodje, zadoni glas prebujenja tistim slepim, ki še spijo in morda se bodo nekateri še prebudili. Njihova volja je svobodna, kot njihov duh; zato tudi Sam ne morem in ne smem določiti in reči kdo naj gre, kajti ne želim nikogar opredeljevati, ampak biti le nežen in poln usmiljenja. Za tiste, ki Sem jih zelo obremenil, moram biti tudi zelo prizanesljiv, saj so pod velikimi bremeni postali zelo utrujeni in zaspani.
10. Zato Pavel, vstani in prebudi tiste, ki hočejo biti prebujeni!«

212. POGLAVJE

PAVLOVE BESEDE PREBUJENJA DINASTOM. APOSTOL JIM PREDOČI NJIHOVE VLADARSKE ZLOČINE.

1. Tedaj Pavel vstane in nagovori najvišje plemstvo z naslednjimi besedami, rekoč: »Moji ljubljeni prijatelji in bratje v Bogu Jezusu Gospodu!«
2. Tu ga Terezijin oče takoj prekine in mu z grenkim prezirom očita: »Kdaj sva midva skupaj pasla prašiče, da si mene, ti kot navaden judovski sin, drzneš ogovarjati z bratom. Ali potem on ne ve, kdo smo mi? – Bodi torej bolj vljuden arogantni Jud, sicer boš videl kdo je cesar!«
3. Toda Pavel se na to ne ozira, ampak nadaljuje svojim govorom in reče: »Pisano je, da tisti, ki jim je malo zaupano, bodo odgovorni za malo, tisti pa, katerim je bilo veliko zaupano, bodo morali polagati račune za veliko! – Vi vsi pripadate tistim, ki jim je Gospod Bog zelo veliko zaupal in tako imate zdaj tudi izjemno velik račun, ki ga morate položiti pred Gospoda Boga! Kajti jaz, Pavel, vam povem, ker ste še polni stare, zarjavele, najbolj plemenite trme, in da je za vse vas prišel dejansko sodni dan, ko se bo od vas zahteval najstrožji račun, če se ne znebite svoje trme. Kajti Bog, Jezus, naš Gospod in Oče, si kljub najvišji ljubezni, nežnosti in potrpežljivosti, ne dovoli, da bi se z Njim šalilo, saj vedno in za večno želi svojim otrokom le najboljše. In ta Jezus, ki nas je s svojo smrtjo na križu rešil izpod Satanove oblasti, stoji tukaj pred vami, sicer še vedno potrpežljiv in nežen kot jagnje; vendar Njegova nežnost in potrpežljivost nista brezmejna. Gorje vam, če bo On od vas zahteval odgovore za vaša dejanja! Ne boste Mu mogli odgovoriti niti na eno od tisočih vprašanj, ker ste vsi veliki grešniki pred Njim!
4. Koliko ste jih usmrtili, samo zaradi svoje čezmerne ošabnosti, neredko na krut način! Kako hudo ste vedno preganjali razsvetljenega duha! Kakšno neusmiljeno krutost ste uporabili proti svojim evangeličanskim bratom! Kakšno neizmerno bedo ste neredko povzročili tisočim družinam! Kako ste besneli proti čistemu Jezusovemu nauku med

tridesetletno versko vojno! In koliko drugih krivic imate na svoji vesti! Kako zelo ste si vedno prizadevali povečati svoj blišč za ceno življenj in krvi milijonov, ki so in so bili prav tako Božji otroci, kot vi! Koliko tisoč jih je brez krivde obležalo in obupavalo v najtemnejših ječah, zaradi lenobe in nedejavnosti vaših sodnikov, ki so uživali vašo zaščito! – Vidite, takšnih in na tisoče drugih zelo hudih grehov imate na svoji vesti! Potoki krivično prelite krvi vpijejo k Bogu, naj se vam maščuje. Če bi Gospod hotel soditi strogo izključno po pravičnosti, bi vas moral pustiti celo večnost v peklenskem ognju, da bi se odkupili za vse svoje krivice in krutosti, ki ste jih zagrešili.
5. Toda On se je v Sebi odločil, da bo podelil vso milost za pravičnost, saj nima zadovoljstva do čeprav zasluženih muk grešnikov. Obravnava vas kot zelo bolne in vam želi pomagati, zato je prišel k vam kot Odrešenik. Kaj vas torej zadržuje, slepci, da nočete slediti Njegovemu klicu? Kaj imate tukaj? Nič drugega kot to, kar vam ustvarja vaša stara gospodovalna domišljija! In vendar se nočete zgledovati po svojih resnično vzvišenih bratih, ki so se dobro vedoč, da vsa zemeljska veličina ni nič pred Bogom, takoj pridružili Gospodu, čeprav Ga še niso povsem prepoznali.
6. Poglejte Rudolfa, ki je bil regent po Božjem srcu, Terezijo, mirnega Jožefa, srčnega Leopolda in prijaznega Franca ter še nekaj njihovih bratov in sester – tudi oni so, kot nekoč David, zagrešili nekaj, kar ni bilo v božanskem redu ljubezni. Toda Bog Gospod je pretehtal njihovo breme, ki so ga morali nositi in jim, kakor Davidu, odpustil ves dolg ter jih zdaj že sprejel v svoje Kraljestvo. Kajti tisti, ki so z Njim, so tudi v Njegovem Kraljestvu. Toda Gospod želi biti milosten do vseh vas, zakaj nočete sprejeti Njegove neskončno velike milosti? Ali ni bolje slediti Gospodovemu klicu milosti, kot da bi se zaradi neomajne trmoglavosti pripravljali na pekel?«
7. Ta govor pretrese vse, razen enega, ki pravi: »Jaz bom ostal cesar za vedno! Tudi pred Bogom večni cesar!«

213. POGLAVJE

PAVLOV GOVOR ZAKRKNJENEMU CESARJU IN NJEGOV TRMASTI ODGOVOR.

1. Na to Pavel reče: »Prijatelj moj, vprašaj se, kaj je cesar brez države, ljudi in oblasti! Povem ti, nič drugega kot bedak! – Ali je kdo postal cesar po svoji milosti ali po Božji milosti? Kdo potem daje človeku moč vladanja in ljudem voljo, da se pokorijo? Glej, to stori Bog, ki je edini večni Gospodar vse moči in oblasti. – Če pa te je Bog postavil za cesarja, zakaj potem vztrajaš pri svojem cesarskem dostojanstvu, kot da si za to sam zaslužen.
2. Glej, če bi bilo tako lahko postati cesar brez božanske moči, bi bilo na Zemlji zelo veliko cesarjev; toda to bi bila grozota grozot pred Bogom. Zato postavlja samo enega cesarja nad mnogimi deželami, kateremu da moč in oblast in velik ugled – vendar le, dokler je za časa življenja sposoben vladanja!
3. Po telesni smrti je cesarskega vladanja konec, in človek, ki je bil cesar na Zemlji, postane enak njemu najnižjih podložnikov. Toda v Božjem Kraljestvu lahko zopet postane nekdo, vendar le s ponižnostjo in predvsem z veliko ljubeznijo do Gospoda Boga in nato do vseh bratov in sester. – Toda takšno togo vztrajanje pri tem, kar je bil na Zemlji, ne prinaša življenja, ampak samo resnično smrt. – Zato ti rečem, da dobro premisli, kaj boš storil! Kajti glej, Gospodova vrata posebne milosti in usmiljenja niso vedno odprta, tako kot ni vedno dan in poletje na Zemlji. Poleti lahko poseješ seme v brazdo in bo vzklilo ter obrodilo veliko sadu, pozimi pa so vrata na tem delu Zemlje za posebno milost zaprta in šele spomladi spet odprta. To zapiranje in odpiranje se redno dogaja, ker je Gospod tako uredil naravo na Zemlji, tukaj pa ni tako, ker nihče ne more

vnaprej reči: 'Glej, kmalu bo pomlad in potem poletje milosti!', ampak je skrito v Gospodu! Ko On hoče, se zgodi. Samo On odpira in zapira, kakor in kadar hoče.
4. Sedaj je za vse vas odprto! Zato to priložnost pograbite in izkoristite, preden se spet zapre, ker to potem ne bo več mogoče. – Ali misliš, da se Gospod dan za dnem spušča iz Svojih najvišjih nebes na Zemljo in uči, zdravi ter izkazuje milost Svojim bitjem? O glej, Gospod tega ne počne! On Sam ve, zakaj nekaj počne, drugo pa ne! Njega je vedno sama ljubezen in usmiljenje, vendar svoje posebne milosti ne daje vedno enako in enako vsem!
5. Glej, nekoč sem bil največji in najsrditejši preganjalec, pa vendar mi je kljub temu izkazal največjo milost in me okrepil, da sem postal apostol sveta, medtem ko je Svoje druge apostole izbral večinoma med Judi. Drugim, tisočkrat boljšim in plemenitejšim ljudem, ni podelil nobene posebne milosti. Modrim jo je zadržal in razodel Svoje Kraljestvo in Svojo posebno milost Svojim najmlajšim otrokom!
6. Iz tega pa je ponovno razvidno, da Gospod dela, kar hoče po Svoji najgloblji modrosti. Kdor misli, da je najbolj varen, je pogosto obkrožen s tisoč nevarnostmi. In plašnega, ki se boji, da ga bo vsak trenutek pogoltnilo tisoč nevarnosti, Gospod pogosto varuje tako, da se mu nič ne zgodi, tudi če bi vso Zemljo razgnalo na koščke. Gospod torej dela, kar hoče in nikoli ne potrebuje človekovega nasveta. Potem je tudi največja in najbolj neodpustljiva neumnost ne sprejeti darov milosti iz Njegove presvete roke, katere daje prostovoljno.
7. Tako zdaj opusti svoj cesarski naziv in sprejmi raje Gospodovo milost, tako boš živel – drugače pa umrl v svoji zablodi!«
8. Reče trmasti: »Govoriš modro, kot nek minister, toda kakšna razlika je med ministrom in cesarjem! – Pripelji predme Gospoda; jaz Ga bom milostno poslušal in Mu izjemoma omogočil daljšo avdienco!«
9. Reče Pavel: »Ah, to res presega vse, kar se lahko pričakuje od tvoje milosti. Gospodu bi celo rad podelil avdienco, če bi ga pripeljal pred tebe. Oh, ti nespametni bedak! Da bi Bogu, svojemu Gospodu podelil avdienco – in pri tem še milostno! Ne, prijatelj, to gre malo predaleč! Jaz, Pavel, trepečem ob tej misli! In ti lahko pomisliš in zahtevaš kaj takega?! – Ne, to nikakor ne more biti tvoje delo, lahko je samo Satanovo! Dobro premisli in prenehaj s svojo neznansko veliko neumnostjo! Prosim te, postani človek pred Bogom!«
10. Trmasti reče: »Regent govori na svoj običajen način, apostol pa na svojega! Toda jaz ne razumem, da je avdienca nekaj tako v nebo vpijočega, kot ti razumeš. In menim, da ne more biti tako narobe, če prosim Gospoda naj pride k meni! Kajti na Zemlji se pošlje tudi po duhovnika, da pride s Kristusom Gospodom, ko je nekdo tako bolan, da ne more priti k Njemu. Zato ne delaj takšnega hrupa, kot da bi se zato zrušila nebo in Zemlja!
11. Če si že tako moder učitelj, pomisli, da mora biti vedno velikanska razlika med cesarjem, ki je seveda tudi samo človek in navadnim človekom. V sferi, v kateri nekdo živi, se oblikuje tudi njegovo življenje po njegovi pravi naravi. Orel gnezdi povsem udobno na najbolj vrtoglavih višinah; toda postavi domačo kokoš na skalnati vrh in ne bo nikoli živa prišla navzdol v globoko dolino. A kar se pri živalih zgodi telesno, se pri ljudeh zgodi tudi duhovno. Torej, če tukaj pred tabo govorim po svoji visoki dušni naravi, to ne bo niti slučajno tako narobe, kot bi bilo, če bi bil navaden človek, ki bi si drznil tako govoriti.
12. Nekoč sem bil cesar, in tega mi noben Bog ne more vzeti, dokler mi pusti spomin. In tako bom v svojem spominu za vedno ostal cesar pred Bogom. Da pa tukaj nimam več kaj ukazovati, to vem že dolgo tako dobro, kot On; moj hrupni prijatelj! Zatorej ne potrebujem ničesar od tebe. Bom že sam naprej poskrbel zase. Zato mi ne vsiljuj

ničesar, ker bom, kar je dobro in resnično sprejel sam ter delal in ravnal v skladu s tem. Sicer pa ostajam takšen, kot sem, pa naj bom dober ali slab. Ali razumeš, ti hrupnež!?«
13. Reče Pavel: »O ja, zelo dobro! Toda poleg tega si zapomni to, da dokler ti bo tvoj ego služil kot avtoritativni in prevladujoči sodnik, se Gospodov ego ne bo naselil v tvojem srcu! – Samo glede na zunanje življenjske razmere in razlike imaš v vsem prav, kar si mi povedal v svojem opravičilnem govoru, čeprav zame osebno zelo žaljivo. Vendar so notranje življenjske razmere povsem drugačne. Ker pa so ti popolnoma neznane, moraš najprej dovoliti, da se ti vsilijo, sicer ne boš nikoli prišel na zeleno vejo v duhovnem svetu, katerega prebivalec si že skoraj dvesto zemeljskih let. Če ti zdaj razodevam vso resnico, kakor mi je zapovedal Gospod, zakaj se do mene vedeš, kot da sem tvoj sovražnik?«
14. Reče trmoglavec: »Ne obravnavam te kot sovražnika; ampak te ne maram! Zato hočem poslušati nekoga drugega, da bom točno vedel, kaj moram storiti!«

214. POGLAVJE

IZRAČUN ŽIVLJENJSKE DOBE V ONSTRANSTVU. PRIPODOBA O ČAROVNIKU. PRAVI DVORNI SIJAJ.

1. Reče Pavel: »Dobil boš še nekoga drugega, vendar še ne sedaj, ko si še materialen skoraj kot kamen v vseh svojih mislih, čutilih in težnjah. Jaz Pavel, apostol malih, ker najprej otrokom postrgam grobo snov in odstranim z njih prvo umazanijo, kot babica, in krščujem šibke otroke na določen način že v maternici, da bodo potem toliko prej sposobni prejeti močan krst duha, ti povem, da dokler svojih pretiranih materialnih misli in želja ne boš zamenjal za duhovne, se Pavla ne boš znebil! Moja naloga je, da prej počistim prostor, da bodo potem lahko pravi gradbeniki zgradili stavbo, v katero bo nato veliki Opremljevalec lastnoročno postavil ustrezno in veličastno notranjo opremo.
2. Zato bodi na začetku zadovoljen z mano, kajti kdor sprejme Pavla bo potem prišel tudi k Petru in k Janezu, ki je pravzaprav enakovreden Gospodovi ljubezni do Njegovih otrok in končno do Samega Gospoda.«
3. Reče trmasti: »V redu, vendar v svojih izjavah nisi povsem zanesljiv, zato se ne morem zanesti nate! Kajti, kdor se enkrat zlaže, mu nihče več ne verjame, tudi če govori resnico! Rekel si, da sem tukaj v duhovnem svetu po zemeljskem štetju, že skoraj dvesto let. In glej, to je popolna izmišljotina, ker sem tukaj šele komaj sto deset let in jih po tvoji izjavi še vedno devetdeset manjka! Ali ne bi morali duhovi tvoje vrste natančno vedeti, koliko časa katerikoli duh tukaj živi. Zdaj pa reši to dilemo, če lahko, pa te bom obdržal!«
4. Reče Pavel: »Tukaj bi se rad z mano prepiral za šop ovčje volne! Toda ta prepir bo zate zelo težek! Kajti vedi, da s Pavlom ni dobro češenj zobati, ker potem tisti, ki z njim stavi, zlahka dobi vse peclje in koščice v obraz. – Povej mi, kdaj si se učil računanja v duhovnem svetu, da me hočeš obdolžiti laži? Glej, ti bedak, tukaj v svetu duhov računamo to od trenutka, ko je Gospod položil duha v tvojo dušo; in od tega trenutka je vsak človek že prebivalec duhovnega sveta, ki mu ga njegove sanje še preveč jasno razkrivajo, ko se v njem giblje in živi polovico svojega življenja. Le med naravno budnostjo podnevi je večinoma v materialnem svetu, čeprav se mnogi z duhovnimi mislimi, kontemplacijami, molitvami, ljubeznijo do Boga in plemenitimi dejanji, znajdejo v čistem duhovnem svetu tudi v najsvetlejšem dnevu! In glej, od tu naprej se začne izračun, ki ga uporabljamo tukaj. In, če to prišteješ k svojim sto desetim letom, boš

zagotovo ugotovil, da tvojih dvesto let nikakor ni laž, kot si mi prej, tvojemu prijatelju, precej nesramno povedal v obraz!« (apostol Pavel se pogovarja s cesarjem Karlom VI., sinom Leopolda I. in očetom Marije Terezije, rojenim leta 1685 in umrlim leta 1740).
5. Trmasti nato reče: »Nisem vedel, da se tukaj tako računa! Če bi mi prej dal namig, te ne bi označil za lažnivca in tudi ti mene ne za bedaka. In, ker sva bila oba eden do drugega nesramna, verjamem, da sva si enakovredna in si zato, kar se mene tiče, nisva nič več dolžna. Ali tudi ti tako misliš?«
6. Reče Pavel: »Popolnoma tako! Vendar boš zato moral potrpeti še nekaj mojih besed.« -
Rahlo omehčan trmasti reče: »Le govori, kolikor hočeš in zmoreš! Poslušal te bom. – Zdaj pa mi tudi povej, kako sedaj izgleda svet in kaj tam počnejo moji potomci in kako jim gre. Slišal sem, da je v Avstriji prišlo do velikih gibanj. Povej mi o tem kaj več, če lahko.«
7. Reče Pavel: »Sedaj smo očitno na Dunaju in bomo o tem mestu še marsikaj izvedeli. Za zdaj pa se moramo ukvarjati s tem, kar nam je veliko bližje kot materialni svet. Ti si pa še vedno prežet s špansko veličino dvora. Ali misliš, da je vse visoko mogoče doseči le s čim večjim sijajem, ki je v zlatu in v vseh vrstah slovesnosti, da bi se navadno ljudstvo prisililo k slepi pokorščini. Povem pa ti, da na celem svetu ne more biti nič bolj napačnega in zmotnega od te skrajno neumne domneve!
8. Glej, čarodej zabava svoje zaslepljene gledalce le, dokler ne dojamejo ničnosti njegove umetnosti. Ko pa jih razsvetli strokovni poznavalec, bo vsak gledalec vedel, da je ta čarovnija povsem naravna in mu ne bo veliko mar za način, kako je lažni čarodej izvedel čarovniški trik, ker ve, da je vse skupaj le zelo subtilno in spretno zasnovana iluzija in ne resničnost.
9. In glej, enako velja za dvorni glamur. Ta je lahko resničen ali pa lažen. Toda gorje regentu, ki bi skušal prevarati svoje podanike z lažnim dvornim bliščem. Če to ugotovijo, kot se je že zgodilo v Španiji in Franciji in v mnogih drugih državah, se potem za takšne prevarante slabo izide.
10. Toda pravi dvorni sijaj je predvsem v modrosti in srčni dobroti vladarja, v dobro razporejeni in primerni blaginji podložnikov in v vseh vrstah modrih državnih ustanov, pred katerimi morajo imeti velik respekt in šele nato tudi v tistem sijaju v svoji rezidenci in dostojanstvu, kot to, kar v resnici je, torej moder vladar resnično srečnega, velikega ljudstva.
11. Toda kaj koristi vladarju, da se vozi naokrog z zlatimi vozovi, ko je njegovo ljudstvo zavito v najpotrebnejše cunje, žalostno, utrujeno in lačno ter vzdihuje, joče, se pritožuje in tarna iz enega obupa v drugega?! Kaj koristi šibkim nalagati bremena, ki jih pritiskajo, medtem ko on sam, kot ponosni orel uživa v bedi v nebo vpijoče revščine. Ti se bodo takšnemu vladarju v svoji agoniji strašno maščevali, saj si bo zaslužil, da ga imenujejo bolj ljudski vampir kot pa ljudski vladar.
12. Poglej ponosne vladarje Španije, Francije in Anglije! Na koncu so postali obžalovanja vredne žrtve sproščenega ljudskega besa! – Ti pa si v pravem pomenu besede še vedno popolnoma prežet s to dvorno veličino, ki nima pred ljudstvom nobene vrednosti, še manj pa pred Bogom. Opusti jo, saj ti ni nikoli prinesla blagoslova in še manj ga bo prinesla v večnosti! Glej, če tvoja hči ne bi bila prežeta s čisto drugačnim duhom od tvojega, Avstrije že zdavnaj ne bi bilo več! Kot krokarji na mrhovino bi jo napadli z vseh strani in jo razdrobili, kot se je pozneje zgodilo pod sinovi tvoje hčere. In glej, ti si posejal seme vsega tega zla! In dokler se bodo naslednji vladarji vozili v tvoji zlati kočiji, ne bodo ubežali mnogim žalostnim preizkušnjam.
13. O Karel, bil si trd vladar! Zato se zdaj pred Bogom, svojim Gospodom omehčaj, da boš lahko zacelil tiste rane, ki jih je tvoja pretirana ošabnost povzročila ljudem. Četudi

nisi bil ravno hudoben vladar, si bil vseeno trd. In zato zdaj pred Bogom postani mehak in bodi balzam za vse, ki so pod teboj hudo ranjeni, prešli v grenko noč; kajti mnogi med njimi, ki so bili pod teboj zaslepljeni, še vedno trpijo tukaj v duhovnem kraljestvu. Zato pojdi zdaj pred Gospoda, svojega Boga in vseh nas Boga in Očeta ter položi svoje veliko breme dolga pred noge Gospoda Jezusa, da te bo okrepil in ozdravil v vsem, v čemer se pred njim kažeš kot najbolj bolan! Kajti Njemu so vse stvari mogoče.

215. POGLAVJE

PONOSNI CESAR KAREL V ZADREGI. NJEGOVA ŽIVLJENJSKA ZGODBA. KARLOV DIALOG Z JEZUSOM.

1. Reče Karel: »Kje je ta Je – Je – Je; ne – ne, zdaj se ne morem spomniti njegovega imena! Kako se še imenuje?«
Reče Pavel: » Jezus Kristus, to je Ime Odrešenika, Maziljenca! – Tega Imena ne moreš izgovoriti samo zaradi tega, ker v tvojem srcu ni ničesar od Njega. Ni pa ti treba ponosno spraševati, rekoč: 'Kje je Jezus, h kateremu naj grem? – Kajti tako ali tako On stoji tik ob meni in mi je vedno najbližji! Niti koraka ti ni treba narediti, le obrni se k Njemu in si že pri Njem, kolikor ti je možno, da se mu približaš v tem tvojem trenutnem stanju. Reci vsaj v svojem srcu: 'Gospod, bodi milostljiv in usmiljen do mene, velikega grešnika! Nisem vreden dvigniti oči k Tebi!' – In Gospod ti bo storil, kar je prav in blago v pravičnosti.«
2. Reče Karel: »Torej ta čisto navaden Jud naj bi bil Gospod?!«
Reče Pavel: »Ja, to je On, Eden in Edini!«
3. Tedaj se začne Karel praskati za ušesi in si bolj v mislih reče: »Torej, ta naj bi bil Gospod in Stvarnik neba in Zemlje?! No, no, prav! A tako izgleda Gospod! Ni slabo, sploh ni slabo! Jaz bi ga imel za najbolj navadnega berača! In to naj bi bil Bog Gospod?! Res je, da včasih na Zemlji tudi visoki vladarji potujejo najstrožje inkognito. Zakaj bi bilo Bogu to nemogoče? Ne na lastno odgovornost, ampak na Pavlovo, lahko to vendarle sprejmem, čeprav se mi zdi ta domneva skrajno plehka, tako kot se mi je zdel tudi na Zemlji vsak navaden tip nasploh neskončno plehek. Zato sem bil navzoč le pri maši, ki je bila izvedena z največjim pompom, in ko v cerkev ni bil spuščen noben plebs, ampak samo najvišje in najsijajnejše plemstvo in najvišji državni uradniki v najsijajnejših državniških oblačilih. Zato sem preprostemu ljudstvu namenil le eno ali največ štiri avdience na leto, ker mi je bila ta navadna sodrga nadvse dolgočasna. Zato sem tudi ustanovil stalno vojsko, da ne bi prišel v stik z navadno drhaljo, ki so jo moji plemiči ponavadi zbirali v skrajni sili za eno ali drugo bitko. Tudi dvoru sem dal največji sijaj, da bi se zaščitil pred neznosnim dolgočasjem. Tako je bila zakonska spolna združitev zame najbolj neznosna stvar, ker me je mučil nadvse boleč občutek dolgočasja. In zdaj naj se spet vržem v dolgočasje, kot pujs v navadno žabjo mlako?! O ti strašno dolgočasje! Ta navadni Jud mi je najbolj neznosen. Zdaj pa naj bi ga prepoznal in častil ter ljubil kot Gospoda Boga?! O ti grozna, najstrašnejša plehkost vseh plehkosti!«
4. Reče Pavel: »Pazi, da ti na koncu ne bo kaj drugega postalo dolgočasno! Ali misliš, da je tudi Gospod tak arhaičen aristokrat kot si ti in se mu zdi dolgočasno vse, kar se ne izkaže za visoko plemstvo?! Ampak jaz ti povem nekaj drugega: 'Glej, da Gospodu ne postaneš dolgočasen in neznosen, kajti če bi se to zgodilo, bi bil ti najbolj nesrečen med neštetimi!' Kajti komur se zdi Božja ureditev nekaj plehkega, ta je otrok ošabnosti in ponosa in zato gnusoba pred Bogom Gospodom! – Gospod je vedno naklonjen

majhnim; in kdor ne postane podoben otroku navadnega berača, ne bo nikoli deležen Božjega Kraljestva!
5. Ali misliš, da Gospod ljubi vladarje Zemlje? – Oh, tu se zelo motiš! Glej, Gospod jih prenaša kot zlo ljudstev, ki so sama zlobna in hudobna; a niso Njegova ljubezen, temveč Njegova pravična jeza! Kajti Sam je govoril skozi usta preroka, ko je judovsko ljudstvo od Boga zahtevalo kralja: 'K vsem grehom, ki jih je to ljudstvo zagrešilo pred Menoj, dodajajo še tega, da zahtevajo kralja. In v Svoji jezi jim bom kralja tudi dal!' Glej, ne v ljubezni, ampak v jezi je Bog dal neumnim Judom kralja, ki so hoteli postati velik narod s kraljevim sijajem, ki pa jih je nato podjarmil in spremenil v navadne hlapce in sužnje. Iz tega izhaja, da kralji niso toliko blagoslov za ljudi, kolikor kazen, ker ljudje še vedno ljubijo svet bolj kot Boga.
6. Ko pa je tako, zakaj si potem ponosen na to, da si bil vladar na Zemlji?! – Samo Bog je vladar! Vsi ljudje pa so bratje in sestre! – Pojdi in priznaj svojo krivdo pred Bogom, sicer ti bo slabo kazalo!«
7. Reče Karel: »Zakaj bi mi šlo slabo?! Kot vladar sem živel in deloval tako, da mi mora vsa svetovna zgodovina dati najveličastnejše pričevanje pred Bogom in ljudmi. Česa bi se torej moral bati?! Ali nisem imel ljubezni do svojih ljudstev do te mere, da bi jo lahko dobesedno odnesel s seboj v svoj grob?! In, ali moji ukazi niso bili natančno upoštevani?! Torej, kaj hudega sem potem naredil, da bi moral pričakovati zlo?!«
8. Reče Pavel: »Kar se tiče tvojega vladanja, je to bilo, kot vsako drugo, od Boga dopuščeno za kaznovanje močno izrojenega ljudstva, a tega ne želimo več kritizirati; kajti tukaj ni pomembno kakšen si bil do svojih podložnikov, ampak kakšen si bil do sebe in do svojega najbolj notranjega življenja! Če pa rečeš: 'Božja moč in oblast me je določila, da vladam tako in nič drugače!' – potem ima zadeva takoj drugačen vidik, kajti Gospod nikoli ne gleda samo na dejanje, ampak predvsem na razlog in namen dejanja.
9. Ne glede na to, kako je dejanje samo po sebi pravično, je za izvršitelja slabo, če ga izvaja v svojo čast in ne v čast Boga. Ker tako pravi Gospod Sam: 'In, ko ste storili vse, recite, da ste bili le leni in nekoristni hlapci!' – Če pa Gospod Sam od nas zahteva takšno priznanje, kaj Mu lahko rečemo zoper to? – Ko rečeš: 'Jaz sem bil vladar!', – s tem že deluješ proti Bogu in sam o sebi slabo pričaš. Če pa rečeš: 'Bil sem samo slabo orodje v Božjih rokah in Gospod je bil vladar po moji volji in je iz mojega slabega semena naredil dober sad!', – potem si opravičen pred Bogom, kot David, ki je bil sam po sebi slab in samo po Bogu primeren in pravičen.
10. Glej, ti v svojih večletnih vojnah nisi pobil toliko ljudi, kot jih je David pogosto v enem dnevu, in vendar je bil David mož po Božjem srcu, ti pa ne, ker si bil zmotno prepričan, da deluješ iz svoje lastne moči in oblasti, medtem ko je David takšen prestopek storil le enkrat, zaradi Urijeve žene, za kar je nato moral tudi opraviti veliko pokoro. Gotovo si imel veliko naklonjenost svojega ljudstva, zlasti plemičev, vendar bi bilo bolje, če bi imel Gospodovo naklonjenost in ljubezen! Torej prijatelj, ne mi, ampak samo Gospod je vse v vsem in vsi ljudje pred njim niso nič! Vzemi si to k srcu in se obrni h Gospodu in boš napredoval! Jaz sem svoje povedal. Naj bo Gospod s teboj!«
11. Karel, ki so ga te besede vzpodbudile k razmisleku, se čez nekaj časa obrne k Meni in reče: »Ali si po izjavi tega Pavla ti res Kristus Gospod, ki so Ga nekoč v Jeruzalemu križali hudobni Judje, ki so mi zaradi tega še vedno tako odurni do te mere, da še vedno obžalujem, da nisem uničil te zalege, vsaj v svojem kraljestvu!?« -
Rečem Jaz: »Ja, to Sem Jaz! – Če pa imaš kaj za ugovarjati, potem govori in povej, kaj Mi še manjka, ti veliki gospod, da bi se ti lahko prikazal in bil vreden, da bi Me ti priznal za Kristusa.«

12. Reče Karel: »To je zelo nenavadno, kar bi se človeku še v sanjah komaj pojavilo! – Sodeč po mojem zemeljskem načinu presojanja, bi ti verjetno še veliko manjkalo, da bi te lahko priznal za Kristusa Gospoda nebes in Zemlje in te kot takega prepoznal. Dokler pa ne najdem boljšega, sem popolnoma zadovoljen s tabo; če pa srečam koga drugega in bolj verodostojnega, potem se da zadevo zelo enostavno spremeniti, pravega se sprejme, napačnega pa zavrže! – Sicer pa ti moram povedati, da si mi kot Kristus všeč, saj dobro veš, kako igrati vlogo Kristusa! Tvoja prijazna resnost in tvoja prav veličastno lepa glava z velikimi modrimi očmi te naredijo za Njegovega zelo vrednega predstavnika. Če pa si res to, za kar se predstavljaš, tega ne morem ugotoviti ali trditi. Toda na tveganje tistega, ki te je meni pokazal kot pravega Kristusa, bom tudi to sprejel in zato kot največji nekdanji cesar Svetega rimsko-nemškega cesarstva, padem k Tvojim nogam in rečem: 'Gospod, bodi do mene grešnika milosten in usmiljen!'«
13. Rečem Jaz: »Prijatelj, zadovoljen Sem, da so stvari s teboj prišle tako daleč, in da lahko zdaj zapustimo to grobnico mrtvih in gremo ven na plano; kajti tukaj, kjer prebivajo mrtvi, ni mogoče veliko govoriti o življenju. – Zunaj, kjer čistejša svetloba prodira v neskončno vesolje duhovnega sveta, lahko tudi bolj čisto vidiš, zaznaš in občutiš, kdo je Tisti, ki se tukaj pogovarja s teboj! In tako zdaj zapustimo ta kraj in pojdimo ven na prosto!«
14. Sedaj vsi vzklikajo: »Blagor, o Gospod, da nam to počneš! Kajti šele zdaj smo sprevideli, kje smo bili in kaj se nam je zgodilo! – Ti edini si naš Odrešenik! Zato samo Tebi vsa naša ljubezen, čast in obožavanje! Kajti Ti Si edini vreden vse to od nas vseh prejeti in to najbolj milostno sprejeti!« -
Reče Karel, ko se zdaj spet dvigne: »Gospod, tudi jaz se z vsem srcem v celoti temu pridružujem! Ampak kam nas boš sedaj vodil?«
15. Rečem Jaz: »Zdaj ven na dunajske ulice, potem pa bo že jasno kje se bomo ustavili. Robert, ti pa pojdi zdaj spet s Heleno spredaj naprej!«

216. POGLAVJE

POHLEPNA MENIHA NA IZHODU IZ GROBNICE.

1. Robert gre zdaj naprej. – Pri vhodu v grobnico pa stojita dva meniha z veliko skrinjico in prosita Roberta za prispevek za uboge duše v vicah. – Robert se opraviči in reče, da nima denarja. Meniha se zahahljata in na skrivaj rečeta: »Ja, ja, spet ena umazana svojat več na svetu!« - Tedaj pridejo na izhod dinasti, katere prav tako nagovorita; pa tudi oni menihoma nič ne dajo, seveda zato, ker nič nimajo. In meniha rečeta: »Ja, ja, tem moraš vedno poslati pisno prošnjo, potem pa šele čez nekaj let dobiš kvečjemu najbolj milosten negativen odgovor! No, to že veva! Ampak zdaj prihajajo štirje popolni tujci! Mogoče od teh dobiva kaj denarja!«
2. Zdaj prihajam s Pavlom, Petrom in Janezom, in tudi nas takoj prosita za prispevek za uboge duše v vicah. - Toda Pavel vpraša meniha, kje so vice za uboge duše. – In eden od menihov zelo dostojanstveno reče: »Dvesto milj globoko pod zemljo! Potem pa je še sto milj nižje pekel s prekletimi, ki tam večno gorijo, ker niso nikoli hoteli storiti ničesar za uboge duše v vicah!«
3. Reče Pavel: »No, in tega se zagotovo zelo veselita?«
Meniha odgovorita: »O ja, prav gotovo! In tudi če bi jim lahko pomagala, jim ne bi, naj umazane trdosrčne barabe večno gorijo! Zanje ne bi niti očenaša zmolila.«

Reče Pavel: »Ampak kot vidim nista prav zelo usmiljena! Kako bi bilo vama, če bi bila v peklu štiristo milj globoko pod zemljo? Ali bi vama bilo všeč, če bi bil nekdo tako neusmiljen z vama? Ali bi se rada tudi vidva večno kuhala in cvrla?« –
Eden reče: »Prosim vas, vaša milost, to je bilo neumno vprašanje! Kako lahko vprašate nekaj, kar se ne more zgoditi?! Menih ne pride tako zlahka v pekel kot drugi ljudje, saj ga ščitijo številne svete maše, ki jih bere za uboge duše! Ali razumete, Vaša milost!?«
4. Pavel malce šaljivo odgovori: »Ah, ja, to je pa seveda nekaj povsem drugega! Prav res, na svete maše nisem niti pomislil! Ja, te so lahko dobre za marsikaj! – Ali sta vidva prebrala že veliko svetih maš, in to bolj za denar ali zastonj?«
5. Meniha odgovorita: »Tudi to je neumno vprašanje! Kdo na Dunaju pa bere mašo zastonj!? Ali njegova milost ne ve, da morajo bogati kupiti nebesa, in da so samo za uboge hudiče zastonj!? Ja, dragi milostljivi gospod! Bogate barabe naj dobro plačajo, če hočejo v nebesa, sicer pa kamela pride prej skozi šivankino uho, kot bogat človek v nebeško kraljestvo! Kdor ima nebesa na Zemlji, si zasluži pekel na drugem svetu. In, če hoče imeti nebesa, naj jih čim dražje plača. Mi, Božji duhovniki imamo pravico, da nebesa odpremo ali zapremo. Bogatim jih nikoli ne odpremo zastonj, milostni gospod bo to zagotovo razumel? Naj umazane barabe plačajo, preden jih spustimo v nebesa. Ja, mi imamo pravico, da tako delamo!«
6. Reče Pavel: »In kdo vam je dal to pravico?« –
Reče menih: «No, to je spet eno čudno vprašanje! Kdo naj bi jo nam dal? Papež, kot Kristusov predstavnik na Zemlji! On ima to pravico od Boga! Gospod bi to moral vedeti, če ni starodaven heretik!«
7. Reče Pavel: »No, no, saj se razumeva. – Ampak še eno stvar mi povej, ali veš, da nisi več na Zemlji, ampak v čisto duhovnem svetu?« - Meniha se glasno zasmejita in rečeta: »Zdi se nama, kot običajno rečemo, da je milostni gospod malce prismojen. Če bi bila v duhovnem svetu, bi bila v nebesih, ali v vicah in morda v peklu! Toda milostni gospod bo dobro vedel, da smo zdaj v cerkvi in nikjer drugje. In tukaj ni duhovni svet! Ali je milostni gospod to razumel?!«
8. Reče Pavel: »Ja, razumel sem vaju in spoznal, da bosta še dolgo neozdravljiva! Zato vaju bomo pustili takšna kot smo vaju našli. – Jaz sem Pavel, svetovno znani Gospodov apostol; dva za mano sta Peter in Janez, med njima pa je Sam Kristus Gospod, ki vama je hotel pomagati; vendar sta za to preveč slepa. Le najbolj temačno brezno vaju bo ozdravilo, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Lepo se imejta! Čez nekaj sto zemeljskih let se spet vidimo!«
9. Pavel zdaj odide. – In, ko Jaz pridem s Petrom in Janezom do menihov, Me tudi prosita za miloščino za uboge duše v vicah. Toda jaz jima ne dam nobenega odgovora in jima tudi miloščine ne dam, kot tudi ne moja spremljevalca. Potem začneta meniha preklinjati in nas imenovati za umazane barabe. Tedaj pa pridejo vsi Dunajčani, ki smo jih prej pridobili, zgrabijo oba meniha in ju hočejo zares pošteno premlatiti. – Jaz pa jim rečem: »Pustite ju! Dovolj je bilo! Ves njun trud, tako na Zemlji, kot še posebej tukaj v duhovnem svetu, je odslej zaman. Počasi bosta ovenela kot pokošena trava in postala večerna krma za živali. Pojdimo zdaj ven! Še vedno vidim nekaj rodovitnih vrtov, kjer moramo še pobrati pridelek!«

217. POGLAVJE

PRED KATEDRALO SV. ŠTEFANA. PROŠNJA ODREŠENIH DINASTOV. JEZUS O TEŽKEM ZDRAVLJENJU DUHOVNEGA PONOSA.

1. Sedaj gremo naprej in se kmalu znajdemo pred tako imenovano katedralo Svetega Štefana.
2. Nato k Meni pristopijo nekateri dinasti in Mi rečejo: »Gospod, v veselje Ti je bilo obiskati našo prestolnico, kjer Si s Svojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem poživil slepe duhove, ki tukaj prebivajo ter jih osvobodil smrtne noči – oh, potem se spomni še na tiste uboge, ki so telesno, kot duhovno pokopani tukaj v katakombah te stolnice! Zdaj zelo jasno vidimo, da ima vse, kar je bilo na svetu nižjega, pri tebi rahlo prednost, saj so prestopki teh večinoma posledica pomanjkanja ustrezne izobrazbe. Po drugi strani pa grehi visokih zagotovo ne izvirajo iz pomanjkljive izobrazbe, ampak verjetno le iz njihove arogance in sebičnosti, zato so zagotovo bolj trdovratni kot tisti, ki jih zagrešijo ljudje nizkega statusa. Torej je nujno potreben zdravnik, kakršen Si Ti, o Gospod, da bi tem ubogim bolnikom pomagal. Zato obišči tudi te uboge pod katakombami! Tebi, o Gospod, ni nič nemogoče, morda se bodo nekateri tudi tukaj prebudili!«
3. Rečem Jaz: »Dragi Moji prijatelji, ki ste pogosto na svetu živeli in delovali po Mojem srcu! Zelo me veseli, da se spominjate teh mrtvih tukaj, in zato vam bom takoj izpolnil vašo najlepšo srčno željo. Toda vnaprej vam povem, da bomo imeli v tem vrtu skromno letino! Kajti nič ni težje izgnati iz duše, ne da bi jo poškodovali ali popolnoma uničili, kot tako imenovani teozofski ponos.
4. Cesar, kralj ali knez, se ima zagotovo za najvišjega in najbolj nedotakljivega med ljudmi, vendar je to povezano z njegovim družbenim položajem, ki se od njega zahteva po naravi in dolžnosti. – S temi tam spodaj pa je povsem drugače! To so večinoma stari, zagrizeni hierarhi iz najtemnejših časov. O sebi ves čas razmišljajo kot o bitjih, ki jih mora ubogati Samo Božanstvo. Do te najbolj nore ideje so prišli večinoma iz zmotnega učenja Rima, ki vsakega duhovnika postavlja dvakrat višje od matere Marije, njo pa spet dvakrat višje od Mene, kar pomeni, da Me je mogoče samo prek nje pripraviti do tega, da nekaj naredim. Poleg tega so tu še njihove maše, v katerih lahko na nek način delajo z Menoj, kar hočejo in hkrati vzklikajo kot papež Aleksander: 'Kdo si upa prepirati z mano?! Vsa Zemlja, ko hodim po njej, se trese pod mojimi nogami! In Bog je v moji desnici!'
5. Iz tega lahko zlahka razumete, kako težko je pripeljati do resnične ponižnosti takšne duhove, ki se imajo ne le za bogove, ampak tudi za absolutne vladarje nad Bogom. In prav takšnih je precej, ki živijo tam spodaj. Zato bo z njimi zelo težko karkoli doseči. Morda bodo nekateri nekoliko blažji; pri drugih pa boste videli čudeže trdovratnosti. – Vendar se ne smete jeziti, ampak se obnašajte tako, kot če bi prišli v norišnico; niti se ne smete bati, ampak morate vse njihova domišljijsko fiksirana znamenja imeti za iluzijo, v kateri ni in ne more biti nobene resničnosti. – In tako, ko to veste, gremo čisto mirno tja dol! Tako bodi!«
6. Zdaj se spustimo v temne katakombe in pustimo v njih le toliko svetlobe, kolikor je te nujno potrebno, da novo sprejeti dinasti lahko vidijo prebivalce teh podzemnih obokov.
7. Ko smo vsi v središču obokov, pride Robert s Heleno k Meni in reče: »Gospod, Ti naš najbolj ljubeči Oče! Dovoli nam zdaj biti zelo blizu Tebe, kajti z vso svojo neomajno ljubeznijo Ti moram priznati, da me nikoli na Zemlji in v duhovnem svetu, ki sem ga že izkusil, ni obšel tak strah, kot tukaj v teh obokih! – Nikogar še ne vidim, le tu in tam se nam nasmehne iz razpadajoče krste kakšna napol gnila lobanja, v nosnice pa nam sili

zelo neprijeten vonj po trohnobi. – In res čudna tesnoba prežema vse moje bitje. Celo lasje na glavi mi stojijo pokonci. To je res zelo čudno! Ko me je princ Windischgratz pred nekaj leti obsodil na smrt, me ni bilo tako strah kot zdaj. Dragi Oče, dovoli, da smo na tej odpravi lahko v Tvoji neposredni bližini!?«
8. Rečem Jaz: »V redu je, dragi Moj sin Robert! Kajti vedno želim, da vsak, ki je na kakršenkoli način preobremenjen, pride k Meni, da se pri Meni poživi! Zato le ostani tukaj, ker se bo glavna predstava kmalu začela!

218. POGLAVJE

CESAR FRANC JOŽEF O SVOJIH IZKUŠNJAH S KATOLIŠKO DUHOVŠČINO. RAZLOG ZA PREZGODNJO SMRT TEGA CESARJA.

1. Tedaj cesar Franc Jožef (Jožef II., 1741-1790, sin Marije Terezije, cesar svetega rimskega cesarstva, ki je vladal v letih 1780-1790 in v tem času uvedel v svojih deželah številne pomembne novosti v smislu duhovnega razsvetljenja – tako imenovane jožefinske reforme), pristopi do Mene in reče: »Gospod, bodi milosten do mene grešnika! O drugih sicer ne bi smel govoriti, saj sem tudi sam še poln najrazličnejše krivde; vendar, ker gre za rimsko visoko duhovščino, jaz - Gospod odpusti mi vse grehe! – nikakor ne morem molčati! To zalego sem spoznal kot nihče pred menoj in komaj kdo za menoj. A tudi jaz sem jo mazilil na način, ki jim bo ostal v večnem spominu. O Gospod, pred Teboj mi je skoraj nemogoče opisati vse, kar sem doživel kot cesar s temi bitji! Sramotnost in brezvestnost sta dosegla v tej kasti takšno raven, da res ni mogoče najti besed, ki bi jo opisale. Kajti njihove prevare na račun Tvojega Presvetega Imena so resnično takšne narave, da jih doslej še ni bilo mogoče opisati s kakšnim primernim imenom.
2. Resnično, če bi mogel in smel narediti, kar sem smatral za skrajno potrebno, saj mi je kot verniku Tvojega čistega Nauka, v katerem sem bil dobro podkovan, postalo preveč jasno, kakšna je razlika med naukom Rima in Tvojo najčistejšo nebeško resnico – potem bi za vse čase naredil konec z najbolj neiskreno Rimljanko. In, če bi mi bilo dano živeti v Tvojem Presvetem Imenu samo še deset let na Zemlji, bi to tudi storil. – Toda ravno ta mrhovina, za katero sem postal najhujši kamen spotike, se je znala kot zlobni rakavi črv prikrasti v mojo zemeljsko življenjsko nit in jo predčasno pregrizniti. In tako je moj načrt ostal nedokončan.
3. Toda kljub temu sem vesel, da sem vsaj utrl pot do njenega propada, in da ima ta začetek dobre posledice. Kajti, ko prejmem novice na tem svetu o Zemlji, je vedno rečeno, da babilonska vlačuga trpi zaradi neozdravljive bolezni. In to je zame užitek, najbolj popolna nebesa! O Gospod, blagoslovi moje delo, da bo obrodilo dobre sadove na Tvoji zemlji. V največje veselje bi mi bilo, ko bi mi rekel, da sem bil na Zemlji popolnoma nekoristen hlapec!«
4. Rečem Jaz: »Moj najdražji brat Jožef! Zaenkrat ti ne morem reči nič drugega kot to, da si bil Moj hlapec, kot malokdo pred teboj in kot nihče za teboj! Deloval si povsem po Mojem srcu in bil zvest pri upravljanju zaupanega. Razlog, zakaj Sem ti dovolil služiti le kratek čas na Zemlji, je bil ta, da te človeštvo ni bilo vredno. Slednje je bilo zelo sprijeno. Zato sem ga prizadel z vojnami in z vsemi vrstami drugih stisk in nadlog, skozi katere so bili ponižani brez izjeme Visoki in Nizki, kot še nikoli prej. In ta ponižanja se bodo nadaljevala, dokler zadnje seme zla ne bo iztrebljeno z Zemlje.
5. Toda šele zdaj ti bom dal pravi meč, s katerim boš lahko usekal babilonsko vlačugo na povsem drugačen način, kot bi to lahko storil kdaj koli na Zemlji, ker si Moj pravi

bojevnik za to najpomembnejšo stvar! Toda kakšne gnusobe so zagrešili Babilon in njegovi črni, škrlatni in škrlatno rdeči služabniki, Mi tukaj ni treba ponovno pripovedovati, ker Jaz vse to najbolje poznam, zato je zdaj tudi zanje prišel čas sodbe.
6. Zdaj pa bodi pozoren! Tam iz zelo temnega svoda nam prihaja naproti nadškof iz tvojega časa! Takoj ga boš prepoznal, kot tudi on tebe! Daj mu odločen odgovor, kot ti ga bom položil v usta.«

219. POGLAVJE

JEZUS O PRAVI NARAVI NADŠKOFA MIGAZZIJA. DIALOG MED NADŠKOFOM IN JOŽEFOM. POGLED V NAJGLOBLJO NOČ DUHOVNIŠTVA.

1. Reče Jožef: »Ja, ja, prepoznam ga po njegovi hoji, to je on! O Gospod, kakšen je videti! Resnično strašljiva podoba! Star, tako imenovani večerni plašč visi na okostnjaku. In na lobanji niha škofovska čepica, polna blata in umazanije. Tako se ta strašna postava z zelo počasnimi in vidno opotekajočimi koraki giblje proti nam. – No, sem res radoveden, kaj bo ta pošast storila pred nami!«
2. Rečem Jaz: »Dela boš imel dovolj! Ampak ni ti treba biti zaradi ničesar jezen! Kajti vsa ta bitja je treba obravnavati bolj ali manj kot nora.«
3. Reče Jožef: »Toda, kar me pri tem človeku preseneča je to, da je bil na Zemlji eden najbolj razsvetljenih glav in se je za časa mojega zemeljskega vladanja z menoj strinjal bolj kot vsi drugi škofje. Veliko več težav kot moj dunajski škof so mi povzročali vsi drugi nadškofje iz Salzburga, Prage, Olmutza, Grana, Erlaua, Agrama, Trsta, Benetk in Milana. Ja odkrito moram priznati, da mi je v mnogih pogledih dobro služil pri mojem očiščevalnem delu. In prav zato težko razumem, kako je lahko ta človek prišel v tako klavrno stanje.«
4. Rečem Jaz: »Dragi Moj brat, ta nadškof Migazzi je bil tisti, ki se je najbolje znal obrniti tja, kamor je pihal veter. Vedno je dobro presodil ali je mogoče nekoga zlomiti. Če je bil nekdo prevelik in zanj premočan, ga ni zlomil, ampak ga je dal pozlatiti, da bi vsak, ki ga vidi s takšnim pozlačenim bitjem prepoznal novo moč v njegovih rokah. Kajti vsak, ki na Zemlji hodi z roko v roki z mogočnim cesarjem, se ga skoraj toliko spoštuje, kot samega cesarja.
5. Naš nadškof Migazzi je dobro vedel, da bi se pod tvojo vladavino le osmešil, če bi se preveč povezal s papežem; zato se je raje pridružil tebi in na skrivaj postal zakonodajalec papeža, ki je bil takrat zelo odvisen od Avstrije. S sedežem se je vestno dopisoval in mu govoril kaj mora storiti, da ohrani svoj položaj, kljub tvoji moči in spoznanju. Ker pa se je papež moral temu podrediti, je bilo to največje zmagoslavje nadškofa Migazzija, da je bil na nek način papež nad papežem. In zelo se je veselil dejstva, da je moral končno nekdo v Rimu plesati tako, kot nadškof Migazzi žvižga na Dunaju.
6. Glej, to je bil razlog, zakaj te je dunajski nadškof Migazzi podpiral! Toda, če bi mislil, da je bil v svoji notranjosti enakih misli, kot se je kazal na zunaj, bi se močno zmotil. Takrat je bil namreč bolj papeški od papeža in bolj rimsko naravnan, kot vsi njegovi kolegi. Ja, povem ti, na skrivaj te je sovražil bolj kot smrt. Ker pa je v nekem smislu preko tebe postal papežev zakonodajalec, je bil na tvoji strani in te podpiral pri tvojem delovanju. – Ali zdaj vidiš kakšen je bil človek, s katerim si bil tako močno povezan na Zemlji?«
7. Reče Jožef: »Ah, taka je ta stvar. O ti prebrisanec! Ne, od tega človeka bi pričakoval vse kaj drugega, kot pa kaj takega! Ja, ja, kdor se hoče naučiti tako imenovane črne

politike in pri tem postati mojster, naj gre h črnim, škrlatnim ter vsem vijoličnim plaščem - tam se bo zagotovo izuril do tako visoke stopnje, da bo presegel vse, kar bi se komaj porodilo v Satanovi glavi. – Zdaj pa počakaj, ti črni politik, zate bom trd oreh!«
8. Rečem Jaz: »Pazi pa, da ne bo postal do tebe veliko strožji, kot ti do njega! Ker ti povem, da je ta namazan z vsemi žavbami, in da je za duha, ki je še tako razsvetljen, težka naloga pripeljati takšnega maziljenca na pravo pot. A zdaj se zberi, ker se nam je že zelo približal. Takoj te bo zagledal in tudi nas.«
9. Jožef se zbere. Nadškof Migazzi ga zdaj zagleda, hitro se mu približa in reče z močno vreščečim glasom: »Pozdravljen, brat Jožef! Kako si pa ti prišel v to bedno lukno?!«
Reče Jožef: »Da tebe obiščem, brat!« -
Reče nadškof Migazzi: To je zelo lepo od tebe! Toda, če si še vedno starodaven heretik, kot si bil na Zemlji, te bodo tukaj prekleto slabo sprejeli!«
10. Reče Jožef: »Meni to ni pomembno! Kajti ti seveda veš, da sem jaz povsod dobro sprejet. Lahko mi rečeš, kar hočeš, in vedno ti bom odgovoril tako, kot sem beneškemu patriarhu, ko mi je pokazal sliko, ki prikazuje izjemen prizor papeža, ki se vzpenja na svoji muli čez vrat oslabelega cesarja in ga prezirljivo gleda z najbolj ošabnim obrazom.«
Nadškof Migazzi vpraša: »In kako se je glasil ta odgovor?« -
Reče Jožef: »Tempi passati! – kar pomeni, da so to minuli časi! Zdaj se o teh stvareh pogovarjamo drugače! In tudi ti boš dobil od mene takšen odgovor, če me boš spraševal nekaj, kar mi ni všeč. Saj veš, da sem še vedno tvoj cesar. – Zdaj pa mi povej, kako ti gre tukaj in kaj tukaj počneš?«
11. Nadškof Migazzi reče: »Neumno vprašanje! Poglej moj obraz, ki je shujšan do kosti, pa ti bo odgovorjeno! Moje delo pa lahko vidiš, ko pogledaš moja oblačila! Mundus vult decipi, ergo decipiartur! (Svet hoče biti prevaran, zato naj se ga vara!) To je bila vedno naša naloga in je tudi še zdaj! Človeštvo ne želi izkoristiti največjega čudeža v sebi, ki je božanski razum. Raje verjame še tako neumnemu spektaklu, samo da mu ni treba razmišljati. Tako je jasno, da hoče biti prevarano! Volenti autem non fit injuria. (Kdor sam hoče, se mu ne dela krivica). Torej naj bo potem tudi prevaran!
12. Naj najboljši glasbeniki, slikarji, pesniki in igralci v eni sobi igrajo, slikajo, pišejo poezijo in deklamirajo, medtem ko v drugi sobi slavni čarovnik Philadelphus izvaja čarovniške trike s področja povsem naravne magije – ti zagotavljam, da bo imel čarovnik najštevilnejše občinstvo, medtem ko bodo pravi umetniki uma in duha lahko zlahka prešteli svoje občinstvo. Vsako čarovnikovo delo je prevara, toda za neumnega človeka to ni pomembno, samo da lahko strmi v nekaj, kar je videti kot čudež. Toda resnična Božja dela nanj ne naredijo nobenega vtisa. Sonce, Luna, zvezde, veličastna Zemlja s svojimi neizmernimi čudeži, to mu nič ne pomeni. Toda vržena žogica v navidez prazno skodelico, iz katere so nato hokuspokus izvlečene tri – to je čudež nad čudeži! In glej, tako je bilo človeštvo in takšno bo, dokler bodo ljudje na Zemlji! Zato je načelo jezuitov najboljše, kar si je kdajkoli izmislil človeški razum, saj izhaja iz same narave človeštva.
13. Modri Egipčani so ustanovili eno najboljših religij, ki je temeljila izključno na skrivnostih in magiji vseh vrst. Zato je tudi trajala več kot dva tisoč let. Ko pa so se med ljudstvom pojavili nekateri prosvetljeni, ki so ljudstvu razkrili prevaro njihove najsvetejše religije, se je kmalu pojavila množica sovražnikov duhovnikov in njihove religije. Templji so bili uničeni, duhovniki pa so bili pobiti ali v najboljšem primeru izgnani iz države. Toda kaj so ljudje s tem pridobili? Nič drugega kot stisko, bedo, opustošenje, obup in na koncu popoln zaton njihove narodnosti in njihove starodavne, skoraj božanske slave! – Ali ne bi bilo bolje, če se ti prezgodnji dobrotniki ljudstva s

svojo pronicljivostjo ne bi nikoli pojavili med egiptovskim ljudstvom?! Ljudstvo bi ostalo srečno v svoji neumnosti pri svojih čudovitih praznovanjih. In duhovništvo, ki je edino vedelo, da človek ni nič in tudi, da v večnosti nima kaj pričakovati, bi lahko nemoteno uživalo svoje prihodke, saj se je neutrudno zavzemalo z vsemi ustreznimi sredstvi slepim ohranjati vero v Boga in nesmrtnost ter jim zagotavljalo obilo upanja za obstoj.
14. Naj se ljudje živo zavedo in prepričajo, da po smrti ni več življenja, in takoj boste videli, kako se bodo ljudje izrodili v vse vrste degeneriranosti! Ja, kmalu bi se ljudje spremenili v tigre in hijene! – Duhovništvo vse to vzame na svoja ramena. Edino najbolj jasno vidi veliko prednost neobstoja pred obstojem in je zato verjetno največja nehvaležnost do teh največjih dobrotnikov človeštva, če jih določeni ljudski prosvetljenci razkrinkajo in pred ljudstvom obtožijo kot očitne prevarante, ki resda so, a ne v škodo, ampak samo v dobro ljudstva!
15. Zakaj so Kitajci in še posebej Japonci skoraj najsrečnejša ljudstva na Zemlji? Ker oni niso bili nikoli moteni v svoji neumnosti, saj njihovi modri vladarji skrbijo predvsem za to, da njihovi ljudje nikoli ne dosežejo razsvetljenja. Tistih nekaj, ki so si upali to ljudem le z iskrico razsvetliti, je slabo končalo, zato se drugi niso zlahka spet pojavili s tem namenom.
16. Ti sam, sicer moj izjemno dragoceni prijatelj, pa si kot vladar, namesto da bi se povezal z duhovništvom, temu zadal rano, ki se skoraj nikoli ne bo zacelila. Kaj naj bi pravi nadškof sodil o tebi? Ja, kaj vse bolj razumno človeštvo?! – Nekaj si mu vzel, v zameno pa mu nisi dal nič boljšega!
17. Če je človek srečen v svoji neumnosti, zakaj bi ga obujal, da bi postal nesrečen?! Vsi ljudje so prestopniki, ki so podvrženi smrti. Ko prestopnik spi, je srečen v sanjah. Kaj pa, ko se zbudi? Glej, takrat ga zgrabi misel na smrt in takoj je neizmerno nesrečen! Povej mi, ali je tisti, ki je prestopnika stresel, da se je zbudil iz spanca, temu naredil uslugo?
18. Cerkev se ne imenuje zaman mati, saj je za ljudi to, kar je mati za svoje otroke. Ljudem daje vse vrste nežne uspavalne hrane in pijače, da nikoli ne bi čutili ali okusili strašne bede sveta. In kdor se trdno oklepa cerkve in uporablja njena sredstva, ne bo nikoli občutil dejanske bolečine smrti. Toda gorje vsakemu ljudskemu razsvetljencu! Smrt se mu bo strašno maščevala! Kaj misliš zdaj? Ali boš tudi meni lahko rekel svoj neumni 'tempi passati'?«
19. Jožef na kratko in jedrnato reče: »Prijatelj, s temi svojimi zelo nesmiselnimi besedami, pravzaprav nisi povedal nič drugega kot to, da si duhovščina v svoji najbolj očitni nevednosti vedno samo prizadeva, da bi jo za drag denar prodala vsem narodom. Jaz in na tisoče drugih enako mislečih, nismo nikoli dvomili v nesmrtnost svoje duše, ker smo bili, hvala Bogu, zelo razsvetljeni, toda naša vera ni bila slepa, ampak jasnovidna. Čutili smo, da bi to lahko razumeli vsi ljudje, če jim tega ne bi preprečevala najbolj slepa duhovščina. In to, prijatelj je bil razlog za najin 'tempi passati', katerega sva zdaj čimbolj razjasnila.

220. POGLAVJE

NADALJNJI DIALOG CESARJA FRANC JOŽEFA Z NADŠKOFOM MIGAZZIJEM.

1. Jožef nadaljuje: »Glej prijatelj, kako neumni in popolnoma nesmiselni so tvoji razlogi, s katerimi hočeš olepšati svojo Cerkev. – Že zdaj je povsem jasno, da sva, hvala Bogu, že pred šestdesetimi leti oba telesno umrla, in zdaj po tej telesni smrti živiva tukaj dobro ohranjena, sveža in zdrava! Če bi bili ljudje poučeni v pravi, lahkotni veri, bi se jih tudi

lažje dalo voditi in bi bili bolj pogumni v vseh svojih podvigih ter bolj prizadevni v vsem dobrem, resničnem in lepem. Ker pa namesto, da bi se prebudili in videli vse stvari v njeni resničnosti, le spijo in smrčijo iz enih sanj v druge, za takšno ljudstvo sploh ni za misliti o pravem duhovnem napredku. Kako hitro so v Angliji zacvetele najbolj uporabne iznajdbe vseh vrst, ko je duh tega ljudstva le dosegel nekaj svobode! Kaj pa smo dosegli v Avstriji pod vladanjem moje matere? Nič in tisočkrat nič! Ne znamo proizvesti ničesar drugega kot slabe žepne pipce.

2. Moj prvi minister me je nekoč, potem ko sem nekaj časa opazoval buciko, popolnoma zaupno vprašal, kako te bucike z glavico naredijo. In resnično mu nisem znal odgovoriti! Ker celo jaz kot cesar nisem imel o tem pojma, a sem si mislil, da mora biti razsvetljenje moje velike države v presneto slabem stanju, če tudi jaz kot cesar ne vem, kako nastane ušiva bucika. – Poleg tega sem tudi doživel, kako se je s prižnice kapucin upiral proti uporabi bucik, s peklenskim ognjem in žveplom, saj jih je imel za čisto čarovnijo. Zagotovo ni imel pojma, kako se buciko naredi. Nekoč je sam cel teden poskušal narediti takšno buciko, a za nič na svetu ni mogel izdelati niti ene. Toda v njegovem neumnem trudu je k njemu prišel poosebljen Bognasvaruj (hudič) in rekel: 'Daj mi svojo dušo in na tisoč načinov te bom naučil umetnosti izdelovanja bucik.' To ga je tako prestrašilo, da je omedlel; in če mu ne bi na pomoč priskočila 'Marija na stopnicah', ki jo je vedno najbolj častil, bi bil očitno izgubljen.

3. Če je zdaj ubogo ljudstvo prepuščeno takšnim neznanskim duhovniškim oslom, sprašujem: kakšne sadove je mogoče potem pričakovati od takšnega ljudstva? In glej, ta in deset tisoč podobnih dogodkov je prišlo do mojih ušes in me prisililo, da sem za vse čase naredil konec takšnim nezaslišanim neumnostim. In hvala Bogu, Gospod je blagoslovil moja prizadevanja in jih ni štel za greh! Papež pa zdaj dobiva eno za drugo zaušnico od ljubega sveta in hvala Bogu, je že izgubil skoraj ves ugled. Ja, resnično sta kneza Schnudi in Piripinker bolj spoštovana kot papež z vsemi svojimi privrženci. In za to sem jaz položil prvi temeljni kamen, ki so ga seveda prej obklesali Luther, Calvin, Huß in Melanchthon. Seveda me je zaradi tega Rim že milijonkrat obsodil na najnižji pekel; toda hvala Bogu, zame brez kakšne škode. Kajti poglej tukaj, tik ob meni, je Sam Kristus, Gospod nebes in Zemlje! In verjamem, da bo tisti, ki je pri Njem, kot jaz, zagotovo vsaj malo blagoslovljen!«

4. Zdaj nadškof zelo razburjen reče: »Že v maternici si bil heretik in tak boš ostal v peklu za večno! – Ali misliš, da sva že mrtva? O ti bedak! Za svet sva politično vzeto seveda mrtva, ker sva v pokoju, vendar v resnici ni tako, saj še vedno živiva na vidnem Dunaju in se priložnostno sprehajava ter potujeva. Pred kratkim sem bil v Hietzingu, kjer sem se imel zelo dobro. Tega v duhovnem svetu zagotovo ne bo. Prav tako ne pečenega piščanca z okusno mešano solato! Jaz, kot nadškof bom bolje vedel, kakšen bi moral biti svet duhov, če sploh obstaja! Ker pa po smrti ni in ne more biti več življenja, ves svet duhov sam od sebe pade v praznino čiste modrine. – In tako bo tudi s Kristusovim Božanstvom! Kako daleč si šel v svoji norosti, da imaš poljskega Juda za Nazarečana, ki je že davno umrl na križu in ne bo nikoli več v večnosti živel. Presenečen sem, da se sam nimaš za Kristusa, kajti za to si že dolgo dovolj neumen!

5. Ali te je tvoje žalostno trpeče stanje tako povsem spravilo iz ravnotežja, da se ne moreš več spomniti, da si postal nor in bil kot tak skrivaj sprejet v norišnico? Glej, ta dogodek ti je povzročil občutek, da si že umrl! Ampak ni tako! Ti si le postal nor, kar si bolj ali manj še vedno, in to v tebi ustvarja občutek, da si že umrl. – Če pa bi hotel, bi te jaz lahko hitro ozdravil, da bi potem spet lahko užival v zlati življenjski svobodi. Saj veš, če se še kaj spominjaš, da nisem bil nikoli tako imenovani fanatik, še najmanj pa do tebe. Daj no, zvesti prijatelj, pridi in se pusti ozdraviti!«

6. Reče Jožef: »Prijatelj moj, tukaj trdiš stvari, ki zagotovo še Spinoze ne bi osramotile, ki ga je cerkev sama po več letih izkopala, javno obsodila in nato zažgala. Glej, o sebi sem slišal že veliko laži, česa takega pa še ne. Da ne verjameš v nesmrtnost in v Kristusa, v katerega tudi nisi verjel, me pravzaprav sploh ne moti in se niti nočem truditi, da bi te v to prepričal, ampak da trdiš, da sem znorel, in da sem na svetu, to pa me moti, saj predobro vem, kako in na kakšen način sem zamenjal časovno za večno.
7. Glej, zahvaljujoč prizadevanjem tvoje Cerkve, sem potem, ko sem povohal redek šopek rož začel zaznavati glavobol. Na to nisem bil pozoren in sem si mislil, da bo ta glavobol, ki se je na zunaj kazal kot prehlad, kmalu, tako kot vedno, minil. Ampak ni bilo tako. Ko je prehlad trajal predolgo in se je moje stanje, namesto da bi se izboljšalo, iz dneva v dan samo slabšalo, sem seveda poklical svojega dvornega zdravnika, ki pa ni opazil nič drugega kot jaz, in sicer, res trdovraten glavobol. Moral sem v posteljo in se potiti in piti čaje ter vdihavati različne hlape. Zaradi tega sem se počutil nekoliko bolje, vendar sem v glavi, v zgornjem delu možganov, čutil vsak dan bolj določen pritisk, a sem temu sprva posvečal premalo pozornosti, dokler se ni začela razvijati maligna razjeda, kot so jo poimenovali moji dvorni zdravniki, ki pa se je navkljub vsem zdravniškim naporom in skrbnem zdravljenju iz dneva v dan slabšala.
8. Kolikor so lahko, so me tolažili in končno sklicali konzilij zdravnikov. Na mojem abscesu ni videl konzilij nič nevarnega, razen nekega preprostega zdravnika po imenu Quarin. V ogledalu sem videl kako je za vrati zanikajoče zmajal z glavo. Takoj sem ga poklical in vprašal, ali je zlo ozdravljivo. Quarim pa je odločno rekel: 'Ne!' -, za kar sem ga povzdignil v plemiški stan in ga obdaril. Od takrat je bilo z mojim telesom iz ure v uro slabše. In kmalu zatem sem umrl pri polni zavesti, brez najmanjšega strahu pred gotovo smrtjo. Ko sem umrl, se mi je zdelo, kot da sem padel v sladki spanec; a sem se, hvala Bogu, kmalu iz njega prebudil, ampak ne več v materialnem svetu, ampak v duhovnem svetu, v katerem imam še vedno čast biti in ostati za večno.
9. Mislim, da bi ti iz tega moralo biti jasno, da me moj spomin ni popolnoma zapustil, kot si ti pravkar trdil. – No, kaj misliš? Zdaj pa govori!«

221. POGLAVJE

MIGAZZIJEVA DRUGAČNA RAZLAGA ZA JOŽEFOVO SMRT. POGOVOR CESARJA FRANC JOŽEFA Z NADŠKOFOM ANTONOM MIGAZZIJEM O JEZUSU KRISTUSU.

1. Reče nadškof Migazzi: »Moj dragi, dobri prijatelj! Lahko govoriš, kar hočeš – to me ne moti. Kajti jaz nisem eden od tistih farjev, ki bi te ovirali pri tvojem čiščenju Cerkve, čeprav bi to kot nadškof in kardinal lahko takoj storil. Skratka, vse kar si mi tukaj povedal me ni užalilo; toda to, da si me obdolžil atentata na tvojo osebo, to me moti! Pravzaprav mislim, da sem bil popolnoma inkognito tvoj najbližji prijatelj in prav tako prostozidar, kot si bil ti, in sem zato tudi dobro vedel zakaj sem se na svetu strinjal s tvojimi novostmi. Zato ti kot vedno jasno misleči častni človek izjavljam, da si s svojim verjetjem v atentat popolnoma na napačni poti!
2. Poglej, bistvo tvoje bolezni je bila najprej prirojena organska napaka, nekakšna skrofuloza, ki pa ti ni povzročala posebnih težav, dokler si se do Venere bolj zadržano obnašal. Ko pa si se začel tej zelo predajati in te je okužila neka fina očarljiva ženska, je tvoj glavobol vsrkal nekaj tega strupa. Temu si posvečal premalo pozornosti in zdravniki, kot običajno niso prepoznali bolezni ter te zdravili z napačnimi zdravili. Tako ni bilo druge možnosti, kot da si na koncu postal žrtev svoje bolezni. Torej si bil ti sam

in nihče drug kriv za svojo telesno smrt! Odslej torej ne krivi več Cerkve, ker je popolnoma nedolžna za tvoje zlo, ki bi te tako ali drugače uničilo.
3. Izjemno prijetno bi mi bilo, če bi lahko avstrijsko ljudstvo skupaj vodila še vrsto let. Toda usoda je hotela, da sva morala oba zapustiti prizorišče najinih dejanj, in tako sva midva oba umrla, kot ti trdiš, ali pa sva se po mojem pravilnejšem mnenju upokojila in bila odpeljana v skrivno norišnico, iz katere nama je dovoljeno, da se v najstrožji tajnosti nekajkrat na leto sprehodiva na prostem, kjer lahko malo uživava. – Jožef, bodi razumen in ne misli na tega Juda, kot kaj več, kot je v resnici! Če pa bi bil to res svet duhov in bi bilo na tem Kristusu nekaj resničnega, potem bi se pred cesarjem in kardinalom zagotovo pojavil drugače kot čisto navaden Jud! Kakšne dokaze imaš za svojo trditev? – Kristus, navaden Jud! Ampak, prosim te!«
4. Reče Jožef: »Prosim te, da se obnašaš malo drugače v najvišji, osebni prisotnosti Jezusa Gospoda, sicer bo tvojega kardinalstva kmalu konec! Gospodova potrpežljivost mora biti nepojmljivo velika, da lahko tako mirno posluša takšne neumnosti, katere se med nama pojavljajo. Ampak, da je Njegova potrpežljivost neomejena, v to močno dvomim. Kajti, ko ljudje in duhovi pogosto predolgo, preveč očitno in preveč trmasto grešijo in se nikoli nočejo odvrniti od svoje neumne zlobe, potem verjamem, da takšnih šal ne bo dolgo prenašal. Če tudi sam, nekaj let prej na Zemlji, ne bi poslušal Venerinih vabil, ko me je dobri nebeški Oče jasno opozoril skozi vse vrste dogodkov v mojem življenju, potem bi morda kljub vsemu zalezovanju mojih sovražnikov in v Božjem Imenu lahko vladal ljudstvom še deset ali dvajset let. Ker pa sem te Gospodove najbolj zdrave opomine preveč zlahka ignoriral, je Gospodu zmanjkalo potrpljenja z mano in sem moral brez usmiljenja ali prizanašanja telesno umreti, kar je bilo dovolj boleče in grenko. Zato prijatelj, ne preizkušaj predolgo Gospodove potrpežljivosti! Ali razumeš!?«
5. Reče nadškof Migazzi: »Ampak dragi prijatelj, vse to je morda res, toda preden se lahko pošteno zberem pred Kristusom Gospodom, moram najprej preveriti, da je to res On! Kaj mi koristi tvoje govorjenje. Najprej mi dokaži, da je ta res On, potem pa bom začel drugače razmišljati in govoriti. Prosil sem te le za dokaz, ne pa da bi od tebe izvedel kako kratka ali dolga je Gospodova potrpežljivost. – Daj mi dokaze in takrat se bo pokazalo, če ti zdaj govorim neumno tjavendan.«
6. Reče Jožef: »Dokler ti tvoje srce ne bo v duhu ljubezni reklo: 'Ta je Tisti!' – potem ne potrebuješ nobenega dokaza. Kajti kdor hoče Jezusa spoznati, Ga mora ljubiti. Kdor pa Jezusa ljubi, Ga ima tudi živo v sebi, in to je edini dokaz, po katerem lahko in mora vsakdo najprej in z največjo gotovostjo prepoznati Kristusa. – Najprej z vso svojo življenjsko močjo ljubi Kristusa v tem Judu, ki se ti zdi tako nepomemben, nato pa se bo videlo, ali je za tem Judom samo Jud ali se v njem skriva kaj več.«
7. Nadškof Migazzi reče: »Ampak ti si res nor! Kako naj začnem ljubiti Kristusa v tem Judu, preden vem, da je ta res On!? Ali ne bi to pomenilo globokega ponižanja in oskrunitve Kristusove božanskosti, če bi začel častiti Kristusa Gospoda v vsakem boljšem Judu, brez nadaljnjega raziskovanja ali razmišljanja. Glej, potem bi bilo to zares grdo v ljubezni do Kristusa.«
8. Reče Rudolf: »No, kaj uči Sam Kristus? Glej, ti prvi rimski farizej, On pravi: 'Če kdo sprejme ubogega otroka ali ubogega brata v Mojem Imenu, resnično, povem vam, sprejme Mene. In kdor sprejme Mene, sprejme tudi Tistega, ki Me je poslal!' Če pa se Gospod Sam enači z našimi ubogimi brati, zakaj bi bili mi potem drugače misleči? Povem ti, samo zaradi naše ošabnosti, ki si zamišlja najsvetejšega in najbolj vzvišenega Boga, Kristusa; ponižnega in v najskromnejših oblačilih pa ošabna človeška duša ne prenese! Ošabni želi le Boga s krono in žezlom; ponižni pa zato, da bi si tudi on upal dvigniti oči k svojemu prijaznemu in njemu bolj podobnem Bogu in

reči: 'O Gospod! Prihajaš k meni, ubogemu grešniku, v oblačilih najiskrenejše ponižnosti, vendar vseeno nisem vreden, da bi dvigni oči k tebi.' – Kaj meniš, kateri od obeh bi bil Kristusu Gospodu veliko bolj všečen?«

222. POGLAVJE

MIGAZZIJEV SAMOGOVOR IN NJEGOVA TIHA IZPOVED. RAD BI PRIZNAL GOSPODA, A SE BOJI SVOJIH SOVERNIKOV. CESAR JOŽEF MU V ZVESTI BRATSKI LJUBEZNI POMAGA.

1. Reče nadškof Migazzi: »Počakaj, malo moram razmisliti, da ti lahko dostojno odgovorim!« -
Tedaj si nadškof položi tri prste desne roke na čelo, se močno podrgne in si reče: »Pri mojem najbednejšem življenju, ta Jožef je navsezadnje bolj pravoveren od mene, ki sem nadškof in kardinal hkrati! In, če ne bi bil v zadregi, bi skoraj moral sprejeti, kar mi je povedal o tem Judu! Če bi bil sam, bi se to že zgodilo. Toda moji številni kolegi, ki prebivajo z mano tukaj v tem Vatikanu, bi name priklicali vse hudiče iz pekla, če bi naredil kaj takega. Hm, hm, hm! Ko bi le vedel, kaj bi bilo prav storiti! Moji kolegi vedno vohljajo za menoj in me opazujejo z Argusovimi očmi ter prisluškujejo z Midasovimi ušesi. Lahko bi se le namenil pridružiti tej družbi, pa bi me kolegi takoj napadli kot najbolj lačni psi prepotenega zajca. – O Jožef, čisto prav imaš v vsem, kar si rekel o Rimu! Tako je in nič drugače, jaz vem to najbolje! Kaj pa lahko stori nekdo, ki pripada svojemu cehu?
2. Ljudem je treba pred očmi narediti veliko modro meglico in izvajati dejanja, ki so za bruhati dolgočasna in neumna, in jih prepričati v nekaj, kar sam ne bi mogel verjeti za vse zaklade sveta. Moraš se obdati z božansko avreolo, medtem ko si v bistvu daleč pod vrednostjo prašičerejca. Kajti, kaj pa je nadškof in kardinal?! Nič, popolnoma nič! Ničesar ne veš več od tega, kar si se naučil med študijem. In na ravni nadškofa se človek ne nauči nič drugega kot kvečjemu vzdrževati svoje finance v koristnem redu in svoji visoki cerkveni vladi izkazovati vsesplošno spoštovanje ter vedno pustiti pekel bolj odprt kot nebesa. To je visoka funkcija nadškofa! Brez čevljarjev in krojačev bi ljudje težko preživeli, brez nadškofa pa neskončno lahko! To je nesporna resnica, a kdo bi si to upal odkrito povedati?! Tudi trud najbolj poštenega duhovnika mora biti usmerjen v ohranjanje niča, kot nečesa neizmerno velikega in tega prodajati neumnim ljudem za velik denar! Resnično, lep posel za poštenjaka!
3. O Jožef, imaš prav! Ampak ne smem se strinjati s teboj! Kajti, če se strinjam s tabo, me bodo napadli z vseh strani in vogalov in me znali primerno utišati. Hm, hm, hm, ko bi le vedel kako se rešiti iz zanke svojih bednih kolegov. To bi storil z največjim veseljem, ampak o Bog, kaj bi se potem zgodilo z mano?! – Vem, moj dragi prijatelj Jožef, tako kot ti, da sem telesno mrtev, in da sem tukaj v duhovnem svetu že šestdeset let ali menda celo več, čeprav na Zemlji nisem nikoli verjel, da je kaj takega mogoče. Gorje mi, če bi pred mojimi kolegi izustil kaj takega! Mislim, da bi me kolegi od jeze in besa raztrgali na koščke, ker še vedno živijo v popolnem prepričanju, da so še vedno nadškofje in kardinali na Zemlji.
4. O Jožef, pomagaj mi pred mojimi kolegi, in takoj boš videl svojega Migazzija v drugačni luči! – Migazzi v svojem srcu ni bil nikoli prijatelj Rima, a navzven se je moral obnašati, kot da je. Tudi ti, dobri Jožef, nisi poznal svojega Migazzija. Toda tvoj Migazzi te je poznal in ti vedno, kolikor je bilo mogoče, ponudil roko pomoči. Žalostno pa je, da se moram s teboj pogovarjati drugače, kot mislim in bi se rad s teboj pogovarjal. Ti

dobro poznaš Rim, jaz pa ga poznam še bolje. Ti veš samo to, kar si videl in slišal, jaz pa poznam temelje, na katerih stoji Rim; katerih ti ne poznaš – in glej, v teh je pokopan veliki pes pekla. Dokler ga Herkul ne bo skrajšal za glavo, nikoli ne bo na tej dragi Zemlji popolnega dne!«
5. Nadškof ob tem monologu zavzdihne in reče Jožefu: »Dragi prijatelj, rekel sem ti, da malo počakaj na dostojen odgovor, a ti ga kljub vsemu mojemu razmišljanju ne morem dati, čeprav si ga potrpežljivo čakal. Kajti med Luno in Soncem so stvari, o katerih še nobena človeška modrost ni niti sanjala. Upam, da me boš razumel!?«
6. Reče Jožef: »Ja, ja, razumem te in v teh prostorih je še vedno veliko nadduhovnikov, katerih se neizrekljivo bojiš, a je ta tvoj strah prav tako puhel in prazen, kot tvoje nadškofovsko dostojanstvo. Glej, Gospod je odprl uho mojega srca in slišal sem tvoj miselni govor, zato mi ni treba več odgovarjati, saj tvoj odgovor že imam. – Od zdaj naprej si ti tudi moj najdražji prijatelj, in Gospod ti bo tukaj nadomestil, kar ti še manjka. Toda opusti neumni strah pred svojimi mračnimi kolegi. Zagotavljam ti, da ti ne bodo škodovali. Nismo prišli sem zaradi njih, ampak samo zaradi tebe, ker te poznam. Če si naš, potem sva midva tukaj že končala. – Zdaj se obrni h Gospodu! Z eno besedo te bo popolnoma ozdravil! – Pojdi in stori to!«
7. Reče nadškof: »Dragi prijatelj Jožef! Ti veš, da se v srcu popolnoma strinjam s teboj z vsem, kar priznavaš kot prav, dobro in resnično; le s tem, da je ta Abrahamov sin Jezus, ki je sicer videti zelo pošten, božanski učitelj iz Nazareta, se še ne morem povsem strinjati! Jezus, Gospod, bi moral zagotovo pustiti, da na Njem zasije nekaj veličastnosti Njegovega nebeškega Očeta. Toda pri tem človeku je prav tako malo božanskega, kot pri drugih zelo navadnih ljudeh!
8. Toda naj bo zdaj tako ali drugače, Kristus, Božji Maziljenec, pravi Veliki Duhovnik za večnost, je božanska Ljubezen do ljudi. Če hoče meni ubogemu grešniku izkazati ljubezen, potem bo za večnost moj Kristus in Odrešenik, četudi bi bil pred menoj oblečen v čevljarskega vajenca! Če pa mi ne izkaže nobene ljubezni in me obravnava kot rimskega farja, potem mi Zanj ni mar.
9. Žal sem bil tudi sam visok rimski prelat in sem moral pridigati o edini Cerkvi, ki prinaša odrešenje in obsojati vse, kar ni upognilo kolena pred tiaro. A hvala Bogu, kot vedno praviš, sem bil do takšnih obsodb prav tako neiskren kot oče, ki navzven grmi na svoje otroke. – Približno tako sem se počutil ob takšni obsodilni pridigi, saj prvič, v življenju nikoli nisem verjel v vice in še manj v pekel, ker nisem mogel ne eno ne drugo uskladiti z božansko ljubeznijo in modrostjo, in drugič, preveč sem ljubil ljudi, da bi kdaj resno preklel tudi najbolj zlobne med njimi.
10. Kajti tudi najzlobnejši je lahko zloben le določen čas in je najbolj verjetno imel na začetku takšno naravo, da ni mogel drugače ravnati. Če je tak zlobni človek po skrbni preučitvi njegove narave, vzgoje, motivov za svoja dejanja in okoliščin, v katerih se je znašel, bodisi na Zemlji, bodisi tukaj, po odpadu mesa v kraljestvu duhov, obsojen na ustrezno časovno kazen, za tako dolgo obdobje, da se popolnoma popravi – potem je kazen dobra in pravična. Toda večno kazen za časovni prestopek nikakor ni mogoče nikoli sprejeti, kaj šele zaukazati z najvišjo Božjo modrostjo in ljubeznijo! Kaj takega bi bilo pripisati tiranu, nikoli pa Bogu Ljubezni!
11. Iz tega lahko vidiš, da nikakor nisem bil nek far, kajti moja povsem človekoljubna načela so me varovala pred tem. Če zdaj najdem Kristusa takšnega kot je, in ne takšnega kot ga pridiga Rim, potem je On zame Kristus tudi v oblačilu čevljarskega vajenca. Če pa je Kristus na rimski način, potem naj bo milosten in usmiljen do nas! Kajti potem je naša usoda odločena – večno plameneči ogenj pekla, iz katerega seveda večno ne bo več dopuščen izhod! Sam si nikoli ne želim srečati takšnega Kristusa.«

12. Reče Jožef: «Popolnoma se strinjam s tabo in s tvojo željo! Toda prav v tem Kristusu boš tukaj našel prav takšnega, kot si Ga želiš – Gospoda, ki ti bo popolnoma prirasel k srcu, tako kot vsem nam! Skratka, ne moreš si predstavljati in si še manj želeti modrejšega in boljšega Kristusa od tega, edinega resničnega in edinstvenega! – Da pa si tudi jaz nikoli nisem mogel predstavljati maščevalnega, kaznovalnega Boga, ampak le modrega in nežnega Očeta, polnega iskrene ljubezni, dokazuje moj blagi kazenski zakonik, saj sem popolnoma odpravil grozljivo smrtno kazen in celo najhujšim zločincem naložil le takšne kazni, s katerimi so lahko zopet postali ljudje. V začetku sem dovolil izvršitev smrtne kazni, kar sem kasneje obžaloval. Bolje bi bilo takšne poslati na Galejo, kjer bi se morda spremenili v ljudi. Vem le, da v vsakem primeru nisem imel absolutno nobenega zlobnega ali maščevalnega namena. Torej iz tega lahko vidiš – ».
13. Tu nadškof prekine Jožefa in reče: »Ja, ja, vidim, da si bil zelo plemenit vladar in pravi človek po Božji volji! Zato tudi sprejemam tega tvojega prijatelja kot Kristusa in naj se mi zdaj zgodi, kar hoče! Moji kolegi me bodo kmalu napadli in kričali kot hudiči, a Migazzi bo ostal odločen in se držal tega, kar je zdaj sprejel! Že slišim, da prihajajo!«

223. POGLAVJE

MIGAZZIJEVI SODELAVCI. OSLOVSKI PREDSEDNIK. MAGAZZIJEVA GOREČA IZPOVED JEZUSU. JEZUSOVA OBSODBA PAPEŠTVA.

1. Zdaj nenadoma iz vseh kotov zelo razburjeno plane približno sto kričečih okostnjakov v raztrganih bogoslužnih plaščih in z zmečkanimi škofovskimi mitrami; in eden, z obrazom, ki je bolj podoben oslu kot človeku, ki je njihov predsednik, še posebej izstopa. Sicer je najbolj neumen od vseh, ampak to pri teh ni pomembno, saj vedno izvolijo najbolj neumnega, da lahko potem sami neomejeno delajo, kar hočejo – kot je bilo vedno pri volitvah papežev, kjer so pametni kardinali vedno izpostavljali najšibkejše in najbolj omejene ultramontance. – Takšna pojava naglo skoči k Migazziju, naredi resen obraz, a je v takšnem položaju videti še bolj neumno, da celotna Gospodova družba bruhne v smeh. Ko predsednik to vidi, postane njegov obraz še bolj resen in zato je videti še bolj smešen in neumen, tako da se Gospodova družba začne smejati resnično od srca.
2. Predsednik, ki je zdaj popolnoma zmeden, na široko odpre svoja usta in se napreza, da bi izustil zelo močno rimsko – apostolsko kletev. Vendar ne uspe nič drugega, kot zelo hropeče rigati 'i-a, i-a, i-a'. Helena in Robert se skoraj zadušita od smeha. Tudi Peter, Pavel in Janez se ne morejo povsem vzdržati smeha. Tudi monarhi se glasno smejijo. In Jožef pripomni, da v vsem svojem življenju ni še nikoli videl bolj smešnega obraza, kot od tega jeznega predsednika.
3. Robert Mi reče: »Gospod, samo ne razumem, kako sem se lahko tako strašno bal vstopiti v to grobnico! Zdaj pa bi se skoraj razpočil od smeha ob pogledu na to neskončno neumno fizionomijo in temu pristnemu oslovskemu riganju. Tako je tudi v Lutrovih časih Rim kričal v jezi in besu, in kako glasno kriči zdaj proti Rongejcem - novokatolikom. Toda to kričanje ni nič drugega, kot enako temu oslovskemu riganju, zato je predsednik tako uspešna in zvesta podoba papeštva.«
4. Rečem Jaz: »Tak bo tudi uspeh trenutnega papeškega prizadevanja. Ljudje se bodo začeli smejati slugam in bolj ko se bodo ti jezili, bolj se jim bodo smejali, dokler jih na koncu ne bo požrla lastna jeza. Kar vidite tukaj v majhnem obsegu, se bo na Zemlji

zgodilo v velikem obsegu! Baalovi sluge bodo poskusili vse, vključno s čarovnijo ter kričali in se drli, kot ti tukaj. Toda ljudje se jim bodo smejali, kot ta naša družba tukaj temu rigajočemu oslu, in to ponižanje bo najboljše zdravilo za te bedake.
5. A kmalu boš videl, zakaj si se prej tako bal. Notranjost teh farjev se bo kmalu pojavila in presenečen boš nad umetelnimi slepilnimi triki, ki jih bodo ta bitja ustvarila. – Jaz pa bom vzpodbudil družbo, da se bo obnašala do njihovega izvajanja kot objestno občinstvo v slabi komediji. In to bo velik uspeh.«
6. Tedaj stopi Migazzi pred Mene in reče: »Gospod Jezus, to Si resnično Ti! Šele zdaj sem te popolnoma prepoznal! Samo Tebi čast za večno!« - Jaz pa ga primem za roko in rečem: »Brat, bodi popoln!« - In Migazzi takoj dobi zelo dober in zdrav videz.
7. Zdaj, ko je Migazzi videti bolje, se počuti izjemno dobro. Počuti se zelo lahkotnega in okrepljenega, in vedno svetlejše so njegove oči. Le oblačilo ostaja enako. Zelo razcapan nadškofovski plašč, kar ga očitno vedno bolj moti. Nekaj časa ga gleda na sebi, potem pa Mi reče poln najiskrenejše ljubezni in najbolj trdnega zaupanja: »Gospod jezus, Ti najresničnejši Bog in večni Sin Svojega večnega Očeta! Ker Si mi izkazal tako nezasluženo milost in me rešil iz blata pogube, me prosim osvobodi tudi tega plašča ošabnosti in prevare, ki mi je odvraten na pogled in povzroča ogaben vonj mojim nosnicam! Osvobodi me tega in mi daj navaden beraški plašč in v njem se bom počutil povsem blaženo!«
8. Rečem Jaz: »Glej, dragi Moj brat, to oblačilo je bilo res plašč ošabnosti in prevare za tistega, ki ga je nosil ošabno in zlobno, vendar ga ti nisi nosil tako, ampak le zaradi predpisanega obreda, kakor ga predpisujejo rimskokatoliška pravila, zato je bilo zate to pravo častno oblačilo in tako ne zaničevano, kot ti misliš.
9. Kajti glej, v rimski cerkvi ni vse slabo! Gnusoba je samo tisto, ko se zaradi zemeljskega mamona sprejema sredstva, ki so čisto peklenske narave, kot so lažni čudeži, lažna zdravila, odpustki, relikvije in čaščenje podob, amuleti, pobožno zveneči magijski uroki, vse vrste obredov, romarski kraji, cerkveni zakladi zgolj zaradi puhlega cerkvenega razkošja, visoki uradi in častni položaji, veliko poželenje po oblasti in najtrdovratnejše verjetje v svoj prav. Nič ne bom rekel o njenih mašnih daritvah, nič o njeni spovedi, nič o templjih, zvonovih in orglah, ničesar o umetniških delih, nič o posvečevanju njenih molilnic in ničesar o pompoznih pogrebnih slovesnostih. Pravzaprav vse to, če se uporablja dostojno v čistem smislu, ni neprimerno za povzdigovanje in oplemenitenje človeškega duha. Toda, da Rimljanka uporablja te stvari, da omami človeško srce, tako da to slepo verjame, da lahko le s skrbno uporabo vsega tega doseže življenje v nebesih in le preko tega Mojo milost – to je slabo! Kajti na ta način postanem Jaz pri otrocih tiranski oče, ki se Ga neumnost boji, a nikoli ne ljubi. Toda razumni, učeni in svetovljani se Me potem začnejo sramovati in pogosto ne želijo slišati in vedeti nič več o takem Odrešeniku, kot Ga opisuje Rimljanka. In glej, rimska Cerkev to počne s svojimi samovoljnimi nauki, pravili, koncesijami in privilegiji, za katere se pretvarja, da jih je prejela od Mene ter z vsemi vrstami toleriranega in oznanjenega vraževerja. In to je tudi tisto, s čimer sama sebe uničuje in je dejansko že uničena.
10. A vse to ni posledica oblačila, ampak nasilne zlorabe le-tega! Zato zaenkrat le obdrži svoje oblačilo! – Ko bomo kmalu zapustili Dunaj in med potjo duhovno obiskali še en kraj, potem se bo tvoja obleka že preobrazila v neko drugo!«
Migazzi je tudi s tem zadovoljen in se Mi čezmerno zahvaljuje za tolažilno navodilo.
11. Tedaj pa iz temnih kotov zadoni predirljivo kričanje: »Za večno ven s temi heretiki, s temi prekletimi tajivci Boga!« - Migazzi, ki skoraj omedli, trepetajoče reče: »Ampak, o Gospod, zavoljo Tvojega Presvetega Imena, ali lahko to poslušaš, ne da bi jih vse uničil z ognjem in žveplom?! O Gospod, kaj se bo z njimi zgodilo?«

12. Rečem Jaz: »Prav nič! Kajti glej, Jaz nisem kot človek, ki hoče vse uničiti z ognjem in mečem. Poglej, kakšne ljudi in duhove prenaša Zemlja! Pa vendar pustim, da sonce vzhaja in zahaja vsak dan ter osvetljuje in ogreva Zemljo na vseh njenih točkah glede na stopnjo naravne nujnosti. – Glej, v potrpežljivosti in ljubezni je največja moč! Kdor tega nikoli ne izgubi izpred oči, bo dosegel velike stvari! Zato moramo tudi mi imeti potrpežljivost in ljubezen do vsega, kar je šibko, da bodo naša prizadevanja vedno uspešna. – Naj kričijo! Nehali bodo, ko se bodo dovolj nakričali. – In tako brez strahu in več nobene jeze.
13. V istem trenutku, ko rečem Migazziju zadnjo besedo, se začne v ozadju bliskati in silno ropotati. Ogromne žareče kače se začnejo plaziti iz različnih kotov in se besno zvijati. Ognjeni okostnjaki rožljajo in nočne sove in netopirji ne manjkajo. In v ozadju se vidijo grozljive, velikanske čeljusti s strašno velikimi in skoraj razbeljenimi zobmi. Iz gobca nenehno bruha dim in ogenj. In na čelu tega peklenskega zmaja je z ognjenimi črkami napisano: 'Jaz sem večni, peklenski zmaj, da požrem vse predrzne heretike! Vse tiste, ki ne spoštujejo rimske, edine odrešujoče cerkve in se smejijo in posmehujejo njenim svetim petim zapovedim, bom za vedno požrl!'
14. Takšen napis izzove gromek smeh. In celo Helena, ki je bila sprva zelo plaha, se začne smejati in pravi: »Ta prizor bi v Praterju, bolj natančno v opičjem gledališču povzročil precejšnjo senzacijo! – Katedrala Sv. Štefana stoji na prav lepih temeljih! – Če bi imela na svetu le najmanjšo slutnjo o čem takem, bi pri Tvojem Svetem Imenu bila prva, ki bi obiskala tak tempelj z gorečo baklo! Le poglejte te tipe, kaj počnejo, da uboge in šibke duhove ujamejo v svoje najbolj pohlepne in gospodovalne mreže! Ah, ah, množično prihajajo v svojih nadškofijskih oblačilih in z njimi številni sluge! – Kaj bodo zdaj storili?!«
Rečem Jaz: »Bodi tiha, hči Moja, poslušaj in glej!«

224. POGLAVJE

NEMOČNA JEZA SLEPIH RIMLJANOV V KRIPTI KATEDRALE SV. ŠTEFANA. JOŽEF PREIZKUŠA NJIHOVO USMILJENJE. NJIHOV POHLEP IN NEUMNOT SE V CELOTI RAZKRIJE.

1. Tedaj se tudi tolikokrat zasmehovani i-a kričač umakne od nas. Celotna množica duhovnikov se pred njim globoko prikloni in reče: »Najvišji apostolski nuncij Svetega Očeta v Rimu! Kako lahko še vedno oklevaš s temi heretiki. Prekolni jih in jih vse brez usmiljenja in sočutja poženi v pekel!« -
2. Ta z zoprnim, vreščečim glasom reče: »To sem že storil, kar hočete in zahtevate, toda ti hudiči so strašno trdovratni in nočejo storiti, kar jim ukažem, ampak se mi povrhu še posmehujejo. O ti so trdi hudiči! Ne bojijo se naših strel in groma, niti našega pekla, ampak gledajo na te najstrašnejše stvari tako ravnodušno, kot da se nič ne dogaja! Oh to so trdi in nepoboljšljivi hudiči!
3. In celo enega od naših so ujeli. O ti ubogi hudič, zdaj si za vedno izgubljen, in četudi se boš zdaj nekaj časa upiral peklu, ti ne bo koristilo, ker boš moral sčasoma vseeno skupaj s temi svojimi kolegi za vedno tja! Ja, ja, tja morajo vsi! In tam ni več nobene milosti in usmiljenja!«
4. V tem trenutku stopi cesar Jožef naprej in reče: »Poslušajte prečastiti! Ali ne bi bilo dovolj, če bi nas za nekaj zemeljskih dni vrgli v vice? Kajti, da bi nas takoj obsodili na pekel, iz katerega večno ni več izhoda, je prehudo od vas. Zato imejte do nas milost in

usmiljenje! Pomislite, da peklenski ogenj povzroča ubogemu hudiču nepopisno bolečino! Sicer tudi v vicah ubogi duši sploh ni dobro, vendar od tam obstaja upanje na odrešitev, a nikoli večno iz pekla. Zato se nas usmili in ne obsodi na pekel!« -
5. Tedaj vsi zavpijejo: »Nikakor, prekleti! Samo v pekel z vami, in to v najgloblji pekel, kjer se diamanti v veliki vročini topijo. Pri nas ni več usmiljenja za vas hudiče. Naučili vas bomo, kaj pomeni posmehovati se in rogati sveti rimski, edini odrešitveni Cerkvi. Zato le hitro z vsemi noter!«
Reče Jožef: »Ampak, če bi za vse nas plačali deset tisoč tako imenovanih sto dukatnih maš, ali bi se potem rešili pekla?« -
Vsi zavpijejo: »To je veliko premalo, da bi se rešili pekla. Dati morate za desetkrat več maš, potem bi se morda še dalo kaj storiti; ampak to tudi ne bi bilo niti za en vinar ceneje; kajti mi vemo, kaj pomeni reševati hudiča iz pekla.« -
6. Reče Jožef: »Kaj naj med tem počnemo, dokler se ne bo nabralo sto tisoč maš po sto dukatov – mogoče ostanemo tukaj?« -
Spet vsi zavpijejo: »Neumni hudič! Če ostanete tukaj in ne greste v pekel, kako bi vas potem lahko rešili iz pekla? Če hočete biti rešeni iz pekla, morate biti prej v njem. Zato najprej plačajte sto tisoč najsvetejših papeških maš. Nato pa pojdite hitro v pekel, sicer ne morete biti rešeni!«
7. Reče Jožef: »Toda koliko časa bo trajalo, da bo prebranih sto tisoč maš?«
Nadškofje in njim vsi služeči farji zavpijejo: »V enem letu se lahko obhaja le tri od teh najsvetejših maš, in to s strani samega Svetega očeta! On ima edini izključno pravico in moč, da to stori. Zdaj pa sam izračunaj, koliko časa lahko to traja. Manj kot trideset tisoč let ne pride v poštev, kajti pekel je in ostaja pekel. Ko si enkrat notri, ni tako zlahka spet priti ven.« -
8. Reče Jožef: »No, no, zdaj mi je glede vas in sto tisočih maš že jasno; le rad bi vedel, zakaj imajo te tri papeške maše tako ogromno moč!? Človek bi verjel, da je, kar zadeva dostojanstvo in vrednost mašne daritve, ena maša enako dobra, kot katerakoli druga.«
Reče prej i-a kričavi far: »Razlika je v tem, da se pri maši, ko jo berejo drugi duhovniki, ne glede na njihovo dostojanstvo, daruje za uboge duše v vicah in za spokorjene grešnike na Zemlji Svojemu nebeškemu Bogu Očetu samo Božji Sin, ki je v hostiji. Toda pri papeški maši je v hostiji prisotna celotna Sveta Trojica! In prav v tem je ogromna moč papeške maše, pri kateri služijo samo nadangeli, ki jih za to bogoslužje izbere Presveta Devica Marija! To je vse; ali me je gospod cesar razumel?!«
9. Reče Jožef: »Skoraj, a še vedno ne povsem, zato bi rad izvedel, zakaj papež ne more dati več kot tri maše, ki jih pravzaprav ne da sam, ampak jih daje bodisi kardinal ali kardinal-nadškof.« -
Reče nuncij: »Ampak to je prekleto heretično vprašanje! Gospod cesar, upoštevajte, da papež ne more darovati več kot treh maš, ker to simbolizira živo Sveto Trojico za vse čase na Zemlji v edini cerkvi, ki prinaša odrešenje. Toda, da papež sam ne daruje neposredno maše najsvetejše Trojice, ampak jo oznanja, slavi in prisostvuje, je zato, ker je namestnik Jezusa Kristusa na Zemlji, ki služi vsem. Ali zdaj razumeš?«
10. Reče Jožef: »Ja, zdaj mi je jasno in zdaj dobro vem, kaj si moram misliti o papeštvu!« -
Reče nuncij: »No, kaj si potem mislite o papežu?« -
Reče Jožef: »Nič drugega kot to, da je popoln antikrist, vi pa ste vsi njegovi najbolj zvesti sostorilci. Kajti, če bi bili pravi kristjani, kakršni bi morali biti, bi zagotovo takoj prepoznali Kristusa Gospoda, ki je tukaj poleg mene. Ker pa ste popolni antikristi, nas obsojate na pekel skupaj s Kristusom, medtem ko ste sami s telesom in dušo že zelo dolgo tam.

11. O vi bedne barabe! Kristusa, ki je prišel kot večna, čista Ljubezen, kot Bog in Stvarnik v svet, ki ga je ustvaril, da bi odprl oči slepim, ste po lastni presoji spremenili v hudiča in Ga Pravičnega prekleli. Kajti vaš kristus, ki ga častite, se imenuje zlato in srebro; toda pravi, ki je krvavel na križu za vse ljudi in odpustil vsem svojim sovražnikom, večnega Očeta pa prosil za njihovo odpuščanje – no, ta Kristus vam je postal tako odvraten, da vi, ki se brez sramu imenujete za Njegove služabnike, brezvestno ubijate in sežigate vse tiste, ki sledijo Njemu in ne vam, in jih na koncu obsojate na najgloblji pekel! O kače in gadja zalega! Kateri hudič vas je rodil? Resnično, če Gospod ne bi imel tako neskončne potrpežljivosti, krotkosti in ljubezni, kakšen pekel bi bil dovolj hud, da bi vas sprejel?
12. Ne bom in ne smem biti vaš sodnik; Gospod naj vam to stori po vaših najbolj sramotnih zaslugah. Če pa bi vas sodil, resnično, to tukaj na glas povem v Božji navzočnosti, bi vam naložil kazen, ki bi osupnila vso Božji neskončnost. Pri Tvojem vsemogočnem Imenu, o Gospod, Ti me poznaš; vedno sem bil zelo potrpežljiv in strpen do slabosti svojih bratov, ki so mi bili podvrženi, toda ob tej peklenski zalegi, ob teh izmečkih Tvojega Stvarstva, se tresem in vse moje potrpežljivosti in strpnosti je odločno konec.
13. Že na Zemlji, kjer se je ta zalega, ti divji volkovi skrivali v ovčjih kožuhih in na skrivaj opravljali svoja hudobna dejanja, sem jih poznal s strani, ki je bila popolna podoba najglobljega pekla. Ti služabniki Antikrista z vsemi vrstami laži in prevar iztiskajo zadnji vinar od ubogih, slepih ljudi. Storil sem vse, da bi to preprečil. Na Zemlji so nekateri duhovniki, potem ko so bili okarani, še vedno kazali sled človeškega videza, toda tukaj se ta zalega kaže v svoji pravi podobi in grozno jo je gledati in poslušati. Gospod, zgodi se Tvoja volja, toda moje potrpežljivosti je konec!«
14. Jaz mu rečem: »Brat moj, bodi miren in ne jezi se; kajti glej, vse se mora tako zgoditi, sicer bi bila Daniel in Izaija lažnivca. O njih sta prerokovala in njuna prerokba se mora izpolniti! Kasneje boš razumel, zakaj se je vse to tako zgodilo in zakaj se je moralo tako zgoditi! Zdaj pa bodi pozoren, kajti kmalu se bo odvil še en prizor, iz katerega se boš veliko naučil, vendar se v prihodnje ne smeš več jeziti!«
15. Ob zgoraj omenjenem Jožefovem energičnem govoru, so se vsi duhovniki, skupaj s svojimi nižjimi duhovniškimi sostorilci umaknili v svoje kote, da bi razpravljali o žalitvah, ki so jim bile storjene in o tem, kako naj se primerno maščujejo za storjeno sramoto in kako bi nas lahko učinkovito pripeljali v svoj domnevni pekel.

225. POGLAVJE

MAGIČNI UKREPI CERKVENIH POGLAVARJEV. GOSPOD O VERJETJU V ČUDEŽE. PORAZI KOT ZDRAVILO PONOSA.

1. Čez nekaj časa zaslišimo zvoke orgel, in sicer melodijo tako imenovanega Te Deum Laudamus. Jožef Me vpraša: »Gospod, Ti najboljši, najsvetejši Oče, kaj naj bi to pomenilo? Katerega Boga hvalijo ti Tvoji najbolj očitni nasprotniki? Tebe sigurno ne! Katerega Boga imajo potem?«
2. Rečem Jaz: »Ja, ti, dragi brat, ali misliš, da jim je bilo kdaj mar za kakšnega boga? Glej, do Boga so povsem ravnodušni. Ta hvalnica sodi k njihovi nepomembni slovesnosti in zadeva sama po sebi nima nobene vrednosti in prinaša denar, in to ne malo, razen če se ne izvaja v običajnem bogoslužju. Tukaj pa je namenjena zgolj temu, da nas, domnevne hudiče poženejo v beg, saj menijo, da so hudiči izjemno neumni, in

da jih je mogoče pregnati že z navidez pobožnimi stvarmi. Večina duhovnikov tem stvarem ne pripisuje nikakršne vrednosti, a jih kljub temu izvajajo, da je potem neumnost še večja, kot je že tako ali tako. Zato bi morali po njihovem mnenju takoj pobegniti pred temi svetimi toni!«
3. Reče Jožef: »Ni slabo! Ampak ali jih ne bi mogli z nečem tako prestrašiti, da bi morda ta bitja potem spremenila svoj življenjski nazor?«
4. Rečem Jaz: »To se ne sme zgoditi iz dveh temeljnih razlogov! Prvič, da ne bi motili njihove svobode - saj noben vezan duh ne more storiti ničesar več za svoje izboljšanje in je sam po sebi tak kot mrtev, in drugič, teh duhov, ki sami ne verjamejo v nobene čudeže, čeprav bi radi ljudi zaslepili s čudeži, nikoli ne bi mogli s še tako čistimi čudeži pripeljati do kateregakoli verovanja. Kajti na najveličastnejše čudeže bi gledali tako, kot so duhovniki in pismouki v času Mojega bivanja na Zemlji gledali in sprejeli vsa Moja čudežna dela.
5. Glej, ob Moji smrti se je zastor v templju raztrgal od zgoraj navzdol na dva dela; skrinja zaveze je izginila in je ni bilo več nikjer; Sonce in Luna sta izgubila svojo svetlobo; grobovi so se odprli in mrtvi so prišli iz grobov in mnogim oznanjali Mojo slavo. Veliko poganov se je tolklo po prsih in govorilo: 'Resnično, to je bil Bog!' in nato trdno verovalo v Moje Ime. Toda duhovniki in pismouki so postali le še trši in so z vso svojo energijo preganjali Moje učence in Moj Nauk. Zagotovo nihče ne more narediti več, kot da Lazarja, ki je že štiri dni trohnel v grobu, prebudi iz najbolj gotove telesne smrti in ga svežega in zdravega vrne njegovi družini. Toda kakšen učinek je imelo to dejanje na duhovnike, pismouke in farizeje? Nič drugega kot to, da so se potem toliko bolj odločno začeli posvetovati, kako bi Me odstranili s sveta! – Iz tega, dragi Moj brat, že lahko vidiš, kako majhen učinek bi imel kakršenkoli čudež na ta bitja, ki so desetkrat slabša od judovskih duhovnikov, pismoukov in farizejev v Jeruzalemu. Dober, resnicoljuben govor je in ostaja najboljše in najbolj nedolžno sredstvo, da se takšna bitja pripelje na boljšo pot, čeprav zaenkrat za te tukaj ni veliko upanja.«
6. Reče Jožef: »Ja, to je gotovo in resnično, s temi se ne bo dalo kaj dosti storiti! Ampak, radoveden sem, kaj si bodo zdaj ta bitja izmislila!«
Rečem Jaz: »Le poglej tja, kjer so še vedno peklenske čeljusti z umetnim žarjenjem! Od tam se bo po nenadni preobrazbi tega peklenskega prizora začel nov postopek! Vendar se ne smeš jeziti! Saj nas poskušajo namerno zelo razjeziti, in če bi se mi resnično razjezili, bi bilo to zanje pravo zmagoslavje. Vendar jim bomo to prihranili tako, da se ne bomo niti najmanj razjezili in potem se bo jeza vrnila k njim, kar bo pokazalo njihovo popolno nemoč in jih ponižalo.
7. Nič ne more ponosnega duha bolj ponižati, kot če se mu ne dovoli, da uspe niti eden od njegovih načrtov. Poglej ponosne generale! Kakšno izjemno mnenje imajo o sebi, ko nekje dosežejo zmago nad sovražnikom. Naj stopi nekdo do njih in jim pove, da je bila zmaga le srečno naključje – seveda Jaz sploh ne smem biti omenjen – no, kdor bi kaj takega rekel generalu, se zanj ne bi najbolje izšlo! Jaz pa potem dopustim, da tak general doživi en poraz za drugim in veliki mož kmalu nekje tiho sedi in lagodno uživa svojo pokojnino, in na koncu pozabi na vsa svoja junaška dejanja ter pogosto postane zelo prijazen in spodoben človek. Tako želimo tudi mi zdaj storiti s temi duhovniki, kot z vsemi drugimi na Zemlji! Videl boš, da bo to zanje najboljše možno zdravilo. – Zato se ne jezi nanje, dragi prijatelj in brat!«
8. Reče Jožef: »O Gospod, zdaj jasno vidim, da imaš samo Ti v vsem popolnoma prav! Ja, to je najboljši način in le tako lahko uspe! Toda glede jeze ali ne jeze, obstajajo določeni načini. Če Ti, o Gospod in Oče, nekomu ne napolniš popolnoma srca s Svojo blagostjo, lahko dela, kar hoče in zmore in misli, kolikor more, pa se še vedno ne bo mogel popolnoma vzdržati jeze, ko bi videl ta bitja, da počnejo tako sramotne stvari s

čisto sebično prevaro in najbolj sebično lažjo. Na Zemlji sem imel na stotine najbolj bednih priložnosti, ko so me farji nenehno nadlegovali s svojimi prošnjami in pritožbami iz najbolj sebičnih in že od daleč vidnih razlogov, da so mi postali tako nadležni, da bi jih lahko vse postrelil. Vsak drug človek je imel pred menoj, kot cesarjem, primerno najvišje možno spoštovanje; toda ta zalega, še posebej, ko je šlo za nekaj cerkvenega, iz česar bi lahko pridobili precejšnjo korist, je bila tako predrzna kot poletna muha in ni dala prej miru, dokler ni, ko stvari niso mogle iti naravnost, končno dosegla, kar je želela, po najbolj prebrisanih, prikritih in zvitih poteh. In, ko sem odkril kaj takega, sem se moral spet jeziti, dokler nisem pomodrel od jeze! Tukaj na tem svetu pa se je izkazala za še bolj nadležno, saj se ob vsakem najmanjšem gibu le preveč jasno vidi, kakšen najnižji namen imajo ti duhovni lumpje z vsakim dejanjem, pravzaprav z vsakim svojim izrazom.
9. Delajo se pobožne, da bi vzbujali zaupanje svojim ovcam. Hodijo bosi, da bi ovce prepričali, da so ponižni, in da je njihova ponižnost vredna veliko denarja. Javno molijo s pobožnim obrazom, da bi si priskrbeli zlate kovance svojih vernih ovc. Pri mašah izkazujejo strašno globoko spoštovanje in sklanjajo glave do tal, da bi ovcam pokazali, s kakšnim spoštovanjem in strahospoštovanjem so prežeti pred Božjo mizo, vendar sami v to ne verjamejo in to delajo samo zato, da bi privabili čim več mašnih plačnikov; kajti slepe ovce mislijo, da mora biti maša, ki se jo bere s takšno vidno pobožnostjo, dobra za vse zlo, ki je običajno na Zemlji. – Tako so lepa in običajno tudi novejša tako imenovana cerkvena oblačila veliko bolj posvečena in imajo skrivno dvojno posvetitev; zato stanejo več kot stara, ki so bolj umazana in raztrgana.
10. O Gospod, v tej duhovni kasti je nešteto takšnih stvari, ki te, ko jim enkrat prideš do dna, morajo nadvse jeziti! Toda kaj se lahko glede tega stori?! Nič drugega kot nekaj časa opazovati, in ko so stvari na koncu prehude, poseči vmes in udariti kot egipčanska nevihta z bliski in grmenjem! Res je, da si bodo ti lumpje prizadevali, da bi nas zelo zjezili, vendar se ne smemo kljub temu pustiti zjeziti, ker bi jim s tem priznali, da so nas premagali. Če vidim le enega, se mi že vse zvrti okoli! Kot sem rekel, Gospod in Oče, če me ne boš izrecno zadržal, ne morem jamčiti, da se ne bom jezil!
11. Aha, aha! Zdaj je pekel popolnoma izginil in se nenadoma nahajamo ravno sredi katedrale Sv. Štefana, katera je še vedno takšna, kot je bila za časa mojega življenja. Zdaj prihajajo cerkveni služabniki v rdečih plaščih prižigati sveče. Prižgejo vse sveče in pokrijejo veliki oltar. No, na koncu nas bodo celo hoteli pregnati s cerkveno mašo! Ta zgodba postaja res smešna! Prijatelj, Migazzi, kako se tebi zdi ta zgodba?«
12. Reče Migazzi: »Kako bi se mi sploh lahko zdelo kaj drugega, kot zelo smešno. Ampak se zaradi tega res ne morem jeziti, ker je zadeva neznansko neumna! Ampak, ja, smej se kolikor hočeš! Saj se nihče ne more zaradi tega več jeziti, če ti najbolj ozkogledi rimski bedaki nočejo biti ozdravljeni tudi kot duhovi. Vse to prepustimo našemu dragemu, dobremu Gospodu in Očetu ter bodimo dobre volje! Ta bitja pa pustimo, da nemoteno počnejo, kar hočejo; to bo zagotovo najboljše zdravilo zanje! – Kaj nam koristi vse to naštevanje najbolj neprimernih stvari in zadev, vseh laži in prevar, vseh sleparij in krutosti teh bitij in njihovim soudeležencem?! Kljub temu so takšni kot so bili in takšni kot so, bodo tudi najbolj verjetno ostali! Kajti midva pri njih ne bova ničesar spremenila.«
13. Reče Jožef: »Vsekakor imaš prav! Kajti pri teh sta krst in krizma dobesedno že zdavnaj popolnoma pokvarjena, zato pri njih skoraj nikoli ne bo mogoče kaj izboljšati. Sam pa sem takšne narave, da mi je lažje, ko si nekoliko olajšam jezo tako, da jih tukaj pred Gospodom in tudi pred ušesi teh posvetnih lumpov opomnim na njihova glavna dela, da se bo na teh izpolnilo, kar je Gospod Sam obljubil vsem takšnim glavnim lumpom na svetu, ko je izrecno rekel: 'S streh se bo glasno oznanjalo, kakšno zlo ste

na skrivaj zagrešili!' – Zdaj imajo slovesno mašo. Dokler ne končajo, se lahko znebim še mnogih stvari, ki me tiščijo.«

226. POGLAVJE

GOSPOD O KATOLIŠKI MAŠNI DARITVI IN O DOMNEVNEM VEČNEM PREKLETSTVU.

1. Jožef nadaljuje: »Gospod, Ti najboljši Oče vseh človeških duhov, povej mi, če me imaš za tega vrednega, ali je kaj na tej tako imenovani mašni daritvi, o kateri Peter zagotovo ni nikoli niti sanjal, in ki ni omenjena v Svetem pismu. Kajti morda, kot sem pogosto razmišljal na Zemlji, bi lahko bilo nekaj na njej, še posebej, če na zelo mirnem kraju, zelo srečen, dober duhovnik, veren in z najboljšim namenom, Tebi, Bog Gospod, daruje resnično pobožno, tiho mašno daritev, in sicer zastonj, ker jo ima za preveč sveto in ne bo prodal svojega dobrega Odrešenika za noben srebrnik. Mislim, da takšna mašna daritev ne bi smela biti pri Tebi povsem brez vrednosti, o Gospod!«
2. Rečem Jaz: »Moj najdražji prijatelj! Kaj je lahko Zame brez vrednosti, če je storjeno s pravim namenom? Če te bom stokratno nagradil za vsako skodelico vode, ki si jo dal žejnemu človeku, ki sam ni mogel zajeti vode iz nobenega izvira, - koliko bolj bom gledal na pobožno opravljeno mašno daritev resnično pobožnega in plemenitega duhovnika, kakršnih je zelo malo ter ga z najbolj sočutnim srcem blagoslovil, kot tudi njegovo daritev! Kajti vedno gledam samo na srce in nikoli na obliko. In po ljubečem in pravičnem srcu, postane vsaka zunanja oblika, kakršna koli je že, pred Mano pravična in dobra – čeprav v obliki sploh ni ničesar in ne more imeti nobene vrednosti, niti zunanje, niti notranje.
3. Samo enkrat Sem se žrtvoval, in to za vse ljudi, Njemu, ki je Sveti Oče v Meni od večnosti. Od te ene in edine žrtve, večno ne bo več druge tej podobne. Z mašno daritvijo se ne doseže nič, ampak zelo veliko le s plemenitim srcem tistega, ki jo opravi! Kajti takrat bo od Mene resnično blagoslovljena, ne kot žrtev, ampak kot prizorišče Mojega življenja na Zemlji! Kajti nikoli več ne more biti žrtve, ker je bila storjena že enkrat kot večno veljavna. Zato Sem tudi s križa zadnjič vzkliknil: 'Izpolnjeno je!' Toda tisto, kar je bilo enkrat dovršeno in dopolnjeno za vse čase, se ne more nikoli več uresničiti.
4. Če pa duhovnik, ki je po naravi pravičen, kljub temu verjame, da v svoji maši daruje isto žrtev, kot Sem jo daroval Jaz na križu, mu tega ne bomo šteli za greh, ampak mu bomo rekli: 'Odpuščeno ti je, saj nisi vedel, kaj si storil! Štelo pa se bo tistim, ki so se pri sebi smejali celotni daritvi in rekli: 'Mundus vult decip, ergo decipiatur!' (Svet hoče biti prevaran, zato naj bo prevaran!) Kajti, kdor hoče zaradi lastne koristi nekoga prepričati, da verjame v pekel, umor in sežig, čemur se pri sebi smeji, ni duhovnik, ampak resnično hudič! Njegova nagrada pa bo enaka njegovemu lažnemu trudu in njegovi lažni vnemi. Ali si vse to dobro razumel, Moj dragi brat Jožef?«
5. Reče Jožef: »Ja, moj Gospod in Oče, kako ne bi tega razumel, ko Si mi predočil zadevo skoraj natanko tako, kot sem si jo pogosto predstavljal!
6. Za popoln mir mojega srca manjka le še ena stvar, in sicer razjasnitev pojma tako imenovane večne kazni, ki se pojavlja skoraj v vseh krščanskih ločinah. Ali kaj takega obstaja, ali ne? Če namreč nekdo prejme večno nagrado za zemeljske minute poštenega in pravičnega življenja, se ne more zlahka izogniti domnevi, da mora poleg večne nagrade obstajati tudi večna kazen. Če si tukaj v kraljestvu duhov, kratko plemenito dejanje zasluži večno nagrado, ali si nasprotno tudi kratkotrajno zlo dejanje zasluži večno kazen v peklu ali kjerkoli. Ta domneva se mi zdi povsem logično pravilna.«

7. Rečem Jaz: »Zate že, vendar ne Zame – saj v vsem, kar Sem ustvaril, nikakor ne bi mogel imeti v mislih več kot en namen! Ker Sem Jaz Sam najbolj večno življenje, nikoli ne morem ustvariti bitij za večno smrt. Tako imenovana kazen, kjerkoli se že pojavi, je lahko (vedno) le sredstvo za dosego enega temeljnega in glavnega namena, nikoli pa kot sovražni, tako rekoč proti glavni namen! Zato nikoli ne more biti govora o večni kazni! Ali zdaj to razumeš, dragi brat?«
8. Reče Jožef: »Ja, o Gospod, Tebi večna hvala, ljubezen in čast, zdaj to poponoma razumem! In skoraj nemogoče bi bilo, da tega ne bi razumel! Toda v Svetem pismu in pravzaprav iz Tvojih najsvetejših ust, je le prejasno zapisano o večnem ognju, ki nikoli ne ugasne, o črvu, ki nikoli ne umre! Ja, pisano je: 'Pojdite od mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim služabnikom!' Ja, Gospod, poznam veliko besedil, kjer sta pekel in njegov večni ogenj zelo jasno omenjena. Če pa ni večne kazni, ja, če je celo od kaznjenca samega odvisno, da ostane v njem, kolikor dolgo hoče, potem sploh ne razumem, kako lahko Sveto pismo govori o večnem ognju, ki nikoli ne ugasne, in o črvu, ki nikoli ne umre.«
9. Rečem Jaz: »Moj najdražji prijatelj in brat! Res je zapisano o večni smrti, ki je večno nespremenljiva sodba, in ta sodba izhaja iz Mojega večno nespremenljivega Reda. Toda to je tako imenovani ogenj jeze ali še bolje ogenj gorečnosti Moje volje, ki mora povsem naravno za vedno ostati nespremenljiv, sicer bi bilo vsega ustvarjenega nenadoma popolnoma konec.
10. Kdor se pusti zapeljati svetu in njegovi materiji (ki mora nujno biti in ostati sojena, sicer ne bi bila 'svet'), tega je treba resnično šteti za izgubljenega ali mrtvega, dokler se noče ločiti od sojene materije. Zato mora zaradi ustvarjenih bitij res obstajati večna sodba, večni ogenj in večna smrt. Vendar to ne pomeni, da mora duh, ki je ujet v sodbi, ostati ujet, dokler mora sodba trajati. Tako kot, da bi na Zemlji zgradili zelo trden zapor, ki bi kot egipčanske piramide kljuboval tisočletjem in bi bili zaporniki obsojeni na celotno možno trajanje zapora.
11. Ali nista zapor in ujetništvo za vsakogar očitno dve različni stvar? Zapor je in ostaja večen in ogenj Moje gorečnosti ne sme nikoli ugasniti. Toda jetniki ostanejo v zaporu le toliko časa, dokler se ne spreobrnejo in izboljšajo.
12. Poleg tega v vsem Svetem pismu ni nikjer niti enega zloga o večni zavrnitvi ali prekletstvu duha, ampak le o večnem prekletstvu nereda do Mojega večnega Reda, ki je nujen, ker drugače nič ne bi moglo obstajati. Pregreha, kot nered ali motnja, je resnično večno prekleta, toda hudobni človek le, dokler ostane v pregrehi. Tako v vsej resnici obstaja tudi večni pekel, vendar noben duh ni večno preklet na pekel zaradi svojih pregreh, ampak le dokler se ne popravi! – Farizejem Sem res rekel: 'Zaradi tega boste za večno prekleti!' – Ali zdaj razumeš svoje na videz nevarne svete spise? Ali pa še vedno nečesa ne razumeš?«

227. POGLAVJE

TOLAŽILNI JEZUSOV RAZSVETLJENI GOVOR O 'NEPREHODNEM BREZNU' IN O ODPUŠČANJU 'SMRTNIH GREHOV'.

1. Reče Jožef: »O Gospod, kar Si pravkar rekel, sem spet popolnoma razumel. Vendar še vedno povsem ne razumem ene same malenkosti v Svetem pismu; in to je omenjeno 'neprehodno brezno'. Če je med tistimi, ki so v nebesih v Abrahamovem naročju in tistimi, katerih strašna usoda je pekel, večno neprehodno brezno, čez katerega ne more nihče, kako bo potem mogoča odrešitev iz pekla? Da pa se odrešitev iz pekla komajda zgodi, izhaja iz odlomka Svetega pisma, kjer je tako imenovanim

grešnikom proti Tvojemu Svetemu Duhu zagotovljena zelo težka odrešitev ali pa sploh ne, in to, o Gospod, iz Tvojih lastnih najsvetejših ust! (Hebrejcem, 10,26) Kako naj se to razume?«
2. Rečem Jaz: »Kot pravijo tako imenovani pravni učenjaki na svetu: 'Volenti non fit injuria!' ('Kdor sam hoče, se mu ne dela krivica!') – Brezno pa pomeni nepremostljivo razliko med Mojim najsvobodnejšim Redom v nebesih in neredom v peklu, ki mu je v vsem popolnoma nasproten. To besedilo torej opisuje le nezdružljivost Reda in nereda, ne pa tako rekoč večno zaprta vrata za tiste, ki so v njem.
3. Toda nekdo, ki je že tako slab, da že v sebi postane popoln pekel, zaradi svojega prostovoljnega prehoda iz Mojega najsvobodnejšega Reda v nujno večno usmerjen nasprotni red, je samoumevno, da takšen ne bo prišel prehitro in prelahko iz pekla, saj ti mora biti predobro znano, kako težko in mukotrpno je za nekoga hudobno ošabnega, ki je prežet z željo po oblasti, preiti v nebeško blagost in ponižnost, sicer nekaj, kar najbrž ni nemogoče, a je še vedno zelo težavno. V prihodnje boš zagotovo pogosto videl, kako težko je nekoga popolnoma spraviti iz pekla. Ošabni se vedno vračajo k ošabnosti, nečisti k nečistostim, zavistni k zavisti, skopuhi k skopuštvu, lažnivci k laži, zapravljivci in uživači k zapravljanju in uživaštvu, tatovi h kraji, roparji k ropanju, morilci k umorom, suroveži k surovostim, polteni k poltenostim itd. Četudi bi jih kdo za te lastnosti, ki so nered, tisočkrat grajal, se bodo vedno znova vrnili k istim strastem, takoj ko jim je dana svoboda, potrebna za večno, svobodno življenje. In pogosteje, ko se vračajo k istim grešnim strastem, šibkejši postajajo in težje se jim je dvigniti nad svoje zle strasti in kot čisti duhovi preiti v Mojo pravo, večno, božansko svobodo.
4. Toda pri človeških duhovih je marsikaj nemogoče, kar je in bo na koncu Meni mogoče. Kajti pri Meni je vse mogoče! – Ali to razumeš?«
5. Reče Jožef: »Ja, moj Gospod, moj Bog, moj Sveti Oče! Zdaj so mi jasna vsa tista besedila, v katere sem na Zemlji verjel, vendar name niso nikoli naredila blagodejnega vtisa, čeprav sem moral kot zemeljski, vsemogočni cesar ravnati vestno in pravično ter nisem smel izkazati usmiljenja, kadar mi je prišel v roke kakšen zakrknjen grešnik.
6. Toda vedno mi je bilo čudno, da ne prenesem nobenih trdih in strogih sodnikov. Kdorkoli od mojih številnih sodnikov je v svojem okrožju grešnikom prestrogo sodil, še zdaleč ni bil deležen moje naklonjenosti. Kdor pa je grešnike sodil po njihovih prestopkih in grešniku zelo natančno pokazal velikost in težo njegovega greha in mu iz kazenskega zakonika tudi pokazal, kakšno kazen si zasluži, nato pa skesanemu v mojem imenu izkazal dejanje usmiljenja in grešniku namesto petih let hudega zapora, naložil le eno leto blažjega in lažjega zapora, kot popravno kazen, je bil zapisan v moji beli knjigi in imel v meni svojega zanesljivega prijatelja.
7. In tako je bilo tudi, ko sem bral Evangelij! Ko sem prebiral verze o izgubljenem sinu, o dobrem pastirju, o prešuštnici v templju pred Teboj, o Zakeju, kako ga kličeš dol z drevesa, o upravičenem cestninarju v templju, ki je rekel: 'O Gospod, nisem vreden dvigniti oči k Tebi!' – in o tem, kako Si Se pogovarjal z najbolj svetimi besedami s Samarijanko ob Jakobovem vodnjaku, se nikoli nisem mogel upreti solzam. O, kakšen občutek so v meni vedno vzbudile Tvoje besede na križu: 'Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!' Toda odlomki, kjer Si, celo najbolj pravično, grešnika pošiljal v pekel z ostrimi besedami prekletstva, in kjer sem zaznal s Tvoje strani določeno nespravljivost (Gospod, odpusti mi, ker si upam tako svobodno govoriti pred Teboj!), res niso naredili dobrega vtisa na moje srce. V tem dejanju sem videl pravičnega Boga in v odnosu do Njega nič drugega kot najbolj nemočna bitja, ki se morajo podrediti neskončni teži moči svojega Stvarnika in večnega Sodnika.
8. Prisilil sem svoje srce, da bi z vso močjo ljubilo tega vsemogočnega Boga in si živo predstavljal najstrašnejše posledice, če moje srce ne bi ljubilo Boga nad vsem drugim,

toda na svojo sramoto in jezo moram priznati, da moje srce v tej ljubezni ni hotelo biti. In kadarkoli sem pred seboj zagledal lepo, prijetno dekle in slišal močnejše bitje svojega srca, sem se takoj vprašal: 'Kaj pa tvoja ljubezen do Boga? Ali je močnejša ali šibkejša od ljubezni do tega dekleta? In moje občutljivo srce je, moram odkrito priznati, nehote našlo več privlačnosti v ljubkem nežnem dekletu, kot v Božanstvu, ki grmi z najostrejšo pravičnostjo. S takšnimi samopreizkušanji in primerjavami sem tudi jaz postal prostozidar, tako da sem prišel do globljega spoznanja Boga. Zagotovo sem s tem veliko pridobil, toda vsemogočni, najstrožji Sodnik ni za nobeno ceno želel pokazati nežnejšega obraza. Veliko sem bral o čisti ljubezni do Boga in o Bogu; toda večno neizprosni Sodnik se ni hotel umakniti in pekel ni hotel ugasniti.
9. Tako sem si tudi pogosto zelo živo predstavljal Tvoje trpljenje in smrt, in kako si Ti, ki Si iz ljubezni do ljudi hotel tako trpeti, da bi jih osrečil, morda imel upravičen razlog biti neusmiljen do grešnikov in da njihove grehe, ki so bili vzrok Tvojega trpljenja, kaznuješ z neizprosno strogostjo. Toda ne glede na vse to, si moje neumno srce vseeno ni nikoli povsem želelo najti poti do Tvoje najvišje ljubezni.«

228. POGLAVJE

VELIKI 'EKSORCIZEM' IN POMOČ NAJBOLJ ŽALOSTNE MATERE. MISIJONSKO DELO PREPROSTEGA CERKVENEGA SLUŽABNIKA.

1. Jožef nadaljuje: »Ampak zdaj sem, o Gospod, samo Tebi vsa ljubezen in vsa hvala! – le na pravi poti! Zdaj razumem Tvojo Sveto Besedo in Ti, o Gospod, Si šele zdaj zame Ljubezen vseh ljubezni! Skratka, sedaj sem popolnoma ozdravljen in si želim, da bi bili takšni vsi ljudje. Zdaj pa se tudi končuje mašna daritev teh duhovnikov. Kaj se bo potem zgodilo?«
2. Rečem Jaz: »Dragi brat, takoj boš videl njihov poskus nad nami izvajati takoimenovani eksorcizem. Mi pa tega ne bomo sprejeli, ampak bomo izvedli nenavadno proti izganjanje. In takrat boš videl čudeže, kaj se bo pojavilo! – Ampak, kot Sem rekel, ne jezi se zaradi tega! To je osnovni pogoj, brez katerega bi dosegli malo ali nič; kajti za te je potrebna ostra pila!
3. Zdaj je zadnje blagoslavljanje z monštranco in njenim nepomembnim 'Genitori, Genitoque' pri koncu in mi kot domnevni zli duhovi nismo pobegnili. To zdaj duhovnike strašno jezi in njihovi številni obilni služabniki začnejo sumiti v to slovesno mašo. Nekateri menijo, da so se svetih posodic dotaknile neposvečene roke, in da zato celotna maša ne more imeti nobene vrednosti pred Bogom in zato tudi nobene moči. Drugi pravi, da je morda vlačuga ali prešuštnica ali celo luteranka oprala sveto mašno opravo in jo s tem nepopravljivo oskrunila, potem pa, da se je hudič seveda lahko smejal, ko je videl opravljati takšno mašno daritev. Spet drugi meni, da je glavni duhovnik imel premalo globokega spoštovanja in s tem izkazal zaničljiv odnos do najsvetejše nebeške Kraljice, ki zaradi tega ni dala svoje milosti in je bila posledično mašna daritev brez moči in učinka. Če bi bila mašna daritev izvajana z globoko spoštljivostjo, potem hudiči ne bi ostali prisotni.
4. Nekdo drug je opazil, da se je ministrant med 'Confiteorijem' in zlasti med 'Mea culpa' premalo tolkel po prsih. Ja, zaradi hudičeve bolhe se je celo udaril v trebuh, kar je tudi uničilo učinek maše. Človek ne bi verjel od kakšne malenkosti je pogosto odvisen učinek ali neučinek maše. Nekoč mu je to do najmanjše podrobnosti razložil stari, pobožni kapucinski menih.

5. Nekdo je opazil celo nekaj smešnega in pravi: »Epistelska blazina je bila narobe obrnjena, in ko se to zgodi, je maša brez moči; kajti najslavnejša Mati položi dete Kristusa na blazino, če pa je ta narobe obrnjena, je maša spet brez učinka. Zato je potrebno tudi, da sta ti sveti blazini, in sicer leva z Jezusovim Imenom in desna z imenom Presvete Device Marije, pozlačeni z zlatim vezenjem, da ne pride do zamenjave, kar bi odločilno vplivalo na mašno daritev.«
6. Ceremoniar sprašuje, če je kdo štolo narobe prepasal? In ta asistent, če ne bi bil kardinal, bi v vsakem primeru prejel kazen, Toda kardinalu se kaj takega ne more zgoditi. In kapucinski prior reče: »Ja, če bi bili med najsvetejšim bogoslužjem tako neprevidni, bi lahko eden od nas ministriral do smrti, pa bi bilo še vedno vse zaman. Znano je, da se vsi angeli, ki nevidno služijo med najsvetejšim dejanjem, če se kaj takega zgodi, takoj umaknejo od oltarja in obrnejo svoja sveta obličja drugam. In potem Presveta Mati Božja sploh ne more priti k oltarju, ker po takšni neprevidnosti spet čuti vseh svojih sedem bridkosti.«
7. Tedaj mojemu dragemu Jožefu postane zares nelagodno. Tudi Robert in Helena komaj zadržujeta glasen smeh, In cesar Franc se Mi približa in reče: »Gospod, nikoli nisem veliko pričakoval od duhovnikov, a če bi slišal takšne neumnosti na Zemlji, kot tukaj zdaj, bi zagotovo dokončal, kar je začel moj stric Jožef.«
8. Rečem Jaz: »Le miren bodi, to še ni vse! Med eksorcizmom, ki se bo kmalu izvajal nad nami, boste šele doživeli najveličastnejše čudeže duhovniške neumnosti! Pravzaprav vi vsi nimate pojma o rimskokatoliškem eksorcizmu. Samo pozorno spremljajte vse! Zadeva ne bo dolgo trajala, bo pa za vse vas zelo poučna. Predvsem vi cesarji morate to videti, ker ste takšne neumnosti, ki bi jih lahko zaustavili, tolerirali, in jih celo tu in tam, močno spodbujali. – Zdaj pa le pozorno spremljajte, slavni eksorcizem se bo takoj začel!«
9. Levit zdaj odide z nekaj služabniki. Čez nekaj trenutkov se vrne s črno knjigo, okrašeno z belo sivo lobanjo na obeh platnicah. Služabniki sedaj prinesejo množico črnih takoimenovanih zadušnih in pogrebnih oblačil. Oblačila si zamenjajo med latinskim mrmranjem in čez nekaj trenutkov pred nami stoji celotno visoko duhovništvo, oblečeno v črno. Postavi se tudi takoimenovani katafalk, vendar obrnjen, na črne svečnike pa postavijo številne črne sveče, kolikor je mogoče neurejeno. Črna kadilnica in prav tako črn kotel tudi ne manjkata.
10. Zdaj pride glavni služabnik naprej in mrmra stavke iz knjige, ki mu je bila najbolj spoštljivo podana, drugi pa med enim in drugim stavkom rečejo Amen. Po tako dokaj dolgem mrmranju prižgejo polovico sveč, pokadijo s kadilnico in poškropijo s sveto vodo. To mrmranje, kadenje in škropljenje se ponovi še dvakrat. Nato položijo črno vrv. Glavni služabnik stopi na vrv v imenu Marije, kar pomeni, da bo kači zmečkal glavo. Nato služabniki prinesejo velik črn kotel z žarečim ogljem. Ogenj trikrat prekolnejo in vrv vržejo v ogenj. Po tem dejanju spet zamrmrajo iz knjige in kotel skupaj z zgorelo vrvjo odstranijo iz cerkve. Zdaj pa iz zakristije prinesejo številna krepela, vsak vzame eno krepelo. Ob tej priložnosti prižgejo tudi drugo polovico sveč in ugasnejo prej prižgano prvo polovico. Po tem dejanju krepela posvetijo, pokadijo in poškropijo. Ko je to končano, reče glavni služabnik: 'Hiscum fustibus percutianur omnia'!' To pomeni: 'S temi krepeli je zdaj treba razbiti vse, kar so hudiči oskrunili!' S temi besedami najprej podrejo svečnike, nato katafalk popolnoma razbijejo in mrtvaško pregrinjalo raztrgajo na koščke. Hkrati tudi glavi služabnik malo raztrga svoje belo spodnje perilo. Nato se začne divji hrup; vsak kriči kolikor more, da bi nas kot kvazi hudiče preklinjajoč pregnali iz cerkve. Poleg tega s krepeli udarjajo čim močneje po vseh klopeh. Prizaneseno je le oltarju in orglam. Toda uboge klopi morajo med tem postopkom veliko pretrpeti. Dokler krepela niso popolnoma polomljena se to divjanje ne ustavi.

11. Ko pa so po nekaj urah zemeljskega časa krepela uničena in mi še vedno trdno stojimo ter se nočemo premakniti niti za las, glavni služabnik pokliče k sebi vse izganjalce hudiča in reče: »Poslušajte! Zdaj smo storili vse, več ne moremo! A žal so bili vsi naši napori zaman, zato menim, da bi morali še vedno moliti velike lavretanske litanije, in sicer pod podobo najbolj Žalostne Božje Matere. Pojdite ponjo v skrivne sobe Marijinih zakladov in jo postavite pred tabernakelj! Prižgite vse sveče, da lahko takoj začnemo z litanijami! Marija je in ostaja naša zadnja zaščita, ščit in naše zadnje zatočišče!«
12. Eden iz sredine reče: »Če pa tudi to ne bo pomagalo, kaj bomo potem storili? Kajti, če ta splošni eksorcizem ni deloval, ki v celoti temelji na imenu Presvete Device, kaj bo potem koristila mrtva podoba Žalostne in velike litanije? – Jaz sploh nisem več za to! Mimogrede, ta bitja se mi sploh ne zdijo hudiči! Samo poglejte jih bolj natančno in kmalu se boste prepričali, da se za njimi ne skriva nič hudičevega.« -
Reče glavni služabnik: »Hudiči lahko prevzamejo tudi angelsko podobo! To pomeni, da moramo takoj preizkusiti vse. Zato zelo hitro pojdite in mi prinesite najbolj Žalostno! Amen, dico vobis!«
13. Dva služabnika gresta takoj naravnost na kraj, kjer je podoba najbolj Žalostne Matere. Ko prineseta nekaj, kar je videti kot lesena podoba, se izkaže, da je izredno poškodovana. Na podobi manjka sedem žalosti, ki jih običajno simbolizira sedem mečev, ki prebadajo Marijino telo. Potem na sliki manjka krona, polovica glave, roka, manjka pa tudi ves mrtvi Odrešenik, ki ga nosi v naročju. O barvi in pozlati ni več niti sledu. Tudi tisto, kar je ostalo od najbolj Žalostne Matere je vse črvivo in celotna podoba bi bila komajda uporabna za ogrevanje manjšega kamina.
14. Ko veliki služabnik vidi to uničeno podobo, zelo zlovoljno reče: »Ampak za Božjo voljo! Kaj se je zgodilo s to veličastno, izjemno čudežno podobo milosti?! Moj Bog in Moj Gospod! Kako Si lahko dovolil, da je ta sveta podoba Tvoje preblagoslovljene matere tako propadla?! Oh, oh, oh! Kaj se zdaj lahko stori?! Povejte mi, ali ni nikjer nobene druge, saj ta ni več uporabna?!«
15. Reče nek služabnik: »Vaša eminenca! Tam spodaj v stranski kapeli je verjetno še ena, ki je razstavljena za javno bogoslužje. Kako bi bilo, če bi šli tja ponjo?«
Reče veliki služabnik: »To ni nič! Biti mora prenosljiva, da se jo lahko postavi pred tabernakelj. Tista, ki je pritrjena na oltarju je zagotovo dovolj dobra za splošno čaščenje; za izredno priložnost pa mora biti tudi nekaj izrednega, sicer nima učinka. Odnesite to podobo in glejte, da mi prinesete drugo! Morda se bo v tem ogromnem cerkvenem prostoru našla kakšna bolje ohranjena Žalostna Mati Božja. – Pojdite in preiščite vse kotičke!«
16. Služabniki odnesejo uničeno podobo in se čez nekaj časa vrnejo z zaskrbljenimi obrazi ter najbolj spoštljivo poročajo, da so preiskali vsak kotiček vendar Žalostne niso našli. – Pri tem glavni služabnik postane zelo nejevoljen in ošteje služabnike: »To se zgodi, če imaš za cerkvene služabnike same osle! Tečejo kot voli od enega kota do drugega in ne najdejo ničesar! Neumni butci! Naj gre kdo drug in jo poišče! Nekje drugje mora še biti!«

229. POGLAVJE

RAZSVETLJENJE IN OZNANJANJE RESNICE 'KRIVOVERSKEGA' CERKVENEGA SLUŽABNIKA.

1. Eden od cerkvenih služabnikov reče: »Ja, ja, naj kar grejo in iščejo, pa tudi ne bodo nič našli! Lahko bi celo leto preiskovali vse kotičke te cerkve in na koncu še vedno ne bi nič našli! Zdaj se mi zdi res neumno, da se Njegova Eminenca osredotoča na takšno

Božjo Mati, kot da bi bila razlika med Marijo in popolnoma isto Marijo! Podobe itak ne morejo delati čudežev. In resnični Božji Materi je verjetno vseeno s katero podobo jo častimo. Tukaj moram odkrito priznati, da tudi v najboljših podobah nisem nikoli našel nič posebnega.
2. Podoba je vsekakor dobra, ker te spominja na številne vredne stvari svete vere; toda pripisovati podobam določeno čudežno moč je pogansko! In nekdo mi lahko reče, kar hoče, pa četudi mi sam papež v obraz pove, da mrtve podobe delajo čudeže, mu ne bi verjel. Če živi ljudje ne morejo delati čudežev, kako bi lahko šele mrtve podobe to storile?! Mislim, da bi to moral sprevideti celo popolnoma slep človek, in toliko bolj tako zelo učeni in visoko izobraženi gospodje! Kaj je torej pomembnejše. Takšna (pogosto zelo slaba) izrezljana ali naslikana podoba ali človek?!
3. Naš dragi Gospod Bog zagotovo ni prišel na svet zaradi podob, ampak samo zaradi ljudi! In zato morajo biti ljudje vredni več, kot taka nema, mrtva sveta podoba. Podoba ni nič drugega kot delo najbolj očitne človeške neumnosti, ki hoče predstavljati večno živega Boga in večno življenje. To je moje mnenje in moje prepričanje. In gospodje lahko počnejo z mano, kar hočejo; mi je vseeno! Prisežem pa, da ne bom nikjer več iskal stare podobe! Odslej naj, kdor hoče ostati neumen, ostane neumen; ampak jaz se ne bom nikoli več norčeval iz nikogar!«
4. Zdaj vsi planejo proti temu krivovercu in mu grozijo, da ga bodo kaznovali na najbolj grozljiv način. In glavni služabnik reče zelo preroško, s patetičnim glasom: »Če se to zgodi z zelenim lesom, kaj se bo z dračjem?! Zato je treba takšnega heretika kaznovati kot odvračilni zgled in ga nato javno izročiti hudičem v večno mučenje in trpljenje. Kajti užalil je svetišče Božje Cerkve in s tem postal grešnik proti Svetemu Duhu. Toda grešnik proti Svetemu Duhu ne more pričakovati odpuščanja ne tukaj in ne onstran. Zato ven z njim pred sodišče! Od tam pa v skrivno smrtno komoro in od tod k vsem hudičem z njim! – Fiat!«
5. Tedaj se cerkovnik strašno razbesni, dvigne s tal močno palico in reče: »Hej! (grozi s palico, ki je podobna gorjači). Če si ti, hudobni far, drzneš mene dotakniti, potem me boš ti in vsak, ki bi položil roko name, spoznal s takšne strani, da bo ostal za vedno gluh in nem. O vi prekleti pokvarjenci in barabe prve klase! Vi stari skrunilci Boga, cesarja in ljudstva! Hočete me poslati pred vaše najbolj sramotno sodišče?! Pošiljate me v smrt in pekel, ker sem vam pred Bogom in svetom povedal resnico v obraz?!
6. Kdo ste torej, vražji kujoni?! Mislite, da ljudje spoštujejo vaše zlate obrobe in poganske škofovske čepice?! Ja, spoštujejo jih, ampak kot pobesnelega psa ali kot tiger klopotačo! – Hočete me izročiti vsem hudičem?! Kdo ste potem vi?! Ali kje obstajajo še hujši hudiči od vas?! Vi ste grabežljivi volkovi v ovčji koži, vi – vi, preoblečeni hudiči! Te najbolj ugledne ljudi hočete pregnati iz cerkve kot hudiče, sami pa ste najhujši hudiči! Izgnajte sami sebe, potem boste storili, kar je prav, ne pa teh najvidnejših častnih mož, ki si tisočkrat bolj zaslužijo, da se jih postavi na oltarje kot svetnike, kot pa vaše slabe malike!
7. Ali se torej služi Bogu, najčistejšemu Duhu tako, da pred izrezljanimi podobami upogneš kolena, da bi zavedel ljudstvo in ga prepričal, da vanje verjame tako, kot teolog sam, ki pa iz visoko duhovne strani ne verjame niti kančka tega, kar od ljudi zahteva, da verjamejo. Za vas je Kristus rekel v templju: 'Na uboge in šibke nalagate neznosna bremena, sami pa se jih ne želite niti s prstom dotakniti. Za uboge vdove in sirote dolgo molite, da bi lahko vstopili v nebeško Kraljestvo, v kraljestvo, v katerega niste nikoli verjeli, in jim v zameno kradete hiše in imetje! Zato pa vas bo doletelo toliko več prekletstva!'
8. Vaše čaščenje je in je vedno bilo gnusoba pred Bogom, ker je Sam Kristus izrecno rekel: 'Kar delate ubogim, storite Meni!' Če pa ne bi obiskoval vašega bogoslužja ob

nedeljah in praznikih, ampak bi obiskoval uboge in jim po svojih najboljših močeh delal dobro ter se nato spovedal, bi me vi sodili! In vendar je pravo čaščenje lahko le tisto, ko služimo ubogim v Imenu Gospoda Boga. – Toda čigavi služabniki ste vi, če presojate pravo versko službo, ki jo je jasno določil Bog Sam? – O vi bedaki! Kaj je bolje pred Bogom, delati, kar je On Sam zapovedal, ali ga častiti s ustnicami, svoje srce pa obdržati daleč od ubogih in trpečih? – Sam sem videl, kako so berače v mestu prestrezali sodni izvršitelji in jih kaznovali, če so med tako imenovanim bogoslužjem prosili koga za miloščino. In tako so bili pravi, živi Božji oltarji, na katerih bi se edino smelo opravljati pravo čaščenje, za kazen zaprti in nato sramotno odgnani proč, namesto tega pa so bile darovane žrtve malikom! Ali mislite, da bi bil Bog lahko zadovoljen s takšno žrtvijo? O vi najbolj slepi bedaki! Kdaj mislite, da ste sploh služili Bogu, saj niste nikoli sprejeli Njegove Besede in Njegove postave?
9. Vedno ste bili sebični in gospodovalni slepi vodniki slepih in na koncu z njimi padli v jamo. Nikoli niste verjeli v Kristusa, sicer bi delali tako, kot je učil! Držali ste se samo svojih pravil! Ta so vam bila dragocena podoba, za katero je Kristus lahko dal le slab, obrabljen okvir. O vi sramotni prevaranti in zapeljivci ljudstva! Vi se imate za enake bogovom in obsojate vse, kar se zdi vašemu velikemu mošnjičku nevarno! In tako obsojate tudi samo Božjo Besedo!
10. O hinavci! Zakaj torej vernikom odrekate čisto Božjo Besedo in obsojate tistega, ki jo bere. Precej hinavsko pravite, da to delate zaradi napačne razlage, in da jo ljudem lahko predstavi samo duhovnik. - O vi hinavci! Povem vam razlog, zakaj ljudem odrekate Božjo Besedo? – Glejte, to počnete zaradi denarja in iz strahu, da bi Božja Beseda ljudem odprla oči in vas pred njimi razkrinkala! Zato to prepovedujete, ker sami v to ne verjamete! – Ampak zato Beseda prihaja k ljudem, ki zdaj zelo dobro vedo, čigavega duha ste!

13. avgust 1850

11. Zgrabite me, če si upate! Znal se vam bom postaviti po robu! Zakaj zdaj oklevate? – Ko sem spregovoril proti grozljivim podobam, je Njegova Eminenca takoj hotela, da me preženejo vsi hudiči, verjetno iz čiste krščanske ljubezni, po kateri se bližnjemu ne bi smelo želeti ali storiti ničesar, kar si zagotovo ne bi želelo ali storilo samemu sebi; zakaj zdaj oklevate? Vendar bom sedaj Njegovi Eminenci povedal razlog za to! – Zdaj, ko sem si vzel svobodo, da razkrinkam vašo sramoto in hudobijo tistim častnim možem, ki jih je hotela Vaša Eminenca izgnati iz cerkve kot hudiče, je Vaša Eminenca dobila tisti tako imenovani zelo svojevrsten lopovski strah in si zato ne upa storiti ničesar več proti človeku, ki Vas daleč presega v vsem, kar se imenuje moč in razum!
12. Njegova Eminenca me gleda kot lačni krokodil in bi me z veseljem raztrgala. Pa se nič ne zgodi! – Ja, ja, tudi tatovi in roparji so polni največje jeze, ko so izdani in ujeti! Ampak to ni pomembno; v ječi potem postanejo že blažji! – Poglejte, Vaša Eminenca! Zakaj ste pravzaprav izvedli to neuspešno eksorcistično dejanje nad tistimi častnimi možmi, ki ste jih razglasili za hudiče? Seveda tega ne boste povedali; ampak si bom dovolil, da vam to povem v obraz. – Te častne može ki tam stojijo in opazujejo bodisi Cerkev ali našo brezmejno neumnost, sploh niste imeli za hudiče, saj sami niste nikoli verjeli v hudiča, temveč za izjemno modre ljudi, ki so v vsem dobro izkušeni, in ki se jim mora vsakršna neumnost gnusiti.
13. Čeprav latinska maša z vsemi svojimi slovesnostmi in kričanjem vsebuje toliko neumnosti za pravega in čistega kristjana, da mu mora postati slabo, če zadevo vsaj nekoliko premisli v luči jasnejšega razuma, toda ta neumnost ni imela uspeha, kot si ga je želela Njegova Eminenca. Častni možje so Vas zelo potrpežljivo poslušali in med seboj tiho komentirali. Zaradi tega se je Njegova Eminenca skoraj penila od jeze in

nepravilno prekrižana štola je morala biti na koncu grešni kozel, čeprav je Njegova Eminenca zelo dobro vedela, da se takšni možje ne bodo bali ničesar, niti vsega lažnega peklenskega spektakla. Tako se je nato prešlo k pristnemu rimskokatoliškemu eksorcizmu, ki je po svoje krona vse človeške neumnosti in bi kot tak moral narediti najbolj odvraten vtis celo na te najmodrejše častne može. Toda ti častni možje so se odločili, da se ne bodo umaknili niti pred največjo neumnostjo, zato so ostali tukaj, na največjo jezo njegove Eminence! – Kaj zdaj Vaši Eminenci še ostane, ko niti lavretanske litanije niso pomagale, s katerimi bi morali pregnati te častne može, ki se zdaj kot kaže z vsem tem ne bodo več ukvarjali. No, Vaša Eminenca, ali me ne boste poslali v pekel? –

230. POGLAVJE

CERKOVNIK IZREKA RIMSKI EMINENCI NADALNJO TRPKO RESNICO.

1. Reče far, ki stoji poleg kardinala: »Bednik! Samo neskončni potrpežljivosti in krotkosti edine svete in odrešujoče Cerkve se lahko za to zahvališ, ki je tiho molila k Bogu zate, izgubljeno ovco, medtem ko si se ti prizadeval zadati ji smrtne rane! Zdaj pa nehaj blatiti praznično okrašeno Božjo nevesto, sicer te bo Cerkev zapustila v svoji nenehni molitvi za odrešenje tvoje duše! Takrat se bo zemlja odprla pod tvojimi nogami in te za vedno pogoltnila!«
2. Tedaj se začne cerkovnik glasno smejati, nato pa reče zelo lakonično: »O ti najbolj blaga Mati! Oh, oh, oh! Ja, res, če se nič ne doseže s peklenskimi grozodejstvi in neumnostjo, potem se volk takoj zašije nazaj v najmehkejšo jagnječjo kožo in mora narediti tako nežen obraz, kot pripoveduje zgodba narave o kukavici, ki zgolj s svojo nežnostjo prežene majhne ptice iz njihovih gnezd, da lahko potem nemoteno pije njihova jajca in nato namesto teh izleže svoje. Oh, nič se ne more primerjati s takšno nežnostjo in potrpežljivostjo!
3. Kako nežna je postala cerkev med znamenitimi križarskimi vojnami? Kako veselo je sprejela zapuščene vdove in sirote, katerih može so na vzhodu pobili takrat prevladujoči Saraceni, v dobro varovane samostane, potem ko so ji darovale svoje blago in imetje. O ti božanska blagost, ki je sveti Cerkvi za denar ni nikoli manjkalo. – Ko sem bil še živ na svetu (upam, da gospodje vedo, da nismo več na dejanski materialni Zemlji v mesu)« -
4. Far ga prekine: »To je laž! Vsi še vedno živimo na svetu, saj bi drugače morali biti v peklu, bodisi v vicah ali celo v nebesih!«
5. Reče cerkovnik: »Smo v duhovnem svetu, če verjamete ali ne, in zato vam povem, da ko sem bil še na svetu, sem tudi jaz verjel marsičemu, kar je govorila Cerkev; ko pa je prispela novica o sveti španski inkviziciji, kako nežno in prijazno tam ravnajo s svojimi izgubljenimi jagnjeti, sem takoj dobil povsem drugačno predstavo o sveti Cerkvi! Kaj je zakrivilo na stotine tisoč ljudi, da so jih morali tako okrutno sežgati za najvišjo Božjo slavo?! Zato sem začuden vprašal o razlogih za tak napad na človeštvo, in odgovor na moje vprašanje je zvenel precej suhoparno: 'Ker so brali Sveto pismo in tako postali najbolj prekleti heretiki!' O Gospod! V sebi sem zavpil, ali je mogoče, da so ljudje, ki jim je bilo mar za Tvojo najsvetejšo Besedo, morali biti na svetu tako nagrajeni od rimskih zverinskih duhovnikov?! Gospod! Ali nimaš več žvepla, strele in ne več poplave, da bi za vedno uničil Španijo in Rim?
6. Božji odgovor je prišel počasi, a zanesljivo z visokih nebes! Nisem ga več doživel na Zemlji, ampak toliko bolj jasno v tem duhovnem svetu. Kje je zdaj ponosni, arogantni Rim? Kaj je zdaj papež? Razen nekaj slepih oslov in volov, ki se ga še vedno oklepajo,

ponosnega Božjega predstavnika, se mu ljudje smejijo in ga sovražijo in prezirajo. Ta primo Padrone iz Abruzze, lahko zdaj nežno pridiga kolikor hoče; prave ptice neba zdaj še predobro poznajo svojo kukavico, in ko se približa gnezdu, ji z majhnimi, a ostrimi kljuni takoj izpulijo kup perja, ki ji verjetno nikoli več ne bo zraslo, in tako postaja vse bolj nezmožna, da bi se povzpela visoko v nebo.
7. Tudi v Italiji ljudje že menjavajo nadškofa enega za drugim in to s polno upravičenostjo! Kajti vladarji iz Abruzze si ne zaslužijo ničesar drugega, ker so bili vedno in so še vedno največji sovražniki človeštva, a zato vse večji prijatelji zlata in srebra ter dragocenih biserov in dragih kamnov.
8. Neki Peter, za čigar naslednika se vsak papež razglaša, je nekoč rekel ubogemu vragu, ki je bil – ne vem natančno – hrom ali slep in je prosil dobrega Petra za miloščino: 'Nimam zlata, ne srebra, kar pa imam, ti dam!' Ali bi papež to rekel revežu? Tako bi Petrov naslednik rekel le: 'Zlata in srebra imam v izobilju, a ti ga ne dam, dam pa ti lahko moj apostolski blagoslov, ki me nič ne stane! In potem pojdi v miru! Tudi, če na poti umreš od lakote, bo tvoja duša po tridnevnih vicah takoj vstopila v raj, kjer se ji bo potem dovolj dobro godilo.' In, če bi papež tako rekel, bi povedal edino resnico, ki jo je kdaj izrekel.
9. Mar se ni veliki Pavel boril kot lev proti praznikom in okrašenim oblačilom, proti vsakemu dostojanstvu, ki si ga ljudje tako radi pripisujejo? Kdaj je Kristus, ki je Sam rekel: 'Prihaja ura in je že tu, ko Boga ne bodo čislali ne v templju v Jeruzalemu, ne na gori Gerizim; kajti Bog je Duh in Ga je zato treba častiti v duhu in resnici' – zapovedal graditi templje in molilnice za pregrešno velike vsote denarja, ko tisoče revnih ljudi umira od lakote?! Kateri apostol je potem povzdignil latinski jezik v božanskega, kot da bi Gospod Bog, ki zagotovo razume vse jezike, imel največje veselje samo v latinščini? To mi dokažite iz Svetega pisma, potem vam bom verjel! Če pa tega ne morete storiti, kot upam v Božjem Imenu, potem ste prav vi utelešeni antikristi, kot sta to zelo jasno opisala Daniel in apostol Janez v svojem Razodetju.«
10. Nato zelo star nadškof, ki kar piha od prikrite jeze, reče: »Ali ni Kristus Gospod Svoji Cerkvi, torej Petru in vsem njegovim naslednikom, pred Svojim vnebohodom dal izključno moč, da veže in razveže? Dahnil je na Svoje apostole in rekel: 'Prejmite Svetega Duha! Tistim, ki jim boste grehe odpustili, bodo tudi odpuščeni, tistim pa, katerih grehe boste zadržali, bodo tudi zadržani!' – Ob drugi priložnosti Jezus reče Svojim apostolom tudi: 'Karkoli razvežete ali zavežete na Zemlji, bo zavezano ali razvezano tudi v nebesih!' Mislim, da je to zadosten dokaz, da ima prava cerkev od Boga dano zakonsko pravico, da daje nove zakone, kadar se ji zdijo potrebni, in da druge, tudi tiste, ki jih je dal Gospod Bog, odpravi, kadar vidi, da v določenih okoliščinah ne koristijo zveličanju duš.
11. Vendar, zakaj Cerkev uporablja latinščino v svojih liturgičnih obredih, obstaja zelo moder dvojni razlog. Prvič, vedno je bila najbolj razvit jezik in zato tudi soglasno najbolj vreden za čaščenje in molitev k Bogu. In drugič, latinski jezik je bil ustanovljen proti najbolj prostaški in najbolj neverni drhali, kot zaščita posebno svetih in mogočnih skrivnosti Božje besede, tako da jih drhal ne bi mogla oskruniti. To sta dva glavna razloga; tretji pa je v polnomočju (avtoriteti) Cerkve, s katerimi lahko zakonito in nespremenljivo vzpostavi latinščino, kot splošni obredni jezik. Mislim, da je za to dovolj dokazil v Svetem pismu, moj zelo modri gospod cerkovnik!«
12. Cerkovnik reče: »Navedeni besedili sta res iz Svetega pisma; le da sta dokazali vse, ne pa tistega, kar bi vaša Eminenca rada z njima dokazala. Če bi Kristus Gospod hotel podeliti Cerkvi polnomočje tako, kot ga razume Vaša Eminenca, mu resnično ne bi bilo treba porabiti celih treh let in apostolov in mnogih drugih učencev učiti velikega Zakona Ljubezni, Zakona Življenja in učiti velikih skrivnosti nebeškega Kraljestva.

Namesto tega bi preprosto podelil polnomočja Svojim apostolom in učencem ter jim brez predhodnega navodila dal neomejeno moč, da lahko delajo, kar hočejo in vse bi bilo popolnoma sprejemljivo za Očeta v nebesih.
13. V rimski cerkvi razen Imena Gospoda in Njegovih učencev, ni več ničesar – ne ponižnosti, ne blagosti, niti kančka potrpežljivosti in še manj ljubezni do bližnjega! O veri tako ali tako ne govorimo več niti ene besede, o veri v moč zlata in srebra, ja, ta je še trdno v veljavi. Le kaj bi se moralo zgoditi, kar bi papežu pomagalo verjeti, da Božje Kraljestvo ni v velikih zakladih sveta, ampak izključno v zakladih čistega, ponižnega, z ljubeznijo napolnjenega srca.
14. Polnomočje, ki ga je Gospod podelil Svojim učencem je bilo in je zgolj polnomočje Svetega Božjega Duha v človeku. Kdor živi po Božji besedi, po kateri so bile ustvarjene vse stvari in bitja, prejme tudi Božjega Duha; kajti Božja Beseda je prav Sveti duh, ki prehaja iz Božjih ust v vsa človeška srca, ki dejavno sprejmejo Božjo Besedo. – S takšno posestjo Božjega Duha, ki moje srce naredi za tempelj najgloblje modrosti od Boga, lahko grešnemu bratu, če pokaže kesanje in izboljšanje, rečem: 'Tvoj greh ti je odpuščen!' – Če pa je trmast in se noče odpovedati laži in hudobiji, potem lahko tisti, ki je napolnjen z Božjim Duhom tudi reče: 'Prijatelj, pri tej tvoji hudobni vztrajnosti ti greh ne more biti odpuščen!' – Verjeti pa, da se Svetega Duha prejme z določenimi zakramentnimi obredi, kot so jalov vodni krst, birma in celo s ceremonialnim duhovniškim posvečenjem, ne vodi v nič drugega, kot v sramotno in neznosno čisto egipčansko kastno tvorbo, od katere je Sveti Duh tako oddaljen, kot sta nebo in zemlja narazen. Tako novopečeni alumnus (študent) ni naredil nikoli za vodilo svojega življenja niti enega verza iz Evangelija, razen tistega o domnevnem polnomočju, in tega tudi ni mogel storiti, saj je moral vse študirati pod določeno kastno omejitvijo in ni nikoli videl niti celotnega Svetega pisma, iz katerega bi lahko našel pot do prejema Svetega Duha.
15. Gospod pravi: 'Ne bodite zgolj nečimrni poslušalci, ampak izvajalci Mojega Nauka, le tako se boste naučili prepoznati moč Božjega Duha v sebi!' – Toda kako en tak novo pečeni alumnus sploh lahko doseže to sveto spoznanje, če mu je branje Svetega pisma prepovedano in to celo pod hudo kaznijo?! Tudi ob najboljši volji na svetu ne more postati zgolj poslušalec, kaj šele izvajalec Božje besede. Če pa ne more izpolniti te pogojne, glasne Kristusove Besede, mi povej, od kod naj bi prišel tisti mogočni Božji Duh, brez katerega si lahko človek kot grešnik vseh grešnikov le (nasilno) prisvoji Božje polnomočje, medtem ko v resnici od njega je in ostaja neskončno oddaljen.
16. O, moja draga Eminenca! Pomislite, kako slabo se ta besedila prilegajo poganski kastni Cerkvi v Rimu, in recite: 'Mea culpa, mea quam maxima culpa! – Na žalost sem bil tudi jaz zelo trdovraten uzurpator Svetega Duha! Gospod, odpusti mi, ker sem bil zaslepljen od vseh vrst skušnjav sveta in hudičev in zato nisem vedel, kaj počnem!' – Morda se bo Gospod usmilil vaše najbolj bedne človečnosti, zagotovo pa nikoli vaše kardinalske Eminence; kajti Kristus Gospod zagotovo ni nikoli imenoval eminenc – tudi Petra in Pavla ne!«

231. POGLAVJE

CERKOVNIK O KRŠČANSKI ENAKOSTI IN CERKVENI NEENAKOSTI. KATOLIČAN OBSOJA 'HERETIKA' NA NAJGLOBLJI PEKEL.

1. Po tem govoru se Eminenca popraska za ušesom, glavni služabnik pa ne. Čez nekaj časa reče Eminenca svojim kolegom: »Ta cerkovnik je živ hudič! Pri moji ubogi duši,

če ne bi bil kardinal, bi se z njim skoraj strinjal. Seveda pa kot kardinal ne moreš dovoliti, da te cerkovnik uči!« -
Reče cerkovnik: »O moja draga Eminenca! Tukaj nismo več na Zemlji, tako resnično, kot živi Bog, ampak kot sem že omenil, smo vsi s kožo in lasmi v svetu duhov, katerega bi vaša Eminenca zlahka opazila iz različnih pojavov in dogodkov, če bi želela.«
2. Reče Eminenca: »Kako bi lahko to opazil? Z jasno zaznavnim občutkom bi moral začutiti, da sem umrl – kar se mora očitno zgoditi, preden človek vstopi v duhovni svet! In če bi se nekdo znašel v duhovnem svetu, bi bil potem duh, ne pa le kot materialno bitje s kožo, lasmi in kostmi! Ampak vse to ne velja za nikogar od nas, kako bi potem lahko bili v duhovnem svetu?! – Dragi moj, zelo modri cerkovnik! Vedno bolj jasno mi postaja, da si norec in spadaš v norišnico!«
3. Reče cerkovnik: »To ni potrebno, saj dokler sem med vami, sem v popolnoma uveljavljenem kolegiju norcev in s tem tudi dejansko v norišnici! Kajti, če eminence ne uvidijo, da so že dolgo v duhovnem svetu, potem morajo biti, prvič, popolnoma slepe, in drugič, popolnoma nesposobni bedaki!
4. Povejte mi, koliko nadškofov in kardinalov je bilo na svetu hkrati nastavljenih v Stolnici Sv. Štefana na Dunaju? Tukaj vas je skupaj skoraj sto visokih duhovnikov! Kdaj bi bilo lahko toliko nadškofov in kardinalov dejansko zaposlenih hkrati na Dunaju? Vem le za enega naenkrat! Nobena zgodovina, niti zgodovina rimske cerkve in papežev, jih ne omenja niti z eno besedo več hkrati! – Če pa eminence tukaj skupaj ždijo že veliko časa, več sto zemeljskih let, kot žabe v zimskem spancu, v kakšnem blatnem kotu zamrznjene mlake, potem se kaj takega ne more zgoditi v naravnem svetu, ampak zgolj v duhovnem svetu!
5. In zdaj vam povem jaz norec, kot je izjavila Vaša Eminenca, da smo tukaj vsi enaki, čeprav nas je neumnost sveta na temni Zemlji zelo ločila v smislu statusa, kar se seveda po čistem Jezusovem nauku ne bi smelo nikoli zgoditi; kajti Jezus Gospod je izrecno rekel in zapovedal Svojim učencem, ko so Ga neumno vprašali, kdo od njih naj bo prvi med njimi: 'Kdor izmed vas je najbolj nepomemben in vam služi, ta je prvi pred Menoj. Resnično, povem vam, kdor v svoji domišljiji, ideji in dejanju dejansko ni podoben otroku, ne bo imel deleža v Božjem Kraljestvu! Samo Eden je vaš Gospod! Vi pa ste vsi brez razlike popolnoma enaki bratje! Da ste Moji učenci, se bo prepoznalo po tem, če se boste imeli radi, kot popolnoma enakovredni bratje. Kdor ljubi svojega bližnjega kot brata in se ne povzdiguje nadenj, razen sam v sebi v svoji ljubezni do njega, je Moj učenec in že ima Božje kraljestvo v sebi!'
6. Moja Eminenca, to so besede Kristusa Gospoda, iz katerih je jasno razvidno, da na Zemlji nikoli ne bi smelo biti stanovskih razlik, še posebej v duhovnih zadevah ne. Kristus Gospod nikoli ni rekel ničesar o duhovniški eminenci, še manj pa o papežu! Pred Njim bi morali biti vsi enaki, saj je On edini gospodar nad vso materialno in duhovno neskončnostjo.
7. Kje in kako so v tako imenovani edini pravi Cerkvi nastale tako ogromne stanovske razlike, kot nikjer drugje na svetu - medtem, ko Gospodova razodeta zapoved prepoveduje kakršnekoli stanovske razlike med Njegovimi učencu?! Vidite Eminenca! To povzroči pekel. -
Tisti, ki je prišel od zgoraj, ki je služil vsem in se žrtvoval za vse. In to je bil Bog Sam, Sam Gospod večnosti! – Toda tisti, ki je prišel od spodaj kot najbolj neusmiljeni nasprotnik Najsvetejšega Prvega, hoče da mu vsi služijo in ustvarja takšne razredne razlike, da se zdi njegov status s tem še toliko višji in bolj nedosegljiv.
8. Vemo, da je Gospod najboljše in najmodrejše od Svojih otrok obdaril in mazilil za kralje z vso oblastjo nad Svojim ljudstvom. Zato smo tudi dolžni ubogati te kralje in gospodarje Zemlje, ki so bili maziljeni od Boga, kajti njihova oblast prihaja od zgoraj.

Toda moč, ki so si jo papeži prisvojili ni od zgoraj ampak od spodaj! Kajti oni so prvi, ki teptajo najsvetejše zakone bratstva. Kdo se pravzaprav lahko enači s papežem in mu reče dragi brat?! Ali ni tako, da mora vsak katoličan izgovarjati papeževo ime tako kot da bi izgovarjal Božje Ime, z največjim spoštovanjem, in če pride v Rim, se šteje za najvišjo milost poljubiti njegovo copato? Vprašajte se, kje je Kristusova zapoved: 'Vsi ste bratje in samo eden (Kristus) je vaš Gospod!'
9. Eminence bodo iz tega zlahka uvidele, da so bili na Zemlji ujetniki največje protikrščanske neumnosti in so v tej neumnosti tudi postali državljani duhovnega sveta. Ta neumnost, v katero so še vedno trdno vpeti, je tudi glavni razlog, zakaj še vedno živijo v blodnji, da niso umrli. Toda jaz vam pravim, da se znebite te blodnje, ki je v popolnem nasprotju z najsvetejšim namenom Kristusa Gospoda!
10. Takrat boste tudi zlahka razumeli, da lahko preprost cerkovnik poučuje eminence prav tako dobro, kot lahko eminence poučujejo cerkovnika. Trdim, da ima cerkovnik po najsvetejšem Nauku, večjo pravico poučevati kardinala, ki že tako dolgo ostaja slep in neumen, ki mu je protikrščansko mar le za veliko dostojanstvo, ki ga ima na svetu. Cerkovnik pa je, hvala Bogu, daleč pod dostojanstvom kardinala in zato tudi bližje krščanski zahtevi, kot celo najnižji kaplan in neskončno bližje od nadvse ošabne Eminence.«
11. Reče Eminenca: »'Kdor se povišuje, bo ponižan!' Tudi to je zapisano! Ali to nadležni cerkovnik razume?« -
Reče cerkovnik: »O ja, to zelo dobro razumem, saj sem to že zdavnaj praktično na svojem primeru razumel, kajti pri meni povišanje zagotovo ni bilo nikoli vprašljivo! Če pa hvalim Kristusa in Njegovo Sveto Besedo pred vašo zelo nekrščansko Eminenco, to zagotovo ni poviševanje mene samega, ampak poviševanje Kristusa pred vašimi očmi. Še vedno se pustite imenovati Eminenca, veste pa, da Kristus Gospod nikoli, v vsej večnosti, ni imenoval Eminence! To je samovoljno samopovzdigovanje in zato gnusoba pred Bogom! Toda cerkovnik, ki požre ves cerkveni prah, je in ostaja ničev, in to je veliko bolj krščansko od Eminence, ali to razumete!?«
12. Reče glavni služabnik: »Prosim vas, dragi moji bratje, ki z mano sedite na zlatih prestolih Božjih nebes, kot dvanajst svetih apostolov, nehajte se prepirati s tem heretikom! Vi veste, kakšno moč imate. Kaj koristi Judu, če nas zasmehuje in žali? V konklavi ga obsodimo in bo za vedno hudičev. Kakšna je korist vseh protestantov, da so proti nam? Vse smo jih obsodili in so časovno in večno hudičevi! Kaj se je zgodilo z Martinom Lutherjem, ki se je ločil od nas in povzročil krivoverstvo? Milijoni, ki so padli zaradi njegovega učenja, nenehno kličejo po maščevanju nad njim, on pa sedi v najhujšem peklu in nenehno preklinja dan, ko se je rodil. Zakaj je v peklu? Ker smo ga v svetem konklavu obsodili na večni pekel! Skratka, kaj koristi vsem našim nasprotnikom, da so proti nam? Vse prek obsodimo, zato je nemogoče, da bi ti dosegli nebeško Kraljestvo!
13. Obsodimo torej tega najbolj predrznega, prekletega heretika in potem bo videl, kako bo prišel v Božja nebesa. Zdaj pa med vami pravim: 'Prekleti heretik! Bodi za vedno preklet!' In na to ste rekli: 'Amen', on pa je že prejel svoj delež v peklu! – Glejte, tako moramo ravnati in se ne spuščati v posvetne prepire, ampak takoj in brez vsakega pomisleka za takšne krivoverce uporabiti duhovno orožje, ki nam ga je podaril Bog! Potem bomo dosegli največ. Še vedno bodo tavali po zemlji kot potepuški psi. Toda v onostranstvu bodo v družbi hudičev že občutili, kaj bi jim lahko koristila edina odrešujoča Cerkev, če bi ji ostali zvesti, in kakšno večno škodo bodo zdaj utrpeli, če jih bodo vsi hudiči zvlekli v pekel. Takrat bodo iztegnili roke proti nam, da bi jim pomagali, mi pa jim bomo rekli: 'Ne, na svetu nas niste hoteli poslušati, zdaj pa tudi mi ne bomo vas poslušali! Pojdite stran za vedno od nas, prekleti!' Potem bodo zavpili 'O

pomagajte nam, sveti papež, kardinali, nadškofje in pomožni škofje ter vsi sveti Božji duhovniki! Na Zemlji smo bili slepi in nismo vedeli, kaj smo vam storili. Šele zdaj vidimo, kako sveti in veliki ste pred Bogom in kako gnusni in bedni Nič smo mi pred vami. Za sto tisoč let nas obsodite na najhujše vice; le z najstrašnejšim peklom nam prizanesite!«
14. Tedaj pa jim bomo rekli: 'Na svetu smo vas že dovolj učili in opominjali! Pošiljali smo vam pastirska pisma, vam ponujali obilo odpustkov za majhne daritve, ki bi si jih vedno zlahka privoščili in vas z vso resnostjo napotili v spovednico h pokori! Vi pa ste se nam le posmehovali, nas zmerjali in žalili, ker ste bili večinoma svobodni in veliki gospodje in ste počeli, kar ste želeli! Zdaj pa smo tukaj v duhovnem svetu in pred Bogom postali veliki in vsemogočni gospodje in bi vam lahko pomagali, če bi hoteli; vendar nočemo in tudi Bog noče! In tako pojdite od nas, prekleti, v večni ogenj, pripravljen za hudiče in vse njihove heretične služabnike!' In tedaj se jim bodo pod nogami odprla tla in večno brezno jih bo pogoltnilo skupaj s hudiči in njihova imena bodo za vedno pozabljena. Amen dico vobis! Glejte, tako delajmo, to je naša obramba! In to smo že storili temu prekletemu heretiku, zdaj pa naj vidi, kako bo pobegnil iz pekla.«
15. Na to reče cerkovnik: »Ali mi dovolite, da se vsaj malo pogajam z vami? Namesto velikega pekla vzamem sto tisoč let vic! Dajte mi torej vice namesto pekla! Kaj se bo zgodilo potem, če se bo tak ušiv lopov, kot kdo izmed nas, bolj ali manj kuhal in cvrl v peklu!?«
Zavpije glavni služabnik: »Aha, prekleta peklenska zver! Peklenski ogenj mu že začenja lizati njegovo prekleto dušo in on to že čuti ter hoče odrešitev od nas! Ampak s tem ne bo nič! V pekel z njim k vsem hudičem!«

232. POGLAVJE

GOSPOD POVZDIGNE DOBREGA CERKOVNIKA IN ZAČNE Z MOGOČNIM OGNJENIM ZDRAVLJENJEM TISTIH, KI SO GA OBSODILI. UČINKOVIT ZAKLJUČEK TEGA PRIZORA V KATEDRALI SV. ŠTEFANA.

1. V tem trenutku Jaz pristopim k cerkovniku, ki Me takoj prepozna in rečem: »Moj dragi brat Johann! Dovolj je! Zdaj jim je bilo vse povedano skozi tvoja usta; vendar so ostali takšni, kot so vedno bili. – Zato pridi ti k Meni v Moje Kraljestvo! Oni pa naj iščejo svoja nebesa in svojega boga, kakor jim je ljubše. Komajda kdaj bodo prišli k Meni! Toda, kar so tebi namenili, morajo za nekaj časa sami izkusiti, da bodo spoznali, kako dobro mislijo do svojih bratov.«
2. Tedaj se Jaz razodenem tem trdim duhovnikom, kot Gospod nebes in Zemlje, tak, kakor si Me oni predstavljajo in z namerno zelo resnim tonom rečem: »Ali Me zdaj prepoznate?!«
3. Vsi trepetajoče rečejo: »Ja, šele zdaj smo Te prepoznali, Ti strašni Sodnik! Bodi milosten in usmiljen do nas, Svojih služabnikov!«
4. Jaz pa jim rečem zelo resno: »Ali niste nikoli brali: 'Bodite usmiljeni in boste tudi vi deležni usmiljenja!' Kakšno je bilo vaše usmiljenje? Ali ste kdaj nahranili lačne, dali piti žejnim, oblekli gole, rešili ujetnike in tolažili malodušne? – Ne, tega niste nikoli storili! S peklom, ja! In ne dosti boljšimi vicami, ampak samo za tiste, ki so vam prinašali velike daritve! Vedno ste bili zelo proti Meni in ste teptali Moj Nauk in na oltar polagali najbolj neumne stvari! – Zato, ker ste tako trdi in nepopravljivi, naj se vam zgodi, kar ste temu

Mojemu pravemu bratu želeli iz svoje brezmejne trdosrčnosti! In k temu rečem: 'Amen dico vobis!'«
5. Tedaj se tla cerkve nenadoma odprejo in iz širokega brezna švignejo plameni. Pojavi se več služečih duhov, ki počasi potiskajo trde farje proti gorečemu breznu. Ti pri tem najbolj bridko tulijo in prosijo cerkovnika Johanna za milost in priprošnjo.
6. Toda cerkovnik reče: »Vedno ste vsem ljudem govorili, jih učili in od njih zahtevali, da pod kaznijo gotovega večnega prekletstva verujejo, da imate samo vi ključe nebeškega kraljestva in tudi pekla. Zdaj pa si odklenite nebesa in zaprite vrata pekla, ki jih je Kristus, Gospod od večnosti, odprl pred vami, da vas sprejme v svoje nežno, resnično rimskokatoliško naročje. Še pred nekaj minutami ste me obsodili na večni pekel, kako naj bi zdaj za vas posredoval pri Bogu? Naj Gospod ravna z vami po Svoji najsvetejši volji in po Svoji ljubezni in pravičnosti. Zagotovo vam privoščim boljšo usodo in nočem biti neusmiljen do vas, toda od mene ne smete pričakovati ničesar boljšega, kot od Gospoda. Samo Bog je dober, mi pa smo vsi slabi. – Zato se obrnite Nanj! Samo On vam lahko pomaga!«
7. Zdaj pa farji, ki so že močno potisnjeni proti gorečemu breznu, zavpijejo: »Dragi Johann! Pri Bogu ni več usmiljenja za tiste, ki jih je obsodil! Kako bi se lahko potem obrnili Nanj?«
Reče Johann: »Tepci! Če od Boga Gospoda ne pričakujete usmiljenja, kje naj ga jaz vzamem, saj ga je tisto malo v meni izključno od Boga?« -
Farji zavpijejo: »Ne, ne, nobeno Božje usmiljenje se ne more izliti na dušo onstran groba! Potem Njegova najstrožja pravičnost prevzame mesto ljubezni!«
8. Reče Johann: »Vi neumni bedaki! Ali ima Bog dve srci – majhno, polno najvišje ljubezni in usmiljenja, in veliko, polno jeze in pravične, večne, najbolj neizprosne želje po kaznovanju?! Sami ste učili, da je Bog večno nespremenljiv! Kako Mu potem lahko pripisujete tako grozljivo spremenljivost!? Kako lahko Bogu, prvinskemu in najpopolnejšem Bitju vseh bitij, izteka iz enega in istega srca najvišja, nikoli odpuščajoča jeza in hkrati najvišja blagost in ljubezen! Kako lahko Bog ljubi duha le, dokler živi zaprt v grešnem mesu, nato pa ga večno sovraži, zaradi nekih napak, do katerih ga je pripeljalo njegovo meso, kot svobodna preizkušnja narave, določene od Boga!?
9. Povem pa vam, da je Gospod in Bog Jezus Kristus od večnosti, ki ga vidimo tukaj telesno prisotnega, časovno in še bolj večno, najčistejša Ljubezen in največje Usmiljenje! – Samo vaš rimskokatoliški triosebni Bog je tako misleč kot vi! Pri njem, tako kot pri vas, ni milosti in ne usmiljenja. Blagor meni in vsem meni podobnim, da takega Boga ni nikjer drugje, kot samo v vaših hudobnih in nadvse trdih srcih!«
10. Nato služeči duhovi potisnejo farje spet nekoliko bližje k vse bolj gorečemu breznu, Jaz pa pustim, da duhovniki, ki se upirajo in strašno tulijo, začenjajo čutiti mogočno vročino plamenov. –
Nato zavpijejo: »Jezus, Marija in Jožef! Vsi vi, dragi svetniki in Božji mučenci, pridite nam na pomoč. Pomagajte nam, ubogim hudičem! Kako strašno vroč je peklenski ogenj in zdaj moramo v njem večno goreti?! O Jezus, Marija in Jožef! O Jezus Kristus! Usmili se nas! O Mati Božja, moli za nas!«
11. Tedaj dam duhovom, ki potiskajo farje, znak, naj jih ne potikajo več. – In Peter stopi naprej in reče farjem: »Poglejte me! Jaz sem utelešeni, resnični Peter, skala vere, izbran in posvečen od Gospoda nebes in vseh svetov. Vi in vaš papež se imenujete moji nasledniki. Kdaj pa sem vam podelil sodniško funkcijo? In kako bi vam lahko jaz, kot skala v veri v Božjo Besedo, sploh lahko podelil sodniško funkcijo, saj je nisem od Gospoda nikoli prejel! Če trdite, da ste moji nasledniki, kako ste potem od mene podedovali več, kot sem vam zapustil?

12. Če pa je Gospod Sam rekel, da ni prišel soditi sveta, ampak rešiti vse, ki se želijo rešiti le po veri Vanj, od kod ste si potem vzeli pravico, da sodite svoje šibke brate in - komaj verjetno - jih za vedno obsodite na večni pekel!? – Glejte, to ste si prisvojili iz pohlepa po oblasti in neomejenega pohlepa po denarju! Zdaj pa tudi Gospod dela z vami, kar ste vi samovoljno storili svojim ubogim bratom. Kajti mera, ki ste jo uporabili, vam bo odmerjena. Ali to razumete?«
13. V največjem strahu in strašno trepetajoč reče glavni služabnik: »O, presveti apostol Peter! Ti Božja skala! Prosi Gospoda za nas uboge grešnike, da ne bomo vrženi v pekel, ampak za milijon let v vice. Vsi se zdaj zavedamo, da smo grozno grešili in čutimo najgloblje kesanje zaradi naše tako velike zemeljske slepote. Toda šele zdaj vemo, da smo telesno resnično mrtvi. Če bi to vedeli in se tega zavedali prej, bi se že ves čas našega bivanja na tem svetu, podvrgli najmočnejšemu kesanju in najstrožji pokori. Vendar nismo vedeli ničesar drugega kot to, da smo še vedno na Zemlji, zato smo do sedaj ostali isti zakrneli grešniki. Zdaj pa vidiš, da smo tukaj vsi polni najglobljega obžalovanja. Zato bodite le malo bolj milostni in usmiljeni do nas! Želimo storiti vse, kar hoče Gospod, le s peklom nam naj prizanese!«
14. Nato reče Peter: »Ja, ja, kesanje zaradi strahu pred kaznijo nima pred nami nobene vrednosti. Edino veljavno kesanje mora izhajati iz ljubezni do Boga in ne iz strahu pred peklom.
15. Tako je tudi s pokoro. Za nas ima kakšno vrednost samo svobodna pokora, ki izvira iz žive vere in resnične ljubezni do Boga in do vseh ljudi. Tista pokora, ki je storjena iz strahu pred peklom je popolnoma neuporabna in ničvredna, četudi bi bila veliko hujša od vseh strašnih, večnih peklenskih muk, ki jih boste, če bo Bog dal, kmalu izkusili.«
16. Te Petrove besed, ki nudijo le malo tolažbe, tako prestrašijo skorajšnje kandidate za pekel, da se vsi pogreznejo v tla in tam le stokajo besede: »O Je-zus, Maaaa-rri-ja in Jo-žef! – Usmiljenje! – Usmiljenje!«
17. Medtem, ko kot omamljeni ležijo na tleh, odstranim videz gorečega brezna in na njegovo mesto postavim velik kelih vina in sedem velikih hlebcev najboljšega kruha, s pisnim navodilom, naj se z njim brez razlikovanja okrepčajo in osvežijo ter nato za vedno zapustijo to cerkev, katere zemeljska veličina zgolj neverjetno povečuje ošabnost duhovnikov, ki v njej delujejo. Ko pa bodo na prostem, bo nekdo prišel do njih in jim povedal, kaj morajo storiti, da se rešijo pred peklensko kaznijo.
18. Ko je vse to naročeno, se odmaknemo od teh farjev, ki ležijo na tleh napol mrtvi od strahu in gremo ven na prosto. Tudi cerkovnik Johann seveda, kot brat, ki kar žari od Moje ljubezni in modrosti.«

233. POGLAVJE

PATRULJA VOJAKOV V POSMRTNEM ŽIVLJENJU. VEČ O USODI KATEDRALNE DUHOVŠČINE. O NARAVI DUHOV MODROSTI IN NJIHOVEM TEŽKEM SPREOBRNJENJU V LJUBEZEN.

1. Ko smo zunaj na tako imenovanem Štefanovem trgu, gre mimo nas skupina vojakov.
2. Robert pride k Meni in reče: »Dragi Oče, ta vojska je videti nekoliko čudno! Ali je iz prejšnjih časov ali iz sedanjosti? Zagotovo pa niso iz mojega časa na Zemlji. Takrat je bila uniforma popolnoma drugačna. Tudi se mi ne zdi iz starejših časov, ker sem s takratnimi dobro seznanjen iz številnih slik in risb. Mora biti iz sedanjosti, morda tako po volji mladega cesarja, ki zdaj drži žezlo v Avstriji.«
3. Rečem Jaz: »Ja, ja, tako je! V tem letu se jih je veliko vojaškega stanu odrešilo telesa zaradi epidemije tifusa, kolere in številnih drugih bolezni. Ker pa so nekoč

pripadali vojaškemu stanu, so mu ostali zvesti tudi potem, ko so odložili telesa in se tukaj pojavili kot vojaki. Sploh ne vedo, da so umrli. Vedo pa, da so prišli v bolnišnico bolni, in da so se bali smrti. Verjamejo, da so zaspali po dobrem zdravilu in se močno spotili, nato pa zjutraj vstali sveži in zdravi, kot da z njimi ni bilo nikoli nič narobe.
4. Ampak, kot Sem rekel, ne vedo niti zloga o tem, da so umrli. Dobro je tudi, da ne vedo, ker bi bilo zanje to védenje sodba. Uvajati jih je treba postopoma, povsem neopaženo in to šele potem, ko bodo tukaj (navidezno) odpuščeni, sprva le s pojavi, po katerih dobijo določene znake, zaradi katerih se jim svet, v katerem zdaj živijo, zdi vse bolj tuj. Zaradi tega se prestrašijo in v srcu postajajo vse bolj nemirni. Takrat doživljajo tudi najrazličnejše stiske in navidezne nevarnosti, nato pa iščejo zaščito in pomoč ter se pogosto poskušajo rešiti pred navideznim preganjanjem. Vendar ne najdejo pravega zatočišča in so se pogosto prisiljeni predati svojim preganjalcem. Včasih pa se izgubijo v neskončnih puščavah, v katerih komaj najdejo konec, in če že pridejo do nekega konca, je ta običajno še veliko hujši kot puščava. – Skratka, vse te duše, ki so še vedno povsem v svojem naravnem stanju, morajo še vedno prestati nekakšno formalno smrt, dokler njihov duh v njih ne postane svoboden.
5. Tako ste zdaj videli tudi pri teh duhovnikih; strah pred gorečimi vrati pekla jih je skoraj usmrtil. Čez nekaj časa se bodo spet prebudili in bodo še vedno v cerkvi, toda kar se je zgodilo, se jim bo zdelo kot žive, grozne sanje. Tam bodo našli vino in kruh, in ker bodo zelo lačni in žejni (kar je vedno tako, ko duh v duši postane svobodnejši in bolj prebujen), bodo tudi pohlepno posegli po njem in ga zaužili. Pisanje, ki je postavljeno ob kruhu, jim bo dalo navodila, kako pobegniti iz pekla, pred katerim imajo grozen strah, saj si pekel, predstavljajo zelo živo, tako kot so si ga predstavljali na Zemlji (verujoči ali neverujoči), ker tudi če nekateri v svojem zemeljskem življenju niso verjeli v pekel, jim je podoba pekla še vedno ostala. Zdaj so videli zevajoče čeljusti in strašne plamene in tako zaznali svojo resnično zlobno podobo. S tem je njihova nevera v pekel spet postala popolna vera. Zato po branju pisnega navodila ne bodo niti sekundo ostali v cerkvi, ampak bodo naglo odšli na prosto.
6. Ko bodo zunaj cerkve, mesta ne bodo več videli, ampak samo odprto, svobodno deželo. Tam bodo tu in tam srečali določene popotnike, ti pa jih bodo v Mojem Imenu vodili naprej do njihovega cilja. Zanje nam ni treba nič več posebno skrbeti. Čez približno trideset let bodo povsem primerni za nižja nebesa modrosti. A višje se skoraj nikoli ne bodo dvignili, ker je njihov organ ljubezni (ki ga nikoli niso urili in krepili) preveč nerazvit in šibak. Po drugi strani pa je organ daljnosežne modrosti veliko preobsežen in ga zato nikoli ne more premagati izjemno šibka ljubezen. In tako se pri takšnih ljudeh zaradi prevelikega razmerja med ljubeznijo in modrostjo nikoli ne more vzpostaviti takšen odnos, ki je potreben za vzpon v višja nebesa.
7. Vsekakor ni absolutno nemogoče, da celo duhovi iz najnižjih nebes modrosti pridejo v višja nebesa. Vendar je to vedno zelo težko, saj se modrost vedno bolje znajde v kontemplaciji, kot v resničnem delovanju. – Modrec je zadovoljen le takrat, ko lahko svoja globoka spoznanja predstavi drugim, medtem ko dejanski duh ljubezni želi delovati le v skladu z dobrim in resničnim. – Čisti modrostnik je v nekem smislu to, kar je občinstvo v gledališču. Posluša komedijo in z ostrim, poznavalskim očesom opazuje vse, kar se dogaja na odru. Po njegovem mnenju tudi običajno vse razume bolje kot komik, ki igra na odru. Toda samo enkrat ga postavite na oder in težko bo predstavljal tako imenovanega statista. Ker pa je opazovanje, premišljevanje in sklepanje veliko lažje kot delovanje, je duhovom nižjih nebes zelo težko preiti v višja nebesa, saj imajo raje večinoma nedejavno udobje, kot pa najlepše in najboljše delovanje. Takšne duhove lahko k dejanju spodbudi le določena monotonost pojavov, ki so jim

predstavljeni, pa tudi zabavni stimulativni primeri dejanj. Ko enkrat začnejo delovati, se stvari zares premaknejo naprej, čeprav na začetku strašno šepajo.
8. In tako, dragi Moj Robert, bo tudi s temi farji – če bo šlo vse dobro, kot pravijo. Še vedno pa bo preteklo kar nekaj časa, preden bodo dosegli najnižja nebesa modrosti.
9. S to vojaško skupino pa nam bo nasprotno veliko lažje. Zdaj so se ustavili pred nami, ker smo pritegnili njihovo pozornost. Tukaj opravljajo nekakšno patruljo in so se zdaj odločili, da nas vprašajo, kaj tukaj počnemo, ker se jim zdi naša družba številčno nekoliko prevelika, zbrana na enem kraju trga, še posebej v mestu, ki je žal še vedno oblegano. Ob tej priložnosti jim bomo čimprej najbolj resnicoljubno povedali, kdo smo in kaj si tukaj dejansko želimo in jih takoj povabili, da nam sledijo v kraljestvo življenja. – Zdaj pa, dragi Moj Robert, si spet ti na vrsti. Ti moraš tukaj spregovoriti za vse nas! Zato se zberi!«

234. POGLAVJE

NOVA ROBERTOVA NALOGA. GOSPOD O VOJAŠKEM POKLICU.

1. Reče Robert: »O Gospod! Kot vidim vnaprej, se mi to ne bo najbolje izšlo, saj nikoli nisem bil ljubitelj vojaškega stanu. In kjerkoli sem videl vojaka, je moje srce obsedla zelo nenavadna jeza, ki je nisem mogel premagati niti z najboljšo voljo na svetu. Še vedno čutim isto jezo, čeprav se po Tvoji milosti lahko štejem med vsaj napol popolne. Če naj zdaj spreobrnem te vojake, bi moral od njih pridobiti nekakšno ljubezen; toda bolj ko se posvetujem s svojim srcem, bolj se mi zdi to popolnoma nemogoče. Kajti takšni ljudje niso nič drugega kot čisti stroji, ki se premikajo po določenem ukazu kot dresirane živali. Storijo, kar jim je ukazano, ne da bi se sploh vprašali, ali je bilo to prav ali ne!
2. Predpostavimo obsedno stanje! Vsak stražar ima ukaz, da takoj ustreli vsakogar, brez izjeme, ki se trikrat ne odzove na njegov klic. Vzemimo pa primer, ki je zelo možen in se je dejansko že večkrat zgodil, da se nekdo, ki je gluhonem, nevede približa posebej občutljivemu stražarskemu mestu. Stražar ga po predpisu trikrat pokliče; poklicani pa mu seveda ne more odgovoriti, ker ga ne sliši. Kaj se zgodi potem? Stražar nameri in brez nadaljnjega odlašanja ustreli gluhonemega. Vprašanje: 'Kako naj se gleda na takšno dejanje? Kakšno srce je potrebno, da lahko po usmrtitvi ubogega brata še naprej opravlja svojo mehansko dolžnost, kot da se ni nič zgodilo?!' Dobro vem, da je vojak prisiljen tako ravnati; vendar zame to ni opravičilo, ker je slabo, da se ljudje uporabljajo kot psi in prav tako je slabo, da se ljudje pustijo uporabiti kot naščuvani psi ali divji volkovi. Žalostno je, da milijoni hodijo po tej isti poti in doslej še ni prišlo do nobene spremembe, ne na eni, ne na drugi strani.
3. Torej vidiš, da ne morem postati prijatelj vojaškega stanu, in da bi se s to skupino pred nami zagotovo zelo slabo pogajal na poučen način. Zato Te prosim, o Gospod, zaupaj to nalogo nekomu, ki je bolj primeren; kajti vse moje srce se najmočneje upira, še posebno tukaj v tem mestu, kjer sem, kot moraš predobro vedeti, moral spoznati vojaški poklic s preveč bedne in sramotne strani. Vsekakor sem odpustil vsem tistim, ki so položili roko name, vendar nikoli ne morem postati prijatelj vojaškega stanu.«
4. Rečem Jaz: »Prav zato, ker ti je ta poklic še vedno trn v očeh, to nalogo zaupam tebi. Povem ti, dragi Moj sin, ne bi mogel zares vstopiti v Moje Kraljestvo, če si ne odstraniš tega trna iz svojega očesa. – V Mojem Kraljestvu ne vlada nič drugega kot najčistejša ljubezen, ki mora biti popolnoma osvobojena vsega, kar ima najmanjši

videz kakršnekoli nepomirljivosti! Najprej moraš svetu vrniti vse, kar mu pripada, do zadnjega beliča, preden lahko postaneš v celoti državljan Mojega Kraljestva!
5. Proč torej z vsem, kar vsebuje le najmanjši kanček nekakšne nepomirljivosti! V vsakem trenutku moraš biti sposoben za milijone bitij iz vsega srca razširiti svoje roke! Tvoj bratski poljub mora veljati za vsa bitja v celotnem Stvarstvu, ne glede na to, ali so ti všeč ali ne! Najsi bo prijatelj ali sovražnik, to ti mora biti popolnoma vseeno. Kajti, kako bi kmalu izgledala svetovna vlada, če bi v Mojem najčistejšem Kraljestvu ljubezni obstajali določeni dvomljivi pomisleki?!
6. Na Zemlji si lahko pogosto videl, kako pustim, da Moje Sonce sije na dobre in zlobne brez najmanjše razlike, in kako Sem izlival dež na polja Svojih zaničevalcev, prav tako kot na polja Svojih najbolj gorečih občudovalcev in častilcev. Toda zakaj Sem tako delal, ko bi lahko storil drugače? Ker Sem Jaz Sam najčistejša Ljubezen in v Meni se maščevanje nikoli večno ne more uveljaviti, niti celo najmanjši videz kakršnekoli nepomirljivosti! Moja najgloblja želja in volja je neomajno usmerjena v to, da bi bila vsa bitja čim bolj svobodna in blagoslovljena, tudi če bi se to, če bi bilo mogoče, zgodilo na račun Moje lastne blaženosti (kot se je včasih zgodilo in se še vedno dogaja)!
7. Že kar nekaj časa Sem s teboj in ne moreš reči, da Sem se pogostokrat umaknil od tebe. Meni, kot najbolj popolnemu prvobitnemu bitju zagotovo ni tako blaženo prebivati med nepopolnimi bitji, ki Me prepogosto sploh ne spoznajo in Me nočejo prepoznati, ter jih voditi z vso potrpežljivostjo in najbolj blago nežnostjo, kot takrat, ko Sem med Svojimi najpopolnejšimi sinovi in brati v Svojem Kraljestvu najčistejše ljubezni in najsvetlejše Svetlobe, ki sije iz središča Mojega srca. Vendar to kljub temu počnem, ker Mi to nalaga Moja lastna, najčistejša Ljubezen kot dolžnost. Zato moraš tudi ti marsikaj prenesti in si vedno prizadevati, da bi Mi v vsem postal popolnoma podoben.
8. Glej, vojak je sam po sebi ogenj, ki pustoši, uničuje in ubija; toda če v veliki ljudski državi ne bi bilo vojakov, kje bi bila varnost premoženja, življenja in vzdrževanje zakonskega reda. Glej, kar je sicer v pretirani meri lahko nevarno za življenje, mora predvsem tudi ohranjati življenja! Zato vojaški poklic nikakor ni tako slab, kot ti misliš; ampak je nasprotno za vsako ljudsko državo le zelo koristen in nepogrešljiv, in zato nanj ne smeš več gledati s sovražnimi očmi, temveč z očmi čiste ljubezni, resnične pravičnosti in reda ter si misliti: 'Tudi vojak je moj brat! To, da je instrument zakona me ne sme skrbeti, ker mora obstajati, da lahko pod zakoni nastane resnična in trajna svoboda.'
9. Ali ni vsako nebesno telo nujno stroj pod zakonom, da bi lahko svobodna bitja nemoteno dozorela v resnično življenje na njem?! Toda kaj bi se zgodilo z ljudmi, če nebesna telesa ne bi bila stroji podvrženi zakonom?! Predstavljaj si prosto plavajočo Zemljo, s polno svobodne, neomejene volje? – Kako bi ravnala s svojimi parazitskimi prebivalci, če bi ji postali preveč nadležni?! – Torej, prijatelj! Razmisli o vsem tem in zagotovo se boš bolj nagibal k vojaškemu stanu, kot do zdaj in boš tudi lažje prevzel nalogo, ki ti je bila zaupana, saj je nujno potrebna za tvojo popolno izpopolnitev, brez katere ne bi mogel vstopiti v Moje Kraljestvo. Kajti glej, prav v tem je temeljni razlog, zakaj si moral iti z Menoj še enkrat na Dunaj. Zberi se in se loti dela; povem ti, da ti bo šlo bolje, kot si misliš, kajti stroje pod zakonom je vedno lažje voditi, kot tiste, ki dajejo zakone.«

235. POGLAVJE

ROBERTOV GOVOR SKUPINI VOJAKOV, KATERIM SKUŠA RAZJASNITI DUHOVNO KRALJESTVO.

1. Robert, nekoliko prizadet ob tem Mojem opominu, se Mi sicer zanj goreče zahvali, vendar še vedno nima poguma, da bi se pogovarjal z vojaki, ki stojijo pred nami, dokler mu za to ne bi dali nek razlog. Vojaki pa to opazijo, saj so slišali Moje besede, ki so jim bile všeč, zato molčijo in čakajo, da jih Robert nagovori. In tako zdaj Robert gleda vojake, vojaki pa Roberta, tako da nobena stran noče začeti pogovora.
2. Čez nekaj časa stopi naprej lepa Helena, ki je vedno polna najgloblje ljubezni do Mene, in reče Robertu: »Ampak, dragi Robert! Ali si strahopetec ali nisi?! Kako lahko le eno sekundo odlašaš z izpolnitvijo Gospodove volje?! Glej, če bi meni Gospod dal takšno nalogo, bi jo že zdavnaj končala. Ti pa iščeš številne prazne izgovore, čeprav veš, da se Gospod nikoli ne pogaja, saj Njegova najnežnejša Beseda vedno izhaja iz Njegovega najbolj ljubečega in modrega Reda in se mora izpolniti, kajti brez te izpolnitve je nemogoče razmišljati o odrešenju, kot ti je najbolj dobrotljivi Gospod in Oče pravkar preveč jasno prikazal! – Če pa to slišiš iz ust Samega Boga, zakaj potem oklevaš z izpolnitvijo Najsvetejše Volje?! Zgani se, da bodo ti ugledni vojaki opazili, da je v tebi življenje! Sicer bi bilo zame resnično nadležno imeti takšnega moškega! Ob takšnih priložnostih se spomni na najpogumnejšega Cada. Takrat si že dobro opravil nalogo zaščitniškega duha, zdaj pa trepetaš pred to četo komaj stotih mož! Oh, to zagotovo sploh ne krasi velikega imena Robert Blum!«
3. Ko četa vojakov sliši priimek Blum, se nam približajo in zelo resno vprašajo, rekoč: »Kateri Blum je to? Saj ni veliki državni zločinec, ki ga je princ general von Windischgratz dal ustreliti?«
4. To vprašanje podžge Roberta, da takoj pogumno stopi pred četo in z zelo glasnim glasom reče: »Ja, isti Blum stoji pred vami, vendar ni več smrten, ampak večno nesmrten! Vendar Robert Blum ni bil nikoli državni zločinec. Gospod, vsa Saška in vsa boljša Nemčija mi pričajo o tem! Toda general, ki me je v svojem velikem napuhu dal ustreliti tukaj na Dunaju, je verjetno kmalu zatem postal pravi državni zločinec. Le njegovo staro visoko plemstvo in nekaj domoljubnih dejanj ga je rešilo zapora. Tisoči tukaj na Dunaju mi lahko pričajo, da sem na koncu, ko je bil Dunaj že skoraj izgubljen, vsem odsvetoval nadaljnji upor proti preveč očitni premoči; toda zaradi tega sem veljal za strahopetca, zato sem spet prijel za meč in rekel: 'Potem pa naj gre z menoj, kdor se ne boji gotove smrti!' Ali je to pri vas zločin proti državi? Govorite in ne mislite, da je bil Robert Blum strahopetec!«
5. Po tem Blumovem ostrem govoru pristopi do njega oficir in reče: 'Prijatelj, okoli leta 1848 se je širila govorica, da te niso ustrelili, ampak da te je princ na skrivaj osvobodil, in da je bil ustreljen drug zločinec v tvojih oblačilih pod imenom Blum. Potem pa so te po strogem ukazu, v tujih oblačilih in pod tujim imenom, hkrati obritega in postriženega, preko Berlina in Hamburga za vedno prepeljali v Ameriko. Tvoj ponovni pojav v tem mestu mi daje razlog za sum, da je v tem mitu nekaj resnice. Povej mi natančno, zvesto in resnično, kako je tvoje vidno ponovno nezmotljivo pojavljanje v tem mestu povezano z mitom, ki ti je bil zdaj razkrit! Ampak povej mi čisto resnico, sicer - !«
6. Reče Robert: »Prijatelj, ta mit ni nič drugega kot prazno klepetanje brezdelnih stark, zlasti na Saškem in v Prusiji! Ustreljen sem bil, kot na tisoče drugih, pred mnogimi gledalci, ki so me zelo dobro poznali, o čemer upam, da po vsej Evropi in Ameriki ni več dvoma. Toda to, kar ti zdaj vidiš pred seboj, ni več zemeljsko meso in kri ampak je večno živi duh Roberta Bluma, ki ga je Bog Gospod poklical sem, kot si moral že

sam slišati, da vam pojasnim, da ste tudi vi to, kar sem zdaj jaz – namreč nesmrtni duhovi v velikem kraljestvu večnosti!
7. Jaz sam, potem ko so mi na silo odvzeli fizično življenje, dolgo nisem mogel dojeti, ali sem res umrl ali ne. Dolgo me je obdajala gosta tema, ki se je še vedno z grozo spominjam. Le Božja dobrota in usmiljenje sta me popeljali iz tiste noči v Sveto svetlobo vsega življenja. In šele v tej svetlobi sem se zavedel, kako sem resnično in zagotovo umrl.
8. Isti Gospod in Bog je od tistega časa skoraj nenehno ob meni. Več tisoč duhov ločenih od Zemlje, je ob tej priložnosti doseglo največjo svobodo večnega življenja. Mnogi že naseljujejo najbolj svobodne predele Božjih nebes, a le malo jih je prišlo sem v nenehni Božji navzočnosti, pred popolnim vstopom v najsvobodnejša nebesa, da bi vsem dobrim ljudem prinesla odrešenje.
9. Nemajhna družba, ki jo vidite tukaj so vsi odrešeni tega mesta, v katerem so nekateri, še vedno oživljeni od zemeljske utvare, tukaj preživeli že nekaj sto bednih in žalostnih let. Po vserazsvetljujoči moči Božje besede so se zavedli svoje utvare, prepoznali resnično svetlobo življenja in nato prostovoljno, po lastnem prepričanju, sledili Njemu, ki je edini Gospod vsega življenja in večnosti.
10. Vi storite enako! Kajti na Zemlji, na kateri mislite, da še vedno živite, za vas, verjemite, večno ne bo odrešenja! Zagotovo vam ne bi povedal, če ne bi bilo tako. Odložite orožje! Nikoli več ga ne boste potrebovali! Kajti v vsej večni prihodnosti bo samo Gospodovo Ime vaše najmočnejše orožje. – Bratje, pomislite za trenutek in mi sledite! Prikazal sem vam popolno resnico.«

236. POGLAVJE

ODGOVOR NEJEVERNEGA OFICIRJA. HELENA SE VMEŠA PO LERCHENFELDERSKO.

1. Reče oficir: »Ti si dober človek, ampak tudi bedak! Rekel si, da smo že zdavnaj umrli in zdaj samo tavamo naokoli kot duhovi. Toda glej, glej! Tam stoji veličastna katedrala Sv. Štefana, z visokim gotskim stolpom, katerega krasijo številni okraski, ne manjka pa niti lastovičje gnezdo. Povsod so hiše, znane iz starih časov! – Vse to bi potem moralo imeti tudi dušo in duha ter biti mrtvo in ne obstajati več na svetu, da bi lahko še naprej večno obstajalo tukaj – v tvojem duhovnem svetu! – Glej, ne imej nas za tako neumne in ne pričakuj, da se bomo pretvarjali, kot da ti verjamemo.
2. Navdušuješ se nad Bogom, Ki da je tukaj med vami in tu na Dunaju osvobaja starodavne pregnane duhove iz njihove noči, da bi jih nato popeljal v nebesa. Toda takšne burleskne izjave sodijo v sedmo nadstropje prve norišnice!
3. Bog, neskončno bitje, ki Ga nobeno končno bitje ne more nikoli razumeti, je najbolj sveta elementarna sila, ki prežema celotno neskončnost, ki naj bi bila tukaj v zelo omejeni človeški obliki in poleg tega še v smrtni ovojnici?! – Moj prijatelj, verjeti kaj takega bi bilo še vedno veliko več kot romanje v Mariazell po kakršnokoli milost. Če si zares slavni Blum, nisi bil človek pristnega rimskokatoliškega vraževerja, ker si bil nemški katoličan. Kako je mogoče, da si potem, najbrž v Ameriki ali Angliji, postal tak Zelot?! – Haha, to je resnično noro! Verjeti v kaj takega!
4. Glej prijatelj, zdaj bi lahko aretiral tebe in tvojega dragega Gospoda Boga, ampak se bom tega vzdržal, ker s svojim idejami nisi več za nikogar nevaren. Tudi tvoj dragi Gospod Bog se zdi čisto nedolžno jagnje, tako kot ostala družba, ki je povsem zrela za romanje v Mariazell! Najboljša stvar, ne na tebi, ampak pri tebi, je tvoja lepa ženska.

Zaradi takšne bi na koncu celo sam romal v Mariazell. Povej mi, od kje je? Ali je Angležinja, ali kaj drugega?«
5. Reče Helena: »Ime mi je Helena in rojena sem v Zgornjem Lerchenfeldu, če te to zanima!«
Reče oficir: »O križ, bombe in vse granate! Svete strele in vsi elementi na vodi in kopnem! Torej Čerkezinja iz Lerchenfelda! O prekleta zgodba! Toda kako naj bi bila zdaj njegova žena, saj ima, kolikor vem, že ženo in več otrok z njo na Saškem?«
6. Helena reče v pristni dunajščini: »No, ali ne veste tega, pametni oficir, da dokler si na Zemlji imaš vsekakor veljavno ženo in po pravici ne bi smel imeti druge, razumete?! Toda, ko enkrat umreš in po Božji milosti in usmiljenju prideš v nebesa, dobiš takoj drugo ženo, toda z Zemlje, kajti tam zgoraj v nebesih ne odraste nobeno dekle, če se ni najprej rodila na Zemlji. Samo glej, da kmalu prideš v nebesa, potem se morda tudi zate najde res lepa ženska! Ampak najprej moraš nadvse ljubiti našega najljubšega Gospoda, sicer ni nič, moj dragi gospod oficir!«
7. Reče oficir: »Sramota za tako lepega otroka, da govori tako prostaški jezik! To je grozno narečje plemenitega nemškega jezika! – Povej mi, prava lerchenfelderka, ali v nebesih vse ženske govorijo tako kot ti? Če bi bilo tako, bi raje ostal v izobraženih krogih na Zemlji.
8. Reče Helena: »No, prosim Vas, ali mislite, da govorite prefinjeno nemščino? Glejte, vsak jezik je lep in dober, če le prihaja iz poštenega srca in ust! Jezik je lahko prefinjen, a če izvira iz malopridnega srca, kakšno vrednost ima potem?! Kaj Vam je ljubše, da bi jaz govorila pravilno visoko nemščino, potem pa bi vas tudi blatila v visoki nemščini – ali če bi govorila v običajnem zgornje lerchenfelderskem narečju in o Vas mislila skrajno pošteno. Glejte, takšna pravilna visoka nemščina, zlasti tukaj na Dunaju, je navadno pretvarjanje. Nekdo govori visoko nemščino, ker želi, da bi ljudje mislili, da je učenjak, v bistvu je pa osel. Povejte mi, ali ni to čista prevara, ko hočeš prepričati ljudi, da mislijo o tebi več, kot si v resnici? – Drugi govori visoko nemščino, da bi osvojil nežnejši spol, vendar običajno z najbolj umazanimi nameni, kot sem že prepogosto doživela. Povejte, ali ni to spet prav grozna prevara?! Tretji je samo trgovski pomočnik v trgovini z blagom; ko pridejo res elegantna in lepa dekleta in dame, da bi kaj kupile, začne nakladati v čisti visoki nemščini in hvali svoje blago v pristni saksonščini ali celo pruščini, da bi dekleta in dame pridobil za svoje blago, ali pa morda še za kaj drugega. Povejte mi, ali ni takšno govorjenje že zopet prava visoko nemška prevara?! – Tako je tudi v uradih in pisarnah. Tisti uradniki, ki govorijo takšno visoko nemščino, so običajno najbolj nesramni, najbolj arogantni in najbolj neumni hkrati, s svojim visokim govorjenjem pa hočejo le prikriti svoje napake. Povejte, ali ni to že spet prava prevara? – In temu pravite kultiviran jezik, ki ga ljudje uporabljajo, da druge prav pošteno prevarajo. Zdaj pa kmalu nehajte, sicer mi bo postalo slabo!«
9. Reče oficir: »Ne, ne, moj dragi otrok, tako pa tudi jaz ne mislim. Glej, mislim samo, da je treba v dobrem, kulturnem svetu, govoriti vsaj tako, kot se piše. Ne pa na tako provincialen način, ki mora zveneti kultiviranemu ušesu prav tako neprijetno, kot slaba in popolnoma plehka glasba. Vidiš, ti si tako lep otrok, da v vsem svojem življenju še nisem videl lepšega bitja, kar zagotovo veliko pomeni, saj sem videl veliko tovrstnih, skoraj po vsej Evropi. Če bi imela bolj kultiviran jezik, bi bila prava boginja. Ko pa govoriš, tvoje besede prekrijejo božansko lepoto, kot bi z vzvišene poezije prešla na najbolj običajno prozo. Glej, prej si se izdajala za nebeško prebivalko, česar po tvojem videzu nikakor ne zanikam, kajti ta je dovolj lep, da bi pritegnil pozornost celo v najlepših nebesih in dovolj lep, da bi zasijal tudi v zlatih vrtovih Hesperid. Ko pa nato začneš s svojim prostaškim govorjenjem, potem pade zelo lirično-poetična duša, kot je moja, s sedmih nebes nazaj v najbolj umazano zemeljsko blato. Če torej res hočeš

biti nebeško bitje, moraš biti resnično nebeška tudi po govoru, sicer ti nihče ne bo nikoli verjel, da si prebivalka etra človeško-lirične domišljije.«
10. Reče Helena: »Prosim Vas, ne govorite tako pompozno in neumno; kmalu bom že posvetila temu Vašemu hvaljenju. Mislite, da sem jaz ena od tistih, ki se pusti premamiti s komplimenti? Če tako mislite Vam takoj povem, da naš dragi Gospod Bog gleda skozi okno in pravi, da iz tega ne bo nič! – Ali razumete? Na Simringer Heidu jih je dovolj, ki se pustijo ujeti, ampak v Zgornjem Lerchenfeldu moraš govoriti drugače, če hočeš kje ujeti kakšno gosko! – Mislite, da ne poznam Vaših želja? Všeč Vam je samo moj obraz, kaj pa moje srce? Vsekakor vas moti, da ne govorim tako kot kakšna uglajena mestna gospodična, ampak tako je za naju v redu, ker se od Vas na ta način lahko oddaljim. – Raje se pogovorite z mojim možem! On govori visoko nemščino bolje od mene. Toda verjeti morate, kar vam bo povedal, sicer še dolgo ne boste videli nebes!«
11. Oficir si pokrije ušesa in reče: »Hvala Bogu, da je nehala govoriti! S tem svojim prostaškim govorjenjem spravlja kultiviranega človeka v obup! O Bog, o Bog! Človek! Robert! Prijatelj! Brat! Ali si gluh? Kaj pravijo tvoja ušesa na takšno estetiko? Ti visoko kultivirani Saksonec, ti dvorjan! Ali si lahko blažen ob njej? Bog naj ti da največjo potrpežljivost za to! Takšna žena bi me v nekaj urah spravila v obup! In ta govorica! Dlje kot govori, bolj je prostaška! Resnično, če bi to sicer nadnaravno lepo bitje bilo popolnima nemo in govorilo le z znaki in kretnjami, bi bila veliko bolj zanimiva. Poslušaj, zagotovo je pred menoj varna. Ne smeš se bati, da bi jo kdaj nagovoril v kakršnokoli nezvestobo, ker je preveč neumna!«
12. Reče Robert: »Oh, zelo se motiš! Preveč je pretkana in pametna, poguma pa ima toliko kot deset huzarskih polkov! Ne govori vedno tako, ampak samo takrat, ko hoče. Oh, tudi s tabo bi se znala lepo pogovarjati, če bi se ji zdelo, da je to pravi kraj. Toda potem, če jo nekaj spravi v zadrego, spet postane popolna Lerchenfelderka. Ti se samo podredi temu, kar sem ti povedal! Pojdi in se pogovori z Bogom, Samim Gospodom Jezusom Kristusom! Prepričaj se o vsem! Šele potem govori in ravnaj po svojem prepričanju.«
13. Oficir reče: »Veš, vse to se sliši zelo neumno in skrivnostno! – Ampak vseeno me vodi tja, da se o vsem prepričam. Če je tako kot si mi povedal, boš v meni našel najbolj navdušenega udeleženca. Nasprotno pa boš našel nekoga, ki zna in bo poskrbel tudi za norce.«

237. POGLAVJE

OFICIR PRI GOSPODU.
OČE SE RAZODENE TISTEMU, KI GA LJUBI.

1. Robert pripelje oficirja k Meni in reče: »Ta je Tisti, o katerem pričajo velike stvaritve, vsi preroki in Njegova lastna Sveta Beseda – Beseda vseh besed, velika Očetova Beseda, o največji, najčistejši Ljubezni!«
2. Oficir reče: »Aha, torej ta naj bi bil tisti?! Ja, ja, ta je tisti, ki je prej zelo pohvalno branil vojaški stan, ko si ga ti napadel! Ah, ta človek mi je zelo všeč, čeprav mu za to ni treba biti Bog! Glej, Robert, ko pravičnost, pravilna presoja vsakega stanja in vsake situacije, pravilno razmišljanje, ljubezen do reda in pravice ter prave ljubezni do bližnjega izvira iz človekovih prsi, kot iz bogatega studenca z vedno enako nezmanjšano močjo in polnostjo v besedah in dejanjih, potem je, četudi ni Sam Bog, zagotovo napolnjen z močnim duhom od Boga in si zato zasluži najvišje spoštovanje in ljubezen vsakega pravičnega in pošteno mislečega človeka. In takšno spoštovanje

izkazujem tudi temu človeku, v katerem sem poprej na svoje veliko veselje odkril takšne lastnosti z vso močjo mojega življenja!
3. Hej, vojaki, pozor! Postavite se pred tega moža! Res je, da nima zlatega portepeja na ročaju meča, toda zato ima desetkratnega v srcu. In takšen mož si zasluži naš trikraten grenadirski pozdrav, kajti takšni možje so v današnjem času postali redki. – Pridi k mojim grobim vojaškim prsim, ti vrli častni mož! Prsa bojevnika so resnično groba na dotik; so pravi stroj zakona, toda za strojem pogosto bije zelo toplo srce za Boga, cesarja, domovino, zakon in red. In k takšnemu srcu v mojih prsih naj pritisnem tudi tebe, ti najplemenitejši med najplemenitejšimi!«
4. Tedaj me objame, poljubi in nato reče: »O ti redka sveta radost! Resnično, veliko je lepega na širni Božji Zemlji in veliko tega, kar marsikatero srce pogosto napolni z veseljem, toda največičastnejši od vsega je prvi topel prijateljski poljub med dvema poštenima možema! Zato te, kolikor je le mogoče, zelo lepo pozdravljam, kajti tvoje prejšnje besede Robertu so mi te pokazale kot moža, ki ima glavo in srce na pravem mestu. – Hej! Vojaki, še enkrat – trikraten grenadirski pozdrav!«
5. Ob tej nekoliko hrupni priložnosti, je več ljudi obeh spolov iz hiš privabila radovednost, da bi videli, kaj se dogaja. Ko nas najrazličnejši gledalci skoraj obkrožijo, hoče oficir vojakom ukazati, naj radovedno množico razženejo. – Jaz pa mu rečem: »Prijatelj, ne delaj tega! Tudi ti brezdelneži in pohajkovalci morajo videti, kako izgleda odrešenje sveta! To so napol mrtva bitja, ki nikomur ne koristijo, niti ne škodijo. Pustimo jih torej, naj zijajo!«
6. Oficir upošteva Moj nasvet in Mi reče: »Moj najčudovitejši prijatelj! Zelo mi je žal, da te moram zapustiti. Ampak ti veš, da je čas vojščaka izračunan do minute, zato moram s svojo četo nadaljevati pohod proti kraju našega vojaškega cilja. Zato nasvidenje! In meni bo v največje veselje, če se kmalu spet kje srečava!« –
Tedaj Me oficir še enkrat objame, poljubi z očmi, mokrimi od solz, nato pa hoče z vidno težkim srcem oditi.
7. Jaz pa mu rečem z razširjenimi rokami: »Sin Moj, ostani tukaj! Kajti nisi zaman čutil do Mene takšno ljubezen, ki te je pritegnila k Mojim prsim. – Jaz Sem tvoj pravi Oče od večnosti! Preveza, ki je preprečevala tvojim očem, da bi me takoj prepoznale, naj ti bo za vedno odstranjena! In zdaj se Oče veseli, da lahko tako dragega sina pritisne na Svoje prsi! Sin mora biti svoboden, sicer ne more prenesti Očetove vsemogočnosti! Ti pa si zdaj postal svoboden, zato pridi k dolgo pričakovanim prsim svojega večnega, vsemogočnega, edinega pravega Očeta!«
8. Tedaj Me oficir prepozna, zavpije od največjega veselja in pade na tla pred Menoj ter reče: »O Ti moj veliki Bog! Jaz sem grešnik, kako smem zdaj priti k Tvojim najsvetejšim prsim?!«
9. Jaz pa mu rečem: »Vstani, sin Moj in pridi! Če te imenujem 'sin', potem si brez greha. Kajti kdor ima v srcu takšno ljubezen kot ti, nima več greha! In tudi če je imel grehov, kolikor je peska v morju in trave na zemlji, so mu vsi odpuščeni, ker ima ljubezen v svojem srcu!«
10. Po teh besedah se oficir dvigne, Me pogleda kot bi bil pijan in z velikim navdušenjem reče: »To so iste svete prsi, ki sem jih prej, ko sem bil slep, dvakrat nevreden objel. Zakaj bi se jih zdaj bal, ko sem jih prepoznal?! O Ti, moj Najsvetejši Oče! Ti Si resnično moj dragi, dobri, Najsvetejši Oče!«
Tedaj zopet pade na Moje prsi in reče: »O kakšna sreča, kakšna blaženost, da sem našel pravega Očeta! O Očetova ljubezen, ti najsvetejša, največja Beseda! Kaj skrivaš v Svojih večno nedoumljivih, svetih globinah!« -
Potem joče od ljubezni do Očeta; toda Jaz ga krepim, da lahko prenese Mojo ljubezen.

11. Čez nekaj časa me oficir spet izpusti in reče s solzami v očeh: »O dragi Oče! Ti sveta, večna dobrota! Glej, zdaj sem resnično blagoslovljen, kot je lahko kdajkoli, katerokoli bitje. Toda milostno poglej na mojo resnično pogumno četo! Sprejmi tudi njih! Ne oziraj se na njihove napake! Bodi milosten in usmiljen do njih, kakor Si do mene!«
12. Rečem Jaz: »Moj najljubši sin! S svojo prošnjo si že malo prepozen, kajti Jaz Sem jih že vse sprejel! Ti boš v Mojem Kraljestvu njihov vodnik in učitelj, in imel boš večno veselje s svojimi brati po orožju. V sebi imajo veliko zakladov, ki jih boš spoznal šele, ko jih boš dvignil na višjo raven. Povem ti, da eden že vsebuje več, kot vse, kar je tvoje zemeljsko oko kdaj videlo v Mojih stvaritvah!«
13. Toda oficir opazi tudi množico, kako ganjeno gleda prizor med sinom in najdenim očetom, saj množica misli, da je oficir našel svojega naravnega očeta, ki ga že dolgo ni videl.
Oficir Mi nato reče: »Oče, poglej! Zdi se, da napol mrtvi želijo postati bolj živi. Kako bi bilo, če bi tudi njim dovolili, da ostanejo pri nas? Iz vsega srca se mi smilijo. Najrajši bi vse takoj vzel k sebi. Če je med njimi kakšna garjava ovca, jo je najbrž mogoče očistiti s pravičnimi sredstvi.«
14. Rečem Jaz: »Moj najdražji sin! Tudi to se je že zgodilo in tudi te boš imel pod svojo oblastjo in boš njihov vodja in učitelj! Zato ti jih tudi nisem pustil pregnati. Pojdi in jim povej, kaj si zdaj videl in doživel! In oni ti bodo sledili.«

238. POGLAVJE

OFICIR KOT GLASNIK ODREŠENJA ZA NAPOL MRTVE, RAZBLINI NJIHOVE DVOME IN JIH VODI H GOSPODU.

1. Oficir se pred Menoj in vsemi drugimi globoko prikloni, gre med množico in jim na zelo močan in energičen način oznani njihovo odrešenje, tako da vsi zapadejo v nekakšno omotico, ženske pa začnejo ihteti in jokati. Kajti nekateri, ki so šibki, verjamejo, da je zdaj očitno prišel sodni dan, ko so prebujeni in bodo sojeni.
2. Toda oficir jih odločno okara, rekoč: »O ve neumne tercijalke! Kako vam pade na pamet takšna neumnost?! Ali mislite, da mora biti sodni dan prav takšen, kot so vam ga opisali farji? Za vse nas je tukaj res poslednji dan, saj smo do sedaj živeli v najtemnejši noči. In Sam Bog Gospod nas na ta dan obudil – sicer bi ostali v večni noči posvetnih zmot. In glejte, to je pravi sodni dan, na katerega smo prejeli večno odrešenje. Res obstaja tudi smrtna sodba, v kateri smo bili do te ure s kožo in kostmi; toda to je sodba od nas samih in ne od Boga. Sama Božja Beseda, po kateri smo nastali in naša svobodna volja, ki nam je dana, sta tisti, ki nas sodita in morata soditi, sicer bi bili neživi kamni. Če pa smo si sami, po lastni svobodni volji, zadali smrtni udarec in si potem v smrti sami ne moremo več nikoli pomagati – potem pa pride Oče od zgoraj s Svojimi angeli in pomaga mrtvim, da ponovno zaživijo. Ko se potem mrtvi spet prebudijo v novem dnevu večnega življenja v Bogu in z Bogom, je to zares pravi sodni dan za vsakega prebujenega – tako kot je za vsakega novorojenega otroka tisti dan, ko se je rodil na svet, zemeljski 'sodni dan', tako kot je za vse nas. Zato se nehajte tako neumno bati določenega dneva groze, ki v tem duhovnem svetu ne bo nikoli prišel. Ali ne piše v Svetem pismu, kolikor se še spomnim: 'In Jaz, reče Gospod, ga bom obudil na sodni dan!' – in ne: 'Ubil in preklel ga bom na sodni dan!? Vidite, kako ste neumne!

3. Če bi Bog kdajkoli nameraval, da bi določena vrsta bitij prebivala v grobovih mrtvih in v peklu tik ob njih, bi ta bitja zagotovo tako uredil, da bi bila popolnoma primerna za smrt in pekel – tako, kot so ribe primerne za vodo in ptice za zrak. Toda Gospod Bog je nas ljudi ustvaril za svetlobo in ne za večno temo smrti in muk. In tako tudi Sam obuja tiste, ki so še vedno pokopani v smrti. Zato bodite modre in se pustite poučiti! Gospod je s Svojim božanskim Naukom mislil najboljše za vse ljudi. Če pa so si ga ljudje zaradi neumnosti in še bolj iz pohlepa v osnovi popolnoma napačno razlagali, se Gospodu ne more ničesar očitati, ker vsakomur pušča svobodno voljo. Zato se znebite vseh pomislekov in hodite h Gospodu za menoj. On vas bo vse rešil po zmožnosti vsakega od vas.«
4. Rečejo ženske: »Toda dragi prijatelj! V Svetem pismu je izrecno navedeno, da bodo po vstajenju vsi zbrani v dolini Josafat, od Adama do zadnjega človeka, ki bo živel na Zemlji. In tam bodo videli Božjega Sina prihajati sredi Svojih svetih apostolov, vseh drugih svetnikov in mučencev, v spremstvu neštetih angelov, nato pa bo strašni sodnik sedel na sodni stol in sodil mrtve in žive. Glej, tudi to je zapisano v Svetem pismu. Kako si razlagaš tako grozne besede?« –
5. Reče oficir: »Drage moje ženske! Ali lahko verjamete, da lahko naš dragi Bog in Oče ustvari kvadratno kroglo ali naredi otroško obleko, ki bi jo lahko nosil velikan? Kaj menite?«
Rečejo ženske in moški: »Ja, ja, seveda se to zagotovo ne more zgoditi.«
6. Oficir nadaljuje: »No, zdaj smo duhovi v duhovnem svetu. Ali se počutite večje ali manjše, kot takrat, ko ste bili na svetu?«
Vsi rečejo: »Sploh ne vidimo nobene razlike, če predpostavimo, da smo, v Božjem Imenu, resnično že mrtvi.« -
Oficir reče: »Zelo dobro! Samo malo potrpljenja! Kmalu bomo tam, kjer moramo biti, da bomo bolje razumeli dolino Josafata! – Da smo, hvala Bogu, vsi resnično v duhovnem svetu, ki bi se bolje imenoval 'svet resnice', je zdaj popolnoma jasno in ne potrebuje več sploh nobenega dokaza. Da pa smo res tako veliki, kot smo bili na svetu, lahko pojasnim primerjalno. Toda kako? Mislim, da to ne bi smela biti pretežka naloga!
7. Poglejte, tam stoji stolp Svetega Štefana, katedrala, vse hiše, kot smo jih videli v naših telesih tisočkrat na svetu, in glede na našo velikost smo z njimi v enakem razmerju, kot smo bili na svetu. Še vedno imam svojih pet čevljev in nekaj palcev, kot sem jih imel na svetu. Tudi pri vas opažam povsem naravno velikost, kot ste jo imeli na svetu. Skratka, tukaj smo postali prej večji, kot manjši. Toda največji dokaz je v tem, da je tam Sam Gospod Bog, čigar postava zagotovo ni prevara, tako velik, kot mi. Zdaj pa bodite pozorni, ker bomo naredili majhen izračun!
8. Nekoč, ko sem bil še kadet na odpravi po Aziji, sem videl lepo dolino Josafata, nedaleč od Jeruzalema. Mislil sem si, da so doline obljubljene dežele precej ozke, precej skalnate in sploh ne dolge. Dolina, dolga nekaj kilometrov in široka približno osemsto metrov je tam ena največjih redkosti. Dalje od Damaska proti Babiloniji in celo Perziji, so zelo dolge in široke doline, toda v obljubljeni deželi, kot so Judeja, Mezopotamija in drugih regijah, najdeš le zelo ozke soteske in jarke. Samo dolina pri Jordanu, je ena najbolj impresivnih in sploh ni široka, niti dolga. In ravno takšna je dolina Josafat.
9. Če v dolino postavim dva tisoč mož, lahko posadka že najde prostor, kjer bo postavila tabor. Če pa vanjo postavim celo vojsko od petsto do šest tisoč mož, bi vojaki napolnili celo dolino, da se zaradi množice ne bi mogel nihče obrniti. Milijon ljudi v dolini Josafat, bi se zaradi velike gneče že potilo do krvi. Zdaj pa si predstavljajte sto milijonov ljudi v dolini Josafat! Kje bi našli prostor? Glej, zdaj pa pomislite na tisoč milijonov ljudi v majhni dolini Josafat? – Toda zdaj izračunajmo za vsaj pet tisoč let, v katerih je na

Zemlji živelo vsaj dvesto do tristo tisoč milijonov ljudi – in koliko jih bo še živelo, bo zagotovo najbolje vedel naš dragi Gospod Bog – in ta strašna množica ljudi naj bi imela dovolj prostora v dolini Josafat na sodni dan?!
10. Glejte ljudje! In samo malo pomislite in zagotovo bi morali opaziti velik absurd! Če bi bilo kaj takega mogoče, bi se morala vsa Zemlja bodisi spremeniti v dolino Josafat, ali pa bi bilo treba pomanjšati ljudi na velikost infuzijskih živali. Toda potem bi morali dragim Božjim angelom svetovati, naj se opremijo z najboljšimi nebesnimi mikroskopi, da bi po izrečeni najstrašnejši sodbi ločili dobre od zlih. In to bi bilo za dobre, drage Božje angele resnično nenavadno težko delo. Če pa bi se vsa Zemlja spremenila v dolino Josafat, potem ne bi mogli vsi naenkrat videti najhujšega sodnika, niti slišati strašne sodbe, ampak šele po preteku štiriindvajsetih ur. In Gospod bi moral izreči sodbo vsaj vsako sekundo, in to z neverjetno močnim glasom, ker se zemlja vrti približno 37,5 kilometra vsako sekundo. In, če si želite vso stvar razlagati materialno, bi bil potreben tako močan topovski glas, ki bi se ga slišalo vsaj 22,5 kilometra daleč.
11. Zdaj si zlahka lahko predstavljate, do kakšnih absurdov pride, če Božjo Besedo, ki mora imeti le najčistejši duhovni pomen, vzamemo dobesedno in s tem materialno. Ker je Božja beseda popolnoma duhovna, jo moramo vedno jemati duhovno, če želimo priti do Resnice, ki edina osvobaja človeški um vseh absurdnosti in najbolj nesmiselnih neumnosti.
12. Vidite, dolina Josafata je bila zaradi svojih edinstvenih značilnosti pogosto uporabljena za pokope uglednih družin. In kot pravimo, se na koncu vsi zberejo na pokopališču, veliki in majhni, bogati in revni, mladi in stari, prijatelji in sovražniki! Enako je bilo rečeno tudi za dolino Josafat. V najožjem smislu ta dolina označuje tudi sam grob, zaradi svoje ozkosti in negostoljubnosti, v duhovnem smislu pa duhovni svet, kot smo bili v njem do sedaj. Tudi duhovni svet je grob za človekovega duha, dokler ga Gospod Bog ne obudi iz njega po svoji Sveti, Vsemogočni volji Ljubezni, kot je zdaj prebudil nas.«
13. Do zdaj smo bili torej v dejanski Josafatovi dolini. Sedaj pa je Gospod prišel z vso slavo Svoje neomejene Ljubezni in Usmiljenja ter nam po Svoji Milosti dal živo usmeritev. Zato ne bi smeli več razmišljati o tem, česar ni, ampak kako bi se Mu morali zahvaliti za tako neskončno milost. – Zato pojdite zdaj z menoj in slavite Gospoda, saj vas je zdaj odrešil iz doline smrti in sodbe!«

239. POGLAVJE

RAZNI LJUDJE POSTAVLJAJO NA PREIZKUŠNJO OFICIRJEVO POTRPEŽLJIVOST S SVOJIMI VPRAŠANJI IN POMISLEKI.

1. K oficirju pristopi mož, bolj podeželskega kot meščanskega videza, ki vsekakor ni genij in jecljajoče reče: »Ej, ej, ej, vi ste zelo pameten človek! Rekli ste, da je naš dragi Gospod Bog tukaj! Ej, ej, ej, povejte mi, kateri je? Prosim za odpuščanje, Vaša Milost!« - Oficir komaj zadržuje smeh ob tem smešnem spraševanju tega podeželskega moža in kmalu reče: »Dragi prijatelj! Poglej tja! On je Tisti, ki se na vogalu hiše pogovarja z nekim Robertom Blumom, poleg njega pa je tudi blaženi cesar Jožef, in ima zelo lepe blond lase, kot nobeden drug okoli Njega! No, kako ti je všeč?« -
2. Reče podeželan: »Ej, ej, ej, kaj pravite?! To naj bi bil naš dragi Gospod?! Moj Bog, moj Bog! Predstavljal sem si Ga čisto drugačnega. Ni nič večji od nas, pa vendar tako vsemogočen! Tako majhen Gospod Bog, pa vendar tako vsemogočen. Kdo bi si mislil?! Ampak brez zamere, Vaša Milost, govorim samo tako kot razumem!«

3. Reče oficir: »Ja, ja, dragi prijatelj, tako je! Seveda na pogled Ga ne moreš prepoznati, ampak je vendarle On! – Toda sedaj pa le tiho in pojdi z mano in ostalimi k Njemu! Vse vas bom privedel k Njemu, kot mi je naročil. On Sam vas bo podučil o najboljši in najkrajši poti ter vas popeljal do vašega cilja. Vendar ga ne pustite dolgo čakati, saj bi Mu sicer lahko zmanjkalo potrpljenja, to pa za nas resnično ne bi bilo več zabavno. Dobro razumite to, moji dragi prijatelji!«
4. Še nekaj drugih pristopi in reče: »Ko smo slišali hrup, smo šli zdoma in vse pustili v neredu; naši družinski člani pa ne vedo, kam smo šli. Če bi lahko le še enkrat skočili domov, da bi našim svojcem povedali kaj o tem, sicer bodo v velikih skrbeh in ne bodo vedeli kje smo!«
5. Reče oficir: »O vi bedaki! Če lahko pridete h Gospodu, kaj je lahko še bolj pomembno za vas? Celotna vaša hiša tukaj, ni nič drugega kot prazna namišljenost. Resnica in resničnost se tako ali tako začneta šele sedaj. Vse, kar se je do sedaj zgodilo, ni bilo nič drugega kot prazne, ničeve sanje! Torej hočete gojiti sanje in zanje tvegati veliko, sveto resničnost?! Ali niste prebrali: 'Kdor je takrat zunaj hiše, naj se ne vrača po plašč!' In: 'Kdor je na strehi, naj ne hodi dol, da bi iz hiše vzel svoje stvari!' Ko nas Gospod Bog pokliče, moramo biti sposobni takoj vse zapustiti in Mu slediti, sicer Ga večno nismo vredni. Ali to razumete?
6. Glejte, jaz sem oficir. Kolikokrat sem bil že premeščen na eno ali drugo postajo in precej lahkomiselno domneval, da bom ostal tam nekaj let in se dobro imel. Šest dni kasneje je neke noči prišel ukaz, da mora biti v treh urah vse pripravljeno za pohod! – Kaj sem lahko storil? Moral sem takoj vse pustiti, brez, da bi računal na zamenjavo, in vzeti pot pod noge. In kaj je bil na koncu razlog za tako hitro premestitev? Nič drugega kot kaprica pripravnika vojnega ministrstva ali adjutanta! In moral sem se sprijazniti. Toda tukaj vas Bog, Gospod vsega življenja, Sam kliče in vam želi dati nekaj neizrekljivega za večno, in sicer za vso ničnost, za katero ste mislili, da je nekaj, kar imate. Bedaki! Kaj lahko sploh opustite zaradi Boga, česar vam On ne bi mogel tisočkrat nadomestiti!? Razumite že enkrat Božji Red! Opustite svoje neumnosti in prepoznajte, kaj je lažno in kaj resnično! Spustite Božjo ljubezen v svoje srce in ne prihajajte več k meni z neumnostmi, ampak mi sledite h Gospodu Bogu, sicer vas bom pustil tukaj v vaši dolini Josafat!«
7. Reče starejša gospa, ki drži v roki molitvenik in rožni venec: »Ampak vi, moj milostljivi gospod oficir! Ali ne mislite, da je treba moliti k Presveti Devici Mariji ali vsaj pol rožnega venca Božjega usmiljenja?«
8. Reče oficir: »O Bog, daj mi potrpljenje! Zdaj je tukaj tudi stara tercijalka s svojo spodobnostjo!« Se obrne k starki in reče: »Ali se ne bi prej rada spovedala in prejela sveto obhajilo? Ko bo resnični Bog stal pred nami, upam, da ne bomo več potrebovali pekovskih izdelkov! Glej, ti stara spalna čepica, jaz sem malce bolj preudaren od tebe in se mi zdi tvoj predlog zelo neumen in omleden. Kako neumen in omleden mora šele izgledati pred našim dragim in zelo modrim Gospodom in Bogom?!
9. Zavrzi vse duhovniške instrumente, ki ubijajo dušo in duha in pridi z nami k Njemu, ki je edini Življenje in daje to življenje iz Sebe. On vam bo vsem povedal, kaj morate v bodoče storiti. Ali mislite, da ima Gospod veselje s takšnimi neumnostmi? Zagotovo ima vso možno potrpežljivost in popustljivost do neumnosti slepih ljudi, vendar nikoli ne more biti govora o veselju in zadovoljstvu, kajti v potrpežljivosti v resnici ni nič drugega, kot jeza, ublažena in potlačena z največjo ljubeznijo. Potrpežljivost izvira iz strpnosti, tolerantnost pa pomeni trpljenje iz ljubezni, ko se pred Božjo Modrostjo postavi najbolj neprimerne in neumne stvari; in Bog s temi zagotovo nikoli ne more imeti veselje. Zdaj pa vam še zadnjič rečem, da če bo še kdo prišel k meni s kakšno neumnostjo, in to tukaj v teh najsvetejših in najpomembnejših trenutkih za večnost, bo

brez nadaljnjega odlašanja izključen iz te družbe in se lahko vrne v svoje domišljijsko bivališče in vse večne čase kuha in peče svoj namišljeni krompir!«
10. Reče starka: »Ne, ne, ne, prosim oprostite mi gospod oficir. Nisem vedela, da je molitev taka napaka. Hotela sem le dobro! Vem tudi, da molitev ni nekaj prav prijetnega, in da z njo ne moremo nikogar posebej razveseliti. Toda prav zato, ker je molitev neprijetna, sem mislila, da se je treba odpovedati samemu sebi, vzeti nase križ molitve in slediti Kristusu Gospodu. Bogati meščani nimajo drugega posebnega križa, kot drago molitev; in če tega ne bi nosili, potem ne bi imeli pred Bogom nobene zasluge! In, če bi na poti tja nosili vsaj majhen križ, sem mislila, da bi potem pridobili majhno zaslugo. Zdaj pa vidim, da gospod oficir razume svete stvari bolje kot mi, zato naredimo tako, kot hoče gospod oficir!«
11. Reče oficir: »Za vedno se me izogibaj z gospodom! Kajti samo Bog je Gospod, mi pa smo vsi bratje in sestre! O Gospod, kako strašno neumno je postalo Tvoje ljudstvo! Molitev, nadvse prijetno dvigovanje srca k Tebi, Sveti Oče, najbolj nebeško dejanje ubogega človeka na Zemlji, kakor tudi tukaj v svetu duhov, imajo za nekakšno pokoro, za težak križ! Gospod, imej potrpljenje z neumnostjo ubogih! Niso slabi, ampak neumni kot noč! Vendar to ni pomembno, ker se pustijo podučiti, le da jih je treba včasih malo bolj odločno stresti, da potem svojo neumnost lažje opustijo. – Morda pridejo sem še kakšne stare ženske? No, malo tresenja, potem pa bodo spet v redu.«
12. Komaj je oficir izgovoril te besede, bolj pri sebi kot naglas, se mu približa druga starka s srebrnim križem in reče: »Oprostite, ker sprašujem, ampak ta križ, ki ga je posvetil in se ga trikrat dotaknil sam papež, mi je podaril prečastiti oče kapucin, v zameno za odplačilo samostanskega dolga. V tem križu so relikvije Kristusa Gospoda. Kaj menite, ali ne bi mogla tega svojega dragocenega dragulja dati Kristusu Gospodu, kot nekakšno daritev?«
Oficir skoraj poči od jeze in reče: »No, zdaj je pa dovolj! O Bog, o Bog! Ti ljudje so tako neumni, da si človek bolj neumnih ne more predstavljati.«
Nato reče ženski: »Vseeno kar daj v Božjem Imenu svojo daritev! Kar daj, kar daj!«

240. POGLAVJE

ŽENSKE S SVOJIMI ŽIVLJENJSKIMI ZGODBAMI PREDSTAVLJAJO NOV PREIZKUS POTRPEŽLJIVOSTI ZA OFICIRJA.

1. Toda zdaj še tretja ženska pristopi k oficirju in reče: »Vi, gospod oficir!« -
Reče oficir: »Kaj pa je še, za Božjo voljo?«
2. Reče ženska: »Veste, na svetu sem umrla v svojem sedemindvajsetem letu življenja, in sicer pri porodu. Ampak nisem bila poročena, bila sem samo kuharica in služkinja obenem pri vdovcu, ponoči pa sem morala biti tudi njegova žena. Vedno mi je govoril, da če bom imela z njim otroka, se bo takoj poročil z mano. Ampak stari dedec, že šestdesetletnik, tega ni več zmogel, čeprav se je vse noči mučil okoli mene, ampak je bilo vse zaman. Hotela sem se poročiti s starim norcem, ker je imel veliko denarja. Ampak imela sem tudi stalnega ljubimca in naredila, kar je hotel. In tako sem zanosila in potem za to krivila starca, da bi se poročil z mano. Vendar sem se strašno zafrknila. Stari mi je celo verjel in bi se poročil z mano, vendar je dobri Gospod Bog obema prekrižal načrte. Umrla sem med porodom, starec pa je kasneje gotovo vzel kakšno drugo.
3. Ko pa sem prišla v ta svet, mi je neka ženska takoj rekla: »Ti, zberi se, saj si umrla na Zemlji in od zdaj naprej se ne boš nikoli več vrnila v tisti materialni svet, kjer si že

več kot šestindvajset zemeljskih let živela v vseh pogledih dovolj slabo. Razumi, da si zdaj za vso večnost uboga duša, polna velikih in majhnih grehov! Kaj boš zdaj storila?« Po tem groznem vprašanju sem omedlela, tako da se nekaj časa nisem ničesar zavedala. Čez nekaj časa, ko sem spet prišla k sebi, je medtem grozna oseba, ki mi je sporočila takšno novico že odšla, jaz pa sem se spet znašla na Zemlji, na Dunaju, kjer sem zdaj; le malce smešno se mi je zdelo, da do sedaj nisem mogla najti svojega stanovanja in delodajalca, niti prijateljev, s katerimi sem bila vedno v najbolj prijetni družbi. Razumem, da sem v duhovnem svetu, a hkrati nisem o tem čisto prepričana! Kajti nekatere stvari so se mi vedno zdele čudne, nekatere pa po drugi strani povsem naravne. Toda zdaj, dragi oficir, prihaja resnica!«

4. Oficir reče: »Kaj? Ali to še ni vse? No, kar govori!« -

Ona nadaljuje: »Vidite, moj najboljši prijatelj! Postala sem velika grešnica in si zaslužila pekel ter zapravila nebesa! Kajti že v svojem trinajstem letu sem na skrivaj začela z obrtjo sprijene ljubezni in to za začetek z vojakom iz topništva. In kolikokrat sem v enem letu pustila najrazličnejšim ljudem, da so spali z mano, je bilo skoraj neverjetno. – Na Zemlji pa so se stvari, ko sem umrla, odvijale tako hitro, da nisem mogla prejeti niti zadnjega zakramenta. Tu na tem svetu sem že tekala po vseh cerkvah, ki so še vedno popolnoma enake znotraj in zunaj, in se želela spovedati ter prejeti obhajilo; vendar nisem nikjer našla duhovnika. Sicer sem enega našla, ki pa je zahteval toliko denarja, da ga resnično v večnosti ne bi mogla zbrati. Zato sem še vedno polna grehov in si ne upam stopiti pred našega dragega Boga. Pogosto sem v sebi obudila najbolj živo kesanje in žalost, a kaj mi to pomaga, če se nisem spovedala in prejela zadnjega zakramenta?! O moj Bog, o moj Bog! Kaj bo zdaj z menoj?!

5. Najbolj me teži, da sem zvijačno zapustila svojega dobrega ljubimca, zaradi tistega starega norca. Vendar me ta stari osel zagotovo ni imel namena poročiti. – Vidite, gospod oficir, ubogo dekle je in ostane do smrti neumna žival! Že zdavnaj bi lahko uvidela, da se stari ne bo nikoli poročil z mano, četudi bi z njim imela deset otrok, pa sem ga kljub temu morala poskušati spraviti v zakon! O jaz uboga duša, kdo mi bo zdaj pomagal? Kdaj bo naš dragi Bog že na Zemlji poslal takim brezvestnim prascem pravično kazen, da bi trpeli kot ubogi pes, ker nimajo nobene vesti in onesrečijo ubogo dekle s svojim tisočkrat prekletim denarjem.

6. Ali se ta stari prasec ni mogel poročiti z mano, ne da bi prej morala storiti smrtni greh, kot pogoj?! Mislil je, da iz tega ne bo nič, ko pa sem kasneje dejansko zanosila, ni rekel niti besede več o poroki. Ko sem ga na to spomnila, si je vedno izmišljal vse mogoče izgovore – zaradi sveta, zaradi svojega položaja, zaradi sorodnikov, zaradi hčerke, potem pa, da ima tožbo, ki jo mora prej dobiti, o čemer se bo odločalo na naslednji obravnavi. In tako sem umrla preden se je sploh zgodila ta lažniva sodna obravnava.

7. Povem vam, gospod oficir, pravzaprav me je bolj uničila huda jeza na tisto staro barabo, kot pa sam porod! – In mislite, da sem se mu kaj smilila? Oh, kje pa! Bil je vesel, da se me je znebil na tako nedolžen način! No, jaz sem še vedno tako besna na tega prasca, da bi ga lahko raztrgala na koščke, če bi ga le lahko kje ujela!«

8. Reče oficir, že na pol otrdel od nestrpnosti in hkrati od jeze na starca, ki je tako zlorabil to dekle: »Prosim Vas, za Božjo voljo – nehajte že enkrat! Povsem jasno je, da Vam je bila storjena krivica, vendar v tej zgodbi niste popolnoma nedolžna! Za svoj slab del ste bila že kaznovana z Božjo najbolj milostljivo odobritvijo in tako utrpela posledice svojega slabega deleža, in tudi starec ne bo ostal nekaznovan. Zato se umirite! Odpustite starcu z vsem srcem in pojdite zdaj z menoj k Bogu Gospodu! On bo že vse spet popravil! Kajti On Sam pravi: 'Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni; vse vas bom osvežil!' Toda v svojem srcu ne smete imeti jeze, ampak

ljubezen tudi do največjega sovražnika! Potem boste tudi Vi našli ljubezen v polnosti pri Gospodu, našem Bogu.«
9. Reče ženska: »Ja, ja, gospod oficir, vi ste zelo dober in pameten gospod! Z vami bi se lahko pošteno dekle prav lepo zabavalo! Glejte, prav dobro, da sem Vam tako jasno vse povedala, saj mi je zdaj veliko lažje pri srcu in nisem več jezna na tega neumnega starca. Naš dragi Gospod Bog bo že vedel, kaj bo storil z njim. – Najbolj ponižno se vam zahvaljujem za ta lep poduk, ki ste mi ga dali!« -
Reče oficir: »Prav, prav, samo glejmo da pridemo čimprej h Gospodu! Če ste vsi pripravljeni, potem gremo, ker sem že na trnih od nestrpnosti!«
10. Toda četrta starka stopi k oficirju in reče: »Monsieur! Je vous en prie!« ('Gospod, prosim vas lepo; če smem prositi!')
Oficir reče: »Samo nemško in niti besedice francosko več! Zdaj smo na Dunaju in ne v Parizu!«
11. Reče starka: »Ja, ja, gospod oficir, to je samo moja navada! Tako ali tako ne znam več niti besede francosko, in niti vseh teh štirih besed ne razumem. Nekoč smo imeli francosko dojiljo in vedno je govorila te besede, zato sem si jih zapomnila. Ampak hotela sem Vam reči nekaj drugega! – Gospod oficir, ko sem bila še na svetu, sem imela majhnega kužka, ki sem ga imela resnično rada, ker je bil tako poseben. Pozimi sem ga celo pustila spati v moji postelji. – Nikoli si ne bi mogla predstavljati, da bi bil lahko to greh. Nekega dne pa je k meni prišel menih in videl psička ležati v moji postelji. No, poslušajte, kaj se je zgodilo! Menih je začel preko vsake mere rohneti in takoj sem morala psička dati stran, se spovedati, prejeti sveto obhajilo ter plačati deset maš. Vse to sem naredila in se pokesala za svoj greh, vendar mi je bilo še vedno žal za psička, da sem ga dala stran. In potem nimam čiste vesti, ko pomislim, da je ta moja žalost greh. – Povejte mi, kaj naj storim, da pomirim svoji vest.«
12. Oficir nestrpno poskoči in reče: »O Gospod, res imate čudne stanovalce! To je preveč naenkrat za poštenega človeka! Pasja komedija je že tukaj, na koncu se bo pojavila še mačja glasba! – Jaz grem! Stare ženske, delajte, kar hočete! – Oh, ti obupna čarovniška zgodba! Zdaj ima pa slabo vest, ker ji je žal za psička, čeprav se je spovedala, prejela obhajilo ter zagotovo zmolila pol milijona rožnih vencev!«
Reče ženski: »Pojdi s svojo neumno vestjo med staro šaro in postani pametnejša, sicer se bo res končalo z mačjo zgodbo, ker me tam zadaj že spet opazuje ena starka. - Kdor mi hoče slediti, naj gre za menoj, ker od zdaj naprej ne bom čakal niti sekundo!«
13. Oficir se že odpravi, toda peta starka mu zapre pot in ga prosi, naj jo dobrohotno posluša, ker mu mora zaupati nekaj zelo pomembnega.

241. POGLAVJE

OFICIRJA PETRA ZANIMA NEPOZABNA MATILDINA ŽIVLJENJSKA ZGODBA.

1. Oficir se ustavi in jo naglo in očitno še bolj nestrpno vpraša, kot je v resnici, kaj ji leži na duši, kar je gotovo prav tako nepomembno, kot od prejšnjih štirih.
2. Reče starka: »Dragi moj najboljši gospod oficir! Življenje na svetu je bilo zame vedno zelo resna zadeva in hvala Bogu, da so v mojem gospodinjstvu vsi, ki so bili v moji hiši zaposleni, morali živeti v najboljšem redu in z vso resnostjo, kot sem živela sama. Služabniki so sicer sprva še posebej godrnjali, a ko so se tako rekoč navadili na red in ga zaživeli, se niso mogli nikjer tako dobro počutiti, kot pri meni.
3. Mnogi so me imeli za pedantno, če ne že za napol noro; vendar to name ni naredilo nobenega vtisa in sem se držala svojih pravil, od katerih nisem odstopila niti za las.

V mladosti sem imela zelo modrega učitelja, ki je imel sposobnost, da je v določenih trenutkih celo stopil v stik z dobrimi duhovi, o katerih mi je pogosto pripovedoval čudežne stvari. Čeprav sem se sprva zelo bala teh nenavadnih gostov svojega učitelja, me je postopoma navdal s toliko poguma in navdušenja nad prebivalci čistih svetlobnih sfer ter mi opisal njihovo lepoto, čar in milino, da sem kmalu izgubila ves strah pred duhovi in v meni se je pojavila velika želja, da bi se sama lahko pogovarjala s prebivalci Božjih svetlobnih sfer.
4. Moj učitelj, čeprav moški v štiridesetih letih, a lepo raščen, je zame postal tako nujen, da sem si življenje brez njega začela predstavljati kot popolnoma nemogoče, čeprav sem bila takrat stara komaj štirinajst pomladi. Za resnični svet sploh nisem bila primerna, kar so mi moji precej posvetno misleči starši začeli vedno bolj poudarjati. A to mi je bilo vseeno, saj sem v vsaki besedi iz lepih ust mojega ljubljenega učitelja našla tisočkratno nadomestilo za vsako nekoristno stvar na svetu, kar se mi je zdelo v primerjavi s tem, kar mi je ponujal moj učitelj, tako suho in prazno, kot star sod, v katerem že več sto let ni bilo niti kapljice vina.
5. Vendar, kot je v hudobnem svetu vse vzvišeno, resnično, veliko in plemenito, preganjano in na koncu, če je le mogoče celo križano in ubito, tako se je zgodilo kmalu tudi meni in mojemu, lahko bi rekla skoraj svetemu učitelju. Moji sicer dobri starši, resda bolj pod vplivom svojih izjemno pametnih prijateljev, so začeli resno sumiti, da se med mano in mojim učiteljem začenja razvijati globoka ljubezen. Na skrivaj so mojega dobrega učitelja poklicali v svojo sobo, da jaz ne bi mogla ničesar opaziti in slišati. Zelo resno so mu očitali zadevo, kar sem v sosednji sobi natančno slišala, saj sem zelo pozorno in zaskrbljeno poslušala.
6. Oče, precej osoren mož, je rekel: »Prijatelj! Zagotovo ste človek izjemne inteligence in sposobnosti, dobro podkovan v vseh vrstah umetnosti in znanosti, a zdi se, da Vam nekaj manjka, in sicer znanja o svetu in o tem, kaj se lahko pričakuje od moškega določenega položaja. Iz našega lepega in dobrega dekleta dejansko delate učenjakinjo, a žal na način, ki je najmanj primeren za visoko družbo, kateri pripadamo. Deklica že sanjari kot Sapfo (grška pesnica) o bog ve katerih pokrajinah in nam razlaga tisoč stvari, ki jih ima za nevredne nesmrtnega človeka. Ja, včasih se nam celo smeji, še posebej, ko govorimo o zgodovinskih vrlinah plemstva, priznanih po vsem svetu. Prijatelj moj, če učite našega otroka takšnih idej, vas v nobenem primeru ne bomo več potrebovali.
7. Poleg tega pa sva odkrila še eno skrivnost, ki se nama je sprva zdela povsem nemogoča, saj ste vi moški star približno štirideset let, naša hčerka pa je deklica stara komaj dobrih štirinajst let, lepa in očarljiva kot angel. Toda stalna opazovanja so nama povsem razkrila dvom, da je ubogo dekle, ki ste jo dobesedno zapeljali, bolj zaljubljeno v vas, kot vi vanjo, saj znate iz starih izkušenj prikriti svojo ljubezen, in se zato zdi, da ste manj zaljubljeni v deklico, kot deklica v Vas. A to Vas v naših očeh ne opravičuje, saj ste morali povsem zmešati glavo dekletu, da sedaj vzdihuje samo za Vami in brez Vas ji svet nič ne pomeni.
8. Razumeli boste, da v takšnih le preveč jasnih okoliščinah, deklice ne moremo več pustiti pod Vašim vodstvom, ampak jo moramo zaupati drugim rokam, če nočemo videti deklice v kratkem času spremenjene v popolno norico. Zato še danes zapustite našo hišo in prejmite plačilo za trud, ki ste ga vložili v našega otroka, četudi niste izpolnili naših pričakovanj. Vendar pazite, da se našemu otroku ne približate na kakršenkoli prikrit način, saj bi Vas takšna predrznost lahko drago stala! Za to, kar se je do sedaj zgodilo, pa Vam je dana popolna oprostitev. – Tukaj je Vaš denar in naj vas Bog blagoslovi!«

9. Tako je bil moj angel odpravljen iz hiše mojih staršev. Božanski človek, katerega dih je v čaši božanske resnice in pravičnosti tehtal veliko več kot tisoč posvetnih gizdalinov, ki so prihajali in odhajali od mojih nesrečnih plemenitih staršev, kot parazitske muhe, je bil tako nagnan iz hiše mojih staršev kot kupljiva vlačuga s plesa, jaz uboga pa sem dobila učitelje in mojstre, kateri bolj ko sem jih spoznavala, bolj so se mi gabili in bolj sem se jih bala!«
10. Reče oficir: »Povejte mi, draga gospa, ali je vaš učitelj kar tako zlahka sprejel zadevo? Povejte mi, ker me to, kar se vam je zgodilo, začenja zanimati.«
11. Reče gospa: »Moj najbolj cenjeni prijatelj! Kaj je lahko na to rekel najplemenitejši? Predobro je vedel, koliko se lahko pogovarja z aristokrati, še posebej o takšnih zadevah. Edino, kar sem lahko z najbolj strtim srcem slišala, je bilo, da se mu je v solzah zahvalil za vse dobre stvari, ki jih je užival v tej hiši, in na koncu dodal: »Najbolj milostni starši najboljšega in najplemenitejšega otroka! Že na začetku sem vam povedal, da vam bom s svojimi načeli in nauki, ki so svetu žal popolnoma tuji, komaj kaj koristil. Bog ve, da nisem nikoli iskal vaše hiše. Vi ste me poskušali pridobiti, tako rekoč za vsako ceno, z vsemi vrstami bleščečih obljub, in ko so te naletele na gluha ušesa, ste me res pridobili z drugimi prednostmi, ki so bile bolj všeč mojemu srcu. Ko sem potem prišel v vašo hišo z vso svojo prtljago, sem vam kot pošten človek jasno kot beli dan predstavil svoja vzgojna načela in vi ste bili s temi zadovoljni in me nato ganjeni do solz pritisnili k svojemu srcu in rekli: 'Prijatelj, bogati smo in imamo imetje, pri nas ste oskrbljeni za vse življenje!'
12. V vaši hiši sem živel komaj tri leta in po svojih načelih kot človek in učitelj pred Bogom in svetom ravnal tako po svoji brezmadežni vesti, da od svojih temeljnih načel nisem odstopil niti za las; zdaj pa sem pod najbolj krivično obtožbo izgnan iz hiše! – Vendar me to ne moti; kajti prenašati in trpeti nepravično je bila vedno usoda pravičnih in čistih na svetu. In zato sem vesel, ker mi to daje nov dokaz, da me je Kristus Gospod, v katerem živim in umiram, spoznal za vrednega enega od Njegovih učencev, saj je On, Gospod neskončnosti, Sam prejel plačilo najbolj črne hvaležnosti ljudi, in On jim je odpustil, ker je dobro vedel, da ne vedo kaj delajo. Ali naj bi Vam jaz grešnik, morda zameril, kar ste storili, saj mi zagotovo to ne prinese nobene koristi na svetu. Ja, ja, nisem nikoli iskal svetnih koristi, temveč le tiste, ki mi jih je pokazal moj Bog in moj Odrešenik, in zlahka prebolim tisto, česar nisem nikoli iskal in tudi v prihodnje ne bom.
13. Najbolj pa me boli, da mi je vaša hiša prepovedana, saj sem v vaši hčerki vzgojil pravo prijateljico notranjega življenja v Kristusu Gospodu, kar je v sedanjem svetu težko kjerkoli doseči, a to ni pomembno, kajti kdor zaradi Božje volje nekaj izgubi, bo to ob svojem času lahko tisočkratno dobil nazaj.
14. Toda obdržite ta ubogi denar, ki ga tako cenite in z njim delajte, kar hočete! Kajti to, kar sem dal vaši hčerki po milosti Božji, je vredno več kot ves svet zlata! In tako resnično, kot živi Bog, tudi če bo izgubila vse zaklade tega sveta, bo bolj srečna z duhovnim zakladom, ki ga je prejela od mene! – O ljudje, ljudje! Kako slepi in šibki ste! Sonce vam je premočno, zato hrepenite po blodnjavih nočnih žarkih, ki zaslepijo in ne ogrejejo. – Zbogom! Morda se zopet vidiva na drugem svetu!«
15. Moj oče, nekoliko nejevoljen zaradi teh povsem nebeških besed mojega božanskega učitelja, je vzel denar, kar sem slišala po žvenketanju kovancev, in ga želel vsiliti dobremu učitelju. Toda na moje veselje je denar odločno zavrnil in odšel skozi vrata ter za vedno zapustil hišo. Tako se je končala zgodba z mojim učiteljem, katerega na žalost nisem nikoli več videla.
16. Vendar, kot sem že prej omenila, so bili moji kasnejši učitelji in mojstri res tako neumni, tako bahavi in nezainteresirani, da je bilo to resnično sramotno. Gibali so se brezčutno kot stroji, jaz, dekle najbolj nežne in mehke narave, pa sem nanje naredila

prav tak vtis, kot grah vržen v marmorno steno. Zanje sem bila le sredstvo, s katerim so zaslužili veliko denarja in nič drugega. Jaz pa, starejša ko sem bila, sem si prizadevala vsa ta načela uresničiti v sebi, ki mi jih je na resnično nebeški način vcepil moj nebeški učitelj in mojster; kajti njegovi nauki so bili zame resnično bivanje v Božjem raju. –
17. V poznejših letih, ko sem žal že odovela, sem izvedela, da je bil moj božanski učitelj imenovan za častnika v general štabu in od tam za stotnika v vojski, toda kje, in če je še živ, nisem mogla izvedeti. Takrat je bil star komaj šestdeset let. Sama sem se bila žal prisiljena poročiti pri osemnajstih letih in pri petindvajsetih že postala vdova. Oh, kako srečna bi bila takrat, ko bi kjerkoli lahko našla svojega učitelja! – Vendar Bog Gospod tega ni dovolil. Potem sem ostala neporočena do konca svojega zemeljskega življenja s hčerko, ki je bila skoraj v vseh pogledih moja podoba. Pred nekaj leti, ko sem zapustila časni svet, sem vstopila v ta večni svet in povsod spraševala o svojem učitelju, če je morda že tukaj; a žal mi še ni uspelo izvedeti niti ene besede o njem. Ime mu je bilo Peter. Ali je imel še kakšno drugo ime, nisem mogla nikoli izvedeti. Tukaj v duhovnem svetu bi se zagotovo lahko kaj naučila od tega učitelja. Vi ste tako moder človek. Prav tako kot moj Peter; morda bi mi lahko dali kakšno informacijo o njem. O, ko bi lahko še enkrat srečala tega najplemenitejšega duha.
18. Oficir se zdaj malce obrne stran od ženske in si začudeno reče: 'Ali bi bilo to mogoče?! Ta zelo bedna ženska naj bi bila tista čudovita Matilda na svetu?! Skoraj nebeška hči ozkosrčnega, bogatega, starega aristokrata. Tako dober in plemenit, inteligenten otrok, kakršnega na Dunaju zagotovo ni bilo?! In tukaj v tako bednem stanju!? – O Bog, Ti najboljši Oče vseh ljudi in angelov! Kaj je storil ta angel, da je moral priti sem v tako bednem stanju?! Glas in vedenje sta še vedno precej prepoznavna; toda postava! Oh, uboga Matilda. Naj bo Gospod milosten in usmiljen do tebe! Verjetno jo je njen zakon, ki je bil zagotovo nesrečen, pripeljal v to stanje. Žalost, jeza, zamere nad aristokratskimi neumnostmi, moževa nezvestoba, grobo ravnanje in brutalnost so morda prispevali k takšnemu shujšanju njene sicer lepe duše. No, pri Bogu je vse mogoče! Zdaj je tudi ona ena od istih, ki jih je poklical Gospod; On jo bo že spet spravil v red!
19. Če pa se bodo tukaj resnično zgodile 'nebeške poroke', bom v vsakem primeru prosil samega Gospoda, naj mi jo da za ženo, četudi ne bo njen videz nič drugačen. Kajti njen duh je še vedno poln vzvišenih idej, kot je bil v času, ko je bila moja učenka. Ah, to je bil resnično veličasten čas! Takrat sem se pogovarjal z duhovi z nebes, ja, z angeli sem se pogovarjal. Tudi ona je bila takrat angel. Kajti nauki angelov so zasijali na povsem nebeški način šele, ko sem jih položil v njeno neprimerljivo lepo dušo. O kako veličasten sijaj in odsev svetlobe z nebes! V takih blaženih trenutkih sem v polnosti zaznal, kaj čuti angel, ko se utrujen od sladkega ljubezenskega posla pogrezne na Svete prsi Vsemogočnega Očeta in tam črpa novo moč in novo nesluteno blaženost! Oh, kakšni sveti trenutki. Božja nebesa morajo biti resnično neizrekljive lepote; ampak tudi Božja Zemlja je lepa za tistega, ki je v srcu brez zvijačnosti, ki prepozna svojega Boga in Ga resnično ljubi z vso svojo močjo. – O Matilda! Kaj si bila na Zemlji?! Sonce med najlepšimi bitji tvojega spola. In kaj si zdaj?! Nič drugega kot bedna senca suhega osata, osvetljena s polsvetlobe zadnje četrtine Lune! – O Gospod, o Gospod! Bitja, ki po stoletju vstanejo iz groba, ne bi mogla biti videti bolj bedno!'
20. Po teh besedah se oficir obrne nazaj k Matildi in glasno reče: »Razmišljal sem o tvoji prošnji in resnično prišel na sled temu možu. On je tudi tukaj in zagotovo ga bomo našli, samo ti M – (tiho sam pri sebi: kmalu bi se izdal!) moraš imeti resnično veliko potrpljenja in pregnati vse, kar še zaudarja po strasti. A vso svojo ljubezen, pa moraš

obrniti h Gospodu in dovoliti Petru, da je pravi Peter. Potem bo Gospod poskrbel, da boš popolnoma srečna, kajti glej, pri Bogu so vse stvari mogoče! –
Nekoč si se bala Boga in to je bilo dobro, saj je strah pred Bogom prvi korak k modrosti. Zdaj pa moraš ljubiti Boga nad vsem drugim – in to ti bo dalo najvišjo blaženost in nebeško lepoto za večno!«

242. POGLAVJE

NADALJEVANJE MATILDINE ŽALOSTNE ŽIVLJENJSKE ZGODBE.

1. Matilda si pri sebi reče, nekoliko obrnjena stran od oficirja: »Ampak prav to so besede mojega nebeškega učitelja! 'Z Bogom je vse mogoče!' To je bil njegov moto. Potem pa tudi čudovit stavek: 'Strah pred Bogom je prvi korak do modrosti, toda ljubiti Boga nad vsem drugim je popolnost modrosti in s tem najvišja blaženost!', ki je zopet v celoti od mojega učitelja! Celo precej mu je podoben! Meni se zdi le malo premlad, sicer pa se vse presenetljivo ujema. Tako je moral izgledati, ko je bil star približno dvajset let! – Stavila bi vse, da je to on, ampak bodi tiho, moje ubogo srce! Ne smeš mu dovoliti, da bi opazil tvojo slutnjo, da je to on. Namesto tega sledi njegovemu božanskemu nauku in boš zagotovo požela zlati sad, ki obilno požene iz vej takega nauka, osvetljenega z nebeško svetlobo. – O Bog, o Bog! To zmore samo on! Samo v njegovem najbolj angelskem srcu takšni nauki lahko vzniknejo kot najsvetlejše zvezde v Božjih nebesih in v božanski svetlobi in življenjski toplini njegovega duha hitro dozorijo v najbolj blagoslovljeno dejanje, v sveto Božjo podobnost!«
2. Ko v sebi oficir sliši te besede, si reče: »Oh, kakšen veličasten duh je v tej resnično tako grozni duši! Ko bi le lahko izvedel, kaj se je zgodilo! Kako je lahko tako veličasten duh, poln ljubezni, resnice in ponižnosti, tako strašno zanemaril svojo dušo?! Človek bi si mislil, da mora imeti čisto srce, polno ljubezni, resnice, strpnosti in ponižnosti najpopolnejšo popolnost duše, a očitno tukaj ni tako. Čudno, čudno! Nekaj se ji je moralo zgoditi kasneje, kar meni ni znano. Ko pomislim nazaj se spomnim, kako bujno je bilo to bitje v svojem mesu. Navdušila bi vsakega slikarja, ki bi mu bila dana naloga upodobiti najbolj očarljivo lepoto v najbolj cvetoči polnosti zdravja; in kot spremljevalka vsakega angela! In zdaj je ona tukaj, o Bog, o Bog, slika največje bede in največje stiske! Borne cunje pokrivajo njeno okostnjaško postavo, komaj dovolj, da pokrije svoje osramje. Moj Bog, moj Bog, bodi milosten in usmiljen do tega ubogega bitja!«
3. Po teh besedah se oficir zelo prijazno spet obrne nazaj k Matildi in reče: »Poslušaj, moja draga prijateljica! Ali bi mi hotela zaupno povedati, kako se je lahko zgodilo, da si v svoji duši tako zabredla? Spomnim se, da sem te videl nekje na Dunaju v cvetu tvojih zemeljskih let. Takrat si bila vzor ženske polnosti in čutnosti in vsi so bili veseli, da so te lahko videli vsaj od daleč! In zdaj?! Če te ni preveč sram, potem mi povej razlog, kako in zakaj si se s tako veličastnim duhom v duši tako zapustila!?«
4. Reče Matilda: »Plemeniti prijatelj, zdiš se mi zelo sočuten, zato nimam razloga, da bi se tukaj želela kakorkoli olepševati, saj je mizerija smrt skromnosti, še toliko bolj pa tukaj v duhovnem svetu, kjer je še preveč dobro znano, kako se je živelo v mesu na Zemlji. – Res je, da je bil in je moj duh zagotovo eden tistih, ki resnično ne spadajo v najslabšo vrsto. Toda temu duhu je bilo na žalost dano preveč čutnega mesa, ki bolj ko se je razvijalo, bolj čutno je postajalo. Vendar mi moj položaj ni dopuščal, da bi zadovoljila svoje meso na naraven način. Zaradi škodljivega druženja z dekleti, ki so že v zgodnji mladosti šle skozi pariško šolo in deloma zaradi svoje zelo čutne narave, sem se zadovoljevala z umetnimi pripomočki. Vendar je bilo to za mojo naravo tako škodljivo, da se mi je kmalu razvila visoka stopnja anemije. Starša nista vedela kaj naj

storita ali svetujeta. Klicala sta enega zdravnika za drugim in se posvetovala. Predpisano mi je bilo ogromno receptov in zdravil, kar je mojo naravo še bolj vznemirilo kot običajno, tako da sem še bolj vztrajala pri svojem umetnem samozadovoljevanju, da ne bi obupala.
5. Resnično, kot živim, sem si dvakrat hotela vzeti življenje! Že pri sedemnajstih letih je moje meso doseglo tako stopnjo čutnosti, da sem si občasno s pasjim bičem zadala le nekaj udarcev po goli koži, kar me je priznam, zelo bolelo, a sem se takoj počutila bolje. Skratka, če se ne bi še istega leta poročila po nasvetu razumnega zdravnika, bi se do naslednjega leta zagotovo pohabila.
6. Čudno! Moj duh je vedno ostal svetel in poln najboljših namenov, ki pa so bili žal nemočni, da bi se zoperstavili viharjem mesa, ko je začelo divjati in besneti. Pogosto sem na skrivaj jokala kot otrok zaradi svoje nenravnosti. A vse je bilo zaman! Morala sem imeti moškega, sicer ne bi bilo miru in počitka v mojem mesu. – Kot rečeno, sem na srečo za svoje meso dobila zelo čutnega moža. Res je ozdravil moje meso tako, da me je v prvem letu oplodil, kar je iz mojega degeneriranega telesa izvabilo še zadnji preostali sad; in kmalu zatem je moj mož umrl.
7. Potem sem se res streznila in spet pridobila lep videz, toda v duši sem še vedno zaznavala neko, zelo neprijetno bolehanje, kar je bilo mogoče čutiti zaradi pomanjkanja želje po vsem lepem, dobrem in resničnem. Obiskovala sem zabave, gledališča, koncerte, poleti potovala iz enega zdravilišča v drugo in pozimi zbirala okoli sebe krog najbolj inteligentnih dam in gospodov. A vse je bilo zaman; moja dušna vročica ni nikoli ponehala.
8. Le skrivna misel na mojega nekdanjega učitelja je lahko za nekaj trenutkov spravila mojo dušo v boljše razpoloženje – a žal le na trenutke, ki so spominjali na tiste tople, sončne opoldanske novembrske ure, katerim prehitro sledijo zmrzal, mraz in ostra zima. Moj duh je bil zagotovo enak, poln najboljših namenov, a meso duše je postalo strašno šibko. In kljub moji najboljši volji, se nisem mogla več opomoči, ne na Zemlji, še manj pa tukaj v duhovnem svetu, ki je bil, čeprav do zdaj skoraj tako podoben naravnemu svetu, kot je eno oko podobno drugemu, vse prej kot naravni svet, saj poleg tega, da oblike ohranjajo svoj videz, obstajajo precejšnje, včasih le preveč otipljive razlike med videzom tega in videzom nekdanjega naravnega sveta.
9. Zdaj veste vse. In mislim, da boste zlahka uvideli, zakaj sem prišla do te bedne podobe. – Če me moj učitelj ne bi nikoli zapustil, bi bilo zdaj zame zagotovo drugače. Toda Bog Gospod verjetno ni hotel, da bi angel propadel v hiši polni ošabnosti in ponosa; zato je angela varuha vzel iz hiše. Zato je hiša kmalu zapadla v vse vrste razvad, velikih in neumnih, jaz njena edina hči, pa z njo. Zdaj sem tukaj kolikor je mogoče nesrečna, toda kje so moji starši in kako je z njimi in mojim možem, bo Oče v nebesih zagotovo vedel bolje, kakor jaz, uboga, bedna duša. Vsem želim boljše življenje od mojega, toda na žalost mi občutek pravi, da se jim bo komaj kaj bolje godilo, kot meni. Kdo ve, če niso popolnoma izgubljeni!«
10. Reče oficir: »Moja najljubša! Žal se je zate slabo izteklo, a zaradi tega ne obupaj, ampak pojdi zdaj z menoj h Gospodu, ki je tukaj, da pomaga vsem, ki kličejo Njegovo Ime in se obrnejo k Njemu. Sledi mi brez strahu in boječnosti, kajti nihče ti ne more pomagati, razen Samega Gospoda Boga! Samo z Njim je vse mogoče. Zato hodi za menoj!«
11. Zdaj oficir z Matildo hitro pride k Meni in reče: »Gospod, Ti presveti, najboljši Oče! Zagotovo Ti ni treba razkrivati, kaj manjka temu bitju, kajti Ti, kateremu so od večnosti dobro znane vse stvari in razmere, veš to najbolje, zato tukaj ne morem storiti ničesar drugega, kot da Te, o Gospod, na kolenih z najbolj sočutnim srcem prosim, da bi bil

milosten in usmiljen do tega bitja, te uboge ženske! Naj se zgodi Tvoja najsvetejša Očetova volja!«
12. Rečem Jaz: »Ženska, kaj hočeš, da storim zate? – Govori!« -
Reče Matilda: »Gospod! Ti Vsemogočni, večni Bog, Stvarnik vseh bitij in Presveti Oče vseh ljudi in angelov! Tu vidiš veliko skrivno grešnico pred Seboj. Ti najbolje veš, kateri duhovi, ja, kateri hudiči so tako hudo poškodovali moje meso in z njim tudi mojo dušo. Nisem bila jaz, kajti moja volja je bila po mojem čistem spoznanju vedno proti temu in sem vse opozarjala pred velikim zlom samozadovoljevanja. Pa vendar mi je bilo usojeno to strašno zlo! Jaz, v duhu njegova največja sovražnica, sem morala postati neposredna žrtev zmaja mesa!
13. O Gospod, to je težko; to je zelo težko! Kdo je potem zasadil tako poguben trn v moje meso? Sama nisem mogla biti, saj sem bila le trpeča žrtev tega trna. Gnana sem bila, kot z žarečimi palicami! In ravno, ko sem se pogosto najbolj resno odločila, da tega zla ne bom več zagrešila, zaradi Tvojega Presvetega Imena – takrat se je kmalu poželenje mesa prebudilo z desetkratno silo, tako da sem temu nagonu podlegla še hujše kot prej. Po takem satansko tihem zadovoljstvu me je vedno preplavilo kesanje, ta najbolj mačehovska elegija ubogih, nesrečnih src in uničila v meni vsak vzgib, ki bi lahko dvignil mojo najglobljo bit z najmanjšim žarkom boljšega upanja. – O Gospod, o Sveti oče! Zakaj sem morala ravno jaz postati tako nesrečna?
14. Do skoraj svojega šestnajstega leta sem bila tako čista in nedolžna, kot jih je le malo. Zakaj sem potem morala izgubiti svojega učitelja, pravega duha varuha? Zakaj je bilo potem Satanu dovoljeno, da je v aristokratskih prsih mojih slepih staršev vzbudil sum in sovraštvo do človeka, ki je bil angel, in mi nato namesto angela dali duhove iz pekla za učitelje? O Bog, o Ti usmiljeni Bog! Zakaj sem morala postati in biti tako nesrečna, časovno in morda celo za večno?«
15. Rečem Jaz: »Ja, Moja draga hči! Kako je in kako je bilo s teboj, vem že zelo dolgo. In kako in zakaj in na kakšen način – tudi! Zato te nisem vprašal o tem, ampak le, kaj želiš, da storim zate! In glej, na to vprašanje mi še nisi odgovorila! – Zato, ljubezen Moja, najprej govori! – Potem bo še dovolj časa v večnosti, da si boš prišla na jasno z vsemi tvojimi pojavi zemeljskega življenja!« -
Reče Matilda: »O Gospod, Ti Najsvetejši Oče! Ti najbolje vidiš kaj mi manjka! Če je taka Tvoja najsvetejša volja, potem mi pomagaj tam, kjer mi manjka; kajti samo Tebi, o Najsvetejši Oče, je vse mogoče!«
16. Rečem Jaz: »Ampak, ali res verjameš, da Sem Jaz resnično pravi, večni Bog, Stvarnik in Oče, kateremu je vse mogoče? Kajti glej, jaz sem le človek, kakor mnogi, ki jih vidiš tukaj! Kako je lahko človek Bog, ali je potem Bog tudi samo človek?!«
17. Reče Matilda: »Ti Si Kristus, imenovan Jezus, Odrešenik ljudi, in vsaka beseda iz Tvojih ust ima v sebi življenje, in komur daš Svojo Besedo, je od Tebe prejel večno življenje. Kajti Tvoje besede niso kakor besede človeškega bitja, ki so mrtve in nimajo življenja. Če pa Tvoje besede dajejo večno življenje tistemu, ki jih sprejme – kako potem ne bi bil Ti Tisti, ki ga vsi angeli, sonca in svetovi, častijo v prahu svoje ničnosti, kot svojega edinega, resničnega, večnega, Svetega Očeta, Boga, Stvarnika in Sodnika?! Kajti njihova bit Si samo Ti, po Svoji vsemogočni Besedi!
18. Ko Si Ti, o Gospod in Oče, hodil po poti mesa na Zemlji iz Svoje polnosti Moči, Modrosti in Ljubezni, Si tudi kot človek rekel: 'Kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta! Ker sva Jaz in Oče eno!' Če Si bil Ti, Gospod Jezus, takrat eno z Očetom v mesu – kako ne bi bil zdaj? – To Si Ti Sam edini in nihče drug, kakor Ti. Moje srce mi pravi, da Si večna Ljubezen! – O, zato me Sveti Oče, milostno sprejmi v Svoji Ljubezni!«

243. POGLAVJE

JEZUSOVA MILOST IN USMILJENJE OSVEŽUJETA UBOGE. DVA, KI JU SVET LOČI, SE LAHKO SPET NAJDETA BLAGOSLOVLJENA PRED BOGOM. MATILDA IN PETER SE ZAHVALITA JEZUSU.

1. Rečem Jaz: »O ženska! O hči! Tvoja vera je velika in veliko ljubezni prebiva v tvojem srcu; naj se ti zgodi po tvoji veri in moči tvoje ljubezni! - Moja draga hči, zdaj stojiš lačna, žejna in gola pred Menoj, kajti tisto, s čimer si nahranila svojo dušo na Zemlji, je bila pusta in skromna hrana. Če ne bi bila v prvih letih svojega zemeljskega življenja duhovno nahranjena in ne bi tvoja duša prešla življenje s popolnoma nemim duhom, v kalužah in kloakah najzlobnejših in najbolj gnusnih črvov, bi bila zagotovo izgubljena in skoraj nemogoče bi te bilo kdaj rešiti, kar je tako nemogoče, kot je nemogoče ohraniti ribo živo zunaj vode na zraku in je prav tako nemogoče ohraniti duše pri življenju v svetlobnem etru nebes, ki so se degenerirale v blatu kloak, kajti tam, kjer živi zmaj smrtnega življenja, tam živijo tudi njegovi črvi smrti!
2. Ker pa si bila prej nahranjena v svojem duhu, kasnejša hrana iz kloak ni mogla popolnoma pokvariti tvoje duše, kajti predhodna prehrana tvojega duha je, kolikor je bilo mogoče in najbolj potrebno, začinila bedno posvetno hrano tvoje duše in ji odvzela njen smrtonosni strup. – Toda, da si tvoja duša s takšno hrano ni mogla nabirati maščobe, upam, da boš sedaj razumela. – Zdaj pa ti bom zaradi tvoje vere in tvoje ljubezni dal hrano z nebes in boljše oblačilo. In to ti bo potem pomagalo do boljšega videza in počutja. – Robert, prinesi kruha in vina in novo oblačilo!«
3. Komaj to izgovorim, Robert zagleda za seboj nekakšno stojnico s kruhom in vinom ter sveženj z zahtevanim oblačilom. Prinese kruh in vino, njegova žena Helena pa sveženj z oblačilom. Blagoslovim kruh in vino ter ju dam postreči Matildi in oficirju. – Medtem, ko z neizrekljivo hvaležnostjo uživa kruh in vino z oficirjem, v trenutku postane vedno polnejša, dobi čudovito lep, mladosten videz in je od same hvaležnosti vsa iz sebe. Prejme tudi čudovito svetlo modro oblačilo s škrlatnimi obrobami, ki ji zelo pristaja.
4. Medtem, ko Matilda zdaj tam stoji tako oskrbljena, začne od hvaležnosti, ljubezni in sreče, glasno jokati. Pred Menoj pade na kolena, zdaj lepa kot nebeška roža, široko razprostre svoje roke in jokajoče reče: »O Sveti Oče! Moje srce lahko samo čuti, a moj še vedno prešibek jezik ne more nikoli izraziti tega, kar zdaj čutim do Tebe o Najsvetejši Oče! Tvoja ljubezen in Tvoja milost sta neskončno veliki, da bi ustvarjeni, končni jezik, to kdaj lahko izrazil. Toda kolikor sega čutenje in občutek tega življenja, ki mi ga na novo daješ in prebujaš po Svoji milosti, o Najsvetejši Oče, čutim samo Tebe, Ti Sveta, večna, najčistejša Ljubezen! O Oče, o Oče, o Ti dragi Najsvetejši Oče! Posvečeno bodi Tvoje Najsvetejše Ime, Jezus za vedno, za vedno, za vedno!« -
Ob teh besedah jo ljubezen do Mene tako močno premaga, da pred Menoj pade na svoje obličje.
5. Toda tudi oficirja je tako prevzela ljubezen, da začne tudi on jokati. – Jaz pa ga opomnim, rekoč: »Prijatelj, bodi močan! Kajti blagoslovljena bo kmalu potrebovala tvojo moč. Do tu si jo pripeljal in boš zato njen nadaljnji vodnik! Spoštuj njen duh!«
6. Reče oficir: »Ja, Ti moj večno najboljši Oče, Gospod in Bog! Tvoja Beseda, ki vedno ustvarja novo blaženost, naj bo za večno edino življenje v središču mojega srca! Preveč Tvoje ljubezni in milosti, o Sveti Oče, se je vsulo na nas, tako da smo v naših srcih še vedno premajhni in šibki, da bi lahko nosili takšno polnost blaženosti! Toda v svetem času Tvojega večnega Kraljestva, času, ki nima konca in tudi ne materialnega začetka, bomo še bolj seznanjeni in okrepljeni s Tvojo neizmerno ljubeznijo, milostjo

in naklonjenostjo. Vse moje bitje pa bo večno hvaležno za takšno Tvojo ljubezen in milost do nas ubogih grešnikov. Kaj drugega, o Sveti Oče, Ti lahko storimo, kot da se Ti večno zahvaljujemo, Te ljubimo, hvalimo in slavimo nad vsem! In tako naj bo naše zdaj tako izjemno blaženo življenje večna hvalnica Tebi, o dragi, Sveti Oče! Res, da velika modrost ne bo naša, kajti za to Si, Sveti Oče, ustvaril angele iz plamena Tvoje svetlobe, iz katere si svetovna sonca sposojajo svojo lomljeno svetlobo, da lahko prepevajo in hvalijo neskončno veličastnost Tvojih del in rečejo: 'Svet, Svet, Svet je naš Gospod in Bog nad vojskami! Nebesa so polna Njegove slave! Zato Njemu večno čaščenje, hvaljenje in slavljenje, na veke!' Mi pa Te želimo v vsej ponižnosti hvaliti predvsem v svojih srcih. Kajti, Ti Edini Si vsa naša ljubezen in vse naše življenje!« - Nato se obrne k Matildi in reče: »Najljubša sestra Matilda, vstani in poglej, kako neskončno dober, ljubeč, blag in nežen je naš edini pravi, Sveti Oče!«

7. Tedaj se Matilda dvigne, se kot omamljena zanosno ozre okoli sebe in v oficirju takoj prepozna svojega učitelja Petra ter še vedno klečeča na kolenih vzklikne: »O Bog, o Oče! Resnično Si neverjetno dober in ljubeč! Ne samo, da Si tukaj mene, kot najbolj nevredno grešnico, neznansko blagoslovil, s tem, da Si mi podelil neizrekljivo obilje Svoje milosti, ljubezni in usmiljenja, ampak mi je dovoljeno tudi srečati Učitelja, tukaj pred Tvojim najsvetejšim obličjem, ki mi je že na Zemlji prvi pokazal poti, ki vodijo k Tebi. Zdaj me izročaš temu Učitelju v nadaljnje poučevanje, o kakšna radost, kakšna blaženost! Kako veličastno, lepo in vzvišeno bom vodena od njega in postajala vedno čistejša, da bi bila vrednejša pogledati Tvoje najsvetejše, najbolj božansko lepo obličje! Še vedno sem tukaj v mestu, kjer sem se rodila in postala telesno in tudi duševno nesrečna; toda kraj zame ne predstavlja nebes, ampak Tvoja vidna, najsvetejša prisotnost. Kjer Si Ti, o Gospod, tam so tudi najvišja nebesa! Naj bo moje srce in vse moje bitje popolnoma posvečeno samo Tebi, o Najsvetejši Oče! Posvečeno bodi Tvoje Najsvetejše Ime, Jezus!«

8. Nadškof Migazzi pristopi k Meni iz ozadja in reče: »Sveti, Najsvetejši Gospod in Oče! To bitje, ki je zdaj tako ljubko in lepo, kot najlepša zvezda v Tvojih nebesih, nas vse, ki smo tukaj, spravlja v sramoto! Kot štori stojimo tukaj, medtem, ko bi ta zdajšnji nebeški cvet v hvalnici Tvoje osebe resnično osramotil celo Davida. Ne, česa takega še nisem videl ali slišal! Ta milost, to najbolj slovesno dostojanstvo, ta resnično nebeška spodobnost pred Teboj! Ta sveta čistost v njenem govoru, ta nadangelski izbor besed! Njena neomejena ljubezen in hvaležnost! Skratka, v vseh njenih sedanjih gestah je zdaj tako resnično čarobno dostojanstvo, da smo vsi popolnoma očarani. Vse nas uči, kako naj Te šele zdaj popolnoma in resnično prepoznamo! Ah, to je resnično čisto nebeško bitje, kateremu zdaj nič več ne manjka. – O Gospod, Ti večna, najčistejša Ljubezen! Kakšno veliko hvaležnost Ti vsi dolgujemo za to preobrazbo! – O Ti najdražje, najljubše, čisto nebeško bitje! In nič manj njen učitelj poleg nje!«

9. Rečem Migazziju: »Moj prijatelj in brat! To ne prihaja iz modrosti, ampak samo iz ljubezni; zato se vsi oklepajte ljubezni, če želite biti z Menoj v nebesih. Resnično boste z Menoj v vsakem od treh glavnih nebes ter živeli in hodili pred Mojim obličjem – vendar tako kot tukaj, edino v ljubezni in skozi ljubezen. Ta Matilda pa ima pravo mero ljubezni in bo zato tudi z Menoj v nebesih, kamor bomo kmalu prišli. Pojdi in to oznani vsem, ki so tukaj!«

10. Migazzi se Mi goreče zahvali za ta poduk in tako odide k veliki množici ter to vsem oznani.

11. Oficir pa Mi v svoji veliki ljubezni reče: »Gospod, glej, zdaj smo tukaj tako blagoslovljeni, kolikor je le mogoče; toda moji vojaki so še vedno postrojeni! Kaj se bo z njimi zdaj zgodilo?«

Rečem Jaz: »Pojdi tja in naj odložijo orožje, saj ga odslej ne bodo več potrebovali. V Mojem Kraljestvu se večno bori samo z orožjem ljubezni!«

244. POGLAVJE

JUDOVSKI NAREDNIK, OGNJEVITI PRIJATELJ MESIJE IN VELIK GOVORNIK V DAVIDOVEM DUHU.

1. Oficir gre zdaj takoj k vojakom, ki stojijo postrojeni in reče: »Bratje pozor! Do sedaj sem bil vedno vaš kapetan in vi ste me ubogali, kot se spodobi pokončnim in zvestim vojščakom; kajti najbolj natančna poslušnost podrejenih nadrejenemu je dejanska glavna moč, s katero lahko modri general premaga vsakega sovražnika. Ker pa ste bili veliki v vrlini poslušnosti, in ker se nikoli nisem pritoževal nad vami, ki stojite tukaj, se je zdelo Gospodu Bogu primerno, da vas je pustil pod mojim poveljstvom v duhovnem svetu tudi po vaši telesni smrti, dokler vas moji pogosti nauki in opomini niso pripeljali do točke, od katere ste sposobni drugačnega, svobodnejšega pogleda na življenje. Na ta način sem vas pripeljal do tega trenutka, kjer ste zdaj, ne da bi vedel kako in zakaj.
2. Vsi smo bili bolj ali manj še vedno vezani na posvetne obveznosti, čeprav smo dobro vedeli, da smo že kar nekaj časa v duhovnem svetu. Še vedno smo služili cesarju, čeprav do njega nismo imeli več nobenih dolžnosti. In dobro smo mu služili, kajti mi smo prvi odkrili najbolj skrivno zaroto in nato vplivali na še vedno na svetu živeče uradnike, da so potem takoj ukrepali in razkrili spletko zlonamernih sovražnikov zakona in reda. Za to zagotovo nismo mogli več prejeti nobenega plačila od cesarja, ki je živel in vladal na Zemlji; a smo zato v zameno prejeli najlepšo nagrado od naše vesti v prepričanju, da smo preprečili številne strašne nesreče države, ki nas je rodila, hranila in vzgojila. In tako smo kot duhovi še naprej dobro služili zemeljski državi, vse do tega sedanjega trenutka.
3. Toda od sedaj naprej bo za vse nas veljal popolnoma drugačen način življenja. Posvetno služenje se je zdaj za vedno končalo in jo nadomestilo čisto duhovno v Imenu Gospoda Boga. Tega orožja, katerega nosite, ne boste nikoli več uporabili. Odslej se bomo tudi še borili v Božjem Kraljestvu, vendar ne več z orožjem smrti, temveč z orožjem življenja. In to novo najslavnejše in najmočnejše orožje se imenuje ljubezen do Gospoda Boga in ljubezen do naših bratov in sester, ki so še vedno nekje obtičali v veliki duhovni revščini. Zato zdaj odložite to orožje! To ni nič drugega, kot zgolj plod vaše domišljije, ki smo jo prinesli z Zemlje, zato je njihova navidezna izguba še toliko manj pomembna in ničevna.
4. Ampak poglejte tja! Mož veličastnega videza, ki se pravkar pogovarja z nebeško devico, ki stoji pred Njim in od blaženosti žari kot vsa nebesa hkrati – ta mož je Jezus, veliki Odrešenik sveta in je hkrati v eni in isti osebi Bog, Sam najvišje Bitje, edini Stvarnik vseh duhovnih in materialnih svetov. - Ta večni in edini Gospodar Neskončnosti vas zdaj po meni kliče k Sebi, da bi vam dal večno življenje. Zato takoj odložite orožje in mi sledite k Bogu, Vsemogočnemu Očetu in Stvarniku neskončnosti!«
5. Po tem resnično močnem in živahnem oficirjevem govoru, vsi položijo orožje na tla pred seboj in gredo z oficirjem takoj k Meni. Ko so postavljeni v dokaj raztegnjenem krogu okoli Mene, jih takoj vse blagoslovim. In vsi Me v en glas hvalijo z najbolj veličastnimi in najbolj ganljivimi besedami – še posebej narednik, ki se ob tej priložnosti pokaže kot bleščeč govornik.
14. september 1850

6. Ta narednik je bil na Zemlji judovske veroizpovedi in je trdno verjel, da Mesija šele prihaja, in da je po mističnem izračunu judovske kabale zdaj prišel čas, ko se bo Mesija nezmotljivo pojavil na svetu, da bi Svoje ljudstvo, Jude, ponovno združil v obljubljeni deželi in jih tam povzdignil med prve in najmogočnejše ljudi na Zemlji. S takšno vero je naš narednik prešel v duhovni svet in hrepeneče čakal na velikega Mesijo. – Ko pa je oficir posadki, ko je bila še vedno oborožena, sporočil novico o Mojem pozivu v Moje Kraljestvo, je narednik najprej rekel, da Sem pričakovani veliki Mesija Judov; vendar mu je vzbudilo sum dejstvo, da Sem pozval tudi druge, ki niso bili Judje.
7. Ko pa je oficir pred četo omenil Moje Ime, je narednika prešinila močna svetloba in je rekel svojemu kameradu, ki je bil tudi Jud in je nestrpno pričakoval Mesijo: »Ti! Meni je zdaj vse jasno – najbrž smo ga zgrešili! Prerokbe so se najbolj in najlažje nanašale na Jezusa; toda neumnost, da noben prerok ne pride iz Galileje, je oslepila milijone. Lahko se zgodi, da noben prerok ne pride iz Galileje, ampak zakaj ne bi prišel Mesija iz Galileje, ki nima nič skupnega s preroštvom?! Po Davidu je Mesija Sam Jehova in Mu ni treba priti k Svojemu ljudstvu pod plaščem preroka, ampak takoj kot Jehova. In v ta namen lahko izbere Galilejo, da neumni ljudje ne bi bili zavedeni in bi Gospoda vseh ljudi in prerokov na koncu smatrali za preroka, ker je prišel od tam, od koder noben prerok ne more nikoli priti. Skratka, Jezus, rojen v Nazaretu v Galileji, je bil dolgo pričakovani Mesija! Vendar smo Ga vedno zgrešili in najini bratje Ga bodo še velikokrat zgrešili. Ampak midva Ga ne bova več zgrešila! Ko pridemo pred Njega, bom jaz z Njim govoril. Razložil Mu bom našo hudo slepoto in Mu v imenu vseh izrekel dolžno hvalo, predvsem na Davidov način.«
8. Kasneje je ta narednik tudi postal glavni govornik vojakov in zdaj eden Mojih najbolj gorečih častilcev, tako da so vsi presenečeni nad njegovo resnično orientalsko vzvišeno zgovornostjo.
9. Toda oficir čez nekaj časa reče: »Bil sem njegov nadrejeni na Zemlji in tudi tukaj na tem svetu, zdaj pa je seraf v modrosti, jaz pa sem z vsem svojim teozofskim znanjem, ki sem ga pridobil na Zemlji in pri tem še s tukajšnji izobraževanjem, pravi osel! Samo poglejte te čudovite podobe, to mehkobo, nežnost, ta neprisiljeni zven Njegovih tako čudovito umeščenih zgodovinskih epizod. Če bi bil kdo kamen, bi moral ob takšnem govoru postati eteričen! Oh, ko bi le zapisal ta govor! Resnično, lahko bi ga prebral tisočkrat zapored! Kako čudovit je na primer ta stavek:
10. 'Tam, večni Oče, kjer nešteto zvezd trepetajoče zakriva svoje čisto obličje s temno tančico noči, kjer svetli orel in sijoči labod večno stražita na Božji poti in v večnem čudenju strmita v neizmerne globine Tvojih del, tja so bile pogosto usmerjene moje utrujene oči, ki so bile od svete melanholije mokre od solz in čakale z orlom in labodom na veliki Jehovi poti, Velikega Obljubljenega!'
11. Samo o tej podobi sem razmišljal in našel v njej tako visoko modrost in resnico, da sem začel trepetati! O Gospod, kako je ta Jud tako nenadoma prišel do takšne modrosti in resnično nebeške lirike? Tudi podobe stare babilonske cedre, vrh Ararata, Evfrata in Gangesa, zibelke Judeje, cveta puščave – o Bog, kaj se skriva v teh podobah! – O Gospod, daj mi le malce modrosti mojega nekdanjega narednika!«

245. POGLAVJE

LJUBEZEN, KOT TEMELJNI VIR VSE RESNIČNE MODROSTI IN IZRAZNE MOČI. POEZIJA UMA IN SRCA. OFICIRJEVA PROŠNJA ZA VEČ LJUBEZNI.

1. Rečem Jaz: »Prijatelj Moj! Ali nisi na Zemlji opazil, da so ljudje, ki so resnično zaljubljeni, najbolj nežni pesniki? Ljubezen je torej najsrčnejša in skoraj vedno edina

mati prave poezije. David je gorel v ljubezni do Mene, pa tudi do ljudi, zato je bil tudi eden največjih liričnih pesnikov, ki so kdajkoli živeli na Zemlji. Njegov sin Salomon je bil, dokler je ljubil, tudi resnično moder, v pravem pomenu besede; ko pa je nato svojo resnično ljubezen potopil v meso žensk, je kmalu postal neumen in šibek v besedah in dejanjih.
2. Pomisli na Mojega Janeza! Ta apostol je imel najmočnejšo ljubezen do Mene in zato tudi največjo vnemo pri razlaganju Moje besede. In v njegovih besedah je tudi največja modrost, kot pri nobenem drugem apostolu. Zato mu je bilo tudi dano najglobje razodetje. In, če greš skozi vso zgodovino Zemlje, boš vedno in nezmotljivo našel pravo liriko in modrost pri tistih ljudeh, ki imajo, kot pravijo, srce na pravem mestu.
3. Razumski ljudje tudi pesnijo na dolgo in široko. Toda v tem ni nič drugega, kot izjemno naporno iskanje izgubljenega groša v noči njihovega srca. Včasih naletijo na sled grošu, a ko ga hočejo pobrati, zdrsnejo, saj so tla, na katerih stojijo, izredno nestabilna in tako kmalu izgubijo vsako sled, kjer bi lahko ležal izgubljeni groš.
4. Zato je tudi vsa takoimenovana posvetna modrost pred Menoj največja neumnost, kajti kar človek z razumom, z vsem trudom, komaj doseže v sto letih, da prava ljubezen v sekundi. Kajti Jaz Sam Sem ljubezen v človeku! Bolj, ko njegova ljubezen postaja popolnejša, bolj se v njem razkriva Moja Podoba.
5. Razum pa je le skrinja, v kateri ljubezen hrani svoje pridobljene zaklade. Kaj pa lahko duša najde v skrinji, če ljubezen ni vanjo ničesar odložila? In kaj lahko najde v skrinji, tudi če je neka pretekla ali izumrla ljubezen vanjo nekaj položila v nekih prejšnjih boljših časih, pa leži tam tako neosvetljeno in raztreseno, da tudi najbolj mukotrpno delo duše doseže zelo malo ali sploh nič? – Pojdi v temno klet in tam išči izgubljeni groš, pa ga ne boš našel. Če pa prižgeš dobro luč, ga boš kmalu našel, če ga boš pravilno iskal in bil pri iskanju resnično potrpežljiv.
6. Poglej zdaj, Moj dragi prijatelj! Ta narednik je vedno imel resnično ljubezen do Gospoda Boga, ki ga je poznal le toliko, kot ga je lahko poznal iz Svetega pisma Stare zaveze. Tako je že neizmerno ljubil Božanstvo, ne da bi Ga spoznal. Kako velika mora potem šele postati njegova ljubezen do Božanstva, če se z Njim osebno seznani, kot je to zdaj?! In prav ta ljubezen mu daje tako lirično modrost. Če pa si tudi ti želiš takšno modrost, moraš pridobiti tudi takšno ljubezen in potem se bo vse izšlo. – Resnično Me zelo ljubiš, toda narednik Me ljubi še bolj. – Kako je to mogoče, ti bo jasno prikazano v prihodnje.«
7. Reče oficir: »Gospod! Res ne razumem, kako bi Te lahko še bolj ljubil. Kajti, pri Tvojem Najsvetejšem Imenu, ljubim Te nad vsem z vso svojo močjo! In tudi, če se zdaj postavim na glavo, bi mi bilo popolnoma nemogoče ljubiti Te, o Gospod in Oče, še bolj kot nad vsem drugim. Gospod, razširi moje srce in povečaj plamen ljubezni in življenja v njem, potem bom v svoji ljubezni do Tebe postal podoben Atlasu, ki mu je bilo po basni usojeno nositi na svojih ramenih vsa nebesa.«
8. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj! Kar želiš od Mene, je odvisno od tebe! Kajti odslej boš samo ti kreator in preoblikovalec svojega bitja in svoje ljubezni. Toda narednika vprašaj, kako? – In on ti bo povedal.«

246. POGLAVJE

NAREDNIK O VIRU NAJVIŠJE MODROSTI. NAMIG ZA ZBIRANJE NEBEŠKIH ZAKLADOV – BOŽJE LJUBEZNI.

1. Oficir se zdaj obrne k svojemu nekdanjemu naredniku in reče: »Poslušaj, moj cenjeni prijatelj! Nekaj let si bil v moji četi in vedno opravljal svoje dolžnosti v moje popolno

zadovoljstvo. Če nas smrt ne bi prehitela na bojišču, bi brez odlašanja po mojem priporočilu postal oficir. Toda v tem svetu ni bilo mogoče pomisliti na nobeno napredovanje, dokler nam ga ne bi pomagal doseči Gospod, ki so Mu podrejene vse posvetne in nebeške službe.
2. Zdaj smo srečno prišli pred najsvetejše obličje velikega, edinega Vladarja neskončnosti po Njegovi edini dobroti, milosti in usmiljenju. Spoznali smo Ga s strani, s katere Ga vsa Zemlja komaj pozna in pri Njem smo našli milost, ne da bi za to imeli najmanjše zasluge.
3. Ampak zdi se, da si se Njemu od vseh nas ti zagotovo najbolj približal. Kajti, ko si Mu govoril na najbolj vzvišen način, sem videl solze v Njegovem najsvetejšem Božjem očesu, in prijatelj, to je nekaj, kar bo vsa neskončnost komaj kdaj dojela!
4. Povej mi, kako ti je uspelo pridobiti tako izjemno modrost. Ali si jo morda že imel na Zemlji in nisi pustil, da bi jo kdo opazil, ali pa si jo na tem svetu pridobil postopoma z vsemogočnim vplivom Jezusa Kristusa, Gospoda od večnosti? Iz najsvetejših ust samega Boga vem, da ti je tvoja velika ljubezen do Njega pomagala doseči takšno modrost, toda šele zdaj se pojavi glavno vprašanje:
5. 'Kako si dosegel tako mogočno ljubezen, iz katere se v tvojem srcu iskri takšna modrost, ki bi jo komajda našli v gorečih prsih najbolj ognjenega keruba?' – Sam Gospod me je v tej zadevi napotil k tebi. Bodi tako dober in mi daj prava navodila za to, kajti resnično ljubim Gospoda Jezusa nad vsem z vso svojo močjo in resnično ne vem, kako bi Ga lahko še bolj ljubil. Vendar ti to dobro veš, ker Gospod Sam o tem priča. Ker pa to veš, mi povej, kako je to, kar se mi je zdelo nemogoče, na koncu še vedno mogoče.«
6. Reče narednik: »Moj kapetan, moj prijatelj! Tvoj lastni moto: 'Z Bogom je vse mogoče', bi ti vendarle moral najprej pokazati, da je ljubezen do Boga Gospoda prav tako neomejena, kot spoznavanje Boga, ki je prav tako večno neomejeno. Kako lahko sploh postaviš takšno vprašanje? Ali lahko vidiš kaj več, kot ti omogoča svetloba? Ali je svetloba lahko močnejša od tiste, ki svetlobo proizvaja? Če pa imaš material za osvetlitev velike sobe, ki jo edino potrebuješ za svoje delo, zakaj bi potem porazdelil material za osvetlitev drugih prostorov, v katerih zaenkrat nimaš kaj početi?
7. Zberi material samo za osvetlitev ene sobe! In, ko bo tako osvetljena, da boš v njej lahko vse videl, kot pri najsvetlejši dnevni svetlobi, potem odpri vrata in okna in dovolj svetlobe bo samodejno prodrlo iz ene glavne sobe v sosednje sobe ter jih dovolj osvetlilo. Če ne zbiraš, razpršuješ! Zbiraj torej, da boš imel bogat zaklad! Kdor ne zbira in ne varčuje ne bo nikoli obogatel. Zato moraš zbirati in varčevati, če želiš pridobiti veliko bogastvo!
8. Ljubezen je največje bogastvo nebes; z njo je treba skopariti. In, ko jo enkrat imaš, je ne smeš takoj razkriti celemu svetu. Ljubezen do bližnjega je res enaka ljubezni do Boga, vendar mora obstajati le v delih zavoljo Boga, vendar nikoli neposredno iz plamena srca, ampak vedno usmerjena k bližnjemu samo skozi Boga, kajti drugače ljubezen do Boga oslabi. – Poglej svojo najlepšo Matildo! Glej, glej, v tvojem srcu ima tri četrtine tega, kar bi moral imeti samo Gospod! Ali vidiš razlog za tvojo šibkost v ljubezni?«

247. POGLAVJE

LJUBEZEN DO BOGA IN LJUBEZEN DO ŽENSK. VSA LJUBEZEN MORA IZHAJATI IZ LJUBEZNI DO BOGA.

1. Reče oficir: »Hvala, dragi brat, za tvojo zelo čudovito razlago. Zdaj mi je jasno pri čem sem. Ja, ja, popolnoma prav imaš, ustvaril sem ljubezen, ki je še veliko močnejša od ljubezni do Gospoda Boga, Ki je prvi temelj vse ljubezni! Toda ženskam je veliko lažje ljubiti Gospoda Boga, kot nam, čisto moškim bitjem, ker one ljubijo v Bogu neskončno popolnega moškega, kar se zelo dobro sklada z njihovo naravno polarnostjo, toda pri nas moških je malo drugače. Nikoli se ne moremo tako zaljubiti v moško bitje, pa naj bo še tako popolno, kot v žensko bitje, saj je tako utemeljeno v sami naravi.
2. Zato mislim, čeprav se zdaj zavedam svojega stanja, da mora obstajati pomembna razlika med ljubeznijo moškega do ženske in njegovo ljubeznijo do Boga. Boga, najvišje prvotno bitje, je treba ljubiti povsem drugače kot žensko. Zato verjamem, da lahko najponižnejša ljubezen do čudovito ljubeče ženske zelo dobro obstaja ob najmočnejši ljubezni do Boga. Ljubezen do Boga mora biti najvišje čistosti, medtem ko je ljubezen do ženske lahko vedno nekaj nečistega. To pomeni, da je ljubezen do ženske v veliki meri odvisna od videza, torej od nečesa, kar bolj ustreza zunanjim čutom, medtem ko je ljubezen do Boga čisto najgloblje premišljevanje o neskončnih popolnostih Božanstva in občudovanje vsega, kar je Božanstvo ustvarilo iz Svoje Moči in Modrosti ter vzvišena pohvala Njegovi najčistejši Ljubezni in Dobroti! Mislim, da bi bila v bistvu prava žalitev Boga, če bi Ga nekdo ljubil z enakimi občutki, kot ljubi žensko.
3. Zato tudi menim, da Matilda, ki je sedaj rešena, ne more niti najmanj škodovati moji ljubezni do Gospoda, ampak mi nasprotno le pomaga, da Ga bom še bolj ljubil!«
4. Reče narednik: »Tudi vera in močno prepričanje sicer prav tako osrečujeta človeka; jaz pa se držim blaženosti v čisti ljubezni do Boga in samo v Bogu. Ker ima človek lahko samo eno srce in s tem samo eno resnično ljubezen, iz katere lahko, ko dozori prevladujoča ljubezen, nastanejo v najčistejšem Božjem Redu vse druge vrste stranskih ljubezni. Zato odločno menim, da mora biti človek najprej popolnoma trden v ljubezni do Boga in šele nato mu bo omogočeno vse drugo v najlepši harmoniji. Če pa je nekdo še vedno omahljiv v svoji ljubezni do Boga in komaj ve kako bi lahko Boga ljubil bolj, kot najlepše oblikovano žensko – potem je pri njem, prijatelj, prava modrost duha še nekoliko oddaljena in je ne bo prejel tako kmalu.
5. Glej, srce ima samo eno kamrico za ljubezen, in ta ljubezen mora biti enaka tako do Boga, kot do bližnjega, in obratno. Če resnično ljubiš, ne moreš ljubiti Boga drugače kot žensko, in prave ženske ne moreš ljubiti drugače kot Boga, ker je človeško srce zmožno le prave ljubezni; vse razen tega že pripada ljubezni do sebe in ni primerno za Božje Kraljestvo.
6. Poglej, kako so Janez, Jakob, Peter, pa tudi Pavel ljubili Gospoda? Kako Ga je ljubila Magdalena in tisoče drugih? Vidiš, ti so bili popolnoma zaljubljeni v Gospoda, celo nekaj stopenj močneje, kot si ti zdaj v svojo najlepšo Matildo. In glej, prav takšna prava zaljubljenost v Gospoda se je oblikovala v teh zgoraj imenovanih bitjih in ti je bil pravzaprav jasno prikazan razlog, zakaj so kot takšni pravi ljubimci Gospoda zatem tudi čim prej postali Njegovi najtesnejši prijatelji in mojstri v pravi ljubezni in modrosti. – Tam, takoj za Gospodom stojijo Peter, Pavel in Janez! Pojdi in jih vprašaj ali Sem v enem samem zlogu govoril neresnico!«
7. Reče oficir: »Kaj praviš? Pavel, Peter in Janez, ki je napisal znamenito 'Razodetje', so tam!? Ti trije resni možje za Gospodom!?

No, vsekakor jim moram takoj izreči svoje občudovanje. Sicer ne prenesem komplimentov, ampak kjer so ti z razlogom, so povsem upravičeni in ne smejo izostati. Vsa čast tistemu, komur pripadajo!«
8. Reče narednik: »Prijatelj, ampak tukaj obstaja, kakor mi pravi srce, samo en kompliment – in ta je čista ljubezen do vseh! Če pa ljubiš Boga Gospoda, kar je edini, večno najbolj resničen in najlepši kompliment, potem v tej ljubezni zaobjameš tudi Petra, Pavla in Janeza, pa tudi vsa nebesa. Toda druge zemeljske pohvale in vljudnosti tukaj niso nič vredne. Zato verjamem, da moraš izkazati svoje občudovanje samo Gospodu; vse drugo se bo potem že samo po sebi uredilo.«
9. Reče oficir: »Ja, ja, prav imaš, popolnoma prav! In v vsem tudi moraš imeti prav, saj si tako globoko posvečen v resnično modrost, da razumeš do samega bistva vse, kar se tukaj imenuje prav. Vendar verjamem, da ne bi škodilo, če bi s temi tremi prvimi Gospodovimi apostoli navezal najbolj prijazen odnos. Pravzaprav moramo vedno predpostavljati, da so ti trije, za Bogom Gospodom, prvi duhovi v vsej neskončnosti; zato bi se po mojem mnenju spodobilo, da jih obiščem, torej da se jim predstavim in jih najbolj prijazno pozdravim, kot prve Gospodove prijatelje!«
10. Reče narednik: »Stori, kakor hočeš! Povedal sem ti le tisto, kar je tukaj edino nujno potrebno. – Zdaj pa te kliče Sam Gospod! Pojdi! Samo iz Njegovih ust priteka najvišja modrost v najčistejših potočkih. Zajemi jo naravnost v svoje srce in živi v skladu z njo!«

248. POGLAVJE

GOSPOD POUČUJE OFICIRJA PETRA O PRAVI LJUBEZNI DO BOGA. PRISPODOBA Z OZKIMI VRATI IN VELIKEM BREMENU. NEBEŠKA MOLITEV OČENAŠ.

1. Oficir gre zdaj hitro k Meni in reče: »Najsvetejši, najboljši Oče! Poklical Si me in jaz stojim pred Teboj in čakam, da iz Tvojih najsvetejših ust slišim Tvojo najsvetejšo voljo zame.«
2. Rečem Jaz: »Dragi Moj Peter! Prvič, ni ti treba pred Menoj vedno govoriti 'Sveti' in 'Najsvetejši'! In drugič, moraš se popolnoma odvaditi uporabljati zemeljsko zveneče komplimente. Kajti tukaj, kjer so vsi enaki in je samo eden Gospod, vsi ostali pa so popolnoma enaki, je vsak kompliment neumnost. Narednik ti je povsem pravilno in resnično razložil zadevo in življenjske razmere v Mojih nebesih. Ti pa si proti temu vedno nekaj potihoma ugovarjal; in glej, to ni prav. Če ti Sam priporočim nekoga, da te pouči o tem, kar ti je še tuje, ga moraš samo poslušati in prilagoditi svoje življenje po tem, kar si slišal. Če pa nenehno ugovarjaš in predstavljaš nekaj drugega kot pravilno in dobro, kar po Mojem večnem Redu nikoli ne more biti popolnoma dobro in pravilno, potem ti stvari nikoli ne bodo jasne.
3. Narednik ti je med drugim tudi povedal, kakšna mora biti ljubezen do Mene, da ti bo obrodila prave sadove. Ti pa si potem spet mislil drugače. In vendar mora biti tako, kot ti je narednik precej preprosto razložil!
4. Glej, zdaj zelo strastno ljubiš ljubko Matildo. Dobro razumem, da se takšne ljubezni komajda lahko ubraniš. Vendar se moraš zaenkrat Matildi popolnoma odpovedati in pripadati samo Meni, tako kot tudi Matilda, sicer ne bosta mogla nikoli vstopiti v Moje Kraljestvo!
5. Če Matilde ne dobiš iz Mojih rok, ti ne bo mogla pomagati, da bi od Mene prejel zveličanje in moč, ampak postopoma do nesreče in znatne šibkosti.

6. Zato pojdi, pripelji jo k Meni in Mi jo izroči! Le tako boš lahko svobodno prejel resnično ljubezen, ki prihaja od Mene.«
7. Reče oficir: »Gospod in Oče, že dolgo je samoumevno, da bom Tvojo Besedo izpolnil z največjo natančnostjo, toda ker Si mi že podelil najvišjo milost, da govoriš z menoj, Te prosim, da mi vsaj na kratko razložiš, zakaj moram, iskreno rečeno, najprej pripeljati Matildo k Tebi in Ti jo popolnoma izročiti, preden lahko postane popolnoma moja po Tvoji roki. Tukaj v duhovnem kraljestvu je tako ali tako ne morem nikoli vzeti za ženo, ker se tukaj po Tvojih besedah nihče ne more poročiti ali biti poročen. Vendar pa Si mi jo za nadaljnjo izpopolnitev v tem Tvojem Kraljestvu, o Gospod, Sam izročil in zato sem jo sprejel s tisočkratnim veseljem. Da jo ljubim kot darilo iz Tvojih rok in kot resnično nebeško ljubko bitje, daleč stran od vsakršne čutne misli, se mi zdi povsem v redu in nekaj, kar lahko z najbolj mirno vestjo imenujemo red.
8. Gospod, odpusti mi, ubogemu grešniku, takšno vprašanje! Ampak resnično si ne morem kaj, da ne bi tako razmišljal in želel za vse prej vedeti razlog, preden preidem k dejanjem. Preveč jasno vem, da je Tvojo voljo treba brezpogojno izpolnjevati, ker Svojim otrokom vedno želiš najboljše, in da se ne sme najprej spraševati – zakaj? Toda kljub temu, v sebi še vedno čutim potrebo, da raziščem razlog in namen vsega, kar moram storiti, da bi potem lahko še bolj energično deloval. Če bi bila Tvoja volja, da mi o tem kaj oznaniš, bi bil zagotovo izjemno vesel!«
9. Rečem Jaz: »Jaz pa ne, Moj dragi prijatelj in sin! Kajti, če bi ti bilo za to treba povedati razlog, bi ti ga takoj v celoti razkril. Upam, da Me imaš za tako modrega, da bom zagotovo vedel, kaj je potrebno in kaj ni potrebno. – Toda iz najboljših razlogov ti razloga za to ne bom povedal. Ali imaš mogoče še karkoli za ugovarjati?
10. Če nosiš precej obsežen tovor in z njim prideš do ozkih vrat, skozi katera moraš iti, če želiš doseči cilj življenja, Mi povej, kaj boš zdaj storil z velikim tovorom, ki si si ga naložil na ramena, da bi dosegel visoki cilj?«
11. Oficirju se ob tem nekoliko razširijo oči in čez nekaj časa reče: »Če bremena nikakor ne morem prenesti skozi ozka vrata, ga bom vsekakor položil pred vrata in se poskušal brez bremena preriniti skoznje; kajti cilj življenja je višji od vsakega bremena, pa naj se zdi še tako dragocen.« -
Rečem Jaz: »Dobro, sin Moj! Pojdi in stori tako, pa boš živel!«
12. Tedaj gre oficir takoj k Matildi in ji reče: »Matilda, Gospod te želi! Zato pojdi z menoj, da te izročim v Njegove presvete roke.« -
Reče Matilda: »Jaz sem le najbolj nevredna Gospodova dekla; toda Njegova vedno najsvetejša volja naj se zgodi!«
13. S temi besedami oficir pripelje Matildo k Meni in reče: »Moj Gospod, moj Bog in moj Sveti oče! Tukaj je tista, ki Si jo želel! Z velikim veseljem v srcu Ti jo izročam, kajti vem, da imaš zanjo najboljše namene in boš zato ukrenil vse za njeno večno življenjsko srečo. Posvečeno bodi Tvoje Ime in Tvoja edina Sveta volja naj se zgodi!«
14. Toda Matilda, polna strahu in ljubezni do Mene reče: »Sveti Oče, ki prebivaš v nebesih, naj bo Tvoje Ime vedno bolj prepoznano in posvečeno! Tvoje Kraljestvo ljubezni, modrosti in večnega življenja naj pride k nam vsem! Naj Tvojo edino Sveto voljo najbolj natančno izpolnjujejo vsi svobodni duhovi, bitja in ljudje v nebesih in na vseh nebesnih telesih! Daj, o sveti Oče, vsem otrokom Svoj nebeški kruh vsega življenja, da ga jedo s čistimi usti! Odpusti nam vse naše slabosti in grehe, kakor mi odpuščamo vsem, ki so nas kdaj užalili! Ne dovoli, da bi bili mi otroci, ki nas še vedno pestijo vse vrste šibkosti, skušani preko naših moči. Če pa zlo grozi, da bo uničilo Tvoje otroke, ga odvrni in jih osvobodi od vsega, kar bi jim lahko zlo prizadejalo! Kajti večna je samo Tvoja Moč in Oblast! Tebi vsa slava, vsa hvala, vsa čast in čaščenje! Samo Tebi vsa naša ljubezen in naše večno oboževanje! Amen.«

249. POGLAVJE

JEZUS O MOLITVI OČENAŠ. ŽENSKI PREPIR ZA PROSTOR NA OČETOVIH PRSIH. HELENINO RAZMIŠLJANJE O LJUBEZNI DO BOGA IN BRATSKI LJUBEZNI.

1. Rečem Jaz Matildi in oficirju hkrati: »Tako je in takšna molitev Mi je všeč! Kajti v tej je povedano vse, kar je potrebno za vsakega človeka, tudi za vsakega duha in za vsakega še tako popolnega angela. – Pridi sem Matilda, k Mojim prsim, da okrepiš svoje življenje! Kajti glej, vse kar napolnjuje neskončni prostor je izšlo iz teh prsi. Vse vsrkava iz teh prsi in se nasiti. Zato pridi sem tudi ti, hčerka Moja in z močnimi vdihi vsrkaj večno življenje, polno ljubezni, modrosti in moči!«
2. Vidiš Peter, sin Moj, Matilda je imela najboljši govor pred Menoj in je zato tudi prišla najdlje. Ti pa si hotel postati moder, še preden je tvoje srce zmoglo prenesti pravo modrost. Zato si zdaj precej za Matildo, čeprav si bil prej pred njo. Toda glej, ko bo tvoja ljubezen do Mene postala enaka mogočni ljubezni te Matilde, potem boš tudi ti tam, kjer je zdaj Matilda.
3. Ampak ti, Moja najlepša hči, se Me ne boj, ker Sem najvišje božansko bitje, kajti glej, ravno zato Sem najnežnejši, najskromnejši, najprijaznejši, najbolj prizanesljiv, najbolj ljubeč in najboljši duh in človeško bitje hkrati. Pridi sem in se Me ne boj!«
4. Matilda trepeta od negotovosti in najbolj goreče ljubezni, a še vedno ne more zbrati dovolj poguma, da bi padla na Moje prsi, ki se ji zdijo preveč svete. Ampak Jaz pokličem Heleno in ji rečem, naj Matildi pokaže, kako to počnejo izbranci v nebesih.
5. Helena z razširjenimi rokami takoj pade na Moje prsi in reče: »O Moj najslajši Oče, to sem že neizmerno pogrešala! O Ti dragi Oče! O Ti, moja edina ljubezen! Ti, moja neizrekljiva lepota vseh lepot! Ti, večno satje vseh življenjskih sladkosti! O kako sladko je počivati na teh Tvojih prsih in vsrkavati najvišje moči življenja!« - Po teh besedah se Helena ponovno od velike ljubezni dobesedno vrže na Moje prsi.
6. Ko Matilda to vidi, reče: »Ampak moj Bog in moj Oče! Ta pa ima pogum, kakršnega še nadangel Mihael zagotovo nima! S kakšno silovitostjo se je vrgla in se zdaj obnaša, kot bi se hotela popolnoma spojiti s Tvojimi najsvetejšimi prsmi. Ah, ah, to je pa malo preveč! Tudi jaz bi to zagotovo storila, ko bi le imela dovolj poguma. Ne, ampak ona se zame žene preveč!«
7. Rečem Jaz: »No, Matilda, pridi in počni tako kot ona!« -
Sedaj si Matilda ne pusti dvakrat reči in tudi sama pade na Moje prsi. – Ker pa se je Helena razširila skoraj po vseh Mojih prsih, Matilda ne najde dovolj prostora, zato zelo nežno reče Heleni: »Ampak draga, najlepša sestra! Prosim, pusti tudi meni malo prostora; tudi jaz sem bila sem poklicana, tako kot ti!«
8. Helena na to reče: »Glej, kdor pride prvi, tudi prvi melje! Ko je nekdo poklican k nečemu tako dobremu, ga nič ne ustavi; in če komu manjka poguma, ga je treba od nekje pridobiti. – Le pridi sem! Našli bova prostor! Kajti glej, na teh prsih je za obe dovolj prostora!«
9. Reče Matilda, ki je zdaj tudi položila svojo glavico na Mojo levo stran prsi: »Zdaj je že vse dobro! O Bog, o Bog, kako sladak počitek! – Ja, ja, kdor resnično želi počivati, naj počiva v Bogu! – O te svete prsi! Zdaj imam občutek, kot da je moje srce preozko, da bi dojelo polnost tega svetega, velikega trenutka! Toda, kdo lahko kdaj dojame globino takšne milosti in ljubezni?«
10. Reče Helena: »To sploh ni potrebno! Kajti glej, prava ljubezen noče ničesar dojeti in ničesar do dna dognati! Če bi hoteli dojeti, kako vzvišena in sveta so ta prsa, na katerih zdaj počivava, bi to trajalo celo večnost! In to bi bila zagotovo še bolj neumna naloga, kot naloga lačnega filozofa, ki bi hotel kruh razdrobiti na atome, namesto da bi

z njim potešil svojo lakoto – in bi potem od lakote umrl. Kdor se sprašuje, kaj je ljubezen, zagotovo ljubi obupno malo. Prava ljubezen je tiha in ne govori veliko, ampak se kot hobotnica oprime svojega izbranca. Zato zdaj ne smeš veliko govoriti, ampak preprosto uživati, ko se ti ponuja priložnost, sicer boš poleg mene očitno nekoliko prikrajšana.«
11. Reče Matilda: »Ne skrbi, tudi jaz znam ljubiti. Samo glej, da na koncu ne boš ti prikrajšana. Na Zemlji me je ljubezen mučila na precej nenavadne načine, čiste in nečiste – in nikjer nisem našla prave potešitve. Zdaj pa čutim v sebi potešitev in moje srce ne trpi več lakote. Zato ne skrbi zame, kajti ko sem za mizo, znam tudi jesti, še posebej pa za to mizo, kjer nešteto miriad srka svoj poživljajoči nektar!«
12. Reče Helena: »Samo ne tako poetično, draga moja sestra! Kajti glej, po svojem zemeljskem rojstvu sem zelo preprosta oseba in ne razumem tako vzvišenih izrazov. In glej, Gospodu sploh niso preveč všeč. Raje ima bolj preprosto govorjenje, ker se za tako vzvišenim jezikom skriva tudi nekakšna nečimrnost. Zato govori preprosto, moja najlepša sestra; tako boš Gospodu bolj prijetna.
13. Reče Matilda: »Ja, ja, prav imaš, popolnoma prav! Ampak pusti mi še malo več prostora!« -
Reče Helena: »O, o, najljubša sestra! Ali še nimaš dovolj prostora?! Mislim, da bi se rada sama polastila vsega tega svetega sladkega oprsja? No, zaradi tebe, ker se zdiš tako prijazna in srčkana, se bom še malo premaknila. Ampak potem ne smeš več motiti moje blaženosti, ljuba, najlepša sestra!«
14. Reče Matilda: »Ne, ne, zdaj imava obe dovolj prostora. Dolžna sem ti celo veliko zahvalo, ker si mi dala pogum in mi pokazala pot. Nikoli si nisem mogla ustvariti prave predstave o tem, kako naj bi človek ljubil Boga na najbolj vreden način. Prepogosto sem razmišljala, in celo tukaj, da je treba Boga ljubiti z nekakšnim najbolj vzvišenem in pobožnim navdušenjem. Zato sem bila presenečena, ko me je Gospod, Bog in Oče, poklical pred teboj, naj pridem k Njegovim blagoslovljenim, presvetim prsim. Takšno zbližanje sem si predstavljala večno nemogoče, zdaj pa šele zelo jasno vidim, kako je pri Bogu vse mogoče. Zato Njemu vsa moja ljubezen za večno!«
15. Reče Helena: »Torej je ni nič več za tvojega Petra?! Kako mu bo to potem všeč? Ali pa je tudi v tem pogledu zate z Bogom vse mogoče?«
Reče Matilda: »Ampak draga, prelepa sestra, zakaj moraš vedno malo zbadati moje srce. Ali te to zabava? Mislim in upam, da bo Peter tudi sam sledil mojemu zgledu. Ker vidi zagotovo bolje od naju, da je treba ljubiti Boga, Gospoda in edinega pravega Očeta, bolj kot vsa bitja, ne glede nato, kako popolna so. Dokler človek nima Boga, mora žal ljubiti bitja zaradi njihove formalne podobnosti z Bogom. Ko pa nekdo najde pravi, večni, izvirni temelj ljubezni, pravzaprav najčistejšo in najresničnejšo ljubezen samo, potem je ljubezni do bitij za vedno konec! Ali me razumeš?«
16. Reče Helena: »Oh, ja, to zelo dobro razumem! Ampak ta se vendarle nikakor ne konča; ker ravno v ljubezni do Boga, ljubezen do bližnjega predstavlja prevladujoč pogoj. Kakor namreč nekdo ne bi mogel ljubiti Boga, če bi sovražil svojega brata, tako tudi ne bi mogel resnično ljubiti svojega brata, če ne bi imel ljubezni do Boga, ali vsaj neumne, fanatične ljubezni.
17. Nekoč sem bila tudi sama tako neumna, da sem nekaj časa verjela, da lahko duhovnik nekoga pripelje v nebesa. Ko pa sem se kasneje prepričala, katerega duha otroci so duhovniki, se je moje razmišljanje v vseh pogledih hitro spremenilo. V slavnem letu 1848 sem dobro oborožena sama stala na barikadah, proti vsem sovražnikom Resnice in božanske Svobode in tam našla smrt svojega telesa.
18. Torej, moja ljubljena sestra, prav je, da zdaj ljubiš Boga Gospoda, našega najbolj ljubljenega, najsvetejšega Očeta, tako da si brez vsakršne stvarne ljubezni, vendar

moraš vedno pomisliti na svoje uboge brate in sestre, da v tej ljubezni ne pozabiš nanje, ki so še daleč od sreče, da bi uživali najvišji in najbolj poživljajoč blagoslov in blaženost pri izviru Ljubezni. Ali to razumeš, moja preljuba sestra?«
19. Reče Matilda: »Oh, seveda te razumem! Prav imaš in postala si že zelo modra. Upam, da bom tudi jaz kmalu postala tako modra. Toda zdaj je moje srce preveč polno ljubezni do Gospoda in modrost lahko za zdaj počiva v meni.«

250. POGLAVJE

ROBERT UČI PETRA O PRAVI ZRELOSTI LJUBEZNI. PRIMER FENIKSA IN STISKALNICE GROZDJA.

1. Oficir opazuje ta prizor in se čudi, da Helena govori tako omikano. Obrne se k Robertu in reče: »No, medtem si moral Heleno res dobro ogreti, da si iz nje izžgal njeno nekdanje najgrše lerchenfeldersko govorjenje, kot stenice iz stare postelje, kajti resnično, zdaj govori zelo dobro in lepo nemščino.« -
Reče Robert: »Prijatelj! To je znala tudi že prej. Svoje lerchenfeldersko narečje pa govori samo takrat, kadar hoče nekoga ponižati. Sicer pa je najnežnejše, najbolj občutljivo, od Samega Gospoda oblikovano bitje, lepa kot jutranja zarja, prisrčna in ljubka kot golobica.«
2. Reče oficir: »Ja, ja, najbrž jo zdaj tako vidiš. – Ampak, dragi prijatelj! Zdaj pa še eno vprašanje! Jezusa zdaj močno ljubim zaradi Njegove nepojmljive ljubezni do nas, Njegovih bitij. Ta ljubezen me močno pritiska. Kaj naj storim, da zadovoljim svoje srce?«
Reče Robert: »Naj se ti srce razširi od ljubezni, da se bo tvoj duh osvobodil, ki je še vedno stisnjen v tvojem srcu. Ko pa bo tvoj duh svoboden, potem boš tudi ti svoboden v vsem svojem bitju, kar je zate najbolj potrebno, če se želiš popolnoma približati Gospodu.
3. Predčasno zadovoljiti in umiriti srce pomeni, da se njegov duh spet uspava, spečemu duhu pa je potem malo do tega, da bi se osvobodil. Podobni, manjši primeri so že na Zemlji. Če je na primer nekdo na smrt zaljubljen v drago, dobro dekle, a nima priložnosti, da bi zadovoljil svojo ljubezen na običajen čuten način in omehčal njene močno napete strune, bo njegova ljubezen postajala vedno močnejša in bo uporabil vsa sredstva, da drago dekle postane njegova žena. Če pa je že prej našel zadovoljstvo, potem se bo njegovo prizadevanje za zakon zelo ohladilo, če ne povsem ugasnilo. In glej, tudi tukaj je tako! Tukaj v milostnem kraljestvu ljubezni, je treba ljubezni pustiti, da deluje popolnoma svobodno. Karkoli izhaja iz njenega delovanja, je lahko le dobro, ker je ljubezen sveta moč, ki prihaja od Boga in lahko doprinese le najboljše učinke. Zato zdaj pusti, da te pritiska ljubezen do Gospoda! Ona bo popolnoma spravila v red tvoje celotno bitje. – Ali si me dobro razumel?«
4. Reče oficir: »Prijatelj, zdaj si pa res dobro pridigal, in sicer v največjem in najresničnejšem redu, saj si že šel skozi šolo; toda ko je nekdo pravkar v žareči peči ljubezni, v takšnem potrpežljivem stanju občuti posebno neprijeten pritisk in ga ne prenese tako zlahka, kot mu pridiga svobodni duh. Morda si ga ti prav tako občutil, kot zdaj jaz, vendar to niti najmanj ne omili mojega primera. Raje mi pomagaj, da bom lahko objel Jezusa. Na ta način boš naredil več, kot z najlepšo poučno pridigo. V goreči hiši izgovori najveličastnejše besede, pa z njimi ne boš pogasil ognja. Če pa namesto besed vzameš vedro vode in ga hitro preliješ čez ogenj, boš očitno dosegel boljši namen.«

5. Reče Robert: »Dragi prijatelj! Ampak prav v tem je bistvo. Jaz nočem pogasiti tvojega ognja, ampak ga raje razvneti. Kajti v tem ognju moraš biti popolnoma použit in se kot feniks znova dvigniti iz pepela svoje ponižnosti, preden se lahko v polnosti približaš Bogu, ne da bi pri tem škodoval svojemu bitju.
6. Ali na Zemlji nisi nikoli videl stiskalnice grozdja? Glej, grozdje je postavljeno pred strašno težko stiskalnico, katera ga popolnoma zmečka in iz njega iztisne zadnjo kapljico njegovega žlahtnega soka. Da to grozdje občuti, vsaj mi, svobodni duhovi o tem ne dvomimo, saj vse, kar nastane skozi viden življenjski proces in vsebuje v sebi živo zakonitost, ki se združi z drugim življenjem, ga krepi in povzdigne, mora imeti tudi samo življenje, ki brez določenega občutka ne bi bilo življenje in zato ne bi moglo ničesar oživljati. Četudi lepo grozdje občuti najmočnejši pritisk pod težko stiskalnico, je ta pritisk izjemno nujen za pravilno ohranitev in povečanje njegovega oživljajočega duha. Kajti, če se ta poseg na grozdju ne bi izvajal, njegov duh ne bi bil nikoli svoboden in ne bi mogel nasičiti vsega soka, tako da bi lahko vsak, ki ga užije, kmalu začutil poživljajoč duh v vsem svojem bitju, včasih pa, če se ga popije preveč, se ta občuti le premočno.«
7. Če pa imaš rad vino in njegovo čudovito poživljajočo moč, ali potem lahko sovražiš stiskalnico? Povem ti, da brez pritiska ne gre! Poživljajoči sok v grozdu drugače zakrni in nikoli ne doseže samodejne moči. Le, ko je tudi duh zaradi pritiska prisiljen preiti v duši podoben sok, šele potem bo duša zaživela v svoji lastni moči. – Ali razumeš to prispodobo?«
8. Reče oficir: »Ja, zdaj razumem in bom temu primerno ravnal. Hvala, dragi brat, za to resnično zelo modro in praktično pojasnilo.«
9. Nato pokličem Heleno in Matildo k tistim ženskam, s katerimi se je oficir Peter prej pogovarjal, in od katerih mi ena želi podariti relikvijo s srebrnim križem. Obe najprej nežno poljubita Moje prsi, nato pa se takoj odpravita na zaupano jima delo ljubezni, katerega tudi najbolje opravita.

251. POGLAVJE

PETROV OGNJEVIT IZBRUH LJUBEZNI DO JEZUSA. SLOVO OD NAVIDEZNEGA DUNAJA.

1. Medtem pokličem k Sebi oficirja in ga vprašam: »Kako se zdaj počutiš?« -
Oficir odgovori: »Sveti Oče! Ti praizvir najčistejše in najmočnejše Ljubezni! Počutim se izjemno nebeško; toda zaradi ljubezni do Tebe ne zdržim več! Oh, pusti tudi meni, da Te objamem. Močno me vleče k Tebi! Tej želji se ne morem več upreti. O Oče, stori z mano, kar hočeš, kaznuj me s peklom zaradi moje predrznosti, vendar mi ne prepovej, Ti Ljubezen vseh ljubezni, da bi Te objel, po vzgibu mojega srca.«
2. Tedaj Peter neustavljivo pade na Moje prsi in zajoka od največje ljubezni. – Jaz pa ga tudi objamem in mu rečem: »Brat Moj! Silno Me ljubiš, Jaz pa te ljubim še bolj! In glej, ta vrnitev Moje ljubezni za tvojo, je Moja sladka kazen zate! Povej Mi, ali si zadovoljen s to kaznijo?«
3. Reče oficir: »O Gospod in Oče! Tako je, kot se lahko in mora pričakovati od Tebe. Ti Si večna, najčistejša Ljubezen, neskončno oddaljena od vsakega maščevanja, od vsake jeze, od vsake nestrpnosti in od vsake prisile. Kako bi od Tebe sploh lahko pričakoval kaj drugega, kot samo tisto, kar najčistejša Ljubezen ustvari v Tebi in iz Tebe.
4. Ti Si edina rešilna bilka za vse, ki so zašli s poti in za vse, ki jih viharni valovi življenja mečejo z ene čeri na drugo. Nikomur ne dovoliš, da bi propadel in Tvoja večna

Ljubezen in Modrost postavljata jezove za odpadnike, da ne morejo, kot narasel potok uničiti plemenitega semena, in da jih na koncu njihovega divjanja odnese v morje, kjer se njihovo delovanje ustavi in v mirovanju pridejo do spoznanja, da se ne morejo bojevati proti Tvoji večni Vsemogočnosti. In tako si po Svojem največjem in najsvetejšem Redu prizadevaš, da uničevalce pripelješ nazaj do resničnega spoznanja in urediš vse, kar je že bilo pokvarjeno. Skratka, moj Najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, Ti vedno iščeš izgubljene ovce in dan za dnem sprejemaš nešteto izgubljenih sinov ter kličeš mrtve lazarje iz grobov nazaj v življenje!
5. Zato je tudi prav, da Te vsako srce ljubi nad vsem, kajti samo Ti Si dober in Svet, nadvse Svet, vsa druga bitja pa so dobra le zaradi ljubezni do Tebe. Če pa bitje ljubi kaj drugega bolj kot Tebe, Sveti Oče, je to že slabo; kajti vsa ljubezen mora biti usmerjena k Tebi. Če ljubim bitje zaradi njega, potem je moja ljubezen že greh. Če pa ljubim bitje samo zaradi Tebe, potem je moja ljubezen resnična vrlina in daje srcu trajno blaženost. – Samo Ti Si Ljubezen in nas ustvaril iz te Ljubezni za ljubezen; zato vsa naša ljubezen pripada samo Tebi! – Kdor Te ljubi, Te tudi prav časti, vsaka drugačna molitev ni prava.
6. Ni zaman rečeno skozi usta preroka Izaija: 'To ljudstvo Me časti z ustnicami, a njihovo srce je daleč od Mene.' – Nisi zaman izkazal velike milosti grešnici Magdaleni, saj je svoje srce obrnila k Tebi. In nisi zaman poklical grešnika Zaheja z murve, saj ga je ljubezen do Tebe pripeljala do tega, da je splezal na drevo. Ti, o Oče, Si bil vedno Ljubezen in vsi grešniki, ki so v svojih srcih klicali Tvoje Ime, niso propadli. Zato bodi vsa moja ljubezen samo Tebi, ker Si samo Ti edini vreden prejemati vso ljubezen od ljudi in angelov. Naj pa jokajo, tulijo in tožijo tisti, ki so svoja srca obrnili stran od Tebe in ga nočejo obrniti k Tebi nazaj, čeprav bi to zlahka storili.«
7. Rečem Jaz: »Prav, prav, zelo dobro, dragi Moj brat! Ti si našel pravo pot. Žal pa je v tem trenutku veliko takšnih, ki jim je ta pot neznana, in najbolj žalostno je, da jim bo neznana ostala še dolgo. Kar je bilo zrelo Sem zdaj pobral, vse ostalo pa je še vedno nezrelo in je zato treba pustiti na polju.
8. Zato tukaj ne bomo več dolgo ostali, ampak se bomo takoj po manjšem opravku odpravili v drugo mesto, katerega ime vam bom povedal šele, ko bomo v njegovi bližini.«
9. Oficir malce otožno reče: »O Ti, Sveti, dragi Oče! To mesto (Dunaj) zdaj šteje več sto tisoč prebivalcev, nas pa je tukaj vseh skupaj komaj nekaj čez tisoč. Ko pomislim na vse tiste, katerih pepel prekriva prah pokopališč – kaj se bo zgodilo z vsemi temi? Nekateri se morda že dolgo sončijo v večni svetlobi življenja, toda milijoni tega mesta pa zagotovo ne. Kaj bo z njimi? Kje so? Ali bodo kdaj vstali?«
10. Rečem Jaz: »Ne skrbi zanje! Imam veliko služabnikov, ki morajo te ovce pasti in voditi. Zato ni nujno, da bi morali mi voditi vse, ampak le tiste, ki so za časa svojega življenja na Zemlji skrbeli predvsem za Moje Ime – ne glede na to ali so to počeli na pravi ali napačni poti, to je tukaj vseeno, če je bila le vera, potem lahko še vedno v teh prebudimo ljubezen. Kjer pa vere sploh ni, ali je še preveč praznoverja, potem zaenkrat ne moremo in ne smemo biti vidni vodniki in vidni buditelji, ker imam milijon služabnikov, ki so jim zaupane takšne naloge. Vendar pa je še vedno razlika med tistimi, katere Jaz Sam prebujam in neposredno vodim, in številnimi, ki jih prebujajo in vodijo Moji angeli in služabniki; kajti velja rek: 'Mnogo je poklicanih, a le malo izvoljenih!'

252. POGLAVJE

PRISPODOBA O STROGEM IN PRAVIČNEM KRALJU, KI GA PREMAGA LJUBEZEN.

1. Reče oficir: »To je veliko preveč milosti za nas uboge grešnike! Toda kako se Ti lahko sploh kdaj dovolj zahvalimo za takšno milost? Kaj moramo storiti, da bomo vredni takšne milosti?« -
Rečem Jaz: »Prijatelj in brat! Srce, napolnjeno z ljubeznijo do Mene, je največja in najbolj popolna storitev, ki Mi jo človek lahko naredi za Moje zadovoljstvo. Povem ti, pri Meni je na koncu vse odvisno od ljubezni!
2. Nekoč je na Zemlji živel mogočen kralj, neizprosno strog in pravičen v vseh svojih dejanjih. Kar je enkrat izrekel, ni nikoli preklical. Njegovo ljudstvo ga je ubogalo iz strahu, saj je dobro vedelo, da bo pri njem vsak prestopek strogo kaznovan, ne glede na status; toda o ljubezni do tako strogega vladarja resnično ni bilo govora. Njegovo nepodkupljivo pravičnost so vsi hvalili, a so se ga kljub temu bali in trepetali, ko se je povzpel na sodniški stol. Tudi njegovi uradniki so bili prav takšni, kot je bil kralj; izvajali so najstrožjo pravičnost in nikoli ni bilo govora o odpustu kakršnekoli kazni.
3. V mestu pa je bil tudi zelo preprost človek, ki se je ukvarjal z vsemi vrstami koristnih ved in je tu in tam marsikaj odkril, kar je bilo ljudem v veliko korist. Ena od kraljevih zapovedi pa je bila, da mora vsak umetnik ali učenjak svoja dela najprej predložiti kralju v pregled, da do ljudi ne bi prišlo nič, kar bi jim z neveščo uporabo takšnega izdelka lahko povzročilo fizično ali moralno škodo. Toda ta človek ni vedel, da tak zakon obstaja, zato je brez kraljeve predhodne vednosti prinesel več svojih uporabnih del ljudem, ki so umetnika neizmerno hvalili.
4. Toda to je prišlo na uho kralju, ki je takoj poslal svoje služabnike, da umetnika privedejo pred njegov sodni stol, da bi mu prebrali zakon, ki ga je prekršil in mu hkrati odmerili primerno kazen za prekršek, storjen vede ali nevede. Po izrečeni kazni so se številni prisotni ljudje vrgli pred kralja in ga prosili naj se usmili tega človeka, ki je s svojimi talenti in spretnostjo doprinesel toliko dobrega in koristnega. Vendar to ni nič pomagalo; kraljeva beseda je bila neomajna kot skala.
5. Ker ljudje s svojimi vztrajnimi prošnjami niso ničesar dosegli, so začeli glasno godrnjati nad kraljevo strogostjo in mu celo množično groziti.
6. Tedaj je preprosti mož, ki mu je bila določena kazen, vstal in rekel: 'Veliki, najpravičnejši kralj! Preden me odpeljejo na zasluženo kazen, mi dovoli, da spregovorim nekaj besed tvojemu vznemirjenemu ljudstvu.'
7. Kralj je ugodil prošnji kaznovanega moža. – In ta je rekel ljudem: 'Dragi prijatelji in bratje! Ne godrnjajte nad svojim očetom, ki ga skrbi predvsem za vaše dobro! Ali mislite, da je tako strog in pravičen zaradi sebe? O vsi se zelo motite! V vsem je tako strog iz prevelike ljubezni do vas. Pokazal sem vam dobro stvar, za kar ste mi hvaležni, lahko pa bi vam prodal strup za balzam, katerega sprva ne bi prepoznali in umrli. Čeprav moj namen ni bil, da zlonamerno kršim blagodejen kraljevi odlok, je bila kljub temu kazniva malomarnost, da se nisem seznanil z zakonom, s tem pa nisem spoštoval ljubezni in skrbi mojega modrega in dobrega očeta za blagor njegovih številnih otrok. In tako me je doletela povsem pravična kazen. Zato hvalite in ljubite najmodrejšega kralja, kot svojega očeta, ki je le preveč zaskrbljen za vaše nenehno dobro. S tem se mu boste v svojih srcih najlepše poklonili!'
8. (Obrne se h kralju:) 'Dobri, modri oče svojih ljudstev, s srcem polnim ljubezni se ti zahvaljujem za to pravično kazen. Moje oči ti govorijo, da te ljubim bolj kot svoje življenje! Dovoli mi, preden vstopim v ječo in tam prejmem zasluženo kaznovalno šibo

čez svoja ramena, da se iz velike ljubezni do tebe dotaknem z ustnicami roba tvojega oblačila in ga zmočim s solzami moje velike ljubezni do tebe!'
9. Tedaj kralj vstane, razpre roke in reče: 'Sin moj! V tvojih ustih ni kačjega jezika, kajti tvoje oči, polne solz in tvoj resen, nežen pogled mi je resnično zagotovilo, da me ljubiš z vso svojo močjo. Pridi k meni, da te objamem! Ljubezen prekrije množico grehov! Moje srce je zdaj polno veselja, da sem med svojimi številnimi otroki našel enega, ki je v meni prepoznal ljubečega očeta. Ker si se mi približal z ljubeznijo, boš tudi ti pri meni našel ljubezen! Namesto, da bi trpel kazen, boš oblečen v kraljevska častna oblačila in hodil ob meni!'
10. Vidiš, Moj dragi brat, prav tako je z Menoj. Vsaka Moja beseda ostaja vedno nespremenljiva v Kraljestvu Mojega reda in Modrosti; kdor pa pride k Meni z ljubeznijo, mu je vse odpuščeno. Kajti, čeprav Sem v modrosti že diamant, pa Sem kljub temu mehkejši od voska v ljubezni!«

253. POGLAVJE

Z LJUBEZNIJO JE VSE DOBRO NAREJENO - PUSTITE JI, DA VAS SAMO ONA VODI.
25. SEPTEMBER 1850

1. Reče oficir: »Oh, kako čudovito in izjemno sveto in sladko je biti odvisen od takega Gospoda, ki je v modrosti večno nedosegljiv vsem bitjem in zato vedno izbere najprimernejša sredstva za dosego Svojih svetih namenov, a hkrati (v kolikor to dovoljuje svobodni, pri tem pa najmodrejši in najbolj nespremenljivi red vseh stvari in bitij) daje ljubezni najvišjo svobodo in jo tako naravna, da sploh ne more biti odsotna, tudi če bi to hotela. Ja, ja, to je neskončno veliko, vzvišeno in sveto!
2. Da Si nam, Gospod in Oče, dovolil, da se Ti približamo z ljubeznijo, je v Svetem pismu nešteto primerov. Če navedem le nekaj primerov iz Stare zaveze, ko Si uslišal Saro, dal ljubečemu Jakobu privilegij prvorojenca, Jožefa, ki Te je ljubil, naredil za dobrotnika svojih bratov, nato pa Mojzesa, ki je bil od nekdaj sin ljubezni in bil rešen po ljubezni, in se po vzgibu svojega srca približal Tebi v gorečem grmu in od takrat postal popolno orodje Tvoje Ljubezni in Usmiljenja. Dejansko je v Stari zavezi na tisoče primerov, v katerih je zelo jasno vidna nežnost in blagost Tvoje Ljubezni.
3. Vendar imam v mislih predvsem Novo zavezo, kjer Si nam dovolil, da smo se Ti približali neposredno z ljubeznijo, tako da so bili Tvoji učenci in apostoli zaradi tega pogosto zelo jezni. Toda Ti Si jih grajal in ozdravljal tam, kjer so pričakovali, da jih boš ranil. – O Gospod, cela večnost je veliko prekratka, da bi našteval vse čudeže Tvoje ljubezni! Toda kaj lahko človek stori? Nič drugega kot, da Te ljubi in ljubi, ker Si Ti sam Ljubezen in v vsem spet samo Ljubezen!«
4. Rečem Jaz: »Dobro, dobro, Moj brat, sin Moj! Kar ljubezen naredi, je dobro! Zato naj te vedno vodi samo ljubezen! Kamorkoli te potegne, boš že doma, na pravem mestu, kajti Moje Kraljestvo je čista Ljubezen, in kjer ljubezen prevlada, tam Sem tudi Jaz doma! Zato brez ljubezni ne bo nihče nikoli prišel v Moje Kraljestvo in še manj neposredno k Meni. Svetloba Mojih oči resnično teče skozi najpolnejšo neskončnost in to je večno sijoči diamant Moje Modrosti, Ljubezen pa je le tam, kjer Sem Jaz Sam neposredno doma, telesno bistven in jasno razločen.
5. Tudi svetloba Sonca prodira v skoraj neizmeren prostor, toda njegovo toploto uživajo samo tista nebesna telesa, ki so v njegovi bližini; vendar nobena toplota ne prodre onkraj njegove planetarne orbite. Toda telesa, ki se želijo ogreti s Soncem, morajo najprej imeti toploto v sebi, sicer se ne segrejejo. Kos ledu ne absorbira toplote, dokler je ledena kepa, razen če se stopi v vodo, ki je potem že tega sposobna.

6. Zato bo tisto, kar ima ljubezen, tudi našlo ljubezen in jo vsrkalo vase, kot svojo; kar pa nima ljubezni, je ne more vsrkati. Če kamen ne bi imel ognja v sebi, nikoli ne bi mogel biti žareč, kot to ne more biti kos ledu; ker pa ima v sebi ogenj in lahko tudi postane vroč.
7. Zato ostani v ljubezni, saj imaš ljubezen v sebi – in zdaj pojdi in vzemi Matildo – Eljah, da bo tvoja ljubezen do Mene imela večno hrano! – Kajti, če magnet, kot simbol moči ljubezni nima hrane, postane šibek; če pa mu pritrdiš hrano, postane vedno močnejši. – Torej bo tako tudi Matilda – Eljah* krepilna hrana zate! Naj bo tako!«

*Eljah, najbolj verjetno Matildino novo nebeško ime. (Op. prev.)

254. POGLAVJE

PROŠNJA ZA BLAGOSLOV PRED JEDJO. O SWEDENBORGU. BLAGOSLOV HABSBURŠKE HIŠE. OSNOVNI ZAKON SVOBODNE VOLJE.

1. Oficir takoj stori, kar Sem mu svetoval, toda Matildo Eljah takoj pripelje nazaj k Meni in reče: »O Oče, tukaj je ona, ki Te ljubi tako kot jaz, nad vsem! Res Si mi jo dal po Svoji Sveti Besedi in bi jo lahko tudi jaz takoj pritisnil na svoje prsi; vendar še vedno ne vem, če je to tukaj primerno. Moje srce mi pravi, da bi moral najprej Tebe prositi za blagoslov in šele ko ga prejmem, lahko smatram Matildo za svojo. -
2. Ti, dragi Oče, Si mi jo dal kot hrano za moje srce; tako daj hrano in pijačo tudi vsem ljudem na Zemlji. Tisti, ki se pred uživanjem hrane v srcu obrnejo k Tebi in se Ti zahvalijo ter Te prosijo za Tvoj poseben blagoslov, bodo potem tudi resnično nahranjeni. Tistim pa, ki mislijo, da kaj takega ni več potrebno, saj je hrana, ko je enkrat postavljena na mizo, že tako ali tako blagoslovljena, ne prinaša nobenega blagoslova, ne fizičnega, ne duhovnega; kajti nikoli se Ti ne more dovolj zahvaliti, Te ljubiti, se Ti zahvaljevati in Te slaviti; saj obilje Tvojega blagoslova ne more nikomur škoditi. Zato naju še enkrat blagoslovi, o Sveti Oče!«
3. Rečem Jaz: »Sin Moj! Kar si prosil, je že storjeno; zato bodi popolnoma miren in potolažen, kajti zdaj je s teboj vse v redu. V naši družbi pa je še nekaj takih, ki, čeprav še niso v popolnem redu, imajo v svojih srcih ljubezen, in to je že dobro. Tudi oni ne rabijo več veliko, da bodo v popolnem redu.
4. Branje knjig nemškega modreca Swedenborga ti je zelo koristilo, ker si prebrano takoj tudi udejanjil; toda ti tukaj niso prebrali ne Moje Besede, ne tistega, kar Sem Immanuelu Swedenborgu razodel v Moji Besedi, zato morajo tukaj stati kot voli ob poti. A kot Sem rekel, to ni pomembno, saj jih bomo spotoma spravili v red.
5. Sicer bi lahko še nekaj časa ostali tukaj v tem mestu, celo obiskali vladarsko hišo in jo za večno blagoslovili; toda nihče nas za to ne prosi, zato naj bo blagoslovljena preprosto že z našo prisotnostjo v tem mestu, ki pa jo kljub temu naredi boljšo od vseh drugih vladarskih hiš v celotnem svetu. Ta hiša bo res morala prestati še eno preizkušnjo; toda potem bo povzdignjena v blagoslov Evrope! – S tem smo torej končali, zato se zdaj odpravimo na vnaprej določeno pot, proti jugu.«
6. Tedaj se Mi približajo cesarji Jožef, Leopold in Franc in Me goreče prosijo za poseben blagoslov avstrijske hiše in za vse narode te države, kar tudi storim po modri prošnji teh treh nekdanjih vladarjev in rečem:
7. »O stara hiša! Ostani! Naj bo ljubezen, nežnost in potrpežljivost tvoje vodilo! Bodi in ostani trdna v svoji veri in ne boj se svetlobe Duha! Kajti ta svetloba te bo dvignila nad vse evropske kneze! Nikoli se ne pusti zapeljati in podjarmiti Rimu, kajti Jaz te postavljam in blagoslavljam za vladarja, in nad teboj Sem samo Jaz in nihče drug na

Zemlji. Ne priznavam nikakršnega ukazovalnega in najbolj temačnega Rima, ki bi gospodoval vsem evropskim knezom. Priznal bi samo ponižen Rim, ki ni kronan s tremi kronami in upošteva Mojo Besedo. Toda Rim, ki si želi uničiti vse tiste brate, ki nikoli ne bodo sprejeli bremena treh kron na eni glavi in mislijo bolj jasno, kot Knez noči v Rimu, je pred Menoj gnusoba opustošenja svetega mesta vsega življenja iz Mene! Moja hiša! Toliko si že storila; naredi vse (Habsburško – Lotarinška hiša tega pogoja kasneje očitno ni izpolnila zaradi svoje svobodne volje) in tvoja moč bo rasla kot libanonska cedra! Moj blagoslov in Moja moč bodita s teboj! Amen!« -
8. Tedaj vsi trije vladarji padejo predme, rečejo amen in Me hvalijo in slavijo iz vseh svojih moči.
9. Rečem Jaz: »Vstanite prijatelji! Naj vsak stori, kar more. Jaz najbolje vem, kakšne so bile stvari in kakšne so zdaj, vendar takšne, kot so zdaj, ne bodo dolgo ostale. Toda vam trem bom dal moč, da boste lahko vplivali na vašo hišo v svetu, po svobodnem redu, svobodnem pravu in po pravični presoji, ne da bi pri tem okrnili svobodno voljo posameznega vladajočega vladarja.
10. To se zgodi tako, da se na vsakega človeka vpliva le na njegovo spoznavno sposobnost, nikoli pa, niti najmanj, na njegovo voljo, bodisi na način, ki bi jo zaviral ali vzpodbujal, kajti podprto voljo je treba obravnavati kot usmerjeno, prav tako kot ovirano voljo. Pekel, ja, ta zgrabi ljudi z njihovo voljo in jih potegne v pogubo, sodbo in smrt! – Vendar pa pri nas ne sme biti tako; kajti med nami je treba popolno svobodo volje skrajno spoštovati. Zato ne smete tudi vi, tam kjer ste pooblaščeni, nikoli vplivati na človekovo svobodno voljo, temveč le na njegovo spoznanje. Kajti ne glede na to, kako visoko človek poveča svoje spoznanje, bo njegova volja še vedno ostala takšna, kot je, in kot je bila; in tako mora biti, kajti tako zahteva Moj večni Red.
11. Če pa človek doseže pravo spoznanje, bo to spoznanje že vodilo voljo, kot dober jezdec vodi svojega konja; in volja si bo nato vedno bolj želela tisto, kar njeno spoznanje najde za resnično, dobro in zato primerno. S tem postajata volja in spoznanje vedno bolj prijateljska, dokler končno ne postaneta popolnoma eno, kar privede do človekove popolnosti. Vendar je volja življenje duše, spoznanje pa je v večno svobodnem duhu. Če duh in duša postaneta eno, potem iz tega duhovnega ponovnega rojstva izvira tudi svoboda, ki je osnova večnega življenja. In takrat človek že živi v Mojem Kraljestvu, ki je večna Resnica in Življenje.
12. O tem pričajo tri stvari: Beseda, Spoznanje in Volja. In te tri morajo postati eno, tako kot Sem Jaz Eno kot Oče, Sin in Duh. Oče je bistvena večna Beseda, Sin je sprejem Besede in s tem sama večna Modrost, Duh ali Volja ali Moč, pa potem izhaja iz obeh in je tudi popolnoma eno z Očetom in Sinom, vse v enem Bitju, ki stoji pred vami in vas poučuje.
13. Zato morate v svojo dušo vtisniti Moj nespremenljivi Red in ga pravilno dojeti; sicer bi vplivali na ljudi, ki še živijo na svetu in jim naredili več škode kot koristi. Vsaka volja, če jo obvladuje zunanja sila, kaj šele notranja, ni koristna. Rim je tako kot poganstvo, uporabljal vse vrste prisilnih sredstev, da bi ukrotil voljo ljudi. Kaj pa je s tem dosegel? Skorajšnji razkroj in splošen, najgloblji prezir. Karkoli že stori, si ne bo nikoli opomogel in se dvignil.
14. Zato je treba to zelo natančno upoštevati iz naše čiste sfere najgloblje duhovne moči. Notranje ne smemo nikoli nikogar prisiljevati, ampak če je potrebno, moramo navzven postaviti pregrado pred peklom, na primer z vsakovrstno nesrečo za čutno meso, z vojnami, lakoto in kugo, ali slabo letino enega ali drugega hranljivega sadja. To pa je potem že sodba, katere sadovi so samo slabi; toda če imate izbiro samo med dvema zloma, vedno izberite manjše. Zunanjo sodbo je mogoče popraviti, notranjo pa zelo redko ali pogosto nemogoče za resnično svobodo Mojih nebes.

15. Zato si dobro zapomnite te Moje besede in jih vedno upoštevajte, da prebudite dobre duhove svoje hiše in uporabite moč, ki vam je dana, v skladu s tem navodilom. Tako naj se zgodi!« -
16. Vsi trije se Mi zdaj še enkrat zahvalijo za dani jim nauk in moč ter pred vsemi prisotnimi prisežejo, da bodo to zdaj dano jim milost vedno najbolj modro uporabljali.

255. POGLAVJE

MATILDA ELJAH IN PETER PETER PRED GOSPODOM. JEZUS O OBLIKI IN NARAVI LJUBEZNI. IZ LJUBEZNI IZVIRA MODROST, IZ MODROSTI LJUBEZEN.

1. Zdaj Matilda Eljah spet pride s svojim Petrom Petrom in se Mi še enkrat goreče zahvali za milost, da Sem ji zdaj dal njenega nekdanjega zemeljskega učitelja, ki ga je ljubila že kot otrok, za stalnega vodnika v Nebeškem Kraljestvu.
2. Jaz pa rečem: »Ti si dobra hrana zanj, on pa zate, vendar se ne pustita voditi bolj zunanji obliki, kot duhu ljubezni. Kajti tudi v nebesih se oblika spremeni glede na rast ljubezni, ali potrebe po nekem ljubezenskem dejanju; ljubezen pa ostaja večno nespremenljiva. Zunanji čuti se kmalu navadijo na obliko, ne glede kako lepa je, potem pa postanejo do nje ravnodušni. Toda ljubezen, ker nenehno ustvarja novo modrost in en nov čudež za drugim, postaja z vsakim trenutkom bolj privlačna. Zato se vedno oklepajta notranjega duha ljubezni; in to bo vajin pravi, večni nebeški kruh, ki vaju bo brez prestanka vedno bolj krepil, kajti takšen duh v vajinih srcih je Moj Duh!«
3. Matilda Eljah, ki je globoko ganjena nad takim Mojim naukom, jasno sprevidi njegovo sveto resnico. Nato reče Petru: »Plemeniti brat! Ali si tudi ti slišal in razumel to sveto resnico?« -
Reče Peter Peter: »Matilda Eljah! Zakaj me sprašuješ? Ali se bojiš, da bi morda hotel storiti kaj drugega, kot to hoče Gospod, ali kaj v nasprotju z Gospodovo voljo? Oh, ne skrbi za to! Očetovo najsvetejšo Besedo sem vtisnil globoko v svoje srce in zdaj živim samo po tej Besedi v sebi. Zdaj bi mi bilo nemogoče misliti in si želeti karkoli drugega, kot to, kar si želi Gospod. Kjer mi bo z ljubeznijo morda še kaj manjkalo, boš ti nadomestila, kar mi manjka; in če bo tebi kaj manjkalo, bom jaz storil enako zate. Če pa nama bo obema kaj manjkalo, bova skupaj molila k Svetem Očetu in On nama bo iz Svojega večno neizčrpnega vira dal vse, kar potrebujeva. Zato ne skrbi, draga Matilda, tvoj Peter je vse zelo dobro razumel.« -
4. Reče Matilda: »Ja, ja, saj si vendar še vedno moj učitelj v vsem, tako v modrosti kot tudi v ljubezni. Na Zemlji si najprej s svojo modrostjo v meni zanetil ljubezen do tebe; zdaj pa se zdi, da je velika in čista ljubezen v tvojem srcu v meni zanetila modrost. - Hm, kaj meniš o tem?«
5. Reče Peter: »Moja najlepša Matilda Eljah! To je prav tisto veliko kroženje, v katerem se vse stvari gibljejo: ljubezen ustvarja modrost, modrost pa nato ustvarja ljubezen. Primarni vzrok vse svetlobe je seveda ljubezen, kot večna življenjska toplota Božanstva. Če pa nam je dana toplota, potem vedno ustvarja svetlobo, sorazmerno s toploto, ki se v nas povečuje. In toplota se povečuje prav z naraščajočo svetlobo; saj ti veš, da ko svetloba postaja vse močnejša, se toplota povečuje; in tako gre proces nenehno naprej, svetloba iz toplote in toplota spet iz svetlobe.
6. Toda tako kot se ta dva primarna elementa vsega življenja medsebojno vedno znova ustvarjata, hranita, krepita in ohranjata, tako smo tudi mi v najmanjšem merilu določeni, da se medsebojno krepimo z ljubeznijo in modrostjo. To je Gospodova volja in večni

Red, ki najprej določa Njegovo nedoumljivo bit in iz nje bit vseh bitij, katerim je Njegova Beseda dala obstoj. Zato ti nič ne skrbi, jaz zdaj tudi že razumem – po Očetovi milosti – kako živeti pravilno življenje v Bogu.«
7. Na to Jaz rečem: »Amen! Tako je, to je resnično razumevanje življenja; v tem ostanite vsi! – Zdaj pa, Moji dragi prijatelji, je čas, da gremo naprej. Postavite se v določen red! Robert! Vse to je še vedno v tvoji hiši. Ti si gospodar hiše, zato je spet na tebi, da vodiš to veliko družbo. Vzemi s seboj prijatelja Petra z njegovo Eljah, pa tudi svojo Heleno; na poti ti bodo v veliko pomoč.«

256. POGLAVJE

VISOKA DRUŽBA ZAPUSTI NAVIDEZNI DUNAJ IN SE ODPRAVI PROTI ALPAM. NA SEMMERINGU. JEZUS O MEJNIH KAMNIH IN LJUDEH ŠTAJERSKE.

1. Po teh besedah se vsi razvrstijo in gredo takoj na pohod, in sicer po cesti na Štajersko. Kmalu zatem prispemo do vznožja gore Semmering in vsa družba, ki zdaj lahko vidi naravno Zemljo, se tukaj ustavi.
2. Cesar Jožef stopi naprej in Mi reče: »Gospod! To goro sem že večkrat prečkal in že veliko stvari sem odredil za boljšo cesto čez njo. Kajti veliko ceste je bilo z vozom neprevozne, ne da bi pri tem tvegali svoje življenje. Takrat so ljudje vili roke in jokali, tako imenovani modreci pa so rekli: »Ja, ja, kar delajte ceste lepe in ravne, gladke in široke, da se bo hudič lažje sem pripeljal po takšni peklenski cesti!' V mojem času se je na široko cesto vedno gledalo, kot na cesto, ki vodi v pekel in tak zagrizen starokatolik se za nobeno ceno ni dal prepričati, da bi živel ob široki cesti. Na Dunaju so bili celo ljudje, ki se ne bi naselili ob široki cesti, tudi če bi jim za to plačali.
3. Dovolj je, da sem omenil to človeško neumnost, da s tem pokažem, koliko truda me je stalo, da sem človeštvo dvignil do boljšega razumevanja. Prezrl bom dejstvo, da celo duhovniki niso hoteli slišati ali vedeti ničesar o gradnji udobnejših in širokih cest, temveč so občasno zagnali vik in krik proti temu in mene s cestami obsodili na najnižji pekel in dolgo časa zavračali vstop v cerkev vsakomur, ki bi pri spovedi izjavil, da je hodil po široki cesti ter ga razglasili za nečistega. No, kaj pa zdaj pravijo farji in ljudje o tako imenovani železnici, še posebej čez to goro Semmering? Resnično Gospod! Kaj takega pred sto leti nikomur niti v sanjah ne bi prišlo na misel.«
4. Rečem Jaz: »V tvojih časih so bili ljudje res zelo neumni, vendar so bili bolj verni kot danes. Vse so dojemali iz grobega materialnega vidika in tako rekoč niso vedeli ničesar o duhovnem, toda kolikor so postajali modrejši, so bili tudi manj verni. Vendar imam Jaz raje vero, pa naj bo še tako slepa, kot tako imenovano posvetno učenost. Kajti v veri je posvetni človek bolj svoboden in njegova duša ni v ničemer sojena, v posvetnem znanju pa je že sodba. Zato ljudje ne vpijejo več zaradi takšnih naprav, ker razumejo njihovo naravo.
5. Ampak namesto tega vpijejo toliko bolj zaradi draginje in denarne stiske, vere pa je sedaj bistveno manj. Svet sedaj zagotovo ve precej več kot v vašem času, vendar ni postal boljši in zagotovo ne bogatejši, niti z naravnega gledišča in še manj z duhovnega. Zato zdaj pustimo te ceste takšne, kot so, in pojdimo naprej!«
6. Zdaj spet nadaljujemo naše popotovanje in v kratkem času dosežemo vrh gore, kjer stoji znani mejni spomenik. Tukaj si vzamemo čas za še en kratek počitek, ko cesar Karel stopi naprej in reče: »Gospod in Oče! Poglej to znamenje, to je delo iz mojega zemeljskega časa. Razlog za to so bila nenehna mejna trenja. Da bi takšna trenja

končal, sem dal postaviti mejne kamne na posebej spornih mestih, ponekod pa so jih postavili celo v mojo čast. Povej mi, ubogemu grešniku, ali sem ravnal prav?«
7. Jaz mu rečem: »Prijatelj Moj, mejniki niso nič drugega kot pričevanje o trdoti človeških src! Že tako je žalostno, da mora brat reči drugemu: 'Do sem in nič dlje!', če pa ljudi obsede zlobni duh sebičnosti, potem mejniki, vezani na sankcije postanejo nuja, ker postavijo določene omejitve nepotešljivemu pohlepu ljudi, preko katerih ne morejo ničesar nekaznovano imeti za svoje. Tako so tudi mejniki med pokrajinami postali nuja. Kar pa je nujno, je tudi dobro, gledano prav z vidika nuje, čeprav je samo po sebi slabo, ker je razlog zaradi katerega je potrebno, slab.
8. Če bi ljudje živeli po Mojem izjemno lahko razumljivem Nauku, in če bi v njihovih prsih utripalo pravo bratsko srce, napolnjeno z Mojim duhom, na vsej Zemlji ne bi bilo potrebe po mejnikih. Toda pohlep, sla po oblasti, lakomnost, zavist in aroganca so že v osnovi zle stvari, zato jim je treba postaviti meje, da se ne bi degenerirale in se širile vedno dlje. Iz tega pa zdaj lahko zlahka presodiš ali so bili tvoji mejni kamni dobri ali slabi. Povem ti, da oboje hkrati, kot sta sodba in razlog za sodbo, torej zakon. Vendar niti zakon niti sodba nista dobra, ker sta oba posledica zla in hudobnosti človeškega srca.
9. Glej, v Mojem Kraljestvu ni zakona in zato ni več sodbe; kajti zakon in sodba sta le varuha, ki zadržujeta lažno, slabo in zlo znotraj določenih meja. Toda tudi če so varuhi potrebni zaradi zla v človeku, še vedno niso dobri, kajti v nebesih ne zakoni, ne kakršna sodba ne morejo imeti mesta, razen zakona čiste ljubezni, ki pa je sam po sebi največja svoboda. Zato zelo nerad gledam mejne kamne, ker niso nič drugega kot spomeniki trdote in pomanjkanja ljubezni človeškega srca. Dragi prijatelj, zdaj veš vse in ti zato ni treba več razmišljati o takšnih ničevostih.
10. Zato raje vsi poglejte proti jugu, na čudovito deželo, ki je podobna deželi Kanaan; imenuje se Štajerska. Prebivalci te dežele so večinoma še vedno zelo neumni, kajti kjer človeka ne pesti preveč pomanjkanja, se poleni in mu ni mar za telesno in še manj za duhovno; kar še posebej velja za to lepo in dobro deželo. Ta dobro nahrani svoje redke prebivalce, zato so lenobni in naredijo le toliko, kolikor je potrebno za zadovoljevanje lastnih potreb. V mestih je morda tu in tam malo več življenja, a tudi več zlobe in grehov veh vrst. Le redki živijo v mestih te dežele, zaradi teh smo obiskali to deželo; in tako pojdimo po naši poti naprej!«

257. POGLAVJE

VISOKA DRUŽBA V SPITALU NA SEMMERINGU. POGOVORI NA POHODU O STARIH IN NOVIH ČASIH.

1. Pot nadaljujemo navzdol in pridemo do mesta Spital, tik ob vznožju Semmeringa.
2. Cesar Karel zopet stopi naprej in reče: »O Gospod in Oče, ki Si Svet, nadvse Svet! Poglej ta kraj; v mojem času je bil to kraj človeške dobrodelnosti; ta kraj je bil resnično zatočišče za revne in trpeče, sam sem ga pogosto obiskal in mu daroval na svojih potovanjih na jug. Toda za menoj je bilo kmalu vse izgubljeno, vse kar je bilo namenjeno v korist in dobro človeštva, kajti dobrodelnost premožnejših Štajercev se je prehitro spremenila v željo po dobičku. Ljudje so želeli obogateti in prehitro pozabili, da revni nimajo ničesar in zato ne morejo živeti. Vendar je to deželi prineslo malo blagoslova; v mojem času je bila ena najbogatejših dežel v celotnem cesarstvu, zdaj pa bo kmalu med najrevnejšimi. – Še vedno pa obstajajo denarni prispevki, toda pravi dobrotniki so umrli.«

3. Rečem Jaz: »Ja, ja, v tem pogledu nisi čisto v zmoti. Zagotovo jih je še vedno nekaj, ki precej pomagajo, toda na splošno bo v kateri drugi deželi težko najti toliko sebičnih ljudi, kot v tej. Tudi premikanje mejnih kamnov ni nikjer tako običajno kot v tej deželi. Njen višinski del je še vedno boljši, v nižinah pa je slabo. Pohlep, razuzdanost in nevera na eni strani, na drugi pa najbolj očitno vraževerje, malo ljubezni, sebičnost, pogosto pomanjkanje čuta za ubogo človeštvo in za vse, kar bi lahko še bolj prebudilo duha, zloba, lakomnost, zavist in nenehno preziranje bližnjega, so glavne značilnosti te dežele. Zato obiskujemo te male bolne ljudi, da bi jih morda nekoliko ozdravili. Obleganje Dunaja še ni bilo odpravljeno, in glej, v tem mestu nas ne bodo trpeli, zato si bomo za ta kratek čas našega bivanja zunaj poiskali bivališče.«
4. Reče Karel: »Gospod! Potem naj grom in strela udarita v to mesto! To morajo biti pravi hudiči od ljudi. Ali v njem ni nobenih uradnikov, oblasti, vojske, policije?«
5. Rečem Jaz: »Oh, dovolj jih je, ampak je malo ljudi med njimi. Javni uradniki bi radi na hitro postali veliki gospodje in si prisvojili čim več denarja. Zato so njihova srca večinoma iz kamna in pogosto opravljajo svoje dolžnosti z neusmiljeno strogostjo, v upanju, da jih bodo nadrejeni videli kot sposobne može in jih nagradili z napredovanjem. Le redki so zadovoljni s tem kar so in kar imajo. Večina se hoče le vzpenjati vedno višje, in glej, to je veliko zlo; v tem je strašno malo ljubezni in še manj resnične pravičnosti.
6. Če v tem mestu ne bi bilo toliko vojaške moči, bi se državna uprava na splošno slabo odrezala, saj sploh ni priljubljena. Da bi uradnik doprinesel državi blagoslove, bi moral imeti veliko ljubezni; če mu te manjka, potem seje le plevel in osat ter povzroča med podložniki le sovraštvo in prezir do vladajočih.«
7. Rudolf Habsburški stopi naprej in reče: »Ampak Gospod! Poglej ti dve široki cesti; ena za navadne vozove in druga za železne vozove. Koliko lepe zemlje pokrivata, medtem ko so morale biti v mojem času vse ceste ozke in prečkati deželo tam, kjer bi bila zemlja sicer neuporabna. Jaz sem moral voditi veliko vonj, pa nisem imel državnega dolga. Toda tisti, ki zdaj potujejo po tako širokih cestah hitro kot veter in hitro opravijo svoje posle, so zdaj dolžni celemu svetu. Resnično, tega ne morem razumeti!«
8. Rečem Jaz: »To je preprosto zato, ker nimajo ljubezni in jim je posledično nemogoče imeti pravo svetlobo. Kdor pa nima prave svetlobe in ponoči zgradi most čez reko, jo bo prečkal po nevarni poti. Če bi ljudje živeli po svojih potrebah, bi imeli vsi dovolj; ker pa živijo v razkošju in napuhu, potem trpijo stisko in bedo ter postanejo dolžniki celemu svetu. Ali razumeš to zelo preprosto, temeljno resnico?« -
9. Reče Rudolf: »O Gospod! Žal razumem! To je verjetno čas na Zemlji, za katerega Si napovedal, da se bo v njem ljubezen ohladila in vera prenehala. Oh, iz vseh ustanov, ki sem jih do sedaj videl, to preveč jasno izhaja! Nič drugega kot nečimrni sijaj, napuh in razkošje nad razkošjem! Vsakdo se hoče bahati pred drugimi; vsi hodijo naokoli v najlepših oblačilih; celo beraška hči je pogosto oblečena kot dvorna dama in s svojo razkošno obleko skuša vplivati na čutnost moških in mladeničev, da bo ta še bolj živahna, kot je že. In moški, mladeniči in fantje; poglej kako izgledajo?
10. Ko se ozrem nazaj na svoj čas, je bil tudi v oblačenju določen red. Vsakdo se je moral oblačiti v skladu s predpisanimi zahtevami svojega družbenega statusa, s tem pa sta bila napuh in ekstravagantno zapravljivo razkošje močno nadzorovana. Toda zdaj, ko zlasti ob nedeljah in praznikih, ni več mogoče ločiti služabnika od kneza, so medsebojno spoštovanje, ljubezen, zaupanje, vera in sočutje prenehali in v srcih ljudi prevladuje hladen in brezčuten razum, ne le tukaj, ampak povsod, kamorkoli pogledaš.
11. V mojem času so v gostilnah ob cestah revni popotniki dobili brezplačno oskrbo. Vsakdo je imel zakonsko pravico do gostoljubja svojih sovernikov; le Judje in pogani

so morali gostilničarju plačati majhen davek za gostoljubje. Danes ni temu ničesar niti najmanj podobno, kajti če popotnik nima denarja, je obsojen na smrt od lakote. O človeštvo! Kako daleč si skrenilo s poti, ki vodi v Božje nebeško kraljestvo!
12. O Gospod! Verjamem, da se bo dalo s temi ljudi, ki trenutno naseljujejo to čudovito, prelepo Zemljo, le malo storiti, kajti skoraj vsi imajo že zapisano smrtno sodbo na čelu, kot v svojih srcih. Ustalila se je takšna brezčutna trdota srca, ko tako rekoč, nihče več ne razume stiske svojega bližnjega, in ko je glasna tožba revnih preslišana pred najglasnejšim pompom posvetnega blišča. Zato menim, da za to duhovno skoraj mrtvo človeštvo ne bi smeli več delati posebnih ukrepov, temveč bi mu morali pustiti, da povsem naravno izumre skozi vse vrste epidemij in ohraniti le nekaj dobrih, ki živijo raztreseni sem ter tja, kot jagnjeta med volkovi, po katerih bi Zemlja potem spet dobila boljše prebivalce.«
13. Rečem Jaz: »Dragi Moj prijatelj, imaš popolnoma prav, stanje na svetu je resnično bedno! Povem ti, da veliko huje kot v Noetovih in Lotovih časih, toda kaj drugega lahko storimo, kot da imamo potrpljenje in še več potrpljenja? Če jih danes pustimo vse umreti, ne bodo v duhovnem svetu niti za las boljši, kot so bili na Zemlji, če jih pa pustimo še nekaj časa životariti na Zemlji pa bodo resnično postali bedni zaradi svoje neumnosti in se mnogi spametovali.
14. Tu in tam se še vedno najdejo resnično dobrodelni ljudje, ki četudi hodijo v boljših oblačilih, še vedno naredijo veliko dobrega za svoje uboge brate in sestre. V tvojem času, dragi Rudolf, so bile nekatere resnično dobre ustanove, nekatere pa tudi precej slabe, in tako je še danes.
15. Povem ti, da svet ni bil nikoli dober, ampak vedno le nekaj ljudi na njem, in tako je tudi zdaj. Kar je bilo nekoč slabo, je in ostaja slabo. Grozdje in fige ne rastejo na trnju in osatu, četudi jih posadiš v najboljšo zemljo. Toda iz trte in figovcev boš vedno obral plemenite sadove. Zato ne skrbimo za svet! Kolikor večje norosti bo počenjal, toliko huje se bo na koncu kaznoval. Kdor se vzpenja visoko in mu ni mar za najvišje in najstrmejše vzpetine, mu bodo te kmalu same povedale, kako visoke in nevarne so za življenje. Toda zdaj obiskujmo samo bolne ljudi. – Torej, pojdimo naprej!«

258. POGLAVJE

V MURZZUSCHLAGU. RAZMIŠLJANJE CESARJA JOŽEFA O TEHNOLOŠKIH DOSEŽKIH. OSEBNO SPOROČILO GOSPODA NJEGOVEMU PISARJU JAKOBU LORBERJU.

3. OKTOBER 1850

1. Sedaj prispemo v mesto Murzzuschlag, in vsi občudujejo arhitekturne dosežke tega kraja, katerega z vseh strani obdajajo gore.
2. Jožef, ki je hodil tik za Menoj, tako rekoč po Mojih stopinjah, reče: »Gospod in Oče! Tudi jaz sem imel v svoji deželi velike mojstre strojništva. Na primer, bil je nek Malzel, ki je resnično dosegel stvari, ki so vse osupnile. Toda zakaj se takrat ni nihče spomnil te vrste stroja, s katerim para doseže tako močan učinek? V mojem stoletju so živeli veliki umi; res bi lahko rekli, da je bilo to stoletje prava zlata doba za Nemčijo; toda srečna uporaba pare je ostala stoletju tuja. Resnično, če bi se ta izum zgodil pred mojo vladavino, bi bile stvari drugačne tudi s čistim krščanstvom. Resda bi mi vraževerje povzročalo velike skrbi, a bi tudi to obvladal. Če bi bilo vraževerje nekoč premagano in bi bilo temno duhovništvo popolnoma strto, bi čisti intelektualni razvoj napredoval tako hitro, kot se železni vozovi kotalijo po dveh tirnicah.

3. Tudi za same duhove je zanimivo videti, kako njihovi najmlajši zemeljski bratje izumljajo stvari, ki sploh niso nepomembne. Tam v daljavi pravkar vidim dolgo vrsto vozov, ki se premikajo hitro kot puščica. V mojem času bi za takšno razdaljo potrebovali cel dan; in zdaj, medtem ko tukaj govorim, je že prevožene več kot polovica celotne razdalje. – Gospod! Zagotovo moraš biti zadovoljen, da lahko tvoji nezreli otroci na Zemlji dosegajo tako izjemne stvari s svojim še nečistim intelektom; kajti ta natančen izračun med vzrokom, silo in posledico, je tudi nekaj, kar je v veliko čast tvojemu Duhu v človeku.«
4. Rečem Jaz: »Dragi prijatelj! Zagotovo imaš prav in tudi Jaz bi bil zelo zadovoljen, če bi Me ljudje s podobnimi izumi častili in gradili takšna dela na stebrih ljubezni, toda od vseh, ki opravljajo takšno delo, komaj kdo pomisli Name in Mi izkaže čast. Vsa ta vožnja je omejena s tako strogimi zakoni, da jo lahko koristijo le tisti, ki se jih vestno držijo. Najprej je treba plačati voznino, minuta zamude ali že belič plačan premalo, te že izključi iz takšnega hitrega potovanja. Nihče se ne prepelje niti en sam meter brezplačno.
5. Kaj bi se zgodilo, če bi bil vsakemu vlaku priključen brezplačen vagon za zelo revne ljudi, za katere bi bilo to blagodejno, da bi čimprej prišli v domovino, kjer bi se hitro končale stiske, ki so jih prestajali v tujih deželah? Vendar povem, da dokler revnim ne bo dovoljeno v tem brezplačno potovati, ta ustanova nikoli ne bo dosegla dolgo želenega in zelo potrebnega odstotka. Zapomni pa si ta stavek: 'Kjer ni ljubezni, tudi dobička ni!' Kajti samo ljubezen zagotavlja pravi, obilen in trajen dobiček.
6. Povem ti, če bo ta ustanova ostala takšna, kot je zdaj, bo vso državo pahnila v veliko bedo. Res je, da je ta dejavnost dobra in koristna, vendar dokler revnih ne bodo prevažali brezplačno, ta proga ne bi smela prejeti nobenega blagoslova od Mene.
7. S tem vlakom prihaja Moj dober prijatelj iz Gradca, z njim pa še dva! Te tri moramo blagosloviti. Seveda nas ne bodo videli, a bi morali v svojih srcih začutiti pomenljiv vzgib. Notri so še trije drugi, ki tudi niso slabi, a vseeno niso pravi, ne v veri, ne v ljubezni; vendar jim kljub temu ne smemo odreči našega blagoslova. Notri sedi tudi ženska, ki ima sposobnost, da vidi duhove, in bi nas tudi videla, če bi bilo njeno oko obrnjeno na to stran. Samoumevno je, da tukaj govorimo o očesu duše. Tudi njej naj gre naš blagoslov.
8. In zdaj, prijatelji Moji, gremo spet naprej! Topel veter, dovolj topel za ta pozni letni čas, na čigar krilih milijarde duhov lebdi v obliki oblakov, iz katerih na zemljo pada bogat dež, mora oznaniti našim prijateljem v Gradcu, da se približujemo. Najprej se bomo ustavili severno od tega kraja, na hribu, katerega boste v prihodnje natančneje spoznali.
9. Zdaj prihajamo v Bruck an der Mur, majhno mesto, ki se kljub temu zdi zelo veličastno. Tu se ne bomo ustavili, ampak bomo takoj odšli. (Gospod nadaljuje naslednji dan, 4. oktobra 1850. Medtem pa je naša družba že prečkala mesto Bruck.)
10. Ko se bližamo Frohnleitnu, vasi, ki je zagotovo verna, a zaradi Liguorcev izjemno temačna, sta morala Robert in oficir Peter z ženama oditi naprej, da bi Meni in celotni družbi v nekem smislu zagotovila nastanitev v bližini mesta Gradec.«
(Gospod se zdaj osebno obrne na Jakoba Lorberja, svojega pisarja):
11. »Danes zjutraj ob šesti uri so ti štirje ljudje prispeli v bližino Gradca. Prišli so v predmestje in do hiše, v kateri prebivaš in tebe, Moj hlapec, zbudili s tremi glasnimi trkanji na tvoja vrata, ki so bila znak prihoda teh štirih gostov. Od tu so se takoj odpravili proti kraju svoje usode, ki bo bolj podrobno opisan šele ob Mojem prihodu.«

259. POGLAVJE

SVETO DRUŽBO PRED CERKVIJO V FROHNLEITNU PRIČAKAJO DUHOVI.

1. (Gospod nadaljuje): »Zdaj prispemo v vas Frohnleiten, kjer nam priteče naproti množica duhov iz lokalne župnijske cerkve in nas začne natančno izpraševati od kod prihajamo, kam gremo in kdo smo.« -
2. Apostol Peter stopi naprej in reče: »Prihajamo od zgoraj in smo prišli za kratek čas dol, da bi poiskali izgubljene ovce in jagnjeta, kaznovali kozle in pokončali volkove.« - Rečejo duhovi: »Aha, aha, torej ste zagotovo misijonarji iz Rima in vas je sam papež posvetil za to najpomembnejše poslanstvo?«
3. Apostol Peter reče: »Dragi moji! Res smo misijonarji, vendar nas za to nalogo ni posvetil vaš slepi papež, temveč Sam Bog, Gospod Jezus Kristus. Kdorkoli izmed vas nam bo hotel slediti, bo takoj sprejet v resnično Božje Kraljestvo, kdor pa to ne bo hotel storiti, bo ostal tukaj v tej zemeljski pustoti. Nihče pa naj nas več ne vpraša, kdo in kaj smo; kajti kdor ne bo brezpogojno sledil temu, kar tukaj zahtevamo, ne bo sprejet.«
4. Rečejo duhovi: »Oh, če te ni posvetil in poslal sem sam sveti papež, potem ti nikakor ne moremo slediti, kajti Bog Gospod je vse dal v njegove roke. Kar papež združi na Zemlji, je združeno tudi v nebesih. Če te torej ni poslal papež, si bil lahko poslan le iz pekla, iz katerega prihajajo vsi heretiki in protestanti, ki bogokletno pravijo, da izhajajo od Boga, in da je On tudi njihov Oče, medtem ko je v resnici njihov Oče le hudič. Zdaj pa pojdi svojo pot; kajti tukaj bo za vas malo posla.«
5. Apostol Peter reče: »Kako veste, da je papež prejel tako ogromno moč od Boga Gospoda?« -
Ženska z dve kili težkim molitvenikom v roki reče: »No, to ve ves svet! Bog je dal vso oblast Petru, Peter pa nato enemu papežu za drugim; in zato je vsak papež enak samemu Svetemu Petru. Ali gospod to zdaj razume?« -
6. Reče Peter: »To se sliši zelo smešno, zlasti mojim ušesom, saj sem jaz tisti Peter, v čigar roke je Bog Gospod položil duhovne ključe nebeškega Kraljestva. Ničesar ne vem o kakšnem prenosu oblasti, ki mi jo je dal Bog, na rimskega papeža, tako kot nisem bil nikoli v Rimu. Pavel je kot apostol poganov zagotovo nekaj časa ostal v Rimu pod tiransko oblastjo cesarja Nerona, jaz pa kot resnični in dejanski Peter nikoli. Kako bi potem lahko imenoval papeža za svojega naslednika in mu izročil vso oblast, ki mi jo je podelil Sam Bog?«
7. Ženska zavpije: »Izgini Satan! Poglejte tega človeka! Zdaj hoče biti celo sam Sveti Peter! No, kaj takega še ni bilo slišati na svetu. Ni dovolj, da prezira Kristusove nauke, kot peklenski heretiki, ampak bi zdaj hotel biti celo sam dragi Gospod! Zdaj pa odidite, sicer boste na silo odstranjeni!«
8. Rečem Jaz: »Brat Simon! Zaenkrat so vsi tvoji napori zaman; ti potrebujejo dvesto let, preden bodo postali malo svetlejši. Liguorci so jih pošteno zabili. Zato pojdimo naprej. Še prej pa te bom pustil le za nekaj trenutkov nebeško zasijati in dovolil tem zabitim ljudem, da te prepoznajo, potem pa bomo nenadoma izginili izpred njihovih oči. Ta privid bo njihova zvezda vodnica. V tem siju bodo morali postopoma najti pravo pot življenja.«
9. V tem trenutku se Peter razsvetli kot sonce ob najbolj jasnem poldnevu. Vsi duhovi planejo kvišku od strahu, mi pa izginemo. Ko si duhovi opomorejo in se hočejo vreči pred naše noge, ne vidijo več nikogar. Potem takoj začnejo jokati in se pritoževati ter preklinjati svojo slepoto.
10. Toda cel gremij Liguorcev prihiti iz cerkve in gre k tem jokajočim, tulečim in tožečim in jih pouči na strog papeški način, pri čemer njihovo domnevno prikazovanje razglasi

za peklensko delo. Vendar se duhovi spozabijo nad menihi in jih hočejo pobiti; toda menihi jim pobegnejo in kot orangutani zbežijo v svoj samostan. Duhovi se jim smejijo, nato pa zapustijo ta kraj in odidejo v gore.
11. Tako se konča prizor v Frohnleitnu, mi pa gremo naprej z namenom, da ob šestih zvečer prispemo v okolico Gradca ter se nastanimo na tako imenovanem Reinerkoglu, kjer so nam štirje, ki so šli pred nami, že pripravili prenočišče.

260. POGLAVJE

PRIZOR Z DUHOVI, NEKDANJIMI NADZORNIMI ORGANI. SVETA DRUŽBA S TRI TISOČ DUHOVI NA REINERKOGLU.

1. Na poti iz vasi Frohnleiten v bližini Gradca, smo se ustavili na krajšem počitku, kjer smo srečali precejšnje število vseh vrst duhov, večinoma nadzorniške narave; duše pokojnih paznikov, mejnih stražarjev, železniških stražarjev, celo policistov in sodnih uradnikov. Ti se postavijo v vrsto in zahtevajo, da jim pokažemo naše potne liste in prepustnice, sicer nas bodo aretirali, saj da so zdaj izjemno strogi glede tujcev, ker je tak zakon. Oni sicer pri tem ne morejo nič drugače ravnati, kot da zakon uveljavljajo z največjo strogostjo, če nočejo izgubiti svojega položaja, ki jim zagotavlja kruh.
2. Tedaj stopi Rudolf Habsburški naprej in vsi cesarji z njim, v svojih vladarskih oblačilih, in rečejo stražarjen: »Ali tudi cesarji v vaši državi potujejo s potnimi listi in prepustnicami?« Tedaj stražarji odskočijo od strahu in groze; le eden vpraša precej plaho: »Ja, ampak koliko cesarjev sedaj vlada naenkrat? Za Božjo voljo! Cesarjev je skoraj več kot podložnikov. Ja, seveda nima smisla zahtevati potne liste, saj bi bil tudi ruski car zlahka zraven, potem pa bi imeli pravo godljo!«
3. Reče drugi, ki si je malce opomogel od strahu: »Ampak meni se zdi pa sumljivo, da so ti veliki gospodje prišli peš.« -
Prvi reče: »Neumnež! Najbrž si želijo ogledati železniško progo in gredo zato peš.« -
Nekdo drug reče: »Ja, ja, verjetno je tako! Ampak kdo so ostali? Mora jih biti približno tri tisoč.«-
4. Prvi reče: »Nič več neumnih vprašanj! Nekje bo velik kongres zaradi upornikov v Nemčiji ter zaradi Francozov in Angležev; zato se zdaj vsi mogotci zbirajo in bodo o tem razpravljali. Zdaj bodite vsi tiho kot miši in se ne premaknite, sicer bomo jutri brez sape viseli dva metra nad tlemi. Samo jaz bom šel k tem veličanstvom in jim povedal, da lahko veličanstva takoj najbolj milostno blagovolijo najbolj neovirano nadaljevati svoje visoko potovanje.« - Drugi se nato takoj umaknejo, le prvi gre naprej v najbolj sključeni drži in jecljajoče nagovarja Njihova Veličanstva.
5. Toda cesar Jožef mu reče: »Torej si tako strog glede svojih dolžnosti samo zato, ker ti tvoj položaj zagotavlja kruh? Sam zakon pa ti malo pomeni. Povem ti, da si slab služabnik svojega gospodarja. Kajti, kdor ne dela dobro zaradi dobrega, ni nikoli vreden plačila. To si zapomni! V prihodnje pa spoštuj zakon zaradi zakona in nikoli zaradi svojega kruha, potem boš pravičen služabnik tistega, ki ima pravico določati zakone. In zdaj po Božjem ukazu; glejte da se odpravite!«
6. Uradnik zdaj odide, kmalu dohiti svoje pomočnike in jim pove, kaj mu je rekel strogi cesar. – Drugi pa rečejo: »Bodimo veseli, da smo jo tako poceni odnesli! Hvala Bogu, da zdaj odhajajo.« -
Tudi od teh duhov še nihče ni bil zrel, toda s tem srečanjem so prejeli vsaj skrivni namig, ki jih je omehčal, tako da jih zdaj bolj vleče v gore, kjer bodo spoznali, da so sedaj v duhovnem svetu.

7. Po tem dogodku smo precej počasi nadaljevali pot, se vmes pogovarjali o različnih stvareh in prispeli na dogovorjeno mesto točno ob šestih zvečer, 4. oktobra 1850, ob času, ko ste vi prijatelji (Jakob Lorber in njegovi prijatelji) na Grajskem griču lahko zelo jasno zaznali Moj prihod po vseh vrstah začasnih znamenj v obliki majhnih zvezd in s prebujenim občutkom v sebi, zaradi mirne narave, spoštljivega položaja oblakov, pa tudi skozi prijazno osvetlitvijo očiščenega hriba.
8. Ob Mojem prihodu so se na hrib začele takoj zgrinjati množice vseh vrst duhov. Mnogi med njimi so bili zelo zlobne narave, vendar so bili hitro odgnani. Celo zatemnitev gore Plabutsch s črnimi meglicami je to sporočalo vašim čutom. Dejansko je bil celo sam Satan med temi izmečki. Ob vznožju hriba pa so se zbrala boljša bitja in prosila za izboljšanje svoje usode. Ko jim je bilo to odobreno, so hvaležno odšli.
9. Nato je iz Schockelberga prišla cela legija duhov, ki so še vedno zelo pripadali kraljestvu narave. Njihov prihod, katerega ste morda zaznali, je bil jasno viden po ognjeni rdečini na desni strani okoli petnajst minut do sedme ure. Precej vihravo so zahtevali popolno odrešitev od svojega napornega gorskega dela, kar jim je bilo delno odobreno. S tem so bili zadovoljni, kar ste lahko sklepali po pojemanju te svetlobe.
10. Nato je prišla množica duhov iz vse okolice tega kraja in prosila za blagoslov tega celotnega območja. To jim je bilo podeljeno pred sedmo uro. Tudi vi ste prejeli ta blagoslov in ga lahko jasno zaznali po mavričnem razlitju svetlobe nad ravnino.
11. Tudi prijatelj And. H.W. je videl južno od hriba v obliki zvezdic prisotnost številnih monarhov. Ti, Moj hlapec, pa si videl bel soj svetlobe, visoko proti vzhodu. To Sem bil Jaz med štirimi organizatorji prenočišča in tremi apostoli.
12. Ponoči se je množica nezadovoljnih duhov pomirila in odpravila k počitku, kar je vidno vam povzročilo jasno noč, kot tudi jasno današnje jutro in naslednji dan. Sicer bo še vedno nekaj oblakov; to so duhovi, ki si želijo še nekaj več, kot so že prejeli, toda njihova ljubezen je še vedno majhna, zato tudi njihova pridobitev ne bo velika.
13. Danes 5. oktobra, ob pol desetih, je po zraku prišla truma močnih duhov in Mi izkazala čast, hvalo in slavo ter Mi hitro zgradila vzvišeno bivališče, kajti njihov vodja je rekel, da ni dobro pustiti, da bi Gospod slave prebival na umazanih zemeljskih tleh.
14. Jaz pa Sem jim rekel: »Pustite svojo vnemo; Jaz vem zakaj tako ravnam in zakaj se zdaj s Svojimi nogami dotikam zemlje. Odstranite ta šotor! Če bi želel bivališče, bi bilo že Mene vredno, raje Mi zgradite pravo hišo v svojih srcih, ki si jo bom potem vzel za Svoje domovanje; toda ta golobnjak Mene sploh ni dostojen, zato ga takoj podrite!
15. Ti duhovi so storili, kot Sem jim ukazal, nato pa so nekoliko nezadovoljni odšli. Tudi ti, Moj hlapec, si to videl in hitro opazil vijolične oblake na obeh straneh tega golobnjaka, kar so bili ti duhovi, ki so se nato hitro umaknili.«
16. Pri tem je Robert le pripomnil, da se mu zdi zelo nenavadno, da se takšne množice najrazličnejših duhov kar naprej zbirajo na hribu, medtem ko jih je bilo treba na Dunaju izrecno iskati. Od česa je to odvisno? Zakaj tukaj in zakaj ne na Dunaju?
17. Jaz pa mu rečem: »Glej, to je gorska dežela. Duhovi, ki prebivajo na gorskih višavah, imajo že jasnejše videnje in vedo kakšno je njihovo stanje Zato prihajajo v množicah, na tisoče, in prosijo za čimprejšnje izboljšanje svojega stanja. Toda v nekaterih je še vedno precej sebičnosti, zato je treba zanje storiti le toliko, kot je nujno potrebno za njihovo odrešitev. Če bi jim storili preveč, bi postali objestni in začenjali z najrazličnejšimi scenami. Če pa jih držimo čim bolj v pomanjkanju, ostanejo zmerni in hitreje dozorijo do popolnosti. Tu boš kmalu še marsikaj izvedel, kar ti je bilo do sedaj popolnoma neznano. Zdaj pa le mirno, ker prihajajo nove množice!«

261. POGLAVJE

JEZUS O NARAVI GORSKIH DUHOV.
JAKOB LORBER S SVOJIMI PRIJATELJI V BLIŽINI SVETE DRUŽBE.
6. OKTOBER 1850

1. Robert vpraša: »Od kod ti prihajajo in kaj hočejo? O Gospod in Oče vseh angelov in ljudi! Odpusti mi, ker Te skoraj nenehno nadlegujem z najrazličnejšimi vprašanji, ampak resnično si ne morem pomagati, kajti raznolikost bitij, ki sem jih doslej že videl, je celo za nas popolnejše duhove skoraj neverjetna. Resnično, tukaj se kaže Tvoja moč, dostojanstvo in veličastnost, na način, ki ga še nikoli nisem videl pred svojimi očmi! Kajti skoraj povsod Si Se vedel čim bolj pasivno, vsaj pred mojimi očmi! Ostali smo morali vsekakor narediti vse samo po Tvoji Besedi. Toda tukaj smo vsi kot radovedna množica v nekem teatru, ki se čudi umetniku in morda res deli njegove občutke, a ga ne more kakorkoli podpreti ali mu pomagati pri njegovi umetnosti. O Gospod, zakaj je tako v tej gorski deželi.
2. Rečem Jaz: »Moj dragi brat! To je zato, ker so duhovi iz gorskih dežel z nekaj izjemami, vedno obdarjeni s svetlejšim uvidom kot bolj otopeli duhovi iz nižavij. Ti duhovi, ki zdaj v sto tisočih rojijo okoli nas, natančno vedo, da so v duhovnem svetu in to stanje zavestno dobro izkoriščajo, kolikor se le da. Seveda so še vedno ujeti v številna vraževerja, a to ni tako pomembno, ker so po drugi strani bolj dojemljivi in prej razumejo en namig, kot nižinski prebivalci zelo veliko predavanje z vsemi argumenti, temelječimi izključno na dejstvu, da so umrli.
3. Zato Mi morate, ko se pojavijo takšni grobo materialni človeški duhovi, pred Mojim prihodom utreti pot, ker Moj najbolj duhovni Red ne sme nikoli priti v neposreden stik z materialnim; in glejte, prav tu ste potrebni vi kot vmesna stopnja. Toda tukaj, kjer duhovi zelo dobro vedo kaj so, se jim Jaz lahko takoj primerno približam, ne da bi jim škodoval. Toda tako kot so na Zemlji prebivalci gora skromnejši in v osnovi veliko bolj zadovoljni od nikoli zadovoljnih prebivalcev nižavja, so tudi duhovi, ki naseljujejo gore. Te gorske prebivalce je zlahka zadovoljiti. Če prosijo, je treba zanje vedno nekaj storiti in so takoj zadovoljni. Če pa jim ne bi dali ničesar, bi bilo to napak, kajti to bi jih zelo razžalostilo in vznemirilo, da bi izgubili vso samozavest.
4. Zaradi tega se občasno tudi zgodi, da se takšnim ljudem na Zemlji podeli na romarskih krajih nekakšna z molitvijo izprošena milost. Ta pa jim pravzaprav ne koristi in je tudi ni dobro odobriti, ker jih le krepi v njihovem praznoverju. Če pa jim česa takega ploh ne odobrim, potem bi lahko bilo še huje, ker bi na koncu izgubili čisto vso vero. Če je treba izbirati med večjim in manjšim zlom, je zagotovo bolje izbrati manjše. Ali ne misliš tudi ti tako, Moj brat Robert?«
5. Reče Robert: »O, moj najbolj ljubeči Oče! To je vedno samoumevno, drugače ne more biti. – Kaj pa je želelo tistih dvanajst, ki so prišli k nam iz mesta včeraj zvečer okoli pol šeste ure? Enega že dobro poznam; to je tisti, ki je v Tvojem Imenu s seboj prinesel kruh in vino. Ta je Tvoj šibki zemeljski mali hlapec in piše, kar mu narekuješ po nekem angelu v Tvojem Imenu. - Drugi pa so mi bili popolnoma neznani.«
6. Rečem Jaz: »To je bilo nekaj tistih prijateljev v tem mestu, zaradi katerih smo predvsem naredili z Dunaja ta ovinek (Imena dvanajstih so: Jakob Lorber, Andreas Huttenbrenner, Anselm Huttenbrenner in njegovih šest otrok: Wilhelmine, Julie, Alexandrine, Angelika, Peter in Felix. Nato Colestin Huttenbrenner in dve ženski: Mathilde E. in Eleonore J.) Glej, ti Me imajo radi in imajo dobro vero, čeprav Me ne vidijo. Če bi se jim pokazal, bi se iz ljubezni do Mene, tukaj na gori, takoj odpovedali svojim telesom. Vendar se to v tem času ne sme zgoditi, ker morajo na Zemlji v Mojem

Imenu opraviti še veliko dela. Jaz jih ljubim in jih bom še dolgo pustil na Zemlji, da dokončajo svoje delo.«
7. V kratkem času bodo to naše dejanje oznanili svetu. Mnogi bodo v tem našli blagor. Toda tudi mnogi čisti otroci sveta se bodo zaradi tega zelo jezili, vendar bodo pri tem moralno in naravno propadli. Takšni ljudje ne bodo v prihodnosti nikjer našli svetlobo neposredno z nebes. Toda, ali si opazil tudi dve ženski, ki sta bili poleg? Ali si videl njuni žareči srci?«
8. Robert odgovori: »O ja, Gospod in Oče! Ti dve sta bili resnično takšne lepote, kakršne še nisem videl od časa Tvoje zemeljske matere Marije. Resnično, moja Helena in Petrova Matilda se ne moreta primerjati z njima. Tudi ostalih pet je bilo nebeško lepih, a ti dve sta bili izjemno lepi in veličastni. Toda ene od petih nisem tako dobro videl, ker je vedno obračala obraz stran od mene. Kdo je bila?«
9. Rečem Jaz: »To je bila zemeljska mati (Elisabeth Huttenbrenner) teh štirih hčera in dveh sinov. Vendar ona ni več državljanka Zemlje, temveč čista državljanka Nebes. Zato je vedno obračala obraz stran od tebe, ker bi ti njena prevelika lepota lahko celo škodovala, saj je angel izjemne lepote! Ob tej priložnosti je želela deliti veselje s svojo družino in se je z Mojim posebnim dovoljenjem znašla v krogu svoje družine.«

262. POGLAVJE

POTUJOČI DUHOVI IZ OZVEZDJA ZAJCA. SVETLOBA IN LJUBEZEN TER NJUNI RAZLIČNI UČINKI.

1. Rečem: »Ali ti je bila všeč velika množica boljših duhov, ki so nas danes že zgodaj zjutraj obiskali v velikem številu. V bistvu niso zahtevali ničesar, ampak so nas le tiho obiskali. Nato pa so odšli proti zahodu in si vzeli kratek počitek na gori Plabutsch nad reko Muro?«
2. Reče Robert: »Ta bitja so bila meni popolnoma neznana. Izgledali so kot ljudje, sicer pa so se zdeli hladni in skoraj brez občutkov. – Gospod! Kdo so bili in kaj jih je pravzaprav pripeljalo sem?«
3. Rečem Jaz: »To niso bili duhovi s planeta v tem osončju, temveč z zelo oddaljenega osončja, ki se nahaja v ozvezdju tako imenovanega Zajca. Temu soncu najbližji velik, neprivlačen planet (skoraj tako daleč od njega, kot je Merkur od sonca te Zemlje) je rojstni svet teh duhov. (to sonce je v levem ušesu ozvezdja Zajca). To so potujoči duhovi, katerih največja blaženost je v nenehnem gibanju. Ko pa pridejo na Zemljo, kar se zgodi zelo redko, počijejo in si prizadevajo spoznati Moje otroke.
4. Včasih se zgodi, da se tukaj nekateri celo reinkarnirajo. Toda medtem ko čakajo, da postanejo Moji otroci, so podobni na novo ujetim pticam v kletki. Ne najdejo ne počitka ne miru. Skoraj nemogoče jim je ostati pri čemerkoli. Potovanje in pohodi so jim v največje veselje. Če je to omejeno s čimerkoli, takoj postanejo zelo nesrečni. Zato je za njihov pojav na tej Zemlji le redko drug razlog od tistega, ki ti je bil že pojasnjen, le da jih je tokrat sem pripeljala nejasna slutnja, da Sem Jaz tukaj. Že na veliki razdalji so najmodrejši med njimi zaznali Mojo prisotnost in so zato pohiteli sem, da bi se Mi poklonili. – To pa je tudi vse njihovo bogoslužje, da ob takšnih priložnostih izrazijo spoštovanje in hvalo Bogu Gospodu z nekaj zelo izumetničenimi besedami. V kraljestvu svetlobe jim najbolj ustreza vloga glasnikov. – Zdaj veš, kakšna bitja so to in kaj si tukaj želijo.«
5. Reče Robert: »Ja, Gospod in Oče! Vendar je izjemno, da nemir teh duhov sovpada z nemirom iste zemeljske živali, po kateri se imenuje to ozvezdje. – Nekatere pojave

med njimi sploh niso bile slabe. Nisem pa mogel presoditi ali so moškega ali ženskega spola. Kajti resnično, vsi so si bili tako podobni, kot vrabci na naši Zemlji. Ali so si ljudje na drugih nebesnih telesih potem tudi tako podobni kot ti duhovi, ali obstajajo med njimi tudi formalne razlike?«
6. Rečem Jaz: »Duhovi iz sfer čiste modrosti so si vedno tako podobni, kot je eno oko drugemu, kajti njihov primarni element je le svetloba, ki je v vsem popolnoma enaka z zelo malo barvnimi razlikami. – Toda tako kot je čista svetloba povsod zelo podobna, so tudi njeni produkti enaki. Samo ljubezen ustvarja neskončne, raznolike oblike, svetloba pa le največjo enoličnost. Poglej sneg na tej Zemlji! To je produkt čiste svetlobe. Ena snežinka je podobna drugi. Šele, ko se jih več združi, ena pogosto postane večja od drugih. To pa se zgodi le, če je med takšnimi hladnimi svetlobnimi produkti nekaj topline, povezane z ljubeznijo; če pa te primanjkuje, potem na Zemljo padajo drobne snežinke, popolnoma enake velikosti in oblike. Tako bo tudi led imel vedno eno in isto osnovno obliko, saj je kot ustvarjalec aktivna le hladna svetloba.
7. In tako je vse, kar je bolj povezano s čisto svetlobo, po svoji obliki in strukturi enotno; le tisto kar vsebuje več toplote povezane z ljubeznijo, postane bolj raznoliko in drugačno po obliki. Seveda tudi svetloba, če je močno ojačana proizvaja toploto, vendar to ni dobra toplota, ampak zla toplota, ki ne oživlja, ampak ubija. Le svetloba, katere osnova je toplota, je dobra; in toplota, ki izhaja iz takšne svetlobe je dobra in poživljajoča.
8. Vse divje zveri, strupene živali in rastline so produkt čiste svetlobe in njene od zunaj delujoče toplote, ki je zlo in povzroča zlo vsem, kar ni na novo ustvarjeno z ljubeznijo in njeno svetlobo, ki deluje od znotraj. Toda v bitjih ljubezni, se taka svetloba nato spet spremeni v dobro in s tem ponovno prevzame svojo prvotno naravo.
9. Iz te razlage lahko zdaj zlahka vidiš in razumeš, zakaj so si ti duhovi podobni kot vrabci. Vendar so zelo skromni in njihova želja je le, da kar naprej potujejo, kar ustreza tudi nenehnemu napredovanju čiste svetlobe. Kakor svetloba nima počitka, ampak potuje vedno dlje v neskončne prostore, tako tudi njena bitja. – Toda Jaz potem takšnim prizadevanjem postavim mejo, ko se reče: 'Do sem in nič dlje!' Nato seveda pogosto prihaja silnih bojev, preden se takšna bitja ne umirijo. Zdaj pa dovolj o tem! Ti duhovi so zdaj odšli in trume drugih že spet prihajajo sem.
10. Danes, ko je zemeljski ponedeljek, ne bomo počeli veliko. Tudi s temi duhovi ne moremo dosti storiti, saj so še vedno zelo hladni. Šele zvečer bomo mednje spustili nekaj toplote, in tedaj se bodo ponižno ustalili na površini Zemlje, kot rahla rosa pod jasnim nebom in nam izkazali čast. –
Jutri v torek nas bodo obiskali trije škofje tega mesta. Takrat se bodo stvari malce razvnele, vendar šele proti večeru.«

263. POGLAVJE

TRIJE UMRLI ŠKOFJE IZ GRADCA NA OBLAKIH. JEZUIT IN JEZUS. DVA ŠKOFA PREPOZNATA GOSPODA, TRETJI NE. GOSPODOVA SODBA.

1. Cesar Jožef, ki stoji zraven, reče: »O Bog! Trije škofje naenkrat, pa še to iz Gradca! No, no, no, to se bo dogajalo! Ubogi hrib! Od tega bremena ti bo hladen znoj kapljal s čela. O Gospod, spomni se na spektakel v katakombah stolnice na Dunaju in na koncu v sami molilnici, ko so bili vsi enako misleči, razen mojega Migazzija. Toda pri graških škofih je bila vedno hvalevredna navada, da je bil naslednik vedno odločen nasprotnik svojega predhodnika. Iz svojega zemeljskega časa vem, kako je prav v tem mestu naslednji škof vedno razglasil uredbe svojega predhodnika za povsem zavržne, v eni

ali drugi točki. Zdaj pa kar trije takšni škofje naenkrat, ki se gledajo kot psi in mačke, s svojimi telesnimi stražarji hkrati! – O Gospod in Oče, zdaj posezi v Svojo sveto zakladno skrinjo Milosti in Usmiljenja! Vsi ju bomo potrebovali v največji možni meri.«
2. Rečem Jaz: «Ja, ja, dragi prijatelj, sicer se povsem ne motiš! Toda med temi tremi je samo eden, ki se upira, druga dva pa sta dobrega duha. Glej, že prihajata v oblaku, vidnem celo človeškemu očesu, čigar posebna temna barva, zlasti proti severni strani, jasno razkriva bistvo njegovih potnikov. Ta dva boljša imata le majhno telesno stražo.
3. Toda tisti v ozadju, polnem močne nočne teme, ima ob sebi močnega telesnega stražarja, ki čuti, misli in hoče prav tako kot on sam; ja, pravzaprav ga posnema celo pri dihanju in obračanju glave. Samo opazuj ga, kako ponosno se pelje sem na svojem temnem oblaku, ki je nekoliko oddaljen od prejšnjega svetlejšega, kot da bi imel oblast nad nebom in zemljo! Kaj praviš na takšno obnašanje? Že tri leta je prebivalec tega sveta in ve, da je, sicer ne bi sem prišel na oblakih. V nekaj stvareh se še ni umaknil niti za las od svoje ultramontanske miselnosti. Še vedno je visoki papeški prelat. Tega dostojanstva mu nihče ne more tako zlahka vzeti. Kajti to mu je veliko pomembnejše od Petra, Pavla in Janeza, pa tudi bolj od Marije in Jožefa. Kajti po njegovem najbolj ozkoglednem prepričanju je škof, predvsem njegovega kalibra, vreden pred Bogom Očetom tristo štiriinšestdesetkrat več od Marije, ki je Kristusa rodila le enkrat v življenju, medtem ko on v svoji najvišji duhovniški osebi, Kristusa rodi vsaj tristo štiriinšestdesetkrat v navadnem letu, zato je tudi tolikokrat več vreden od Marije. In tako se nam zdaj z občutkom tako visoke osebne vrednosti počasi približuje in od nas pričakuje najbolj spoštljiv sprejem. – Kako ti je všeč ta duh?«
4. Reče Jožef: »Resnično je lep primer najbolj ozkogledne neumnosti! O Gospod, brez nadaljnjega bi ga moral dati v kakšno prekajevalnico! Takšen človek bi bil izjemno redka znamenitost v kateremkoli muzeju.«
5. Tudi Robert reče: »Od tega fanatika sem celo na Saškem slišal najbolj čudne reči in globoko pomiloval to mesto, ki je pred nami in to resnično nebeško lepo deželo, da ji v cerkvenem pogledu vlada takšen mračnjak in jo dela še bolj neumno, kot je že bila, kar je vsem izobraženim Štajercem že od cesarja Ferdinanda še predobro znano. Ta prebrisani škof se je znal prikupiti ženskemu prebivalstvu dvora in pod njihovim okriljem dosegel vse ter postopoma postal pravi cerkveni tiran. Svoj dvor je povečal s številnimi redovi, ki so bili v tem mestu in v tej deželi že zdavnaj odpravljeni ter jih ponovno uvedel, s čimer je ogorčil številne bolje misleče in bolj bistre ljudi. Ta človek je veliko pripomogel k vstaji leta 1848 in je resnično škoda, da ni doživel njenega popolnega izbruha v svetu.
6. Zdaj pa je že nad nami in se pretvarja, kot da nas sploh ne vidi. Kaj hoče in kaj pomenijo tukaj njegove rdeče nogavice, njegova bela škofovska mitra, njegov zlati plašč in srebrna pastirska palica. Na Zemlji je bilo to zagotovo slepilo za slepe ljudi, toda koga hoče s tem prepričati tukaj v duhovnem svetu?«
7. Rečem Jaz: »Moji dragi otroci, prijatelji in bratje! Zdaj pa malo utihnite! Kmalu ga bomo imeli tukaj in z njim bo veliko dela. Glejte, že pošilja služabnika! Bodite pozorni! Iz njegovega vprašanja boste zlahka prepoznali, kaj si o nas misli škof, ki lebdi precej visoko nad zemljo. – Je že tukaj, zato zdaj pazite!«
8. Očiten jezuit in še en njegov pomagač zelo predrzno stopita pred nas in prvi vpraša: »Kakšna bedna ciganska sodrga ste, da stojite pred cerkvenim knezom, od Boga obdarjenem z vso močjo, ki hodi po nebeških oblakih in blagoslavlja zemljo, pa niti klobuka ne snamete in pred njim ne padete na kolena?«
9. Rečem Jaz: »Praviš, da je ta škof obdarjen z vso močjo od Boga? Če bi bilo tako, potem bi tudi Jaz nekaj vedel o tem! Ali je oblak, na katerem stoji in lebdi, dejansko nebeški oblak, o tem tudi ne vem ničesar; pa vendar bi moral biti prvi, ki bi to vedel!«

10. Jezuit reče: »Zakaj bi moral prav ti to vedeti, baraba ciganska? Veliki Bog bo prav tebi to na nos prinesel, ti neumni cigan! Ali ne veš, da je vse Cigane na svetu Bog za vedno preklel?«
Rečem Jaz: »Ne, dragi Moj! Tudi o tem ne vem niti zloga, pa bi moral prvi kaj o tem vedeti. Res čudno, da ti toliko veš, Jaz pa ne! In vendar bi moral Jaz vedeti več kot ti. Povej Mi, ali si bil prisoten, ko je Bog temu škofu podelil tako neomejeno oblast nad Zemljo?« -
11. Reče Jezuit: »Bog vedno takšno oblast podeli nevidno. Njegovo prisotnost je treba prepoznati po številnih učinkih. Toda Bog prebiva v nedostopni svetlobi in razen prvih svetih angelov, ki vedno čakajo okoli Njegovega prestola na Njegove ukaze, se Mu nihče ne sme približati. Ali razumeš globino te modrosti?«
12. Rečem Jaz: »Zdi se, da tvoja modrost ni zelo globoka! In spet ti moram priznati, da o tem ne vem ničesar. Čudno! Vem pa zelo dobro, da je tvoj škof Sebastjan vol, ti pa osel! Živali, ne hudobne vrste, ampak prekomerno neumne. – Za vse nas, ki smo tukaj, Bog ni neviden, ampak zelo viden in ne živi v nedostopni svetlobi, ampak v zelo dostopni. Le za tiste na svetu, ki še vedno, zaradi svoje svobodne volje, močno živijo v mesu, mora Bog ostati neviden, dokler ne dosežejo popolnega preporoda duha. Vendar ostaja neviden tudi za duhove vaše svojati, ker niste čisti in ponovno rojeni, in zato za vas še vedno zelo močno prebiva v nedostopni svetlobi in tako bo ostalo še dolgo časa.«
13. Reče Jezuit: »V kateri pokrajini potemtakem vidite Boga? –
Rečem Jaz: »Prav v tisti, v kateri Ga vi ne vidite in Ga še dolgo ne boste videli! In četudi bi bil pred vašim nosom, Ga še vedno ne boste prepoznali. Zdaj pa pojdi k svojemu slepemu škofu in mu povej, da tukaj prebiva Odrešenik človeštva! Če je tudi on človek, naj pride sem, da Bogu čast in sodeluje pri odrešenju, sicer bi lahko bil skupaj s teboj deležen smrti! Povej mu, da Bog Gospod ne potrebuje nobenega blagoslovitelja sveta, ki bi si želel prisvojiti Njegovo oblast. On že sam blagoslavlja svet. Škof naj blagoslavlja z vso ponižnostjo le svoje srce in naj ne jezdi okoli na oblakih, kot da bi sam ustvaril svet. Povej mu, da Bog, Gospod Sam zdaj hodi po Zemlji, zato se mu kot slabemu hlapcu sploh ne spodobi, da uporablja oblake. Pojdi in mu to povej!«
14. Reče Jezuit: »Kdo si ti, Ciganu podobno bitje, da si drzneš proti meni tako nesramno obnašati, ki sem Božji služabnik in proti cerkveni Božji oblasti, kakor da si sam ustanovil cerkev? Sprašujem te, ti grozljivo cigansko bitje, kdo si in kdo je ta tvoja družba?«
15. Jožef Mi na skrivaj reče: »O Gospod, Ti dragi Oče! Moje potrpljenje postaja že tanjše, kot najtanjša pajkova nit. V naslednjem trenutku se bo strgala, če ta sovražnik svobodnega življenja ljubezni v Tebi, čimprej ne izgine.«
16. Rečem Jaz: »Dragi prijatelj, le mirno in se ne jezi! Ali lahko od osla zahtevaš še kaj drugega, kot tisto, kar sodi v področje njegovega delovanja! Zdaj je slišal, kaj mora storiti. Če to hoče, potem je v redu. Če pa ne, no, se bo že našel način, kako se znebiti te tovorne živali.« -
17. Reče jezuit: »Bom dobil odgovor ali ne?« -
18. Jaz mu precej odločno rečem: »Ne, umakni se s poti, sicer te bodo odnesli!«
19. Po teh mogočnih besedah Jezuit naredi zelo kisel obraz in odide k svojemu škofu ter mu s klonjeno glavo skoraj do vrha prstov, pove vse, kar je tu videl in slišal, seveda na njegovo največje nezadovoljstvo. – A glej zdaj škofa, kakšen učen in res pravi škofovsko duhovniški moder obraz dela, kot da bi se odločal, ali naj pusti Zemljo živeti, ali ne? Vendar se ne more spomniti ničesar primernega, kar bi umirilo njegovo maščevanje, zato gre naprej, ne da bi karkoli storil.

20. Toda sedaj ga obkrožita druga dva škofa z vsem svojim častnim spremstvom in visoki po imenu Waldstein mu reče: »Prijatelj, kolega! Kaj je s tabo? Kaj hočeš storiti? Ali ne prepoznaš svetle družbe, ki s svojo blagoslovljeno prisotnostjo tam spodaj prekriva vrh hriba? Ali ne vidiš Gospoda tako jasno kot sonce na opoldanskem nebu, tri njegove prve apostole, vse cesarje Habsurške hiše, slavnega nadškofa Migazzija in veliko število popolnih duhov?«
21. Tedaj škof Sebastijan žareč od jeze, reče: »Poznam vaju, heretika! Cerkvene pokvarjenosti, ki sta jo povzročila, nisem mogel izkoreniniti v dvajsetih letih in zdaj hočeta vidva mene učiti prepoznati Kristusa?! Mene, ki sem popolnoma napolnjen z Njegovim Svetim Duhom in držim ključe nebes in pekla v svojih rokah! Kdo lahko bolje prepozna Kristusa kot jaz?«
22. Reče Waldstein: »Prijatelj! Povem ti, če govoriš na tak način, nisi nikoli spoznal Kristusa in Ga tudi nikoli ne boš, kajti Gospodov Duh nikoli ne hodi tako ošabno. – Ti si bil in še vedno nisi nič drugega kot oblasten, ponosen far in si se v ta namen obdal z drhaljo najbolj črnih farjev, da bi z njimi dosegel svoj zastavljeni cilj, ker ti je vedno manjkala moč potrebnega razuma. Toda Gospod je prekrižal tvoje načrte in si s svojimi prizadevanji dosegel ravno nasprotno od tega, kar si dejansko hotel doseči, namreč absolutno duhovniško oblast nad vso Zemljo! – In ti trdiš, da si edini posestnik Svetega Duha!? O ti podležˇ! Res si posestnik duha pekla, ki se imenuje laž in napuh; toda nikoli nisi prepoznal kristusovega Duha, ker si odločen nasprotnik tega Duha.«
23. Po tem Waldsteinovem energičnem govoru postaja Sebastijan vse bolj žareč in prav tako njegovo številno spremstvo. Waldstein in Arko (Grof Arko, graški škof) se zdaj spustita na tla. Ko se jih dotakneta, takoj pošljem Roberta k njima, da ju pripelje k Meni. Takoj ubogata in se odpravita k Meni v najglobljem spoštovanju. Jaz pa jima grem naproti in ju prestrežem že na pol poti ter ju Sam pripeljem na vrh hriba.
24. Ko pridemo tja, hočeta Waldstein in Arko pasti predme z obrazom na tla. – Jaz pa jima to takoj preprečim, ju okrepim in rečem: »Prijatelja! To bosta storila kdaj drugič, zdaj pa so pred nami veliko pomembnejše stvari. Ta Sebastijan ima resnično zle namene in želi Zemlji prizadejati zlo. Še danes hoče vse na Zemlji uničiti, zaradi velike žalitve, ki mu je bila storjena. Vendar Sem močnim duhovom miru že dal znamenje; še to noč bo zvezan skupaj s svojim velikim spremstvom in vržen na Zemljo, kjer se bo primerno ohladil.«
25. Reče Waldstein: »O Presveti Oče! kako se bo to zgodilo in kako bomo to lahko prepoznali, ko pa imamo v sebi še veliko slepote?«
26. Rečem Jaz: »Dvignite svoje oči visoko navzgor in poglejte bele duhove miru, ki se že razporejajo z vseh strani v najlepšem redu! – Hitro bodo ta pobesnela bitja, skupaj s Sebastijanom zvezana in vržena na zemeljska tla. Ko boste jutri videli visoke okoliške gore prekrite s snegom, vedite, da tam leži Sebastijan v svojem zmagoslavju pod najboljšo napravo za hlajenje ognjene jeze, in sicer pod snežno odejo, ki so mu jo prinesli duhovi miru s severa, kot koristno darilo.«
27. Reče Waldstein: »Torej ima sneg vendarle tudi duhovni pomen?«
28. Rečem Jaz: »O seveda! – Vse, kar se kdaj pojavi na Zemlji ima najprej duhovni pomen, šele nato tudi naravnega. – Zdaj pa bodite pozorni, ker se bo divji lov takoj začel!«

264. POGLAVJE

DUHOVI MIRU UJAMEJO ŠKOFA SEBASTIJANA. SNEG IN LEDENIKI KOT ZAČASNI ZAPOR ZA UPORNIKE PROTI BOŽJEMU REDU.

1. Škofa Waldstein in Arko sta nad tem zelo začudena in skupaj z vsemi svojimi najbolj ponižnimi privrženci pogledata navzgor. – Toda takoj, ko zagledata Sebastijana, je ta skupaj s svojim spremstvom že ujetnik miroljubnih duhov. Zdaj se vzpenja in zvija kot poteptan črv in kliče eno prekletstvo za drugim nad glave teh duhov, ki so tako hudobni in predrzni, da si upajo položiti roke nanj, ki je človek po Božjem srcu. Toda to ne moti Mojih miroljubnih duhov. Njihova spokojna mirnost jim omogoča, da popolnoma preslišijo vse besnenje in zmerjanje. Delujejo kot urni mehanizem in niti najmanj ne popuščajo.
2. Škof Waldstein reče: »O Gospod, zdi se mi prav tako, kot sem na Zemlji pogosto videl križnega pajka, kako lovi muhe v svojo mrežo. V trenutku je bila muha z vseh strani ukleščena in tako popolnoma ujeta. Zdi se, da so ti slavni duhovi miru zdaj storili enako. Pred tem so že morali zelo na široko razpeti nevidno mrežo, sicer bi komaj razumel, kako so lahko tako nenadoma obvladali Sebastijana in njegovo spremstvo. – Toda kako zdaj Sebastijan preklinja in njegovo spremstvo z njim! To je nekaj povsem nezaslišanega!«
3. Rečem Jaz: »To ni nič novega od bitja njegove vrste. Že na Zemlji je preklel vsakogar na najgloblji pekel, ki ni žvižgal in plesal po njegovih notah, kako bi potem tukaj lahko ravnal drugače z vsakim duhom, ki se drzne približati njegovi ošabnosti. Oh, to je neumen, zloben far, duh, ki bi lahko z največjo mirnostjo in največjim užitkom opazoval milijone ljudi kako gorijo na grmadi kot heretiki. A to, kar se mu zdaj dogaja, ga tako jezi, ker nikjer ne najde izhoda.
4. Poglejte, kako ga zdaj duhovi potiskajo po zraku proti Zgornji Štajerski. Zanj bodo poskrbeli na visokih Alpah; manjši duhovi pa tudi na nižjih gorskih višinah, kot so Schockel, Rabenwald, Kulm in še mnogi drugi. – Glejte, zdaj so že dosegli višave! In zdaj poglejte, kako gorski grebeni postajajo sivi in postopoma beli. – Kako vam je to všeč?«
5. Reče Waldstein: »Ta zgodba je res videti nekoliko žalostna in mračna! Kako dolgo bodo morali ti duhovi ostati pod takšno hladno odejo? Morda za večno?« -
6. Rečem Jaz: »Oh, sploh ne! Takoj, ko v sebi sprevidijo, da so bili v popolni zmoti, in da je bilo to kar so počeli napačno ter se v svojih srcih obrnili k Meni, bodo takoj osvobojeni te sodbe; a niti sekundo prej. Sebastijana pa bo treba pustiti pod ledenikom, dokler se ne bo primerno ohladil; kajti v sebi ima veliko napuha, pri tem pa je zelo neumen, tako da v svojem napuhu na koncu celo verjame, da je zaslužen pred Bogom. S takšnimi norci je težko napredovati, vendar ne smemo kljub temu nikoli opustiti svoje potrpežljivosti, milosti, ljubezni in usmiljenja do njih, saj so tudi oni naši bratje, za katerih odrešenje moramo poskrbeti predvsem mi.«
7. Robert, ki je za obema škofoma opazoval prizor ujetja in premestitve Sebastijana in njegovih močnih privržencev, reče: »Gospod! Ti Vsemogočni, najboljši Oče! Zdaj vidim, kolikor seže moje oko, vse gore in višave so prekrite s snegom. Ali je vse to zaradi tega Sebastijana? – Vse višje gore Štajerske, Koroške, Tirolske in Salzburga so močno zasnežene. – To nikakor ne morejo biti vse za Sebastijana!«
8. Rečem Jaz: »Seveda ne. Vendar je takšnih bedakov, kot je bil on in je še vedno, v vsaki deželi veliko. Toda pri teh duhovih stvari potekajo kot po električni povezavi. Če se celo v najbolj skritem kotu kakšen duh na kakršenkoli način vzdraži, se hkrati vzdražijo vsi duhovi iste vrste in se usmerijo v določeno dejavnost. Če je ta dejavnost

kakorkoli malce bolj v nasprotju z Mojim Redom, potem so vsi takšni duhovi takoj prijeti v vseh deželah in strogo opominjani z zelo primernimi sredstvi. Toda izboljšanje ne poteka na enak način, niti tako nenadno kot takrat, ko so hkrati vzpodbujeni k zlu; temveč poteka postopoma skoraj tako, kot če bi tisoč ljudi stalo v vrsti na polju in bi jih nenadoma potres vrgel na tla. Zagotovo bodo padli vsi hkrati, vendar njihovo vstajanje ne bo potekalo na enak način. Nekateri, ki se niso poškodovali bodo takoj vstali, drugi pa, ki so utrpeli večje ali manjše poškodbe bodo najbrž potrebovali veliko več časa in truda, da vstanejo. In nekateri od resno poškodovanih bodo obležali kot mrtvi. In Glejte, prav tako se dogaja pri tem posebnem sojenju! Vsi so tako rekoč ujeti naenkrat, vendar ne postanejo istočasno tudi svobodni, ker njihova osvoboditev ni odvisna od zunanje moči, ampak le od njihove lastne življenjske moči.
9. Tako zdaj vidite gore, kako so kar naenkrat vse prekrite s snegom, ki je hladilna odeja za preveč razgrete duhove, v bistvu pa pojavna moč duhov miru. To moč potem ti duhovi ob pravem času umaknejo, nakar se ujeti naravni duhovi stopijo in postanejo vodeni. Pravi duhovi, ki so ujeti med temi naravnimi duhovi, so nato zopet svobodni in lahko počnejo, kar hočejo. Če se obrnejo k dobremu, potem je to zanje dobro in koristno, če pa se spet obrnejo k slabemu, no, potem seveda zanje spet ne bo nič drugega kot slabo. - Ali to razumete?«

265. POGLAVJE

O NARAVNIH DUHOVIH, KI SKUPAJ Z ZVEZDNIMI ELEMENTI TVORIJO ČLOVEŠKE DUŠE. KAKO LAHKO NEČISTA BITJA NASTANEJO IZ BOGA? OBISK SEDEMNAJSTIH POKOJNIH PRELATOV.

1. Reče Robert: »Gospod, to zelo jasno razumem. Vendar Si pravkar govoril tudi o duhovih narave, ki se potem, ko potisna moč duhov miru popusti, stopijo v vodo. Kdo in kaj so pravzaprav ti duhovi?«
2. Rečem Jaz: »To so duhovne specifične moči ali individualne ideje Mojega srca (iskre prvobitnega življenja iz Boga). Ko so pravilno pripravljene skozi vse vrste majhnih sodb in fermentirane v Moji ljubezni skozi vse vrste dejavnosti, ki so jim dane, se tudi one prekrijejo v (materialne, rastlinske, živalske) oblike in na koncu svoje krožne poti postanejo človeške duše z vso inteligenco, tako da v njih potem Moj najintimnejši Duh Ljubezni postane bitje, ki je za vedno neločljivo povezano s takšnimi dušami.
3. Tudi tvoja duša je nekaj takega, samo ne s te Zemlje, ampak z neke druge. Nekaj duše, kar je bilo povezano z mesom tvojega telesa, je res prišlo s te Zemlje, v celoti pa pripadaš dušam zemeljskega sveta, ki se imenuje Uran.
4. Vse duše na tej Zemlji imajo zagotovo od vseh zvezd nekaj v sebi; toda prevladuje le tisto, kar imajo od narave tistega planetarnega sveta, na katerem so se najprej razvile kot popolne človeške duše. Ali zdaj razumeš kaj so naravni duhovi?«
5. Reče Robert: »Ja, moj Gospod, moj Bog in moj Oče! To mi je zdaj povsem jasno! Samo še vedno ne razumem, kako lahko iz Tebe, ki Si v vsem najpopolnejše Bitje, nastanejo tudi nečista in nepopolna bitja; kajti nikjer ne more obstajati nič, kar ne bi izviralo iz Tebe!« -
Rečem Jaz: »Prijatelj! To sem ti že prej jasno prikazal. Tega se spomni in vse ti bo postalo jasno.«
6. Reče Robert: »Ah, ja, že vem, ko si nam razodel razliko med Svojimi mislimi in idejami! Ja, ja, zdaj že vem. – Vsaka misel sama po sebi je kot osnova za idejo čista. Ker pa se iz osnovnih linij, ki same po sebi vedno ostanejo čiste, tudi lahko oblikujejo

nečiste podobe, so takšne podobe ali ideje že bolj nečiste kot prvotna ali osnovna misel, kar pri osnovnih linijah ni mogoče; ker linija ostane linija in ne figura, ustvarjena z združevanjem linij. – Ja, ja, tako je, zdaj mi je vse jasno!
7. Ampak Gospod! Danes je ponedeljek in razen tega, da smo si ogledali zgodbo škofa Sebastijana, nismo veliko drugega počeli videli ali slišali. Kaj pa, če bi za nekaj ur na kratko obiskali kakšen drug kraj?«
8. Rečem Jaz: »Ne skrbi za to; danes nas bo obiskalo sedemnajst prelatov iz samostana Rein, s katerimi se moramo nekaj pogovoriti. Šele jutri bomo obiskali za nekaj ur drug kraj, za katerega boste izvedeli šele pri odhodu. – Zdaj pa se vsi umirimo, kajti sedemnajst prelatov je že na poti k nam.«
9. Reče škof Waldstein: »Če niso iz prejšnjega obdobja, bi morda katerega od njih prepoznal?« -
Rečem Jaz: »To boš težko storil, kajti vsi pripadajo prvemu obdobju ustanovitve tega samostana. Tisti, ki pripadajo tvojemu časovnemu obdobju, še zdaleč niso zreli, da bi lahko dosegli to, kar smo mi. – Zdaj pa prihajajo zelo resni. Zato jih bomo tudi mi sprejeli z vso resnostjo in jim pokazali, da imamo tudi mi pravico ostati na vrhu hriba, kolikor dolgo hočemo.
10. Ta hrib je nekoč v celoti pripadal temu samostanu in bil zasejan z majhnimi vinogradi na jugozahodni strani, medtem ko sta ostali severna in vzhodna stran vedno gozdnati, zaradi dobrega lova. Toda kasneje je prišlo do velikih sprememb, ker se je lastništvo te samostanske posesti spremenilo. Teh sedemnajst prelatov pa si v svojih mislih še vedno lasti vse, kar je nekoč pripadalo temu samostanu. Na ta hrib so bili zelo ponosni zaradi njihovega lovskega revirja. Teh sedemnajst misli, da smo prikriti krivolovci, zato s tako resnostjo hitijo k nam, da bi nas pregnali s tega hriba. Vendar se jih mi ne bomo tako zlahka prestrašili! Pazite zdaj! So že zelo blizu nas. Lov se bo takoj začel.«
11. Reče Robert: »Gospod, ali ne bi bila Helena koristna za te junake, zaradi njene znane dunajske ostrine? Lahko bi tem tepcem, hlepečim po jelenjadi in srnjadi v nižji nemščini vrgla resnico v obraz.«
Rečem Jaz: »Tukaj to ne bi bilo priporočljivo, saj teh sedemnajst ne razume dunajščine in so neznansko zelotski, med katerimi je še vedno zelo v uporabi 'Omnia ad majorem Dei gloriam.' (Vse za večjo Božjo slavo). Izvirajo iz časov tako imenovane svete inkvizicije. Zelo bi se razjezili, če bi jim dali priložnost, ki bi v njihovih srcih prebudila tisto spečo vnemo, zaradi katere je bilo toliko vernih duš mučenih na najbolj nezaslišan način. Kaj pa bi se potem dalo storiti? Ti duhovniki so bili res tako neumni, da so mislili, da je Bogu všeč, če opravljajo takšna grozljiva dejanja. In čim strožji in bolj neizprosen je bil tak duhovnik, bližje Meni in za bolj svetega se je imel in za takega so ga imeli tudi vsi ostali mračnjaki. – Zato v navzočnosti teh sedemnajstih ne govorite ničesar! Obnašajte se popolnoma ravnodušno, kot da se ne zanimate za to, kar se Jaz z njimi pogovarjam. Zdaj pa popolna tišina! So že pred nami in nas premerjajo s pravimi inkvizitorskimi očmi.«
12. Po tem govoru takoj stopi naprej prelat, v svojem času tituliran kot 'Vrhovni pastir in rešitelj cerkve, obkrožene z nevarnostmi'. Ta vrhovni pastir Me na pravi duhovniški način, obrnjen na stran in z zaničljivim pogledom čez levo ramo, premeri od glave do pet in čez nekaj časa reče: »Kdo ti je dovolil stopiti na te svete višine in prestrašiti mojo divjad, ki je prav tako sveta, ker je namenjena gorečim Božjim služabnikom? – Govori, sicer bo zapor, smrt in prekletstvo!«
13. Rečem Jaz: »Gospod sveta ima pravico, da se naseli, kjerkoli hoče in nikoli mu ni treba prositi posvetnih lažnih lastnikov za milostno dovoljenje. In tako si je zdaj brez vašega dovoljenja vzel pravico, da se naseli tukaj, in to zato, ker je bil ta hrib od vse

okolice tega kraja najmanj oskrunjen zaradi sramotnih dejanj hudobnih ljudi. – Jaz Sem Kristus Gospod! Prišel Sem, da sodim hudobni svet, in da Svojim zvestim vernikom podelim Svojo milost, odpuščanje grehov in večno življenje. Kdor Me prepozna, Me sprejme in se ne huduje nad Mano, ne bo pogubljen. Kdor pa se huduje nad Mano in ne veruje, da Sem Prvi in Zadnji, Začetek in Konec, Alfa in Omega, bo pogubljen. – Zdaj veste vse, kar morate najprej vedeti. Kaj boste zdaj storili?« -
14. Reče prvi: »Daj nam znamenje in verjeli bomo tvojim besedam.« -
Rečem Jaz: »Pred vašimi očmi je veliko znamenj – opazujte jih in razsvetlila vas bodo! Kajti niste hudobni, ampak zelo slepi in neumni. Ali že veste, da ste vsi že zdavnaj umrli?«
Prelat odgovori: »Kako, kaj, kdo je umrl? Kako, kje, kdaj in zakaj? Ali nisem več živ? Ali sem mrtev? Kdo mi lahko to dokaže? Niti Platon, niti Sokrat, niti božanski Aristotel! Torej znamenja in dokazi za vse, sicer boste vsi zaprti kot lopovi in krivolovci!«
15. Rečem Jaz: »Samo ne tako vročekrvno, dragi Moji, sicer bi Me lahko razdražili, potem pa bi vam lahko postalo nekoliko prevroče! – Ker pa se že tako bojite za vašo divjad, ki obstaja samo v vaši domišljiji in nikjer drugje, bomo vsi skupaj za kratek čas, nekaj ur, zapustili ta hrib in se odpravili na goro Schockel. Tam se vam bodo za nekaj trenutkov odprle oči, da boste videli, ali ste še vedno gospodarji samostana Rein ali pa ga že dolgo upravlja nov prelat.«
16. Reče prvi: »Kaj?! Podati bi se morali na najvišjo goro na Štajerskem, na katero zaradi njene višine in številnih čarovnic in zlih duhov, ki imajo tam svoje zavetje, še ni stopila nobena smrtna noga?« -
Rečem Jaz: »Rekel sem vam že, da niste hudobni, ampak izjemno neumni. In zato morate tja, da se ozdravite treh glavnih neumnosti, zaradi katerih ne spregledate svojega stanja. In to najprej blaznega mnenja, da še vedno živite na Zemlji, drugič pa, da Schockel še zdaleč ni najvišja gora v tej državi, in da tam ne prebivajo ne čarovnice ne zli duhovi. Šele takrat boste spoznali, da ta hrib sploh ni več vaša last, in da tukaj ni več nobene tako imenovane jelenjadi, zato na tem hribu tudi ni mogoče prijeti nobenega divjega lovca.«
17. Reče prvi: »Ampak kako bomo prišli gor na tako grozno višino? Do tja bomo potrebovali več dni hoje.« -
Rečem Jaz: »O ne! Ne bomo. Za dokaz, da tudi vi zdaj niste več telesni, ampak duhovni ljudje, bomo to pot opravili v trenutku. Rečem samo: 'Naj tako bo!' – In glejte, smo že tam. No, kako vam je tukaj všeč?«
18. Začudeno reče prvi: »Ah, ah, to je neverjetno! Ja, kako smo prišli sem tako nenadoma? Zdelo se mi je, da smo kot strela švignili s samostanskega hriba in bili prestavljeni sem. Ja, ja, zdaj se mi začenja svitati! Vseh sedemnajst nas je res pred mnogimi leti postalo breztelesnih. Toda to nam prej ni prišlo na misel! To bi lahko sklepali iz dejstva, da ta samostan ni nikoli imel več kot enega prelata, nas pa je bilo sedemnajst, ki smo sledili drug za drugim. Ampak neverjetno je, kako je lahko človek tako zelo dolgo neumen in slep! – Kakšen veličasten razgled je tukaj! In zdaj opažam, da so še višje gore od tega Schockla – in ni niti sledu o čarovnicah in zlih duhovih! – Ja, ja, temu čudovitemu vodniku se moramo začeti samo zahvaljevati! Tudi če ni ravno Kristus, Gospod Sam, pa je vendarle zelo močan duh, ki nam ga je poslal Sam Bog, da bi nas odrešil naše neumnosti.« Tedaj vsi padejo pred Menoj na svoje obličje in hvalijo Božjo Moč v Meni.
19. Toda Robert vpraša: »Gospod! Kaj pa imam jaz pravzaprav skupnega s temi?«
Rečem Jaz: »Obstajajo tudi Uranidi (duše s planeta Uran), kot si ti in so zelo trdovratni. Zato jih moraš vzeti v svojo hišo. Ali zdaj poznaš in razumeš razlog in vzrok tega pojava?«

20. Reče Robert: »Ja, Gospod in Oče! Zdaj gotovo razumem razlog in vzrok. Ali so prejšnji duhovi, s katerimi smo že bili na tisti višini tam spodaj, tudi moji prvotni rojaki?«
Rečem Jaz: »Ne, to ravno ne; ampak so ti podobni v ljubezni in zato pripadajo tvoji skupnosti. Kajti povem ti, da si od zdaj naprej glavni steber nove Skupnosti, to je nagrada vsem tistim, ki so delali v Mojem vinogradu iz pravičnega in dobrega razloga.«
21. Škofa zelo ponižno pripomnita: »Gospod! Tudi midva sva delala v Tvojem vinogradu. Ali potem ne bi mogla tudi midva opravljati kakšne še tako majhne dolžnosti?« -
Rečem Jaz: »Tudi vidva sta bila delavca; toda svet vama je za to dal dobro plačilo. Robert pa je delal brez posvetnega plačila; a ga je svet za njegov trud plačal s smrtjo, kar je velika razlika med vama in njim. – On je mučenik; ali sta tudi vidva? On je padel kot žrtev svoje ljubezni do bratov; ali sta tudi vidva?«

266. POGLAVJE

ŠKOFOVSKA SVETA UTVARA. SAMO BOG JE RES DOBER. TEMNI DUHOVI IN UBOGE BOLNE DUŠE.

1. Škofa, kot da bi govorila iz enih ust, rečeta hkrati: »O Gospod, potem midva res nisva nič v primerjavi z njim, saj se nama razen kakšne bolezni na Zemlji ni nikoli slabo godilo. Če pa je ta sin Tvoje Ljubezni, o Gospod, ta Robert, velik duh pred Teboj, potem nama bo odpustil, če sva mu nevede izkazala premalo časti, ki si jo zasluži. Obilno bova nadoknadila, kar sva doslej zanemarila v kratkem času našega druženja. Samo ne razumeva, kako sva bila lahko vredna tako neskončne milosti, da sva bila sprejeta v nebeško skupnost tako velikega svetnika. Kajti, kako velik mora biti tisti, ki vedno hodi tako blizu ob Tebi in deluje po Tvoji volji in je od Tebe o vsem poučen!«
2. Rečem Jaz: »Na Zemlji sta bila častitljiva škofa, zdaj pa govorita, kot da bi vsaj deset let hodila v šolo s kakšno godrnjavo staro tercijalko. Kdo je svetnik pred Menoj? Samo Bog je Svet in dober; vsi drugi pa so bratje in sestre in najmanjši je vedno največji v Mojem Kraljestvu. Toda čast pripada samo Bogu; vse drugo je treba razumeti in dojeti le v ljubezni in skozi ljubezen!
3. Zdaj pa pustimo ostalo, saj je pred nami cela večnost in v tem času se bo marsikaj razčistilo. Po zemeljskem merjenju smo zdaj tukaj na tej višini že tri ure, sedemnajst prelatov pa še vedno leži na svojem obličju. Zdaj jim moramo pomagati, potem pa moramo pohiteti nazaj na naš hrib. Tam so še nekateri naši zemeljski prijatelji, ki zdaj zapuščajo hrib, a to ni pomembno, ker so kljub temu prejeli naš blagoslov, ki je ostal na hribu. Zdaj pa k prelatom!
4. Vstani, sedemnajst bratov iz samostana Rein! Zdaj ste prejeli nove oči, da boste videli pravo svetlobo in dojeli resnico. Zato ne obračajte nove svetlobe svojih oči na temna zemljina tla, temveč s svojo svetlobo glejte Svetlobo vseh svetlob in jo razumite in dojemite!«
5. Tedaj jih sedemnajst vstane in se z velikim začudenjem ozre okoli sebe. In prvi prelat kot govorec, reče: »Gospod, Bog in Oče! Šele zdaj v celoti spoznavamo, da Si Ti Tisti, o katerem pričajo vsa nebesa in vsi svetovi polni veličastnega veličastja. O Oče! Kaj naj zdaj storimo, da bomo bolj vredni Tvoje svete bližine?« -
Rečem Jaz: »Od zdaj naprej Me ljubite nad vsem drugim – saj je vaša ljubezen do Mene vaše resnično, večno življenje – in vse brate in sestre, kakor sami sebe; kajti medsebojna bratska in sestrska ljubezen določa vašo blaženost. Bolj, ko boste drug

drugemu izkazovali pravo, dejavno ljubezen, po mojem večnem Redu, bolj boste srečni!
6. Vsa nebesa s svojimi brezštevilnimi in neizmernimi blaženostmi izhajajo iz medsebojne resnične ljubezni do bližnjega – tako kot nasprotno tudi vse trpljenje in peklenske muke izvirajo iz sebičnosti. Če ne bi bilo sebičnosti, potem tudi ne bi bilo pekla in vojn na Zemlji, ne lakote in zato tudi ne kuge, ker pa so ljudje sebični in polni najbolj pogubnega samoljubja, iz česar je ustvarjen pekel, ki so ga naredili ljudje in ne Jaz, potem morajo takšni ljudje tudi trpeti vse zlo, ki iz sebičnosti in samoljubja izhaja.
7. Sicer je res stari Satan še vedno princ pekla, saj je bil tudi njegov prvi ustanovitelj, vendar že dolgo nima več moči, da bi kvaril ljudi, ki so zdaj že postali njegovi učitelji. Ker so ljudje odvisni izključno od svoje najbolj svobodne volje, je med njimi nekaj takih, od katerih bi se stari Satan lahko učil, zlasti med visoko rimsko duhovščino in med jezuiti, kjer imajo še vedno nekaj ugleda. Poznam nekatere, do katerih ima celo Satan toliko spoštovanja kot žaba do klopotače. Toda takšna bitja se imenujejo tudi 'Božji služabniki'.«
8. Reče prvi prelat: »Gospod! Grozljivo je slišati takšne stvari iz Tvojih ust!«
Rečem Jaz: »Ja, ampak tako je in zaenkrat se ne da veliko storiti. Zdaj pa je ura pol šestih, zato se zopet vrnimo na naš hrib.
9. Naj bo tako! Zgodi se! In vidite, spet smo na vrhu Reinskega hriba. – Zdaj pa se nad mestom dviga gost oblak in z vseh pokopališč v tem mestu se dvigajo rahle meglice. – Kaj mislite, kaj to pomeni?« -
Vsi rečejo: »Gospod, ne vemo. Razloži nam!«
10. Rečem Jaz: »Črni oblaki nad mestom je združenje najmanj deset tisočih menihov in drugih duhovnikov, ki že štiristo let bivajo tukaj na tem območju in zaradi svoje hude slepote ne morejo nikjer najti izhoda. Med njimi je tudi nekaj škofov, prelatov in predstojnikov, katerim bomo sedaj dali splave in jih vse prepeljali po reki navzdol do območja Črnega morja, saj bi tukaj sčasoma začeli delati veliko hudobije, ker so ob tej posebni priložnosti Moje osebne prisotnosti postali nekoliko bolj budni in pozorni. V morju se bodo po nekaj sto letih zagotovo spametovali in takrat se bo z njimi dalo kaj narediti. –
Toda rahle meglice nad pokopališči so zelo uboge, bolne duše, ki željno čakajo na ozdravitev. Tudi njim bo v tej zemeljski noči s srede na četrtek v celoti pomagano. Želim, da se nam približajo. In glejte, začenjajo se premikati proti nam!«

267. POGLAVJE

KDOR SPREJME REVEŽA, TA SPREJME JEZUSA! ZDRAVLJENJE IN TOLAŽBA DUŠ V STISKI. LJUBEČA DEVICA.

1. Reče Robert: »Gospod in Oče! Več ko bo gostov sprejetih pod streho moje hiše, večje bo moje veselje in blaženost. Rad bi le vedel, kako so te štajerske duše kakorkoli povezane z mano? Ali so tudi te Uranidi?«
Rečem Jaz: »O ne! Niso in jim tudi ni treba biti. To so ubogi in kot takšni tebi najbližji. – Tudi tukaj velja načelo: 'Kdor sprejme reveža v Mojem Imenu, sprejme Mene.' Mislim, brat Robert, da je to najmočnejši in glavni razlog, zakaj dovolim takim ubogim dušam, da najdejo pravi dom v tvoji veliki hiši.«
2. Reče Robert: »O Gospod in Oče! Potem naj vsi ubogi, kar jih je na Zemlji, pridejo v mojo hišo, kajti v njej resnično ne manjka prostora. Ko imajo Sonce, Luna, zvezde in vsa Zemlja prostor v tej hiši, potem zagotovo v njej najdejo prostor tudi mnogi ubogi.

Ja, tam kjer se Ti, o Gospod, tako dolgo zadržuješ, tam je dovolj prostora za vso neskončnost.«
3. Po tej Robertovi dobri pripombi pride več tisoč ubogih duš, ki se razvrstijo v dolgih vrstah okoli hriba in prosijo za pomoč in ozdravitev številnih zemeljskih bolezni, ki so še vedno ostale na koži njihovih duš iz pokvarjenega sveta. – Ta prošnja je takoj uslišana in izpolnjena. Te duše takoj dobijo zelo lep videz in so oblečene v bela oblačila, pri čemer so moška oblačila obrobljena z zeleno, ženska pa z rdečo barvo.
4. Ko so bili vsi ubogi tako dobro oskrbljeni, jim pošljemo sla z navodilom, da jih vse odpelje na vrh Plabutschbega, kjer bodo našli vse, kar potrebujejo, kot je mleko, kruh in vino. Takšni šibki duhovi se morajo namreč najprej nasititi z duhovnim mlekom, da si iz takšne hrane pridobijo dovolj moči, da lahko kmalu zatem prenesejo kruh in vino. Sel pa je davkar, ki nam je prvi sledil iz Dunaja. Vse hitro odpelje na vrh prej omenjene gore, kjer ubogi najdejo vse, kar potrebujejo, pripravljeno v izobilju.
5. Ko se – prvič v duhovnem življenju – nasitijo, se ne morejo dovolj zahvaliti in ne vedo, kaj prijaznega in dobrega naj slu storijo. Toda ta jih zelo prijazno napoti k Meni, edinemu Darovalcu vseh dobrih darov, in jim naznani, da jih bom tudi Sam kmalu obiskal in takrat bodo prvič na lastne oči videli Boga, Gospoda, svojega Stvarnika in Očeta, ko jih bo On Sam za večno blagoslovil. Ko to slišijo jih prevzame veliko veselje.
6. Toda bitje nenavadne lepote, devica, postane zelo otožna, ko prejme to novico o Meni. Njeno srce, ki je bilo na tem svetu vedno obrnjeno k Meni, postane polno ognja in njena ljubezen do Mene postaja vedno močnejša. Z izjemno nežnim glasom reče slu: »Plemeniti prijatelj Mojega ljubljenega Jezusa! Prosim te, vodi me k Njemu! Živim samo Zanj. Samo On je moje vse, On je moj Bog, moj Oče, moja ljubezen!«
7. Sel reče: »Moja najlepša, najdražja sestra! Glej, jaz sem samo Gospodov hlapec in lahko delam samo to, kar mi Gospod zapove. Zdaj grem nazaj h Gospodu in Mu najbolj zavzeto predstavim tvojo prošnjo. Bodi prepričana, da te ne bom pozabil, saj si se mi zelo globoko vtisnila v srce, in komaj da vem, če boš iz njega spet našla izhod, zato, ker mi bo tebe nemogoče pozabiti. Morda se čez nekaj trenutkov spet vidiva, do takrat pa zbogom!«
8. S temi besedami sel zapusti najlepšo Otožno in gre nazaj. Ko pa pride komaj do polovice gore, se ozre naokoli in zagleda Otožno, ki mu sledi tesno za petami. Nato se ustavi in reče: »Ampak moja nebeško lepa, kaj počneš? Saj menda veš, da ne smem storiti več, kot mi je bilo ukazano, zakaj mi potem slediš?« -
Reče devica: »O prijatelj! Ali si tudi prejel ukaz, da me ustaviš na moji poti? » –
Reče sel: »Ne, to ravno ne!« -
Reče devica: »No, potem pa me pusti, da grem po sladki poti svojega srca!«
9. Sel ne ve, kaj naj bi otožni devici odgovoril in povsem naravno nadaljuje svojo pot. Toda komaj nekaj sto korakov naprej, na zelo lepi razgledni točki, ki je na polovici gore, Jaz, tokrat čisto Sam, pridem slu naproti, ki Me takoj zagleda in Me prepozna ter Mi takoj potoži glede svoje težave z Otožno, ki mu sledi, čeprav ji je rekel, da ni prejel ukaza, da gre ona lahko za njim.
10. Jaz pa mu rečem: »Ali ti ni rekla, da ti sledi po sladki poti svojega srca? Ona Me ljubi bolj kot kogarkoli in je hotela biti ob tebi, da bi čimprej prišla k Meni, ker Sem njena edina ljubezen. To si moraš v prihodnje zelo dobro zapomniti. Kajti, kjer taka ljubezen živi v srcu, tam tudi že živi popolnost duha, kjer pa ima duh v sebi popolnost, tam Sem že Jaz v njem in se lahko brez strahu in plahosti približa Mojemu najbolj resničnemu svobodnemu bistvu. Tisti, ki je sam postal ogenj, se mu ognja ni treba nikoli več bati. – Kje je zdaj ljubica Mojega srca?«

11. Nekoliko zaskrbljen sel reče: »O Gospod! Nekaj sto korakov za mano zdaj zelo verjetno toži in joka, ker si ni upala več naprej meni slediti, čeprav ji tega nisem več odsvetoval.« -
Rečem Jaz: »Ej, ej, prijatelj, kaj takega ne smeš več narediti! Glej, revica zdaj zelo trpi. Zato me takoj vodi k njej!«
12. Reče glasnik: »Dobro veš, o Gospod, da kjer revice skoraj umirajo od ljubezni do Tebe in čakajo na Tvoje besede: 'Pridi k Meni ljubica!', nisi nikoli potreboval vodnika. Ampak ti, o Gospod, si mi zdaj ukazal, tako da si upam tako storiti, kot je Tvoja najsvetejša volja, od katere je odvisen obstoj vseh bitij.«
13. Po teh besedah gre sel naprej, Jaz pa grem za njim in čez nekaj zemeljskih sekund sva oba na samem kraju. – Tu najdeva ljubljeno na kolenih, kako z nebeško lepim obličjem obrnjenim navzgor, ihti in joka ter s sklenjenimi rokami vmes takole moli: 'O Ti moja edina večna ljubezen. Ti moj Jezus. Ti, moj Bog in moj Gospod! Kako dolgo že moje srce koprni po Tebi, pa vendar še vedno ne morem dobiti milosti, da bi le za minuto ugledala Tvoje Sveto obličje. Sicer moram priznati, da mi med temi več kot dvanajstimi leti, ki sem jih preživela v duhovnem svetu, ni ničesar manjkalo. Zelo sem se veselila dobrih duš, ki so dovolile, da jih učim o Tebi, o moj Gospod, in o Tvoji Sveti Besedi. Vsi ti moji ljubljeni učenci so mi zdaj tudi sledili, tako da jih na tisoče čaka na tem visokem Gospodovem hribu. Storili smo vse, o Gospod, kar smo lahko kadarkoli razbrali iz Tvoje Svete Besede, o Bog, da bi lahko ugledali Tvoje Sveto obličje. V zadnjem času našega obstoja na tem svetu, smo se celo začeli postiti in se dobesedno trpinčili, zagotovo iz čiste ljubezni do Tebe, ki je vedno bolj oživljala naše hrepenenje po Tebi. A do zdaj je bilo vse zaman. O Bog, o Oče! Pokaži nam iz Svoje vedno tako neizmerno velike Milosti, kateri grehi so še ostali v nas, in še posebej v meni!
14. Na Zemlji sem bila v zadnjih nekaj letih svojega življenja, zelo ugledna gospa, postala sem plemenita, ker je bil moj stari mož plemenit in uživala številne časti. Vendar zato nisem bila nikoli domišljava. Učitelju moje hčerke pa sem najbrž storila precejšnjo krivico, kar je bilo od mene zelo nehvaležno; kajti v času največje teme, je bil kot od Tebe poslan v mojo hišo, kot svetloba z nebes, da me je učil z izbranimi besedami in izjemnimi besedili, da bi Tebe prepoznala kot svetega Očeta v polnosti Resnice. Toda kolikokrat sem se pokesala in jokala zaradi te napake, kako pogosto na skrivaj na Zemlji in kako pogosto tukaj.
15. Večnost je dolga, o Gospod, samo daj mi milost in priložnost – vse moje zemeljske napake in slabosti želim nadoknaditi v Tvojem Presvetem Imenu. Čeprav na Zemlji žal nisem bila devica, sem pa tukaj, ker se me do zdaj noben moški duh ni smel dotakniti. Moja ljubezen do Tebe, o Oče, je bila moja vedno močna zaščitnica! – Oh ti sel, ti trdi nebeški sel, ki mi nisi dovolil, da ti sledim, kdaj, kdaj se boš vrnil in mi prinesel novico o Tistem, ki Ga ljubim nad vsem?! Sicer si mi bil resnično ljub sel; toda bil si trd, zelo trd si bil!« - Po teh besedah se zopet razjoče in si z rokami pokrije obraz.

268. POGLAVJE

DVA GLASNIKA Z NOVO MARIJO. PRISPODOBA O SADIKAH IN HRASTU. O DUHOVNEM STANJU ZEMLJE.

1. Toda Jaz stopim k njej in rečem: »Marija! Glej, sel se je že vrnil – zato ne jokaj! Glasnik je res natančen, vendar ni trd.« -
Tedaj nagovorjena hitro umakne roke z obraza, vstane ter naju nekoliko zmedeno pogleda. Po kratkem premoru zelo plaho reče: »Ampak zdaj sta tukaj dva glasnika;

kateri mi prinaša najslajše sporočilo Tistega, ki Ga ljubim nad vsem? Kje je On, ki je Ljubezen Sama? Kdaj bodo moje oči lahko videle Njegovo Presveto obličje?«
2. Rečem Jaz: »Samo še malo potrpljenja, Moja ljubljena hči! – Glej, Gospod je kot zelo moder vrtnar, ki najprej nabere manj lepe plodove s svojih dreves in jih shrani v svojo shrambo, da tam dosežejo polno zrelost, lepe plodove pa pusti dlje na drevesu, da se sladkost v njih poveča, in da duh in življenje v izobilju dozorita v kalčku, ki ga vsebuje seme. Podobno majhna trava na Zemlji dozori v kratkem času, a zato obstaja le kratek čas. Ko pride zima in zmrzali ter silovite nevihte, kmalu odmre in ohrani le šibko življenje v korenini prekriti z zemljo.
3. Toda hrast potrebuje veliko let, da postane drevo, sposobno obroditi plodove. Ko pa doseže polno zrelost, je lahko mraz in okoli njega z vso močjo divjajo in besnijo nevihte, jim kljubuje kot bi imel železna prsa. In glej, zdaj si tudi ti, po malo daljšem čakanju postala popolnoma zrel sadež in boš lažje prenesla Božjo bližino, katere ne more nihče prenesti, če ni prej vzpostavil v sebi božanskega duha, v vseh stvareh popolnoma podobnega Bogu, kot je pokazal Bog Sam, na način, ki ti je dobro znan. Toda ti si zdaj prišla do tega stanja, postala si mogočna v ljubezni in s tem popolnoma zrela v duhu ljubezni do Boga. Zato sva oba pohitela sem k tebi, da bi te obrala kot dragocen sad za gospodovo shrambo. – Toda zdaj gremo najprej še na višine, kjer so tvoji učenci in učenke, da jim prinesemo veselo novico!«
4. Reče Marija: »O dragi prijatelj! Tvoj glas zveni nepopisno lepo in tvoja modrost, kot sonce razsvetljuje vse moje blodnje. Resnično, o nebeški prijatelj, samo ti bi mi morda lahko naredil znosno dvanajstletno odrekanje in morda še dlje, pogledu na mojega Gospoda Jezusa Kristusa. Kajti resnično, Gospod Sam skoraj ne bi mogel govoriti bolj modro, prijetnejše, bolj krepilno in poživljajoče. Oh, izgledaš tako nebeško dober, nežen in prijazen! Ali mi dovoliš, da se te dotaknem? Čutim silno željo, da to storim!«
5. Rečem Jaz: »No, potem pa pridi sem in se Mi pusti voditi na vrh! Ob tej priložnosti se Me boš zagotovo lahko dotaknila. Misliš, da si Mi morda manj prijetna, kot Jaz tebi? Niti ne pomisli na to! Kajti veliko prej, kot si Me ti ljubila, sem Jaz ljubil tebe z vsem življenjskim žarom Svojega srca! Toda to ni kraj, kjer bi ti izkazal vso Svojo ljubezen. Šele na vrhu se bova bolje spoznala in si priznala medsebojno ljubezen.«
6. Marija se Mi zdaj približa popolnoma skrušena od ljubezni, ne da bi vedela, da Sem Jaz pravzaprav že pravi. Ko se dotakne Moje roke, se skoraj zgrudi od blaženosti in reče: »Prijatelj, izpusti me! Prešibka sem, da bi se uprla tvoji ljubezni. Lahko bi mi vzel vso mojo ljubezen do Jezusa Gospoda in jo pritegnil v svoje bitje.« -
Rečem Jaz: »Nič ne de. Jaz in Gospod se bova glede tebe že sporazumela na najboljši možen način!«
7. Reče Marija: »Ja, ja, to boš zagotovo lahko storil, toda na koncu mojemu srcu ne bo moglo biti vseeno, ali ljubim Samega Gospoda ali enega od neštetih Njegovih velikih prijateljev. Pa vendar se mi zdaj zdi, da razen tebe skoraj ne bi mogla ljubiti več nobenega bitja. Svoje srce silim in ga potiskam k Bogu, vendar za kaj takega ne najde razloga in ne žari, kajti ves žar zdaj prehaja nadte! Nočem te ljubiti, hočem in moram ljubiti samo Boga. Toda bolj ko se trudim, da te ne bi ljubila, bolj moje srce žari zate. Ja, ja, moj Bog stori z mano, kar hočeš; ne morem si pomagati, da moje srce zdaj tako močni žari samo zate, o ti nebeški prijatelj! Povej mi, kako to, da te moram tako zelo ljubiti. Vedno bolj čutim, da si ti edini meni vse. Oh, kaj bo nastalo iz takšne ljubezni?!«
8. Rečem Jaz: »Le mirna bodi in ne skrbi, kako in koga ljubiš zdaj! Dovolj je, da je tvoja ljubezen čista in dobra. Vsaka ljubezen, ki je sama po sebi čista, je lahko le dobra. Toda ljubezen je čista, če v njej ni nič sebičnega. Če pa se v čisti ljubezni najde kaj sebičnega, se skisa in hitro pokvari, nakar postane zelo bedna življenjska osnova, pogosto slabša kot nobena.

9. In glej, Moja ljubljena Marija, vsa Zemlja je zdaj polna takšnega skisanega kvasa. Iz njega nastanejo hude razjede in tvori, iz gnoja katerih ne zraste nič drugega kot gnusni črvi in pogosto polipi s tisoč sesajočimi rilčki. Zato se le malo ozri naokoli in boš odkrila trilijone ognjenih duhov, katere je z vso močjo komaj mogoče zadržati, da ne bi s svojo nepravično jezo, to Zemljo skupaj z vsem, kar je v njej in na njej, spremenili v prah in pepel.
10. Med ljudmi ni več nobene stanovitnosti. Njihova srca so postala hladna in temna, ker se je iz fementiranega kvasa njihovih src razvil hudoben zrak in iz tega zlobno vzdušje, ki duši vsako življenje, torej vse resnično življenje v Bogu. Toda povem ti, da bo zdaj tudi Bogu Gospodu kmalu zmanjkalo potrpljenja.
11. Le redki so še na Zemlji, zaradi katerih želi Bog še za nekaj časa odložiti popolno uničenje Zemlje. Toda takoj, ko bodo ti bodisi po Božji milosti zapustili Zemljo, ali pa sami postali kvas – nekaj, česar Bog zdaj sploh ne želi predvideti – bo Zemlja izročena ognjenim duhovom in ti naj potem s tem nosilcem greha storijo, kar hočejo.
12. Toda iz prahu te matere greha, se ne sme noben duh, ki je bil skupaj z njo uničen, nikoli več dvigniti v življenje. Oderuštvo in obdavčitev sta zdaj dosegla tako visoko raven malodane po vsej Zemlji, da je skoraj nemogoče, da bi revno človeštvo, ki je bilo do sedaj vedno pravi predstavnik Boga in je predstavljalo pravo Božje ljudstvo na Zemlji, še naprej obstajalo. Bog je dal Zemlji dobra leta. Toda bogati so jih s svojim oderuškim duhom sprevrgli v slabe in počenjali izvajati sramotno oderuštvo s hrano, revni pa so morali trpeti v bedi.
13. Zdaj pa bom pustil, da nad Zemljo pridejo slabi časi, da bodo revni na Zemlji umrli. Toda Bog bo zagotovo opazil, kaj bodo storili bogati. Če bodo sprejeli revne in prenehali z oderuštvom, potem bodo tudi sodbe zadržane in na Zemljo se bodo vrnili dobri časi. Drugače pa bo vse moralo propasti, ker se bo tokrat že tudi sama Zemlja skvasila.
14. Resnično, že nekaj tednov Sem na tej Zemlji, kjer mi postajajo iz dneva v dan bolj gnusni njeni ljudje in Zemlja sama. Danes je četrtek na Zemlji. Na tej grešni Zemlji bom ostal še do Sabatta zvečer, do takrat pa bom ozdravil in sprejel, kar je treba ozdraviti in sprejeti. Toda po svojem hitrem odhodu, bom to Zemljo izročil svojim mogočnim duhovom miru in jim dovolil, da na njej ukrepajo, kakor se jim zdi primerno.
15. Zdaj boš zagotovo razumela, kakšna je razlika med čisto, dobro ljubeznijo in nečisto, slabo ljubeznijo. Vendar sem ti rekel, da je tvoja ljubezen do Mene čista in dobra, ker me ljubiš zaradi Mene Samega, Zato je tvoja ljubezen pred Bogom pravična in Bogu izjemno všečna; kajti takšna naj bi bila vsaka resnična ljubezen in ne bi smela biti kot skisan kvas.
16. Zdaj smo prišli na vrh te gore. In glej, tam pred teboj, pod drevesi so tvoji učenci in učenke. Pojdi tja in jim povej, da sva Jaz in prejšnji glasnik tukaj, da jih po čisti Gospodovi milosti popolnoma dvigneva v večno življenje.

269. POGLAVJE

MARIJA SE ČUDI MOČI IN MODROSTI GLASNIKA Z NEBES. JEZUS SE RAZODENE TISTEMU, KI GA LJUBI. VELIK BLAGOSLOV NA GORI.

1. Reče Marija: »O prijatelj! Ti moraš biti neizmerno velik Gospodov prijatelj, da ti je dana takšna moč! Tudi tvoj način govora in poučevanje je povsem Gospodovo, samo meni se zdiš nekoliko strožji, kot bi bil On. Kdor se s tabo dobro razume, se bo

zagotovo dobro razumel tudi z Gospodom. Vendar se mi ti ne zdiš tako strog in natančen kot tvoj prijatelj, ki mi prej sploh ni dovolil, da bi mu sledila, ker za to ni prejel ukaza.«
2. Rečem Jaz: »Zakaj Me imaš za strožjega od Samega Gospoda?« -
Marija reče: »Ker se zdi, da se na nek način zabavaš, ker boš kmalu videl vso Zemljo v prahu in pepelu. Kaznuj bogate oderuhe in pomagaj revnim v Gospodovem Imenu, pa bo Zemlja spet prava! »–
Rečem Jaz: »Ja, ja, tako se bo tudi zgodilo; prav imaš! Tokrat bodo sojeni oderuhi. Vsi ti voluharji in krti bodo utopljeni v poplavi Božje jeze, ki se bo izlila nanje sredi njihovih prevarantskih, nočnih spletk!
3. O ti Moja ljubljena! Zelo dobro slišim pritožbe in jok revščine. Vidim, kako peki in mlinarji na skrivaj kupujejo veliko cenejše žito iz sosednje dežele, vendar zato njihov kruh ni niti malo izdatnejši. Vidim, kako najbolj brezvestni mesarji silijo kmeta v smešno ceno za njihovo zaklano živino. Potem se pa delajo reveže, kot da bodo že naslednji dan postali berači. Pogosto kupijo vola po takšni ceni, da jih funt mesa ne stane več kot štiri, največ pet krajcarjev, nato pa jih prodajo v mestu, kjer je revščina največja, po dvanajst krajcarjev za funt. Draga Marija, to je nezaslišano oderuštvo! In glej, to počnejo skoraj vsi, ki trgujejo z živili.
4. Drugi bogataši, ki sicer še podpirajo revne in pomoči potrebne, se vse bolj umikajo in se poskušajo čim bolj omejiti. Vendar vsi ti živijo dobro. Le reveži morajo občutiti desetkratno bedo, ki jo povzročajo le oderuhi. Vidiš, to bo kmalu prebudilo dolgo spečo Božjo jezo, ki bo prinesla neznansko sodbo nad vse menjalce denarja, posrednike, oderuhe lesa in hrane, pa tudi nad vse bogataše, ki se preko nuje in dolžnosti omejujejo pred svojimi revnimi brati, ali pa pred njimi celo popolnoma zaprejo svoja srca in domove. Povem ti, takrat se bo zgodilo, da bodo revni hvalili Boga, bogati pa preklinjali vse, kar jim pride na pot, a jim to ne bo nič pomagalo!«
5. Reče Marija: »Ampak dragi prijatelj: »Kako to veš tako natančno in celo, kaj bo Gospod storil? Ali si tako napolnjen z Božjim Duhom, da vse to veš, kot da bi bil ti Sam Gospod?« -
Rečem Jaz: »No, zdaj pa le pojdi k svojim učencem in jih pokliči sem, da jih bomo končno spravili v popoln red.«
6. Tedaj Marija gre in pokliče številne učence, rekoč: »Moji dragi bratje in sestre! Gospod je uslišal naše prošnje in nam pošilja glasnika z nebes, da bi nas popeljala naprej v polja svetlobe, življenja in resnice v Bogu, ki je večni končni cilj vsega našega prizadevanja in truda ter naše ljubezni za večno! Vsi vstanite in pojdite z menoj k dvema glasnikoma!«
7. Vsi se veselijo in se v dobrem redu postavijo okoli Mene, v širokem krogu, razporejeni v sedmih vrstah. Marija pa se vrne k Meni in reče: »Prijatelj, glej, vsi so tukaj, in kolikor vem, ni med njimi nikogar, ki ne bi bil oblečen v poročno oblačilo. Vsi čutijo in mislijo tako kot jaz, saj sem jih poučevala in vodila do sem. Voditi jih naprej bi bilo zame nemogoče, saj nadaljnjih poti več ne poznam. Tako si napolnjen z Gospodovo ljubeznijo in močjo, da me je prevzela moja ljubezen do tebe. O, potem nam tudi milostno podeli prekipevajočo Gospodovo ljubezen do Njegovih otrok, ki jo imaš v sebi v preobilju in nam razkrij Gospodovo Sveto voljo, da bomo vedeli in prepoznali, kaj moramo v prihodnosti še storiti.«
8. Rečem Jaz: »Ljubezen Moja! Čas se izteka in četrtek se bliža koncu, saj je zemeljsko Sonce že zdavnaj zapustilo večerno obzorje. Zato vam bom na kratko razložil pri kom ste zdaj in kakšna je vaša bodoča naloga. – In tako Me poslušaj:
9. Gospod, ki Ga tako zelo ljubiš, ki je tvoje vse, a se moraš zdaj prisiliti, da bi Ga ljubila, ker se je Mene tvoje srce oklenilo in Me nikoli ne bo in ne more izpustiti – Sem

prav Jaz Sam! – (Tedaj Marija pade na kolena.) In tvoja naloga je, da Mi sedaj slediš na tisti hrib tam na vzhodu, kjer nas mnogi čakajo. Tam boste blagoslovljeni in okrepljeni z Mojo Ljubeznijo, Milostjo, Močjo in Oblastjo!«
10. Po teh besedah si Marija malo opomore, dvigne glavo in s strtim srcem od ljubezni, reče: »Gospod! Gospod! Moj Bog, moj Oče! Šele zdaj razumem, zakaj je moje srce tako žarelo samo Zate. In, ko sem si s svojim razumom prizadevala obrniti svoje srce k Bogu, je bilo moje srce bolj razumno kot moje oči in te ni hotelo nikoli izpustiti. Oh, zato bi se morali ljudje vedno bolj osredotočati na pravilno vzgojo svojega srca, kot na vzgojo svojega razuma. Kajti, če srce že v svoji slepoti vidi več kot najbolj izobražen razum z odprtimi očmi ob svetlem poldnevu, kaj bi vse potem šele videlo dobro kultivirano srce! O Gospod, Ti večna Ljubezen, Ti Ljubezen ljubezni mojega srca! Odpusti mi veliko slepoto mojega razuma, da Te nisem prepoznala s svojimi očmi, saj te je moje slepo srce tako zlahka in tako hitro prepoznalo, ko je zaznalo Tvojo bližino!«
11. Rečem Jaz: »Le umiri se, Moja draga Marija! Zdaj je vse v najboljšem in najlepšem redu. Toda vstani in povej svojim učencem, naj nam sledijo.«
Marija se takoj dvigne, s srcem, napolnjenim z veseljem in ljubeznijo in hitro oznani Mojo voljo svojim učencem.- Vsi popadajo na svoja obličja in Mi zapojejo mogočno hvalnico. – Vendar jim Marija zelo modro govori in vsi ji prisluhnejo. – Potem vstanejo in rečejo: »Sveti Oče! Milostno nas poglej in nas sprejmi kot Svoje najmanjše služabnike!«
12. Rečem Jaz: »Mir z vami! Vaša skrb počiva na Mojih ramenih. In Moja Milost in Ljubezen naj bosta vaše večno življenje! Toda vaša naloga je, da ljubite Mene in vse svoje brate in sestre, kakor sami sebe! Kajti Moj Zakon za Zemljo je tudi Zakon za vsa nebesa! – Zdaj pa Mi sledite, saj že veste kam!«
13. Zdaj vsi vstanejo in Mi sledijo. – Čez nekaj minut smo že na znanem kraju, kjer nas vsi toplo pozdravijo. – Ko smo tako vsi na Reinerkoglu, in zasedemo ta hrib vse do ravnine, blagoslovim vse te novo pridobljene in jim po Robertu ponudim pravi kruh in pravo vino z nebes.
14. Ko so vsi siti, ponovno zapojejo zahvalno pesem, ki traja do petkovega sončnega zahoda. Ob sončnem vzhodu se vsi na novo pridobljeni poglobijo v globoko pobožnost in molijo k Meni iz globine svojih src, s to čudovito molitvijo pa prenehajo šele okoli poldneva, ko se skoraj nešteta množica menihov vseh vrst začne z vseh strani približevati hribu.

270. POGLAVJE

TRUME NAJTEMNEJŠIH MENIŠKIH DUHOV. SPOR Z NJIHOVIMI TREMI ODPOSLANCI O SVETI TROJICI.

1. Tedaj Me Marija, ki stoji tik ob Meni vpraša, kaj to pomeni in kdo so ta nešteta črna bitja. – Jaz pa ji rečem: »Ali ne veš, da je zapisano: 'Kjer je mrhovina, tam se zbirajo orli!' Ti ne iščejo v Meni, kar si ti iskala. Res vedo, da Sem tukaj, a zanje nisem to, kar Sem zate. Zanje Sem ravno nasprotno! Zanje Sem antikrist, vodja vseh heretikov! Zato Me poskušajo obkoliti in Me, če bi bilo mogoče, popolnoma uničiti. Tako bi bil zanje okusna mrhovina za hudobne želodce njihove jeze in njihovega besa po oblasti.
2. Vendar je za njih že poskrbljeno. Poglej navzgor in boš odkrila velike mogočne množice angelov miru! To črno zalego bodo ujeli, jih zvezali in jim zamašili usta ter tako zelo ohladili njihov bes. Oh, to je hudobna, trmasta tolpa! To bo treba zelo resno umiriti. Za te bo potrebnih še nekaj stoletij, preden se jim bo začelo svitati. Vendar se ne boj, ne bodo se nam mogli približati.«

3. Reče Marija: »O Gospod! O Oče! Iz minute v minuto jih je več! Nebesni svod se je že popolnoma stemnil. O zemeljskem soncu ni več sledu, pa se še vedno dvigajo z vseh strani, kakor zlovešči nevihtni oblaki. Skoraj nemogoče je razločiti kakšno njihovo obliko. Koliko trilijonov jih je lahko?«
4. Rečem Jaz: »Zagotovo je, da je tukaj zbranih zelo veliko zlih duhov; ampak njihovo število ni večje kot kakšnih sedemdeset tisoč. Nad njimi pa je verjetno več kot milijon duhov miru, ki bodo v nekaj zemeljskih dneh popolnoma obvladali to drhal. To bi lahko duhovi miru opravili s to drhaljo v trenutku, vendar se to ne sme zgoditi, zaradi Reda, po katerem se nobenega duha, naj bo dober ali slab, ne sme omejevati pri uporabi njegove svobodne volje.
5. Med temi duhovi jih je veliko, ki so malo boljši od večine, a jih je odnesel množičen val, kot se to ponavadi dogaja tudi pri uporih na Zemlji, ko jih je v tisočeri uporniški množici zagotovo vsaj štiristo, ki nimajo prav nobenega namena narediti kaj slabega.- Tako zaradi teh ne preveč zlobnih duhov, ki so še vedno primerni za sprejetje kakršnegakoli poduka, se ujetje res hudobnih ne sme zgoditi naenkrat, ampak le postopoma. To bo trajalo nekaj dni in bo vidno tudi ljudem na Zemlji v obliki oblakov, snega in dežja.
6. Poglej proti poldnevu! K nam prihajajo trije odposlanci! To so trije stari karmeličani (menihi karmeličanskega reda). Bomo videli, kaj bodo zahtevali od nas! – Vendar si zapomnite to, da razen Mene, Pavla, Petra in Janeza, ki stojijo tukaj ob Meni, nihče ne sme z njimi spregovoriti niti besede, ker nihče še ni dovolj močan, da bi se jim postavil po robu. Prej bi se lahko uprli Satanu kot pa njim, ker je bil Satan pogosto zelo previden, oni pa nikoli. Ravnali bodo zelo modro, toda mi bomo pripravljeni nanje. So že zelo blizu, zato se moramo zdaj zbrati!«
7. V tem trenutku trije zelo predrzno stopijo pred Mene in Me s posmehljivim tonom vprašajo kdo Sem. –
Jaz jim odgovorim: »Jaz Sem ravno to, kar vi niste. Zdaj pa Jaz vas sprašujem, kdo ste, kaj iščete in kaj hočete tukaj tako predrzno?«
Rečejo trije: »Tukaj smo zato, da raziščemo, kakšno je tvoje verovanje skupaj s to celo svojatjo. Zato te sprašujemo, ali verjameš v troedinega Boga in v Njegovo edino odrešilno, sveto, apostolsko in s tem katoliško cerkev, pod njenim vrhovnim poglavarjem rimskim papežem?«
8. Rečem Jaz: »Kaj je to – troedini Bog?« –
Rečejo trije: »Če tega ne veš, potem je s tabo že konec! Ali ne veš, da je Bog sestavljen iz treh oseb!? In sicer iz Očeta, Sina in Svetega Duha, ki izhaja iz obeh hkrati?«
Rečem Jaz: »O ja, vem, da ste takšnega prepričanja, ampak Jaz in vsi, ki so z Menoj, menimo, da je resnica ravno nasprotna. Verjamemo, tako kot v resnici tudi je, da je Bog samo ena Oseba, v kateri so tako rekoč trije Bogovi. Tres un unum!« -
Trije zavpijejo: »Heretik, heretik, krivoverec!!!« -
9. Rečem Jaz: »Zakaj bi to morala biti herezija? Navsezadnje je človek sam ustvarjen po Božji podobi, podobne trojice v eni in isti osebi! Ali nima telesa, ki predstavlja njegovo zunanjo obliko; duše, ki oživlja to obliko in njen organizem, in končno, v duši božanskega duha, ki duši daje razum, voljo in vso moč? – Ali se vam ne bi zdela največja neumnost, če bi k vam prišli trije ljudje in pred vami na življenje in smrt trdili, da so v celoti popolnoma le eno človeško bitje, čeprav vsak od njih opravlja posebna dejanja, ki povsem ustrezajo njihovim talentom, pri čemer drugi in tretji nimata posebnega znanja in tudi ne sposobnosti, da bi jih izvajala. Toda, če se vam bi morda takšna trditev treh ozkoglednih ljudi zdela izjemno neumna, kako to, da vztrajate pri tej očitni neumnosti v odnosu do neskončno modrega Božanstva?

10. Kaj pa, ko rečete in učite: 'Bog je najvišja in najgloblja modrost sama!' – Toda svojim učencem in sebi predstavite Njegovo Bistvo pod podobo največjega nesmisla in na ta način naredite Božanstvo tako absurdno, da mora vsak mislec občutiti do tega popoln odpor.
11. Sprašujem vas, kaj pa ste potem vi, ki učite svoje sovernike prepoznati Božanstvo, kakršnega nikoli ni bilo in tudi nikoli ne bo obstajalo? Glejte, vi sami ste najhujši zanikovalci Boga! Kajti, kdor z ognjem in mečem uči o Bogu, kakršnega nikoli ne more biti in milijonom na silo preprečuje, da bi resnično spoznali Boga, ni služabnik v Božjem vinogradu, temveč le kupljiv Satanov hlapec, kateremu pomaga uničiti zelene pridelke in pripraviti strnišča in puščave, kjer ne raste nič drugega kot trnje in osat.
12. Kdo od vas je že kdaj videl Boga in se z Njim pogovarjal? Ali lahko kdo izmed vas mirne vesti reče, da ste bili poučeni od Boga? Ja, res ste prebrali Božjo Besedo, vendar ste jo sprevrgli in iz nje naredili, kar ste želeli, da bi bila pripravna za vaš mošnjiček – in to je zdaj vaša noč! Juda je izdal Gospoda samo enkrat, ker se je pustil Satanu, da ga je premagal in vstopil v njegovo telo ter ga ubil. Vendar vas sprašujem, kako velik svetnik je Juda, v primerjavi z vami, ki Me stokrat na dan izdate pred svetom? Vi ste spravili v pekel Juda, ki Me je izdal le enkrat in takoj zatem doživel najbolj goreče kesanje. Kam naj Jaz potem vas spravim, milijonkratne izdajalce Boga! Imenovali ste me s heretikom, ampak kaj ste potem vi, milijonkratni izdajalci in zanikovalci Boga? Kaj hočete tukaj?«
13. Ob tem Mojem govoru trije odposlanci osupnejo in nobeden ne ve, kaj bi rekel drugemu. Ogledujejo si Me od glave do pet in ne vedo, kaj naj si o Meni mislijo, kajti Moje besede jih zadevajo kot žareče puščice, v katerih prepoznajo globoko modrost.

271. POGLAVJE

TRIJE ODPOSLANCI SE PREBUDIJO. PRISPEJO ŠE TRIJE DOKTORJI TEOLOGIJE, KI DOBIJO POSKUSNO NALOGO.

1. Toda v tem trenutku pridejo k trem odposlancem še trije drugi duhovi in jih vprašajo, kaj počnejo tukaj tako dolgo.
2. Prvi trije odgovorijo: »Poslušali smo modrost tega pred nami stoječega človeka. Njegove besede so prodrle v nas kot žareče puščice in prepoznali smo, da je v tem možu Resnica. Lahko naredite, kar hočete, mi bomo pri tej Resnici ostali.« -
Toda drugi trije vprašajo: »Kakšna je ta Resnica?« -
In prvi trije rečejo: »Tukaj pred vami stoji tisti, ki je govoril resnico! Mi nismo poklicani, da bi vam jo oznanjali. Zato vprašajte njega!«
3. Trije, ki so pravkar prispeli, se zdaj obrnejo k Meni in rečejo: »Kakšna je torej tvoja Resnica, s katero so ti trije naši bratje tako prežeti?« -
Jaz pa rečem: »V Svetem pismu piše: 'Zdaj je poslana sodba nad svet in knez tega sveta bo izgnan!' Ali razumete te besede?«
4. Rečejo trije: »Kaj nas brigajo knezi sveta? Mi smo duhovi in nimamo več nobenega opravka z neumnim svetom. Vsak dan je lahko sojen eden ali tisoč knezov sveta, to nam je vseeno. Z njimi se veliko ukvarjamo šele potem, ko pridejo v naše kraljestvo. Iz tvojih ust smo hoteli samo slišati Resnico, ki si jo oznanil našim bratom. Sami poznamo dovolj svetopisemskih besedil in jih razumemo, saj smo doktorji teologije.«
5. Rečem Jaz: »Če bi razumeli Sveto pismo po Resnici, bi me prepoznali, kajti Jaz Sem Sam Resnica in Življenje iz Resnice. Ker pa v vas ni resnice, Me tudi ne prepoznate, zato tudi ne bi razumeli, kar bi vam razodel iz Resnice. Prav vi sami

pripadate knezu sveta, očetu laži, prevare in ošabnosti. Nad tem knezom in nad vsemi njegovimi je prišla in še vedno prihaja sodba. Zato je vsak, ki v svojem srcu služi svetu, v njegovi sodbi in bo vržen v najbolj oddaljeno temo.
6. Zato se od Mene odstranite, otroci sveta in iščite svojega boga, ki ste mu služili s telesom, dušo in duhom! Kajti Zame ste tujci in vas nikoli nisem poznal. Bili ste služabniki za denar; niti treh besed niste nikoli zmolili iz notranjega nagona ljubezni do Boga. Vsak očenaš vam je moral biti tudi plačan. In vsak pogreb kot zadnje dejanje ljubezni do brata vam je bilo treba drago plačati, in vsaka maša, ki ste jo imeli za najvišje in Bogu všečno služenje in jo vsem vsiljevali z ognjem in mečem, vam je morala biti glede na družbeni sloj, drago plačana. S tem pa ste že dolgo časa prejemali svoje plačilo, za to nimate tukaj ničesar več za pričakovati! – Zato se odstranite! Za ta svet se Moj čas izteka, kajti ni več pozoren na Moj glas, Moji hlapci pa so mu postali breme in trn v očeh, zato bi ga rad videl daleč od Sebe!
7. O Moji ubogi bratje sveta! Ne pritožujte se! Prišel je čas za vaše in Moje veselje. Odslej boste tudi vi bogati v vsem na Zemlji. Zato pa bodo trdi bogataši postali revni! In, ko se bodo potem glasno pritoževali, jih Jaz ne bom poslušal. In, ko bodo prišli k Mojim hlapcem, bodo ti rekli: 'Kaj smo vam dolžni?' In pritožniki bodo rekli: 'To in ono!' Tedaj jim bodo Moji hlapci plačali dolg in zaprli vrata za njimi, skozi katera ne bo smel nihče vstopiti; kajti vrata v bivališče Mojih hlapcev so hkrati vrata v Moje Kraljestvo!«
8. Resnično vam povem, da tudi za vas ne bodo odprta, kajti vedno ste se ukvarjali le s posvetnimi stvarmi. Božje Kraljestvo za vas ni bilo nič. Nabrali ste si velike vsote denarja in vaša skrb je bila tega vedno povečevati, in ko ni šlo vse po vaših željah s tečaji in dajatvami, ste zagnali vik in krik ter omejili in ustavili že tako skromne ugodnosti revnim. Nato ste oznanjali strogo pokoro in pozivali vernike k bogatim daritvam in svojim vernim dolžnikom nalagali zaplembe.
9. Vaša skrb je torej bila samo za svet. Zdaj vam mora ta dati tudi plačilo, za katero ste si sami prizadevali. Ja, svetovna sodba bo tudi vaša! Plačilo, ki ga bo kmalu požel ves svet, boste poželi tudi vi! In vsi, ki še živijo na svetu, ga bodo poželi z vami; bodisi duhovni ali posvetni, to Mi je vseeno. Resnično, kdor je na svetu skrbel za kogarkoli, za svoje otroke ali sorodnike in ne za moje uboge brate in sestre, je že od njih prejel svoje plačilo, ko bo s svojimi otroki živel v revščini, in naj od Mene ničesar več ne pričakuje. Vi trije ste takšne vrste; zato pri Meni nimate ničesar več iskati in dobiti. Zato se oddaljite od Mene, kajti Jaz vas ne poznam!«
10. Rečejo trije: »Kdo si potem ti, da z nami govoriš s takim ukazovalnim glasom, kot da bi bil Sam Gospod? Poglej navzgor! Z vseh strani si obkrožen z milijoni. Samo prikimati moramo in v trenutku se boš znašel v najstrožjem ujetništvu!«
11. Prvi trije s prestrašenim glasom rečejo: »Vi bedaki, polni slepote! Kaj govorite; ali ne vidite, da je Ta Sam Gospod nebes in Zemlje, ki vas je pravkar na tako žalosten način poslal stran od Sebe. Kako lahko grozite Vsemogočnemu?! O vi, bedni bedaki, kaj boste storili? Ali niste vsi v Njegovih vsemogočnih rokah? Vaše bitje je Njegova misel. Če vas v Svoji misli pusti pasti, kdo vam bo potem dal bit in obstoj? V trenutku, ko vas pusti pasti, vas tudi že ne bo več! O vi bedaki! Kaj boste storili? On, čigar najmanjši dih že ukazuje neštetim miriadam svetov in angelov, je Vse v vsem. On je prvobitna Moč vseh moči in prvobitna Sila vseh sil – in vi si drznete Njemu izreči grožnjo? Namesto tega bi morali pred Njim takoj pasti na kolena in z najbolj skesanim in skrušenim srcem reči:
12. 'O Gospod, umiri svojo pravično jezo zoper nas in bodi usmiljen in milosten do nas, ubogih grešnikov! Kajti storili smo veliko hudega na Zemlji. Odpusti nam, ker smo bili popolnoma slepi. Zdaj pa, ko smo spregledali ter to prepoznamo in se tega zavedamo, ne moremo storiti nič drugega, kot da se obrnemo na Tvojo Blagost, Milost in

Usmiljenje. Čeprav smo bili sami neusmiljeni do vseh naših ubogih bratov, bodi Ti do nas bolj usmiljen, kajti Ti, o Gospod, veš, kako neumni in slepi smo bili!' – Vidite, tako bi morali govoriti, ne pa groziti Vsemogočnemu v obličje! Če vas pusti propasti, ali se Mu boste lahko maščevali? Komu bo odgovarjal, če vas bo tisočkrat obsodil na pekel?«
13. Tedaj drugi trije trepetajoče padejo pred Mene in začnejo bridko jokati in prositi za milost in usmiljenje. Jaz pa jim rečem: »Vstanite! Saj ni primerno za hudiče, da tako jokajo in prosijo iz srca, v katerem ne prebiva ljubezen. Če bi to, kar zdaj počnete, storili iz ljubezni namesto iz strahu, vam pomoč ne bi izostala. Ker pa vas k temu žene le strah pred kaznijo, vaše tuljenje pred Menoj nima nobene vrednosti. – Kdor ne najde poti, ki vodi k Meni po ljubezni, ne pride k Meni, tudi če bi imel modrost vseh angelov!
14. Pojdite k svojim in jim povejte, kar ste slišali in videli, potem pa vam bom po tej novi nalogi dal plačilo, kot si ga boste zaslužili. – Vendar vam povem, da ker je med vami veliko takih, ki so imeli na Zemlji veliko opravka z ženskami in z njimi živeli, vas lahko takšna oseba sliši in reče: 'Počakaj, najprej se moram posvetovati s svojo ženo!' Tega ne spustite več predse! – Kdor namreč bolj ceni besedo svoje žene, kakor Mojo, Me večno ni vreden! In kdor reče: 'Daj mi čas, da se posvetujem s svojimi prijatelji!', ga tudi ne sprejmite več; kajti kdor bolj ceni svoje prijatelje kakor Mene in tistega, ki ga pošiljam, Mene ni vreden. – Zato zdaj pojdite! Po meri vaše žetve Zame, bo tudi vaše plačilo!«

272. POGLAVJE

TEŽKO POSLANSTVO TREH TEOLOGOV. PRISPODOBA Z DALJNOGLEDOM. MISIJONARSKA PRAVILA - NAJBOLJŠI NAČIN.

1. Po teh Mojih besedah se drugi trije vrnejo k svoji veliki množici in tam takoj z odločno resnostjo začnejo opravljati nalogo, ki jim je bila dana. Vendar so povsod zelo slabo sprejeti. Skoraj vsi se začnejo umikati in preklinjati tri odposlance.
2. Le redki rečejo: »Ja, če bi to slišali iz Njegovih ust, bi zagotovo lažje spremenili naše verovanje, toda na ta način se nam zdi zadeva zelo heretična in preveč tvegana, da bi se vam takoj pridružili. V vaši izjavi sicer ne najdemo nedoslednosti, vendar je sama po sebi premalo ortodoksna in preveč v nasprotju z dogmami, tako da je ni mogoče predstaviti pred papeškim forumom, kaj šele da bi bila sprejeta.«
3. Rečejo trije odposlanci: »Ali smo potem mogoče še vedno na Zemlji, kjer je papež vidni poglavar cerkve, ali vsaj hoče biti, za kar ga imajo mnogi slepi bedaki, katerim smo nekdaj pripadali?! Že dolgo časa živimo v duhovnem svetu in ne poznamo nobene dogme, ki bi od nas zahtevala, da papeža, tudi po njegovi telesni smrti, priznavamo za krščanskega poglavarja v duhovnem svetu. Dovolj je, da smo se na Zemlji pustili prepričati. Tukaj pa papež nima več oblasti in pripadamo samo Bogu, Gospodu Jezusu Kristusu. Ali morda resno verjamete, da se bo Kristus Gospod tukaj v Svojem Kraljestvu podredil neumnim in sebičnim papeževim odlokom? Resnično, s tako norim mnenjem bi bili na najbolj zaraščeni gozdni poti!«
4. Ob tem zelo energičnem govoru se začnejo nekateri močno praskati za ušesi in govoriti. Pri Bogu, da ne govorite praznih besed! Nekaj je na tem! Toda imejte malo potrpljenja, najprej se bomo posvetovali z našimi ženami in prijatelji, da vidimo, kaj bodo oni rekli o tem.« -
Trije odposlanci rečejo: »Potem pa kar pojdite in se ne vračajte, kajti če vam je nasvet vaših žena in prijateljev pomembnejši od Božje Resnice, potem Boga niste vredni in

zato lahko zdaj iščete svoj prihodnji blagor pri svojih ženah in prijateljih; toda od Boga ne pričakujte ničesar!«
5. Ti se opravičujejo, rekoč: »Ampak naše žene, ki smo jih seveda vzeli šele tukaj v duhovnem svetu, ker nam je neumni celibat to na Zemlji preprečeval, in naši siceršnji prijatelji, so najbrž tudi poklicani, da slišijo Resnico in tako pridejo do prave vere in živega verjetja. Torej ne gremo k njim, da bi z njimi razpravljali in se posvetovali, ampak, da bi jih pridobili za Resnico.«
6. Trije odposlanci rečejo: »Resnica mora biti prej v vas samih in ji morate popolnoma pripadati. Kako boste lahko potem vaše žene in prijatelje, ki so daleč od Resnice, pripeljali do Resnice, ki je v Bogu, in jih v tej obdržali? Glejte, vsaka resnica je kot teleskop s tisočkratno povečavo. Če pogledamo skozenj zvezde na pravem mestu, se bodo zvezde zdele velike in svetle, in na mestu, kjer bi si človek mislil, da bo s prostim očesom videl le eno samo, majhno zvezdo, bo videl tako imenovano meglico, razpršeno v milijonih zvezd. Če pa obrnemo teleskop in pogledamo zvezde z druge, napačne strani, se vse zvezde umaknejo v neizmerno globino in oko opazovalca potem ne zazna več niti zvezd prve velikosti. Ja, celo veliko Sonce, če ga gledamo na tak način skozi teleskop, postane lesketajoča točka v nebesnih globinah.
7. Če pa zdaj želite vašim ženam in prijateljem pokazati nebeške luči večne resnice skozi svoj obrnjen teleskop, kaj bodo videli? Resnice ne bo mogel skozi vas videti nihče. Vi sami močno dvomite, ali velika sončna svetloba, ki je enakovredna jasnemu pojmu Boga, res predstavlja Sonce in ne Lune. Kako potem izgledajo vse druge neštete luči, o katerih s svojimi dosedanjimi napačno obrnjenimi opazovanji, sploh niste mogli ničesar videti?! – Zdaj veste, kako je z vami; storite kar hočete! Pojdite! – Da se boste vrnili, močno dvomimo, kajti mi poznamo moč vaših žena nad vami!«
8. Tedaj se začnejo ti, ki se opravičujejo, še bolj praskati za ušesi in eden izmed njih reče: »Prijatelji, ti govorijo kot Božja knjiga! Ne bi jim mogel ugovarjati niti z enim samim zlogom. Kako bi bilo, če bi mi ostali tukaj in dovolili, da gredo ti trije k našim ženam in prijateljem?« - -
En drug reče: »Potem smo poprej zadnjikrat videli naše žene in govorili z njimi!« -
Reče prvi: »Ali je to pomembno? Malo manj pekla okoli nas je lahko zelo koristno. Kajti za malo umazanega užitka, ki nam ga dajo naše žene, bomo kmalu našli kakšno nadomestilo. – Jaz ostanem! – Kdo še?« -
Reče drugi: »Brat! Če ti ostaneš, bom ostal tudi jaz! Drugi naj delajo, kar hočejo!«
9. Rečejo trije odposlanci: »Tako je prav! V zadevah vere ne sme biti nihče prisiljen, ampak je treba pokazati pravo pot in tudi nevarnosti napačne poti! Potem pa več ne skrbite za nikogar, ampak raje sami ostanite na pravi poti! Kajti po našem mnenju, je bolje sam hoditi po poteh Življenja in Svetlobe – kot tisoče riniti na pravo pot, a se hkrati sam opotekati po lužah in močvirjih, kjer se lahko zlahka pogrezneš in iščeš trdna tla tam, kjer jih zagotovo ni. Kdor hoče dvigniti nekaj težkega, mora najprej imeti trdna tla, sicer se bo pogreznil skupaj z bremenom. Ko pa najde trdna tla, ne sme tvegati in dvigniti breme težje od tistega, za katerega ima dovolj moči, sicer bo breme postalo gospodar njegove moči in mu bo podlegel. In kdor hoče voditi slepega mora videti. Kajti, če želi slepec voditi drugega, se bosta kmalu oba znašla v jami. Kar hočeš dati, moraš najprej sam imeti, sicer dajanje postane prazno širokoustenje in ena najbolj smešnih laži. Torej, če ostaneta oba, bo za oba dobro! Vendar ne smeta prepričevati drugih, da naj tudi oni ostanejo.«
10. Dva sedaj ostaneta. Drugi pa odidejo poročati svojim ženam in prijateljem, kaj so pravkar slišali. Vendar so zelo slabo sprejeti. Najprej se morajo zagovarjati zaradi svoje dolge odsotnosti, potem pa so dodobra ozmerjani in zasmehovani. Potem so tako zmanipulirani s spretno zastavljenimi protislovji, tako da kmalu začnejo dvomiti in se

smejati vsemu, kar so slišali od treh. In tako je zdaj njihovo drugo stanje slabše od prvega.
11. Toda trije so vseeno dva od njih pridobili za svoja učenca. In peterica se začne zdaj posvetovati, kako bi lahko ugodno vplivali na veliko množico. Eden meni, da bi se čudež tukaj morda izkazal za najbolj učinkovitega. – Drugi meni, da bi bila za čudežna dela potrebna visoka stopnja sposobnosti, da bi jih lahko uresničili v najbolj veličastni obliki, poleg tega pa je zahtevana najbolj vestna poštenost in božanska, najboljša volja, ne da bi zgolj zaslepili ljudi nižjega duhovnega sveta in jih s tem pridobili, ampak da bi jih poučili.«
12. Drugi nadaljuje: »Ampak to je nekaj, kar je po mojem skromnem mnenju mogoče le Božanstvu in nobenemu drugemu ustvarjenemu duhu, saj se vsak duh po uspešnem izjemnem delu začne imeti za majhnega boga ali pa si vsaj domišlja, da je poln posebnih božanskih lastnosti in v tem je prvi zametek ošabnosti in posledičnega propada. Zato postane čudež namesto blagoslova zgolj sodba, najprej za tistega, ki ga je izvedel in posledično tudi za tiste, ki jih je čudež zavedel, tako v njihovem spoznanju, kot v volji in s tem povzročil več škode kot koristi!
13. Čudež, ki ga ni storil Bog, povzroči za ustvarjen duh še eno slabost. To pa je nepotešljiva želja po spektaklu v vedno bolj izjemnih oblikah in v pohlepu po čudežih, da bi jih izvajal sam, za čemer pa se skriva poguben napuh. Prijatelji moji! Tako mislim in spoznavam. Vendar si zadevo lahko razlagate tudi drugače, če lahko.«
14. Reče tretji: »Brat! Popolnoma se strinjamo s tvojim mnenjem, vendar je edino vprašanje, kako bomo lahko to veliko milijonsko množico navdušili za čisti Božji Nauk in njegovo resnično uporabo? S čim jih bomo vzpodbudili, da bodo verjeli našim besedam in nam sledili?«
15. Reče četrti: »Mislim, da se moramo preprosto držati čiste Resnice z besedami in dejanji. Kdor se bo po teh ravnal, bo storil dobro; kdor pa ne sprejme naše besede, potem ta ni več naša skrb in bo Gospod večnosti z njim storil, kar se bo njegovi Vsemogočni Volji zdelo primerno.«
16. Reče peti: »Ampak naše plačilo se meri po naši učinkovitosti. Če bo ta majhna, potem tudi plačilo ne bo za las večje!« -
Reče četrti: »Oh, prekleto plačilo. Jaz želim delati dobro zaradi dobrega in nikoli zaradi kakršnekoli nagrade! Če pa bo na koncu kakšna nagrada, jo bom z veliko hvaležnostjo sprejel, vendar mi ne sme in mi tudi nikoli ne bo služila kot motivacija za plemenito dejanje.«
17. Zdaj vsi ostali štirje rečejo: »To je plemenito mišljeno in zelo plemenito povedano! Tako moramo vedno ravnati in odslej skupaj delovati!«
Reče peti: »Vendar dobro pazite, da se ne bi začeli bahati!«
18. Vsi ostali štirje rečejo: »Prekleto vse, kar se imenuje bahavost! Kar je dobro in prav delamo zato, ker tako hoče sam Bog, vse ostalo ni naša stvar.«
19. Po tej izjavi se jih takoj oglasi približno trideset, ki želijo vedeti, kaj teh pet, tako dobrih in pravičnih, želi storiti za svoje prijatelje na tako nesebičen način.

273. POGLAVJE

DOBER MISIJONARSKI GOVOR PETIH TRIDESETIM. SLEDNJI, OBREMENJENI Z GREHOM, SE BOJIJO PRITI PRED JEZUSA. JEZUSOVO SONCE MILOSTI NAD SKESANIMI.

1. Toda peterica opazi, kaj je pritegnilo trideseterico in rečejo: Prijatelji! Vsi lebdimo v zraku in naše noge nimajo podlage, zato so nam tako neuporabne, kot da jih ne bi

imeli. Imamo tudi roke, a zanje ni dela. Imamo oči, s katerimi bi lahko videli, če bi želeli. A si raje pokrijemo oči z rokami in se s temi tako zaslepimo, da ne vidimo ničesar od čudežev, ki nas tako obilno obdajajo. Imamo tudi zelo občutljiva ušesa za poslušanje, vendar si jih mašimo, da Božja beseda ne bi prodrla v naša srca in jih očistila ter oživila za Boga.
2. Zato najprej poiščimo trdno podlago za svoje noge, katerih temelj je Gospod Jezus, Sam Kristus, v pravilnem razumevanju Njegove Besede! Ko bomo stopili na ta temelj in se na njem pravilno ustalili, kot da bi bili doma, bodo naše roke, naše oči in naša ušesa polno zaposleni in kmalu imeli največjo korist od takšne dejavnosti.«
3. Trideseterica reče: »Ja, kje pa je potem Jezus Kristus, ki naj bi bil hkrati Bog in človek? Pokažite nam Ga, in takoj Ga bomo sprejeli kot svoj edini temelj življenja; toda najprej mora biti tu! Vera Vanj brez Njega Samega, je zaman. Na Zemlji smo prepogosto izkusili, kako težko je obdržati človeški duh v slepi veri. Če je že pri najbolj neizkušenih duhovih zelo težko ohraniti slepo vero, koliko težje je potem nam, ki smo vstopili v ta svet obogateni z mnogimi izkušnjami! Zato nam pokažite Kristusa in potem vam bomo vse verjeli!«
4. Peterica reče: «Poglejte navzdol na Zemljo, tik pred nami! Tam boste videli hrib. Na vrhu tega hriba je Sam Gospod Jezus Jehova Zebaoth, sredi velike, presrečne množice! Ti, ki zagotovo niso nič drugega kot angelski duhovi, se zgrinjajo k Njemu, kot otroci k svojemu očetu, On pa se z njimi pogovarja in igra, kot da bi bili njegovi bratje in sestre. Bratje! Pojdite tja in se prepričajte, da je tako in se spet vrnite! Šele takrat bomo lahko z vami govorili o nadaljnji Božji modrosti.«
5. Reče trideseterica: »Kako pa lahko varno pridemo tja?« -
Peterica reče: »Na poti h Gospodu večno ni nobene nevarnosti! Te pa so na tistih poteh, ki vodijo in odvračajo duha stran od Gospoda! Zato lahko greste tja brez bojazni in strahu! Če pa niste v najtemnejši noči, daleč od Gospoda, pokazali strahu, kako bi vas lahko premagal strah v navzočnosti Njega, ki vam bo dal večno življenje, če ste ga le pripravljeni sprejeti.«
6. Trideseterica reče: »Ja, ja, vse bi bilo v redu, če le ne bi bili tako veliki grešniki. In zato, ker smo hudi grešniki, se postavlja vprašanje, kako bomo pred Njim kot taki obstali, če je On resnično tam?« -
Reče peterica: »Kje so tisti, ki bi lahko rekli pred Bogom: 'Gospod, poglej nas, nikoli nismo grešili pred Teboj in smo zato popolnoma čisti! Zato nam daj obljubljeno večno nagrado!'«
7. Trideseterica reče: »Ja, ja, to je zagotovo res, vendar je kljub temu pri nas velika težava. Gotovo jih je mnogo takšnih, ki zdaj uživajo največjo blaženost z Bogom in zagotovo niso živeli in hodili popolnoma brezgrešno na Zemlji. Vendar pa kljub temu, prvič, zagotovo niso bili tako hudi grešniki kot mi, in drugič, četudi so že grešili, so se potem zagotovo resnično pokesali in s tem dosegli stanje posvečujoče milosti, v katerem so nato naravno spet postali Božji prijatelji in s tem tudi odrešeni. Toda mi smo umrli s svojimi grehi in kot duhovi smo tukaj še naprej grešili brez počitka in miru. In zdaj naj bi se kar tako pojavili pred Gospodom?! Ah, v nobenem primeru to ni mogoče storiti.
8. Zelo radi bi se od vas naučili, kako se izogniti vsem grehom in uredili naša duhovna življenja po takem redu in normi, kot je Gospodu Bogu všeč; toda v takšnem našem grešnem stanju bi to pomenilo, da bi vsem našim že tako najhujšim grehom dodali še največji greh predrznosti, da bi potem še hitreje in bolj zanesljivo prišli v pekel, od koder ni nikoli mogoče pričakovati odrešenja! – Ne, ne, prijatelji, to ni mogoče! V primeru, da je tisti človek tam zgoraj na vrhu hriba resnično Gospod, kot ste nam povedali, bi bilo za nas očitno in razumljivo nemogoče, da bi se Mu približali. Če pa ni to, kar ste nam

o Njem oznanili, in niti ni morda Gospodov poseben prijatelj, potem bi šli tja tako ali tako zaman. Zato bomo ostali tukaj v vaši družbi, dokler se morda ne bomo počutili bolj vredne, da stojimo pred Gospodom vsega življenja.«
9. Reče peterica: »Z veseljem slišimo vaše opravičilo. Storite, kar želite, saj ste svobodni, mi pa imamo od Boga le eno dano pravico, in sicer, da pojasnjujemo in svetujemo, zagotovo pa nikogar ne silimo. Menimo pa, da če vas mi, ki smo v Gospodovi bližini zagotovo veliko hujši od zadnjega duha, ne obsojamo zaradi vaših grehov, vas bo Gospod še manj obsojal, če boste pred Njim, tako kot tukaj pred nami, priznali svojo krivdo in Ga prosili za odpuščanje.«
10. Reče trideseterica: »Vi nam zlahka odpustite, ker prvič, ne poznate naših grehov, in drugič, nikoli nismo grešili proti vam. Pred Gospodom pa je povsem drugače, saj pozna naše grehe do potankosti in smo Njegovi največji dolžniki. Če je kdo na Zemlji dolžniku veliko dolžan, ima ta edini pravico terjati od njega dolg ali mu ga odpustiti.
11. Vsekakor je mogoče domnevati, da bo upnik iz sočutja in usmiljenja odpustil dolg, toda dolžnik nima veliko pravice, da bi zahteval tako plemenito dejanje iz kakršnegakoli razloga. On je in ostane dolžnik, dokler dolg ni poplačan. Zato se z vami lahko pogovarjamo, ker niste naši upniki. Toda Gospod ima do nas veliko terjatev, zato se bomo najbrž z Njim veliko težje pogovarjali, kot z vami, ki vam nikoli nismo bili ničesar dolžni.«
12. V tem trenutku Jaz stojim pred tridesetimi na znanem hribu, kamor so bili potegnjeni skupaj s svojimi učitelji, ne da bi se tega zavedali. Trideseterica Me takoj prepozna in trepeta od velikega strahu. Najprej pa rečem trem: »V majhnem obsegu ste svojo nalogo dobro opravili, zato vam bo zaupana tudi večja. Tako sta tudi vidva, ki sta se trem prva pridružila, sposobna v enaki meri opravljati Moje posle z njimi. Toda vas trideset je res velikih dolžnikov in bi imeli marsikaj za poravnati do Mene, a ker ste iskreno v celoti priznali svoj dolg, vam ga popolnoma odpuščam! Zdaj pa pojdite s petimi in tudi vi obdelujte Moj vinograd! In potem vam bom dal, kar bo pravično. – Ali ste s tem povsem zadovoljni?«
13. Reče trideseterica: »O gospod, Bog, Stvarnik in Oče vseh bitij! Kako neskončna mora biti Tvoja ljubezen in usmiljenje, da nas, hudobne grešnike, sploh sprašuješ, če smo s tem zadovoljni, kar nam je Tvoja neskončna milost in dobrota najbolj nezasluženo podelila? O Gospod, o ti najboljši Oče! Že zdaj smo zadovoljni, da nas nisi vrgel v pekel, kot si tisočkrat zaslužimo; kako ne bi bili zadovoljni z še večjo milostjo, ki nam jo Ti, o Najsvetejši Oče, želiš podeliti!? Za vsako kapljico rose na naših žejnih srcih, Tebi, o Najsvetejši Oče, vsa naša ljubezen in vsa naša zahvala! To je že naša nagrada!
14. Kakšen svet, kakšno sonce in ja, kakšna nebesa, lahko odtehtajo vrednost, ki je za nas v tem, da so te naše boječe in še vedno smrtne oči enkrat videle, o Ti večno Sveti Oče, in da so naša ušesa slišala zvok tvojega očetovskega glasu, najbolj vzvišenega nad vsemi nebesi! Zato, o najsvetejši Oče, nam ni več do nagrade! Saj smo že tako zelo nagrajeni, da te visoke nagrade ne bomo mogli z vsem svojim prihodnjim delovanjem, nikoli odplačati. Kako lahko sploh kdaj pričakujemo višjo nagrado?! Vsako upanje bi imeli za smrtni greh. - O Oče, daj nam le najnujnejši vsakdanji kruh in potem bomo imeli vse, kar si naša srca lahko kdaj zaželijo. Zgodi se Tvoja edina sveta volja!«
15. Rečem Robertu: »Brat! Ko pridejo k nam takšni gostje, ne sme manjkati kruha in vina! Pojdi in prinesi pravo mero kruha in vina, da se bodo vsi okrepili za svoje mogočno poslanstvo. Kajti njim bodo zaupani milijoni, ki se zdaj začenjajo širiti po večjem delu severnih dežel.«

16. Robert takoj prinese kruh in vino, Jaz pa ju razdelim med teh petintrideset oseb. – Z najhvaležnejšim srcem ju zaužijejo in brezmejno hvalijo Mojo veliko dobroto, ljubezen, milost in usmiljenje.
17. Rečem Jaz: »Resnično, tak grešnik, ki se v svojem srcu resnično pokesa in se poniža, Mi je veliko ljubši od devetindevetdesetih pravičnih, ki ne potrebujejo kesanja. Kajti pravični je pravičen iz strahu in se boji grešiti. Grešnik pa postane pravičen s kesanjem iz ljubezni do Mene, kar mi je veliko ljubše.«
18. Sredi najbolj hvaležnih slavospevov se jih petintrideset odpravi in pogumno loti dela, ki jim je bilo zaupano. Tudi prvi trije se Mi približajo z najglobljim spoštovanjem in rečejo: »Gospod, tudi mi, če nas imaš za vredne, bi radi delovali v Tvojem Vsemogočnem Svetem Imenu v korist naših bratov. Če bi bila taka Tvoja Sveta volja, nam dovoli, da sledimo našim bratom!«
19. Rečem Jaz: Prijatelji Moji! Verjamem, da vam tudi tukaj pri Meni nič ne manjka. Samo počakajte! Ko vas bom poklical, boste imeli veliko dela. Zaenkrat imamo na tem hribu še druge stvari za opraviti. Zemeljski petek se končuje, bliža se Sabat in še marsikaj bo treba urediti.
20. Petintrideset odposlancev se začenja lotevati dela, zato v nižjih oblačnih območjih postaja že zelo nemirno. Bodite previdni, kajti ti temni duhovi bodo kmalu pričeli s svojim zlobnim delom, vendar je že poskrbljeno, da se ne bodo dvignili in povzročili preveč škode. Nad njimi čakajo milijarde izjemno močnih duhov miru, ki bodo zelo dobro vedeli, kako najbolj nemirne takoj spraviti v red in mir. Gore vam bodo kmalu povedale, kako je s temi hudobneži. Vendar se ne bojte, kajti v vseh takšnih duhovih, ki so zunaj Mojega Reda, ni moči in niti najmanjše oblasti.«
21. Trije so zdaj popolnoma zadovoljni in hvalijo Mojo ljubezen, dobroto, modrost in moč. Robert pride s porcijo kruha in vina tudi za te prve tri, da bi se okrepili za večno življenje. Vendar si ne upajo vzeti ne kruha ne vina, dokler jim Jaz ne ukažem, da vzamejo, kot Sem nekoč Petru ukazal, naj si umije noge. Ko pojedo kruh in popijejo vino, se počutijo izjemno okrepljene in Me začnejo čezmerno hvaliti in slaviti.

274. POGLAVJE

RDEČI VOJNI DUHOVI IN MODRO-SIVI BAHAČI IN ŠALJIVCI.

1. Na koncu takšnega hvaljenja in slavljenja pa se začenja Sabat in množica rdeče oblečenih duhov, ki nosijo rdečo in belo zastavo, se iz severne pokrajine približa hribu.
2. Robert Me vpraša, rekoč: »Gospod, to je povsem nov pojav, kaj naj bi se zgodilo s temi duhovi? Pri Tvojem Najsvetejšem Imenu, skoraj je tako, kot sem si v domišljiji predstavljal, ko sem bral pravljico 'Tisoč in ena noč'. S kakšnim namenom prihajajo ti rdeči s svojimi rdečimi in belimi zastavami?«
3. Rečem Jaz: »To so pravi bojevniki! Tako kot na Zemlji obstajajo ljudje obeh spolov, ki jim je vojna v največje veselje, obstajajo tudi duhovi v duhovnem svetu, ki si ne želijo nobene blaženosti, ampak le vojno stanje. Ti duhovi so najsrečnejši, ko je na Zemlji veliko vojnih spopadov. Čeprav z vojno ne pridobijo ničesar, vseeno uživajo v vojnem hrupu. So zelo spretni pri širjenju in razpihovanju idej ter vzbujanju bojevitosti v glavah ljudstev in kraljev. Bojevitost tistih z belo zastavo je obrambna, tistih z rdečo zastavo pa je napadalno naravnana. Izvedeli so, da Sem osebno prisoten na Zemlji, in sicer, v bližini glavnega deželnega mesta Gradec, zato prihajajo sem v precej zglednem redu, da bi duhove, ki so nam blizu, povprašali, ali vedo kaj o tem, da naj bi Jaz izrekel Zemlji sodbo, saj jim je dobrodošlo vse, kar bi povzročilo kakršnokoli spektakularno stanje.

4. Vidite pa tudi, kako se tem bojevniškim duhovom približujejo tudi drugi duhovi v temno modro-sivih ogrinjalih, ki so nekoliko umazana. Ti so pravi bahači in njihov užitek je v tem, da lažejo radovednim in zasvojenim s hrupom, dokler ne postanejo modro-sivi. Neredko so tako zgovorni, da nekateri na koncu sami verjamejo, kar so lagali. Ti duhovi niso hudobni, so tako imenovani šaljivci. Nikomur ne morejo povzročiti pomembne škode, čeprav tudi nič dobrega narediti. Ti duhovi se bodo zdaj pošteno spoprijeli z vojnimi hujskači, in to bo nato privedlo do velike kampanje, kajti do poldneva bodo prišli tudi nekateri prijatelji Resnice, ki bodo bojevnikom pojasnili, da so jih modro-sivi pošteno nalagali. Bojevniki bodo nato vzkipeli in zahtevali zadoščenje, in to bo trenutek, ko se jim bomo lahko približali na določen način.«
5. Reče Robert: »Ah, ampak to je res smešno! Rad bi bil tam, da bi slišal, kako bodo modro-sivi pregnali rdeče.« -
Rečem Jaz: »To je tvoj posel in na to Sem te posebej opozoril. Zato pojdi s Petrom Petrom tja dol in vzemita ženi s seboj. Poskusita nekoga pridobiti, ki bo potem mirovni sodnik med stranema, ko se bodo začeli zares prepirati; kajti na koncu bo med njimi postalo zelo burno in vroče!«
6. Robert in Peter se zdaj hitro odpravita dol in prideta ravno na prvo srečanje nasprotnih strani. – Eden od rdečih gre naglo k modro-sivim in reče: »Prijatelji! Slišali smo, da se vsemogočni Duh slavnega Nazarečana po imenu Jezus (modro-sivi se malce prestrašijo) zadržuje osebno na tem področju, z velikim številom drugih, močnih duhov. Ali nam lahko bolj podrobno opišete kje je na tem področju in poveste, kaj namerava narediti ta mogočni Duh z zlobnim in krutim človeštvom Zemlje? Na poti sem, smo slišali, da namerava povzročiti najbolj nasilno vojno zoper vso Evropo. Zagotovo veste kaj bolj natančnega o tem. Če veste, nam povejte, saj moramo takoj obvestiti ves svet, da se lahko ustrezno pripravi.«
7. Modro-sivi reče: »Ja, ja, veliki mogočni Duh je zdaj tukaj na tem področju v družbi mnogih milijonov duhov, ki morajo biti vsi neznansko močni. Kje se natančno nahaja ne moremo reči. Vendar ni daleč od tod. Toda le enkrat poglejte navzgor in videli boste v zraku polno duhov!«
8. Rdeči to storijo in osupnejo nad nešteto vojsko.
Sivo-modri nadaljuje: »Nismo še veliko slišali o evropski vojni, ampak o splošni svetovni vojni po vseh državah na Zemlji. Ta vojna bo, kot Noetov potop izbrisala vse, kar živi in diha, razen nekaj ljudi in živali. Kajti človeštvo je postalo preveč noro in zlobno od A do Ž!«
9. Vsi rdeči se ob tej novici zelo razveselijo in rečejo: Ja, ja, zagotovo bo tako, pretveza za začetek bi bili zagotovo lahko lažni spopadi med Avstrijo in Prusijo, z namenom intenzivnega oboroževanja. Saj smo dobili vpogled v njihova tajna vojna pogajanja. Prusija celo poskuša skleniti s Francijo formalno zavezništvo proti Avstriji, vendar je Francija spregledala kam pes taco moli in tega zavezništva ne sprejme, ampak se naskrivaj oborožuje, kot še nikoli. Če bosta zdaj obe sili popolnoma oboroženi, bosta s podporo Rusije skupaj napadli evropske republike in iz teh oblikovale stabilne monarhije, če bo šlo vse po načrtu. Če pa bo njihov podvig propadel, kar se zlahka zgodi, bi si skoraj upali trditi, da bo svetovna vojna. To bo strašen boj med suženjstvom absolutizma in brezpogojno svobodo čistega svetovljanstva. Nato se bo noč borila s svetlobo tako dolgo, dokler ne bo popolnoma propadla in svetloba bo na koncu popolna zmagovalka. Kaj menite o tem? Ali to lahko privede do svetovne vojne ali ne?«
10. Modro-sivi rečejo: »Ja, ja, prav imate! Ampak slišali smo še nekaj drugega.« -
Rdeči hlastno vprašajo: »Kaj, kako? Morda še kaj hujšega od svetovne vojne?«

11. Modro – sivi rečejo: »Oh, povsem gotovo« Od verodostojnih duhov smo slišali, da Duh Moči namerava resno izvesti veliko, univerzalno sodbo sveta po vsej neskončnosti, in da se za to že sprejemajo vsi možni ukrepi.« -
Tedaj se rdeči od groze umaknejo in zavpijejo: »Ne, ne, to ni mogoče! Zavoljo Vsemogočnega Boga! Saj ne mislite, da bo to sodba, ko bosta Sonce in Luna potemnela in bodo vse zvezde z neba padle na Zemljo, kot snežinke pozimi?«
12. Modro-sivi rečejo: »Ja, ja, ta sodba je zdaj neizbežna in z njo razkroj vse narave!« Rečejo rdeči: «Kje, kje in od koga ste slišali kaj takega? Ali je Sam veliki Duh Moči to nekomu zaupal, ali pa so njegovi duhovi to morda storili po Božjem naročilu? Ali so se morda slišale celo trobente?«
13. Rečejo modro-sivi: »Kolikor vemo, to še ne; vendar nam je množiva drugih duhov dala zelo pomembne namige o tem, tako da bi na tem nekaj moralo biti.« -
Po tem odgovoru modro-sivih postanejo rdeči zelo zaskrbljeni. Modro-sivi pa jih vprašajo: »Zakaj vas je ta novica tako prestrašila, ko ste imeli ob novici o svetovni vojni precej vesele obraze? Vas morda moti obljubljena velika svetovna sodba, ki jo želi izvesti veliki in mogočni Jezusov Duh, kot je Sam napovedal v času Svojega telesnega življenja na tej Zemlji v Jeruzalemu?«
14. Reče eden od rdečih: »Ja, prijatelji, to nas izjemno moti! Kajti po takšni sodbi vsi svetovi in vse, kar je na njih ustvarjeno, preneha obstajati. Noben človek ne bo več stopil na zemeljska tla in zagotovo ne bo več govora o zabavni vojni. Kaj pa bomo storili, če ne bo več vojn? Vojne so naše življenje! Brez vojn sploh ni življenja, ni dobička in ni užitka! Ta zdaj bližajoča svetovna vojna bi bila torej zadnja, ki se bo zgodila na teh zemeljskih tleh.
15. Modro-sivi rečejo: »Seveda! Kajti, če ne bo več ljudi, kdo se bo potem še vojskoval?! Tudi če bi po svetovni vojni, ki se bo kmalu začela, ostalo živih približno trideset ljudi, morda celo manj, in bi Zemlja obstajala še petdeset let, na njej ne bo več vojne, ker bi teh nekaj ljudi imelo v lasti dovolj zemlje in se jim ne bi bilo treba med seboj vojskovati zaradi posesti. Ko pa bo teh nekaj, ki bodo ostali, živelo v Božji Svetlobi, bo po Njegovih zapovedih živelo lahkotno. Ker potem bo odpadlo samo od sebe na tisoče skušnjav, ki vzpodbujajo človeštvo, da ravna v nasprotju z Božjim zakonom, kdo bo potem še razmišljal o vojni?!
16. Torej, po veliki svetovni vojni ne bo več govora o vojni, kar menimo, da bo izjemno dobro. Saj niti najsrečnejša vojna ni človeštvu nikoli prinesla sreče. Zato si je bolj kot karkoli drugega treba želeti večnega konca vseh vojn. Ali bo po drugi strani imela univerzalna sodba sveta tako koristne posledice, kot popolna prekinitev vojn, pa je povsem drugo vprašanje. Vsaj takšni bojeviti junaki, ki uživajo v največji nesreči človeštva, se v tem primeru ne bodo zgodili.
17. Rdeči zelo togotno vprašajo: «Ali niso bili vojni heroji vedno najzaslužnejši možje na Zemlji? Mar niso oni tisti, ki predstavljajo slavo vseh narodov? Ali so medalje in zmagovalne trofeje v vaših očeh nič? Samo junaki, ovenčani s slavo živijo večno v zgodovini in spominu narodov! Vse ostalo pa je pepel in pleve ter izgine kot muha enodnevnica in ne živi več v nikogaršnjem spominu.«
18. Rečejo modro-sivi: »In kaj imate vi junaki zdaj od tega, če boste v spominu šibkih zemeljskih ljudi ostali kot nejasne, senčne podobe, še nekaj stoletij dlje, kot drugi ubogi hudiči? Tudi vi boste pozabljeni! In, če bo v vojni uničeno vse, ali bodo zgodovinske knjige ostale? In četudi bodo ostale, povejte, kdo jih bo potem bral, ko bo vse življenje prenehalo obstajati? Tukaj v duhovnem svetu pa vse razlike prenehajo, kjer pa obstajajo, je pekel! Če pa tudi tukaj iščete razredne razlike, potem ste duhovi pekla in imate čas, da se od nas odstranite. Sicer se lahko zgodi, da boste odstranjeni od nas.«

19. Tedaj rdeči od jeze popolnoma onemijo. Le tisti pod belo zastavo stopijo naprej in rečejo: »Mi nismo bojevniki iz veselja, ampak iz nuje. Smo čisti branilci! Ne pozivamo k vojni. Če pa nam je vsiljena, potem se zagotovo znamo postaviti sovražniku po robu z največjim pogumom. Ali potem niso naša odlikovanja in naši junaki vredni nič več, kot drug, povsem navaden človek brez zaslug?«
20. Modro-sivi rečejo: »To je popolnoma enako. Nič boljši niste od drugih, saj prav tako hlepite po slavi kot vaši nasprotniki. Vaši nasprotniki hujskajo k vojni, vi pa nestrpno pričakujete te vojne hujskače, da bi se lahko pomerili z njimi. Kakšna je razlika med enim arogantnim hudičem, ki izziva drugega, ker ga je užalil, in drugim, ki izzvan željno sprejme boj? Povejte, kateri od obeh je bolj zaslužen, boljši in bolj vreden? Menimo, da skoraj ni nobene razlike, saj je en hudič prav tak kot drugi.«
21. Tedaj tudi tisti z belo zastavo pobesnijo in hočejo takoj začeti pobijati modro-sive. – Toda zdaj Robert in Peter stopita naprej in potisneta rdeče za dobrih sto korakov nazaj in jim zagrozita. Toda šele potem vsi rdeči skupaj postanejo resnično vojni norci.

275. POGLAVJE

ROBERT IN PETER SVETUJETA MODRO-SIVIM BAHAČEM IN ŠALJIVCEM. ČLOVEŠKA IN BOŽJA SODBA. GLASNIK OD ZGORAJ.

1. Vendar si rdeči ne upajo storiti ničesar, saj so zdaj spoznali, da morata imeti posebno moč, ki jih je tako nepremagljivo potisnila nazaj. Zato se zberejo tesno skupaj in se posvetujejo, kaj naj zdaj storijo, da bi dali duška svoji jezi.
2. Medtem pa se Robert in Peter obrneta k modro-sivim in rečeta: »Prijatelji, glede na to, kar sva zdaj videla, ste bližje Božjemu Kraljestvu, kot si lahko predstavljate. Toda še vedno vam manjka marsikaj drugega, kar bi lahko zelo zlahka pridobili. In vidite, to drugo pa je samo v tem, da bi si odslej prizadevali izključno za resnico in ne bi več želeli komurkoli nagajati, kot ste to storili tem rdečim duhovom. Glejte, za slepega je že dovolj nesreča, da je slep. Zakaj bi se potem iz slepote slepega hoteli norčevati, kar lahko na koncu pogosto neizogibno povzroči vse vrste nevšečnosti in nejevolje, ki zagotovo ne temelji na resnični ljubezni do bližnjega?! Zato stran z vsem, kar ni primerno za modrejše duhove, kakršni ste vi!
3. Glejte, posledice celo najbolj neškodljive šale ali potegavščine, ki si jo človek dovoli z nekom, ki je nekoliko slaboumen, so lahko pogosto precej grenke. Oseba, iz katere se norčuje, sčasoma spozna, da so se iz nje norčevali, se razjezi in nato razmišlja le še o tem, kako bi se maščevala. Za to kmalu najde način in nato ravna brezobzirno; kajti ko osel pobesni, se še tiger umakne. To potem strašno ogorči um nekdanjih šaljivcev, tako da potem začnejo tudi oni brez prizanašanja udarjati. In kakšen je rezultat tega? Ni nam tega treba vam bolj podrobno razčlenjevati, saj ste sami tako pametni, da lahko to prepoznate v vsej njegovi grenki, pogosto neskončni razsežnosti. – Zato v bodoče tega več ne počnite in se raje z vsem srcem obrnite h Gospodu, ki ga zelo dobro poznate in sprejel vas bo v Svoje Kraljestvo!«
4. Modro-sivi se obema zahvalijo za to resnično in zelo prijazno svarilo in ju hkrati vprašajo, kaj naj zdaj storijo s temi rdečimi duhovi, saj so se iz njih s svetovno vojno in prihajajočo univerzalno sodbo, na koncu malce preveč norčevali.
5. Oba rečeta: »Seveda je bilo to nekoliko premočno. Ker pa je naredilo določen moralni vtis na te vojne hujskače, lahko to zaenkrat pustimo. Ob naslednji priložnosti se bo to lahko popravilo. Toda, če jih zdaj razsvetlimo, bi to utegnilo imeti zelo hude posledice. Zdaj bo dejansko dopuščena na Zemlji velika vojna in bo tu in tam divjala

deloma moralno, v veliki meri pa tudi naravno. Prav tako bo še posebej stroga sodba izvršena nad velikaši in preveč sebičnimi bogataši. Tu in tam se bodo zgodili tudi veliki zemeljski izbruhi in tako se bo vaša potegavščina umom teh duhov izkazala za resnično. Zdaj pa se umaknite in storite, kot sva vam svetovala in poželi boste veliko koristi za svoje življenje. Zato ste bližje Božjemu Kraljestvu, kot si mislite. Delujte v skladu s Svetim Božjim Redom in vstopili boste v to kraljestvo vsega življenja. Tudi mi smo bili takšni, kot ste vi zdaj; toda Gospod nas je povzdignil in zdaj smo z Njim za večno. Sledite nam in tudi vas ne bo zavrgel! Kajti resnično, v Njegovi hiši je veliko bivališč!«

6. Rečejo modro-sivi: »Vedno smo bili zelo pošteni državljani, tako v svojem telesnem življenju, kot tudi zdaj, kot duše ali duhovi, osvobojeni bremena svojih teles. Le to posebno slabost smo vsi bolj ali manj imeli, da smo se radi za zabavo šalili, vendar vedno daleč od kakršnegakoli zlega namena. Kolikor vemo, iz nobene od naših šal ni nikoli prišlo do kakšne škode; in če se je za to pojavil le najmanjši videz, smo jo zagotovo popravili. Pri nekaterih zelo domišljavih ljudeh so naše duhovite pripombe dosegle celo pozitiven moralni učinek. Mnogo napihnjencev se je tako znebilo odvečnega zraka, kar zagotovo ni bilo slabo, saj so kasneje postali zelo vljudni in prijazni ljudje. Z našimi šalami nismo hoteli nikogar osramotiti; naš namen je bil narediti zabavno šalo in s to blago kritizirati nekatere neumnosti teh mnogih ljudi.

7. In zato tudi upamo, da Bog Gospod, ki je v človeško dušo vsadil tudi čut za veselje, z nami ne bo ravnal prestrogo. Tudi modri apostol Pavel je v Božjem Imenu rekel, da se je treba veseliti z veselimi in jokati s tistimi, ki jokajo. Jokali nismo tako zlahka, vedno smo bili veseli. In kdorkoli je prišel k nam, zagotovo ni nikoli našel razloga za jok; in četudi je jokal pred našimi vrati, smo mu znali hitro posušiti solze, bodisi s tem, da smo ga podprli, bodisi z našim vedno dobrim in veselim razpoloženjem. Zato v sebi ne najdemo ničesar, kar bi lahko obsodili.

8. Glede na to se nadejamo, da od vse pravičnega Boga ne prejmemo nečesa, kar bi bilo videti kot nagrada, pa tudi ne večnega prekletstva. To je naše mnenje; kaj pravita na to? Ali imamo pravico tukaj tako govoriti, je seveda povsem druga zadeva. Vendar trdno verjamemo in smo vedno verjeli, kljub peklenskim pridigam naših duhovnikov, da Bog Gospod ne bo tako neizprosen sodnik, kot so bili in so še vedno sodniki na svetu. Revne neusmiljeno sodijo po črki zakona in ne poznajo ne usmiljenja, ne milosti, ne sočutja. Pri Bogu pa bi popolno izboljšanje grešne duše morda našlo nekoliko več usmiljenja.«

9. Reče Robert: »Vsekakor! Gospodova sodba je načrtovana pot do izboljšanja in izpopolnitve duha, toda sodba ljudi prinaša propad in smrt duše! Zato nama sledite na vrh tega hriba, ki je pred nami! Tam bi se morali od Samega Gospoda naučiti, kako zelo se Njegove sodbe razlikujejo od sodb ljudi. Gospodove sodbe so balzam za celjenje vseh ran, ki so bile kdajkoli zadane duši! Toda sodbe sveta pa so kot divje zveri, ki brez usmiljenja napadajo svoje žrtve ter jih raztrgajo in pohlepno požrejo, kot sem sam izkusil. Zato nama le brez strahu sledite, kajti čaka vas blagi sodnik in ne strelski vod, dobro opremljen z ostrim nabojem za smrt.

10. Rečejo modro-sivi: »Draga prijatelja! Če je to zanesljivo, kar sta nam pravkar povedala, vama bomo takoj brezpogojno sledili. Vendar bi radi vedeli, kdo sta ti dve resnično lepi dami za vama, ki smo ju videli, da sta z vama tudi prišli in se nista odmaknili od vaju. Med seboj se pogovarjata zelo tiho; nismo pa videli, da bi z vama izmenjali eno samo besedo. To se nam zdi nekoliko nenavadno, zato bi radi vedeli, kdo sta ti dve angelski lepotici in kaj tukaj počneta? Navsezadnje bi lahko bili dve nebeški vohunki, z nalogo, da vohunita za nami in nas nato prijavita nebeški policiji, če bi nam ušla iz ust kakšna napačna beseda!? To bi bilo zelo obupno presenečenje!«

11. Reče Robert: »Ne imejte praznega in neumnega strahu pred tema dvema bitjema! To sta najini ženi, ki nama ju je Bog Gospod dal za večnost in naju spremljata povsod na najinih poteh in potovanjih, ki jih moramo vedno opravljati v Gospodovem Imenu. Vendar tukaj ne more biti govora o kakršnemkoli vohunjenju, saj je Gospod, prvič, vseveden, vseviden in vse sliši, in drugič, mi kot Njegovi odposlanci lahko docela spregledamo vsakega duha, s katerim imamo opravka in zato natančno vemo, kakšen je njegov nazor in kakšne so njegove misli, besede in dejanja, vendar še zdaleč nismo popolni duhovi, pa vendar vidimo in slišimo tako rekoč travo rasti in razumemo govorico infuzorijev; koliko bolj to razume šele Gospod sam in Njegovi popolni duhovi.
12. Iz tega pa lahko zelo jasno vidite, da v Božjem Kraljestvu nihče ne potrebuje nobenih ovaduhov in nobene ušesne spovedi, da bi poznal najbolj skrivne misli, želje in vzgibe duhov, še tako različnega mišljenja. Zdaj vas poznava do potankosti. Če bi videla, da niste primerni za Božje Kraljestvo, bi vas prav tako malo prepričevala, da nama sledite, kot tiste rdeče duhove, ki morajo še prestati zelo bridke življenjske preizkušnje, preden bodo lahko sposobni za sprejem v Božje Kraljestvo! Ker pa sva v vas ugledala to sposobnost, vas tudi nagovarjava, da nama sledite h Gospodu, vendar to popolnoma svobodno, brez prisile.
13. Še vedno lahko storite, kakor želite. Če želite iti z nami, lahko to brez prisile storite. Če pa raje ostanete, lahko tudi to popolnoma svobodno storite. Če nam želite slediti, nam morate takoj, ker nam zmanjkuje časa, kajti Sabat se končuje in zemeljsko sonce se v svoji dnevno orbiti že zelo ostro nagiba proti vzhodu. Že nocoj odhajamo od tod, zato nam je ostalo zelo malo ali sploh nič časa, da bi se še dolgo ukvarjali z vami. Zato takoj pridite – ali pa ostanite!«
14. Modro-sivi rečejo: »Z vami gremo brez nadaljnjih pripomb! Gospod bo milostljiv in usmiljen do nas. – Toda od zgoraj prihaja glasnik; njega moramo zagotovo še počakati! Morda nam poroča nekaj zelo pomembnega! Videti je zelo prijazen, a v njegovih očeh je določena resnost, kar bi lahko pomenilo, da nam lahko razkrije pomembne stvari. Približuje se nam s hitrimi koraki! Takoj bo pri nas.«
Reče Robert: »Ja, seveda moramo počakati tega glasnika. Najbrž nam bo povedal zelo pomembne stvari!«
15. Glasnik zdaj stopi v sredo modro-sivih in reče: »Veselite se, kajti našli ste pot do odrešenja! Vaša oblačila naj postanejo svetlo modra in vaša srca naj bodo neomajna v ljubezni do Gospoda Boga in do vaših bratov in sester! Bodite svobodni v vsem! In delajte dobro vsem! Naj ne bo za vas nihče premajhen, a tudi nihče prevelik, kajti v Božjem Kraljestvu vlada najpopolnejša enakost vseh stanov in vseh narodov! Zato nam sledite brez strahu in brez omahovanja!«

276. POGLAVJE

SVETLOMODRI SE ČUDIJO GLASNIKOVI MOČI. POJMOVANJE IN PREPOZNANJE BOGA S STRANI LJUDI IN DUHOV.

1. Zdaj pa ti, ki so oblečeni v svetlo modra oblačila, ne morejo razumeti, kako so njihova oblačila tako nenadoma spremenila barvo, rečejo: »Prijatelj, to se nam zdi precej čudno! Kar rečeš, to se zgodi! To je nenavadno! Tvoja izrečena beseda o naših oblačilih se je uresničila in sploh nismo opazili, kdaj se je to zgodilo. Tudi naše mišljenje se je popolnoma spremenilo. Zdaj razumemo veliko stvari, o katerih prej nismo imeli pojma. Moraš biti izjemno močan Gospodov prijatelj. Tudi dva prijatelja, ki sta prišla k nam pred teboj z dvema ženskama, sta bila precej močna, saj sta z vsemogočno močjo

pregnala nazaj tisto rdečo množico, ki se nam je od daleč obupno bojevito režala, da se nam niso mogli več približati. Toda čarobno spremeniti stvari s preprosto besedo, ah, to je nekaj povsem drugega!
2. Mogočni general s svojo gromovito besedo lahko zagotovo strese polovico Zemlje, a rdeče ali rumene rože ne more s svojim poveljem obarvati v modro. – Povej, ti najdražji prijatelj, s kakšno posebno močjo narediš takšen čudež? Glej, na Zemlji nismo prav trdno verjeli v Kristusove čudeže, temveč v Njegov nauk, ki je resnično čisto božanske narave. Zdaj pa se nam razodevajo tudi Njegova čudežna dela. Radi bi le razumeli, kako je kaj takega mogoče.«
3. Reče glasnik: »Zaenkrat vam ne morem dati nobene druge razlage, kot to, da je pri Bogu vse mogoče! Kdor pa ljubi Boga nad vsem in je tako eno z Bogom, je zanj vse mogoče, tako kot Bogu Samemu. – Ali ni na svetu Kristus rekel: 'Karkoli boste prosili Očeta v Mojem Imenu, vam bo dano!' Torej, kdor je eno z Bogom v ljubezni in po ljubezni, lahko tudi stori, kar stori Bog. Zato postanite polni ljubezni do Boga Gospoda in postali boste prav tako močni kot jaz, ki zdaj stojim pred vami. Vsa moč obstaja samo in izključno v ljubezni. Tudi neskončna Božja Moč obstaja samo v Njegovi neomejeni ljubezni. In tako lahko vsak duh le z ljubeznijo doseže tako veliko moč, kakršna je njegova ljubezen v Bogu in do Boga. Toda brez ljubezni ni ne življenja, ne nobene življenjske moči! – Ali ste to zdaj dobro razumeli?«
4. Rečejo svetlo modri: »Čudoviti prijatelj! Kdo ne bi razumel tvojih besed?! Kot najfinejši balzam pritekajo v naša srca. Prosimo te, da nas takoj vodiš k Jezusu Gospodu, tja na tisti hrib, kjer naj bi se zdaj nahajal! Gorimo od ljubezni in hrepenenja, da bi Ga videli in morda celo izmenjali nekaj besed z Njim, če je zdaj po duhu tudi takšen, kot je bil na Zemlji, namreč poln ljubezni in poln največje blagosti!«
5. Reče glasnik: »Ko pa je izgnal iz templja kupce in prodajalce ter prevrnil stojnico prodajalcev golobov in menjalcev denarja, ga ni bila največja blagost, tako kot ne takrat, ko je preklel nerodovitno figovo drevo in grajal hinavske farizeje zaradi njihovih sramotnih dejanj? – Kaj menite o tem?«
6. Svetlo modri rečejo: »O prijatelj! Sprva je bil neverjetno blag in popustljiv. Če bi bili mi na Njegovem mestu in imeli Njegovo moč, bi ravnali drugače. Judovske trgovce in menjalce denarja bi obdelali z ognjem kot stenice in roje hroščev, z judovskim duhovništvom pa bi ravnali kot s Sodomo in Gomoro. Te prebrisance bi morali na velikonočno nedeljo speči kot telečje stegno. Kar pa se tiče nezadostnega figovega drevesa, je Gospod Jezus rekel to le simbolično, verjetno za rimsko katoliško cerkev, ki je polna 'listja' poganskih obredov, za katerimi ni viden noben sadež. – Zato samo k Njemu, na milost in nemilost! Mora nam dovoliti, da Ga ljubimo nad vsem!«
7. Reče glasnik: »No, potem pa na vašo lastno odgovornost poskusimo srečo.«
Rečejo svetlo modri: »Kar naprej! Mi te bomo že opravičili, kajti pred Njim nimamo strahu, ker Ga ljubimo nad vsem!«
8. Ob tej izjavi svetlo modrih, ki štejejo trideset mož, skupaj s precej veliko skupino služabništva, se hitro povzpnemo na hrib. Ko pridemo do vrha skozi številne vrste dobrih duhov, v znanem drevesnem rondoju, tam stojijo trije apostoli, cesarji in več škofov, ki se pred nami globoko priklonijo. –
Nato svetlo modri vprašajo domnevnega glasnika: »Prijatelj, pred kom se ti duhovi klanjajo, če domnevamo, da so tudi oni duhovi? Morda že nekje vidijo Kristusa Gospoda, ki Ga mi zaradi svoje velike nevrednosti ne moremo videti? Če je tako, nam vsaj pokaži kraj od koder prihaja, da se bomo takoj vrgli pred Njega na tla in Mu izkazali čast v prahu naše popolne ničevosti!«
9. Domnevni glasnik reče: »Ti verjetno Gospoda hkrati vidijo in Ga prepoznajo, zato se pred Njim klanjajo. Mnogo jih je namreč takih, ki resnično vidijo Gospoda in pogosto

z Njim govorijo več dni, včasih celo let, a ker so njihova srca še vedno slepa, Ga ne prepoznajo. Tudi ti nato nenehno sprašujejo, rekoč: 'Oh, ko bi le imeli le enkrat veliko srečo videti Gospoda Jezusa, potem si ne bi želeli nobene druge blaženosti! Iz čiste ponižnosti, bi se pred Njim valjali v prahu in Ga hvalili ter slavili z vsemi Davidovimi psalmi in Salomonovimi hvalnicami!' To govorijo Gospodu, ki Ga vidijo in z Njim govorijo, a Ga ne prepoznajo in nanj vedno čakajo, čeprav Ga imajo pred nosom.
10. Toda kaj koristi zgolj videnje, če ni prepoznavanja! Prepoznavanje pa je pogosto precej težko, saj si človeško srce, ki v svojih globinah še vedno v sebi skriva drobce napuha, zelo težko predstavlja Božanstvo kot nekaj bolj človeškega, medtem ko mora biti Božanstvo po splošnem prepričanju nekaj zelo izjemnega. Tudi, če je po obliki že videti kot popolno človeško bitje, bi moralo po človekovih pričakovanjih in domišljiji vsaj sijati kot Sonce.
11. Človek si lahko predstavlja Božanstvo le kot nekaj neznansko izjemnega. Razlog za to pa je, prvič, zaznavanje materialnega sveta v vseh njegovih okoliščinah, tako glede mase in velikosti, kot tudi njegove strukture. Zvezdno nebo priča o super gigantskem božanskem bitju, Sonce o njegovi svetlobi, Zemlja o Njegovi moči in kreposti. Celo papež, kardinali, škofje in drugi predstavniki vseh veroizpovedi Ga razglašajo za nekaj, kar si človek komajda upa predstavljati. Na koncu je tu še napuh lastnega srca in posvetnega razumevanja, ki se pravzaprav sramuje nepomembnega Boga, in ne more izgovarjati Njegovega Imena Jezus v ugledni družbi in še manj neizpodbitno trditi o Njegovi božanskosti.
12. In tako se dogaja, zlasti tukaj v duhovnem svetu, pa tudi občasno na Zemlji, da Gospod dolgo časa govori s sicer modrimi duhovi, pa tudi z ljudmi na Zemlji, vendar Ga ti ne prepoznajo iz omenjenih razlogov. Ljudje na Zemlji zahtevajo pogosto še več kot duhovi; želijo si velikih čudežev, saj majhni niso dobri za njihovega velikega Boga, čigar Imena Jezus si, kot rečeno, ne upajo izgovoriti v ugledni gosposki družbi, ker je Gospod Jezus zanje nekoliko premajhen Bog! Ko se govori o Bogu, se reče le: 'Veliki Stvarnik neskončnosti, vladar sveta, Oče eonov in podobno.' Ko pa se Jezus približa ljudem na Zemlji kot povsem navaden, včasih na videz celo prizadet z nekaterimi slabostmi, je in pije z njimi ter govori zelo modro, vendar ne dela čudežev in ne izgine kar naenkrat, kot čaroben duh, potem Ga ubogi človek, ki pogosto ostane z njim dlje časa, zagotovo ne prepozna, čeprav je Sam obljubil, da bo ostal s Svojimi do konca sveta.
13. Gospod pogosto pride k svojim otrokom na Zemljo le v preobleki reveža. Vendar Ga ne prepoznajo, ker je njihovo pojmovanje Boga že samo po sebi napuh. – Tako kot je plemič popolnoma zadovoljen, da mu vlada eden od visokega plemstva s šestnajstimi in več predniki. Če pa je podrejen preprostemu človeku, je njegove poslušnosti in zlasti spoštovanja, vsaj moralno gledano hitro konec. Tako je stanje Božanstva med tistimi ki so napihnjeni od napuha. Če Gospod pred njihovimi očmi nima ničesar, kar bi se ujemalo z njihovimi visokimi zahtevami in bilo izjemno sijoče in čudežno, če pred Njegovim prihodom ni ognja, nevihtnih vetrov, strel in grmenja – potem je Njegovega božanstva konec
14. Nekatere sicer zelo pobožne duše, ne bodo nikoli sprejele, da bi jih lahko Gospod obiskal v podobi neke povsem nepomembne osebe. Ja, povem vam, da se je Gospodu v zadnjih osemnajstih stoletjih na svetu pogosto zgodilo, da so ga pregnali sicer dobrodušni, pobožni ljudje; pa vendar so pregnali dejansko samega Gospoda nebes in Zemlje. Zato se Gospod vedno težje približa ljudem na Zemlji. Če pride na svoj najbolj neškodljiv način, Ga nihče ne more prepoznati. Kaj je torej treba storiti, da bi ga lahko prepoznali?

15. Glejte, v Božjem Kraljestvu je prvi in najbolj odličen le tisti, ki se zdi najmanjši in najbolj nepomemben od vseh. Glede na takšen večni Božji Red, kako bi lahko On kot prvo in najbolj odlično bitje hotel narediti izjemo od tega najbolj zlatega pravila? – Zdaj se vprašajte, ali glede spoznanja Boga morda obstaja enaka situacija tudi pri vas. Morda Kristusa Gospoda gledate že nekaj časa, vendar Ga ne prepoznate, ker se vam zagotovo zdi premalo božansko plemenit.«
16. Šele tedaj začnejo svetlo modri glasnika bolj natančno ogledovati in rečejo: »Ampak, saj to ne moreš biti Ti, kajne? Ah, to bi bila resnično zelo usodna šala! Če bi bil res Ti, kaj bi se zgodilo z nami grešniki?! Toda iz Tvojih besed bi skoraj lahko sklepali, da je, o Bog, res lahko tako!«

277. POGLAVJE

O RESNIČNEM BISTVU BOGA.
LJUBEZEN SE TKE IN DELUJE V OZKIH A JASNIH KROGIH.

1. Reče glasnik: »To tesnobno začudenje je spet posledica vaših prvotnih, neskončno velikih predstav o Bogu. Toda povem vam, da te predstave o Božanstvu niso primerne za resnično življenje in ljubezen! Kaj ima z vami opraviti neskončnost božanskega bitja. Vsi se oklepajte le ljubezni, ki želi vse okoli sebe zbrati v ozkih krogih.
2. Ljubezen je pravi ogenj, ki zbira in nič ne uniči in ne razprši. Toda svetloba, ki izhaja iz svetlega plamena ljubezni, teče neskončno in večno naprej in naprej v ravnih žarkih in se ne vrača, razen če ji je Božja ljubezen postavila meje, ob katere trči in začne pot nazaj k svojemu viru. Če pa presojate Božanstvo po neskončni razsežnosti Njegovega izžarevanja svetlobe in ste tako pravi 'jezdeci svetlobe', ki letijo skozi neskončne prostore na neskončnih krilih Duha, rojenega iz Božje ljubezni in iščejo obstoj velikega Božanstva, potem bo seveda resnično prepoznavanje resničnega božanskega bitja ostalo večno oddaljeno od vas in na koncu boste podlegli neskončni Božji veličini in se v svojih srcih nikoli ne boste mogli dvigniti, da bi lahko videli in dojeli resnično bistvo Boga, vašega Očeta. Če pa pred vami potem stoji bitje, kot Sem Jaz in vam reče. 'Jaz Sem Tisti, ki ste ga tako dolgo zaman iskali v neskončnem!', se prestrašite in umaknete, kot da bi bili nemočni. Zakaj? Razlog je očiten: ker še vedno z neskončnimi očmi strmite v bitje, ki se vam v Svojem prvotnem bitju predstavlja kot resnično Božanstvo, in z veseljem svoje nečimrne domišljije začnete svoj um na novo napihovati v neskončnost, kot elastičen balon.
3. Vsekakor je prav, da duh ali človek premišljuje o božanskem bitju in Njegovih delih, vendar ne sme dovoliti, da ga ta prevzamejo! – Glejte, v najzgodnejšem obdobju Zemlje so ljudje uživali v gradnji velikanskih stavb. Nimrod je zgradil Babilon in stolp, ki se je dvigal nad gorami. Semiramida je poravnala gore. Ninus je zgradil velike Ninive. Starodavni faraoni so Egipt napolnili s kolosalnimi zgradbami in podobami. Kitajci so zgradili zid dolg stotine kilometrov, da bi zaščitili svoji državo pred vdorom tujih, sovražnih ljudstev. Če bi si kdo predstavljal, da so bili ti graditelji tako veliki, kot so bila njihova dela, bi ga vsak nekoliko bolj misleč človek imel za popolnega bedaka. Veste, ti prvotni graditelji velikih zgradb Zemlje, kot ljudje niso bili nič večji od vas; znali so le močno razširiti svoje moči in jih učinkovito izkoristiti.
4. Če pa celo majhni ustvarjeni ljudje dosežejo velika dela, ne da bi pri tem postali za las večji – in gradijo tudi stolpe in piramide, katerih vrhovi segajo do Lune, - zakaj bi moralo biti potem Božanstvo v Svojem prvotnem bitju tako veliko, kot so Njegova dela?! – Kajti rečeno je: 'In Bog je ustvaril človeka po Svoji podobi.' – Zakaj bi moral

biti Bog velikan in ljudje ustvarjeni po Njegovi podobi, v primerjavi z Njegovo mero, zgolj kot zelo majhne živalce, katerih trilijoni lahko prebivajo v kapljici rose?
5. Ali je bil Kristus, ki je bil v vsej svoji polnosti Bog in človek, velikan, ki je na Zemlji opravil veliko delo odrešenja? – Oh, nikakor ni bil velikan po obliki, čeprav so bila vsa Njegova dela za vas neizmerljive velikosti. In glejte, isti Jezus, ki nikakor ni velikan, zdaj stoji pred vami, celo s pravim mesom in krvjo. Samo Njegov Duh, ki izhaja iz Njega kot svetloba sonca, deluje večno skozi neskončnost, z nezmanjšano močjo. Toda ta Duh vas ne zadeva in vas tudi ne more, kajti zdaj ste pri prvotnem viru, oziroma z Gospodom vseh duhov. Zato se Ga oprimite po Njegovi ljubezni in ne po Njegovi izžarevajoči svetlobi! Potem boste resnično Njegovi otroci, tako kot je On Oče vas vseh! Toda tam zunaj v neskončnosti nimate popolnoma nič za početi.
6. Ali ne bi bili astronomi zelo neumni, če bi hoteli izmeriti Sonce glede na obseg njegovih svetlobnih žarkov? Svetlobni žarki nenehno prodirajo v globine večnega prostora in njihova razsežnost se iz sekunde v sekundo povečuje. V kakšnem merilu bi bil tak neumen izračun mogoč? Zato astronomi merijo samo Sonce, ker njegova velikost ostaja konstantna.
7. Tako storite tudi vi! Mene, takšnega, ki zdaj stojim pred vami, merite s pravo mero ljubezni v svojih srcih in ne imejte pred Menoj noro pretiranega in bedastega strahu, saj Sem vendar povsem vaše mere in vas ljubim z vso močjo Svojega srca! Potem Mi boste prijetni in neizmerno blaženi v ozkem krogu Ljubezni, zunaj katerega za vas ni in ne more biti nikjer resnične blaženosti. – Zdaj pa Mi povejte, ali ste me dobro razumeli, ali vam je še kaj nejasno?«
8. Rečejo zdaj blaženo osupli svetlomodri duhovi: »O Gospod! Kako popolnoma drugačen Si, kot smo si Te, žal dovolj neumno predstavljali! Ja, tako Te je mogoče in Te moramo nad vsem ljubiti z najbolj svobodnim srcem! Resnično za to niso potrebne vice, pekel ali nebesa! Kdor Te ne prepozna takšnega kot Si, nosi v svoji slepoti in neumnosti, v sebi vice in pekel, kdor pa Te prepozna, tako kot zdaj mi, se zanj vice in pekel nenadoma spremenita v Nebesa nebes.
9. Toda kdo je odgovoren za to, da imajo ljudje na Zemlji tako neumne predstave o Tebi?! K temu verjeno največ prispeva rimski nauk. Ta svoje vernike uči o Bogu, katerega se je treba strašno bati, nikoli pa Ga ljubiti. Tako je človek poln pekla in njegovih grozot, a o ljubezni ne more biti govora; kajti tam kjer vlada strah, je daleč ljubezen. Na Zemlji smo pogosto razmišljali, kaj bi lahko bil razlog, da se preprost meščan nikoli ne more zaljubiti v ošabno princeso, pa če se še tako trudi. Če pa sreča res prijazno, preprosto meščansko hčer, ki ni ošabna, se njegovo srce do nje takoj vname v ognju plameneče in najbolj goreče ljubezni.
10. Zdaj to natančno razumemo. Ljubezen se tke in deluje v ozkih, a zelo jasnih krogih. Le tako greje velike kot majhne, umetnike in modre. Resnično, samo ona je vse v vsem! Ona je pravo sonce, vse drugo je le iluzija in nebistvena podoba. O Gospod, kako Si dober!«

278. POGLAVJE

KRAJ RESNIČNE BLAŽENOSTI – ČLOVEŠKO SRCE. POT V NEBESA JE DOLGA TRI PEDI.

1. Rečem Jaz: »Ja, ja, tako je! Samo na ozki stezi in na ozkem prostorčku lahko vsak človek doseže resnično srečo in resnično blaženost! Kdor jo išče na širokih cestah in verjame, da je blaženost mogoče najti le na velikem trgu, polnem sijaja, nikoli ne bo našel, kar išče. Samo napuh gradi široke ceste pogube in postavlja velike trge. Toda

na teh trgih so poleg palač velikašev zgrajene tudi velike sodne palače, zapori in vislice. In takšne ustanove zagotovo ne zagotavljajo človeške sreče, niti materialno niti duhovno.
2. Pogosto ste na Zemlji videli, kako se velikaši redijo v palačah na račun malih in revnih. Videli ste veličastne molilnice, imenovane cerkev. Toda kdo je postal srečen zaradi svojega zlata, srebra in dragih kamnov? Povem vam, da nihče! Duhovnik ne, ki tam gospodari in vlada; kajti njegova želja po slavi in njegov pohlep in njegova lakomnost najdeta veliko premalo potešitve in zato si noč in dan prizadeva doseči še večji sijaj in slavo ter bogastvo velikega mogotca. Te skrbi ga mučijo in delajo nezadovoljnega. Kdor pa je nezadovoljen, tudi srečen ni in to tudi ne more postati. Kajti velik in širok prostor se dolgo zapolnjuje, in četudi se tu in tam zapolni, lastnika več ne zadovolji. Lastnik si nato prizadeva razširiti prostor, in ko to doseže, takoj skuša zapolniti razširjeni prostor. In tako en klin pogube izbije drugega, zato je nemogoče, da bi takšni ljudje kdaj dosegli cilj, kjer bi našli resnično srečo.
3. Kaj pravzaprav predstavlja največjo nesrečo vseh peklenskih duhov? To je prizadevanje po neskončnem! Toda neskončnost nima zadnje stene in s tem nima meja. Zato je vsakemu, le malo bolj mislečemu duhu jasno vidno in zelo lahko razumljivo, da tak s peklom napolnjen duh, nikoli ne more doseči blaženosti. Kajti, kdor išče blaženost v neskončnosti, je ne more nikoli najti, kajti dlje ko prodira, bolj neskončno brezno vidi pred seboj in prepad, če katerega večno ne bo mogel priti.
4. Moje Kraljestvo je torej postavljeno v majhnem srcu vsakega človeka. Kdor želi vanj vstopiti mora vstopiti v svoje srce in tam vzpostaviti spokojen kraj, ki se imenuje ponižnost, ljubezen in zadovoljstvo. Če je potem ta prostorček v redu, bo tudi njegova sreča večna in bo zelo kmalu na tem prostorčku našel več, kot je kdaj pričakoval. Kajti majhno hišico je zagotovo lažje opremiti z vsem, kar pripada gospodinjstvu, kot veliko palačo, ki je še vedno videti zelo prazna, čeprav je v njej že za več tisoč goldinarjev vredne opreme.
5. Zato vam tudi ni treba razmišljati o Mojih nebesih preširoko in neskončno, ampak si ustvarite o njih zelo ozko in majhno predstavo, nekoliko podobno kočarjem na Zemlji. Takrat boste našli resnično blaženost. – Srce polno ljubezni do Mene in do bratov in sester ter nenehno dejaven um, bosta, verjemite Mi, vzpostavila resnično, večno blaženost vsakemu od vas.
6. Prav tako si ne smete predstavljati, da so Moja nebesa nekje daleč, ampak so zelo blizu. Celotna pot je dolga največ tri pedi. To je razdalja od vaše glave do središča srca. Ko 'prehodite' to majhno razdaljo, ste že povsem notri! Ne mislite, da se bomo povzpeli navzgor onkraj vseh zvezd, ampak bomo le sestopili v svoje srce. In tam bomo našli svoja nebesa in resnično, večno življenje!!

279. POGLAVJE

JEZUSOV PREPROST IN VENDAR MOGOČEN NAČIN GOVORA. PODROBNEJE O KRATKI POTI V NEBESA. RAZUMEVANJE GLAVE IN SPOZNANJE SRCA. PRISPODOBA Z OBIRANJEM SADJA.

1. Rečejo svetlo modri: »Da Si to Ti – resnični in večni Bog, Gospod, Stvarnik in Odrešenik vseh nebes, sonc in zemelj, o tem nimamo več nobenega dvoma in nobenih pomislekov niti v najbolj skrivnih kotičkih naših src. Kajti tudi če Te prej nismo prepoznali, Te moramo le slišati govoriti in vsi dvomi izginejo, kot megla v močni sončni

svetlobi. Kakor Si namreč govoril skozi usta prerokov, in kakor Si Sam govoril na Zemlji, neponovljivo in nedosegljivo vsakemu ustvarjenemu duhu, tako zdaj govoriš tudi pred nami. Na najpreprostejši, lahko razumljiv način govora, iz Tebe vrejo tokovi najvišje in najglobje Resnice ter božanske modrosti Ljubezni, kot najmogočnejši izviri, iz katerih ocean črpa svojo neizčrpno hrano!
2. Kako veličastna je predstavitev poti v Tvoje Kraljestvo! – Le, da smo mi v istem položaju kot Nikodem, ko Si mu, o Gospod, govoril o ponovnem rojstvu, pa ni vedel, kaj naj si misli o tem. Pot od glave do samega središča srca bi bila resnično tako kratka, kot je sploh lahko katerakoli pot. Toda, kako jo začeti? To je povsem drugo vprašanje. Zadeva, gledana s povsem naravnimi čutili, zveni zelo zagonetno, kljub globoki modrosti, ki se skriva v njej, in tu bi radi z Nikodemom vprašali: 'Gospod, kako je to mogoče? Kako lahko stopim s svojimi nogami v svoje telo, pravzaprav celo v središče svojega srca? Morda bi bilo lažje doseči zadnjo zvezdo Tvojega neskončnega Stvarstva, kot pa lastno srce. To bo očitno nekoliko težko.
3. O Gospod, tu Te moramo prositi za nadaljnja pojasnila, kot so to pogosto storili Tvoji apostoli na Zemlji, katerim so bili Tvoji najbolj modri nauki pogosto španska vas, za katero noben tujec ne ve ali so v njej koče za ljudi ali za živino, kje je vhod in kako so grajene? Gospod, razloži nam to zadevo nekoliko podrobneje!«
4. Rečem Jaz: »Dejstvo, da tega ne razumete, je samo posledica vašega še vedno preveč zemeljskega uma. Vendar pa bi morali biti vseeno toliko razsodni, da bi lahko pomislili, da tukaj ne more biti govora o naravni hoji z nogami, ampak le o čisto duhovnem potovanju v srce. Nikodem je bil še vedno čisto zemeljski – materialni človek in razumljivo je bilo, da je s svojimi povsem zemeljskimi predstavami maternico videl kot nujnost, da bi se iz nje drugič rodil; toda vi ste v svojem celotnem bitju zdaj popolnoma brez grobe, zemeljske snovi; kako lahko kot duhovi tako materialno razmišljate!?«
5. Ali niste v sebi nikoli odkrili dvojne vrste duhovne dejavnosti, namreč ene v glavi in druge v srcu?! – Glejte, v glavi sedi hladno preračunljivi razum duše in njegov pomagač um, ki je v intelektualnem telesu duše, kot daljnosežna roka, polna oči in ušes. Razum nenehno izteza to roko vedno bolj in na koncu hoče z njo zajeti vso neskončnost. To nečimrno, noro prizadevanje pa je samo po sebi prav tista nevarna, smrtonosna in obsodilna lastnost duše, ki jo označuje beseda napuh. Toda v srcu pa počiva ljubezen kot duh, ki ga je prevzel Duh Mojega Srca. Ta duh, tako kot Moj lastni, že vsebuje vse v neštetih količinah, kar vsebuje neskončnost, od največjega do najmanjšega.
6. Če sedaj ošabni razum, ki spozna nečimrnost svojega neumnega prizadevanja in namesto da bi roko iztegnil v neskončnost in želel doseči nedosegljivo, ponižno in skromno umakne svojo prej omenjeno roko – torej svoj um (tako kot polž umakne svoje očesne antene od sonca), in nato to roko usmeri in vodi v srce, kot bivališče Mojega Duha v človeku – potem človek opravi tridelno pot, kot Sem jo opisal in na tej poti doseže resnično, večno življenje, svoj resnični, blaženi počitek in tam najde vse, kar vsebuje vsa neskončnost.
7. To (neskončno notranje kraljestvo) se bo potem seveda šele postopoma delno razodelo, tako kot rast iz majhnega kalčka skritega v središču semena, toda ali bo setev Mojih del iz tega duhovnega kalčka prej ali slej in bolj ali manj obilno vzklila do polne zrelosti, je odvisno izključno od moči ljubezni do Mene in do bližnjega. Kajti ljubezen srca do Mene je kot svetloba in toplota sonca, ljubezen do bližnjega pa je nujen rodovitni dež. Če pa sonce in dež delujeta skupaj v primarnem redu, bo vsak kalček zagotovo rasel na najboljši možen način in kmalu dosegel zrelost.
8. Za bolje razumevanje vam bom dal zelo lahko razumljivo prispodobo. – Ta zadeva je podobna primeru, ko oče poleti pelje svoje otroke na vrt, ki je poln dreves, katerih

veje so obložene z zrelim sadjem. Otroci, polni poželenja, hočejo takoj splezati na drevesa, naglo nabrati sadje in ga v izobilju pojesti. Toda modri oče reče neizkušenim otrokom: 'Otroci, zdaj bodite lepo pri meni. Če bi se samo s svojo šibko močjo povzpeli na drevesa in obirali sadje, bi se zlahka zgodilo, da bi padli z drevesa, si zlomili roke ali noge ali celo padli v smrt. Jaz in moji služabniki pa smo dovolj veliki in močni in vemo kako trgati plodove z dreves. Zato povsem mirno počakajte! Sam jih bom nabral z visokih dreves in vam jih položil v naročje; potem jih boste lahko brez napora mirno použili. Ko pa boste nekoč sami veliki in močni, boste postali tudi sami mojstri v plezanju po visokih drevesih. Ali razumete to prispodobo?«
9. Svetlo modri duhovi rečejo: »Hvala Ti, presveti in najboljši Oče, večna hvala! Zdaj nam je vse jasno kot sonce in sedaj ne vemo več, kaj bi Te prosili za razjasnitev.«

280. POGLAVJE

USTREZEN POMEN KRUHA IN VINA. ZNANJE IN DELOVANJE. NALOGA SVETLO MODRIH.

1. Rečem Jaz: »No, če ste to razumeli, morate tudi sami ravnati in delovati v skladu s tem, sicer ne boste imeli nobene koristi od tega Mojega nauka! – Zdaj pa vam bom dal pravi kruh in pravo vino. Kruh, ki je tukaj, je kot Moje telo in vino kot Moja kri. Ta hrana vas bo okrepila in odslej ne boste več čutili ali okusili smrti, ampak bo večno življenje v vas za vedno.« -
Rečem Robertu: »Ti, brat Robert, pojdi in spet prinesi kruh in vino!«
2. Robert gre in naredi nekaj korakov proti jugu, kjer v gozdičku pride do odprtega prostora, na katerem najde cel sod, poln najboljšega vina, poleg tega pa še večje število kozarcev in približno petdeset hlebcev najlepšega pšeničnega kruha. Ko Robert zagleda takšno obilico krepilne nebeške hrane, pokliče Heleno in novega pomočnika Petra Petra ter njegovo ženo, da mu pomagajo vse prenesti na pravo mesto. Trije poklicani pridejo takoj, vendar vsi štirje ne zmorejo vsega prenesti.
3. Ko pa to vidijo tudi cesarski duhovi, ki so do sedaj s tremi apostoli razpravljali o različnih ureditvah nebes in nebeškem Jeruzalemu, hitro pohitijo k Robertu in mu pomagajo postaviti vse na pravo mesto, nato pa se kosajo v strežbi svetlo modrim duhovom, ki z velikim in najbolj hvaležnim užitkom jedo kruh in pijejo vino.
4. Toda potem Jaz rečem monarhom: »Dragi Moji prijatelji in bratje! Resnično je zelo lepo, hvalevredno in dobro razpravljati o Meni in Mojem Kraljestvu, a še lepše, hvalevredno in boljše je pogumno opravljati nebeške posle! Znanje je seveda pred dejanjem. Ko pa enkrat veš, kaj moraš storiti, moraš ukrepati! In celo majhno, dobro dejanje je boljše kot veliko znanja brez dejanja! Kajti tudi iz najmanjšega dejanja bo nekaj nastalo, kajti dejanju vedno sledi dejanje; toda nič ne sledi čistemu znanju, če se ne spremeni v dejanje.
5. Kaj bi koristilo lončarju, če nikoli ne bi položil gline na lončarsko vreteno in poskušal svoje znanje uporabiti v dejanju? – Tako je tudi vera znanje srca. Dokler se ne udejanji v dejanju, je tako rekoč mrtva. Le dejanje, opravljeno po njej, ji daje življenje. In tako Me zdaj resnično veseli, da ste postali dejavni v dobrem služenju, ne da bi vam bilo ukazano! Resnično vam vsem povem, da tudi en požirek sveže vode, ki ste ga dali žejnemu, bom zelo cenil, saj manj gledam na znanje, kot na dejanje!«
6. Kdor ve, da je nekaj prav in ne ravna v skladu s tem, je grešnik, prav tako kot tisti, ki ravna v nasprotju s tem, kar je prav, kar sicer prepozna kot prav, vendar kljub temu tega noče storiti, ker ni v skladu z njegovim občutkom udobja. – Zato mora človek, da

bi bil pravi državljan Mojega Kraljestva, vedno preseči občutek udobja in ravnati v skladu s pravičnim znanjem; šele takrat je človek v celoti to, kar mora biti in postati po Mojem večnem Redu.«
7. Rečem svetlo modrim: »In zdaj, ko ste siti in dovolj okrepljeni, se spet spustite v nižine in tam prebudite, kar je še treba prebuditi in poskušajte umiriti razgrete duhove, da bi se morda preprečilo vojno med ljudmi na Zemlji. – Če bo ta Moja želja, ki sem vam jo zdaj oznanil, vsaj delno uspešna, vas bo v Mojih nebesih čakala velika nagrada, ki jo lahko zlahka dosežete, saj sem vam Sam pokazal nezmotljivo pot, ki vodi tja in jo po vaši lastni izjavi dovolj jasno opisal.
8. Vendar poskrbite, da boste povsod preprečili te ognjeno rdeče duhove; kajti zdaj se bodo na vso moč trudili, da bi zanetili vojno med vladarji. Sicer vsega ne boste mogli preprečiti, lahko pa preprečite veliko, kar bi človeštvo pahnilo v neizmerno bedo, če boste v Mojem Imenu zelo dejavni. Po končanem delu se vrnite na ta kraj! Tu vas bo čakal sel, ki vam bo v Mojem Imenu zelo pomagal, da boste vstopili v Moje Kraljestvo. In zdaj se lotite dela – Naj bo tako!«
9. Pred odhodom eden od svetlo modrih reče: »O Gospod in Oče! Če pa bomo v prihodnje spet lačni in žejni takšnega kruha in vina, saj ne moremo vnaprej vedeti, koliko časa bomo morali to početi, kje bomo potem dobili kruh in vino?«
10. Rečem Jaz: »Potem vprašaj Roberta in njegove sopotnike, koliko časa je že minilo, odkar so se, tako kot vi, nazadnje hranili s kruhom in vinom, in ali so bili doslej kdaj lačni in žejni. – Kdor je enkrat jedel Moj kruh in enkrat pil Moje vino, ne bo nikoli več lačen ali žejen! Kajti Moj kruh je živ kruh in zato prava hrana, ki hrani dušo in duha in se nenehno obnavlja v želodcu tvoje duše. Prav tako je Moje vino prava pijača, ki ji ne sledi več žeja. Zato se lahko zdaj s popolnim zaupanjem lotite svojega dela, kajti od zdaj naprej ne boste nikoli več lačni in žejni.«
11. Po tem mojem navodilu in zagotovilu svetlo modri, ki so zdaj polni tolažbe in poguma, odidejo, da bi opravili svoje delo. Ali bodo dosegli veliko, je zelo vprašljivo, saj so številni rdeči duhovi že povsod začeli polno delovati za dosego svojega cilja; vendar lahko kljub temu znatno omilijo zadevo.
12. Rečem Jaz: »Zdaj pa mora priti velika kazen na vse tiste, ki so popolnoma pozabili, da bi Me v stiski, kot vselej klicali in priznali vrednost človeka, ki Sem ga postavil na svet s povsem drugačnim namenom, kot da bi se pustil ustreliti zaradi sijoče krone in prestola. – Tokrat bo ljudem dana zmaga za vse čase, če bodo ravnali trezno. Šele takrat bo na svet prišlo Moje Kraljestvo! Če pa bodo ljudje ravnali okrutno, česar ne želim niti predvidevati, niti vnaprej določiti, potem bodo težko dosegli končno zmago.«

281. POGLAVJE

ODHOD V NEBEŠKO KRALJESTVO, KI SE ODPRE ROBERTOVEMU DOZORELEMU SRCU.

1. Zdaj pride Robert k Meni in reče: »O Gospod, kaj naj zdaj storimo? Vse, kar se nam je približalo, je bilo zaenkrat rešeno. Okrepljeni nekdanji zemeljski duhovniki med milijonsko množico njihove vrste že dosegajo zaželene uspehe. Zdaj močno okrepljeni svetlo modri duhovi že najbolj marljivo delajo, kar jim je bilo ukazano. Ne vidim več nobenih novih skupin, ki bi se nam približevale. Toda brezdelje se mi zdi skoraj neznosno, zato Te prosim, o moj Gospod, moj Bog in moj Oče, daj mi nekaj za početi!«
2. Na to rečem Jaz: »Moj prijatelj in brat! Dejavnost je pravzaprav res glavno bistvo duha; a občasno je dobro tudi, da se malo spočije. Kajti v počitku se izčrpane moči duše, ki je organ duha, zberejo za novo dejavnost. Zato tudi vi tukaj potrebujete malo

počitka, da se vsi okrepite za velike nove dejavnosti v Mojem Kraljestvu. Sabat se bliža h koncu. Kar je bilo tukaj najbolj potrebno za pomiriti, smo pomirili. In tako smo zaključili naše dnevno delo na tej Zemlji, in tam, poglej proti vzhodu! Znana vrata, ki jih nisi mogel odpreti, so odprta! Vsi nekdanji prijatelji nas že čakajo z velikim hrepenenjem! Zato, dragi Moji prijatelji, bratje in otroci, pripravili se bomo na odhod s tega zemeljskega hriba in vstopili skozi ta vrata v Moje Kraljestvo, ki se je zdaj razvilo iz tvojega srca kot nova skupnost. Ti Moj dragi brat Robert Uraniel!
3. In zdaj, ko smo se vsi okrepčali in malo spočili, se v dobrem redu odpravimo na pot. Kakor lahko vidite, nam ni treba prečkati nižje ležeče doline in hribe, ampak gremo po ravni poti, ki Sem jo sedaj izoblikoval iz čiste svetlobe, in kmalu bomo zlahka dosegli na videz oddaljena vrata. – Ti Uraniel, pa kot vrhovni in prvi imetnik in vodja te Skupnosti, pojdi naprej s svojim pomočnikom in s tvojo ter njegovo ženo! Jaz pa ti bom sledil s tremi brati. Potem bodo šli za Menoj najprej vsi monarhi in škofje, nato pa velika množica ljudi obeh spolov.
4. Po tem Mojem navodilu se zdaj razvrstite in podajte na novo pot, ki Sem jo zdaj zgradil za vas in za vami še za mnoge druge. – Naš blagoslov bodi v dobro te Zemlje! – In zdaj naprej, naj bo tako!«

282. POGLAVJE

ROBERTOVO ZAČUDENJE NAD NOVO NEBEŠKO POKRAJINO. NJEGOVA PRIHODNJA NALOGA. MOST IN HRIB MILOSTI.

1. Potovanje se začne in kmalu dosežemo vrata. Tam nas čakajo tisoči in Me hvalijo za Mojo veliko dobroto, milost, ljubezen in usmiljenje in za Mojo pravično sodbo, po kateri je po Besedi večnega Reda v prsih vsakega človeka postavljen sodnik.
2. Robert zdaj stopi nazaj k Meni in reče: »O Sveti Oče! Zdaj stojimo pred vhodom! Neskončne vrste se širijo kot žarki onstran nebeških poljan in iz njihovih ust odmeva hvala Tebi! Vse je polno svetlobe in najvišjega nebeškega sijaja. V najglobljem ozadju se kaže tudi nekaj podobnega mestu, toda zaradi njegovega premočnega sijaja, moje oči ne morejo bolj natančno zaznati njegove oblike. - O Oče! Kakšna pokrajina je to, kakšna dežela, v primerjavi s katero bi se celo pokrajine in dežele Sonca, ki sem jih dobro videl na svojem potovanju z Zaharielom (od znanega muzeja moje hiše do Urana), zdele kot najbolj mračna noč v primerjavi z najsvetlejšim dnevom? O Oče, kakšne neznanske, nepopisne veličastnosti se nam tu razkrivajo! To morajo biti najvišja nebesa!«
3. Rečem Jaz: »Ja, ja, tako je! In hkrati je to tudi tretje nadstropje tvoje hiše, ki si jo prvič od zunaj videl takoj na začetku svojega razvoja v tem Kraljestvu in jo kmalu zatem v celoti prevzel v svojo last. Prav tako ta pokrajina predstavlja tudi skupnost, ki si jo ustanovil iz svojega dobrohotnega srca in jo najbolj popolno oblikoval po Mojem Redu. V tej skupnosti boš zdaj večno deloval kot njen vodja in skrbel, da bo vse potekalo v najboljšem redu. – Hkrati pa boš iz te svoje skupnosti izvajal tudi strog nadzor nad delom Zemlje, ki ti je po rodu najbližji. Dva kraja, kjer smo bili zdaj na Zemlji, morata predvsem ostati pri tebi vedno kot zenica tvojega očesa! Na Dunaju, kjer si prejel zemeljsko zlo, izvajaj dobra in plemenita dela! Drugo deželo, v kateri smo bili nazadnje, pa uporabi kot prečiščujoči zavod za nečiste duhove, ne glede na to od kod prihajajo.
4. Toda most, ki Sem ga zdaj postavil od tistega nizkega hriba do sem, naj ostane! Kdor bo šel čezenj na hrib, naj ne bo zavrnjen! – Od zdaj naprej postavi na hribu stražo, da bo vsak, ki stopi na ta hrib, kot duh v dobrem, duhovnem smislu, našel prijatelja in pravega vodnika. Toda naravni ljudje, ki še vedno hodijo v mesu po materialni Zemlji,

bodo na tem hribu našli okrepitev v svoji veri in morali biti prebujeni v ljubezni, vendar brez obsojanja in brez spon! In bolni bodo našli olajšanje od svojih bolečin, dobri in verni pa bodo zopet pridobili sedemkratno zdravje.
5. Če bi nam ljudje na Zemlji sčasoma želeli postaviti spominsko obeležje na omenjenem hribu, jih ne bi smeli ovirati, pa tudi ne podpirati. Kajti vsak zunanji spomenik, ki je postavljen tam, kjer se zgodi nebeško prikazovanje, se prehitro spremeni v kraj pohlepa in prevare. Če pa že kdo želi postaviti spomenik, ga ne bi smeli ovirati; kajti Sinaj, Tabor in Oljska gora, bi morali zemeljskim ljudem ostati v večnem spominu za kakšen namen Sem jih namenil. – In zdaj vstopimo v resnično kraljestvo večnega življenja!«

283. POGLAVJE

NAJVIŠJA NEBEŠKA SFERA DOSEŽENA Z JEZUSOVO POMOČJO. ROBERT IN PETER PETER S TREMI PRIJATELJI SPREMLJAJO JEZUSA V NEBEŠKI JERUZALEM. MESTO MEST IN SONCE SONC.

1. Zdaj vsi vstopijo in vsakogar prežema najvišji občutek življenjske blaženosti in vsi hvalijo Mojo veliko dobroto in modrost. Ogromna prostrana pokrajina je polna majhnih, ljubkih stanovanjskih hišic in vsakemu je pokazana njegova in mu dana v polno lastništvo. Takoj vsi z največjim veseljem prevzamejo svojo novo nebeško lastnino, ki je povsod najbolje pripravljena.
2. Le Robert Uraniel in njegov pomočnik ne vidita nobene hiše, ki bi bila pripravljena zanju, zato Me vprašata, kje bosta pravzaprav živela.
3. Jaz pa rečem Robertu: »Glej, vse to je tvoja hiša! V svoji hiši si povsod doma in tvoj prijatelj s teboj. Sicer pa imaš svoje bivališče tam, v tistem mestu, v katerem Jaz Sam nenehno prebivam. To je novi, nebeški Jeruzalem, mesto tvojega Boga, tvojega Očeta in v duhu ljubezni tvojega brata. Od tam boš vedno skrbel in urejal to svojo lastno hišo, za kar boš od Mene vedno obilno preskrbljen z vsemi potrebnimi sredstvi.
4. Zato zdaj hodi za Menoj v tisto mesto, potem ko je za vse, ki smo jih z Zemlje pripeljali sem, majne in velike, dobro preskrbljeno! Če pa želiš koga od tistih, ki so prišli z nami, vzeti s seboj, lahko to storiš. Dobro vidim, da bi ti rad vzel vse s seboj; vendar zaenkrat to še ni mogoče. Vzemi s seboj Jožefa, Leopolda in Rudolfa Prvega! Njihova bivališča so tukaj blizu glavne ulice. Te pokliči in naj gredo z nami v nebeško mesto!«
5. Robert pokliče vse tri. Takoj stopijo iz svojih hiš, katerih notranjosti ne morejo dovolj prehvaliti, in se z nami odpravijo na pot v mesto. – Toda Robert Me vpraša, kje so tisti duhovi, ki so pred nami s patriarhi vstopili v to Kraljestvo.
6. Jaz pa mu pokažem okolico proti jugu in rečem: »Tam jih boš vse našel, saj tudi oni živijo v tvoji hiši. Patriarhi pa živijo v svojih velikih hišah, katere boš sčasoma vse spoznal. Kajti takšnih hiš, podobnih tvoji, je v Mojem Kraljestvu neskončno veliko, katerih večno ne boš vseh spoznal. V Moji veliki hiši pa jih boš vendar videl, glede na stopnjo nebeških potreb. – Toda, ali poznaš tega duha, ki zdaj hiti po cesti proti nam?«
7. Reče Robert: »To je slavni Cado, ki je dal Satanu tako neprebavljive koščke za požreti!« -
Jaz pa rečem: »Ja, ta je tisti! – Zdaj mu najprej poveri stražo na hribu, ker ima veliko moči in poguma. Ampak nihče ne sme na Zemlji stražiti več kot eno zemeljsko leto, zato tudi ta Cado ne!«
8. V tem trenutku stopi Cado pred nas in reče: »Gospod! Svojo usodo sem že slišal in hitim, da jo najbolj zvesto izpolnim.«

Robert ga poljubi in reče: »Bodi dober, pravičen in strog, kajti na Zemlji je zelo veliko hudobije!« - Cado se prikloni in odhiti na kraj svojega prvega poslanstva.
9. Mi pa gremo proti Svetemu mestu po zelo ravni cesti, ki je videti kot sedem sežnjev širok zlati pas, v katerega so vtkane mavrične barve, kot iz najfinejše svile, kar je presenetljivo veličastno na pogled. To se duhu, ki še tiči v mesu, ne da opisati, kajti njegova veličastnost, njegova veličina in mera blaženosti in razkošja, ki je v njem, je neskončna; toda zunanji videz se zdi kot podoba človeškega bitja, vendar v omejeni obliki, čeprav je notranjost vsake hiše neskončna, tako kot je neskončna notranjost kalčka v vsakem semenu, in tako kot je srce duha še bogatejše v vsej svoji raznolikosti.
10. Robert, njegov pomočnik Peter Peter, njuni ženi ter Jožef, Leopold in Rudolf se čudijo velikemu sijaju mesta. Bolj, ko se mu približujemo, bolj veličasten postaja njegov videz in z vseh strani izžareva najbolj ljubeča prijaznost.
11. Robert Me z vso ljubeznijo vpraša, ko nad mestom zagleda najveličastnejše Sonce vseh sonc, iz katerega izhaja svetloba v vso neskončnost – kakšno sonce je to, čigar svetloba sije veliko svetleje od zemeljskega naravnega sonca, a je kljub temu tako lepo na pogled, kot svetloba najlepše jutranje zarje.«
12. Jaz mu rečem: »Glej, to Sonce Sem v bistvu Jaz Sam! – Pod nami sta še dve nebesni sferi, in sicer proti zahodu, čista 'nebesa modrosti' in proti jugu 'nebesa modrostne ljubezni'. Prebivalci teh dveh nebes Me vidijo le kot Sonce, in to je prav to, katerega ti in vsi ostali zdaj vidite sijati na sredini nad mestom.
13. Samo tukaj, v najvišjih nebesih, Sem zunaj Sonca, čeprav Sem v Soncu. Zunaj Sonca Sem, kot Me zdaj vsi vidite med seboj. Toda v Soncu Sem čisto duhoven v moči Moje Volje, Moje Ljubezni in Moje Modrosti. Jaz Sam Sem v bistvu v tem Soncu in Sonce Sem Jaz Sam, a je vendar razlika med Menoj in tem Soncem. Jaz Sem Temelj in to Sonce je kot sevanje Mojega Duha, ki od tu in tako iz Mene prodira skozi vso neskončnost z nezmanjšano močjo in povsod ustvarja Moj večni Red.
14. Zdaj pa poglej velike množice, ki nam hitijo iz mesta naproti, da bi nam izkazali svojo očitno najbolj ljubečo prijaznost.« -
Reče Robert: »O Gospod! Topim se od blaženosti in ljubezni, ko Te gledam! Ti Si z nami in vse to je Tvoje delo! O Gospod, kaj smo potem mi, da Si tako neskončno milosten do nas?! O Bog, o Bog! Kako Si velik, veličasten in Svet!«

284. POGLAVJE

RUDOLFOVA PRIMERJAVA MED ZEMELJSKIMI IN NEBEŠKIMI RAZMERAMI. NEBEŠKO MESTO IN NJEGOV POMEN.

1. Cesar Rudolf stopi k Meni, Me iz vsega srca hvali in slavi ter na koncu reče: »O kako povsem drugačne so stvari in razmere v tem duhovnem svetu v primerjavi s tistimi neznatnostmi na Zemlji! Kaj si je človek na svetu vse domišljal, da je – in vendar v bistvu ni bil nič. Dokler človek, pa naj bo cesar ali berač, hodi naokoli v smrtnem oblačilu in je minljiv v kakršnemkoli posvetnem statusu, je njegovo bitje lahko le nično. Bil sem velik cesar na tem svetu, toda ko je nadme prišla smrt, kaj sem bil potem? Nič drugega kot prgišče pepela in prahu! Tukaj pa nisem niti za las več, kot najnižji državljan tega sveta, tega večnega kraljestva, tega Božjega mesta, in mislim, da sem v vsej svoji ničnosti bolj vzvišen, kot če bi na Zemlji zapovedoval tisoč kronam in prestolom, kot najmogočnejši vladar, pred katerim vzdrhtita zemlja in morje!
2. Kako dolgo me je zemeljska domišljavost omamljala tudi še po ločitvi od mojega telesa! Svobodnemu človeku, rojenemu iz svobodne resnice, je bilo namenjeno, da

strese staro, že razpadajočo skalo iz njenega trdnega spanca. Skala se je sesula in zdaj stojim v vsej svoji ničnosti tukaj pred Teboj, o Gospod, kakor novorojenček pred materinim naročjem in se čudim novemu svetu in njegovim svetim razmeram. – Zdaj sem res prav tak kot novorojeni otrok v vsem, kar obsega to najbolj veličastno kraljestvo, toda koliko več ima ta otrok pred vsemi še tako modrimi in mogočnimi vladarji Zemlje! Vse tukaj se mi zdi tako veličastno in vzvišeno ter tako izjemno pomembno. O veličastje nad veličastjem, neznansko in brezštevilno. O Oče, kako velik Si in Svet!«
3. Rečem Jaz: »Ja, ja, prav imaš! – Na Zemlji morajo biti razlike, sicer ne bi bilo tako, kot mora biti. Tukaj pa je vse enako! Tukaj ni nobenega ranga, razen tega, da ste vsi Moji otroci in Jaz sem Oče in Gospod vseh vas. – Vendar pa ne glede na to, tudi tukaj obstajajo razlike, tako da nihče ne bi smel izgubiti ničesar, kar je na Zemlji pošteno pridobil. Na Zemlji si bil pravi cesar. In glej, spet boš postal cesar, vendar nad veliko večjim cesarstvom, kot je bilo na Zemlji. Na Zemlji je tvoje cesarstvo merilo morda nekaj tisoč kvadratnih milj; tukaj pa boš postavljen nad celo sonce, v katerega bi šlo lahko bilijon zemelj. – V mestu in sicer v svoji hiši boš šele bolj jasno spoznal svojo prihodnjo usodo.
4. Toda zdaj smo že pri vratih. Zato vstopimo ob zvokih harfe.
5. Sedaj vstopamo v mesto, ki je polno svetlobe in življenja, kjer se nikoli več ne pomisli na kakršnokoli življenjsko potrebo, ker je vse na razpolago v izobilju in mora biti vedno prisotno. Kajti iz tega mesta črpa hrano vsa neskončnost, tako naravno kot duhovno.
6. Robert in vsi ostali se čudijo veliki lepoti bivališč, ki jih je toliko, da jih nihče ne more prešteti. Kajti bivališča Božjega mesta imajo res začetek, a po začetku ni nikoli konca. Na začetku je to mesto postavljeno tako, da tvori popoln kvadrat, za tem pa se razteza v neskončnost in se nikjer nikoli ne konča.
7. Po dolgotrajnem čudenju Robert reče: »Ja, zdaj nekoliko globje in bolje razumem, kaj pomeni: 'Nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in noben človeški um si ni predstavljal, kaj je Gospod pripravil za tiste, ki ga ljubijo.' Ko bi ljudje na Zemlji imeli vsaj najmanjšo slutnjo o tem, kaj jih tukaj čaka! Vsaka sekunda zemeljskega življenja bi zanje postala neznosno breme in raje bi tisočkrat umrli, kot pa živeli na Zemlji le nekaj minut. Toda Gospodova velika ljubezen in modrost skrivata takšne stvari pred očmi smrtnikov, da bi lahko prestali svojo preizkušnjo in dosegli resnično okrepitev svojega duha, brez katere ne morejo prenesti tako blaženega obilja.
8. O Gospod, zdaj razumem, kako je tukaj povsem mogoče, da včasih duhovi kot sem jaz, na najlažji in najbolj razumljiv način malo pozabijo na svoje smrtne brate in se jim le redko razkrijejo. Kdo ob takšni obilici blaženosti ne bi mogel povsem pozabiti na zlo in temno Zemljo, če ga Ti, o Gospod in Oče, ne bi občasno opomnil, naj se ob pravem času spomni na svoje še vedno smrtne brate na Zemlji.«

285. POGLAVJE

OČETOVA HIŠA V NEBEŠKEM MESTU. VELIČASTNE PALAČE IN NJENI PREBIVALCI. O PREPROSTOSTI GOSPODOVEGA ZUNANJEGA VIDEZA. NENADNA LEPOTNA SPREMEMBA ROBERTA IN NJEGOVIH SPREMLJEVALCEV.

1. Robert nadaljuje: »O Gospod in Oče, poln ljubezni, nežnosti in potrpežljivosti! Kakšna neskončno veličastna palača je to, ki je proti vzhodu, nekaj sto korakov od nas?« -

Rečem Jaz: »To je Moj lasten dom! Toda v njem je veliko bivališč, v enega od njih se boš zdaj tudi ti vselil za večno. In vsi, ki ste zdaj z Menoj boste živeli v njem. Ta bivališča vam bodo zelo všeč!«
2. Reče cesar Jožef: »Kaj? S Teboj, tako blizu Tebe bomo, o Najsvetejši Oče?! Ne, ne, to bi bila prevelika blaženost za nas uboge grešnike! Že tako smo preblaženi v tem mestu in popolnoma zadovoljni celo z najmanjšim kotičkom!« -
Rečem Jaz: »Moj dragi brat! Glej, pisano je: 'Kjer Sem Jaz, tam bodo tudi tisti, ki Me ljubijo nad vsem.' Vi pa Me sedaj ljubite nad vsem in ste Me vedno v svojih srcih ljubili bolj, kot ste mislili, da Me ljubite. Zato morate tudi prebivati tam, kjer prebivam Jaz in delovati z Menoj v večni Skupnosti. – Veliko jih boste srečali, ki prav tako živijo v Moji hiši, kajti ta Moja hiša je zelo velika in ima veliko bivališč. Oglejmo si jo zdaj. Trije bratje, vi pojdite naprej!«
3. Zdaj vstopimo v veliko preddverje hiše. Tla so narejena iz najčistejšega prosojnega zlata. Na obeh straneh stoji dvanajst stebrov, ki podpirajo strop velikega preddverja. Stebri se svetijo kot sonce in v svojem najvišjem sijaju izžarevajo vse mavrične barve. Njihova masa je iz najčistejšega diamanta. Stene preddverja so iz najčistejšega porfirja, strop je smaragden, stopnice v prvo nadstropje (hiša ima tri glavna nadstropja) pa so narejene iz najčistejšega rubina, obrobljene z zlatom in vodijo naravnost do velikih vrat, katerih nihče razen Mene ne more odpreti.
4. Vsi prisotni se ne morejo dovolj načuditi vrhunskemu sijaju tega preddverja.
In Jožef reče: »Bratje, ali bi vsi cesarji in kralji Zemlje, četudi bi zbrali vse svoje zaklade, bili sposobni zgraditi takšno preddverje zgolj z zemeljskimi materiali, primerljivo s tem nebeškim? O Bog, kakšen neznanski sijaj in nepopisno veličastje!
5. Toda Gospod ostaja vedno enak v Svoji največji preprostosti! Tako kot je nekoč hodil po Zemlji, učil ljudi in jim kazal poti življenja, tako hodi tudi tukaj v Svojih nebesih. Ne obdaja ga noben lesk, noben sijaj in nobene miriade bleščečih angelskih dvorjanov. Tukaj smo mi skoraj edini Njegovi spremljevalci. – Zunaj na ulicah je seveda zelo živahno. Iz milijonov grl odmevajo najbolj prijetne hvalnice ob harmoničnih zvokih najbolj melodičnih harf. Ves nebeški zrak je popolnoma napolnjen z najveličastnejšimi pesmimi in harmonijami.
6. Ja, mesto je resnično zelo živahno, toda tukaj pri Gospodu vsega veličastja, pri Bogu, vsemogočnem Stvarniku in Očetu Neskončnosti, je precej preprosto, razen neskončnega sijaja hiše! Nikjer ni videti dvornih služabnikov ali bleščečega spremstva, nobenega sprejema, ki bi se spodobil za Gospoda Večnosti. – Zato začnimo delati malo hrupa, da bodo številni prebivalci te hiše obveščeni o Gospodovem prihodu!!«
7. Rečem Jaz: »Pustite to, dragi bratje! Številni prebivalci te hiše zelo dobro vedo, kaj morajo storiti ob Mojem prihodu. Na Zemlji ste se navadili na hrup in mislite, da mora zato tudi tukaj ob Mojem prihodu nastati ogromen hrup. Oh, to je tukaj popolnoma nepotrebno! Če po kakršnemkoli delu, opravljenem na Zemlji in v njenih duhovnih sferah, ob Mojem prihodu srca ljubkih otročičkov le tiho bijejo Zame, z ljubeznijo, hvaležnostjo in življenjem, takrat bo Zame že prisoten najbolj slovesen hrup. Ko bomo vstopili v njihove sobane, nam bodo prišli naproti in nas pozdravili na najlepši način v vseh nebesih.«
8. Zdaj odprem vrata in Moji prijatelji padejo na svoja obličja. In Robert s trepetajočim srcem reče: »O Oče, to je naenkrat preveč za ustvarjenega, najmanjšega duha, droben atom življenja v Tvoji Neskončnosti! O ta svetloba, ta veličastnost in ti nebeško lepi angeli, ki s solznimi očmi iztegajo svoje neskončno lepe mehke roke proti Tebi in proti nam. V primerjavi z njimi smo skoraj brezoblični, četudi je naš videz že nekoliko nebeški!«

9. Tedaj se Robert obrne k Heleni, da bi jo primerjal s prebivalci Moje hiše. – Toda Helena je že obdarjena z lepoto Mojih otrok. – Robert se resnično prestraši in reče: »O Gospod, kaj se je zgodilo s Heleno in Matildo Eljah?! Tako sta lepi, da si ju ne upam več pogledati.«
10. Rečem Jaz: »Zdaj vsi vstanite in se preveč ne čudite, saj ste zdaj tudi vi tako lepo oblikovani!« -
Tedaj vseh sedem vstane, se ogleduje in se komajda prepozna zaradi svoje lepote.
In Robert začudeno reče: »Ali sem to res jaz?«
Rečem Jaz: »Ja, ja, to si ti! – Zdaj pa pojdimo v prvo sobano!«

286. POGLAVJE

ROBERT KOT NOVI NADANGEL IN NEBEŠKI PRINC PREJME INSIGNIJE.

1. Zdaj vstopimo v prvo sobano, v tisto, v katero vodijo vrata, ki so bila prej zaklenjena, do katerih smo prišli po stopnicah iz rubinov.
2. Robert in njegov pomočnik Peter sta, kot pravijo, čisto preč od velikega začudenja. Oba sta iz Urana (česar Peter iz dobrega razloga še ne ve) in seveda po naravi velika prijatelja zgradb, še posebej velikanskih. Ko pa so takšne zgradbe obdane z ustreznim sijajem in veličastjem, potem je to za naša dva prijatelja nekaj zelo izjemnega. Oba imata pogled uprt v visoke galerije in umetniško izdelane stebre, ki podpirajo galerije, tako da komaj opazita najčudovitejšo in najbolj ljubečo, veliko nebeško družbo, ki Roberta pozdravlja kot novega nadangela in vodjo nove velike skupnosti.
3. Tedaj Helena nežno dregne Roberta in reče: »Ampak, ti moj najdražji Robert, ne zaglej se preveč! Poglej, kako si sprejet!« - Po tem majhnem sunku se Robert od začudenja spet zave in zagleda najlepše angele ljubezni, ki mu na sijoči rdeči blazini prinašajo najveličastnejšo krono in žezlo iz najčistejšega, prozornega zlata, ki žari kot vzhajajoče sonce in na koncu tudi meč, obdan z plamenom, ki nikoli ne ugasne.
4. Nosilci teh znakov dostojanstva se zdaj pred Robertom Uranielom priklonijo in rečejo zelo ljubeče: »Tukaj, najdražji, najslavnejši brat, prejmi pravično nagrado, ki ti jo je Oče pripravil od začetka sveta! Zaradi ljubezni do Kristusovega Nauka si na Zemlji postal mučenik. Temu bi se lahko izognil, če bi želel; pa se nisi, in tako postal mučenik, predvsem zaradi dobrih misli o čistem Nauku Gospoda Jezusa, našega večnega Boga in našega najbolj ljubečega in najsvetejšega Očeta.
5. Na Zemlji nisi verjel, da je Jezus, rojen v Betlehemu, ki si Ga imenoval 'modrec iz Nazareta', Sam Bog Gospod. Vendar si tega modreca kljub temu zelo ljubil in v svojem srcu jasno videl Njegovo božanskost, čeprav se tvoj razum s tvojim srcem ni hotel strinjati. In ta tvoja ljubezen je ohranila Njegovo ljubezen in Njegovo milost do tebe, ki sta te zdaj naredili za velikega nebeškega kneza. – Zato sedaj vsemi krono, žezlo in meč moči, oblasti, ljubezni, modrosti in pravičnosti ter postani pravičen in moder vladar tvoje velike in nove skupnosti! – Gospod te je blagoslovil in tako želi!«
6. Robert, popolnoma osupel nad tem dejstvom, iz globine svoje ponižnosti reče: »Moji dragi nebeški prijatelji in prijateljice! Če bi mi namesto teh kraljevih regalij prinesli znamenja čistilca čevljev bi jih sprejel z največjim čustvom v srcu, toda teh za nobeno ceno nebes, ne! Če Gospod in Kralj nebes in vseh svetov ne nosi krone, žezla in meča, kako naj bi jih nosil jaz, ubogi grešnik?! Glejte, ob meni stojijo trije cesarji, ki so že od svojih zemeljskih dni vajeni nositi krono. Dajte njim regalije; oni zaradi teh ne bodo postali bolj nečimrni, jaz pa bi lahko postal domišljav, in to resnično ne bi bila nobena korist, ne zame, ne za vas, ne za skupnost, ne za Božje kraljestvo v mojem srcu.

Slednje je moj pravi dom, ki mu moram predsedovati in zapovedovati v Redu in Imenu mojega in vašega Gospoda in Očeta. Zato prenehajte s tem, kar mi večno ne pripada!«
7. Prinašalci rečejo: »Prijatelj! Taka je Gospodova volja! Ali boš tej nasprotoval?« -
Robert pokaže Name in reče: »Moj Gospod in moj Bog še ni rekel ničesar! Če mi bo On rekel, bom to storil v Njegovem Imenu. Toda brez Njegove Besede pa ne bom ničesar storil! Kajti On sam je zame vse, brez Njega mi vsa nebesa ne pomenijo nič! Pisano je: 'Vsi morate biti od Boga poučeni. Kogar ne vzgaja kot Oče, ni primeren za nebesa in ne pride k Sinu, ki je večno Očetovo kraljestvo!'
8. Nosilci regalij pridejo k Meni in rečejo: »Oče! kaj naj zdaj storimo? On teh regalij ne sprejme!« -
Rečem Jaz: »Če želi ostati tak kot Sem Jaz, potem nehajte s prisilo! Kajti tukaj večno ni več prisile, temveč najbolj popolna in najbolj brezpogojna svoboda. Ta brat zagotovo ni navaden duh, malo je takih kot je on! Zato mu moramo izkazati nekaj veljave. Postavite te regalije v njegovo sobano! Če bo treba jih bo že uporabil. Zdaj pa prinesite trem zemeljskim vladarjem njihove lastne krone, žezla in meče ter škrlat! – Tako naj bo!«

287. POGLAVJE

TRIJE CESARJI PREJMEJO SVOJE REGALIJE. JEZUS RAZLOŽI NJIHOV POMEN. VELIKA USODA DRŽAVLJANOV NAJVIŠJIH NEBES.

1. Kraljeve regalije takoj prinesejo in jih na bleščečih rdečih blazinah postavijo pred tri cesarje, da jih lahko vzamejo v znamenje poveličevanja tistega, za kar so bili poklicani in dobro opravili na Zemlji. Toda tudi ti trije zemeljski cesarji odločno zavrnejo dostojanstvene insignije v Moji hiši, kaj šele poleg Mene, saj da vendar tudi Jaz kot Kralj kraljev in kot najbolj popoln Gospod vsega veličastja, ne nosim krone ne žezla, še manj pa meča in škrlatnega oblačila.
2. Jaz pa jim rečem: »Dragi Moji prijatelji! Tu itak ni govora o stalnem nošenju teh regalij, ampak jih morate vseeno sprejeti in obdržati. Tukaj so različne življenjske okoliščine in naloge, pogosto zelo veličastni obiski iz vseh neštetih vesoljnih območij in številne misije v različne svetove in sonca. Prav tako so tudi misije v dve neizmerljivi spodnji nebesi in še posebej v njuna nešteta združenja, pa tudi misije v vsa nešteta duhovna področja svetov vseh vrst in brezštevilnih mer. – Za takšne priložnosti morajo biti nadangeli, ki so od tod poslani, opremljeni z znamenji dostojanstva in jih nositi kot razpoznaven znak, da so sami dosegli najmogočnejšo zmago nad seboj in so zdaj z Menoj gospodarji nad vso neskončnostjo.
3. Pri misijah na Zemljo, kjer se Moji otroci vzgajajo in odraščajo, to seveda ni potrebno. Kajti vzgajati jih je treba v največji možni preprostosti; zato jih tudi od tod ne smemo prebuditi z ničemer bleščečim iz njihove že tako z muko obvladovane ponižnosti. Povsem drugače pa je z duhovi, ki so prebivalci velikih osrednjih sonc, ki so rojeni v največji svetlobi in sijaju ter živijo v bivališčih, v primerjavi s katerimi je vse, kar vidite celo tukaj, videti kot borna koča. Zato se je včasih, ko je potrebno, treba pojaviti v največjem sijaju in veličastju.
4. In glejte, v takšnih primerih, ki niso redki, potrebujete tudi takšna znamenja dostojanstva, s katerimi dotičnim duhovom oznanjate, da ste knezi iz najvišjih nebes in tako rekoč bratje najvišjega božanskega Duha. Pod koraki vaših nog morajo trepetati osončja in glas iz vaših ust mora biti kot grmenje tistih neviht, ki ognjenim dušam prebivalcev velikih sončnih svetov vzbujajo najglobje spoštovanje. Mislim, da zdaj dobro razumete, zakaj so vam tukaj dana takšna znamenja.

5. Krona je znamenje, da ste po duši, ki je zdaj vaše očiščeno telo, Moji otroci – in po duhu, ki izhaja iz Mojega Srca in je Moj Jaz v vas, ste Moji bratje.
Žezlo pa oznanja, da ste vi, ker imate Moj Jaz v sebi, enakopravni vladarji neskončnosti, večno z Menoj. –
Toda meč je znamenje moči in oblasti, ki Sem vam jo dal Jaz in podelil za večno, in končno škrlat, ki priča, da je vaše tako zunanje kot notranje bitje čista ljubezen, in da želite, tako kot Jaz, vsepovsod urejati, podrejati in vladati le z močjo ljubezni. – In zato sprejmite ta znamenja brez oklevanja!«
6. Reče Rudolf: »O Gospod in Oče, poln dobrote, ljubezni in usmiljenja! Mi trije smo zdaj taki odličniki, da se Ti za to ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti. Toda glej, moji drugi zemeljski otroci, čeprav sprejeti v ta najvišja nebesa, so bili kljub temu postavljeni zunaj tega mesta in nikakor ne morejo biti tako srečni kot mi? – Ali ne bi bilo primerno, da bi tudi oni lahko prišli sem in bili z nami enakopravni?«
7. Rečem Jaz: »Brat Moj, malo prepozno si v skrbeh zanje! Samo obrni se in poglej na vrata, skozi katera smo prišli, in videl jih boš, da vsi nosijo enaka znamenja. K Meni prihajajo polni veselja, da se Mi zanje zahvalijo. Edina razlika med njimi in vami tremi je, da so ta znamenja prejeli malo pred vami v svojih veličastnih bivališčih, zato jih že nosijo, vi pa jih še niste sprejeli. Ali ste s tem zadovoljni?«
Rudolf odgovori: »O Gospod in Oče! Tvoja dobrota in moč sta preveliki! Ne najdem besed, s katerimi bi Ti izrazil svojo hvaležnost. Ali imajo tudi oni takšno usodo, kot mi?«
8. Rečem Jaz: »Seveda! Vsi prebivalci teh mojih najvišjih nebes imajo enako, vzvišeno usodo. Zagotovo pa imajo največ dela tisti, ki živijo v Moji neposredni bližini, v Moji lastni hiši, prav tako kot morajo biti tisti vitalni živci človeka, ki so najbližje srcu, v največji nenehni dejavnosti.«
9. Rudolf in vsi se Mi zdaj iz vsega srca zahvaljujejo, Jaz pa pokličem Roberta in mu rečem: »Moj dragi brat! Pojdi s tremi brati Petrom, Pavlom in Janezom, ki že poznajo hišne navade in pripravite dobro mizo! Saj veš, kaj mislim! Ampak poskrbi, da boš vzel največjo, ker nas bo veliko, ki bomo udeleženi.«

288. POGLAVJE

VELIČASTNOST BOŽJIH OTROK.
VELIK VRT S PRVINSKIMI NEBEŠKIMI SADEŽI.
O NAJPOPOLNEJŠI SVOBODI IN NENEHNI DEJAVNOSTI VSAKEGA DUHA.

1. Robert Uraniel vpraša, če lahko s seboj vzame tudi svojega prijatelja Petra in obe ženi? –
Rečem Jaz: »Ali nisi slišal prej, ko nisi hotel sprejeti krone, žezla in meča, da je tukaj za vsakogar običajna najbolj popolna svoboda? Če pa je tako, zakaj potem postavljaš takšna vprašanja? Tukaj lahko počneš, kar hočeš, tako kot si na Zemlji, in vse je narejeno prav. Kajti glej, nihče ne pride sem, razen tisti, ki je popolnoma pregnal iz sebe svojo zemeljsko voljo in namesto te za vedno popolnoma sprejel v sebi in v vsem svojem življenju Mojo. Če tega ne bi storil, ne bi bil tukaj z Menoj v najvišjih nebesih. Ker pa si to storil, si tukaj in si ne moreš želeti ničesar drugega kot tisto, kar hočem Jaz Sam. Zdaj pa nikjer in nikoli ni višje in popolnejše svobode od Moje lastne volje. Ker jo imaš popolnoma v sebi, kako bi lahko sploh bil omejen v kakršnemkoli dejanju po svoji volji, ki je pravzaprav le Moja volja.
2. Brez najvišje, brezpogojne svobode, bi bil Jaz in vsi, ki so postali popolnoma eno z Menoj, čista zabloda in najbolj popolna blaženost Mojih otrok bi bila laž. Zato se lahko

tukaj obnašaš, kot da si popoln gospodar hiše, in drugi lahko ravnajo enako! Kajti tukaj v Moji hiši ni nobene hierarhije, kar je eden je tudi drugi. Tukaj ste vsi popolni bratje in sestre. Samo Jaz Sem Gospod in Oče vseh vas. V duhu in v najgloblji Resnici pa Sem tudi vaš brat. Zdaj veš vse. Zato se po tem ravnaj in ne sprašuj več!«
3. Robert zdaj vzame Petra, Heleno in Eljah s seboj in gre s Petrom, Pavlom in Janezom v naslednjo sobano. Robert tukaj od velikega začudenja zopet osupne in reče apostolu Petru: »Prijatelj, brat! Ti si vstopil sem noter kar tako, meni nič, tebi nič, da se zdi, kot da te vse neštete veličastnosti od najmanjše do največje te sobane, oziroma bolje te neizmerno velike dvorane Božjih krasot, sploh ne opaziš! To je resnično nenavadno. Glej, zame bi bila ta dvorana predmet večnega opazovanja in preučevanja.«
4. Reče Peter: »Oh, motiš se, dragi brat, če bi me imel za nedovzetnega sredi največjih Gospodovih čudežev, ali če misliš, da sem se teh del že tako navadil, da so mi postala nekako vsakdanja in manj pomembna. Oh, ravno nasprotno! Vendar o vsem tem premišljujem z določeno duhovno mirnostjo in v svojem srcu oznanjam hvalo Gospodu. Ti si pa tukaj še novinec in še ne poznaš pravih običajev te hiše, sicer pa si tudi zelo živahnega in ognjevitega duha. Zato v tebi tudi takoj vse vzplamti. Ko pa boš pobliže spoznal veliko hišo večnega Očeta in Njegovo najbolj ljubeče hišne običaje, boš zagotovo ugotovil, da je moje vedenje popolnoma v redu.
5. Sicer pa si mi izjemno všeč zaradi tvoje vneme! Kajti tvoj duh je prav takšen kot duh našega brata Pavla, ki je tako kot ti, še vedno poln ognja in vedno istega plamenečega duha. – Takšni duhovi so mi zelo všeč. Vendar nisem zato nič manj navdušen ljubitelj vsega, kar je Gospodovo; le da sem navzven vedno videti mirnejši in zunaj sebe delam manj hrupa, v srcu pa skrito toliko bolj.
6. Zdaj pa na delo! Poglejte tam veliko mizo iz najčistejšega, prosojnega zlata! Postavili jo bomo na sredino te dvorane in jo nato obilno založili s kruhom in vinom ter z vsemi vrstami nebeškega sadja, ki jih bomo našli v velikem izobilju tam v veliki omari na južni steni.«
7. Robert se s temi Petrovimi besedami zadovolji, in vsi se lotijo dela, tako da že v nekaj trenutkih pripravijo mizo. – Ko Robert zagleda veličastne sadeže vseh vrst reče: »Resnično, kar obstaja na vseh najboljših nebesnih telesih, kot zagotovo najplemenitejše sadje, je tukaj prisotno v svoji polni zrelosti in največji obilici. Ananas z naše Zemlje je edino sadje, ki ga tukaj poznam.«
8. Reče Peter: »Ali na Zemlji nisi nikoli videl grozdja, nikoli fig in tako imenovanih perzijskih jabolk, ki jim običajno rečejo breskve in nobenih melon?! Takšno sadje raste tudi tukaj! Pridi sem k temu oknu, ki je obrnjen proti jugu, in poglej na velik vrt in boš v njem videl vse možne vrste sadja, ki si jih kdaj videl kjerkoli na Zemlji, bodisi v naravi ali na sliki.«
9. Robert gre do okna in skozenj zagleda neizmerno velik vrt v polnem obilju. Stoji tam, kot okamenel in čez nekaj časa reče: »Poslušaj, brat! To mora biti vrt vseh vrtov v vsej neskončnosti! Kakšna neizmerna prostranost! Kakšen red in kakšno bogato obilje neštetih vrst najplemenitejših in najredkejših sadežev! Resnično, ta vrt bi lahko bogato oskrbel vso Zemljo z eno samo letino vsaj za tisoč let! Toda brat, povej mi, kdo lahko porabi to skoraj grozljivo količino? Kje so porabniki?«
10. Reče Peter: »Prvi porabniki smo mi. Drugi so vsi prebivalci tega mesta, ki se resnično razteza neskončno naprej proti vzhodu. Tretji porabniki so v spodnjih dveh nebesih. Skozi njiju pa navzdol tudi ves duhovni svet in skozi tega ves naravni svet. Kajti to je vzorčni vrt za vso neskončnost! Ali zdaj razumeš?«
11. Reče Robert: »Ja, brat! Tako sem si ga tudi predstavljal. Zdaj bi pa rad spoznal delavce, ki obdelujejo ta vrt in zanj skrbijo v Gospodovem Imenu.« -

Reče Peter: »Gospod Sam vse to počne po Svoji vsemogočni volji. On si želi in tam je, kar si je zaželel! Toda nadaljnje presajanje pa je verjetno v domeni posebej določenih duhov in angelov, ki jim je zaupana oploditev vseh nebesnih teles.
12. Vendar ti duhovi in angeli ne ostanejo vedno pri tem poslu, ampak jih občasno zamenjajo novi. Zamenjanim pa je takoj dodeljena druga naloga. Kajti v nebesih ni nikoli enoličnih dejavnosti. Povsod je najsvobodnejša najbolj raznolika raznolikost. V čemer nekdo najbolj uživa, se ukvarja s tem, dokler ga to veseli in osrečuje. Če ga določena dejavnost ne veseli več, ima takoj široko paleto izbire in lahko izbere in vzame, kar hoče. – To zagotovo zagotavlja več kot dovolj svobode?!«
13. Reče Robert: »Pri Bogu, da! Temu jaz pravim svobodno življenje! O Zemlja! Gotovo nisi nikoli sanjala o takšni brezmejni svobodi! – Kaj pa zdaj? Miza je pripravljena. Ali naj damo znak?« -
Reče Peter: »Prijatelj, to je bila tvoja še zelo zemeljska misel. Ali res misliš, da Gospodar in drugi prebivalci te hiše ne vedo, da smo končali svoje delo ali ne?«
14. Reče Robert: »Ja, ja, prav imaš! Gospod zagotovo ve. Toda, kako bodo drugi prebivalci te svete hiše za to izvedeli?« -
Reče Peter: »Glej, za to je tukaj že poskrbljeno! V vsaki od skoraj neštetih sob te hiše, v vseh treh glavnih nadstropjih, je tako imenovana informativna tabla. Na tej tabli Gospod oznani, kaj je treba storiti. In vsak prebivalec se temu takoj blaženo prilagodi.
15. Podobna ureditev obstaja tudi v vseh drugih nebesih, po dobro izračunanih razmerjih, le v manjši meri, kot tukaj v Očetovi hiši. Vse to boš še bolj natančno spoznal. Kajti, verjemi mi, da se tukaj človek nikoli ne neha učiti! Človek ostane učenec za večno. Kajti naša popolnost je le v ljubezni in v dovzetnosti za vedno večjo Očetovo milost. Toda v znanju in skušnji ostajamo večni Gospodovi učenci. Samo Gospod je vseveden, mi pa le toliko, kolikor hoče Gospod in se Mu zdi dobro in primerno.
16. Zato kljub najveličastnejšem znanju duhov, poteka nenehno spraševanje in razlaga najrazličnejših pojavov in stvari vseh vrst. Tudi ti zagotovo ne boš nikoli končal spraševati. Zato je najlažje, da se človek vedno bolj potrjuje v ljubezni, kot v znanju, kajti ljubezen nasiti, znanje pa večno nikoli!«

289. POGLAVJE

ROBERTOV NOTRANJI ODNOS DO STARIH HABSBURŠKIH CESARJEV. O DEDNEM IN VOLILNEM PRESTOLU. PETROVI NAMIGI O DRŽAVNI POLITIKI.

1. Reče Robert: »To pa je neskončno modro uredil Sam Gospod, kajti če bi nekdo vse znal, in če na koncu ne bi bilo več ničesar, o čemer bi spraševal, bi obstoj za pošten duh postal sčasoma popolnoma neznosen. Kajti tukaj, tudi če je popoln duh, je v znanju skrajno omejen, ker v Gospodovi hiši en čudež izpodriva drugega. Pravzaprav človek sploh ne dojame, kaj je tako rekoč, tik pred njegovim nosom. In to je dobro, ker ohranja srce in duh v nenehni dejavnosti.
2. Zato sem pogosto razmišljal o tem, kaj imam pravzaprav jaz z rimsko – nemškimi in avstrijskimi cesarji. Kako sem se znašel v njihovi družbi in oni v moji? Kaj sem jaz sploh imel za opraviti z Rudolfom I, in kaj z njegovimi potomci? Dobro si lahko predstavljam primerne duhove za mojo Skupnost, ki so živeli v mojem zemeljskem življenju in delili z menoj vsaj način razmišljanja in prišli iz avstrijskih držav v duhovni svet ob moji smrti na Dunaju (za kar se mojim zemeljskim sovražnikom ne morem dovolj zahvaliti). Toda, kako so avstrijski vladarji, s katerimi nisem mogel nikoli imeti nobenega stika, saj je

večina od njih svojo oblast na Zemlji izvajala že dolgo pred mano, postali del moje Skupnosti – in poleg njih toliko rimskih škofov – to mi je uganka! Če bi me oni sprejeli v svojo skupnost, bi se še dalo razložiti. Toda, da jih jaz sprejemam v svojo skupnost, in da so v nekem smislu prišli k meni in se vsaj v začetku naselili v moji hiši – naj razlog za to razume, kdor more! Jaz, kljub vsej svoji duhovni popolnosti, tega ne razumem. – Morda pa ga ti razumeš, moj najdražji prijatelj in brat?«
3. Reče Peter: »Razlog je precej preprost. Glej, vedno si bil neizprosen sovražnik habsburške dinastije. Samo njim si pripisoval vse zlo Evrope. S takšno zamero pa nikoli ne bi mogel postati prebivalec tega kraljestva, najčistejše, večne ljubezni. Gospod ti je zato dal priložnost, da se s temi svojimi 'antipodi' sprijazniš, da prepoznaš njihovo vrednost in jih sprejmeš v svoje srce, kot prave brate in jih spoštuješ ter ljubiš kot sebe. In glej, zato so prišli v tvojo hišo! Ali zdaj razumeš razlog?«
4. Reče Robert: »Ja, zdaj bi lahko rekel, da ga še preveč jasno razumem. Ja, res, dedno nasledstvo cesarskega dostojanstva, ki ga je vzpostavil Rudolf, se mi je zdelo grozno uničujoče za skoraj vse delavske pravice. Kajti pri dedni vladavini so vsi drugi razumni ljudje prezrti, četudi bi bili tisočkrat modrejši od tistega, ki sedi na prestolu. Prestolonaslednik tako postane vladar že v maternici. Najmodrejši človek v kraljestvu mora molčati in mu vladar, ki se ima po dedni pravici vedno za Salomona, tega ne priznava in ne uporabi v dobro ljudstva. Glej, takšni in tisoč drugih razlogov me je vedno napolnjevalo z zamero do Habsburžanov. In v meni se je vse vznemirilo, ko sem pomislil na oblastnega Rudolfa, ki mu ni bilo dovolj, da je bil sam izvoljen za cesarja, ampak je želel še naprej vladati prek svojih potomcev, morda do konca sveta.
5. Zdaj se mi je porodila drugačna pravna misel, iz katere jasno in razločno vidim, da je povprečen dedni imperij resnično veliko boljši od najboljšega voljenega kraljestva, v katerem tisti, ki so upravičeni do izvolitve za cesarja, vedno postanejo sovražniki tistega, ki ga je žreb med njimi, postavil na prestol. – Ja, ja, tako je to! Morda pa Gospod v resnici ne le, da je dovolil, ampak je Sam želel, da izvoljena kraljestva prenehajo, in da so se namesto teh začela dedna kraljestva.
6. Toda, ali konec dednih dinastij in njihovih kraljestev ni vsaj zelo blizu, če ne že res pri koncu. – Gospod je to šele nedavno Sam razkril ne povsem razumljivo v svojih svetih govorih. Kaj meniš o tem?«
7. Reče Peter: »Prijatelj moj, to nas tukaj zelo malo skrbi! Ljudje na Zemlji so v svojem zemeljsko-političnem organiziranju in državnih zadevah svobodni in jih lahko urejajo, kakor želijo. Izvoljeno vlado bi morali ubogati in biti z njo eno; le takrat bodo imeli mir in spokojnost. Vsi državljani države bi morali biti eno s svojim vladarjem in mu v stiski z veseljem posoditi svoje imetje, pogum in kri; takrat bodo ljudje srečni in bogati z vsem na Zemlji. Toda ljudstvo, ki svojega vladarja prezira in krivi za vsak bridek dogodek, ki ljudstvo doleti po lastni krivdi, bo imelo malo za povedati o kakšni sreči. Kajti kjer so se ljudje začeli prepirati s svojimi vladarji, so njihovi sovražniki kmalu imeli razlog za veselje.
8. Toda ljudje na Zemlji že imajo zapoved, po kateri bi se morali pokoriti posvetni oblasti. Če pa tega ne storijo, morajo potem kriviti samo sebe, če jih doletijo hudi časi. Gospod nikoli ne dovoli, da bi takšni časi prišli nad ljudi, kot sodba Njegove volje; če pa si ljudje takšne čase ustvarijo sami, potem On ne posreduje, da bi jih preprečil, ampak pusti ljudem, da žanjejo takšne sadove, kot so jih posejali.
9. Mi lahko vidimo, kaj želijo ljudje storiti in lahko tudi dobro presodimo posledice, ki morajo iz tega nastati, vendar jim kljub temu ne preprečujemo, da bi ravnali tako kot želijo; kajti ljudje na Zemlji so najbolj svobodne volje; ja celo Zemlja je v njihovih rokah. Če jo razžalijo, potem jih bo tudi kaznovala, tako kot v Noetovih časih. Če pa obstajajo ljudje, ki se obrnejo na Gospoda in Ga prosijo za dobro vlado, za mir, spokojnost in

dober red, potem bomo tudi mi prevzeli vajeti regenta in nato njega in njegovo ljudstvo vodili po poti, po kateri je edino mogoče doseči vso srečo. Zato ljudje nikoli ne bi smeli zameriti svojim vladarjem in jih celo sovražiti, saj so vladarji tudi ljudje. Namesto tega bi jih morali blagoslavljati in prositi Gospoda, naj jih vodi in blagoslovi kot njihove zemeljske vladarje; potem bodo srečni v izobilju. Kaj misliš, brat? Ali sem prav govoril ali ne?«

290. POGLAVJE

ROBERTOVA POLITIČNA VNEMA ŠE NAPREJ NARAŠČA. APOSTOL PETER O LJUDSKI SAMOPOMOČI IN BOŽJI POMOČI. JEZUS VE, KDAJ JE PRAVI ČAS.

1. Reče Robert: »O ja, popolnoma prav imaš, tako je! Vsak človek dela zase dobro, če v posvetnih zadevah uboga svojo pristojno oblast in se v vseh pogosto žalostnih situacijah zemeljskega življenja obnaša mirno. Saj je tudi zapisano: 'Blagor miroljubnim, kajti oni bodo podedovali Zemljo!' Kaj pa naj storijo ubogi ljudje na Zemlji, ko njihovi vladarji iz strahu pred izgubo prestola in sijaja napadejo tudi duhovno sfero svojih podanikov, jih zasužnjijo in vklenejo ter jim zatemnijo vid duše in duha, spremenijo čisti Gospodov Nauk na Zemlji v malikovanje in s tem zaslepijo človeštvo, ki jih mora ubogati? Kaj naj potem storijo takšni zasužnjeni ljudje, ko oblasti željne kronane glave postavljajo grmade, vislice in vsaj stroge zapore ter kaznilnice za duhove, ki jih je prebudil Sam Gospod?
2. Ali ne bi moralo človeštvo v takih primerih pravico imeti nesporno podporo z nebes, da bi se znebilo duhovnih morilcev? Če je takšno dejanje v nasprotju z nebeškim Redom, potem je treba nujno domnevati, da je Gospodu na koncu vseeno, ali je človek na Zemlji temni pogan ali čisti kristjan. Če je temu tako, potem ne razumem celotne zgodbe o odrešenju, vseh resnic prerokov in čistega Nauka Življenja iz Božjih ust. Kajti potem je vse zaman in bi bilo človeštvu bolje, če bi ostalo v svoji prvotni temi. Milijon ljudi, ki se imenujejo kristjani nima niti najmanjšega pojma o Kristusu Gospodu in Njegovem Nauku. Papež je njihov Bog, vladar pa njegova podaljšana roka. Oba se po svojih najboljših močeh trudita, da bi zatemnila človeštvo in zadušila vsako duhovno iskro v svojih podložnikih. Povej mi, prijatelj, ali bolj razsvetljene družbe, ki jih je še mogoče kje najti, nimajo niti najmanjše pravice, da bi se uprle taki najbolj kruti tiraniji, jo premagale in uničile?«
3. Reče Peter: »Če so tega sposobni, zakaj pa ne? Če pa česa takega niso zmožni, jih bo njihov poskus drago stal in bodo potem desetkrat bolj zasužnjeni, kot so bili prej. Povem ti, da bo večno držalo, da ljudje sami ne zmorejo sploh ničesar; in če nekaj naredijo, svoje stanje le poslabšajo, nikoli pa ga ne izboljšajo. Povsem nekaj drugega pa je, ko čistejša družba ljudi, ki je predana Gospodu, Njega prosi za pomoč in zaščito. Potem Gospod Sam ukrepa in tiranija, ki si jo opisal, se bo za vedno končala. Kajti samo vsemogočnost lahko premaga katerokoli drugo moč! Toda človeška nemoč ne more ničesar doseči brez Gospoda. Poleg tega Gospod ve, do katere mere lahko dopusti, da takšna tiranija traja.
4. Poglej faraona in njegova dejanja! Poglej tisoče drugih tiranov! Vsi so se po svojih najboljših močeh trudili, da bi svoja ljudstva pahnili v najglobje brezno teme. Gospod pa je okrepil zatirana ljudstva in ti so se dvignili, da so tirani zbežali pred njimi. Povem ti, da Gospod vsakemu meri čas. In tako je tudi čas tiranov natančno odmerjen. Pogosto manjka le še zadnja kapljica. Če pade, je čas potekel. Zato se ne obremenjuj več z zemeljskimi zadevami! Gospod najbolje ve, kako jih voditi in urediti.

5. Kolikokrat sem že slišal željo boljših ljudi na Zemlji, da bi Gospod končno papeštvu naredil konec. Toda Gospod še vedno odlaša in zelo dobro ve, zakaj tega ne stori. Lahko pa si popolnoma prepričan, da ne bo več dolgo odlašal. Zdi se, da Rim o sebi misli, da je kot feniks, ki zgori in nato vstane iz pepela še bolj veličasten kot prej. Toda tokrat bo na koncu ostal v pepelu. In tako se bo zgodilo tudi marsikomu drugemu na Zemlji! – Ali to razumeš?«
6. Reče Robert: »Ja, šele zdaj sem o vsem jasno poučen. - Toda zdaj prihaja Gospod! Zato nič več o tem!«
7. Robert Mi gre naproti s skupino šestih ljudi, in reče: »Gospod! Oče! Vse je pripravljeno, kakor Si ukazal.«
8. Rečem Jaz: »Dragi brat! To Sem že videl. Toda, če ne bi prišel Sam, bi Mene in veliko družbo še dolgo pustil čakati in ne bi prišel k Meni in Mi pred vsemi rekel: 'Gospod in Oče, pridite, vse je pripravljeno!'«
9. Reče Robert: »Gospod, to sem vsekakor želel, toda brat Peter mi je to dejansko preprečil!«
Rečem Jaz: »Oh, ko ti je postavljena majhna in preprosta preizkušnja, ne smeš biti takoj tako popustljiv!«
10. Reče Helena: »Glej, celo pomežiknila sem ti. Ti pa si mi s prstom na ustnicah nakazal, da moram jaz tukaj molčati, ko govori Gospodov prvi brat! Nato sta se kar nekaj časa pogovarjala med seboj o različnih stvareh, dokler ni dragi Gospod Oče Sam prišel, ne da bi ga vi modreci poklicali. Čisto prav vam je, da vas dragi Gospod Oče malo okara!«
11. Rečem Jaz: »No, no, Moja najdražja hči Helena, vse je že zdavnaj spet urejeno! Robert je pravičen, ker je sledil bratu Petru. Tudi brat Peter je pravičen; saj ve kaj storiti ob takšnih posebnih priložnostih. In tudi ti si pravična, ker si Me želela poklicati preko svojega Roberta. Jaz Sam pa nikoli nisem bil nepravičen, in tako si nihče od nas v prihodnje nima česa očitati! Tako je sedaj vse prav! Zato zdaj pojdimo na pojedino! Pojdi in pokliči družbo! Ti pa, brat Peter, odpri vsa vrata, ki vodijo v to jedilnico!«

291. POGLAVJE

VELIKA NEBEŠKA POJEDINA IN NEBEŠKI KONCERT V OČETOVI HIŠI. DAVID KOT GLASBENI VODJA IN SKLADATELJ. NEBEŠKI KRAJ DRUGIH GLASBENIH MOJSTOV.

1. Ko se je vse to hitro zgodilo, se začnejo z vseh strani cele procesije v popolnem redu pomikati v veliko jedilnico. V kratkem času je v dvorani že več tisoč ljudi, nove procesije tisočih pa še vedno prihajajo. Robert in celotna družba, ki je bila najprej z Menoj ostrmi od začudenja, ko vidijo, da nešteta množica še kar naprej prihaja. In Robert Me zelo tiho vpraša: »Ampak zavoljo Tvojega Vsemogočnega Imena. Dvorana je že popolnoma natrpana z ljudmi najbolj čudovitih oblik in še vedno jim ni videti konca! Kje bodo vsi našli prostor? Mi smo pripravili največjo mizo, kolikor je bilo mogoče obilno, toda kaj bo ponudila tej ogromni ljudski množici?
2. Rečem Jaz: »Le miren bodi! Na Zemlji si že večkrat slišal, da se v hlev spravi veliko mirnih ovc. Tako bodo tudi prebivalci te Moje hiše na koncu našli dovolj prostora! » –
Robert začudeno reče: »Kaj! Ali so vsi ti prebivalci samo te ene hiše? Zavoljo Tvojega Imena! Ja, koliko jih dejansko živi tukaj? Mora jih biti ja milijone! – Ah, ah. Še vedno ni konca! Ampak kaj zdaj opažam? Dvorana postaja vedno večja, ali se mi samo zdi? Zdaj se začenjajo polniti tudi galerije! Dvorana se mi je prej zdela neznansko velika,

toda zdaj se mi zdi še veliko večja. – Ah, zdaj se šele skozi odprta vrata vidi konec kolone! Gospod, koliko jih je zdaj v tej veliki dvorani?«
3. Rečem Jaz: »Če hočeš vedeti število, jih je dvanajst krat sto tisoč! Vendar to še zdaleč niso vsi, ki prebivajo v tej Moji hiši. Več kot desetkrat toliko jih je odsotnih zaradi pomembnih nalog, ki jih morajo opravljati na različnih svetovih in soncih v vseh nebesih in njihovih neštetih povezavah. Vendar dobro razumi, da so tisti, ki Sem jih pravkar omenil izključno prebivalci te Moje hiše, v kateri prebivam Jaz, in kjer skrbim za Svoje otroke.
4. Vendar vidiš, da ima samo to mesto v svojem glavnem delu neizmerno število najveličastnejših hiš. Hiše se ne držijo skupaj, tako da je okoli vsake hiše velik, čudovit vrt, v katerem so zasajene vse vrste sadnega drevja in drugih rastlin, ki so okras vrtov in širijo prijetne vonjave. Te hiše so popolnoma naseljene, prebivalci teh pa so tudi Moji otroci in Me obiščejo v tej Moji hiši, kadar hočejo. Zelo se jih veselim, saj so vsi polni najčistejše ljubezni do Mene in do vseh bratov, ki vedno prebivajo v tej Moji lastni hiši.
5. Naprej proti vzhodu, vidiš veliko predmestje, ki se resnično nikoli ne konča. Tudi v tem predmestju je polno hiš in zgradb vseh vrst, ki so običajno na vseh svetovnih telesih v najboljši obliki. V tem predmestju in v njegovih neštetih raznovrstnih zgradbah boš srečal popolne duhove iz vseh svetov neskončnosti, ki so prav tako blaženi glede na naravo svoje ljubezni in notranje popolnosti. Hkrati pa so v vsaki hiši tega velikega predmestja tudi vrata in most, skozi katera in s pomočjo katerega lahko blagoslovljeni prebivalci gledajo in celo dosežejo tisto svetovno telo, na katerem so živeli v svojem mesu.
6. V hišah glavnega mesta je ureditev takšna, da lahko vsak prebivalec vstopi v vsa nebesna telesa vse neskončnosti skozi dvanajst vrat, nameščenih v njegovih sobanah in se tako tudi spet vrne kadarkoli želi. Vendar so takšna vrata v nebesna telesa v vsaki hiši nameščena le v sobanah, ki so v pritličju in nikoli v višjih nadstropjih. Zato ima vsaka sobana v zgornjem nadstropju tudi ustrezno sobo v pritličju. A čudovitost takšne ureditve boš bolj podrobno spoznal šele kasneje, odvisno od tega, kako se bo tvoja notranjost vedno bolj razvijala.
7. Zdaj pa poglej, med tem pogovorom se jih je dvanajstkrat sto tisoč razporedilo za veliko mizo in več manjših miz, ki so bile prav tako pripravljene in so sedaj zasedene, vendar zagotovo ne opaziš nobene gneče!«
8. Reče Robert: »Izjemno nenavadno! Toda velika miza je tako dolga, da bi jo morali na Zemlji meriti v kilometrih. O Gospod, Ti čudoviti, najboljši Sveti Oče! Tudi manjše mize so se podaljšale za uro hoje! Dvorana pa je zdaj tako dolga, visoka in široka, da bi vanjo zlahka spravili ves London in Paris. Resnično, to ni več dvorana; to je prej cel svet!«
9. Rečem Jaz: »Ja, ja, Moj brat, tukaj je malo bolj čudovito kot na Zemlji na Rainerkoglu! Kaj meniš?« -
Reče Robert: »O Oče, preveč Si dober in milosten! Iskra te svetlobe, prinesena na Zemljo, bi tako močno zasijala, da bi Sonce ob tako osvetljeni Zemlji postalo temna kepa! – Ampak, ali je na mizah na obeh visokih galerijah tudi hrana in pijača?«
10. Rečem Jaz: »Seveda! Moja hiša ima, kot si zunaj opazil, tri nadstropja. Iz vsakega je dostop do galerije te jedilnice, ki sega v višino vseh treh nadstropij. Vendar to ni edina dvorana v tej hiši, še veliko jih je, ki so opremljene za različne namene. Postopoma boš vse spoznal. Zdaj pa poglejmo, če bomo tudi mi dobili kakšen dober prostor za veliko mizo!«
11. Reče Robert: »Gospod, meni bi bila ljubša kakšna majhna miza v kotu! Saj tam za veliko mizo ni videti niti enega prostega sedeža.« -

Rečem Jaz: »Prav imaš! Tam je še ena prosta, precej obsežna miza. To pripravi! Vsi, ki smo prišli z Zemlje, se bomo usedli za njo. Od te mize bomo imeli tudi zelo dober pregled nad vsemi gosti in tudi oni nas bodo najbolje videli in opazili.«
12. Robert in njegov pomočnik takoj pripravita mizo. Potem pa se Jaz, monarhi in še nekaj drugih, poleg Roberta, njegovega pomočnika Petra in obeh žena, usedemo in pojemo in popijemo vse, kar je na mizi. – Po obroku vsi številni gostje vstanejo in Mi zapojejo veliko hvalnico, ki je Robertu izredno všeč.
13. Po tej zelo prijetni hvalnici, prepolni najnežnejših besed ljubezni, iz galerij navzdol zadoni pristen nebeški koncert. Začne se z veličastno kantato ob spremljavi številnih brezhibno uglašenih harf, katerih zvok zveni tako čisto in mehko, da verjetno ni glasbila na Zemlji, ki bi lahko ustvarilo tone takšne čistosti. Najbližje temu bi bil zvok zelo dobro izdelane eolske harfe, ko popolnoma čist in enakomeren veter srednje moči prisili čisto struno, da ustvari harmonične zvoke.
14. Roberta preplavi čista blaženost. – Ženski jokata od ganjenosti. – In Helena z zelo skesanim srcem reče: »O Bog, o Bog! Kakšna ganljiva glasba, človek bi se lahko pri tej preprosto stopil! Vsak ton prodre tako očarljivo v srce, kot prvi poljub najbolj goreče ljubezni med dvema dušama, ki se obožujeta! – Robert, to zveni malo drugače, kot še tako lepa opera v Koroškem gledališču in zagotovo neskončno bolje kot katerakoli turška glasba na Zemlji!«
15. Reče Robert z nasmehom: »Daj no! Kako lahko ob poslušanju te veličastne simfonije sploh pomisliš na kakršnokoli zemeljsko glasbo, še posebej pa na turško!«
Reče Helena: »Najbrž imaš prav! Ampak to primerjavo sem naredila zato, ker je turška glasba med najslabšimi na svetu; takoj za njo pridejo beraški instrumenti (orglice). To je pač moj način, ko hočem izpostaviti resnično nekaj najbolj veličastnega, to vedno v šali primerjam z nečim zadnjim iste vrste. In mislim, da to ni nič narobe!« -
Reče Robert: »Ja, ja, tudi ti imaš prav! Zdaj pa bodi tiho, saj pri tej glasbi človek nikoli ne more imeti dovolj srca in ušes!«
16. Cesar Jožef Me zelo tiho vpraša: »O Gospod in Oče! Kdo je zložil to kantato?«
Rečem Jaz: »Ali ne vidiš glasbenega vodjo tam na tistem podiju?« –
Reče Jožef: »Oh, ja, dragi Oče, vidim ga; toda ne vem kako mu je ime in kdo je bil na Zemlji?« -
Rečem Jaz: »To je David, nekdanji izraelski kralj! Tukaj je glasbeni mojster in hkrati najbolj izvrstni ustvarjalec takšnih glasbenih del, ki so Mi resnično vedno v veliko veselje.«
17. Reče Jožef: »Ja, to si zasluži naziv glasbeno delo! V celoti zveni kot velika spevna in instrumentalna simfonija; v niansah posameznih delov je mogoče slišati vse kar je mogoče v področju zvoka. Vsak posamezen ton celote zveni kot popolna, a zelo tiho zaigrana sonata. Če sem kdaj slišal kaj na Zemlji, kar bi bilo vsaj malo podobno temu (seveda le v najbolj oddaljenem smislu), bi bil to harmoničen zvok tako imenovanih 'ustnih bobnov' u zelo finimi srebrnimi jezički, ki imajo v bistvu samo en osnovni ton, toda znotraj tega osnovnega tona se odvijajo vse možne melodije in modulacije, kot ljubeči duhovi v najnežnejših vibracijah, ne da bi pri tem kakorkoli vplivale na dejanski glavni ton. Tako se mi zdi tudi tukaj. Osnovni toni harmonično zagotavljajo glavno kantato, toda vsak posamezen ton poživljajo najčudovitejše sonate in sonatine.
18. Zdaj pa bi rad od Tebe izvedel še nekaj, in sicer, kje so tisti glasbeni mojstri, ki so v mojem času na Zemlji skladali resnično vzvišeno glasbo, kot so Handel, Bach, Gluck, Mozart, Haydn in nekateri drugi, katerih imena so manj znana?«
Rečem Jaz: Če boš kdaj prišel v prva in druga nebesa, kjer boš prav tako videl čudovite veličastnosti, potem boš te duhove zagotovo našel tam! Toda zdaj bodite pozorni! Sedaj sledi še drugi del koncerta!«

292. POGLAVJE

ORGELSKI KONCERT Z ZVOČNIMI PODOBAMI. SKRIVNOSTI O BISTVU ZVOKA IN OBLIK. TEMELJNI ZAKON VSEH SIL – SILA IN PROTISILA.

1. Jožef, drugi nekdanji cesarji in Robert s svojim pomočnikom in dvema ženama, zdaj napeto pričakujejo, kaj se bo zgodilo.
2. Čez nekaj časa zadonijo mogočni orgelski akordi. In, ko se ti akordi melodično prepletajo, se na odprtem prostoru prikažejo najbolj čudovite oblike, podobne tistim podobam, ki na Zemlji nastajajo s camero obscuro. Glede na to, kako se ta optični instrument tako ali drugače vrti, se pojavlja drugačna oblika. Razlika je v tem, da lahko camera obscura reproducira le podobe predmetov, ki že obstajajo, medtem ko tu s harmonijo tonov nenehno nastajajo nove oblike, v kolikor se v teh tonih pojavljajo nove kombinacije. Seveda kot je samoumevno, ponavljajoče kombinacije tonov vedno znova prikažejo iste oblike. Te zvočne podobe so tukaj izjemno svetle in se med seboj stalno izmenjujejo v najbolj živih barvah in osupljivo lepih oblikah. To na najbolj veličasten in poučen način ne razveseljuje le uho in srce, ampak tudi oko in razum duše, ki je tako rekoč oko duše.
3. Toda zdaj Me Robert vpraša, rekoč: »Kako pa je to? V prvi kantati nismo videli takšnih oblik in čudovitih podob; šele zdaj se pojavljajo z velikimi, harmoničnimi zvoki orgel!" -
Rečem Jaz: »Ker je v Mojem večnem Redu že tako urejeno, da nič ne more nastati in se pojaviti brez predhodnega, posledičnega in nasprotnega učinka. Zahvalna himna, ki so jo peli gostje, ki so jedli za veliko mizo, je bila predhodni učinek. Velika kantata iz galerij je bila posledica. In veliki preludij na orglah je bil nasproten učinek, ker so toni drugačni, tako da ta preludij predstavlja nasprotno temo prejšnji zahvalni himni in naslednji kantati. Ta nasprotja trčijo, in kjer se dotaknejo, postanejo vidna in razkrijejo, kaj so in kaj govorijo.«
4. Glej, tudi na Zemlji ima glasba, čeprav še vedno nepopolna, skoraj podoben učinek. Poslušalci se v svoji duši pogosto nehote prestavijo v povsem tuje pokrajine, in se jim zdi, kot da so tukaj ali tam. To povzročijo oblike, ki nastanejo v duši ob različnih kombinacijah tonov, ki nato duhovno prenesejo dušo v takšne pojavne oblike in iz teh oblikovane pokrajine. Če bi organist začel premikati povsem nove tonske kombinacije, brez ustreznega predhodnega ali sekundarnega učinka, bi te veličastne podobe kmalu prenehale in bi zaznali le čudovite zvoke brez nastalih oblik.
5. Čeprav vsak zvok razvije specifično obliko, ta postane vidna šele, ko se lahko v nekem smislu nasloni na predhodno obliko. Približno enako je s fotografijami. Če jim na poti ne stoji noben predmet, ki bi jih ustavil, nevidno in neustavljivo bežijo v neskončnost. Moje oko lahko vidi vse, ne pa oko ustvarjenega duha, ki sam ne bi mogel obstajati, če ne bi imel oporne točke v Meni. Le prvi lahko vidi prvega; drugi samo drugega – in (drugo) prvo šele, ko je prvo prevzelo obliko drugega.
6. Tako Me nikoli ne bi mogel videti kot čisto Božansko Bitje. Ker pa Sem prevzel drugo, ustvarjeno bitje Samega Sebe, Me lahko vidiš, kolikor Sem zdaj prevzel drugo ustvarjeno bitje Samega Sebe in postal popolno in trajno drugo bitje Samega Sebe.
7. Tako bo tudi, ko boste prišli v eno od dveh nižjih nebes. Dokler ne prevzamete elementa teh nebes, boste vedno ostali nevidni, medtem ko boste vi videli vse, kar je tam, saj ste kot prebivalci teh najvišjih nebes prvi nasproti drugim in celo tretjim nebesom. – Povejte Mi zdaj, ali ste vse to dobro razumeli? – Koncert je končan in zato lahko zdaj nadaljujemo z razpravo o stvareh Mojih Nebes.«

8. Reče Robert: »Gospod in Oče! Zelo jasno vidimo, da je tako in nič drugače. Vidimo tudi kako, vendar seveda ne čisto v osnovi, kajti nujna nasprotja ali predmeti, ki so potrebni da postane nekaj prvega vidno, vsaj meni še niso povsem jasni. Prvo mora biti nujno nekaj precej bistvenega, sicer iz njega ne bi nikoli moglo nastati drugo. Zdaj pa se postavlja vprašanje, zakaj mora ta prvi oblikovati predmet iz drugega, ki iz njega izhaja, za svoje lastno razodetje, da bi postalo vidno nasprotnemu drugemu?«
9. Rečem Jaz: »To je utemeljeno kot večni red v vsaki prvi in najbolj preprosti osnovni sili. Vsaka sila je neločljiva v vsaki vrsti svojega temeljnega bitja. Ker pa je vsaka sila neločljiva, je jasno, da mora obstajati sama v sebi in iz sebe. Sila je torej vedno prisotna, ne glede na to, ali se manifestira ali ne. Dokler pa se sila ne manifestira ali se ne more manifestirati, obstaja sama v sebi le kot tiha sila in je tako v svojem obstoju (navzven), kot da je sploh ne bi bilo. Če pa naj se sila (navzven) pojavi kot obstoječa, ji je treba postaviti nasprotje. In to nasprotje ne more biti nič drugega kot protisila, ki prvo zmoti v njenem mirnem toku. Kjer pride do takega motečega konflikta, obe sili postaneta očitni kot obstoječi. Vendar prva vedno preide v drugo, druga pa obratno v prvo. In le na tak način postaneta obe sili druga drugi zaznani in tako tudi vidni v svoji vrsti in načinu delovanja.
10. Nekaj majhnih podob bi vam moralo to pomembno zadevo bolj podrobno osvetliti! – Razmislite o svetlobi, ki izhaja iz Sonca. Predstavljajte si Sonce, takšno kot je v svojem bitju in obstoju; toda v vsej neskončnosti ne bi bilo očesa, ki bi stalo nasproti njemu kot sekundarna sila in sprejemalo svetlobo, ki iz tega sonca izhaja, in skozi katero bi sonce tvorilo v očesu svoj dvojnik in se s tem kot primitivna sila preoblikovalo v sekundarno silo. Ali potem ne bi bilo tako, kot da sonce ne obstaja? Ko pa se oblikuje oko, v katerem se sonce v nekem smislu spet znajde, potem sonce vstopi v vidni obstoj kot primitivna sila v odnosu do očesa. Če se oko zapre, potem je, kot da sonce ne bi obstajalo in za oko izgubi svoj vidni obstoj. Mislim, prijatelj Robert, da bi ti moralo biti to zdaj povsem jasno.
11. Vendar ti bom dal še eno podobo! – Predstavljaj si izjemno močnega velikana! – Postavi ga v prazno sobo, v kateri ni nobenega predmeta na katerem bi velikan lahko preizkusil svojo moč. Predenj postavi muho kot protisilo vendar tako, da je ne more doseči z rokami. V tem primeru bo muha enako močna kot velikan in bo velikana lahko izzvala na dvoboj, če bo imela oporno točko. Če pa ima velikan tudi takšno oporo, mu niti milijon muh ne bo moglo škodovati. In tako mora vsaka sila najprej najti protisilo, sicer se ne more manifestirati in postati vidna. Ena sila se mora preizkusiti proti drugi, sicer je tako, kot da sploh ne bi obstajali.
12. Če bi na Zemlji neprestano pihal veter, nikoli ne bi bilo dežja. Če pa se v tem vetru pojavi drug veter, se v zraku takoj nabere kondenz, ki postane viden kot megla in časoma kot deževni oblaki. Toda sami oblaki ne vidijo vetra, dokler veter ostane čisti veter. Ko pa veter ustvari iz sebe oblake in se vanje odene, potem oblaki naredijo veter viden, ko s svojim gibanjem kažejo njegovo smer. – Mislim, prijatelji in bratje, da bi vam morala biti ta zadeva zdaj že povsem jasna.«
13. Reče Robert: »Ja, Gospod in Oče, zdaj nam je to popolnoma jasno, ampak je trajalo nekaj časa! – Zdaj gostje spet zapuščajo to dvorano! Kam bodo šli zdaj in kaj bodo počeli?«
14. Rečem Jaz: »Zdaj se vračajo v svoje bivalne prostore z največjo hvaležnostjo in najvišjo blaženostjo. Tam bodo na tablicah že našli, kaj morajo storiti. – Sčasoma se boste vsi s tem še veliko bolj natančno seznanili. –
Zdaj pa se spustimo malo navzdol v pritlične sobane! Tam vam bom pokazal vrata, skozi katera lahko vsak duh po najkrajši poti doseže vse naravne svetove. Tam v zahodnem kotu te dvorane, je spiralno stopnišče. Po njem bomo zlahka prišli v pritlične

sobane, v katere od zunaj ni vhoda. In tako pojdimo zdaj dobre volje navzdol! Naj bo tako!«

293. POGLAVJE

ROBERTOV OPOMIN OTROKOM ZEMLJE. RAZLIKA MED ZEMELJSKIM IN NEBEŠKOM ŽIVLJENJEM. PRILIKI O PADLEM DREVESNEM SADEŽU IN LONČARJU.

1. Robert in vsi ostali z njim rečejo: »O Ti, dragi Sveti Oče! Ah, sploh ne moremo izraziti, kako neskončno smo blaženi! Ti Sam nas vodiš in nam s Svojo lastno roko kažeš neskončne čudeže Svoje Vsemogočne Ljubezni ter nam iz Svojih najsvetejših ust tako naravno in razumljivo razlagaš Svoja dela, da se na koncu začnemo čuditi sami sebi, kako sploh razumemo takšne stvari, ki bodo za milijone ljudi ostale še v prihodnjih eonih nerešljiva uganka.
2. O nerazumljiva neumnost ljudi na Zemlji! Ne spoštujejo nebeškega zlata, zlata življenja in ga teptajo z nogami! Toda vojskujejo se za ulične iztrebke in se trgajo na koščke zaradi gnoja. – Tukaj, tukaj, vi ubogi grešniki in popolnoma slepi hudiči! Tu se boste naučili ponižnosti in odpuščanja od Tistega, iz čigar ust vas lahko v trenutku odpihne že najmanjši dih, skupaj z vašo grešno Zemljo, za večno v najčistejši nič.
3. Ampak vi pravite: 'Kaj naj storimo? Tudi če prosimo in molimo, se za nas ničesar ne spremeni! Ničesar ne vidimo in ničesar ne slišimo. Naše prošnje se razblinijo v zraku in potem tako kot prej, brezplodno strmimo v prostrano in globoko neskončnost in se brez tolažbe in modrosti čudimo nedoumljivim Božjim delom, kakor teleta novim vratom hleva! Zato se zdaj ukvarjamo s tem, kar potrebuje predvsem naše lastno telo. Za vse ostalo, naj skrbi kdor hoče. Človek mora imeti nekaj za jesti in piti, obleko in streho nad glavo; to je nujno. Vse ostalo je v globokem ozadju in zato nepotrebno!'
4. »Ja, nepotrebno je za vas, zemeljski črvi, ki ste vsi podobni bogatemu mladeniču iz Evangelija. Tudi on je molil in prosil Gospoda, naj mu podeli Božje Kraljestvo. Ko pa mu je Gospod rekel: 'Odpovej se svojim zemeljskim dobrinam in jih prepusti otrokom sveta, ki jih potrebujejo ter hodi za Menoj!', se je mladeniču strlo srce in se je takoj vrnil k svojim sladkim zemeljskim dobrinam. Za Boga Gospoda se ni več nikoli zmenil, tako da je pozneje zanj postalo težje kot prej – kar je Gospod zelo jasno nakazal, ko je pripomnil, kako težko je takšnim ljubiteljem zemeljskih dobrin vstopiti v Božje Kraljestvo.
5. Semkaj, semkaj, torej, vi zemeljski duhovi! Semkaj v vaših srcih! Tu boste našli zaklade in bogastvo v takšnem neskončnem obilju, da ga nobena večnost ne bo nikoli porabila. Semkaj, semkaj, vi častihlepneži, v resnični ponižnosti vaših src! Tu je doma prava in večna, vedno večja čast vseh časti na Zemlji. – Kaj so vse vaše krone, prestoli in žezla v primerjavi s prijazno Besedo Njega, ki je Nič raztegnil v neskončni prostor in ga s Svojo močjo in modrostjo napolnil z brezštevilnimi čudežnimi deli!
6. O, pomislite na neskončno razliko med našim popolnim, večnim življenjem, v nenehni družbi Vsemogočnega Očeta in Stvarnika vseh nebes in svetov in vsem, kar je na njih – in vašim minljivim življenjem, ki traja od jutra do večera. Kako ste lahko navezani na življenje, ki si prej zasluži ime smrti in ne življenja?! Zemeljsko življenje je le nenehno umiranje od zibelke naprej. Toda to resnično, nebeško življenje je nenehno oživljanje v Bogu, Svetem Očetu. In to resnično življenje vam je tako blizu. Lahko bi ga v vsakem trenutku zgrabili za večno. Toda vi ste slepi! Vaša ljubezen do zemeljskih dobrin zaslepljuje sveti vid vaših src! Zato si domišljate, da je Kraljestvo večnega

življenja daleč od vas, medtem ko je v resnici tako rekoč pred vašim nosom. Tudi mi smo vam tako blizu, vi pa si predstavljate, da smo daleč od vas! O kako ste slepi!
7. Gospodovi hlapci na Zemlji nas poznajo, nas vidijo in se pogovarjajo z nami, kadarkoli želijo. In njihove noge so prav tako blizu tal, kot vaše. Vendar imajo oni odprto oko in uho svojega srca, ker jih ne zaslepi breme bogatega mladeniča iz Evangelija. Toda vi ostali, ki ste bogati zemljani, ko vas Gospod pokliče, vam pridejo solze v oči, s katerimi si tako radi ogledujete pusti svet. – O, tudi mi vidimo ta svet in še veliko drugih svetov. Gospod nam podarja tisoč takšnih svetov, če bi jih le sprejeli. Toda kdo bo segal po kosu poslikanega zlata, če ima pred seboj tisočkrat večjo, zelo čisto kepo zlata, kot svojo večno last?!
8. Spustite se z nami navzdol v najsvetejše globine Stvarstva, na rokah Vsemogočnega Očeta in z očmi vašega srca poglejte najdrznejšo gradnjo mostu iz enega sveta v drugega, iz enega neba v drugega in iz enega srca v drugega! In vi, čeprav še vedno odeti v smrtno meso, boste z nami čutili blaženost in blagoslov ter s tem oživili vašo dušo. – O Gospod, zakaj smo mi tako blagoslovljeni, medtem ko so milijoni bratov slepi in gluhi?!«
9. Rečem Jaz: »Prijatelj in brat! Vsako resnično življenje ima in mora imeti v sebi to, da ne more biti nič drugega, kot neskončno blaženo. Toda življenje, ki ga smrt vodi pod roko, kot ženin vodi svojo nevesto (toda seveda ne v skrivno, očarljivo poročno sobano, ampak le kot birič, ki pelje ubogega grešnika na morišče), lahko občuti le nekaj užitka, saj je popolnoma slepo, toda če bi mu odstranili slepoto, bi se zgrozilo, ko bi spoznalo, kdo je in kam ga vodi njegov spremljevalec. Zato je deloma bolje, da so ljudje na Zemlji slepi in gluhi; saj lahko na ta način vsaj z nekaj navideznega miru uživajo v obdobju življenja, ko drsijo od smrti do smrti.
10. Vsem vam povem, da za mnoge milijone ljudi njihovemu navideznemu življenju ne sledi več nobeno večno življenje. Kajti tako kot obstaja večno življenje, obstaja tudi večna smrt. Na Zemlji so drevesa, na katerih v kratkem času dozorijo zelo sladki in čudoviti plodovi in niti en cvet na vejah ni zamen vzcvetel. So pa tudi drevesa, ki res obilno cvetijo in obrodijo veliko plodov. Če pa takšnim drevesom primanjkuje soka in morajo svoje neokusne plodove dolgo časa obdržati na vejah, dokler ne dosežejo želene zrelosti, potem bo, prvič, zaradi pomanjkanja hrane, in drugič, zaradi pretirano dolgega obdobja zorenja, zagotovo tri četrtine sadežev odpadlo z drevesa, preden bodo lahko dosegli zrelost. In povem vam, da je za oživitev takšnih nezrelih, odpadnih sadežev zelo malo zdravilnih koristi. Če nekateri takšni sadeži odpadejo z drevesa malo pred popolno zrelostjo, jih lahko naberete in pustite ležati, s čimer se doseže vsaj določena mera zrelosti. Toda za tiste sadeže, ki odpadejo z vej kmalu po cvetenju zaradi pomanjkanja hrane, ni več nobenega zdravila.
11. Vendar s tem nočem reči, da otroci, ki umrejo kmalu po telesnem rojstvu, ne morejo doseči večnega življenja; kajti Moja prilika nima nobene povezave z zemeljskim rojstvom in zrelostjo, temveč se nanaša na tiste duše, ki so na Zemlji v Svetlobi Moje Milosti že izjemno lepo zacvetele in so sprva vneto vpijale sok življenja iz Moje Milosti, ko pa je prišel potreben čas preizkušnje so tesno zaprle svoja usta in svoje druge hranilne organe in nikoli več niso hotele vsrkati trpkega okusa soli življenja. Posledica tega pa je bila takojšnja in popolna ločitev od vej, ki so jih hranile, in smrt, nesposobna kakršnegakoli življenja. – Zato pustimo takšnim sadežem, da uživajo svoje kratko življenje, gluhi in slepi; to še vedno traja dovolj dolgo za njihovo popolno ničnost!«
12. Reče Robert: »Toda, kakor je ta zadeva resnična, se mi še vedno zdi približno tako kot zakon, ki velja med Kitajci in Japonci, po katerem noben par staršev ne sme imeti več kot šest, največ sedem otrok. Vse, ki se rodijo preko tega števila, je treba utopiti ali na drug način usmrtiti.«

13. Rečem Jaz: »Prijatelj Moj, še vedno ne razumeš! Glej, če lončar na svojem vretenu iz gline oblikuje lonec, a lonec, ki je bil že več kot napol oblikovan, zaradi neke naključne okoliščine ni v redu – kaj potem stori lončar? Glej, razbije napol izdelan lonec, vzame glino z vretena, jo zmeša z drugo svežo glino in jo nato vrne na vreteno in iz te začne oblikovati drugi, manj zahteven lonec, kar mu tudi uspe. In tako, čeprav material ni in nikoli ne more biti izgubljen, pa je svojevrstna individualnost prvega začetega dela za vedno popolnoma izginila in umrla. Skratka, prvi jaz je popolnoma izginil in to je v pravem pomenu večna smrt, ki je nobena ljubezen in noben spomin na prvotno bit ne moreta oživiti. Toda kjer se to zgodi, tudi ne moremo več razmišljati o popolni končni popolnosti. Zato je ohranitev prvotne individualnosti neizrekljivo pomembna, saj brez tega Božje otroštvo ne bo nikoli več doseženo. Kajti drugo spočetje ne bo nikoli več prvo. Ali to razumeš?«

294. POGLAVJE

VEČ O VEČNI SMRTI. USODA DUŠ V TRETJEM PEKLU.

1. Reče Robert in tudi ostali, ki že stojijo tik poleg spiralnega stopnišča: »O Gospod, Ti najboljši, najbolj ljubeči, najmodrejši Oče! Manjka nam besed in pojmov, da bi se ti najbolj primerno in spodobno zahvalili za takšno razlago. Torej se lahko v takšni 'večni smrti' znajdemo živi in srečni celo v nekakšnih nebesih. Le da pravi, prvotni jaz ni več prisoten. – Oh, to je resnična milost za milostjo od Tebe! – Pod izrazom 'večna smrt' smo razumeli pekel, iz katerega večno ni pobega. In, če res obstaja pobeg, glede na to, da je s Teboj navsezadnje vse mogoče, smo potem premišljevali, da mora biti to vseeno izjemno težko. – Sedaj pa se je zadeva takoj povsem premenila, natanko tako, kot bi morali od Tebe že zdavnaj pričakovati. – Čezmerna hvala in Tebi vsa naša ljubezen za ta čudoviti pouk!«
2. Rečem Jaz: »Zelo me veseli, da vse to tako dobro razumete. Toda milost podarjena nesrečnemu bitju sveta, ni tako zelo velika, kot mislite. Nekaterim bi bilo deset tisoč zemeljskih let pekla boljše kot večni pekel, da bi le obdržali prvo spočetje. Če pa je s peklom tretje stopnje večno izgubljeno tudi prvo spočetje, potem je to zagotovo še hujše od čiste večne smrti.
3. Kolikor lahko vidim, zdaj dobro razumete, kaj večna smrt v resnici je in mora biti; vendar še vedno ne dojamete pravega zla tega stanja. In tako, ko se spuščate po tem spiralnem stopnišču, vam moram povedati še nekaj stvari. Zato poslušajte!
4. Kdor se zaradi sprevrženosti svoje ljubezni znajde na prvi ali drugi stopnji pekla, lahko po mnogih najbolj grenkih izkušnjah spet postane to, kar je prvotno bil. Njegova zavest se ohrani, njegov spomin ostane in lahko doseže popolnost.
5. Če pa človek zaradi Meni najbolj neznosne mlačnosti, ki ni ne hladen, ne topel, ki mu ni mar za nič, ne za dobro, ne za zlo, ali pa je zanj oboje eno in isto, tako da lahko po eni strani hladnokrvno zagreši največja grozodejstva in včasih naredi celo kaj dobrega, in mu je vseeno Bog ali hudič, dan ali noč, življenje ali smrt, resnica ali laž – je obsojen na resnično večno smrt in je tako resnično v najnižjem peklu, iz katerega si ni mogoče zamisliti pobega v enem in istem prvobitnem bitju.
6. Vzrok za takšno stanje je najbolj zgoščena aroganca, ki je šla skozi vse stopnje sebičnosti in samoljubja in se v tako visoki stopnji zgoščenosti v nekem smislu zdrobila in si tako odvzela prvobitno življenje duha. In prav to je resnična večna smrt, ki je najhujša od vsega zla, ker je to za prvo bitje popoln konec.
7. Takšna duša je potem popolnoma skažena. Njena prvotna celota se mora z močjo ognja raztopiti v njene posamezne specifične moči (iskre prvobitnega življenja) in je

nato, pomešana s povsem novimi, po dolgih potovanjih skozi rastlinski in živalski svet drugega planeta v popolnoma tujem sončnem območju, prenesena v najbolj podrejeno obliko človeškega bitja. Na ta način od prvotnega bistva takšne duše ostane zelo malo. In to je resnično najhujše, kajti takšna duša potem nikoli več ne more doseči Mojih nazorov, ker je in ostaja duša brez Mojega Duha v sebi.
8. Skratka, stvar je približno taka, kot se lahko nezrelo, gnilo jabolko spremeni v plesen. Toda iz plesni in gnilobe ne more več postati jabolko, v najboljšem primeru parazitska rastlina. In to je zelo malo podobno prvotnemu drevesu in prvotnemu sadežu. – Povejte Mi, ali ste to popolnoma razumeli?«
9. Vsi enoglasno rečejo: »Gospod in Oče! Zdaj nam je vse popolnoma jasno! O takšnem stanju popolne izgube samega sebe, večno ni kaj veselega za povedati; a kljub temu se v Tebi še vedno izražata Tvoja velika ljubezen in usmiljenje, tako da je pri Tebi vse mogoče. Po nepredstavljivo dolgih časovnih obdobjih tudi za ta bitja pride ura, ko bodo začela vedno bolj prepoznavati in ljubiti sebe in Tebe v svojem prvobitnem stanju in od tega trenutka dalje napredovati v spoznanju, tako kot v ljubezni.
10. Kolikokrat Si po svojih prerokih in služabnikih prerokoval otrokom sveta vse mogoče sodbe in strašne posledice njihovih hudobnih dejanj. Ko pa se je le nekaj boljših v svojih srcih obrnilo k Tebi, si takoj umaknil svojo ostro kaznovalno palico, blagoslovil zemljo, tako za dobre kot za hudobne, nato pa si za izboljšanje hudobnih ubral povsem drugo pot, drugačno od tiste, ki si jo dal oznaniti svojim prerokom. Jona in Jeremija sta o tem dala najbolj nezmotljivo pričevanje. V vseh svojih obljubah si vedno držal svojo Besedo; v grožnjah s kaznijo pa le, ko so Te ljudje popolnoma izgubili izpred oči!«
11. Rečem Jaz: »Ja, ja, popolnoma prav imate, tako tudi je! Razlog zakaj pogosto ne izvršim zagroženih sodb je predvsem ta, da kazni, ki se dejansko izvršijo, ljudi le redko izboljšajo; nasprotno, večinoma jih poslabšajo. In tako, ko se k Meni z vero obrne le še nekaj pravičnih ljudi, grožnje zelo rad spremenim v blagoslove. Zato vedno oznanjam in grozim s kaznimi in sodbami le pogojno. Če te najdejo ušesa, ki jih slišijo in srca, ki vsaj nekoliko izpolnjujejo pogoje, potem je mogoče nekaj doseči. In potem zahvaljujoč le zelo redkim dobrim, blagoslovim z njimi tudi veliko slabih ljudi, tako da ne bi imeli priložnosti postati še slabši, kot je to običajno v vojnah. Kajti vojne so vedno najboljša hrana za nenasiten oderuški duh brezsrčnih trgovcev in najboljša šola krutosti in hudičevega ponosa.
12. Žal se pogosto zgodi, da trda ušesa posvetnih ljudi, ne slišijo nežnega opomina Mojih angelov, in takrat sem prisiljen, da glasovi hudičev dosežejo gluhe. Če pa nežni glas, ki opominja z nebes, najde vsaj najmanjše uho, z veseljem utišam glasove hudičev. Kajti oče vedno ostaja najnežnejši sodnik svojih otrok, ki si na žalost pogosto zaslužijo kazen, in ne udari takoj, niti ko grozeče dvigne ustrahovalno šibo. Sodniki na Zemlji sodijo neusmiljeno in njihovo sodbo je treba izvršiti. Toda pri nas ne sme biti tako! Bolje je groziti deset, celo dvajset let in zamižati na eno oko, kot kaznovati za samo eno leto! Kajti rastline na naši Zemlji so najbolj nežne vrste in je treba z njimi ravnati z veliko skrbnostjo. Rojstni kraj otrok Mojega srca se razlikuje od drugih delov Mojega Bitja! Vedno morate imeti v mislih, da je ta majhna Zemlja rojstni kraj otrok Mojega srca!
13. Zdaj pa smo že prišli do pritlične sobane in bomo takoj opravili najnujnejša opažanja! Poglejte štiri velike stene! Na vsaki steni vidite troje vrat. Skozi ta vrata lahko dosežete vse svetove in nebesa ter njihove povezave, ki so pod nami in nad nami v vsej neskončnosti; le ta najvišja in najbolj notranja nebesa, v katerih ste zdaj, ne! – Zdaj pa pojdite k severni steni; skozi te bomo najprej začeli opazovati.«

295. POGLAVJE

POGLED SKOZI TROJE VRAT SEVERNE STENE. NESKONČNA PROSTRANSTVA STVARSTVA. POGLED V OSREDNJI SONČNI PAS IN LUNO. JEZUS POJASNJUJE DELO SVOJIH ANGELSKIH SLUŽABNIKOV V STVARSTVU.

1. Rečem: »Robert, takoj odpri prva vrata, nato pa bomo pogledali ven in videli kaj vse se bo prikazalo našim očem.«
2. Robert odpre prva od treh vrat in se prevzet od velikega začudenja kot omotičen umakne nazaj. Čez nekaj časa reče: »O Gospod! O prijatelji! To je res preveč naenkrat za oko ustvarjenega duha! Vidim zemljino Luno, kakršna v resnici je na visokem nebesnem svodu. Je v polni svetlobi in je videti izjemno čudovito. Okoli nje lebdijo nežni majhni srebrni oblački. In v globokem ozadju vidim množico zelo svetlih zvezd. Takoj sem prepoznal Plejade, Orion in Velikega psa. Tudi Mlečna cesta je jasno vidna; vendar ne kot bleščeča meglica, ampak kot širok pas, poln najveličastnejših ozvezdij. O prijatelji! Videti kaj takega od tukaj vzbuja nepopisno veselje do Tebe, o Gospod, ki Si tako veličastno napolnil neskončnost s tako sijajnimi deli Svoje Ljubezni, Modrosti in Moči!
3. Toda velik, neskončen prostor med nebesnimi telesi ni prazen; saj sem videl duhove, ki so se gibali z veliko hitrostjo sem in tja, nekateri od njih so se mi zelo približali in me celo zelo prisrčno pozdravili. Ah, tam se resnično veliko dogaja! In prav to je moje veliko veselje, da vidim dejavnost, katero tudi sam izvajam po svojih najboljših močeh.«
4. Zdaj se vsi zgrinjajo proti vratom in skoznje na velik balkon, ki se nahaja za vsakimi vrati. Z balkona z velikim veseljem opazujejo celotno zvezdnato nebo in se pogovarjajo z duhovi, ki lebdijo naokrog v prostem prostoru in prihajajo v bližino balkona, kar vedno še raje počnejo, ko opazijo Mene na balkonu.
5. Robert Me vpraša, ali bi lahko tudi on tako prosto lebdel, če bi preletel ograjo.
Rečem Jaz: »Poskusi, morda bo šlo!«
6. Robert pogleda globino pod seboj, se hitro odmakne od ograje in reče: »Gospod, mislim, da tega ne bom storil! Kajti pod nami je velika globina! Kako je to mogoče? Skozi prva vrata na severu smo vstopili na balkon v višini tal pritličja. Toda zdaj nismo v pritličju, saj je neskončna globina pod nami. Na kakšnem temelju je potem grajena ta hiša, o Gospod in Oče? Kajti pod balkonom se zid konča in se ne vidi ničesar drugega kot neskončno prostrane globine stvarstva, ki jih tu in tam oživljajo duhovi, ki lebdijo tu pa tam in v nedoločljivi daljavi nešteto zvezd in draga Luna. O Gospod in Oče! Tega niti malo ne razumem! Vse skupaj je preveč čudovito nenavadno!
7. Ja, že spet se postavlja tisoče raznovrstnih vprašanj! – Na primer: ko smo z Zemlje prispeli v to mesto, smo vstopili v Tvojo Sveto hišo in v pritličju nismo opazili balkonov. In nadalje odkrivamo, da ta hiša nima temeljev, ampak prosto lebdi v etru kot nebesno telo. Tudi treh enakih vrat na steni, ki so vodila v ta zelo skrivnosten odprt prostor, ne vidim več! Gospod in Oče! To je resnično nekaj mogočnega.
8. Tega preprosto ne razumem! Ali je vse to le nekakšna duhovna fantazija ali navidezna duhovna diorama ali celo nekakšna optično – duhovna iluzija. Nemogoče je, da je to lahko resničnost. Ali so nebesa resničnost in je to, kar se vidi iluzija – ali pa je vse to kar se vidi resnično in so nebesa iluzija. O Gospod in Oče! Prosim Te v imenu vseh, da nam to razložiš.
9. Ob vstopu v duhovni svet sem se pogosto srečeval s precej nenavadnimi pojavi, predvsem v svoji prvi hiši. Vendar sem jih postopoma lahko razumel, ker so se pojavljali kot odraz mojega najglobljega bitja. Toda tukaj sem pravzaprav svoj najglobli

jaz, za katerim se zagotovo ne more skriti nič bolj notranjega. – Od kod torej ti nenavadni pojavi?«
10. Rečem Jaz: »Le potrpežljivo, Moj dragi prijatelj! Sčasoma ti bo že vse jasno, čeprav je potem še veliko stvari, ki jih boš razumel prav tako malo, kot razumeš to stvar tukaj, ki je lahko razumljiva. Zdaj pa se vrnimo v sobano in poglejmo skozi druga vrata!«
11. Zdaj gredo vsi hitro nazaj v sobano, kjer Mi cesar Rudolf reče: »Gospod in Oče! Kar se tiče neznanih stvari, ki jih je omenil brat Robert, mene sploh niso vznemirile. Mislil sem si namreč, da je to zagotovo nerazumljivo, saj so si obstoječe razmere tukaj na najbolj čudovit način v nasprotju in bodo verjetno za ustvarjene duhove še dolgo ostale nerazumljive. Jaz nočem, tako kot brat Robert razumeti vse razloge za ta čudesa, kajti dokler ne razumem celotnega razloga za nek pojav ali neko stvar, mi je vedno bolj zanimiva. Če pa končno kaj takega razumem, potem največje zanimanje mine, saj le nerazumljivo čudovito vedno zahteva vso našo pozornost, razumljivo naravno pa postane povsem nepomembno; kajti ker ga razumemo takšnega kot je in kako se zgodi, o njem sploh ne razmišljamo ali pa zelo malo. Samo nerazumljivo je in vedno ostane zanimivo. Zato se nisem nikoli hotel poglabljati v skrivnosti mnogih umetnikov, ki so živeli na mojem dvoru. Če bi namreč tako kot oni dojel vse njihove zgodbe in stvari, bi kmalu izgubil vse svoje zanimanje zanje, in bi takega umetnika kmalu odpustil.
12. Vendar bi rad vedel le eno stvar, in sicer, kdo so duhovi, ki so lebdeli nad nami v prostem etru? Iz njihovih prijaznih obrazov sem razbral, da morajo biti na svoj način zelo srečni; toda kdo so in kakšen je njihov namen, to lahko veš samo Ti, o Gospod in Oče. Če Ti je pogodu, bi rad imel malo vpogleda v to?«
13. Rečem Jaz: »To so angeli, ki nadzorujejo zadeve teh najvišjih nebes. Ko boste opremljeni s potrebno modrostjo, se boste tudi vi občasno vključili v njihove posle. Zavzemajo se za ohranitev vseh svetov in so njihovi vrhovni vodniki in vodje. Glejte, tako živahen angel je pogosto gospodar in vladar celotnega sončnega območja. Toda, da bi prevzel takšno vladavino, se mora seveda najprej veliko naučiti in opraviti številne šole. Naš Cado, zelo nadarjen duh, je že začel služiti in vladati na Zemlji. Dobro opravlja svoje delo in razume, kako je treba spoštovati najrazličnejše duhove; zato mu je tudi dano vedno večje področje delovanja.
14. Na začetku je vsakemu dodeljeno le manjše področje delovanja. Če je zvest in potem dejaven, bo kmalu postavljen nad nekaj večjega. Cadu je bilo sprva zaupano vodenje in nadzor le majhnega področja, ki ga sestavljata le dve zelo majhni deželi, ki ju poznate, in glejte, zdaj že razteza svoje žezlo čez več kot polovico Evrope. In, če bo tako nadaljeval, bo kmalu imel vso Zemljo pod oblastjo svoje volje. Ko bo z Zemljo dokazal, da razume, kako ravnati z močjo, ki mu je bila dana, bo nato za svoje vodenje prejel Sonce in končno z njim celoten planetarni sistem in tako naprej, dokler ne bo gospodar celotne sončne sfere. – Ali zdaj razumeš kdo so v resnici duhovi, ki so zunaj lebdeli ped nami?«
15. Reče cesar Rudolf: »Ja, Gospod in Oče! Zdaj razumem. Vendar me ta čast prav nič ne zanima. Dejansko tak angel nikoli nima časa, da bi pršel sem in se malo odpočil od svojih velikih naporov.« -
Rečem Jaz: »Oh, naj te skrbi za kaj drugega! Vsak od teh angelov ima na milijone pomočnikov, ki uresničujejo njegovo voljo. In lahko pride sem kolikokrat želi ter prejema nadaljnja navodila od Mene, skupaj s potrebno okrepitvijo. – Na veliki pojedini, ki je bila nedavno, si videl mnoge izmed njih, ki so zdaj že spet na mestu svojega delovanja.
16. Zdaj pa poglejmo skozi ta druga vrata! So že odprta, zato stopimo ven! – Smo že na drugem balkonu! Kaj vidite tukaj?«

17. Vsi so neizmerno osupli, kajti tukaj vidijo čudovito območje osrednjega sončevega pasu in se ne morejo dovolj načuditi vsej tej njegovi veličastnosti. Vidijo tudi ljudi, a zaenkrat so tako daleč, da ne vidijo dobro njihovih oblik, ker za to njihova srca še niso dovolj močna.
18. Zdaj pa Robert spet pride k Meni in reče: »O moj Presveti Oče, po pravici rečeno, brat Rudolf se v bistvu ne moti. Tudi jaz zdaj vidim, da je pri takšnih prikazih vsako spraševanje popolnoma zaman. – Tukaj je še veliko več čudežnega kot pri prejšnjih vratih! Tu verjetno ne bi nehali vso večnost spraševati; zato je resnično bolje v blaženem miru uživati v teh nebeških stvareh ter potrpežljivo čakati, dokler Tebi, o Gospod in Oče, ne bo pogodu, da nam jih bolj razjasniš. – Toda ti ljudje morajo biti tam zelo lepi! Njihove oblike sicer ne vidim dobro, vendar že opažam, da mora biti neizmerno lepa.«
19. Rečem Jaz: »Glej, to je Sonce s svojimi prebivalci. Nekoliko temnejši so še vedno v materiji; svetlejši pa so duhovi in prav tako prebivajo v Soncu (glej 'Naravno sonce'). Pozneje boš vse popolnoma spoznal; toda zdaj bi bilo še nekoliko prezgodaj. – Sedaj smo videli kaj se skriva za drugimi vrati, zato pojdimo takoj k tretjim vratom te severne stene!«
20. Takoj se spet vrnemo v sobano in vstopimo skozi tretja vrata, ki so že odprta. Stojimo na balkonu teh vrat in zelo blizu vidimo povsem naravno osvetljen svet. Od tu se vidi le majhen del pokrajine. – Robert takoj vpraša kakšen svet je to in ali bi bil lahko to temnejši del sončnega sveta?
21. Rečem Jaz: »O ne, to je zemljina Luna. Poglejte njeno temno območje in tam, v daljavi, majhno skupino pritlikavih človeških bitij! To so pravi prebivalci tega dela Lune, ki je vedno skrit, gledano z Zemlje. Njihov največji užitek so njihove ženičke, ki jih večinoma nosijo na ramenih iz čiste ljubezni in nežnosti (glej 'Zemlja in Luna'). Nad njimi, nekaj sežnjev visoko, vidite precej živahne duhove, ki lebdijo naokoli. To so duše umrlih luninih ljudi! Njihovo veselje je v tem, da svojim še vedno smrtnim bratom delajo dobro in jih varujejo pred številnimi nevarnostmi. Svojo pozornost osredotočajo predvsem na to, da zelo materialni duhovi, ki naseljujejo ogolelo stran Lune, ki je vedno obrnjena proti Zemlji, ne bi mogli doseči prebivalcev vegetativne strani Lune, kjer bi precej nevarno ogrozili njihove domove, ki so v podzemnih jamah.
22. Zaenkrat veste dovolj o tem nebesnem telesu! Med vašim prihodnjim delovanjem se boste z vsem tem temeljito seznanili; zato se ne bomo več ukvarjali z ogledovanjem tega majhnega sveta, ampak gremo takoj do prvih vrat na zahodni steni, od koder bomo opazovali nov zunanji svet.«

296. POGLAVJE

POGLED SKOZI PRVA VRATA ZAHODNE STENE. PLANETARNO OSREDNJE SONCE. DUHOVNA DIORAMA.

1. Zdaj se vsi zopet vrnemo v sobano, kjer so na zahodni steni prva vrata že odprta, ne da bi jih kdo ročno odprl. To je za našega Roberta že spet nov kamen spotike in Me takoj vpraša o morebitni mehanski napravi, s katero se ta vrata odpirajo kot sama od sebe.
2. Jaz pa mu rečem: »Prijatelj, ali si še vedno ne moreš ustvariti popolne predstave o vsemogočnosti Moje volje?«
Reče Robert: »Oh, odpusti mi, najboljši Oče! Glej, pri Tvoji tako zelo veliki prijaznosti in neverjetni prizanesljivosti, človek pogosto pozabi, da Si Vsemogočen, ampak zdaj

pa je že spet vse v najlepšem redu. Mehanizem vrat, ki se sama odpirajo, mi je zdaj popolnoma jasen.«
3. Po tem Robertovem odgovoru takoj stopimo skozi vrata in pred očmi novih prebivalcev nebeškega Jeruzalema se razprostirajo neizmerno prostrane dežele. Skoznje tečejo velike reke, katerih voda sveti mnogo močneje kot vsa svetloba zemeljskega Sonca, zbrana v eni sami točki. Izjemno veliki in veličastno obdelani vrtovi postopoma postajajo vidni, ko se človek bolj navadi na intenzivno svetlobo rek. Sredi takšnih vrtov se lesketajo najveličastnejše zgradbe, v katerih so ljudje tega svetlobnega sveta vajeni prebivati. Nad svetlobnimi tokovi rek se vidijo nepopisno lepe, izjemno sijoče človeške postave, ki lebdijo. Robert in nekateri drugi si zakrijejo oči, ker ne morejo prenesti ogromnega sija svetlobe. Vprašajo me, kakšen svet je to.
4. Rečem Jaz: »To je osrednje Sonce, okoli katerega krožijo v širokih krogih milijoni manjših planetarnih sonc. Njegova privlačna sila je tako velika, da vse te milijone planetarnih sonc, skupaj z njihovimi planeti, drži v njihovih vnaprej določenih orbitah, in bi lahko z enako nezmanjšano silo držala še več drugih. – Kaj pa je vsa ta sila proti moči enega Mojih najmanjših otrok?! Povem vam, da so vsa sonca zgolj igračke v rokah Mojih otrok! – Zdaj veste, kaj vidite! In ker to zdaj veste, bomo spet zapustili balkon in se premaknili k drugim vratom te zahodne stene.«
5. Reče Robert: »Gospod in Oče! Rad bi imel vsaj malce predstave o tem, kako je mogoče, da se skozi vsaka vrata tukaj vidi ločeno velika nebesna telesa – in vendar so ena vrata le nekaj korakov oddaljena od drugih! Kako je to mogoče? Kako lahko tako ogromna nebesna telesa obstajajo drugo ob drugem na takšnem prostoru, le nekaj korakov narazen? Gospod, poskušam obvladati svojo potrpežljivost kolikor morem, a žal je zaman. Moram dobiti nekaj vpogleda v to, sicer bom tukaj v kraljestvu najbolj popolnega življenja celo zbolel.«
6. Rečem Jaz: »No, no, ne boš zbolel, saj je, prvič, tukaj bolezen preprosto nemogoča, in drugič, ker ti želim to razjasniti! Zato poslušaj! Prej si nekaj omenil duhovno 'dioramo'. Zato ti povem, da je to res duhovna diorama, vendar temelji na povsem drugačnih optičnih načelih kot katerakoli zemeljska.
7. Glej, vsaka od teh vrat so v nekem smislu duhovno konkavno zrcalo. Ko se vrata odprejo, vidiš tisto, kar po določenem večnem Redu prebiva v tvojem srcu, v najmanjši, a hkrati najbolj popolni obliki. Ko stopiš pred eno od teh konkavnih zrcal, vidiš močno povečan odsev tistega, kar se po natančnem ustreznem redu odbija od tvojih notranjih virov na čisto površino zrcala. Zrcalo pa tukaj ni steklo kot na Zemlji, temveč najčistejši nebeški zrak, tako zglajen, da s pravilno uporabo tvori najsvetlejšo steno, na kateri odseva tisto, kar lahko absorbira s svojo lastno strukturo, v skladu z redom.
8. Na Zemlji zagotovo ni ničesar podobnega. Tako imenovana fatamorgana bi bila morda nekoliko primerljiva. Fatamorgana odseva vsak predmet, ki je postavljen pred njo; toda ta odsev v Moji hiši odseva samo isto, kar mu ustreza. – Nekaj podobnega bi bili različni lomi barv skozi optično prizmo, kjer obrat na določeno ploskev odseva samo določno barvo z enako pretvorbo. Toda, kar takšno prizmatično zrcalo počne z brezobličnimi barvami, zrcalo tukaj počne z oblikami, ki sevajo na njegovo površino iz src angelskih duhov, ki stojijo pred njim, ustrezno njegovi edinstveno oblikovani odsevni površini.
9. Če hočem, da tega ali katerega drugega zrcala ne bo več tam, potem boš skozi takšna vrata videl le tisto, kar naravno obdaja to Mojo hišo.
10. Ker pa takšno zrcalo nima nobene trdne stene, je urejeno tako, da lahko vsak duh, če je potrebno, takoj doseže hitrost misli, da doseže dejansko tisto nebesno telo, ki ga vidi v zrcalu. To se zgodi prek nebeško – duhovne povezave. Kakšna je in kako se

vzpostavi, dragi prijatelj, ti bo postalo sčasoma povsem jasno. – No, kako je zdaj s tvojo boleznijo? Ali še vedno misliš, da te bo spet zgrabila vročica nestrpnosti?«
11. Reče Robert: »O Gospod in Oče! Ti Ljubezen vseh ljubezni! Zdaj je spet vse v popolnem redu! Zdaj sem modrejši in razumnejši, kot bi bil s tisočletnim zemeljskim učenjem. Vsa naša ljubezen in vse naše oboževanje samo Tebi za vedno!« -
Rečem Jaz:« No, če ti je zdaj lažje pri srcu, pojdimo naravnost do drugih vrat (zahodne stene). Poglejte, že nekaj časa so oprta!«

297. POGLAVJE

POGLED SKOZI DRUGA VRATA ZAHODNE STENE. OSREDNJE SONCE VIŠJEGA REDA. OSUPLJIVA VELIČASTNOST MEST IN ZGRADB. ALI SO STVARITVE INSTINKTA ALI RESNIČNE MODROSTI?

1. Zdaj se vsi premaknejo do drugih vrat zahodne stene, kjer zagledajo drugo osrednje Sonce višjega reda, okoli katerega se v ogromnih orbitah vrtijo cela sončna območja, podobno kot planeti okoli svojega planetarnega sonca.
2. Tedaj vsi dvignejo roke in zavpijejo: »Gospod, o Gospod! Nazaj, gremo nazaj! To se ne da zdržati! To je svetloba, ki mora za bilijon krat preseči svetlobo prejšnjega osrednjega sonca. Tukaj ne vidimo konca in ne moremo zaznati več nobenih oblik. O Bog, o Bog! Ti najmogočnejši Gospodar neskončnosti! Kakšna ogromna svetloba! Kakšna svetilnost!«
3. Rečem Jaz: »Samo nekaj časa glejte vanjo in kmalu se bodo vaše mlade oči navadile nanjo in potem boste odkrili celo oblike!« -
Reče Robert: »Vse bi bilo v redu, če bi jo človek le lahko prenesel! To je takšna svetloba, da bi jo v hipu razblinila v popoln nič, če bi s to intenzivnostjo padla na Zemljo. Naše oči so se – Tebi, o Gospod in Oče, vsa hvala, vsa ljubezen in čast – tako rekoč že precej navadile na to svetlobo najmočnejše jakosti, vendar mi je kljub temu preprosto nemogoče pogledati vanjo. Lahko urimo svoje oči celo zemeljsko tisočletje, pa zagotovo še vedno ne bomo mogli niti eno minuto gledati te grozljivo močne svetlobe.«
4. Rečem Jaz: »Oh, oh, ti hočeš vselej nekaj razumeti bolje kot Jaz! Zato samo za trenutek poglej v svetlobo in se boš sam prepričal ali je res neznosna. Kajti glej, navaditi se moraš gledati tudi najmočnejšo svetlobo. Včasih se zgodi, da se tudi Sam pojavim v svetlobi Božanstva v Sebi, v primerjavi s katero je vsa ta svetloba popolna noč. Kako bi Me lahko potem videl v takšni svetlobi, če te že ta rahla svetloba tako moti? Zato le pogumno poglej vanjo; vse bo v redu!«
5. Po teh besedah začne Robert sprva z močno mežikajočimi očmi gledati v veliko osrednje sonce, in čez nekaj časa reče: «Bog, Oče! Zahvaljujem se Ti za Tvojo tako veliko milost! Zdaj stvari začenjajo dobivati smiselne oblike, vendar še niso trdne, saj jih moč svetlobe občasno še vedno odstrani. Vendar se vedno enake ponovno pojavijo. Oh to mora biti resnično čudovit in veličasten svet! Resnično, tak svet so že nebesa, saj mora biti življenje tukaj izjemno čudovito, ko se človek enkrat navadi na svetlobo.
6. Ah, ah, zdaj odkrivam neizmerno veliko mesto, ki je polno najbolj veličastnih in najčudovitejših zgradb. Mesto je podobno Tvojemu svetemu Mestu vseh mest v vsej neskončnosti. Nenavadno, nenavadno! Do koder seže moj pogled, vidim vrtove in najveličastnejše palače, zgrajene v povsem tujem arhitekturnem slogu. Ogromne arkade se raztezajo v vse smeri, na njih pa stojijo najsijajnejši stebri in na teh se bleščijo palače nepopisne krasote. Oh, oh, to je veličastno, izjemno veličastno!«

7. Zdaj tudi drugi začnejo bolj vztrajno gledati v svetlobo tega drugega osrednjega sonca in postopoma odkrivajo, kar je odkril Robert. Ja, nekateri vidijo še več. Opazijo izjemno veličastno floro, veliko množico najbolj izjemnih živali vseh vrst, ki si jih je mogoče zamisliti, in množico nepopisno lepih ljudi, ki se sprehajajo po vrtovih. Iz njihovih svobodnih in živahnih gibov je mogoče razbrati, da morajo biti izjemno srečni in zadovoljni.
8. To še posebej opazi Matilda Eljah, ki reče: »O Bog, kakšna večno nikoli primerljiva razlika med takšnim svetom in našo Zemljo! Tukaj je vse popolna nebesa; na Zemlji pa je vse pravi pekel v primerjavi s tem svetom. O Bog, o Oče! Tu morajo biti izjemno dobri in modri ljudje! Na tem svetu zagotovo ne bo smrti. Zdi se, da se na njem tudi nič ne postara. Povsod sije večna pomlad in vsaka postava je polna najsrečnejše mladosti. – O Bog, o Oče! Kakšen svet! – Tudi živali so videti izjemno dobrodušne. Kot najbolj pobožna jagnjeta se sprehajajo skupaj in na svojih določenih mestih iščejo hrano, ki jim ustreza in je zagotovo zelo sladkega okusa.
9. O Gospod, vsakemu od Tvojih otrok mora biti v veliko veselje, da postane vladar takšnega sveta. Ja, tudi Tebi Samemu mora biti v veliko veselje ko vstopiš v te najbolj sijoče poljane. – Ne, tega ne smem dolgo gledati. To bi me resnično lahko tako oslabilo, da bi morala, hotela ali ne, vstopiti v ta svet in se pobliže seznaniti z njegovimi najlepšimi ljudmi.«
10. Reče Peter Peter: »Lahko poskusiš, vendar po mojem mnenju ne boš prišla na svoj račun. Ta bitja se med seboj zagotovo vidijo, toda tebe zagotovo ne morejo videti kot duha z najvišjih nebes, ker so bolj ali manj obdana z materijo svojega sveta. In potem bi imela slabo izkušnjo, če bi ti lahko videla samo njih, oni pa tebe nebi mogli nikoli videti. Kajti po moji utemeljeni domnevi verjamem, da ta bitja sploh ne izkusijo smrti, torej nobene preobrazbe. Kot jih zdaj vidiš, so že od prvega nastanka in bodo ostali v večnem življenju. Res je, da njihova dela kažejo, da je med njimi veliko modrosti, vendar tega ne bi rad jemal kot splošno pravilo; saj tudi na Zemlji obstajajo živali veh vrst, ki zmorejo narediti stvari ki jih niti najmodrejši in najbolj izkušen umetnik ne bi mogel nikoli posnemati. Toda ali bi bilo logično takšnim živalim pripisati salomonsko modrost? Glej, tako je lahko bolj ali manj tudi pri teh ljudeh. Zlahka so bolj nagonski kot modri in v takem primeru v njih ne bi našla kaj dosti občudovanja. – Kaj praviš na to moje neutemeljeno mnenje?«
11. Reče Eljah: »Ja, ja, morda se ne motiš povsem. Sodeč po veliki raznolikosti videnih stvari, se zdi, da imajo ti ljudje več resnične modrosti, kot kakršenkoli visoko razviti instinkt. Kajti takšne stavbe v najdrznejšem arhitekturnem slogu in ti veličastni vrtovi, so zadosten dokaz, da v teh ljudeh, ki so vedno obdani z najmočnejšo svetlobo, prebiva več kot le čisti instinkt.« -
Reče Peter Peter: »Ja, ja, tudi ti se v tem pogledu morda ne motiš! Ampak jaz precej trdno ostajam pri svojem mnenju.«
12. Rečem Jaz: »Oba imata prav v vzajemnem odnosu! – Ker pa Sem zdaj že odprl tretja vrata zahodne stene, sedaj zapustimo ta druga in takoj vstopimo v že odprta tretja vrata.«

298. POGLAVJE

TRETJA VRATA ZAHODNE STENE. JEZUS O VRSTNEM REDU SONČNIH SISTEMOV, SVETLOBNI JAKOSTI SONC IN NJIHOVI VELIKOSTI. OGNJENI DUHOVI VESOLJNJEGA OSREDNJEGA SONCA.

1. Zdaj vsi stopijo skozi tretja vrata zahodne stene. Toda takoj ko pogledajo skoznje, se takoj spet obrnejo in ženski glasno zavpijeta, kot da bi jih nekaj močno prestrašilo. Kajti svetloba, ki jim sije nasproti je tukaj neprimerljivo močnejša od tiste v prejšnjih vratih.
2. Robert in več drugih z njim, reče: »O Gospod, o Bog, o Oče! Naše oči, ki so na koncu že zlahka prenesle svetlobo prejšnjega sonca, te nepopisno močne svetlobe ne morejo več prenesti. Toda ta svetloba je kot najmočnejši plameni ognja in tako močno peče oči, da je človek nikoli ne more prenesti! Kakšna svetloba je to? Ali je to morda spet eno središčno sonce?«
3. Rečem Jaz: »Vsekakor, in to zopet višjega reda. – Toda, da bi to pravilno razumeli, si morate vrstni red sončnih sistemov predstavljati takole:
4. Veliko milijonov planetarnih sonc, okoli katerih se planeti gibljejo kot vaša Zemlja, tvorijo sončno območje s svojim skupnim osrednjim soncem, ki je vedno tako veliko, da včasih skoraj stokrat, včasih celo tisočkrat in včasih celo milijonkrat presega fizični volumen svojih sonc in njihovih planetov, ki krožijo okoli njega; kajti obstajajo večja in manjša območja. Toda večje kot je sončno območje, večje mora biti njegovo osrednje sonce v vseh svojih delih v primerjavi s skupnim številom njegovih sekundarnih sonc, da jih kljub največji razdalji ohranja v določenih orbitah. Kajti bolj, ko se povečuje število in potrebna razdalja sekundarnih sonc, večja mora biti prostornina takega osrednjega sonca, da bi lahko obvladovalo vsa planetarna sonca, ki krožijo okoli njega.
5. Številna takšna sončna območja, ki so zdaj podrobneje opisana, imajo skupno osrednje sonce in z njegovo podporo krožijo v neprimerljivo večjih krogih okoli tega skupnega (višjega) osrednjega sonca, ki mora biti povsem naravno spet sorazmerno velikokrat večje od vseh njegovih sončnih območij skupaj, - od katerih se jih pogosto vrti več tisoč okoli takega drugega osrednjega sonca. Vsa taka sončna območja skupaj svojim osrednjim soncem nato tvorijo sončno vesolje.
6. Toda spet na tisoče takšnih sončnih vesolj ima skupno središče ali osrednje sonce še višjega reda, ki je v enakem razmerju po svoji prostornini pogosto tisočkrat večje od vseh sončnih vesolj, ki krožijo okoli njega. In takšno vesoljno osrednje sonce je ravno to, ki ga sedaj vidimo.
7. Vendar se glede na velikost takšnih osrednjih sonc povečuje tudi njihova svetloba. Približno lahko predpostavite naslednje razmerje: Če je na primer osrednje planetarno sonce tako veliko, da je njegov premer cel bilijon (10^{12}) zemeljskih milj, potem je premer osrednjega sonca v sončnem območju milijonkrat večji, torej cel trilijon (10^{18}) zemeljskih milj. In takšno kozmično osrednje sonce, kot ga vidimo sedaj pri tretjih vratih, je potem spet večje glede nato, koliko sončnih območij obvladuje, milijonkrat, ali celo bilijonkrat, v razmerju potrebne velikosti in svetlobe. Zato ima lahko premer kvadrilijon (10^{24}), včasih pa celo kvintilijon (10^{30}) zemeljskih milj. (avstrijska milja=7,5 km.)
8. Sonca te vrste že imajo svojo ognjeno svetlobo in niso primerna za nastanitev materialnih bitij na svoji prostrani, za vas neizmerljivi površini. Po drugi strani pa v tako neizmernem velikem ognjenem morju zelo udobno bivajo ognjeni duhovi. Telesna bitja prebivajo samo v notranji sferi takšnega sonca. Kajti vsa sonca so pravzaprav

sestavljena in več sonc, ki se nahajajo znotraj zunanjega sonca, približno tako, kot je planet Saturn nameščen znotraj svojih obročev. Kako je vse to in zakaj, boste podrobneje izvedli kasneje.
9. Zdaj pa se potrudite prenesti tudi svetlobo tega sonca, kajti kasneje boste morali prenesti neskončno močnejšo svetlobo, da boste končno lahko prenesli svetlobo, Mojega lastnega Božanstva. Le poskusite, saj bo šlo! Začetek je vedno težak.«
10. Ob tej moji spodbudi se vsi spet obrnejo k temu soncu in poskusijo ugotoviti, če je to res mogoče.
11. Robert, čigar oči so zelo občutljive, se obrne k trem apostolom, ki so vedno prisotni in reče: »Dragi prijatelji! Kako lahko vi tako neovirano gledate v to svetlobo? Vem da strmenje v to najmočnejšo svetlobo ne more škodovati mojim očem, a kljub temu je zaradi njene velike intenzivnosti ne morem gledati več kot dve sekundi. Povejte mi, dragi bratje, kako vam uspe, da vas takšna močna svetloba niti najmanj ne moti?«
12. Reče Pavel: »Moj dragi brat! Ne bom rekel nič drugega kot to, da bodi trden v volji, potem bo že šlo! Morda misliš, da je naš vid že tako oslabel, da nas takšna svetloba in celo neprimerljivo močnejša ne more motiti? Oh, zelo se motiš! Tudi mi zaznavamo neizmerno močno svetlobo, tako kot ti; toda naša volja ima ob takšnih priložnostih tisto odločno moč, ki lahko prenese intenzivnost vsake svetlobe, razen svetlobne intenzivnosti v najgloblji božanskosti samega Gospoda, katere tudi mi z vso vztrajnostjo naše volje ne moremo nikoli prenesti več kot tri kratke trenutke. Zato se ne trudi okrepiti svoj vid, ampak samo svojo voljo, potem boš lahko pogledal v katerokoli svetlobo in nobena te ne bo ovirala. Poskusi in takoj se boš prepričal, da imam povsem prav!«
13. Reče Robert: »Poskusil bom in videl, koliko časa lahko vzdržim.« - Tedaj se Robert trdno usede in začne z razžarjenim obrazom strmeti v sončno svetlobo. Čez nekaj časa reče: »Brat! Navsezadnje imaš popolnoma prav! Težava ni bila v mojem očesu, ampak v šibki odločnosti moje volje. Ko je moja volja postala odločnejša, so po nekaj minutah vse ovire izginile, čeprav mi je šlo v začetku zelo slabo.
14. Zdaj z veliko lahkoto zrem v to svetlobo in se pri tem neizmerno veselim; kajti skozi izjemno jasne plamene etra začenjam odkrivati resnično neizmeren svet čudes in vidim neizmerno prostrana bivališča, v katerih verjetno prebivajo ognjeni duhovi, ki jih je Gospod prej omenil. Nenavadno je, da se takšna zgradba pravzaprav sestoji iz neštetih simetrično postavljenih, izjemno visokih stolpov, ki so med seboj povezani z neštetimi arkadami ena poleg druge in druga nad drugo. In zdaj resnično vidim človeku podobna bitja, ki hodijo po arkadah. Njihovo gibanje je neverjetno hitro! Švigajo sem in tja kot strela! Ali imajo ti duhovi tako nujne opravke, saj tečejo sem in tja, kot da bi bili, kot rečemo na Zemlji, malo obsedeni?«
15. Reče Pavel: »Ja, prijatelj moj, na takšnem soncu je zagotovo veliko dela, česar seveda še ne moreš dojeti! Toda iz teh ogromnih in prostranih gradenj lahko že sklepaš, da mora biti na tem soncu neizmerno veliko dela in zato tudi tako velika prizadevnost teh duhov! – Glej, na tem neizmerno velikem soncu gori najčistejši plin, in ta mora biti vedno prisoten v največji možni količini v velikih podsončnih (podzemnih) plinometrih. In tako, kar tukaj pred seboj vidiš, ni nič drugega kot velika naprava za pripravo plina, ki jih je na tem Soncu trilijone. Tudi na Zemlji določeni duhovi v notranjih prostorih gora, ki bruhajo ogenj, pripravljajo gorljiv plin in ga tudi vžgejo, ko je prisoten v pravi količini. Sam plin pa se pravzaprav sestoji iz najbolj preprostih naravnih duhov, ki morajo prej preiti skozi takšno očiščenje, preden lahko pridejo v še bolj določnejšo bitnost. Na Zemlji pa je vse, kar se tukaj izvaja na najbolj urejen način, videti surovo in grobo. Zdaj veš zaenkrat dovolj – in tudi tisti, ki so s teboj! Zato se vsi zberite, kajti zdaj se bomo takoj obrnili proti jugu.

299. POGLAVJE

PRVA VRATA JUŽNE STENE – VSEMOGOČNA SVETLOBA GLAVNEGA IN PRVOBITNEGA OSREDNJEGA SONCA. O NJEGOVIH OGROMNIH RAZMERJIH IN BITJIH, KI TAM ŽIVIJO.

1. Na to rečem: »Ja, ja, tako je! – Poglej tja, Robert, prva vrata na južni steni so že odprta! Še močnejši sij svetlobe, ki prodira skozi ta vrata, naznanja, da bomo imeli tukaj opraviti s soncem, ki je še večje od osrednjega sonca, ki smo ga nazadnje videli, in je za vas še bolj nepojmljivo. – Tam se tudi konča red materialnih svaritev Moje volje in Moje Modrosti; zato zdaj takoj stopimo skozi ta vrata!«
2. Zdaj vsi stopijo skozi ta vrata z določenim strahom (seveda z izjemo Pavla, Petra in Janeza, ki jim je vse to že dobro znano). Ko zdaj vsi pridemo skozi vrata, se sprva vsi takoj obrnejo in glasno zakričijo in zatrjujejo, da jim je popolnoma nemogoče, da bi si drznili le bežno pogledati v to svetlobo; saj se jim zdi, da je ta svetloba milijonkrat, celo trilijonkrat močnejša od svetlobe prejšnjega vesoljnega osrednjega sonca.
3. Rečem Jaz: »Ja, ja, to vam ne morem oporekati! – Toda s tem zadnjim, glavnim in prvobitnim Soncem bo enako kot ste storili pri prejšnjih. Samo trdna volja, pogum in vztrajnost, potem pa se vse zgodi! – No, prijatelj Robert, ali nimaš poguma?«
4. Reče Robert: »O Gospod, tukaj se bo to komaj zgodilo! Bleščanje je preveč pekoče! Tukaj te dobesedno vrže nazaj. Ampak bom poskusil v Tvojem Najsvetejšem in Vsemogočnem Imenu. Najprej bom popolnoma zaprl oči in jih začel postopoma odpirati. Mogoče mi bo potem uspelo.« -
Rečem Jaz: »Stori, kot se ti zdi pametno! Ampak je vseeno bolje, če začneš gledati v to svetlobo s široko odprtimi očmi. Nekaj minut boja in obvladal boš tudi to najmočnejšo svetlobo od vseh materialnih svetlob.«
5. Reče Robert: »Prav, naj se tako zgodi! Kar Ti, o Gospod in Oče, želiš in odrediš, mora biti vedno najboljše in najbolj uporabno. In zato, zdaj le poglejte navzgor, moje svetlobe sramežljive oči! Zdaj boste imele opraviti z mogočno viharno svetlobo.«
S temi besedami se hitro obrne in seveda najprej mežikajoče pogleda v to svetlobo.
6. Čez nekaj časa reče Robert, zelo vesel tudi te zmage: »Oče, Tebi vsa hvala, vsa čast in vsa ljubezen! Tudi ta najvišja svetloba zdaj uboga moje zelo majhne oči. Oh, presrečen sem! Tebi, o najbolj Sveti Oče, so celo mogoče stvari, ki so navidezno povsem nemogoče! O ljudje na ubogi Zemlji! Vaše oči zaslepi pogled na vaše majhno zemeljsko sonce, čigar svetloba nima niti deset milijonink moči iskre te svetlobe. Kaj bi rekli, če bi v svojem naravnem stanju uzrli le najmanjšo iskro te svetlobe?! Povem vam da bi bila ena sama iskra dovolj, da bi v hipu vso Zemljo spremenila v čisti nič.
7. O Gospod in Oče! Kako je možno tako povečanje svetlobne jakosti, ki presega vse človeške izračune? Pri mojem zdaj najbolj blagoslovljenem življenju! Ena kubična cola (avstrijska cola = 2,63 cm) svetlobe na tem Soncu ima v bistvu več svetlobne moči, kot svetloba celotnega zemeljskega sonca, stisnjena v kubično colo! To je zagotovo najbolj nerazumljivo razmerje za vsakogar – pa vendar je tako! Zdaj to svetlobo gledam že kar nekaj časa, in to precej zlahka, vendar se intenzivnost ne zmanjša, ko so se je moje oči navadile. – O Gospod, o Oče! Kakšna svetlobna moč! Kako veliko mora biti to Sonce; kje se mora nahajati, in kako strašno velikemu namenu bi lahko služil njegov neizmeren obstoj?«
8. Rečem Jaz: »To je glavno in prvobitno osrednje Sonce, okoli katerega se vrti in giblje natanko sedem milijonov sončnih vesolj. Njegov premer je približno dva oktilijona (oktilijon = 10^{48}). Svetloba z največjo elektromagnetno hitrostjo, ki prepotuje 300.000 km v 1 sekundi, bi potrebovala več tisoč bilijonov zemeljskih let, da bi prišla z enega pola do drugega!«

9. Vsi se zgrozijo, ko to slišijo. In Robert precej skrušeno reče: »In tako velikansko sonce (Gospod oprosti mi za tako neumno vprašanje!) si tudi Ti ustvaril?! Ti, ki tukaj govoriš o teh neizmernih soncih s takšno preprostostjo, kot bi imel opravka le s peščico graha!«
10. Rečem Jaz: »Ja, ja, Moj dragi brat! Ne samo tega, ustvaril Sem še nešteto drugih, ki so veliko večji od tega, ki ga zdaj gledaš! Ta je pravzaprav celo najmanjši od vseh.« Reče Robert: »Poljubljam Ti roke, o Bog, o Bog! Predstavljati si to je skoraj nemogoče za ustvarjenega duha!« -
Rečem Jaz: »Ja, ja, vprašaj enega od Mojih treh bratov, oni ti bodo povedali, ali je kaj takega mogoče ali ne.«
11. Reče Robert: »Ja, ja, najbrž je vse mogoče. Kajti pri Tebi je vse mogoče, pa vendar je to vseeno nekaj tako neizmerno ogromnega, da mora vsak duh zatrepetati v svoji notranjosti (še posebej, če prvič vidi takšno veličino) – tega ne moreta zanikati ne Peter ne Pavel in prav tako ne njun brat Janez. Najhitrejša svetloba bi potrebovala več tisoč bilijonov let, za pot od enega pola do drugega!? O Gospod, o Bog, kakšna strašna velikost! – Kako daleč mora biti potem takšno sonce od naše Zemlje, da bi ga lahko z nje videli le kot svetlečo točko?«
Rečem Jaz: »En decilijon (10^{60}) je dovolj, da se ga vidi navidezno zmanjšanega, tako kot Venero. Nadaljnji izračun lahko za zabavo naredite sami!«
12. Reče Robert in tudi Peter Peter z njim: »O Gospod, s takšnimi izračuni si ne bova belila glave in še manj srca! Naj bo tako, kot je po Tvoji najsvetejši volji; vendar se mi s tem ne bomo preveč ukvarjali, ker nam takšne razsežnosti vzamejo preveč naše sposobnosti mišljenja in razumevanja.«
13. Robert sam nadaljuje: »Zdaj o Gospod in Oče, začenjam odkrivati tudi na tem soncu množico velikih človeških bitij! Tudi ti morajo biti docela razžarjeni. Toda nikjer ne vidim nobene zgradbe. Ta strašljivo velika bitja hitijo v najmočnejših plamenih in zdi se, da so zelo dobre volje med tako zagotovo zelo vročo dejavnostjo. Nekatera se občasno dvignejo precej visoko nad morje svetlobe in mečejo zelo močno žareče krogle v neskončnost! Čudna zabava teh bitij! Zdi se, da ne preračunavajo, kam bodo te ognjene krogle priletele, in da je vse prepuščeno naključju. Torej je mogoče, da bi takšna nebeška granata celo priletela do nas. Resnično, ne bi hotel biti prvi, ki bi ga obiskal takšen okrogel gost, kljub svoji čisto duhovni naravi! Te granate morajo biti tudi precej velike, ker se ti velikani zagotovo ne ukvarjajo z malenkostmi. Kako veliko je v primerjavi z našo Zemljo tako ognjeno bitje tega Sonca vseh sonc?«
14. Rečem Jaz: Precej veliko, dragi Moj Robert; kajti vsaka krogla, ko jo vidiš metati, je večja od zemeljskega Sonca, nekatere pa so tudi manjše.«
15. Reče Robert: »Ti ljudje mečejo meni nič tebi nič cela sonca iz tega nebesnega telesa v daljno neskončnost! Bravo, vedno bolje! Za takega človeka bi bila Zemlja le drobno zrno peska, ki bi jo zlahka spravil v žep telovnika skupaj s Soncem in vsemi njegovimi planeti. Moj Bog, Moj Gospod in moj najljubši Oče, s temi ljudmi verjetno ne bomo nikoli pili bratovščine! Gospod in dragi Oče! Kam pa potem padejo te žareče krogle, katere ti ljudje mečejo v neskončnost?«
16. Rečem Jaz: »Večina jih pade nazaj na tla tega sonca, tu in tam pa tudi nekateri v neskončni prostor in v neki globini vesolja postanejo sonca, v območju nekega osrednjega sonca.« -
Reče Robert: «Toda nekatere od teh krogel bi se potem lahko tudi slučajno kdaj približale Zemlji, vendar o tem v zgodovinskih knjigah zagotovo ni nobene omembe.«
17. Rečem Jaz: »Prijatelj Moj! Prvič, še zdaleč nisi prebral vseh takšnih knjig na Zemlji, in drugič. Takih pojavov takratna ljudstva niso dovolj zvesto zapisala in so se ohranili le po ustnem izročilu med še vedno slabo izobraženimi ljudstvi. Vendar pa je bilo z

Zemlje videnih že več takšnih krogel kot izjemnih kometov; in ne bo dolgo, ko bo tak gost potoval skozi območje najbolj oddaljenih planetov zemeljskega sonca in bo viden tudi sredi belega dne.
18. Vendar pa ni minilo niti tri tisoč let, odkar je takšen sončni komet prečkal območje Saturnove in Uranove orbite in na Zemlji ustvaril tako močno svetlobo, da se je zemeljsko sonce v njegovi bližini zdelo komaj svetlo. Vendar pa je ta pojav v polnem sijaju trajal le nekaj dni in ga zaradi prevelike hitrosti tega mimoidočega popotnika ni bilo mogoče dlje opazovati. Pred nekaj sto leti pa je tak gost preletel tudi naše nebesno telo in ga je bilo mogoče opazovati tudi podnevi; toda to prijatelj Moj, se ne more zgoditi vsak dan. Kako in zakaj se to zgodi, boš izvedel kasneje. Zdaj pa še malo dlje opazuj to sonce in boš odkril še marsikaj, kar te bo zelo presenetilo.«

300. POGLAVJE

ROJSTVO VESOLJNEGA OSREDNJEGA SONCA. ČIŠČENJE NJEGOVE DIAMANTU PODOBNE PROZORNE LUPINE. ROBERT RAZMIŠLJA O SVOJI MAJHNOSTI.

1. Robert še nekaj časa pozorno opazuje to sonce in nato reče: »Lahko gledam kolikor hočem, pa še vedno ne ugledam nobene podlage. En val svetlobe potiska drugega, in zdi se, da ognjeni velikani raje plavajo v tem morju svetlobe, namesto da bi se kot baletni plesalci gibali po trdnih tleh. Rad bi vedel le to, od kod dobivajo svoje žareče krogle in kako so te lahko tako popolnoma okrogle, kot da bi jih stružil strugarski mojster.
2. Aha, aha! Kaj se dogaja tam precej daleč od tod? Več ognjenih velikanov dviguje ogromno cev. Ta cev ima že izjemno veliko odprtino, vendar jo velikani nenehno vedno bolj in bolj širijo. Celotna ogromna cev mora biti narejena iz zelo raztegljive snovi, sicer bi jo bilo težko raztegniti tako, kot elastično gumico na Zemlji. Zdaj se zdi, da ima pravo širino! O Bog! Po zemeljskih merah mora to biti ogromna širina. Kaj se zdaj tam dogaja?! Vidim, da velikani odpirajo usta, iz katerih izhajajo različne svetlobne oblike. Kaj to pomeni?«
3. Rečem Jaz: »To je jezik teh bitij! Zdaj si jasno sporočajo, da se bo kmalu rodilo veliko Sonce, torej centralno sonce, ki bo nadzorovalo celoten sončni sistem. Kmalu ga boš videl naraščati iz velike odprtine. Bodi pozoren!«
4. Robert pogleda in kmalu vidi mogočno svetlobno kroglo, ki se dvigne iz velike cevi in se nato z veliko hitrostjo oddalji v ravni črti stran od površine sonca. Zelo začuden nad takšnim pojavom reče Robert: »Prijatelji! To res ni majhna stvar! Zdaj smo z lastnimi nesmrtnimi očmi videli rojstvo osrednjega sonca, in zagotovo takšnega, ki ni najmanjše vrste. Usojeno mu je, da služi kot centralno sonce, okoli katerega bodo vekomaj krožili bilijoni svetov, ki bodo iz njega črpali svetlobo, toploto, življenje in hrano. Ah, kakšen velik pojav! – Kje pa bo postavljeno to sonce? Na katerem območju bo začelo svoj veliki cikel? O Gospod! To so stvari do katerih morajo biti celo največji in najstarejši nadangeli polni spoštovanja! Tukaj lahko na svoje oči vidimo nove stvaritve, ki nastajajo pod Tvojim pogledom, o Gospod, velika bivališča za milijarde svobodnih bitij, ki jih bodo nekoč naselila. O Gospod, to je preveliko za nas, drobne duhove!
5. Ampak zdaj bi rad v svoje misli vnesel kanček reda, zato želim izvedeti, glede na to, da ta bitja nenehno mečejo majhna sonca, torej planetarna sonca, in da sonce, ki je bilo zdaj gnano skozi veliko cev, sčasoma rodi sonce nižjega rodu in reda, ti pa v še

bolj oddaljenih časih regionalna osrednja sonca, ta pa nato rodijo več milijonov planetarnih sonc, kako se potem ta urejeno rojena planetarna sonca razlikujejo od tistih, ki so izvržena od tukaj? Zagotovo mora biti razlika?«
6. Rečem Jaz: »Glej, vsak tak sončni univerzum, ki se giblje v največjih krogih okoli takega prvobitnega osrednjega sonca, je v svoji največji oddaljenosti obdan s trdno lupino, skozi katero ne more prodreti nobeno materialno bitje. Ta lupina je sestavljena iz diamantu podobne prozorne snovi in je v notranjosti izjemno gladka. Vso svetlobo, ki izhaja z vseh neštetih sonc in je ne sprejme nobena zemlja ali sonce, ta lupina sprejme in odbije nazaj. Ker pa takšna lupina lahko sčasoma na svoji notranji zrcalni površini postane bolj motna in ne bi v celoti opravljala svoje funkcije, te svetlobne krogle nenehno mečejo ti neizmerni duhovi z ustrezno močjo, iz tega prvobitnega osrednjega sonca, tako da sčasoma dosežejo površino lupine. Tam pa jih nato uporabijo za čiščenje te lupine, za kar so spet posebej imenovani čistilci, ki so veliki in mogočni duhovi, prisotni v velikem številu, katere boste v nadaljevanju vsi zelo dobro spoznali. Kajti glej, vse kar se dogaja v vsej neskončnosti, se zgodi prek Mojih duhov in velikih angelov. Toda Moji otroci so največji in najmočnejši od vseh. Ali to razumeš?«
7. Reče Robert: »Gospod, zagotovo nisem Tvoj otrok! Kajti pri Tvojem Najsvetejšem Imenu se že počutim strašno majhnega in se zdaj sam sebi zdim tako majhen, da ne more biti ničesar manjšega od mene. Sploh ne smem pomisliti na te veličine, ki sem jih pravkar videl, sicer bom postal čisti nič. Dovolj imam že skoraj decilijonkratnega prvobitnega osrednjega sonca, da ne bom nikoli povsem dojel njegove velikosti in narave. In potem je še tu lupina, v kateri je zagotovo decilijone decilijonov sonc in drugih svetov, naseljenih z mogočnimi množicami duhov! O Gospod, o Oče! Tukaj moje razumevanje ostaja nemo, kot sama smrt.
8. V svoji naravni omejenosti si komaj predstavljam, da bi bila vsa neskončnost večja, kot takšna lupinasta obla, toda Ti Si rekel, da je takšnih lupin v neskončnem prostoru neštetо! O Gospod! Zdaj ne bom rekel ničesar več. Kajti to spada v najbolj čudovito fantastiko. Zato sem zdaj popolnoma uničen in vse moje največje možne misli zdaj počivajo kot mlade lastovke v svojem gnezdu. Tukaj se ne da nič drugega storiti in reči kot: »Gospod Bog nad vojskami! Velik si Ti in velika so dela Tvojih rok! Zato Si Sam Vse v vsem in vse je v Tebi in od Tebe. Ti najboljši, večni, Sveti Oče! Mi, Tvoji otroci smo veliki le v Tvoji ljubezni, ki je naše življenje. Sami pa smo pred Teboj, o najsvetejši Oče, najčistejši nič!«
9. Rečem Jaz: »Lepo, lepo od tebe, Moj dragi prijatelj Robert, da to zdaj čutiš! – Vendar moraš zdaj z vso skupino iti do drugih vrat te južne stene, kjer boš videl še večje stvari; in tako gremo naprej, kajti glej, vrata so že odprta in čakajo da vstopimo čez njihov široki prag! Naj bo tako!«

301. POGLAVJE

OSUPLJIV POGLED SKOZI DRUGA JUŽNA VRATA. CELOVITA PODOBA MATERIALNEGA STVARSTVA. VELIKI ČLOVEK STVARSTVA KOT IZGUBLJENI SIN.

1. Nato gredo vsi takoj z veliko radovednostjo k drugim južnim vratom. Ko do teh pridejo, vsi rečejo: »Ah, kako lepo je tukaj pogledati tja ven! Kajti tu se našim očem ni več treba boriti z mogočno Svetlobo. Kakšna sprememba. Toda s temi sonci, še posebej z zadnjima dvema, je bilo preprosto neznosno! Vprašanje je le, kaj pravzaprav tukaj vidimo? To je motno lesketajoče ozadje, približno tako, kot se tako imenovana

Mlečna cesta lesketa z Zemlje v jasni poletni noči. Toda kaj naj bi se skrivalo za tem leskom, to bi radi vedeli, če bi bilo Tebi pogodu, o najboljši in najbolj ljubeči Oče.«
Rečem Jaz: »Zato smo tukaj! Ampak stopite vsi precej daleč na balkon, sicer ne boste mogli videti celotne podobe.«
2. Na to navodilo gredo vsi na rob velikega balkona. In Robert se najprej zazre v veliko bleščečo podobo in reče: »Čudno, zelo nenavadno! To je popolna človeška podoba! Kolena so rahlo upognjena naprej, roke brezskrbno visijo navzdol. In glava, prekrita z dolgimi Absalomovimi lasmi, je videti kot glava žalujočega, nagnjenega naprej navzdol v neskončno globino. Ledja so komaj prekrita z zelo raztrganim predpasnikom. Skratka, celotna postava name naredi melanholičen vis! – Zaradi ogromne velikosti, bi komu prišlo na misel, da je to zunanja podoba vsemogočnega Duha iz Tebe, o Gospod. Toda videz žalostne postave mi pravi da to nikakor ne more biti. Tvoj Duh bi imel v sebi zaznavno življenje, o Gospod. Toda v tej veliki postavi ni sledu o čemerkoli podobnem. Resnično je le kot fosforescentna podoba, ki jo je v neizmeren svod vdihnila Tvoja Vsemogočnost, o Gospod. Vse to mora imeti pomemben razlog, ki ga seveda nihče razen Tebe ne pozna. – Gospod, prosim, razloži nam to podobo!«
3. Rečem Jaz: »Rad bi, ampak še vedno preveč spoštuješ materialno veličino, zato bi ti že Moja majhna razlaga povzročila previsoko vročico. In bilo bi Mi žal, če bi zbolel tukaj v Mojem Kraljestvu. Zato se vprašaj, če lahko preneseš in si upaš prenesti najbolj ogromnega iz kraljestva materije. – Potem ti bom to podobo takoj nekoliko bolj podrobno razkril.«
4. Reče Robert: «Gospod in Oče, poln najvišje ljubezni! Zdaj je že v redu. Sedaj sem se tako rekoč že navadil teh veličin, tako da je moja duša o tem že povsem prepričana. Zdaj lahko prenesem celo več deset takšnih lupinastih obel, znotraj katerih se, kolikor vem, lahko vrti decilijone decilijonov sonc.«
5. Rečem Jaz: »No, prav, potem pa poglej bolj natančno in Mi povej kaj vidiš!«
Reče Robert: »Zdaj vidim celotno, ogromno postavo, ki zapolnjuje skoraj vso globino neskončnega prostora, kot da bi bila sestavljena iz neštetih zelo gosto raztresenih drobnih, bleščečih zrnc peska. Število teh bleščečih točk je očitno neskončno ali vsaj zagotovo tako ogromno, da si ga noben ustvarjen duh ne more predstavljati ali zamisliti. Celotna podoba se zdaj zdi veliko boljša; saj ji ta bleščava daje zelo edinstven pridih veličastnosti! – Toda zdaj se spet postavlja vprašanje, kaj vse to pomeni?«
6. Rečem Jaz: »No, potem pa vsi poslušajte veliko skrivnost! – Ta človek je v vsem svojem bitju prvobitni ustvarjeni duh, ki ga Sveto pismo imenuje Lucifer (nosilec svetlobe). Še vedno je v polni lasti svoje velike samozavesti, vendar ne več v posesti svoje prvobitne moči. Je zaprt in sojen v vseh svojih delih. Vedno mu je odprta le ena pot, in to je pot do srca Mojega Očeta. Po vsaki drugi poti pa je sojen in tako rekoč mrtev ter po teh ne more premakniti noge ali roke niti za las.
7. Toda, kar se ti zdi kot bleščeča zrnca peska, so v resnici lupinaste oble, od katerih vsaka vsebuje decilijone decilijonov sonc in milijon krat več planetov, lun in kometov. Razdalja med takimi lupinastimi oblami je v povprečju skoraj vedno milijon premerov krogle. Razlog, zakaj so lupinaste oble tukaj videti tako tesno skupaj, je najprej navidezno velika razdalja – še bolj pa dejstvo, da lahko vidite tudi tiste v ozadju te podobe in s tem vse oble, ki sestavljajo to celotno grobo telo. Približno tako vidimo z Zemlje zvezdno nebo, ki se očesu zdi kot ukrivljena površina, prekrita z zgoščenimi skupinami zvezd, medtem ko sta v resnici dve navidezno sosednji zvezdi dejansko oddaljeni ena od druge pogosto lahko več trilijonov milj.
8. Da pa je ta duh zdaj, kot prikazano, v sebi ločen na toliko fiksnih lupinastih obel, je njegova sodba. Njegovo življenje je s tem razdeljeno na skoraj neskončno samostojnih delov, zato ga ne moremo obravnavati kot celoto, temveč kot izjemno razdeljeno. Kajti

le v vsaki lupinasti obli je življenje, zunaj nje pa nobeno drugo – razen Moje večno nespremenljive in fiksne božanske volje. Vsaka obla je fiksna in ne more niti za las spremeniti svojega položaja glede na sosednje oble.
9. Samo na dnu, v mezincu leve noge, vidite majhno rdečkasto bleščečo piko. To je prav lupinasta obla, v kateri se z naravnega vidika nahaja naša Zemlja in celoten sončni sistem, ki smo ga do sedaj spoznali.
10. In natanko v tej obli ter v njej, le na točki Zemlje, je zdaj vezano življenje tega največjega, prvobitnega ustvarjenega duha. – Če se hoče tam ponižati in vrniti k Meni, se bo njegovo prvobitno življenje spet osvobodilo. In to veliko človeško bitje bo nato prevevalo življenje absolutne svobode. Če pa se bo ta prvobitni duh Mojega Stvarstva odločil vztrajati v svoji arogantni trmoglavosti, potem bo ta red, kot je zdaj določen, morda ostal za večno, vsaj dokler se vsa materija ne raztopi v novo, neskončno pomnoženo dušno in duhovno življenje.
11. Ta zadnji red pa bo ostal tudi, če se bo prvobitni ustvarjeni duh resnično spreobrnil. Zdaj se lahko spreobrne le kot ponižen in preprost duh, nato pa se mora za vedno svobodno odpovedati svoji prvotni celovitosti, za kar bi prejel neizmerno večjo, a tako kot vsak drug človeški duh le zelo preprosto.
12. Toda struktura lupine in stroka, ki je v vsakem primeru sestavljena izključno iz Moje večno neomajne in nespremenljive volje, bo potem ostala, oropana vse duše in duhovnega življenja, ki je zdaj v njej, kot trden temelj in kot večni spomenik našega velikega dela – na katerega bodo nato dodane večno nove in čisto duhovne stvaritve. Robert in vsi ostali, povejte Mi, ali ste to zdaj pravilno dojeli in razumeli?«
13. Robert in vsi ostali si zdaj komaj upajo dihati od čistega strahospoštovanja. Le Robert po dolgem času velikega začudenja reče: »O Gospod, o Bog, o Najsvetejši Oče! Zdaj se počutim v sebi kot neskončno izničeni nič. O dobri Oče! naj si malo opomoremo, preden nas popelješ do še enih vrat! Kajti to, kar smo tukaj videli in slišali, nas je preveč uničilo, da bi lahko še kaj več videli in razumeli. O Bog, kako velik in neskončno vzvišen Si! Ne, ne, tega ne more prenesti noben duh! Vse to je preveč ogromno! O Bog, o Bog, o Gospod, o Oče!«

302. POGLAVJE

RAZMERJE MED MATERIALNO IN DUHOVNO VELIKOSTJO. PRISPODOBA O UMETNEM VELIKANSKEM ZRNU IN NARAVNEM PŠENIČNEM ZRNU. TRETJA JUŽNA VRATA – SVETLOBA NOVE STVARITVE VEČNE LJUBEZNI.

1. Rečem Jaz: »Ja, ja, vse kar ste zdaj videli, je veliko za vse mlade prebivalce tukajšnjega Mojega najbolj resničnega, večnega Kraljestva, ki še niso mogli videti dovolj v svojih lastnih življenjskih sobanah. Ko pa se bodo bolje seznanili s svojim najglobljim življenjem oziroma z Mojo Ljubeznijo v sebi, se jim bo nekaj, kar spada v sojeno materijo, zdelo zelo majhno – saj najmanjša iskra Moje ljubezni neizmerljivo presega vse te materije v neizračunljivem razmerju, tako po njihovi dejanski, resnični velikosti, kot po strukturi.
2. Poglejte, umetnik v kiparstvu različnih naravnih snovi, je skozi dober tako imenovani mikroskop opazoval pšenično zrno in ga nato na posebnem kitu do potankosti upodobil v zelo povečanem merilu, tako da je imel pred seboj resnično velikansko pšenično zrno, ki je po velikosti več milijonkrat presegalo naravnega. Ta ogromen izdelek svoje umetnosti je tudi razstavil in za majhno plačilo razložil umetno konstrukcijo takega pšeničnega zrna. Nato je prišel nek moder mož, da bi si ogledal to umetno velikansko

zrno. Ko ga je pregledal, je pohvalil umetnika ter dodal: »Prijatelj! Poleg velikega umetnega zrna imaš tudi več naravnih zrn. Katero misliš, da je resnično večje – tvoje umetno ali takšno naravno v svoji naravni majhnosti? –
Umetnik mu reče: »Prijatelj! Če tvoje oči lahko merijo, primerjaj eno z drugim in si boš zlahka odgovoril, ne da bi potreboval mojo besedo!«
Na to je modrec odgovoril: »No poslušaj! Vsako od drobnih pšeničnih zrn je neskončno večje od tvojega umetnega! Kajti v vsakem drobnem zrnu, v kalčku prebiva Božja Moč, ki je sposobna iz vsakega zrna ustvariti nešteto zrn, ki na koncu, skupaj v vseh pogledih presegajo tvoje mrtvo velikansko zrno. Kajti vse, kar samo po sebi ni veliko, ker je neživo, je izjemno majhno, četudi bi bilo po prostornini večje od celotnega sveta. Toda najmanjša stvar, ki v sebi vsebuje Božjo Moč in življenje, je večja od celotne, mrtve neskončnosti!«
3. Kar je ta modrec rekel umetniku, zdaj Jaz povem tudi vam. Ta materialna stvaritev je resnično velika in kdor jo bo spoštoval na primeren način, bo v njej našel veliko veselje. Toda v vsakem človeškem srcu je nekaj neskončno večjega od vsega, kar zdaj vidite. Kajti to ne bo nikoli večje, kot je. Toda v svojem srcu boste večno rasli v ljubezni, znanju in modrosti. Zdaj lahko tega velikega človeka stvarstva že opazujete, dojamete in razumete. Toda on je mrtev in tega, kar vi, nikoli ne more storiti. Poleg tega veste tudi, da ta velika podoba odseva iz vas samih. Če pa je vse to v vas in ne zunaj vas, kako veliki morate biti potem vi, saj ima vse to prostor v vašem srcu?! Zato se ne čudite preveč takšni veličini; kajti veste in morate vedeti, da pred Menoj ni in ne more obstajati nič velikega razen ljubezni v srcih Mojih otrok do Mene, njihovega Očeta!«
4. Če bi bila takšna stvaritev Zame dovolj velika, potem večno ne bi razmišljal o čem drugem. Toda vidite, da ima velika podoba svoje meje, brez katerih sploh ne bi bila podoba. Zunaj podobe pa ne vidite ničesar drugega kot neskončen prostor, ki je za tega velikega človeka prazen, za nas pa ni prazen, ampak že precej napolnjen.
5. Zdaj pa pridite do tretjih vrat na južni steni in boste to takoj videli na lastne oči! Vrata so že odprta, in ko se boste približali, boste videli čudovito svetlobo, ki se bo širila proti vam, iz česar lahko sklepate, da ta svetloba prihaja k vam iz druge stvaritve Moje ljubezni in ne več iz Moje prve, katere svetloba prihaja iz plamenov Mojega jeznega ognja in ne ustvarja nič drugega kot sodbo za sodbo. – Pojdite in si oglejte začetek prostrane, resnično neskončne stvaritve in Mi povejte, kaj vse vidite in čutite!«

303. POGLAVJE

POGLED SKOZI TRETJA JUŽNA VRATA.
VELIKI VELIČASTNI SVETLOBNI ČLOVEK NOVEGA STVARSTVA.

1. Po teh Mojih besedah zdaj vsi hitijo k tretjim južnim vratom in tam spet vidijo neskončno velikega Človeka, obdanega z najbolj nežno in najbolj ljubečo, sijočo svetlobo. Le iz področja srca prodira mogočna svetloba, ki pa ne moti očesa, ampak v njem vzbuja izjemno blažen občutek. Pod levo nogo se vidi zelo majhna človeška podoba v napol ležečem položaju, s sklonjeno glavo, ki je zelo podobna tisti pri drugih vratih in obdana z zelo šibkim, nekoliko rdečkastim leskom.
2. Robert seveda vpraša, kaj vse to predstavlja. – In Jaz rečem: »Tukaj sta prvo in drugo Stvarstvo drug ob drugem! Veliki svetlobni Človek predstavlja novo Stvarstvo, novo Nebo in novo Zemljo. Tukaj Zemlja ni več v najmanjšem prstu leve noge, kjer je bila in je še vedno v prvem, materialnem stvarstvu, ampak v središču srca tega novega

Stvarjenja. Mogočna svetloba iz področja srca izvira iz nove Zemlje, ki bo ostala večno bivališče Moje Ljubezni in vseh Mojih otrok.
3. Če bolj natančno pogledate tega ogromnega Človeka, polnega najsvetlejše svetlobe, boste zlahka odkrili, da se tudi on sestoji iz neštetih veličastnih zvezd; tako njegovo oblačilo, kot celotno telo. Vsaka od teh zvezd je neizmerno večja od celotnega človeka, ki smo ga videli pri drugih vratih, z vsemi njegovimi neštetimi lupinastimi oblami (V vsaki od njih, kot zdaj že veste, kroži desetine sonc in veliko milijonov zemelj.) Kajti te zvezde so združenje, v katerih prebivajo najbolj blagoslovljena duhovna bitja, od katerih je vsako tisočkrat večje in močnejše od tistega prvega človeka, čigar podobo vidite tukaj v pravem razmerju s tem drugim nebeškim Človekom, pod njegovim najmanjšim prstom na nogi, ukrivljeno kot majhen črv. V primerjavi z resnično velikostjo tega drugega Človeka je komaj to, kar je zrno zemeljskega peska glede na velikost celotnega človeka iz lupinastih obel.
4. Ta drugi Človek pa predstavlja v samem jedru Mene Samega v Mojem delovanju na že popolnoma obdelanem polju.
5. Vidiš pa, da mora imeti oblika tega drugega Človeka potrebno omejitev, sicer iz nje ne bi mogli videti Človeka. – Toda kaj pa vidiš zunaj te oblike, ki je v vseh svojih delih čisto življenje?«
6. Reče Robert precej skrušeno: »O Gospod in Oče! Vidim samo svetlobo, kolikor seže oko!« -
Jaz rečem: »To je vse Moj Duh, Moja Moč, Moja Ljubezen! Tukaj bodo neštete miriade takšnih velikih ljudi našle in imele najbolj prostoren prostor. Saj morajo tudi vsi Moji otroci imeti prostor, da lahko spravijo svoje stvaritve.
7. Zdaj pa, dragi Moji otročički in bratci, zaenkrat vemo dovolj za prvo uro vašega bivanja v Moji hiši! Zato zdaj ne bomo odprli treh vrat proti vzhodu, saj še ne bi mogli prenesti tega, kar skrivajo. Ko pa vam bo enkrat vse bolj domače in se boste seznanili z vso ureditvijo te hiše Mojega Očeta, potem si boste lahko ogledali tudi vsebino teh treh vrat proti vzhodu.
8. Vendar vam bom vseeno na kratko povedal le toliko, da prva vrata vsebujejo celotno duhovno kraljestvo Zemlje, nato pa tudi kraljestvo vseh drugih neštetih sonc, zemelj in lun vsake posamezne lupinaste oble.
Druga vrata v ospredju prikazujejo prvo ali najnižje nebo Modrosti naše Zemlje, v ozadju pa isto nebo vseh svetov lupinastih obel.
Tretja vrata v enakem razmerju vsebujejo drugo nebo, nebo Ljubezni in Modrosti, v ospredju Zemlje in v ozadju vseh lupinastih obel. –
Vendar pa za tretja in najvišja, čista nebesa Ljubezni, v katerih prebivate in boste večno prebivali, tukaj ni vrat, ker smo že tako ali tako docela v njih. V nižjih nebesih, v bivališču vsakega angelskega duha, pa so tudi vrata v tretja nebesa. Ta vrata je zelo težko in včasih nemogoče odpreti, kar se pogosto zgodi v najnižjih nebesih in še posebej v nebesih drugih svetov.
9. Zdaj pa, kot rečeno, veste na splošno zaenkrat dovolj in skoraj vse, kar mora vedeti vsak angelski duh v teh najvišjih od vseh nebes. Vendar pa se tukaj začne in večno nadaljuje večno, vedno večje pridobivanje vpogleda v podrobnosti, kar posledično vedno znova zagotavlja vedno večjo blaženost.
10. Zato se zdaj vrnimo v veliko dvorano, od koder si lahko z Mojimi brati ogledate mesto in se svobodno zabavate po sleherni ljubeči želji svojega srca.
11. Vendar Me boste vedno našli doma.
12. Obenem vam bodo trije bratje pokazali in dodelili vaše bivalne prostore in opremo, ki bo vaša za vedno – tebi brat Robert, pa predvsem skrivna vrata, skozi katera lahko

prideš v svojo Skupnost, kadarkoli želiš in tam v Mojem Imenu vse urediš in si pravi vodja in brat vsem, ki so tebi podložni!
13. Od zdaj naprej lahko vsak izmed vas uživa najpopolnejšo svobodo in se zabava z vsem, kar veseli njegovo srce! Kajti tukaj vlada popolna svoboda; tu za duha ni več zakona in zato večno ni greha! (Kajti božanska ljubezen je najbolj svobodna in nedotakljiva osnova življenja za vse prebivalce nebes!)
14. Naj se torej zgodi, kar Sem uredil od večnosti!«
15. Po teh besedah gremo vsi gor v dvorano, kjer nas zelo ljubeče pozdravi velika množica blagoslovljenih bratov in sester. Šele tu se začne najbolj prijetno nebeško druženje. Potem pa se vsi postopoma najbolj blaženi in srečni umaknejo v svoja večna, čudovita, veličastna bivališča in Mi izrekajo veliko zahvalo.
16. To je torej podrobno prikazano vodstvo velikega duha v duhovnem svetu.
17. Blagor tistemu, ki o tem premišljuje s poštenim srcem in si v skladu s tem uredi življenje! – Tudi on bo moral nekega dne prehoditi to pot, če je poštenega srca. Če je tej že na Zemlji zvesto sledil, bo imel nekega dne onkraj za prehoditi zelo kratko pot.
18. Kar je oznanjeno, naj vsak bere s srcem in ne z glavo in s tem bo prejel v svojem življenju velik blagoslov in smrt se bo umaknila iz njegovih ledij.
Kdor pa to bere s čistim razumom, bo v tem našel svojo smrt, iz katere se bo komaj kdaj prebudil.
Amen, amen, amen! ---
02. januar 1851

KONEC DRUGE KNJIGE

*****

Tebi, Gospod in Oče, večna hvala za to ogromno razodetje, ki ga ubogi grešniki sploh nismo vredni! O Gospod, blagoslovi vse tiste, ki Te sprejmejo v vernim in veselim srcem! Amen!

J. Lorber

*****

In zdaj, ko sem naredil vse, pravim tudi jaz: »Gospod, bil sem samo Tvoj len in nekoristen hlapec!«

Prevajalec